

Giới thiệu Gả Cho Chàng Nam Phụ Này

Thể loại: cổ đại, xuyên sách, nữ phụ văn, ngọt sủng, HE.

Người edit: Miru Lim

Độ dài: 158 chương

Hồ Ngọc Nhu không biết tại sao linh hồn mình lại xuyên qua tới một nơi xa lạ đã vậy trên người đang mặc áo tân nương chuẩn bị xuất giá.

Vào trong lúc động phòng hoa chúc đến khi chiếc khăn voan đỏ thắm được nhấc lên, cô mới biết mình phải gả cho chàng nam phụ trong tiểu thuyết mới đọc không lâu.

Người khác không biết chàng tốt như thế nào, nhưng cô lại biết bản thân mình cực kỳ may mới nhất được chàng bảo bối.

Theo chàng một đường thẳng quan phát tài tiến tới, vinh hoa phú quý cả đời, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy, đời này rất tốt!

Tag: điền văn, xuyên sách, ngọt văn, xuyên không, cuộc sống áo vải

Vai chính: Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vĩ

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tiểu cô nương có người trong lòng, sao lại cam nguyện gả người khác đây?

Trường Châu huyện, Hồ gia hậu trạch.

Hồ Ngọc Nhu, người vừa mới xuyên qua, mà giờ khắc này y như một oa oa (1) rồi gổ bị hai bà tử áp chế trước bàn trang điểm.

(1) oa oa: tục gọi trẻ con

trên bàn trang điểm bày một chiếc lẵng hoa kính Thường Nga Ngọc thỏ (2), mơ hồ có thể thấy được gương mặt của cô trong kính, chẳng thể giấu được nét tiểu tụy hân lên khuôn mặt khô sò. Làn da trắng như tuyết dường như bị phủ một lớp bụi làm mất đi ánh sáng rực rỡ vốn có, đôi mắt hạnh đẹp đề rử xuống, vành mắt xanh đen, cánh môi hồng phấn, nhưng khoe miệng lại sụp xuống ... hơn nữa cộng với một mớ tóc đen rối bởi lộn xộn trên đầu, hoàn toàn là đáng vẽ của đứa trẻ ừ xù.

(2): gương mà bên có hình Hằng Nga thỏ ngọc ấy, lên gg nhé.

Ấy thế mà, trên người cô lại khoác bộ giá y(3) đồ thắm.

(3) Áo cưới cổ đại

Đúng rồi, cô gặp xui xẻo mà xuyên không, xuyên trúng thân thể vừa mới tự tử - tân nương tử này.

Tân nương này nhỏ hơn cô chín tuổi, năm nay vừa tròn mười lăm, trùng tên trùng họ với cô, đều tên Hồ Ngọc Nhu. Vì không muốn xuất giá mà cô dùng ba thước lụa trắng vắt lên xà nhà, thực sự cố gắng treo cổ của mình lên. cô ấy chết thật, sau đó được một một hạ nhân phát hiện, vội vàng cứu xuốngthì biến thành Hồ Ngọc Nhu vừa tốt nghiệp đại học hai năm, cho nên người bị bắt ép uống bát thuốc khiến người ta mê man cũng chính là Hồ Ngọc Nhu cô .

Giờ phút này người đang đỡ bà vai cô, vừa giữ lại cô vừa chống đối lại hai bà tử kia, là Lý ma ma.

Hồ Ngọc Nhu chớp mắt, nỗ lực để ýqua nửa ngày cô cũng biết rõ ràng, người vừa mới liều mạng bám vào người cô, véo cô đau đến tỉnh táo là Lý ma ma, bà vú của của cha ruột nguyên chủ -Hồ lão gia. Bà đối với nguyên chủ có lẽ có mấy phần đau lòng thật tâm, lúc này bà ấy khóc thật tâm. Chỉ là một tiểu cónương mười lăm tuổi buộc phải treo mình tự sát, đúng là thực sự đáng thương.

Mà có một ánh mắt khác nhìn chăm chăm vào gương mặt cô cau mày, là Tào ma ma, người của mẹ kế nguyên chủ, nữ chủ đương gia Hồ gia hiện tại Tiết Thị, đang ở bên cạnh bà tử. Lúc này lòng bà ấy không vui nổi, bởi vì đại tiểu thư vốn có dung mạo như hoa, bất quá chỉ trải qua dẫn vật hai ba ngày nay, tự hành hạ bản thân biến thành bộ dáng người không ra người quý không ra quý. Tiết thị phản phò phải cố gắng trang hoàng thật tốt cho đại tiểu thư, nhưng khi bà nhìn tới khuôn mặt như vậy, thực sựkhông biết phải trang điểm như thế nào.

Thờ ra một hơi dài, Tào ma ma lấy cái lược trước mặt, vòng về phía sau Hồ Ngọc Nhu chải mái tóc mềm mại của cô, một bên chải một bên khuyên, "Đại tiểu thư, người hà tất phải nghĩ không thông? Người phải gả nhưng mà gả cho huyện thái gia Trường Châu huyện của chúng ta, mặc dù tuổi tác có lớn mộtchút, nhưng ngài ấy là kết hôn lần đầu, ngài qua đó là phu nhân huyện gia đẳng hoàng, dưới gối cũng chẳng có thứ tứ thứ nữ, cuộc hôn nhân tốt biết bao ah! Mặc dù danh tiếng của ngài ấy có chút xấu mộtchút, nhưng tiểu thư là vợ của ngài ấy, muốn cùng ngài ấy đầu bạc răng long, ngài ấy có không tốt cũng sẽ tốt với người. Tuy rằng tính tình ngài ấy... một chút, nhưng nữ tử chúng ta xưa nay xem chồng là trời, tiểu thư chỉ cần tất cả đều nghe ngài ấy,ngài ấy muốn nói nóng cũng không có chỗ phát tác đúng không? "

Hồ Ngọc Nhu lúc này bị rút thuốc không biết là thuốc gì, ngoài việc cơ thể mềm nhũn ra, muốn nói cũng nói không được.

cô chỉ có thể trừng mắt để bày tỏ sự bất mãn của mình.

Tên huyện thái gia tên họ là gì, tướng mạo ra sao, trong ký ức nguyên chủ hoàn toàn không có. Trái lại nguyên chủ có một biểu ca thanh mai trúc mã tướng mạo anh tuấn lại đồ tú tài, Triệu Tích Nghiêm, hai người được chỉ hôn từ bé, chỉ đợi Triệu Tích Nghiêm vào thu năm nay thông báo trúng cử, hai nhà sẽ tổ chức hôn sự. một nhân duyên tốt đẹp trong tầm tay, thế mà ba ngày trước, lại đột nhiên thông báo cõphải gả cho huyện thái gia, chưa kể đến hấn ta có nhiều khuyết điểm như vậy, đừng nói khi hấn có trăm ngàn ưu điểm, tiểu cô nương có người trong lòng, sao lại cam nguyện gả người khác đây?

Còn không chờ nàng tiếp tục ồ ào, nha hoàn thiếp thân hầu hạ nàng mười mấy năm qua, Quán ma ma đã bị Tiết thị tìm lý do đánh 30 đại bản, đuổi khỏi phủ. cô không dám náo loạn, muốn đi tìm cha đẻ Hồ lão gia làm chủ, nhưng cô hoàn toàn không thể ra được cửa phòng ngủ, bên này miễn cưỡng chống đỡ chút ít, bên người chỉ có duy nhất đại nha đầu A Quỳnh, lại bị Tào ma ma và 28 cái vào miệng, suýt chút nữa bị đánh thành cái đầu heo.

Tiểu cô nương tổng cộng bên người có hai người tâm đắc, Quán ma ma bị đánh đuổi khỏi phủ dĩ nhiên lạnh ít dữ nhiều rồi, nếu A Quỳnh cũng vì cô mà chết.....tiểu cô nương không nở lòng, ngoan ngoãn hai ngày, cuối cùng vẫn không từ bỏ được biểu ca mà cam lòng gả, sáng sớm quyết tâm tự tử, ai ngờ, Hồ Ngọc Nhu này mới đi, Hồ Ngọc Nhu khác lại đến.

Đôi mắt mềm mại của Hồ Ngọc Nhu tràn đầy giận dữ, Tào ma ma nhất thời lục chải không khống chế được mạnh lên, tóc cô chịu không nổi rơi mất mấy cọng, đau tới nổi chân mày nhăn lại, cô khẽ kêu đau, đem cái lược ném lên bàn trang điểm.

"Đại tiểu thư, nô tỳ cũng vì tốt cho ngài!" Bà ấy nói, "bà vú Quán ma ma của người còn chờ mời đại phu ở bên kia, nếu người không dang hoàng, Quán ma ma chỉ có con đường chết thôi. Còn có nha đầu A Quỳnh kia, mặt không phải sung bình thường đâu, nếu người không thành thành thật thật gả đi, A Quỳnh sau này sẽ ra sao đây, bán với giá không tốt, phu nhân chỉ có thể gọi người bán nàng ta vào mấy địa phương thấp kém như lầu xanh kia chẳng hạn."

Hồ Ngọc Nhu đối với hai người này cũng chưa có cái gì gọi là cảm tình, nhưng nghe mấy lời này, đột nhiên cảm thấy trong lòng có đau đớn một hồi, nước mắt lập tức rơi xuống giống như chuỗi hạt châu bị đứt, lách ca lách cách.

Hồ Ngọc Nhu tức giận vô cùng, nhưng loại đau đớn cùng nước mắt này là một phần cảm tình còn sót lại thuộc về tiểu nguyên chủ.

"Thôi đi, Đại tiểu thư cho dù hiện tại không muốn, nhưng mà nàng cũng uống thuốc kia rồi, muốn phản kháng cũng vô dụng, Tào ma ma đừng hù dọa nàng nữa." Nhìn tiểu cô nương khóc đến thương tâm, Lý ma ma một bên giúp nàng lau đi nước mắt, một bên nhin không được khuyên giải Tào ma ma hai câu.

Tào ma ma đứng nhìn Hồ Ngọc Nhu, rồi buông tiếng thở dài.

Trong thực tế, bà nào có ý xấu, nhưng bà là người của phu nhân, chỉ có thể hướng về phu nhân và tam tiểu thư mà thôi. Ban đầu vốn dĩ là tam tiểu thư phải gả qua, ai ngờ phút cuối lại không muốn nữa, suốt ngày đòi sống đòi chết, phu nhân đau lòng, chỉ có thể nghe theo cô ấy.

Trước mắt đại tiểu thư không phối hợp với bà, bà cũng chỉ có thể "mờ" đại tiểu thư phối hợp.

"Ta nói điều này là muốn tốt cho nàng, chỉ có ngoan ngoãn nghe lời, ngày tháng sau này mới trôi qua tốt được." Bà ấy nói.

Sau khi tập trung bồi thật nhiều phần vào vòng tròn trên cổ, trang điểm thật tốt, chải đầu kỹ lưỡng, Tào ma ma đối với Lý ma ma gật đầu một cái, trước tiên đi ra ngoài để báo cáo công việc.

Bà ta vừa đi, Hồ Ngọc Nhu liền nghe Lý ma ma thở dài, sau đó nhỏ giọng nói: "Đại tiểu thư, chuyện đến nước này rồi, người không muốn nhận mệnh cũng phải nhận. Vừa mới từ cõi chết trở lại, mùi vị khó chịu thế nào chắc người còn nhớ, chẳng lẽ người thực sự còn muốn chết một lần nữa sao?"

Hồ Ngọc Nhu thật đúng còn nhớ rõ, nghĩ đến cảm giác đó, cô đột nhiên rùng mình.

Lý ma ma thương tiếc vỗ vai cô, giọng nói thấp hơn một chút, "Đại tiểu thư, nô tỳ nói một lời thật lòng, huyện thái gia này chưa chắc nhân phẩm đã không tốt, giống như tào ma ma vừa nói, người gả cho ngài ấy hầu hạ ngài ấy thật tốt, ngài ấy tất nhiên không bạc đãi người. Chỉ cần người dễ dàng được ngài ấy, ngài ấy tự nhiên đối tốt với người, tương lai khi ngài trở về nhà mẹ đẻ người đã là người có địa vị. lúc này người muốn tìm phu nhân cùng tam tiểu thư trả thù, chắc gì đã không được".

Báo thù?

Hồ Ngọc Nhu nghĩ, nếu đây là giấc mơ, thì cô sẽ quay trở về rồi tính. Nhưng lẽ may đây là sự thật, cô đời này không thể quay lại, muốn cô đi hầu hạ lão già huyện thái gia, cái khẩu vị nặng cỡ này cô thực sự không thể nuốt nổi mà.

Coi như không phải vì mình, cô cũng phải suy nghĩ cho cô bé nguyên chủ này, cô chiếm lấy thân thể của người ta, sao có thể không cho người ta báo thù đây?

Nhưng, cô chỉ là một cô gái bình thường, làm thế nào để trả thù?

Lẽ không may huyện thái gia kia đúng là một lão già, cô lẽ nào thực sự phải khuất nhục với ông ấy và cầu xin ông ấy giúp đỡ sao?

Nghĩ như vậy, Hồ Ngọc Nhu tự bi ai cho chính mình, thực sự không thể cầm được nước mắt.

cô còn chưa từng nói qua chuyện yêu đương!

Lý ma ma cho rằng cô nghe lọt lời mình khuyên, trong lòng cũng buông lỏng một chút. Nhìn Hồ Ngọc Nhu khóc, bận rộn cầm khăn chấm nước mắt cho cô, "Tiểu tử tông của tôi ời, cũng thể không khóc nữa, lát nữa huyện thái gia mà tới thấy được thế này sẽ không thích đâu."

Hồ Ngọc Nhu đâu thể khống chế tâm tình được nữa, mà cô cũng không muốn khống chế.

Phải khóc, phải khóc, khóc cho huyện thái gia già kia biết được, cô đây không muốn gả!

Tào ma ma sớm trở lại, vừa nghe những lời này, bà nói: "không có việc gì, để cho nàng khóc đi, coi như khóc trước khi lập gia đình, con gái xuất giá luyến tiếc nhà mẹ đẻ chứ sao".

Sắc mặt Hồ Ngọc Nhu cứng ngắc, lập tức thu lại nước mắt.

Cái gì mà luyến tiếc nhà mẹ đẻ, mẹ kế thế này, cha đẻ thế này, không thể chịu đựng được, chỉ sợ trong lòng cô bé nguyên chủ hận muốn chết lần nữa!

Thấy cô nín khóc, Tào ma ma đắc ý cười, quay sang Lý ma ma nói: "Thấm nước mắt cho nàng ta một chút, lấy chiếc khăn đội đầu của tân nương đội lên, đội ngũ đón dâu đã tới rồi, dẫn nàng qua chào tạm biệt với lão gia và phu nhân, liền có thể đưa lên kiệu hoa rồi."

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến tiếng huyền nào.

"Ồi chào, tân lang đến!" Tào ma ma cả kinh kêu lên.

Lý ma ma vội vàng tìm chiếc khăn voan theo cấp uyên ương nghịch nước trộm lên đầu Hồ Ngọc Nhu, hai người mỗi bên, gần như lời Hồ Ngọc Nhu đi ra ngoài. Cơ thể Hồ ngọc Nhu mềm nhũn không có sức, chỉ có thể dựa vào Tào ma ma, đập vào mắt là màu đỏ chói mắt, không thể nhìn thấy người đến cưới cô-huyện thái gia bụng phệ hay tóc trắng, chỉ có thể chờ đợi cho đến khi người nào đó dừng lại, từ vị trí khăn voan đỏ thắm nhìn xuống dưới, thấy được một đôi giày màu đen.

Chỉ từ một đôi giày, Hồ Ngọc Nhu có thể nhìn ra được cái gì cơ chứ.

"cô..... cô gia.", Hồ Ngọc Nhu cảm nhận được cơ thể Tào ma ma run rẩy, lời nói của bà ta cũng lắp bắp: "Tôi, tiểu thư của chúng tôi không có ca ca, hai đệ đệ, đệ đệ thì quá nhỏ, cái đó....."

"Ta sẽ công nàng." một giọng nói hơi lạnh lùng ngắt lời tào ma ma.

Đây là ai? Hồ Ngọc Nhu vất và gật đầu cứng ngắc.

Giọng nói không có một chút vui mừng, hơn nữa âm thanh còn rất trẻ, hẳn không phải huyện thái gia đây chứ?

Phì, tất nhiên không phải rồi, Tào ma ma không phải đã nói huyện thái gia đã lớn tuổi rồi sao, đừng nói công cô, cho dù diu cô chắc gì đã xong.

Hồ Ngọc Nhu còn không bận tâm đây là ai, nào tự động cập nhật hình tượng xấu xí của huyện thái gia khiến trái tim tổn thương chưa thoát được.

Tào ma ma vui mừng buông tay Hồ Ngọc Nhu ra, Hồ Ngọc Nhu cả người mềm nhũn, không có chỗ chống đỡ lập tức ngã về phía trước. Vừa vịn rơi trên lưng của người nọ, bờ lưng rộng rãi và rắn chắc, tay cô nhảm chán, chỉ mềm nhũn khoát lên vai người này. Đường như động tác của người này cứng nhắc trong nháy mắt, đôi tay to lớn ầm ập bao phủ bên ngoài đầu của cô, một vài đầu ngón tay chạm phải da thịt mềm mại phía trong đùi, nhẹ nhàng nhấc lên, đem người công đi.

Hồ Ngọc Nhu đời này chưa được người khác công như vậy, bàn tay to kia giờ không khách khí chạm vào cô, làm cho cô gần như ngay lập tức bị đóng băng. Người này là ai? Giữa ban ngày ban mặt hiên ngang ăn cô đậu hũ của cô, lẽ nào không sợ huyện thái gia kia xử lý hay sao?

Hiển nhiên người nọ không sợ, hẳn vững vàng công Hồ Ngọc Nhu ra tiểu viện, tiến ra nhà chính chỗ của phu thê Hồ lão gia.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cô không nghĩ vừa mới tới liền bị ông chồng già đê

Hồ gia gả con gái, nhưng một đám trường bối và họ hàng cũng không dám ra oai, mặc dù tân lang tân nương chưa đến, nhưng mà người trong phòng đều đứng cả.

Hồ lão gia Hồ Linh nhẹ nhàng vuốt ve bụng mỡ, mặt mày hớn hờ, chỉ quét một vòng tròn trong đám đông, lại có vẻ không vui thì thăm hỏi vợ: "A Nhu đâu? Hôm nay là ngày vui của muội muội nó, sao nó không đi ra? "

Phu nhân Tiết Thị, người đã qua tuổi ba mươi, có thể do được bảo dưỡng tốt, nhìn giống như các phu nhân trẻ chỉ hơn hai mươi. Đặc biệt, lớn lên thanh thoát xinh đẹp, dịu dàng thân thiết, nếu lần đầu gặp gỡ, hoàn toàn nghĩ rằng là người phụ nữ tâm địa thiện lương.

Vốn khuôn mặt bà đang cười nhạt, nhưng Hồ Linh vừa nói, ánh mắt bà tức khắc chớp một cái, nhenhàng trả lời: "Thiếp thân đã phái người đi xem, được báo là bị nhiễm lạnh không thoải mái. Bên này đang rồi ren, thiếp thân còn chưa kịp mời đại phu, nhin A Uyển sau khi lên kiệu hoa, thiếp thân nhất định qua nhìn ngay lập tức."

Sớm không nhiễm hàn, muộn không nhiễm hàn, ngay ngày muội muội lấy chồng lại nhiễm hàn, trong lòng Hồ Linh sinh ra mấy phần phiền chán(4), có chút đau lòng nhìn Tiết Thị, nói: "Chỉ bị lạnh mà thôi, không phải là bệnh nguy kịch gì, khi nào hết bận nàng nghĩ ngơi rồi nói"

(4) Phiền chán: vì phiền phức mà chán ghét

Tiết thị còn muốn nói điều gì nữa, Hồ thị liền bước tới "Đại ca đại tẩu, đang nói gì thế? Ta hình như mới tên của A Nhu?" Bà ta nhìn xung quanh một vòng, lộ ra ánh mắt ngạc nhiên, "Hôm nay là ngày vui lớn của A Uyển, sao người làm tí ty như A Nhu lại không đi qua?"

Hồ Thị là em gái cùng cha cùng mẹ với Hồ Linh, đừng nói là so sánh với Tiết thị, chỉ cùng Hồ Linh so sánh, tựa như bà ta đã già hơn ông mười tuổi. Thân hình bà ta gầy gò và nhỏ bé, khuôn mặt có chút khắc nghiệt, những nếp nhăn khóe mắt rất dễ nhìn thấy, vừa nhìn là biết cuộc sống trải qua không được tốt.

Bà gả cho một gia đình đọc sách trong huyện, mặc dù của hồi môn của bà rất nhiều, có thể chịu được ở nhà chồng không có thu nhập không nói, nhưng còn có ba thư sinh đang đọc sách. Cha chồng cho đến khi mất đi cũng không đậu được cử nhân, còn chồng thì mãi đến ba mươi lăm mới đỗ tú tài, nhưng mà con trai bà Triệu Tịch Nghiêm từ nhỏ đã thông minh hơn người, chỉ mới mười lăm tuổi đã thi đỗ tú tài.

hiện tại mười bảy, đợt mùa thu năm nay là con trai bà cùng cha của hẳn cùng nhau thi Hương.

Có một đứa con trai ưu tú như vậy, cho dù gia đình hơi nghèo, nhưng lúc về nhà mẹ đẻ đối diện với đại ca và đại tẩu, tiếng nói vẫn có ảnh hưởng. Huống chi hai đứa bé khi còn nhỏ, bà cùng với đại tẩu Giang thị đã khuất sớm định hôn ước cho tụi nhỏ. Cháu gái trưởng Hồ Ngọc Nhu là con dâu tương lai của bà, vì thế giờ bà hỏi một tiếng tính ra cũng đủ tư cách.

Mà lúc bà lên tiếng hỏi, Triệu Tịch Nghiêm đang đứng cạnh bà cũng nhìn qua, hẳn với Hồ Ngọc Nhu lớn lên cùng nhau, thanh mai trúc mã, cảm tình sâu đậm. Nếu không phải mẹ hẳn kháng kháng chờ hẳn thi đậu cử nhân mới có thể cưới vợ, hẳn đã sớm ôm được mỹ nhân về nhà.

Hôm nay là ngày tam biểu muội xuất giá, hẳn đã đến nửa ngày nhưng không nhìn thấy được người yêu, lòng sớm đã lo lắng. Tự nhiên lúc này lỗ tai dựng thẳng, muốn nghe ruột cuộc chuyện gì đang xảy ra.

Đối mặt với ánh mắt của em gái và cháu ngoại trai, Hồ Linh mất tự nhiên ho khan. Con gái lớn không muốn lấy chồng, mà em gái mình lại không muốn người ta nói mình trèo cao, nên hôn sự phải kéo dài đến khi cháu ngoại trai trúng cử rồi mới tính, hôm nay con gái lại có lòng hẹp hòi so đo, ông làm sao có thể nói ra, làm thế chẳng khác gì kiếm chuyện cho em mình coi thường con gái mình?

Hồ Linh không nói, Tiết thị biết ông muốn che chở Hồ Ngọc Nhu, mà bà cũng sợ Triệu Tịch Nghiêm kích động gây ra chuyện, vì vậy bà lặng lẽ giải thích, "Hồ Ngọc Nhu hai ngày một chút khó chịu, ta bảo con bé vào phòng nghỉ ngơi rồi. "

Khó chịu?

Triệu Tịch Nghiêm quả thực lo lắng vô cùng, sau đó nhìn Hồ thị, rồi vội hỏi Tiết thị: "Mợ à, A Nhu biểu muội sao thế, có phải bị bệnh không?"

Triệu Tịch Nghiêm năm nay mười bảy, lớn lên tướng mạo khôi ngô tuấn tú ôn hòa, vì từ nhỏ theo ông nội và cha đọc sách, mưa dầm thấm lâu, trên người càng có phong độ thư sinh, cho dù lúc này đang nóng nẩy, dường như vẫn mang dáng vẻ quân tử khiêm tốn.

Nghĩ đến con gái mình đối với hần một lòng một dạ, nhưng hần ta lại có tình thích Hồ Ngọc Nhu, bà thật lòng không ưa nổi hần. Do đó, bà không trả lời mà cho Hồ thị một ánh mắt.

Con gái nhà ai mà mỗi tháng không có vài ngày không thoải mái, Hồ thị ngầm hiểu, liếc nhìn mặt con trai mình lo lắng, trong bụng cảm thấy cháu gái không phải có chút yếu ớt quá.

Kéo tay áo con trai một cái, bà lắc đầu, trách "không phải bệnh. Yên tâm đi."

Triệu Tịch Nghiêm phản ứng chậm nửa nhịp, còn không chờ hần đỏ mặt, bên ngoài truyền đến tiếng huyền nào vui vẻ, tân lang và tân nương bị mọi người vây quanh ngoài cửa.

Tân lang hôm nay chính huyện lệnh Trường Châu, là quan phụ mẫu của một huyện, nhưng vào lúc này, hần lại công tân nương!

Mọi người trong phòng muốn đến hành lễ với hần đều choáng váng, Triệu Tịch Nghiêm đi ra theo cuối cùng, nhìn chàng trai trẻ đang nhẹ nhàng thả tân nương xuống, cũng hơi giật mình.

Huyện lệnh huyện Trường Châu - Chu Thừa Vũ, tự Thanh Hà, là Thám hoa lang tiền triều. Câu chuyện về lần thi hội của ngài ấy, cho dù đã qua mười năm, vẫn còn là một truyền kỳ với những người đọc sách triều đại nhà Lương.

Có người nói năm ấy ngài thi đứng đầu bảng, có khả năng đậu Trạng Nguyên. Thế nhưng thời điểm thi đình lại bị thua xuống vị trí thứ hai. Sở dĩ ngài ấy được xếp hạng thứ ba, có lẽ do lúc đó ngài tuổi nhỏ nhất, tướng mạo lại tốt nhất, tiền đề nghĩ thâm công chúa Gia Nhu còn chưa xuất giá, ban đầu muốn tuyển ngài ấy làm phò mã.

Cuối cùng chẳng biết lý do gì, ngài vẫn chưa được tuyển làm phò mã. Ngài ấy và Trạng Nguyên không được bỏ vào làm quan chính thức ở lục bộ(5), mà lại cùng nhau cầu hoàng đế ban lệnh, một người đi đến phủ Bảo Định làm huyện lệnh trong huyện Định Hưng dưới trướng, người còn lại đến huyện Trường Châu làm huyện lệnh.

(5) Lục bộ gồm 6 bộ: lại, Hộ, lễ, binh, hình, công

Chỉ một thoáng chín năm đã trôi qua, hai người vẫn cứ an nhàn làm huyện lệnh, không có chút ý nghĩ tiến thủ, quả là tạo dịp cho những người thi khảo có công danh một đường thẳng quang tiến chức, người đọc sách có hoài bão trong thiên hạ coi thường.

Nhưng đối với huyện Trường Châu mà nói, trong mắt những người giàu có nơi đây thì Chu huyện lệnh là hung thần ác sát, máu lạnh vô tình, chắc chắn là ác mộng của bọn họ. Trái lại nói tới dân chúng huyện Trường Châu, mặc dù tính khí vị Chu huyện lệnh này có chút thất thường, danh tiếng có khen có chê, nhưng vì có ngài ấy, cuộc sống của họ so với trước kia thì thực sự sung túc đầy đủ hẳn.

Mà đối với Triệu Tịch Nghiêm mà nói, phu tử từng giảng cho hần nghe một bài về Chu huyện lệnh, ngài ấy trở thành tấm gương trong lòng hần. Cho dù học thức, tri thức hay thái độ làm quan, Triệu Tịch Nghiêm đều cho rằng, nếu mình có được hai phần của Chu huyện lện, đời này xem như sống không uổng phí.

Hiện tại Chu huyện lệnh cưới Tam biểu muội, tương lai hần cùng A Nhu thành thân, bọn họ trở thành anh em cột chèo. Khi đó, nếu mình có gì không hiểu, tin rằng ngài ấy chắc không ngại khai sáng cho mình.

Thấy mọi người sững sờ, sư gia bận rộn bên cạnh Chu Thừa Vũ lên tiếng, "Miễn hết, miễn hết, hôm nay là ngày đại hi của Chu đại nhân chúng tôi, không cần đa lễ, không cần đa lễ."

Mọi người nói cười ha ha mà lùi lại.

Hồ Linh với Tiết thị được sư gia ấn xuống ghế dựa hoa lê đằng ngay vị trí đầu trung tâm.

Tào ma ma cùng Lý ma ma đỡ Hồ Ngọc Nhu, gần như nắm lấy tay cô kính trà cho hồ Linh và Tiết thị, chờ chốc lát, Chu Thừa Vũ bên này cũng dâng lên hai tách trà.

Hồ Linh cùng Tiết thị hai người cơ hồ cùng nhau đứng dậy, nom nớp lo sợ đứng uống trà.

Buồng tách tách trà, dáng vẻ Tiết thị trong nháy mắt luyến tiếc vô bờ không nở xa con gái, nói không nên lời, chỉ lấy khăn tay lau khóe mắt, trong chốc lát đôi mắt đỏ lên nước mắt rơi không ngừng.

Hồ thị thấy vậy, tiến tới đỡ Tiết thị, "Hôm nay là ngày đại hi của A Uyển, mà nàng gả đi liền thành phu nhân huyện lệnh, ngày tháng tốt đẹp đang chờ con bé phía trước, tẩu nên vui mừng mới phải."

Tiết thị gạt đầu liên tiếp, nghẹn ngào nói "Ta là vì quá mừng ... cho nên mới... mừng quá mới khóc..."

Thực tế, nhìn Chu Thừa Vũ trước mặt nàng một chút cũng không cao hứng. Thân phận cao quý như vậy, hình dáng nam tử xuất chúng, vốn là con rể của mình, chỉ tại do con gái tùy hứng làm vậy, một hai bắt đứa con gái không chui ra từ bụng của mình gả thay, bây giờ nhìn thấy chuyện đã thành, lòng mình lại tiếc hùi hụi không muốn.

Bà ta mơ hồ liếc nhìn đứa con gái dưới lớp khăn voan đỏ thắm, lại nhìn về mặt không chút vui mừng nào của Chu Thừa Vũ, trong lòng bà mới có chút cân bằng.

Hồ Linh đương nhiên chẳng có ý kiến gì với con rể này, ông đặt tách trà xuống, mà quay sang căn dặn Hồ Ngọc Nhu, "A Uyển, lần này con gả đến Chu gia, từ nay về sau chính là người của Chu gia. Nữ tử xuất giá, phu chủ vi thân, phu cương thê nhu, ân ái tương thân. Chớ học người phụ nữ lừa bịp, chớ học người phụ nữ lười biếng, chớ học người phụ nữ ngu xuẩn, mọi việc để chồng làm chủ, con nên nhớ kỹ."

(6) phu chủ vi thân, phu cương thê nhu, ân ái tương thân: mình thấy khá hay nên giữ nguyên, ý: xem chồng là người thân của mình, chồng cứng rắn thì mình mềm mỏng, cùng yêu thương nhau.

Phi! Đây không phải là nội dung "nữ luận ngữ"(7) trong "phu sự" sao? Lúc trước, cô đọc được trên mạng, xem xong hết sức tức giận, thực không ngờ rằng đời này chính tay cô lại có thể nghe thấy.

(7) Tên sách của Khổng tử

Dặn con gái mình những thứ này, đây là việc người làm cha ruột nên làm sao?

Nhưng mà ông ấy gọi mình là A Uyển... A Uyển chính là Hồ Ngọc Uyển, so với tiểu cô nương nguyên chủ nhỏ hơn một tuổi, là con gái thân sinh của mẹ kế Tiết thị. Chi là tiểu nguyên chủ bị ép gả, cha ruột biết không đây?

Có điều phỏng chừng ông ấy biết được thì cũng vô dụng thôi, ông ta có thể dận dò Hồ Ngọc Uyển thế này. Nghĩ đến cũng biết đối với tiểu cô nương nguyên chủ, thái độ của ông ấy không tốt hơn chút nào.

Hồ Ngọc Nhu bị hai bà từ diu dất, không thể động dậy mà cũng không thể nói được. Cả người không chút sức lực nhất là đầu rơi gật gật gù gù

Hồ Linh nghĩ rằng con gái mình lắng nghe lời mình dạy, hài lòng nở nụ cười, sau đó nhìn vào khuôn mặt lạnh lùng của Chu Thừa Vũ, vì không biết hẳn ta vui mừng hay giận dữ, vội thu lại nụ cười, cung kính đứng im một chỗ.

Bị khăn voan che lại, Hồ Ngọc Nhu tự nhiên không biết gì, mà cũng không biết có phải do liều lượng thuốc kia quá liều hay không, cô bây giờ không chỉ đứng không vững, mà còn buồn ngủ, mí mắt cứ dính chặt lại với nhau.

Quá trình tiếp theo cô không biết gì, chỉ biết rằng dường như lại được người kia tiếp tục công, vẫn bị người ta không khách khí ăn đậu hũ. Cuối cùng cô bị ném vào kiệu hoa, tới khi kiệu hoa lao đảo lắc lư nâng lên, cô đã mất ý thức.

Khi cô có được ý thức lần nữa, đầu cô bị ai đó cầm kim khâu đâm, đột ngột bị đau làm cô tỉnh ngay lập tức, cô không biết mình đang ở đâu, tai nghe Tào ma ma nói chuyện.

"Đại tiểu thư, bây giờ người và Chu huyện lệnh đã bái đường thành thân vào động phòng, nô tỳ phải trở về phủ rồi." Bà ta nói, cẩn thận kéo Hồ Ngọc Nhu khỏi lòng mình, đặt nàng dựa vào gối bên đầu giường, "hiện tại hai người đã bái đường, việc hôn nhân này sẽ không đổi được nữa, mặc kệ ngài vì chính mình hay vì Quân ma ma cùng A Quỳnh nha đầu kia, kẻ tiếp người cùng Huyện thái gia tính như thế nào thì xem ngài vậy."

"... vậy thì, bọn họ đâu?" Hồ Ngọc Nhu mở miệng, không ngờ có thể phát ra tiếng.

Tào ma ma nói: "Hôm qua A Quỳnh đã tới đây trải giường cho người rồi, lát sau sẽ đến hầu hạ người. Quân ma ma thì còn ở thôn trang, ngài yên tâm, đêm nay nô tỳ trở về nếu không có chuyện gì, thì sáng mai phu nhân sẽ mời đại phu cho bà ấy. Chờ đến lúc chuyện tốt của người và huyện thái gia thành, phu nhân tự nhiên sẽ đưa Quân ma ma tới cho người. "

Vừa nói xong không đợi Hồ Ngọc Nhu trả lời, xoay người rời đi.

Hồ Ngọc Nhu vô lực dựa vào giường, hiện tại là tháng bảy nóng nhất trong năm, cô mặc chiếc váy cưới đỏ thắm tầng tầng lớp lớp phức tạp, đồ lót bên trong sớm đã ướt đầm. cô cố hết sức vươn tay, mất nhiều lần nỗ lực mới chạm được tới cổ và má, chảy nhiều mồ hôi, lớp trang điểm trên mặt sớm nhòe đi, chỗ bị siết trên cổ, vẫn còn đau âm ỉ.

Nghĩ đến chuyện Tào ma ma nói, cô biết ý tứ của Tào ma ma, muốn cô nói rằng cô ấy ghen tị Hồ Ngọc Uyển có một cộc hôn sự tốt, cho nên nhất thời hồ đồ cướp lấy nhân duyên này, vứt bỏ vị hôn phu gả tới Chu gia... Hồ Ngọc Nhu đương nhiên không muốn hại Quân ma ma và A Quỳnh, nhưng cô mặc dù đây không phải là cơ thể của mình, không phải khuôn mặt mình, nhưng cô vẫn như cũ không nghĩ mới vừa tới đã bị ông chồng già dè, vì thế lời này không nói được.

Vậy cô nên làm gì đây?

Cũng không biết tình tình Chu huyện lệnh này ra sao, nếu ông ấy thấy vết hằn trên cổ của mình, liệu ông ta có đoán được do mình miễn cưỡng gả hay không, do đó sẽ không chạm vào chính mình?

Nếu ông ấy là một người thấu tình đạt lý thế thì tốt.

Có lẽ cô còn có thể thỉnh cầu ông ấy cứu Quân ma ma.

Huyện lệnh..... Hồ Ngọc Nhu tự động bỏ rất nhiều bộ phim nhân vật phản diện tội tệ cùng ông già béo phệ có đầu tròn vo bóng lưỡng, trong đầu đầy áp hình ảnh Tô Hữu Bằng thủ vai huyện lệnh khí chất vô song. Nếu bắt cô có thể gả cho chàng huyện lệnh như vậy, cô sẵn sàng gả, nếu không quay trở về được nữa, thực sự gả cho..... cô đang ảo tưởng về chuyện lập gia đình, đột nhiên có người bước vào, bước chân có chút nặng, bước tiến lớn, rõ ràng là một người đàn ông.

không cách nào có thể đứng dậy, trong nháy mắt cả người Hồ Ngọc Nhu căng thẳng, nắm chặt tay một lúc.

p/s: nữ chính hạo sắc ngầm quá ٭(≥◇≤)٭

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chu... đại nhân, ngài không thích hôn sự này à?

Mới vừa đi tới cửa phòng, Chu Thừa Vũ dừng bước.

Ngoại trừ ngọn đèn có sẵn, tân phòng có thêm chiếc bục nhỏ trước giường chạm khắc hoa lê, hai giá nến long phượng đỏ rực, soi sáng khắp phòng vừa rực rỡ vừa vui mắt.

Ánh mắt Chu Thừa Vũ chậm rãi dời khỏi ánh nến hi, từ từ rơi trên người thê tử mới qua cửa của mình. trên người nàng mặc giá y đỏ chói, chiếc khăn voan uyển ương nghịch nước chưa được gỡ xuống, nàng cũng không ngồi ngay ngắn ở giữa giường, mà tựa vào bên cạnh cửa giường, dường như không có sức, phải nhờ đến cửa giường chống đỡ mới không ngã.

Y không khỏi nhớ lại thời điểm đón dâu, lúc y công tân nương có cảm giác có vẻ là lạ, Hồ tam tiểu thư khóc lóc đòi gả cho y bằng được, chả lẽ có bệnh khó nói sao?

Lông mày hơi nhăn lại, có điều nhanh chóng giãn ra.

Việc này vốn không quan trọng gì, y cũng đâu có quan tâm gì đến việc thành thân, nếu không phải tuổi tác y ngày càng lớn, mẫu thân càng ngày càng sốt ruột, tự dưng lại mọc thêm Hồ tam tiểu thư này một khúc hai nháo đòi gả cho y, làm cho cả huyện ai ai cũng biết khiến y xuống đài không được, nếu được y chả muốn cưới nàng.

Chả là giờ cưới cũng đã cưới, cho dù người khỏe mạnh hay yếu đuối, chẳng qua nhiều thêm một miệng ăn. Chu thành Vũ y nam nhi bảy thước(, chưa tới mức không nuôi nổi gia đình, không nuôi nổi vợ con.

(Nam nhi bảy thước: ý chỉ người khỏe mạnh

Chậm rãi tiến đến giường, y ngồi bên cạnh Hồ Ngọc Nhu

Thời tiết đang ở giữa hè, bận rộn gần hết ngày người Hồ Ngọc Nhu mồ hôi nhễ nhại, vậy mà thời khắc y ngồi xuống bên cô, không biết do tâm lý cô này sinh sợ hãi hay người y tỏa ra hàn khí, Hồ Ngọc Nhu bỗng cảm thấy có lẽ mồ hôi nóng trên người cô thành mồ hôi lạnh mất rồi.

cô chợt phát hiện khăn voan mình bị người ta đang được gỡ, người không tự chủ được cứng đờ. cô còn đang cân nhắc xem mình có nên giả vờ bất tỉnh không, thì trước mắt tối đen bỗng vụt sáng, đập vào mắt cô là một khuôn mặt lạnh lùng.

Hồ Ngọc Nhu ngu luôn.

Thứ nhất, cô không nghĩ trong tân phòng Huyện thái gia còn có người ngoài, thứ hai, cô không nghĩ tới người trước mắt này ôi sao - đẹp trai quá vậy!

không phải đẹp của tiểu thớt tươi, mà là vẻ đẹp của thanh niên hai mươi bảy hai tám tuổi, làn da hơi rám nắng, mũi cao, môi mỏng hơi mím chặt, ánh mắt nhìn cô sâu thẳm. không biết tại sao, y nhìn vào mắt cô không dấu vết đánh giá, chớp mắt đã biến mất, ánh mắt đó sâu không thấy đáy, mọi người không biết được y đang nghĩ gì.

Do Chu Thừa Vũ chưa từng gặp Hồ Ngọc Uyển, cho nên y chẳng hay người đã thay đổi. Y không bận tâm Hồ Ngọc Nhu đang sững sờ, đứng dậy, đi đến bên bàn cầm bình rượu, rót ra hai ly, ngồi xuống một lần nữa, rồi đưa một ly cho Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu nhìn vào ly hoa văn sắc sỡ, chỉ nửa ly rượu, mặc dù người cầm trông rất có tay nghề, cũng không tránh được mặt nước gợn sóng nhỏ.

cô ngáp ngừng một lúc, mà cũng không đưa tay đón, quay đầu lại và nhìn về phía cửa, dò hỏi: "A hoàn của tôi, cái người đến hôm qua tên A Quỳnh ấy, cô ấy không biết ở nơi nào?"

Chu Thừa Vũ lạnh nhạt đáp: "Bên ngoài."

Giọng nói này... ở nhà, là anh ta công minh! Thế nào là anh ta, sao anh ta có thể ở đây? Tức thì Hồ Ngọc Nhu cúi đầu nhìn, quả nhiên anh chân anh ta mang giày đen.

Chuyện này... ôi cái gì xảy ra thế này?

Chẳng phải Tào ma mà nói Huyện thái gia đã lớn tuổi sao? Có vẻ như... không tính là "lớn" mà, nếu so với tiểu nguyên chủ ước chừng hơn mười tuổi, nhưng nếu so sánh với tuổi thật của cô, chỉ sợ nhiều lắm là hai, ba tuổi là cùng?

Hồ Ngọc Nhu nghĩ trước đó "được" ăn đậu hũ(9), mặt cô phụt lên hai rặng đỏ, may là hôm nay trang điểm dày, nên không thấy được mặt cô đỏ. Chỉ có điều chiếc tai nhỏ lủng lẳng có mấy sợi bay bay thibán đứng cô, vành tai đỏ ửng, giống như có thể bốc hơi lên.

(9) "đậu hũ" hiểu theo nghĩ thô là "đa thịt", cả cụm từ "ăn đậu hũ" trở nên phổ biến từ cộng đồng giới trẻ TQ, với ý nghĩa tương tự dê xòm, sàm sỡ, 35

"Nàng muốn gặp nha hoàn của nàng?" Chu Thừa Vũ dù không biết lý do, nhưng anh ta vẫn đồng ý. "Uống xong rượu giao bôi, ta cho gọi cô ta vào."

Y đã đuổi hết hạ nhân ra ngoài mới đến tân phòng bởi tân nương, nhưng khách bên ngoài không thể bỏ mặc được, ngay cả khi y là quan phụ mẫu của một huyện, muốn quản lý cả huyện Trường Châu, không chỉ dựa vào một mình y là được.

Uống xong rượu giao bôi!

Hồ Ngọc Nhu nhìn anh ta, nghe anh ta nói, trái tim đập thình thịch thình thịch. Lúc trước tự suy diễn rồi lo lắng và sợ hãi, nghĩ anh ta là phùng gian ác xấu xa, muốn cô mang tiếng xấu. Sau gặp mặt rồi, so với tưởng tượng ban đầu của cô cách quá xa mà lòng vô cùng bất ngờ lại vui sướng, cho dù bị cưỡng ép, cho dù cô không thích gì huyện thái gia này, nhưng nghĩ tới hình ảnh đáng sợ trước kia, thì giây phút này cô lại hết sức vui mừng.

cô nói thầm trong lòng: Hồ Ngọc Nhu ơi Hồ Ngọc Nhu, sao mị lại sa đoạ thế này!

Có điều trong lòng đang tự phi nhổ mình, nhưng tay cô nhanh chóng đón ly rượu. Tay mới giờ lên, Chu Thừa Vũ liền vòng tay qua tay cô, không đợi cô cùng uống mà tự mình uống trước luôn.

Hồ Ngọc Nhu vừa uống lệ vừa buồn bực.

Ở hiện đại cô là cô gái nói không với rượu, còn tiểu nguyên chủ này chỉ mười lăm tuổi tất nhiên chưa uống qua một lần. đã thế mới hớp qua một ngụm, vị cay của rượu kích thích, cô bị sặc.

Ho liên mấy tiếng, cơ thể không có sức, Hồ Ngọc Nhu chỉ có thể nắm lấy tay áo của Chu Thừa Vũ mượn lực. Lúc chưa uống rượu giao bôi, y đã thay ra bộ hi bảo đỏ chói, người y lúc này là một bộ cẩm bào trắng thêu kim tuyến, nhìn vào ít đi ba phần hi khí(10), lại tăng thêm ba phần cao quý.

(10) Hi khí: không khí vui mừng ngày cưới

Ít đi ba phần hi khí..

Đứng rồi, khi còn ở Hồ gia thì giọng điệu lạnh lùng, về nhà thì đôi quần áo thường, vào phòng tới giờ chả nỡ được nụ cười, có lẽ anh ta cũng không thích hôn sự này đâu nhỉ?

Cho dù đám cưới thì đã sao, giờ này còn chưa có động phòng đầu nhé!

Hồ Ngọc Nhu sặc dữ dội, lớp phấn dày cũng chả che nổi màu đỏ trên mặt, nhưng cô chỉ lo hưng phấn nhìn Chu Thừa Vũ, đôi mắt lấp lánh, như ngôi sao lung linh.

Chu Thừa Vũ không hiểu nhìn cô.

Hồ Ngọc Nhu là rất vội, đặc biệt hy vọng có thể rời khỏi Chu gia ngay bây giờ, nhưng cô trước mắt phải cố gắng khống chế sự kích động trong người lại, hướng Chu Thừa Vũ công cộng môi, hỏi thử: "Chù... đại nhân, ngài không thích hôn sự này à? "

không biết anh ta làm người thế nào, không biết thái độ anh ta ra sao, Hồ Ngọc Nhu không dám nói sự thật. cô đã đi ra khỏi cánh cửa Hồ gia tiến vào nhà họ Chu, có chút bất trắc gì, thanh danh cô coi như xong.

Cho dù cô có thể rời đi hay không, cô cũng không thể hủy danh tiếng của mình, bởi vì đây là cô đại ác độc, đối với phận nữ tử mà nói, thanh danh so với mạng sống quan trọng hơn nhiều.

Tiểu nguyên chủ đã không có mẹ ruột chở che, cha thì không thương, nếu mang tiếng xấu, sẽ không ai cưới cô bé nữa. Còn biểu ca kia của cô nàng, áng chừng ở hiện đại cô đã xem quá nhiều phim tình cảm chia chia hợp hợp, Hồ Ngọc Nhu không có sức lực đặt niềm tin vào đàn ông. Theo ký ức của tiểu nguyên chủ, biểu ca Triệu Tích Nghiễm thực sự một lòng một dạ với cô nàng, chỉ là họ Triệu cũng một lòng với đường công danh, chắc gì đã sẵn sàng cưới người vợ có danh tiếng xấu.

Chu đại nhân, ngài không thích hôn sự này à?

không hẳn là thích, cũng không hẳn không thích.

cô nhìn anh ta thăm dò, ánh mắt lấp lánh Hồ Ngọc Nhu âm thầm dần, Chu Thừa Vũ hiểu lầm lòng nhiệt tình của cô bị y lạnh lùng đã kích, nghĩ nghĩ, liền không muốn nói sự thật.

Y với lấy cánh tay mềm mại của Hồ Ngọc Nhu, dịu dàng đến cửa tròn bọc để tựa vào, nói: "Nếu nàng mệt mỏi, nằm nghỉ ngơi một lát đi, ta đi ra ngoài trước."

nói xong không đợi Hồ Ngọc Nhu trả lời, y bước nhanh ra khỏi phòng, để lại Hồ Ngọc Nhu mở to mắt kinh ngạc, quơ quơ tay về phía trước.

Loại người gì thế này, ôi chao, vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi mà!

Chốc lát sau, cô nghe có tiếng bước chân bên ngoài cửa, một tiểu a hoàn khoác y phục quá khổ xuất hiện, dáng người nhỏ nhắn, trông rất rụt rè. cô ấy vừa thấy Hồ Ngọc Nhu, liền ba chân bốn cẳng bay đến cạnh giường, ôm lấy bắp đùi Hồ Ngọc Nhu khóc như mưa.

"Tiểu thư..... hu hu hu, tiểu thư ơi..."

Hồ Ngọc Nhu nhẹ nhàng vỗ lên vai cô ấy. "A Quỳnh, đừng khóc vội. Ngồi lên đây này. Tôi có chuyện nói với em đây."

A Quỳnh nước mắt lưng tròng nhìn lên, ngạc nhiên nhìn Hồ Ngọc Nhu, tiểu thư cùng với Biểu thiếu gia là thanh mai trúc mã, biết được mình không gả được cho biểu ca, hận không thể chết quách đi cho xong. May mà có Quan ma ma cùng nàng cản lại, sợ rằng người đã không còn, nhưng bây giờ, sao tiểu thư có thể bình tĩnh nói chuyện với nàng thế này?

Tiểu thư nhìn thấy nàng, người nên khóc nước mắt không thôi mới đúng chứ?

Hồ Ngọc Nhu biết A Quỳnh đang nghĩ gì, khước miệng không tự chủ giật giật, bịa chuyện: "Đừng khóc, khóc cũng có giải quyết được chuyện gì đâu. Tôi mới gặp Chu đại nhân, A Quỳnh, có lẽ chuyện của tôi sẽ chuyển biến tốt thôi. "

thì ra tiểu thư đang nghĩ cách.

Trong lòng A Quỳnh vui vẻ hẳn, sau đó lại càng đau lòng hơn, "Nhưng tiểu thư đã cùng Chu đại nhân bái đường vào động phòng rồi, chuyện ai cả huyện Trường Châu ai cũng chứng kiến, còn có cách nào đây? Coi như..... coi như Chu đại nhân biết sự thật sẵn sàng thả tiểu thư đi, nhưng lão gia lại bất công, phu nhân thì luôn tính kế gả tam tiểu thư cho biểu thiếu gia, mà danh tiếng tiểu thư bị hỏng mất rồi, cho dù biểu thiếu gia không quan tâm, cô phu nhân cũng bận tâm."

nói mãi nói mãi, miệng A Quỳnh nhắc tới lão gia, nhưng nàng cũng biết đây là huyện nha chứ chẳng phải Hồ gia, cuối cùng lặng lẽ khóc.

Cho dù cô chẳng có chút cảm tình với cô ấy, nhưng nhìn thấy cô ấy khóc thương tâm thế này, tim Hồ Ngọc Nhu đau đớn muốn khóc.

Tuy nhiên, những điều này khiến cô bỗng hoang mang, đây không phải là hiện đại, nếu ở hiện đại cô có tay có chân, dù xuyên đến đâu cũng không ngại. Nhưng ở thời nam tôn nữ ti cổ đại này, cô chỉ là một cô gái yếu đuối, đặc biệt là tiểu nguyên chủ xinh đẹp đến nhường này, nơi nào mới là nơi cô đứng chân được?

Chưa kể không có tiền trong tay, cho dù có nhiều tiền, cô cũng không biết nên đi đâu.

A Quỳnh khóc một lúc, nhìn tiểu thư mình gây người xuất thần, nàng lặng lẽ đứng dậy, kéo một cái ghế nhỏ và ngồi xuống, giữa đầu nhìn Hồ Ngọc Nhu: "Tiểu thư, tiếp theo chúng ta nên làm gì đây?"

Hồ Ngọc Nhu vô thức lắc đầu: "Tôi không biết."

A Quỳnh trông thấy cô Hồ Ngọc Nhu kinh ngạc rồi hoảng sợ, đứng dậy cầm khăn đi qua xem xét. Mặc dù Tào ma ma toa rất nhiều phần trên cổ Hồ Ngọc Nhu, nhưng nửa ngày trôi qua, ở cổ cháy mồ hôi mồ ít, vì thế chỉ cần dùng khăn lau qua một cái, vết hằn trên cổ hiện ra ngay lập tức.

"Tiểu thư!" A Quỳnh ghen ngào hét lên. "Người, trên cổ người là gì?"

Tay Hồ Ngọc Nhu nhẹ nhàng chạm vào, đầu óc không nghĩ được kể tạm thời nào, đầu cô rối không chịu được, cô cũng không muốn nghĩ gì nữa, có thể yên bình trôi qua đêm nay thì tính tiếp.

A Quỳnh vớt khăn đi ôm chầm lấy Hồ Ngọc Nhu, tuy giọng nhỏ nhưng đầy kiên định: "Tiểu thư, chúng ta trốn đi! Dù cô phu nhân có thể không hài lòng, nhưng biểu thiếu gia thích người thật lòng, dẫu sao cô phu nhân cũng là di ruột của người, bà sẽ đối xử người không quá mực tuyệt tình. Tiểu thư, trốn đi, chúng ta đi tìm biểu thiếu gia! "

Sau khi A Quỳnh nhìn thấy Chu Thừa Vũ, nàng muốn thuyết phục Hồ Ngọc Nhu ủy khúc cầu toàn (11), theo Chu Thừa Vũ. Dù sao Chu Thừa Vũ sinh ra có tướng mạo phi phách, mà còn là huyện thái gia, Hồ Ngọc Nhu gả qua là phu nhân quan gia, tương lai rồi quay về Hồ gia trùng trị Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển là chuyện hiển nhiên.

Ủy khúc cầu toàn [委曲求全]: “Ủy khúc” [委曲] là “uốn lượn; uyển chuyển; quanh co;”, “cầu toàn” [求全] có thể tạm hiểu là “mưu cầu sự hoàn hảo”, “đạt được mục đích”, v.v... (Theo QuickTranslator) Miễn cưỡng nhân nhượng người khác, hòng để bảo toàn (giữ tròn, duy trì, v.v...). Cũng chỉ vì lấy đại cục làm trọng mà nhượng bộ. (Theo Tra tuân công cụ đại toàn) Có lẽ là thành ngữ này cũng giống kiểu “chính sách mềm dẻo”. XD

Nhưng cô lại thấy vết dây hằn trên cổ Hồ Ngọc Nhu, nghĩ tới mình không ở Hồ gia, có khả năng Hồ Ngọc Nhu tự tử. May mắn hiện tại cũng nhạt được mạng về, nàng lại sợ Hồ Ngọc Nhu tiếp tục nghĩ quẩn, nàng cảm thấy cho dù chạy không thoát, cũng tốt hơn bây giờ nhiều.

Trốn sao?

Hồ Ngọc Nhu không thể quyết định được.

Cho dù cô trốn đi, cô cũng không phải đi tìm biểu ca của tiểu nguyên chủ

Đó là thanh mai trúc mã, người yêu của tiểu nguyên chủ, dù rằng là thân xác này nhưng giữa hai người vốn là kẻ xa lạ. Thay vì đi tìm vị biểu ca đó, còn không bằng ở lại Chu gia.

cô lắc đầu chuẩn bị mở lời, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, tiếp theo là giọng nói của một phụ nữ trung niên, "Đại phu nhân, nô tỳ là Khổng ma ma bên người Nhị phu nhân,

Nhị phu nhân sai nô tỳ mang thức ăn cho người, nô tỳ có thể mang vào không? "

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Anh ta nhỏ giọng thì thầm:Muộn rồi, ngủ thôi.

trên bàn tiệc khách nữ, Chu nhị phu nhân Tô thị đặt ly xuống, cười có lỗi với mọi người, "Mọi người cứ ăn trước, hậu viện có việc tôi phải qua xem một cái, trở về sẽ bồi tội cùng các phu nhân sau vậy."

trên bàn, mấy vị phu nhân vội xua tay xua tay, gật đầu gật đầu, cười ha hả nhìn cô đứng dậy, bước nhanh rời khỏi.

Phu nhân huyện thừa Phương thị cùng Tô thị quan hệ thân thiết, thời điểm này đứng ra giúp nàng ta chào đón khách nữ, "Chu đại nhân cưới vợ, Chu lão phu nhân lại trước giờ không quản việc nhà, hôm nay Nhị phu nhân muốn đãi tiệc, chiều đãi chúng ta, rồi phải săn sóc đại tâu mới qua cửa để không thất lễ, đúng là không có hơi rảnh rồi mà."

Các nữ khách khác nhao nhao phụ họa theo.

Chu Thừa Vũ chưa có vợ, từ trước đến nay hậu trách Chu gia đều do Tô thị quản, thế là mang danh phu nhân nhà quan trọng huyện, mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều tiếp xúc với nàng ta, qua lại với nhau rồi có giao tình. Cho dù mai sau có giao ra quyền quản gia, thì cũng không nhất thiết đắc tội với nàng ta, nghe nói Tô thị cũng là thiên kim phú hộ trong kinh thành, có nhà mẹ đẻ chồng lưng cứng ngắc không nói, mà phu quân của nàng- Chu nhị gia Chu Thừa Duệ, là Tướng quân võ tướng đóng quân ở biên quan.

Bởi vì Phương thị với Tô thị quan hệ thân thiết, có người thì thầm với nàng ta.: "Nghe nói vị Chu đại phu nhân mới nhận chức này, là tự mình một khóc hai nháo đòi gả cho Chu đại nhân bằng được, chỉ là tiểu nha đầu mười mấy tuổi, ngày sau không phải để Nhị phu nhân tặng quyền quản gia cho nàng ta chứ? "

"Tiểu nha đầu mới mười mấy tuổi, có thể làm được chuyện gì chứ?"

Trong lòng các vị phu nhân ở đây đều xem thường loại người này, những cô nương trong sạch, ai lại không biết xấu hổ như vậy, còn là một cô nương khóc lóc đòi gả? Cho nên có người lên tiếng, những người khác được dịp khinh thường ra mặt.

Nhắc đến trong lòng Phương thị cũng uất ức thay Tô thị, Chu Thừa Vũ ở huyện Trường Châu làm quan năm thứ ba, Tô thị được gả tới, cho tới nay quản gia được sáu năm. Nàng ấy chinh đồn từ trong ra ngoài từng soi chí từng đường kẻ đều qua tay, bây giờ lại phải chấp tay nhường quyền cho một tiểu nha đầu, chưa kể con bé đó có làm được việc hay không, mà trước mắt việc này rõ ràng là cưỡng đoạt tâm huyết của người khác?

Nghĩ là vậy nhưng trên mặt Phương thị không đổi sắc, lắc đầu cười nói: "Ta cũng không rõ đây này, Nhị phu nhân cũng không nói với ta."

Nàng làm sao không hiểu lòng của các vị phu nhân này chứ, người lớn tuổi thì có con gái nên gả, còn người trẻ tuổi thì mới kết hôn mấy năm gần đây, giờ nhìn thấy Chu đại nhân lấy vợ bằng cách này, ai cũng ghen tị trong lòng không thôi. Thực tế, không nói chỉ các nàng, trong lòng chính nàng cũng tức lắm, tuy rằng nàng đã lớn tuổi, con gái nàng còn quá nhỏ, nhưng trong nhà còn có một cô em chồng. Nếu biết trước chỉ cần khóc lóc một chút là có thể gả cho Chu đại nhân, gần bên sông(12) như vậy, nàng đã sớm đưa em chồng đến Chu gia khóc.

(12): ý câu tách từ: gần sông hưởng ánh trăng, quan hệ giữa bà và Tô thị tốt ấy mà

Nhìn bộ dáng Phương thị hững hờ(13)không vào, trong lòng mọi người hô "cát", từng người tản đi.

(13) Hững hờ trong câu: nước phù sa không chảy ruộng ngoài

Tô thị cùng Không ma ma đến một nơi yên tĩnh, xem phải nhìn trái không có ai nàng ta mới thì thầm hỏi, "Thức ăn đều đưa qua chưa? Nàng nói thế nào? Còn có, bộ dáng nàng ta thế nào, có dễ tiếp xúc không?"

Tô thị là em dâu, vì thế cho tới giờ vẫn chưa gặp qua Hồ Ngọc Uyển, nàng không biết, Không ma ma dĩ nhiên càng không nhận ra.

Có điều nhớ lại lúc nãy, lòng mày Không ma ma nhẵn thành một đường, "Nhận ạ, rất khách khí, chỉ nhìn nha đầu trước mặt nàng, sợ là đã khóc được lúc lâu, vành mắt hồng hồng. Còn như đại phu nhân..." Dừng lại chút, bà lắc đầu. "Thoạt nhìn có vẻ nhu nhược và yếu đuối, bộ dáng rất dễ gần gũi, thế nhưng thân thể không được tốt, nô tỳ thấy hôm nay chắc nàng mệt chết rồi, ngồi cũng không vững mà phải dựa vào lòng giường ạ."

Nhị lão gia nhà nàng trong một năm thì có đến nửa năm không có ở nhà, bây giờ chỉ thứ hai của nàng chỉ có một thứ nữ, lão phu nhân ngày đêm mong chờ đại lão gia sớm lấy vợ sinh con, hiện tại thì đại phu nhân đã có, chỉ sợ để lão phu nhân thất vọng rồi. Không ma ma lòng sầu đến khổ, lia mắt nhìn bụng Tô thị hai vòng mới thôi.

Tô thị không để ý tới.

Nàng đang suy nghĩ về thân thể vị tâu tử mới, nếu đúng là ngồi mà còn không vững được, xem ra cơ thể này dùng không được rồi.

Phiền muộn trong lòng nhiều ngày thoáng chốc đã bay hết phần nửa, Tô thị quay sang cười nhẹ với Không ma ma. "Những lời này không thể nói bên ngoài. Nếu đã vào cửa, ngày sau phải kính trọng thật tốt mới phải." Nàng cân nhắc một lúc, rồi phân phó, "Hôm nay e là buổi tối nàng ấy còn mệt nữa. Bà đến phòng bếp dặn dò làm thịt một con gà mái, hầm canh gà, sáng sớm mai sai người đưa tới."

Đêm động phòng hoa chúc, có thể không mệt mỏi sao?

Có điều Không ma ma cười không nổi, đại phu nhân là người có phúc lớn, có thể bồi đại lão gia lâu dài. Nhưng còn nhị phu nhân, nàng phải lo liệu cả đại gia đình, vậy mà một năm cùng phòng với Nhị lão gia đếm trên đầu ngón tay, khó trách đã thành thân sáu năm mà bụng không có một tí động tĩnh gì.

Bà gật đầu đã biết, nhìn sắc mặt mệt mỏi của Tô thị nói: "Nô tỳ sẽ dặn phòng bếp làm hai phần, người cũng uống một phần đi, vì chuyện thành thân của đại lão gia, người cũng mệt mỏi rồi."

Tô thị xoa nhẹ mi tâm, gật đầu đáp ứng

Tiền xong khách khứa, Chu Thừa Vũ không về ngay tân phòng, mà gọi tùy tùng Lô Quảng phân phó: "Ta đến tân phòng, người cho người mang nước đến."

Đêm tân hôn mà đi thư phòng?

Lô Quảng giật mình sợ run tại chỗ, lão gia nay đã hai mươi bảy, không thể không thiếp không nói, lão phu nhân tặng hai nha đầu ngài cũng không thu phòng, dù cho lão phu nhân chưa hề lên tiếng, nhưng cũng ngầm hoài nghi con mình có phải hay không ... phi phi phi, đừng có nghĩ nhiều nữa!

Lô Quảng tìm về lí trí, nhỏ giọng đề nghị: "Lão gia, hay là ngài đi tân phòng nhỉ? Đại phu nhân chắc đang chờ ngài, nếu ngài không đi ..."

"Người nghĩ bảy ba cái gì vậy!" Chu Thừa Vũ không thể không đánh vào đầu Lô Quảng vài cái, "Ta đây cả người toàn mùi rượu, đến thư phòng tắm rửa sạch sẽ rồi quay về."

Ồ, hóa ra là vậy!

Hôm nay nóng nực, mùi rượu trộn lẫn mồ hôi, thực sự không phải mùi thơm gì. Mặc dù lão gia là người đọc sách, không cùng những người thô lỗ như hần giống nhau, nhưng đại phu nhân chỉ là tiểu cô nương mười bảy tuổi, thân thể mảnh mai, đại lão gia đây là sợ đại phu nhân chịu không nổi.

Có vẻ như lão phu nhân suy nghĩ nhiều, đại lão gia đây còn đau lòng đại phu nhân, chỗ nào không thích nữ nhân chứ, chỉ sợ thích thôi không đủ đâu!

"Vâng, tiểu nhân đi luôn đây!" Lô Quảng cười híp mắt, vui vẻ chạy đi.

Trước kia Chu Thừa Vũ không có vợ, y thường nghỉ ngơi trong thư phòng, vì vậy bên đây cũng có tịnh phòng cùng phòng sinh hoạt, quần áo của y tự nhiên cũng xấp xỉ vài bộ. Sau khi tắm xong, y thay quần áo sạch sẽ, tóc cũng buộc lên, lúc này mới gọi Lô Quảng bị đuổi lúc này, người trước người sau cùng đi về hậu viện.

Hành lang treo đầy lồng đèn đỏ, thấp sáng rực rỡ bầu trời đêm, Chu Thừa Vũ cảm lòng không được dừng lại. Y đã kết hôn, mẹ y là người cao hứng nhất, nên tiệc vui của y do mẹ và đệ muội tổ chức, mới có dịp trang trí vô cùng xa xỉ.

Làn gió mát phất phơ thổi qua, trong lòng Chu Thừa Vũ bỗng sáng sủa hơn mấy phần. Y ngược nhìn ánh đèn không xa trng phòng chính thất, lòng cũng dần vui vẻ, kết hôn, có người cần y chờ che, cũng có người nguyện ý chờ y về.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài cửa, Hồ Ngọc Nhu căng thẳng nhìn A Quỳnh.

"Em, em vẫn là đi ra ngoài đi", cô nói.

A Quỳnh lại không chịu "Em đi rồi, vậy người làm sao đây?"

Hồ Ngọc Nhu gần như bị cô ta chọc cười, chưa kể đến đây là cô đại, mà ở hiện đại chẳng nữa, cũng không có ai ở mãi trong phòng cưới người ta hoài không chịu đi. Dù thế, A Quỳnh này, đúng trung thành thật, Hồ Ngọc Nhu kéo cổ áo khoác trắng, để A Quỳnh thấy rõ vết đỏ trên cổ.

A Quỳnh nhìn thấy nó, miệng mở ra muốn khóc tiếp.

Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng nói: "Mau dừng lại, lúc này bà tử của nhị phu nhân đã soi mói em đủ rồi. Được rồi, em mau ra ngoài đi, có cái này còn ở đây, không sao đâu."

A Quỳnh chỉ có thể gật đầu, nhưng trong lòng loạn hết cả lên.

Như thế có hai người đang đánh nhau trong lòng, một người bảo nàng khuyên tiểu thư nên thành tâm sống với Chu đại nhân cho tốt, người kia thì yêu cầu nàng thúc giục tiểu thư nên trốn chạy, đi tìm biểu thiếu gia thanh mai trúc mã. Cả hai bên đều có những mặt tốt cùng mặt xấu, mỗi người đều muốn đánh bại người kia, khiến đầu nàng đau vô cùng.

Chu Thừa Vũ vào phòng, y thấy gương mặt xoắn xuýt của A Quỳnh đi ra, còn Hồ Ngọc Nhu, người đang ngồi trên mép giường, lật đặt đứng dậy.

Nàng đã tắm rửa qua, tóc dài xổ ra, rơi trên vai. Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần chỉ to bằng lòng bàn tay, làm nổi bật lên đôi mắt to tròn, đó là đôi mắt hạnh quyền rũ biết bao, khiến người ta liếc nhìn lại nhịn không được nhìn thêm vài lần. Mùi tinh tế, đôi môi hơi hồng, y không ngờ rằng người vợ mới cưới của mình đẹp đến thế.

Chỉ đáng tiếc, thân thể quá yếu đuối, muốn đứng vững phải có đồ dựa vào. Cũng không biết có mời đại phu điều trị chưa, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

"Đại... đại nhân." A Quỳnh hành lễ, lắp bắp gọi.

Chu Thừa Vũ nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: "Sau này gọi là lão gia, ra ngoài đi."

A Quỳnh tranh thủ nhìn lại Hồ Ngọc Nhu, sau đó dùng giọng muỗi kêu hừ hai tiếng, cũng không hiểu muốn nói điều gì, rồi nhanh chóng ra ngoài.

Hồ Ngọc Nhu nhìn Chu Thừa Vũ, chân không có tiền đồ hơi run rẩy, kỳ thực cô đã hai mươi bốn tuổi, lúc nào chả áo tường cảnh mình lấy chồng, tất nhiên cô cũng nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc. Nhưng hôm nay thực sự diễn ra, kết hôn, động phòng đến rồi, chỉ là cô kết hôn cùng người đàn ông xa lạ, không có yêu, thì làm sao cô có thể lên giường với anh ta đây?

Lại nói, mặc dù cô không sẵn lòng, nhưng cô vẫn chiếm lấy thân thể của tiểu nguyên chủ. Hôm nay xuyên qua, tương tự như thế hôm nay là ngày tiểu nguyên chủ mất đi sinh mạng, ngày này, cô làm sao có thể ...

Chu Thừa Vũ đóng cửa lại, xoay người liền thấy cô vợ mình cúi đầu, không biết nghĩ gì, trông rất khổ sở.

Y nhú mày.

Khóc lóc đòi gã cho y là nàng, bây giờ việc đã thành, nàng không phải nên cao hứng sao? Chắc là, đến đây rồi, nàng bắt đầu hối hận?

Hối hận cũng đã muộn.

Sau khi bước đến giường, y đưa tay giữ vai Hồ Ngọc Nhu, nhỏ giọng thì thầm: "Muộn rồi, ngủ thôi."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Rõ ràng là đêm động phòng hoa chúc, y lại cùng vợ mới cưới phân giường mà ngủ

rõ ràng là đêm động phòng hoa chúc, y lại cùng vợ mới cưới phân giường mà ngủ

Lòng bàn tay y ấm áp, tay cầm bà vai có chút lạnh, tay y đưa lên chút nữa, người dưới bàn tay y đột nhiên run lên nhẹ nhẹ, rồi hoàn toàn cứng ngắc.

Tay Chu Thừa Vũ hơi dừng lại, nhưng không rút lại.

Vừa mới thành hôn xong, đã là vợ chồng, giữa vợ chồng lúc sinh hoạt thường có thói quen đụng chạm nhau, nếu không, ngày tháng sao này trôi qua thế nào?

Thân thể Hồ Ngọc Nhu cứng đờ, cảm thấy bàn tay trên vai mình đã dừng, để yên đó chứ không có ý lấy ra. không biết người đó nghĩ gì, lại không nặng không nhẹ thử bắt cô thế này cơ chứ.

Người đàn ông này không tính là già, nhưng so tiểu nguyên chủ mà nói, thực sự chênh lệch tuổi quá nhiều. Bây giờ anh ta đã cưới hồi tiểu cô nương nguyên chủ đang hoàng làm vợ, bất kể anh ta đã có thông phòng hay thiệp thât, vào lúc này ước chừng là đang muốn nhanh chóng động phòng hoa chúc đây.

Bàn tay trên vai buông ra, cho dù không quay đầu nhìn lại, chỉ nghe động tĩnh phía sau Hồ Ngọc Nhu cũng biết, vị Chu đại nhân này đã cời giầy và đến bên trong giường.

Hóa ra những tiểu thuyết cô xem qua đúng là thật, người đàn ông cổ đại buổi tối ngủ ở trong, vợ hoặc thiệp thât ngủ ở bên ngoài, ban đêm thì bung trà rót nước cho anh ta, sáng sớm phải dậy sớm để hầu hạ anh ta.

Bí thăm làm sao!

“Còn chưa ngủ à?” Nhìn vào lưng Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ nghĩ hoặc mở miệng.

Giọng nói từ bên trong truyền tới làm Hồ Ngọc Nhu giật mình, cô phát hiện mình không có gì để nói, giờ này chính cô có năng lực đào ngũ, vậy mà không có người đào.

"Vậy thì ngủ." Vợ nhỏ giọng đáp lại, cời giầy, vén góc chăn mỏng chui vào, Hồ Ngọc Nhu nằm sát mép giường.

Đèn bên ngoài Chu Thừa Vũ vừa mới thổi, nhưng cả hai bên giường đều có sùren khắc hoa cúc mang bùn lê bốn chân tròn, ở trên nền hi chúc đỏ thẫm, giờ này vẫn sáng tỏ, chắc là muốn sáng hết đêm nay đến bình minh ngày sau đây mà.

Hồ Ngọc Nhu nhắm mắt lại, nhưng hai tay nắm chặt với nhau, lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi. cô tưởng tượng trong đầu, nếu tí nữa Chu đại nhân nhào qua, cô nên ứng phó ra sao. Nên nhảy xuống giường trước hay vạch áo cho anh ta xem cổ mình?

Người bên trong vẫn nằm im.

Nằm ngửa, hai tay để bên người tự nhiên, mắt nhắm lại, hơi thở đồng đều. Hồ Ngọc Nhu kiên nhẫn lúc lâu mới lặng lẽ mở một con mắt, nhìn sang thấy cảnh tượng này, lòng nhẹ nhõm hẳn.

một hơi còn chưa kịp thở xong, người nằm trong đột nhiên mở mắt, trong chớp mắt nhìn sang, cô còn đang ngơ ngẩn thì bị đôi tay dài vươn tới, lấn vào vòm ngực đàn ông ấm áp.

cô không có thời gian để lấn xuống giường, không có thời gian để kéo áo ra, cứ như nằm trong lòng người đàn ông xa lạ, đôi tay đã bị áp chế không thể di chuyển.

"đang suy nghĩ gì?" Giọng nói của Chu Thừa Vũ trầm thấp, dường như mang theo chút mờ ám.

Đôi mắt hạnh của Hồ Ngọc Nhu mở to, môi hơi mở, hiển nhiên bị dọa không nhẹ. Sau khi phản ứng lại, cô giầy dựa hai lần, Chu Thừa Vũ thuận theo thả cho cô thoáng ra, Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng rút tay ra, chống trên ngực người đàn ông trước mặt.

“không, không nghĩ gì cả.” Hồ Ngọc Nhu phủ nhận.

Mặc dù vậy, khoảng cách hai người cũng còn gần vô cùng, không biết cô dùng gì để gọi đầu, ở sát bên, trong hơi thở tràn ngập hương hoa. Chu Thừa Vũ không chú ý nhiều đến hoa cô, y chỉ cảm thấy có mùi thơm rất dễ ngủ, trong lúc nhất thời không biết hoa gì thơm như vậy.

Y không suy nghĩ hỏi. "Nàng dùng hương gì?"

Ah?

Hồ Ngọc Nhu bối rối, mùi hương gì?

Nhìn vào vẻ ngơ ngẩn của vợ mới cưới, Chu Thừa Vũ hiếm có giật giật môi, định hỏi lại, mắt nhìn thoáng qua lập tức trầm xuống.

Y duỗi tay ra, nâng cằm Hồ Ngọc Nhu lên, buộc cô nâng cằm lên để lộ cổ. Vốn cổ trắng thon dài, lúc này đây hẳn lên vết đỏ vô cùng chói mắt, Chu Thừa Vũ làm huyện lệnh hơn chín năm, tự nhiên nhìn thấy người treo cổ là như thế nào, có gì mà không hiểu.

"Xảy ra chuyện gì?" Người nọ vẫn nằm như ban đầu, lại mở miệng nói ra câu lạnh băng giống như nhiệt độ bị rút hết, đôi mắt nhanh chóng quét tới, Hồ Ngọc Nhu không có tiền đồ sợ run người.

“Chuyện gì... có chuyện gì xảy ra thế?” cô miễn cưỡng đáp lời.

Chu Thừa Vũ buông cằm Hồ Ngọc Nhu ra, ngón tay lướt qua cổ cô, chạm vào dấu đỏ rực rỡ. không biết có phải đau hay vì lý do khác, người trong lòng run rẩy, vô thức co lại.

Chu Thừa Vũ không nói gì, chỉ lặng lặng nhìn Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu tránh ánh mắt của y, từ chối trả lời.

cô chỉ muốn an ổn vượt qua đêm nay, những việc khác cô không nghĩ tới, căn cứ vào nguyên tắc nói nhiều sai nhiều, cô chỉ mong Chu đại nhân này tự mình đoán. cô muốn tìm đường lui

cho mình, đương nhiên không muốn ngay từ đầu cái gì cũng nói ra hết.

Hơn nữa, tính tình Chu đại nhân này ra sao tới giờ cô vẫn còn không biết đây này.

Thái độ này của cô, khiến ánh mắt Chu Thừa Vũ tối thêm hai phần. cô đang nằm trong vòng tay của y, nhưng y nửa nằm nửa chếch lên, tư thế từ trên cao nhìn xuống, vừa vặn bắt gặp bộ dáng cô sợ sệt chột dạ, mặt không ngừng cúi thấp xuống ngực.

không biết nữ nhân này ăn gì để lớn, cơ thể thật yếu đuối, nhưng ngực lại phát dục tốt vô cùng. Cho dù nơi cần che che hết qua bộ bạch y, nhưng không khiến người khác lộ đi, mà còn khiến người chú ý hơn chỗ dục cao này.

Mặc dù Chu Thừa Vũ đã 27 tuổi, nhưng y chưa từng tiếp xúc gần với nữ nhân như vậy. Bởi vì giờ đã lấy vợ, không muốn đem tân hôn trước mặt vợ mà mình không biết gì, nên y lặng lẽ tìm mấy sách tranh của nhị đệ. Sau khi y tắm rửa xong, y mới nhớ tới thế là nước tới chân vội nhảy, nhanh chóng lật ra nghiên cứu một lúc, tình hình trước mắt đúng là máu y đang sôi sục kêu gào đập lửa.

Tình hình là thế, nhưng y cũng hiểu thời cơ lúc này không đúng.

Buông người ra, thờ dài, y ngồi dậy.

Hồ Ngọc Nhu trở mình một cái, cuối cùng cũng thuận lợi lăn xuống giường, mông bị đập xuống sàn. Giờ này cô chả lo được đau đớn ấy, cô chỉ đơn giản uốn gối ngồi ở đó, ngẩng đầu lên nhìn Chu Thừa Vũ.

cô ngẩng đầu, ngay vị trí nên hi chúc đồ thăm chiếu xuống, vết hằn đỏ cô lại chói mắt phát đau. Chu Thừa Vũ nhìn, chậm rãi hỏi, "Hóa ra, là nàng vốn không thích hôn sự này?"

không phải thích hay không, người cũng đã treo cổ tự sát.

Hồ Ngọc Nhu gạt đầu liên tục trong lòng, nhưng trên mặt không biết biểu hiện sao cho đúng.

cô giờ mang phận nữ tử ở đại bi ai, cho dù không thích người này, một khi cô được đưa vào cửa, thật khó để rời đi. Ngay cả khi người này rộng lượng cho cô đi, nhà mẹ đẻ cũng không buông tha cho cô, người mà cô thích chắc gì chấp nhận, cô mang phận nữ nhi, cô sẽ làm gì chứ?

Chỉ có thể lên kế hoạch dài hạn.

Nhà mẹ đẻ không tha, người thích lại chẳng tiếp thu. Vì vậy, nếu cô ấy sẽ rời khỏi, cô phải hiểu rõ tình huống bên ngoài, bây giờ là thời đại nào, địa vị nữ nhân ra sao, cuối cùng phải có tiền bạc trong tay, tìm người chịu làm chỗ dựa, đến lúc đó mới dám nói lời thật lòng.

Ngoài ra còn có người tiểu nguyên chủ quan tâm: Quân ma ma...

cô ngồi trên sàn nên không sợ bị phát hiện, lặng lẽ bấu lên đùi non, Hồ Ngọc Nhu bấu đến khi mắt đỏ lên, nước mắt nhanh chóng lăn ra. cô vốn xuyên qua đã khóc, trước khi xuyên qua tiểu nguyên chủ đã khóc hai ngày, do đó, mắt vốn đã sưng đỏ, bây giờ lại rơi lệ, thì mắt càng sưng hơn.

cô vừa khóc vừa vội gạt đầu, song lại cuống quýt lắc đầu.

Chu Thừa Vũ ở huyện Trường Châu này làm huyện lệnh chín năm có dư, gặp nhiều nhất là cảnh tượng phụ nhân khóc lóc kêu la om sòm lăn lộn trên đất, bây giờ bỗng nhìn thấy nữ nhân lặng lẽ rơi lệ, lại là người vợ mới qua của một ngày, nhất thời không hỏi ra miệng được.

Còn hỏi cái gì đây, đương nhiên hỏi mang bộ dáng bị bắt nạt như thế có ý gì.

Nhưng nhìn nàng khóc đáng thương thế này, Chu Thừa Vũ vậy mà mềm lòng. "Đừng khóc, nàng nếu không muốn nói bây giờ, thì sáng mai rồi hãy nói."

Dứt lời thì người cũng rời giường, mở tủ quần áo lấy hai cái mền, đi ra ngoài ngủ trên nhuyển giáp gian ngoài.

Nghe tiếng động bên ngoài nằm xuống, Hồ Ngọc Nhu thu lại nước mắt, bò lên giường kéo chăn ra, người rút vào góc tường, không ngờ vô cùng thuận lợi thoát một kiếp động phòng, Hồ Ngọc Nhu vui mừng không thôi, xem ra vị Chu đại nhân này quả thật là chính nhân quân tử!

cô nhắm mắt lại suy nghĩ cẩn thận, mặc dù trí nhớ của tiểu nguyên chủ không có ấn tượng gì với Chu đại nhân, nhưng từ đầu xuân năm nay, em gái ba của nguyên chủ tức là Hồ gia tam tiểu thư Hồ Ngọc Uyển bên miệng, thường nhắc đến tên anh ta. Trước hết, khen ngợi vô tận, có vẻ như cô ấy thực sự gặp được anh, rồi luôn mồm bảo phải gả, mà một tháng trước, hôn sự quả nhiên được định xuống.

Nhưng mà nếu thật, sao mà vị Chu đại nhân này không nhận ra mình không phải Hồ Ngọc Uyển cơ chứ?

cô tiếp tục tìm trong ký ức, mặc dù trong quá khứ nguyên chủ chưa từng gặp qua Chu đại nhân này, nhưng mà giống như muốn biểu đạt anh ta tốt như thế nào, Hồ Ngọc Uyển nói rất nhiều cái gì xuất thân ở hầu phủ kinh thành, cái gì là quan thanh liêm chính trực, cái gì mà bên người không hề có phụ nữ không đáng hoàng, cái gì mà đáng người cao lớn đứng thẳng (14), dung mạo như Phan An (15), toàn bộ cô nương chưa lập gia đình ở Trường Châu này đều muốn gả cho vân vân...

(14) Nguyên văn là cụm từ: trường thân ngọc lập, đại ý muốn miêu tả một dáng người cao lớn, hình ảnh so sánh rất là hay, nhưng không chuyển ngữ sang tiếng Việt được, và mình cũng không để nguyên rồi chú thích được, đọc câu văn sẽ không xuôi, nên tạm chuyển như trên.

(15) Phan An: Phan Nhạc, tên tự là An Nhân, đôi sau quen gọi là Phan An, người Trung Mưu, Huỳnh Dương. Ông nổi tiếng là một nhà văn thời Tây Tấn và là một đại mỹ nam.

Tiểu nguyên chủ còn vui vẻ thay cho em gái mình, thấy mừng vì ai cũng tìm được lang quân như ý.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu cẩn thận nghĩ lại, mới phát giác ra Hồ Ngọc Uyển căn bản nói thế, sợ rằng muốn dụ dỗ Hồ Ngọc Nhu ước ao ghen tị, như thế cô ta mới thuận lý thành chương (16) cho tiểu nguyên chủ gả thay, tự mình hi sinh gả tới cho biểu ca Triệu Tịch Nghiêm.

(16) Thuận lý thành chương: cứ như vậy mà thành

Chỉ không biết rằng tiểu nguyên chủ một lòng một dạ với Triệu Tịch Nghiêm, không gì có thể thay thế được.

Vì thế, mới có mằm ép buộc, thắt cổ, rót thuốc lên kiệu hoa.

Mà vị Chu đại nhân này, dường như Hồ Ngọc Uyển vốn không yêu thích anh ta, mà anh ấy cũng chả thích Hồ Ngọc Uyển, ngay cả bộ dáng ra sao còn chả thèm biết!

Người ta là quan phụ mẫu lớn nhất ở huyện Trường Châu, còn Hồ gia nói ra cũng chỉ là nhà thương nhân, Hồ Ngọc Uyển không phải nào tàn chứ? Lại đi tính kế người ta, cô ta không sợ người ta tức giận, xử hết Hồ gia hay sao?

Chuyện này cha nguyên chủ Hồ Linh không biết, nhưng mẹ kế Tiết thị chắc chắn biết, bà ta đã khôngcan thiệp mà còn giúp đỡ. Hồ Ngọc Uyển tuổi nhỏ không hiểu chuyện, còn bà ta tốt xấu gì cũng làm phu nhân rồi, làm sao có thể... ồ, đúng rồi, Tiết thị này, bà ta dường như có một người em trai làm quan, chức gì nhỉ?

Hồ Ngọc Nhu mơ màng nghĩ, hôm nay quá mệt rồi, nghĩ đi nghĩ lại rồi nghỉ luôn.

Hô hấp đều đều trong phòng vang vọng, Chu Thừa Vũ mở mắt nằm bên ngoài, thờ dài. Rốt cuộc đây là nghiệp gì thế, rõ ràng là đêm động phòng hoa chúc, y lại cùng vợ mới cưới phân giường mà ngủ, để người ta biết còn không cười đến rụng răng?

Y đột ngột đứng dậy, đem chăn vo thành cục tùy tiện nhét vào tủ. Người trên giường không bị đánh thức, Chu Thừa Vũ nhìn bóng lưng Hồ Ngọc Nhu đang ngủ say, còi giày, lên giường, nằm bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nha hoàn mảnh mai cúi xuống mang thất lung cho y

một đêm ngon giấc, ngày hôm sau bầu trời sáng trưng, Hồ Ngọc Nhumới mơ mơ màng màng mở mắt ra. Trong chớp mắt, cô còn không thấy rõ phòng có gì, Hồ Ngọc Nhu đột nhiên nhận ra đôi phải mình có gì đó không ổn cho lắm.

Cái quần rộng đã bị xê xích do ngủ không được an phận cho lắm. Cho nên, chân trần bên ngoài cảm nhận rất rõ ràng, bị chân đàn ông đè lên, ngay cả ống quần tên này cũng bị kéo lên một khúc, cô còn cảm thấy lông chân anh ta đâm vào hơi hơi ngứa.

Cả người cô căng thẳng, Chu Thừa Vũ ngay lập tức thức.

Nghĩ tới đêm qua, đầu tiên y đem chăn ra gian ngoài, vậy mà cuối cùng y lại chạy về. Dù sao, nghĩ tới việc này y cảm giác có chút không tự nhiên, vì vậy y giả vờ chưa tỉnh, tiếp tục nhắm mắt lại.

Hồ Ngọc Nhu đợi một hồi mà anh ta không có chút phản ứng nào, cẩn thận quay đầu nhìn sang, thấy anh dường như ngủ say, mới nhẹ nhàng thở ra, rút chân về. Nhìn bên ngoài có ánh sáng mờ mờ, cô biết trời sáng rồi, mà giờ còn có một người đàn ông nằm trên giường, cô hiển nhiên không muốn ở lại.

Đúng là người gầy thật, nhưng anh nằm bên ngoài, chính xác đường ra bị anh ta chặn. Lòng Hồ Ngọc Nhu có chút phiền, yên lặng nhìn hai mắt chồng mình, anh ấy ngủ như được tháo bỏ hết vẻ sắc bén đi, chân mày giãn ra, vẻ mặt ôn hòa, hình dạng ngũ quan rõ ràng dịu dàng đi rất nhiều, nằm yên tĩnh thế này, dung mạo xuất sắc bậc này khiến người ta không đành được nghĩ nhiều mà.

Hồ Ngọc Nhu không thể không nghĩ, cô không phải tiểu nguyên chủ, cũng không yêu thích biểu ca kia, với lại biểu ca kia với tiểu nguyên chủ là thanh mai trúc mã tình cảm sâu sắc, nói không chừng vừa ở chung với nhau, khả năng phát giác ra cô không phải chính chủ tiểu nguyên chủ cực cao.

Thời điểm đó, biết đâu sẽ chọc ra mồm tai họa.

Ngược lại thì vị Chu đại nhân này, cho dù anh ta rõ ràng đã đi ra ngoài để ngủ, cuối cùng lại trở lại ngủ trên giường làm cô có chút khó chịu, nhưng Hồ Ngọc Nhu nhận ra, nếu cô thật sự không còn về được hiện đại, gả cho anh ta thì có gì không tốt. anh lớn lên trông đẹp mắt, là quan lớn nhất quận, cho dù chẳng biết lúc nào anh về giường ngủ, nhưng lại chưa có động tay động chân với người vợ hợp pháp là mình..... nhìn thấy được, người này thực sự tốt.

Tuy rằng nhắm mắt lại, giác quan Chu Thừa Vũ vẫn nhạy bén, người bên cạnh còn đang nhìn anh. Dường như nàng muốn xuống giường, đã đến gần chân của y. Để tiện cho nàng, y cong hai chân về.

không ngờ rằng Hồ Ngọc Nhu đưa tay đè giường, đang chuẩn bị nhảy qua, y vội rút hai chân đúng lúc đụng tới bụng Hồ Ngọc Nhu nhắc chân. Bởi vì hơn nửa người chồm ra ngoài,không khống chế được trọng tâm, Hồ Ngọc Nhu lao thẳng xuống giường và té xuống.

Chu Thừa vũ xuất thân từ Uy Viễn hầu phủ ở kinh thành, mấy thế hệ đều là võ tướng. Mặc dù cha y là con thứ, nhưng y là con trưởng Tam phòng, tuy từ nhỏ đã xác định đi đường khoa cử, thì võ nghệ vẫn luyện từ nhỏ.

Chu Thừa Vũ không kịp lo việc mình ngủ giả, y tỉnh lại dùng sức kéo cánh tay Hồ Ngọc Nhu, ôm nàng vào trong ngực.

âm thanh nặng nề vang lên, Chu Thừa Vũ ngã dưới thân Hồ Ngọc Nhu.

Ngoài cánh cửa, lông mày của nha đầu chuẩn bị kêu nhảy lên một cái, bàn tay sẵn sàng gõ cửa tức khắc dừng giữa không trung. Nhưng A Quỳnh bên cạnh sắc mặt biến đổi lung tung, lập tức đập cửa liên hồi, "Tiểu thư, tiểu thư người thế nào?"

Trong phòng Hồ Ngọc Nhu một chút cũng không bị té được, chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt khiến cô hoa mắt cả lên, giờ có nghe được tiếng của A Quỳnh, trước hết cô cũng không trả lời được.

không ngờ rằng, bên tai có một hơi thổi ấm áp, giọng nói trầm thấp của đàn ông vang lên. “không có chuyện gì”.

Bên ngoài A Quỳnh bị ngăn lại, miệng cũng bịt luôn.

Chỉ có tiếng a a truyền vào phòng.

Hồ Ngọc Nhu phản ứng lại, chui ra từ ngực Chu Thừa vũ, chống giường nhìn anh, “Ngài thế nào, té trúng chỗ nào không vậy?”.

Qua một đêm, sắc mặt trắng nhợt của nàng đã được thay, son phấn chưa bôi lên, mặt nàng đỏ ửng lên, không biết do trời sinh khí sắc tốt hay sợ hãi ban nãy. Mái tóc dài hơi lộn xộn, ánh mắt chứa đầy lo lắng, đôi môi nàng khác hẳn, đáng vẻ sốt ruột quan tâm rõ ràng.

"không có gì." Chu Thừa Vũ hờ hững nói, ánh mắt lướt từ môi nàng xuống, liếc xuống ngực nàng, rồi lập tức rời đi và đứng dậy xuống giường.

Y đi mở cửa không nhắc gì cả.

Hồ Ngọc Nhu theo bản năng nhìn xuống, mặc dù tiểu nguyên chủ chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng mà ngực cô ấy so với cô hai mươi bốn tuổi của tương lai không kém chút nào. Chỉ tiếc tương lai cô còn mặc muôn loại áo ngực, đến đây, đêm qua cô mặc hai lớp yếm bên trong còn thêm một lớp áo lót, rất hiển nhiên, hiệu quả sao mà tốt được.

Nắm chặt cổ áo, Hồ Ngọc Nhu xuống giường.

A Quỳnh chạy đến trước mặt, mặt mày căng thẳng nhìn cô.

Hồ Ngọc Nhu lắc đầu với cô ấy.

Đây là ngày thứ hai cô gả đến Chu gia, lý ra là đi thỉnh an Chu lão thái thái, không biết giờ đã là giờ nào rồi, đừng trễ mới tốt.

Bên ngoài vốn còn hai nha đầu, có điều một người ở gian ngoài hầu hạ Chu Thừa Vũ, một người khi vào thấy Hồ Ngọc Nhu dùng A Quỳnh, không biết nghĩ thế nào, chỉ đặt nước trong phòng, rồi lui ra.

Hồ Ngọc Nhu không mặc được quần áo cổ đại này, ngay đầu tiên tân hôn đều giao vào tay A Quỳnh.

Sau khi vào phòng A Quỳnh liếc mắt tới giường, hiểu được tiểu thư nhà mình và Chu đại nhân không động phòng, nhưng đã ở lại, ngày thứ hai sau tân hôn ăn mặc chỉ có thể dựa theo bình thường phần tơi. Ngược lại cũng khéo, tuy đại tiểu thư gây một chút, chỉ là so với Tam tiểu thư thì lớn hơn một tuổi, vì thế hai người có tâm vóc tương tự. Trước kia nghĩ rằng con gái ruột thịt của mình xuất giá, Tiết thị hiển nhiên sẵn sàng chuẩn bị của hồi môn rất công phu, lúc sau thay người cũng thay luôn của hồi môn khá nhiều, nhưng muốn giữ lại thể diện nên y phục không dám thay.

Thay đôi hài hoa hải đường đỏ thắm vươn tới đế, đôi chiếc váy lụa vàng thêu hoa, cổ tay đeo đôi vòng ngọc bích hào hạng, trên đôi tai đeo sính lễ Chu gia mang tới. một đôi bông tai ngọc trai trang trí với kích thước ngón tay cái phù hợp với phái nữ, lại tuyên thêm đôi châu trâm tương xứng, chải kỹ lên đầu phụ nhân (16).

(13) Phụ nhân: phụ nữ đã có chồng

Nhìn vào chiếc gương tám cánh trên bàn, đôi tay tinh tế của A Quỳnh hóa ra tinh xảo đến vậy, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy kỳ lạ, đây căn bản không phải dung mạo của cô. Mặc dù cô gái này trông rất đẹp, nhưng cô trông giống như đang nhìn một người xa lạ, cho dù nhìn vào vẻ bề ngoài này, cô sẽ sinh ra một loại tâm lý người ngoài cuộc.

A Quỳnh nhìn vào dáng vẻ giặt mình của Hồ Ngọc Nhu, không thể không mỉm cười, "Tiểu thư, đây là mặt của người, người thấy mà cũng sững sờ sao?"

cô tưởng chỉ có cô ở đây thôi.

Hồ Ngọc Nhu giặt giặt khoe môi và nói, "Ra ngoài thôi, không còn sớm nữa."

Chu Thừa Vũ mặc một thân “mưa qua bầu trời xanh”, khóm hoa hình đám mây trên áo cà sa lụa Hàng Châu, bên hông rơi khối ngọc bích màu xanh chạm lá trúc, lúc Hồ Ngọc Nhu ra tới, một nha hoàn mảnh mai cúi xuống mang đeo lưng cho y.

Bên này Hồ Ngọc Nhu chỉ có thể nhìn thấy mặt bên của cô gái đó, là nha hoàn mang nước vào phòng lúc nãy. Có khuôn mặt dài, trái lại làn da trắng nõn, bông tai từ đỉnh hương nhỏ màu bạc rơi ra từ tai của cô nàng, ngày thường đặc biệt đẹp.

cô chỉ liếc qua, dẫn A Quỳnh đứng chờ ở bên

Mặc dù cô không thể hiểu được thực tế một đại nam nhân cổ đại đeo cái đai lưng là chuyện nhỏ mà cũng gọi nô tỳ giúp đỡ, nhưng đó là sự tự do của người ta. cô không có tư cách quản cũng không cần thiết đi quản chuyện thế này. Rốt cuộc ở đây là cổ đại chứ đâu phải ở hiện đại, thậm chí nếu cô không học được cách nhập gia tùy tục, thì tuyệt đối không được làm chuyện kinh hãi thế tục.

Đúng lúc, bên ngoài vang lên giọng giòn tan của tiểu nha đầu, "Lão gia, phu nhân, Nhị phu nhân căn dặn Không ma ma đưa tới, nói là hôm qua Nhị thái thái dặn dò, sáng sớm đem cho phu nhân chén canh gà."

Đưa canh gà?

Sáng sớm không ăn sáng, uống canh gà chỉ?

Hồ Ngọc Nhu không lý giải được, nhưng cũng không trả lời trước được, xã hội nam tôn nữ ti, đầu tiên cô quay sang nhìn trượng phu đương gia bên trong, chờ anh ta nói.

Nhắc tới thật may, mỹ mạo tiểu nguyên chủ xinh đẹp, chính là dạng mềm yếu dịu dàng điển hình. Tuy rằng lúc đầu trong lòng Hồ Ngọc Nhu khinh thường không thể giải thích được, nhưng khi mắt cô nhìn lên, đôi mắt hạnh nhân trông rất khổ sở bị lông mi dài che hơn một nửa, cộng thêm tướng mạo yếu đuối, Chu Thừa Vũ nhìn thấy bỗng cảm thấy nàng sao mà đáng thương.

Sao lá gan nàng ấy bé thế?

Chả lẽ ở nhà sống không tốt?

Lẽ ra không giống, Hồ Linh là nam nhân không thể chú ý đến hậu trạch, hiện tại đương gia Hồ gia chỉ có thể là mẹ ruột của nàng, Hồ gia bên đó đáng lý không ai dám bắt nạt nàng mới đúng.

“Đề cho nàng đi vào.” Chu Thừa Vũ nói, đúng lúc thắt lưng đeo xong, vẫy tay cho nha hoàn lui xuống, tiến đến bên cạnh Hồ Ngọc Nhu.

Khi Không ma ma bước vào, bà thấy hai người đứng cạnh nhau, nam mày ngài mắt sáng, đáng người như tùng, nữ dịu dàng mềm mại, khuôn mặt như vẽ, thật sự là một đôi bích nhân (17).

(17)Chi người đẹp. ◇Nghiệt hải hoa 孽海花: “Công Phưởng danh trảng thất ý, đã cai hữu cá chung tình đích bích nhân, lai di bỏ tha đích khuyết hãm” 公坊名場失意, 也該有個鍾情的璧人, 來彌補他的缺陷 (Đệ tứ hồi).

Bà đưa giỏ thức ăn cho A Quỳnh, cười hành lễ, "Nô tỳ gặp qua đại lão gia, đại phu nhân. Canh gà này là Nhị phu nhân phân phó đêm qua, cho đại phu nhân bồi dưỡng thân thể, lát nữa

qua chỗ lão phu nhân bên đó cũng sẽ cho. "

Mặc dù Không ma ma là người nhà mẹ đẻ Tô thị qua theo, nhưng Tô thị đã gả tới Chu gia hơn sáu năm, nhân khẩu Chu gia lại đơn giản, trước kia Chu lão phu nhân giao quyền quản gia cho con dâu thứ hai, cho nên Không ma ma cũng bận rộn theo. Trong điều kiện đó, người Chu hiền nhiên không còn xem bà là người hầu bình thường nữa.

Chu Thừa Vũ gật đầu một cái, rồi nói: "Cực khổ cho ma ma đi một chuyến rồi."

Hồ Ngọc Nhu chà nhẹ khuôn mặt đỏ, một nửa xấu hổ một nửa hoảng sợ, xấu hổ hiền nhiên nghe hiểu ý của Không ma ma, buổi sáng bỏ thân thể, dĩ nhiên là ám chỉ đêm qua cô bị giày vò lợi hại chứ gì nữa. Còn hoảng sợ là căn bản đêm qua cô đâu có cùng vị Chu đại nhân này viên phòng đầu, lát nữa không nộ ra được nguyên nhân, phải ăn nói với Chu lão phu nhân ra sao đây?

Có..... Chu đại nhân còn không biết Hồ Ngọc Uyển, nhưng Chu gia luôn luôn có một người biết. Nếu cô cứ như vậy đi ra bãi kiến trường bối, còn không phải chờ người ta đến vạch trần hay sao?

Làm gì bây giờ?!

cô nhớ đến lời của Tào ma ma, cho dù cô không giữ được trong sạch, cô cũng không thể nói mình cướp hôn được. cô cũng không giống Tiết thị có em trai làm quan, nếu cô nhận mình cướp hôn sự của em gái, danh tiếng không tốt chỉ là một, tội lớn là lừa hôn đấy.

Lừa hôn Huyện thái gia, đây là trọng tội nhĩ?

Trái tim nặng nề nhảy lên, Hồ Ngọc Nhu đầu lo được còn Không ma ma cùng người hầu ở trong phòng, đưa tay túm chặt Chu Thừa Vũ, chân nhanh chóng chạy vào phòng trong, “Đại nhân, tôi có chuyện cực kì quan trọng muốn nói với ngài!”

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dung mạo của vị đại phu nhân này mới được xem là vẻ đẹp chân chính

Trơ mắt nhìn Hồ Ngọc Nhu kéo Chu Thừa Vũ vào phòng trong, gian ngoài miệng Không ma ma nở to về kinh ngạc. Vị Hồ tam tiểu thư này thực sự mạnh mẽ, tính tình y như tin đồn, khóc là đòi gả, khóc gả được thì chết cho rồi, ngay trước cả phòng đầy hạ nhân thế này muốn kéo liền kéo đại lão gia vào phòng trong.

Mà đại lão gia, không ngờ lạng lạng quanh đi theo... Điều này thực sự khiến người ta không thể tin được.

Không ma ma lặng lẽ nhìn sang hai đại nha hoàn, hai người này: người mặt tròn tròn gọi là Tú Hương, mặt dài gọi Tú Vân, trước kia đều là nha hoàn của Chu lão phu nhân.

Ba năm trước, Chu lão thái thái đưa đại nha hoàn bên người phân ra làm ba, đưa qua bên Nhị lão gia là Tú Thanh, bây giờ đã sinh cho Nhị lão gia đứa con gái duy nhất, thời điểm vừa mới mang thai liền được nâng lên làm Thanh di nương. Bên đại lão gia thì được đưa tới hai nha hoàn, chính là Tú Hương và Tú Vân, đến giờ các nàng chỉ là nha hoàn hầu hạ thân cận, chưa hề thu vào phòng.

Nhìn hai nha đầu này, ánh mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào cửa phòng trong này giờ, khóe môi Không ma ma hơi cong lên, quay đi ra ngoài mà không nói gì cả. không phải là bà không coi trọng hai nha hoàn này, hầu hạ đại lão gia ba năm mà chưa được thu phòng, bây giờ lại xuất hiện đại phu nhân ngang ngược mạnh mẽ như vậy, hai người mà có thể tới gần được đại lão gia mới là quý.

Hơn nữa, dung mạo của vị đại phu nhân này mới được xem là vẻ đẹp chân chính. Nào có đàn ông không thích cái đẹp, thấy thái độ của đại lão gia lúc này thì biết, ngài ấy đối xử với đại phu nhân so với trước kia rất khác biệt.

Trong phòng, Chu Thừa Vũ nhìn thấy Hồ Ngọc Nhu cứ muốn nói lại thôi, nhũn mảy, "Nếu không có chuyện quan trọng, chúng ta nên qua kia thỉnh an nương, dù sao để lão nhân gia bà đợi chúng ta lâu là không đúng."

Nếu nói những chuyện khác, vậy thì lúc nữa không còn kịp.

đã bước qua cửa Chu gia, đó là, con dâu Chu gia, nếu ngày thứ hai tân hôn thất lễ, sợ rằng mẹ chồng không thích.

Hồ Ngọc Nhu tự nhiên biết ngày thứ hai gả qua, ngoài việc bãi kiến trường bối, dường như còn tế bãi tổ tiên? Đây là một ngày cực kì quan trọng. Nghe nói nếu có điều gì sai sót xảy ra, có khả năng đem người trả về nhà mẹ đẻ. Mặc dù cô biết đây đều bắt nguồn tiểu thuyết, nhưng thật thật giả giả thật giả, chắc chắn có một phần là sự thật .

Nhưng mà... cô mở miệng muốn nói, cuối cùng bắt đầu từ chuyện không quan trọng: "Nhưng mà đêm qua chúng ta không có... không có... lão phu nhân, không biết có nói gì không?"

Hóa ra là chuyện này.

"không đâu." Chu Thừa Vũ lạnh nhạt nói .

Đêm động phòng hoa chúc lại không được động phòng, Chu Thừa Vũ thân là nam nhân, trong lòng tự nhiên không vui vẻ gì. Nhưng y nghĩ cổ vợ mới cưới có vết hằn, dù cho không biết lý do gì mà có, y cũng không ép buộc nàng. Còn chuyện này, y tìm đại cái cớ để nói với nương là xong, không đến mức nương trách lỗi lên người nàng.

Nghe giọng điệu lạnh lạnh của anh, có vẻ như rất không vui, lời nói ra tới miệng mà lại không biết nói ra thế nào. Hai tay vô thức nắm chặt góc áo, cô ngẩng đầu liếc nhìn Chu Thừa Vũ, thấy anh ấy mặt lạnh nhũn mảy, càng thấy bất an hơn.

Tính tình người này ruột ruột ra sao đây, nói thật thì sẽ có kết cục gì?

anh ấy sẽ cứu Quân ma ma chứ?

Còn có A Quỳnh, A Quỳnh sẽ không vì cô mà liên lụy chứ?

Nhưng nếu không nói, trong khi dâng trà Chu lão phu nhân cô bị vạch trần, cô sợ rằng không thể xuống đài được. Mà dầu cho không bị vạch trần, trốn được hôm nay cũng không trốn được ngày mai, sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt. đã qua một đêm, cô còn không biết chỗ ở này là triều đại quý quái gì,có lẽ là không về được nữa rồi, cô nên quyết tâm, ở lại Chu gia là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng nếu cô nói ra chân tướng, liệu anh có muốn đuổi cô đi không?

Thấy nàng chân tay lúng túng, đáng vẻ lo sợ đến không nói ra lời, trong bụng Chu Thừa Vũ không hài lòng dần tiêu tan. Nhớ lại suy đoán ban nãy, mặc dù cảm thấy lời nói vô lý, nhưng nhìn đáng vẻ của nàng ấy, y thấy dường như nàng ở nhà mẹ đẻ sống không tốt lắm.

"Có lời gì nói thẳng đi." Trong lòng thờ dài, y nói chuyện cũng nhỏ nhẹ thêm ba phần.

Chết thì chết, người xưa có câu thẳng thắn được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm trị, cô trước hết nên thẳng thắn vậy, tính ra thì cô là người bị hại cơ mà, kết quả tệ nhất thì cũng lắm là bị đuổi ra khỏi phủ thôi. Nếu cô bị đuổi ra phủ thật, cô chắc gì đã không sống sót được, có gì đâu phải sợ?

Hồ Ngọc Nhu mạnh mẽ ngẩng cao đầu, nhưng đôi mắt nhắm chặt, thừa thế xông lên nói rõ ràng: "Thực ra tôi không phải Hồ Ngọc Uyển, tôi là Hồ Ngọc Nhu, nhưng tôi gà vào đây không phải là tự cướp hôn đầu, mà bị mẹ kế ép buộc lên kiệu hoa, không cách nào kháng cự mới gà vào đây!"

cô nói xong cũng không dám mở mắt, vừa run sợ chờ một lúc, gặp người đối diện nghe xong không trả lời, cuối cùng cô lặng lẽ mở mắt ra. Trong chớp mắt, cô ngay lập tức đối mặt với Chu Thừa Vũ, cô sợ hết hồn đến nỗi cúi thấp đầu. Chu Thừa Vũ với tay ra, nâng cằm cô lên.

“Cho nên, vết tích trên cổ nàng, là kết quả nàng phản kháng?” Giọng anh vẫn lạnh nhạt như cũ, nhìn không ra vui buồn.

Hồ Ngọc Nhu không biết ý anh là gì, nghĩ nghĩ, gật đầu.

Đây là thật, nếu Chu Thừa Vũ thực sự muốn tra, anh có thể dễ dàng tra ra.

"Treo cổ tự vẫn?" Chu Thừa Vũ rù mắt xuống, cẩn thận nhìn vào.

Nếu muốn được ở lại, treo cổ tự tử thực sự là một khối đá to cản đường mà!

Nhưng mà việc này dễ dàng tra được, Hồ Ngọc Nhu không dám nói dối, chỉ có thể gật đầu một lần nữa.

Chu Thừa Vũ thả tay ra và đọc tên Hồ Ngọc Nhu trong lòng.

Y thậm chí còn không tò mò Hồ Ngọc Uyển khóc đòi gà cho y là ai, tất nhiên các cô con gái khác nhà họ Hồ y càng không để ý, có điều vào lúc này đánh giá Hồ Ngọc Nhu trên dưới một phen, y đoán ra, "Nàng là tỷ tỷ của Hồ tam tiểu thư?" "

“Đúng, tôi là đại tỷ nàng ta.” Hồ Ngọc Nhu nói.

Chu Thừa Vũ gật đầu, lại hỏi: "Vậy bây giờ nàng muốn gì?"

cô muốn gì?

cô muốn ở lại.

Muốn... từ từ bồi dưỡng tình cảm với anh, gà thật cho anh ý.

Lời tốt đẹp cỡ này dám nói ra chắc?

Chưa kể việc hôn ước của tiểu nguyên chủ và biểu ca tra cái là ra, chỉ dấu hằn còn rõ rành rành trên cổ cô này, là nàng ấy* không muốn gà. Nếu giờ mở miệng: tôi muốn ở lại, đây khác nào tự vả miệng mình, vì Chu đại nhân đây chắc không tin tưởng. Mà nếu tin... thì càng tệ hơn nữa, chắc anh ta sẽ không lấy cô nữa, vì cho rằng cô là loại thủy tính dương hoa(1, chắc coi trọng tướng mạo hay quyền thế của anh ấy?

* ý là tiểu nguyên chủ

(1 Thủy tính dương hoa: ý chỉ dâm loạn

Suy đi nghĩ lại, Hồ Ngọc Nhu chỉ có thể lắc đầu "Tôi không biết."

Mặc dù từ dấu vết trên cổ nàng, y đã xác nhận nàng bị ép gà tới, nhưng chính mình nghe xong lời kể, Chu Thừa Vũ vẫn sinh lòng bức bối. Vốn y vô tâm cưới vợ, là Hồ tam tiểu thư khóc đòi gà cho y, ngược lại giờ đây tốt thật, tiểu thư Hồ gia thì đã gà qua rồi, chỉ là Hồ tam tiểu thư biến thành đại tiểu thư.

Y đúng là không có lòng hiếu kỳ với Hồ tam tiểu thư, còn Hồ gia bên kia sắp trở thành thông gia, y nghe qua không ít. Hồ nhị tiểu thư đã xuất giá, Hồ tam tiểu thư thì sắp xuất giá, nhưng Hồ đại tiểu thư vẫn là khuê nữ. không phải là không có ai hỏi thăm, mà là sớm cùng biểu ca thanh mai trúc mã đính hôn rồi, chỉ chờ biểu ca đậu cử nhân*, có thể thành hôn lúc nào cũng được.

*nguyên văn là chữ “cao trung”: nghĩa là cấp 3. Nhưng bối cảnh là cổ đại nên mình tự sửa theo giống chương trước (c2 ý)

Thế mà giờ phút này, nàng đang ở Chu gia.

Y hỏi nàng muốn gì, nàng lại đáp không biết?

không biết...

Thực tế, nếu nàng xin y làm chủ cho mình, trước khi chuyện này bị phơi bày, y có thể lặng lẽ đưa nàng về Hồ gia, sau đó đổi Hồ tam tiểu thư đến. không đúng! Hồ tam tiểu thư..... Hồ phu nhân ép trường nữ gà cho y, rõ ràng bà hoặc Hồ tam tiểu thư đó không hài lòng cộc hôn sự này, cũng có thể là cả hai đều không hài lòng.

Chu Thừa Vũ dè dặt lại lửa giận, nghĩ tiếp theo nên làm thế nào.

Bây giờ chuyện thành thân cũng đã xong, tân nương tử cũng đã được nghênh vào cửa, chuyện này mà bị khui ra, đừng nói bị người ngoài chê cười, mà bên mẹ y thế nào cũng tức điên lên. Còn Hồ tam tiểu thư, hiển nhiên y không muốn rước, Hồ gia đã dám tính toán lên đầu y, tất nhiên phải trả giá!

“Thưa Lão gia, phu nhân, lão phu nhân sai Tú Hòa đến, hỏi lúc nào sang ạ?” âm thanh Tú Vân vang lên ngoài cửa, làm gián đoạn suy nghĩ của Chu Thừa Vũ.

"đã biết, đi ngay." Y trả lời.

Bên ngoài im ắng lại, Hồ Ngọc Nhu nhìn lên Chu Thừa Vũ.

thật không may, một lần nữa, mặt cùng mặt đối diện, tiếp theo là Chu Thừa Vũ nhân tiện nói: "Dù sau này năng tính thế nào, thì tạm thời theo ta sang gặp mẫu thân, trở lại nói tiếp chuyện của nàng."

Chu Thừa Vũ đã nói thế, Hồ Ngọc Nhu đương nhiên đồng ý.

Khi cả hai bước ra khỏi phòng trong, mặt mày bình tĩnh. Sau đó ra khỏi tiểu viện, băng qua hành lang dài, đi qua một vườn hoa nhỏ, lại rẽ sang góc nữa, bước vào một tiểu viện khác. đã có nha hoàn bà tử chờ lâu ở lối vào, thấy hai người vội vàng ra cười đón, Chu Thừa Vũ lúc này mới dừng lại.

"Tí nữa, nàng đứng sau ta càng cúi thấp đầu càng tốt, đừng cùng nương đối mặt." Y thì thầm dặn.

Chắc là, chỉ có Lão phu nhân biết mặt Hồ Ngọc Uyển thôi, Hồ Ngọc Nhu gật đầu ngay lập tức.

"Đại lão gia, đại phu nhân." Nha hoàn bà tử lên tiếng thỉnh an. A Quỳnh kéo Hồ Ngọc Nhu, đang bị Chu Thừa Vũ nói đến choáng váng. Từ A Quỳnh nhận được tiền thưởng, bọn họ nói lời cảm ơn lẫn chúc mừng rồi mới đưa người vào trong phòng Chu lão thái thái đang ngồi.

Nguyên quán Chu gia trong kinh thành, Chu Thừa Vũ là trưởng tử con thứ Tam phòng. Chu tam lão gia hiện thời ở lại kinh thành, Chu Thừa Vũ và em trai Chu Thừa Duệ dẫn theo Chu lão phu nhân đến huyện Trường Châu sinh sống. Chu Thừa Duệ là võ tướng, hiện đang đóng quân tại biên quan, nhị phòng có chính thê Tô thị, cùng với Thanh di nương, cũng là mẹ ruột thứ nữ duy nhất Tiểu Chiêu.

Còn về đại phòng, chỉ có Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu vừa mới qua cửa.

Vì thế, dù cả nhà tụ họp đầy đủ, vẫn còn thấy cô quạnh.

Chu lão phu nhân bên này cũng biết chuyện con trai con dâu đêm qua không viên phòng, nên khuôn mặt của bà không được đẹp cho lắm. Cùng lắm, bà không phải bày sắc mặt cho Hồ Ngọc Nhu coi, mà là đưa con trai lớn nhiều năm không gần nữ sắc. Lúc này bà lo lắng cho trưởng tử phân nửa, nửa còn lại là áy náy với con dâu.

"Nương." Chu Thừa Vũ hành lễ với bà.

Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, ở bên cạnh y hành lễ qua loa, nhỏ giọng nói: "Nương".

Chu lão phu nhân nén tiếng thở dài, mặt mũi đổi sang tươi cười, vui vẻ đáp lại.

Tô thị đích thân bưng trà tới, cười tủm tỉm bảo Hồ Ngọc Nhu: "Đại tâu nên kính trà cho nương rồi."

Kính trà?

Thiên địa cũng đã bái luôn rồi, ngược lại chỉ thiếu mỗi kính trà.

Hồ Ngọc Nhu đưa tay bưng tách trà, cũng thấy Chu Thừa cầm tách trà khác, sau đó dẫn đầu quỳ trước mặt Chu lão phu nhân. Thấy anh như thế, Hồ Ngọc Nhu tự nhiên phải quỳ xuống theo, gió tách trà lên cao, miệng nói: "Nương, mời người uống trà."

Bạn đang đọc truyện *Gá Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Nàng yên tâm, mấy ngày tới ta sẽ không chạm vào nàng

Chu lão phu nhân nhìn con trai trưởng và dâu trưởng, đang quỳ trước mặt bà, nhẹ nhàng thở dài, rồi nhận trà do dâu trưởng kính. Nhấp một chút rồi đặt xuống, tiện tay cầm hộp tròn khảm mai tước trên bàn Bách Bảo, đưa đến trước mặt Hồ Ngọc Nhu.

"Đây là vật gia truyền của bà ngoại truyền cho nương lúc nương xuất giá, giờ con đã gả cho Thừa Vũ, làm trưởng tử của Tam phòng Chu gia chúng ta, vật này truyền lại cho con đeo đi." Tam phòng Chu gia là con thứ, mặc dù là phù đệ hầu môn. Nhưng lúc Chu lão phu nhân gả qua cửa, bà lại không nhận được bất kỳ đồ tốt nào từ mẹ chồng cả. Ngược lại, bộ trang sức vàng hồng ngọc trong chiếc hộp tròn này do chính mẹ bà đòi từ tay cha trước lúc bà xuất giá.

hiện tại đối với Chu gia hiển nhiên đồ này chẳng tính là tốt gì, nhưng suy cho cùng vẫn là đồ truyền xuống, bà kiên quyết không trao lại cho con dâu thứ, là muốn giữ lại để trao cho dâu cả.

Theo bản năng, Hồ Ngọc Nhu đưa hai tay ra nhận, miệng đáp: "Cảm ơn nương."

Sau đó tìm cô ngay lập tức nhảy lên một cái.

Thừa Vũ?

Vị huyện lệnh này họ Chu, cho nên tên là Chu... Thừa Vũ?

cô cầm chiếc hộp tròn, đột nhiên quay sang nhìn về bên phải.

Nhận ra tầm mắt của cô, Chu Thừa Vũ liếc về phía cô, đáy mắt đầy ám chỉ với ý cảnh báo. Sau đó mới quay đầu, gió trà trên tay cao hơn một chút: "Nương, mời người uống trà."

Y thực sự nghe nói có mẹ chồng nhắm vào con dâu mới cưới, nhưng lần đầu tiên y biết được mẹ mình lại làm khó con trai mình..

Mặc dù trong lòng Chu lão phu nhân có tức giận oán trách, nhưng nhiều hơn là lo lắng và đau lòng, không làm khổ con trai nữa, nhận trà rồi uống một ít, sau đó là lên lớp một bài dạy dõ dãi, "Thừa Vũ, vợ con tuổi còn nhỏ, nếu có chuyện gì mà ầm ĩ không rõ, con dạy bảo nhiều hơn một chút, đừng giống như lúc ở ngoài suốt ngày làm mặt lạnh, lại dọa con bé. Con đã cưới nàng, nên đối xử với nàng cho tốt, tuyệt đối không được để nàng tủi thân.Con biết chưa? "

Chu lão phu nhân nói, trong lòng dâng lên nỗi xót xa.

Đời này của bà, già phải tên súc sinh. Nếu không có hai đứa con trai được sinh ra tốt, bà sợ rằng sẽ không chịu được đến giờ. Con thứ hai lúc ấy tuổi còn nhỏ, chuyện của tên cận bã năm ấy ảnh hưởng không lớn đến nó, nhưng với đứa con trưởng này đây, tin đồn lan ra nhiều năm như vậy, cho dù đã thoát khỏi kinh thành hơn chín năm, vẫn thường hay nghe thấy.

Đều do bà vô dụng, không có khả năng bảo vệ con cái mình, thay vào đó, đều do con cái che chở mình, danh tiếng tốt đều thành vết nhơ bẩn. Nếu không, Vũ ca nhi là đứa trẻ cực kỳ ưu tú, chín năm qua còn vui mình ở huyện Trường Châu này sao?

Nhất quyết phí thời gian cho đến khi hai bảy tuổi mới cưới vợ, nhưng lại là...

Chu lão phu nhân cố gắng mở to mắt, đem nước mắt chảy ngược về trong. Hơi nghiêng về phía trước một chút, một tay cầm tay con dâu tay kia kéo tay con ruột, đặt hai tay lên nhau, cùng nâng dậy."Từ nay về sau, phu thê các con cần sống hòa thuận với nhau thật tốt, sớm ngày cho nương ẵm cháu trai."

Mẹ chồng tốt đây!

Chỉ toàn nghe nói con dâu vào cửa mẹ chồng ra oai phủ đầu, cô chưa bao giờ nghe có mẹ chồng chỉ lo nhắc nhở rồi răn dạy con trai, hoàn toàn đứng về phía con dâu. Mẹ chồng này sao gọi là mẹ chồng cơ chứ, đây căn bản là mẹ ruột mà!

Nếu không phải còn nhớ là không được ngẩng đầu lên, Hồ Ngọc Nhu chỉ muốn cho Chu lão phu nhân nhìn vào đôi mắt đầy ánh sao long lanh của mình.

"Nương yên tâm ạ, con dâu nhất định không phụ kỳ vọng của nương!" Hồ Ngọc Nhu nói.

Nhưng lời cô vừa thốt ra, lại trực tiếp khiến Chu lão phu nhân cả người ngây ngẩn.

Con dâu này... mở miệng có thể nói thẳng ra thế, có vẻ đúng như lời đồn mạnh mẽ * thẳng thắn...

*thật ra từ gốc này là “buru hân”, nhưng mình thấy tối nghĩa quá, nên thay, nếu có đề xuất từ nào thuần hơn thì mình sửa.

cô nương ở nơi như huyện Trường Châu này, chính xác mà nói không thể so được với kinh thành. Nhưng như thế cũng tốt, bụng dạ thẳng thắn lại biết được chủ động, giờ cũng đã thành thân, con trai dù muốn chạy trốn cũng không trốn thoát được bàn tay mỹ nhân này.

“Tốt, vậy nương chờ tin tốt của các con.” Chu lão phu nhân vừa cười vừa nói.

Lúc này Hồ Ngọc Nhu mới để ý lúc này cô vội vã hứa hẹn cái gì, nhưng chỉ nghĩ người ở bên cạnh là Chu Thừa Vũ, cô cảm thấy mình không có gì mà không tình nguyện cả. Sợ dĩ cô xuyên qua kí thác trên người tiểu nguyên chủ, là do cô thức khuya đọc tiểu thuyết tới ba, bốn giờ sáng, vì oán giận tác giả không cho nam phụ cô yêu thích được cái kết (thúc), giận tới nỗi trong đêm hôm khuya khoắt mà cũng rời giường tìm giấy viết, cứ thế "viết" ra cho nam phụ cô thích một nàng dâu.

Chàng nam phụ mà cô say mê chính là Chu Thừa Vũ, trong nhất thời cô không thể nghĩ ra một cái tên nào hay, nên lấy tên vợ mới cưới của Chu Thừa Vũ giống tên cô, cũng kêu là Hồ Ngọc Nhu.

Bây giờ cô xuyên vào người tiểu nguyên chủ này cũng kêu Hồ Ngọc Nhu,tình cờ gặp phải Chu Thừa Vũ.

Đây là duyên phận mà ông trời muốn an bài để chúng ta thành một đôi mà!

Hồ Ngọc Nhu đỏ mặt nhìn Chu Thừa Vũ sắp sửa đáp lời, bàn tay thô tây lớn đang nắm tay cô lúc này chẳng biết tại sao đột nhiên nắm chặt thêm một chút. Sau đó, cô nghe tiếng đáp trầm thấp của người đàn ông bên cạnh "Nương, người có thể yên tâm"

Tuy nhắc đến chuyện như thế có chút xấu hổ, nhưng Hồ Ngọc Nhu không nhịn được khoe miệng cong lên.

trên mặt Tô thị luôn mang vẻ tươi cười nhìn hai người họ, nhưng khi nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, thì trong lòng cảm thấy khổ sở vô cùng. Kể từ đầu năm ngoái đến nay, nàng đã một năm sáu tháng không thấy mặt trượng phu.Biết bao giờ nàng mới được trượng phu thân mật nắm tay, được mẹ chồng nhỏ nhẹ dặn dò tướng công nên đối xử với nàng cho tốt, không được bắt nạt nàng, không được để nàng tủi thân đây?

Mà vừa rồi mẹ chồng còn nói, sớm ngày cho bà ẵm cháu trai

Tô thị nhẫn nhịn nắm chặt tay, nhưng không kìm được ánh mắt,cúi đầu nhìn xuống bụng mình thật lâu.

Trượng phu nàng không ở nhà, bụng nàng muốn lớn cũng lớn không được.

Mặc dù Hồ Ngọc Nhu đã quyết tâm ở lại, nhưng cũng chưa từng nói ra với Chu Thừa Vũ, nên vẫn cúi đầu xuống như cũ. Từ trong tay A Quỳnh, đem đồ thêu thùa mà Tiết thị chuẩn bị trước cho Hồ Ngọc Uyển để hiếu kính trượng bối, cô tự tay dâng lên cho Chu lão phu nhân. Sau đó, cô tặng lễ gấp mặt cho Tô thị, lại tặng thêm túi hà bao tinh xảo màu bạc cho Thanh di nương nhị phòng- người sinh Tiểu Chiêu, như vậy coi như đã ra mắt hết người Chu gia rồi.

Bởi vì Chu lão gia từ còn sống, thờ phụng tổ tông thì đầu tới lượt thứ xuất Tam phòng tới bái tế, vì thế Chu gia ở huyện Trường Châu bên này không có lập từ đường. Đó là do Hồ Ngọc Nhu bước vào cửa mới nhớ lại gia phả Chu gia ở bên kia, tí nữa về phải nói Chu Thừa Vũ viết thư gửi về kinh thành, để đại phòng ở kinh thành thêm tên cô vào mới được.

Do đó, từ viện Ngọc Đường của Chu lão phu nhân đi ra, Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu cùng nhau trở về phòng.

Chu Thừa Vũ yên lặng đi trước, bước chân sai rất lớn.

Đúng là chẳng biết quan tâm người ta mà.

Hồ Ngọc Nhu oán thầm một câu trong lòng. Lại nghĩ đến người này là Chu Thừa Vũ, là nam phụ cô yêu thích đấy, thế là cô mãi lo vui vẻ, một chút cũng chả thấy cần vội vàng làm gì. Ai có thể nghĩ tới chứ, xem cuốn tiểu thuyết xong thích người trong ấy, vậy mà có thể xuyên sách, thực sự gặp được người thật!

Khi Hồ ngọc Nhu còn học trung học, cha mẹ cô đã ly hôn rồi, sau này họ lần lượt có gia đình, cô ở bên nào cũng là người thừa cả. Cho nên, cô bắt đầu học trung học thì trọ lâu dài ở

trường luôn, những ngày nghỉ lễ thì đến nhà bà ở nông thôn, lúc cô lên đại học năm tư bà đã qua đời. Vì thế đối với cô mà nói, cô chỉ đặc biệt nhớ cuộc sống phát triển ở hiện đại, ngược lại rồi đi thật, chẳng có gì khác để cảm thấy đau đớn trong lòng hết.

Cho nên giờ phút này, cô nhìn theo Chu Thừa Vũ đang đi trước mặt cô, hoàn toàn là đáng về mẹ ruột.

thật tốt quá!

Chu Thừa vũ và người trong trí tưởng tượng của cô gần như giống hệt nhau. Trừ bỏ không còn phong thái phong nhã của thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi lúc mới xuất hiện, nhưng mà lúc này chàng hai bảy hai tám tuổi, lại có thêm mấy phần trầm tĩnh với từng trải, đàn ông như vậy sức hấp dẫn lại càng lớn, càng khiến người ta say mê hơn. Với lại, chàng quả là giống y như bà tác giả kia miêu tả, đáng người cao thẳng, khí chất lạnh lùng lại mang trong người mấy phần nho nhã, khiêm tốn, thực sự một người mà chữ như cô thật sự không nói ra hết những từ miêu tả về đẹp của chàng.

Chỉ muốn nói, trách không được trong cuốn sách ấy, có một cô tiểu thư hầu môn thích thăm chàng mà!

cô cũng thích thăm chàng rồi!

Bây giờ cô đã là thê tử chàng cưới hồi đang hoàng, mà có vẻ như là chàng không có ý định đuổi cô đi.

Hồ Ngọc Nhu cẩn thận nâng góc váy, tiếp theo là tăng tốc độ đi lên.

Dù sao, vị Triệu biểu ca xuất sắc kia là người yêu của tiểu nguyên chủ, cô một nửa cũng không quen thuộc. Cho nên cô mặt dày mày dạn cũng muốn nương nhờ ở Chu gia, làm phụ nhân của Chu Thừa Vũ! Song, cô cũng không quên báo thù thay cho tiểu nguyên chủ, và Quán ma mà cô bé quan tâm, chút nữa cô phải nói với Chu Thừa Vũ đưa người đến!

A Quỳnh đi theo sau lưng tiểu thư nhà mình, đôi mắt nàng càng trở nên bối rối hơn.

Sao nàng bỗng không hiểu gì rồi, chỉ qua hơn một đêm, mà tiểu thư lại vui vẻ như thế?

Chẳng lẽ tiểu thư đã quên Triệu biểu thiếu gia, thích Chu đại nhân?

Ồi... Mặc dù Chu đại nhân rất anh tuấn, quyền cao chức trọng, ngài ấy đối xử với tiểu thư hình như rất tốt, nhưng..

Mặc kệ đi, dấu sao thế này cũng tốt hơn.

Nếu tiểu thư cam tâm tình nguyện, chỉ bằng với dung mạo xinh đẹp của nàng, Chu đại nhân làm sao không thích được. Được Chu đại nhân yêu thích, sống lưng của người liền thẳng lên rồi, tới lúc đó Lý ma mà đánh nàng đừng nghĩ sống tốt nữa, còn có phụ nhân sai người đánh Quán ma mà nữa, đừng mong còn ngày lành nữa!

À, còn có Tam tiểu thư!

Tam tiểu thư đầu óc xấu xa, nàng đừng mong còn ngày lành nữa!

Bước vào phòng chính, chủ nhân không có gọi, bọn hạ nhân hiển nhiên ở bên ngoài cửa. Nhìn mặt tối tăm như cũ của Chu Thừa Vũ, Hồ Ngọc Nhu cũng thu lại khuôn mặt ngập tràn niềm vui, ngồi im lặng bên cạnh y.

Chỉ một ánh mắt liếc qua, Chu Thừa Vũ liền biết vị thê tử này của y ánh mắt lấp lánh, mặc dù nàng đã hết sức khống chế rồi, cũng không giấu nổi vẻ vui vẻ trong lòng nàng.

Vui về cái gì?

Vừa rồi bên nương cũng không có bất kỳ việc gì xảy ra làm cho người ta vui vẻ cả?

Sắc mặt nàng ấy vốn dĩ vừa oan ức vừa đáng thương, chỉ qua bên nương một lần, sao lại bỗng vui ra mặt thế?

À! Đột nhiên như nghĩ ra chuyện gì, sắc mặt Chu Thừa Vũ lập tức đen lại.

Y biết thê tử mình có sao vui rồi.

Vui về vì nương không nhận ra nàng chứ gì!

Vui về vì chính y không truy cứu nàng, cho rằng y sẽ tha nàng quay về, để nàng cùng Triệu biểu ca, hai người song túc song phi (20) sao?

(20) Song túc song phi: ý chỉ hai người yêu nhau thắm thiết không phân ly.

Y biết rằng nàng có vị hôn phu lại là thanh mai trúc mã đính hôn từ bé, cũng tin rằng nàng không tự nguyện gả cho y. Ban đầu y quả thật muốn thả nàng về nhà, thậm chí trên đường về đây y đã nghĩ kỹ cách giải quyết. Nhưng giây phút nhìn thấy nàng tươi cười vui vẻ, y bỗng chốc thấy lòng mình có chút đau buồn.

Chả lẽ Chu Thừa Vũ y là rắn rết hay thú dữ?

Cho nên nữ nhi Hồ gia, người này so với người kia đều không thích y?

"Nàng tạm thời ở lại trong nhà, chuyện nàng nói ta sẽ cho người tra, nếu đúng, tự nhiên sẽ để nàng trở về nhà. Nhưng nếu không phải là thật....." đằng sau y chưa nói xong, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, nhưng lại giống như tát cho Hồ Ngọc Nhu đang sùng sốt một chậu nước đá, thần nhiên nói: "Nàng yên tâm, mấy ngày tới ta sẽ không chạm vào nàng."

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vậy đại nhân, ngài... muốn cưới Tam muội muội sao?

"Nàng yên tâm, mấy ngày tới ta sẽ không chạm vào nàng."

Hồ Ngọc Nhu nghe điều này xong, thực sự thấy như bị tạt chậu nước đá từ đầu tới chân, lạnh đến mức tim cô băng giá. Chu Thừa Vũ này, anh ta thế mà phí tâm tư đưa cô trở về, còn cam đoan không chạm vào cô, cô có thể nói rằng, tôi có bằng lòng cho anh chạm vào chắc?

Ông trời ơi, cô không muốn quay về Hồ gia!

Chưa kể Triệu biểu ca đối với cô xa lạ kia, một người lạ, chỉ nói đến tiểu nguyên chủ ở Hồ gia cha không thương mẹ kể xấu xa, cô đây ở xã hội hiện đại lớn lên là đứa trẻ căn chính miêu hồng(21) tốt, ở đâu ra được năng lực đối phó?

(21)根正苗红: căn chính miêu hồng

[Theo cxgjdq] nó có nghĩa đen là rễ (nguồn gốc) chân chính cành lá khỏe mạnh. Nghĩa bóng: chỉ người đã từng kiên quyết/vững vàng trong chính trị. Theo nghĩa của Hồ Ngọc Nhu ở đây là: lớn lên là đứa trẻ có đạo đức tốt, lương thiện sao mà đối phó được phường gian ác như Tiết thị.

Trạch đấu, chỉ nghĩ riêng hai chữ này thôi cô đã thấy lạnh run người.

cô đọc tiểu thuyết và chỉ yêu thích đọc ngọt sùng, cô đọc tiểu thuyết nhiều năm rồi ấy vậy mà vẫn không nhìn thấu được chân lý trong trạch đấu. Nếu quay về Hồ gia thiệt, tam tiểu thư đầu óc xấu xa kia còn không tìm cách lấy mạng của cô chắc? Xét cho cùng, cô chính là không có sở trường dùng não vào việc “trạch đấu”.

cô nhìn Chu Thừa Vũ, hỏi thừ: "VẬY ĐẠI NHÂN, NGÀI... MUỐN CƯỜI TAM MỤI MỤI SAO?"

Chu Thừa Vũ lạnh nhạt liếc cô một cái, nói: "Mấy chuyện này nàng chớ quan tâm. Nếu ta điều tra nàng nói là thật, ta chắc chắn đưa nàng toàn thân ngọc bích trở lại. sẽ không để cho thanh danh nàng hư hại dù một chút."

Xét cho cùng, nàng cũng chỉ là một cô gái đáng thương.

Hồ Ngọc Nhu ghen hòng không nói được lời nào. Chu Thừa Vũ này, chỉ một câu đem chặn hết mọi đường lui của cô lại!

cô nên làm gì đây?

Ban đầu cô còn muốn thuyết phục, ngộ nhờ anh ta thật sự muốn đưa cô trở về Hồ gia để hoàn thành ước vọng tâm tư của cô, cô sẽ đem chuyện thanh danh nói ra. Chu Thừa Vũ là chính nhân quân tử, lấy cô rồi nên phải chịu trách nhiệm với cô là phải. Nhưng bây giờ... nhưng ngay cả con đường này cũng chạy không thông rồi.

Tên Chu Thừa Vũ này, sao anh ta không có chút nào nóng nảy nhỉ?

Đây là Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển đang chơi xỏ với anh đấy!

anh đường đường là huyện lệnh đại nhân, làm sao có thể để chuyện trôi qua nhẹ nhàng bằng quơ như vậy? anh đã không thích Hồ Ngọc Uyển, đã vậy thì, cưới Hồ Ngọc Nhu cô đây có gì không tốt đâu chứ, Hồ Ngọc Nhu này lớn lên so sánh với Hồ Ngọc Uyển kia xinh đẹp hơn nhiều!

Dù em trai của Tiết thị làm quan, nhưng anh không cần phải sợ chút nào! anh là Tam gia của Uy Viễn hầu phủ, đại ca là Uy Viễn hầu, đại tẩu là công chúa điện hạ, chống lưng anh mạnh như vậy, ai dám đối phó với anh?

Nhìn vẻ mặt của Hồ Ngọc Nhu đổi màu liên tục, lòng Chu Thừa Vũ sinh ra nghi ngờ. Chẳng lẽ lời Hồ đại tiểu thư này có thật có giả?

Nếu vậy, phải cho người điều tra thêm rồi.

Y đứng lên muốn đi. "Ta còn có việc xử lý. Nàng tạm thời không thích hợp lộ mặt. Nếu nàng thấy nhàm chán, thì gọi Tú Vân Tú Hương tới nói chuyện."

Lần này anh ta đi, tra ra chuyện nào chuẩn* chuyện ấy, cô thật sự phải đi rồi sao?

*ở đây là đúng ấy

Còn Tú vân Tú Hương, cô có biết họ là ai đâu, thì lấy đâu ra chuyện để tám với họ chứ.

Mắt thấy Chu Thừa Vũ đã đến cửa, Hồ Ngọc Nhu thốt ra không cần nghĩ: "Đội đã!"

Chu Thừa Vũ dừng chân nhưng đầu không quay lại.

"Còn gì nữa?" Y nghiêng người hỏi.

Hồ Ngọc Nhu dấy lên can đảm, dứt khoát da mặt cũng không cần, "Còn!"

một tiếng có vang dội, làm Chu Thừa Vũ nghe được, lông mày không kiềm chế nhảy lên.

Vị Hồ đại tiểu thư này, thật đúng là.. thực là khác người.

“Chuyện gì?” Y quay đầu lại nhìn.

Hồ Ngọc Nhu ngênh đón, nói: "Tôi hôm qua huynh trở lại phòng ngủ."

thì sao?

Chu Thừa Vũ không tiếp lời.

Hồ Ngọc Nhu tiếp tục: "Huynh còn lên giường."

Sắc mặt Chu Thừa Vũ hơi đổi, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, y nghĩ tới nhiều khả năng, nhưng y hoàn toàn không ngờ tới Hồ gia gan to bằng trời, dám thay đổi tân nương. Vì thế, nếu đã là thê tử của y, có sao y không thể lên giường để ngủ?

Hồ Ngọc Nhu bỏ qua, lại nói nữa: "Còn có sáng nay, huynh ôm tôi, huynh còn... còn..." cô cố ý không nói ra, cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Chu Thừa Vũ chỉ cảm thấy trong đầu mình nổ “ầm” một tiếng, tiếp đó mặt y không kim được mà nóng rang lên, nhưng y không cách nào phủ nhận được, chính chính xác xác là y có nhìn.

Hồ Ngọc Nhu lặng lẽ ngẩng đầu, thấy Chu Thừa Vũ tránh ánh mắt của cô, trong lòng rớt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, may mà cô thông minh. Nghĩ nghĩ, cô thẳng thắn chăm thêm mồi lửa nữa. "Còn có, lúc xuất giá huynh công tôi, huynh... ăn đậu hũ của tôi!"

Chu Thừa Vũ y thấy mình nghe không nổi nữa rồi, nghe tiếp, y trong miệng Hồ đại tiểu thư này thành tên đăng đồ từ (22). Thời niên thiếu là lúc y mới biết tuổi trẻ yêu thích sắc đẹp y chưa hề bị ai mắng là đăng đồ từ, giờ y sắp đến tuổi gầy dựng sự nghiệp (nhì lập chí niên), lại bị người ta mắng là tên đăng đồ từ... y biết đi đâu để đòi lý lẽ cho mình đây?

(22)Đăng đồ từ: yêu râu xanh, đồ dê xồm

Y cau mày, giọng nói bình tĩnh, trả lời: “Ta lúc nào thì ăn đậu hũ nàng rồi, nàng không có ca ca, đệ đệ còn nhỏ, ta cho rằng nàng là thê tử xuất giá của ta, công nàng ra ngoài chả phải là lẽ thường tình sao?”

Thường tình chỗ nào, anh còn sờ đùi tôi nữa nhá!

Mặc dù giờ nghĩ lại hình như y lúc đó rất chính quân nhân từ vì không có ai nên ra tay công cô đi, nhưng vậy thì sao chứ, cô cũng đâu phải là thê tử của anh. Nếu quân tử anh đã không cần tay, thì chính là đã ăn hậu hũ cô rồi, ăn đậu hũ nàng rồi, rồi thì phải phụ trách!

Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, lông mi dài hơi run rẩy, cơ thể phối hợp nội tâm tổ cáo lời nói của Chu Thừa Vũ làm cô đau lòng nhường nào, không hiểu sao nhưng vẫn cho mình thật sự ấu úc: "Từ bé tới giờ, còn chưa có người đàn ông nào công tôi như vậy cả, cũng không có người đàn ông nào ngủ chung giường với tôi, càng không có người đàn ông nào ôm tôi, tôi... trong sạch của tôi không còn nữa rồi..."

thật ra thì cô cũng vô cùng tủi thân, dù sao thì hơn hai mươi hai năm qua cô chưa từng được nói chuyện nói yêu đương, nói mãi đến lời hết thì trong sạch cô cũng biến mất luôn. Hồ Ngọc Nhu kim không được muốn cười rồi. Nếu đây là thời hiện đại, mặc dù cô chưa có yêu qua, nhưng cô mặc bikini đi bơi, vì thế chuyện này sao lại tính là mất trong sạch được.

Gương mặt trắng nõn, hai vai gầy yếu mảnh mai, đầu cúi xuống thân hình nhẹ nhàng run rẩy, lông mi dài giống như cánh bướm muốn vỗ cánh mà bay, như thể chẳng mấy chốc chúng sẽ bị nước mắt làm ướt.

Chu Thừa Vũ nhìn thấy, bỗng cảm thấy dường như y thật sự đã gây ra tội lớn trời không thể tha được.

Y bất lực đưa tay vuốt vuốt mi tâm, hỏi: "Vậy nàng muốn sao đây?"

Hồ Ngọc Nhu cũng đang nghĩ, nếu lúc này cô đem mọi chuyện nói ra liệu có tốt không?

Dĩ nhiên là không tốt, nếu giờ mà bắt anh ta chịu trách nhiệm, có vẻ như có phần háo hức quá vậy. Vết đỏ trên cổ cô còn chưa có biến mất, lòng dạ của một người bình thường thì không thể nào thay xoành xoạch như thế.

Nghĩ nghĩ, Hồ Ngọc Nhu dứt khoát giơ tay lên bịt mặt, quay người chạy vào phòng bên trong.

Chu Thừa Vũ sững sờ nhìn theo, ngược lại bị hành động liên tiếp làm cho mờ mịt. Nhưng khi y theo vào, bên trong truyền ra tiếng nước nổ khe khẽ, cuối cùng y cũng hiểu. Vị Hồ đại tiểu thư này thực sự rất thích biểu ca thanh mai trúc mã, lần này bởi vì chính nàng, nàng cảm thấy mình mất đi trong sạch, không còn xứng với biểu ca kia nữa.

Chu Thừa Vũ trong lòng thờ dài, đối với Hồ Ngọc Nhu sinh ra hai phần thương tiếc. Đồng thời, y tăng thêm hai phần chán ghét cho Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển. Xem ra, nếu tra ra những gì Hồ Ngọc Nhu nói là sự thật, y phải tự mình đi tìm vị hôn phu kia của nàng, đem chuyện này giải thích rõ ràng mới phải.

Chu Thừa Vũ không khỏi vì mình cười khổ, rõ ràng mình là người bị hại vậy mà phải vì người khác suy tính nhiều như vậy. Y chắc sắp bị điên luôn rồi, làm huyệt lệnh chín năm có hơn, chỉ thấy rằng mình thân là huyện lệnh huyện Trường Châu, cho nên y phải che chở cho người người trong huyện.

Bước ra phân phó cho hạ nhân đưa điểm tâm vào phòng trên, Chu Thừa Vũ vội vã tiến về phía trước.

Mà Hồ gia ở phía bên kia cũng đang dùng điểm tâm vào lúc này. Bởi vì Tiết thị gả nữ nhi yêu thương nhất, Hồ Linh sợ bà đau buồn, nên ông không đi đến phòng tiếp đãi khác, vẫn ở lại chính phòng. Vì vậy, điểm tâm này tự nhiên ăn ở đây, đến giờ cơm, Tào di nương và Văn di nương dẫn thứ nữ Tứ tiểu thư Hồ Ngọc Tiên và thứ tử Nhị thiếu gia Hồ Nam cùng đến.

Hồ Phi, trưởng tử Tiết thị sinh ra, cũng ở đây.

Hồ Linh hài lòng nhìn con cái trên bàn, nhưng khi ông lướt vào hai chỗ trống sắc mặt hơi dừng lại, tam nữ nhi xuất giá ngày hôm qua, trống một chỗ là đúng. Còn trưởng nữ Hồ Ngọc Nhu thế nào mà lại không đến dùng bữa?

Hôm qua giờ tính trẻ con thì cũng thôi đi. Hôm nay còn muốn đùa giỡn cái gì nữa?

Ông không vui quay qua hỏi Tiết thị: "Sao thế này, A Nhu bên kia lại kêu nha đầu sang tìm có gì nữa?"

Tìm Tiết thị nháy một cái, nhưng khi ngẩng đầu sắc mặt bình tĩnh nhìn không ra cái gì cả, "Cũng không có, chẳng lẽ trên người vẫn còn không thoải mái à?" Bà vậy Lí ma ma lại, "Lí ma ma, không thì bà tự mình qua đó một chuyến xem thử. Nay, nếu Đại tiểu thư trên người không khỏe, trước hết không cần phải vội qua đây báo lại ta, phải mời đại phu tới trước."

Lí ma ma vâng lời, gấp gấp đi.

Hồ Linh lại không nặng không nhẹ đập xuống bàn, nói: "không cần! Con nha đầu này, thực sự càng lớn lên ngày càng tùy hứng! Nó không muốn ăn thì chúng ta cũng không cần quan tâm đến nó, chính mình tự ăn càng tốt!"

Lí ma ma không dám trả lời, chỉ nhìn Tiết thị.

Tiết thị đưa tay nhẹ nhàng bóp vai Hồ Linh, ôn nhu nói: "Lão gia, ông giận đối con trẻ làm gì. A Nhu nàng không phải là đứa trẻ hồ đồ, ta nghĩ sợ là nàng thực sự không thoải mái, nếu không thì thế này đi, ta tự mình qua xem một chút."

Nghe xong lời này, sắc mặt Hồ Linh còn khó coi thêm hai phần, ném đĩa xuống, cơm ông cũng không ăn.

“đi đi, ta đi với nàng, trái lại ta muốn nhìn con nha đầu này đang làm cái gì!” Lời nói chưa dứt đã đứng dậy, bước vài bước ra khỏi chính phòng.

Tiết thị thấy thế vội vàng đứng lên bất kịp. Đào di nương, Văn di nương cùng Hồ Ngọc Tiên cũng theo sau, trái lại hai vị thiếu gia và Lí ma ma lưu lại.

Đọc theo lối vào đi tới tiểu viện của Hồ Ngọc Nhu ở, thấy chỉ có một bà tử đang ngáp ở cửa, trong viện vô cùng yên tĩnh, trong lòng Hồ Linh có hơi bất mãn. Đây là trưởng nữ của ông, là Hồ đại tiểu thư con dòng chính, cho dù tính tình nàng có chút hồ đồ, nhưng Tiết thị là đương gia phu nhân, cũng không được để nàng tùy hứng thế này, trong viện cũng nên sắp xếp nhiều hạ nhân mới phải.

"A Nhu ở đây, lát nữa trở về nàng điều thêm hai người qua đây." Ông nghĩ xong, ngay lập tức phân phó cho Tiết thị, "Nếu nó từ chối, thì nói là ta phân phó, đường đường là đại tiểu thư, chỉ có một ma ma với một con nha đầu thì sao đủ?"

Ông còn chưa biết chuyện Quan ma ma.

Tiết thị có chút khó khăn gật đầu “được”.

Mọi Hồ Linh giật giật, nghĩ cho cùng là do tính tình trưởng nữ quá mức, ngược lại không tiện trách cứ lên người thê tử, cho nên ông không nói gì cả, quăng tay áo rồi bước vội vào phòng.

Cửa chính phòng bị đóng chặt, Hồ Linh làm cha đương nhiên không thể xông xáo vào, liếc Tiết thị ra hiệu tiến lên gõ cửa.

Tiết thị tiến lên, cong ngón tay gõ cửa. "A Nhu, chưa dậy sao? Ta là phu nhân đây, ta và cha con cùng nhau đến thăm con đây."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Ta thích Chu đại nhân vì ngài ấy giữ mình trong sạch

Nghe Tiết thị tự xưng là phu nhân, lòng mày Hồ Linh nhăn lại.

Đứa trưởng nữ này thực sự khiến ông phát rầu, tính tình từ nhỏ ít nói thì không nói, đầu gì Tiết thị đã là phu nhân đương gia hơn mười năm, nhưng chỉ một tiếng mẫu thân cũng không chịu gọi. Nhắc tới người vợ nguyên phối Giang thị mất sớm, sau đó Tiết thị vào cửa, không biết là giống ai, biết được Tiết thị không phải mẹ ruột, liền gây ra nhiều chuyện quái gở.

Nghĩ đến mười mấy năm qua Tiết thị một lòng vất vả, Hồ Linh sinh lòng thương tiếc.

“A Nhu, mở cửa đi!” Ông vượt qua Tiết thị, gõ cửa ầm ầm, ngữ khí trầm trọng.

Song, đáp lại ông là khoảng không yên lặng.

Tiếng gõ cửa liên tiếp mà không có ai để ý, Hồ Linh và Tiết thị nhìn nhau, trong mắt họ đều lộ rõ vẻ kỳ lạ.

"không phải con bé bệnh quá nặng chứ?" Tiết thị nhìn quanh, lo lắng nói. "Hạ nhân không biết đi đâu hết rồi. Lão xa, phá cửa đi, quay qua quay lại A Nhu có gì rồi sao!"

Hồ Linh cũng gấp, phát tay cho Tiết thị đi ra xa, bỗng nhắc chân đá lên cửa.

Hồ gia giàu có, cánh cửa tự nhiên rắn chắc, Hồ Linh đá chân liên hồi, cửa rốt cuộc cũng được đá văng ra.

Tiết thị là người đầu tiên chạy vào, nhưng khi vào tới phòn trong, bà chợt hét lên: "A ..."

"Chuyện gì đó? A Nhu làm sao?" Hồ Linh nghe thấy, không lo được chân đau, vội lao vào xem, thế nhưng ông nhìn thấy trên giường trong phòng là Hồ Ngọc Uyển bị dây thừng trói, hai mắt nhắm lúng đăm lẹ, cũng hết hồn.

"Tam ty!" Hồ Ngọc Tiên theo sau vào không nhận được hết to, "Hôm qua không phải tỷ phải gả qua Chu gia sao? Tỷ, tỷ sao có thể ở phòng đại tỷ được chứ?" Nàng nhanh chóng nhìn hết phòng một lượt, không dám tin hỏi. Đại tỷ đâu? Đại tỷ đi đâu rồi? Chẳng lẽ đại tỷ đã...?"

"A Uyển - A Uyển -" Tiết thị đột nhiên bật khóc, nhào lên cời trói cho Hồ Ngọc Uyển.

Hồ Linh tỉnh táo lại, quay qua trừng mắt cảnh cáo Hồ Ngọc Tiên, sau đó quay lại phân phó hạ nhân phía sau Đào di nương, "đi, đi ra ngoài canh chừng, kêu người bảo vệ tiểu viện thật chặt, bất luận là ai cũng không được phép vào!"

Khăn trong miệng Hồ Ngọc Uyển được lấy ra, dây thừng trói nàng ta cũng được cởi bỏ, nàng ta lập tức nhào vào ngực Tiết thị khóc tức tưởi, khóc lóc sáng khoái.

Mắt Tiết thị lộ vẻ không đành lòng, một bên vỗ nhẹ lưng con gái một bên nói: “A Uyển chớ khóc, chớ khóc, nói cho nương biết chuyện gì xảy ra thế này? Nương ở đây, con đừng sợ, mặc kệ chuyện gì nương đều làm chủ cho con! "

Nghe lời nói thê tử chứ đựng sự kiên quyết, lòng Hồ Linh nhảy lên một cái, không hiểu sao có chút chột dạ.

Ồ... mà không đúng.

A Nhu thích cháu trai, hai đứa từ bé đã đính hôn, nhiều năm thế mà A Nhu và cháu trai không hề xảy ra một chút mâu thuẫn nào. Ngay trước vài ngày biết được A Uyển phải xuất giá theo chồng, A Nhu có chút không vui còn muốn gả qua Triệu gia sớm hơn dự liệu. Con bé sao có thể đoạt hôn sự của muội muội được chứ?

Chắc chắn trong này có hiểu lầm!

Chả lẽ A Nhu lớn lon xinh đẹp, chẳng biết huyện lệnh dịp nào gặp được, lúc này mới ra tay gỡ trò đoạt A Nhu?

“A Uyển ngoan, mau nín khóc, nghe lời của nương con, nói ra rốt cuộc đây là chuyện gì?" ông đề xướng đồng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, cũng đưa tay vỗ lưng Hồ Ngọc Uyển,

"Con không phải nên gả tới Chu gia sao, sao giờ lại ở phòng đại tỷ vậy, đại tỷ con đi đâu rồi? "

Hồ Ngọc Uyển ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, mắt khóc đỏ ửng, hoàn toàn là bộ dáng sợ hãi do bị dọa. Nàng khóc nức nở, nói: "Đại tỷ..... đại tỷ ...tỷ ấy ...quá đáng, trước đêm xuất giá tỷ ấy tìm con trò chuyện, thế mà lại....tỷ ấy hạ được con, còn nói tỷ ấy mới là đích trưởng nữ Hồ gia, mỗi hôn sự tốt như thế muốn gả thì cũng là tỷ ấy gả, nào đến lượt con... ô, ô, cha, nương, hai người phải làm chủ cho con! "

"không thể nào!" Trước khi Hồ Linh mở miệng, Tiết thị đã một mực chắn chắn "Đại tỷ con thích Tịch Ngôn, chuyện này cả nhà trên dưới đều biết, nàng làm sao có thể cướp chuyện chung thân con được chứ?"

Hồ Linh thở nhẹ ra, vội gạt đầu theo, "Đúng đây, đại tỷ con với biểu ca con đính hôn từ bé, lẽ nào tỷ con có thể làm ra chuyện này. A Uyển con ngoan nghĩ kĩ lại, có phải là lý do khác, đại tỷ con chắc bị người ta ép chứ? "

Nghe xong lời cha mẹ, cơ thể Hồ ngọc Uyển bắt đầu run lẩy rẩy.

"Hai người đều không tin ta, đều không tin ta..." Nàng đột ngột đẩy tiết thị ra, vừa khóc vừa dùng sức đập đầu vào mép giường. "Đúng, chuyện này nên trách ta! Nếu ta không phải thấy đại tỷ suốt ngày cứ khen biểu ca, ta cũng không trước mặt tỷ ấy khen Chu đại nhân mấy lần, tỷ ấy cũng sẽ không..... không hãm mộ ta, sẽ không ghen tị ta, rồi sẽ không làm ra những chuyện này. Chỉ là Chu đại nhân tốt như vậy, y thường ngày anh tuấn hơn biểu ca, học vấn cao hơn biểu ca. Bây giờ còn làm huyện lệnh huyện Trường Châu. Chu đại nhân tốt như thế, ta khen một chút không được sao? "

"Đại tỷ..... đại tỷ nàng đoạt chuyện chung thân của ta, hai người không đau lòng cho ta chút nào, không làm chủ cho ta, thực tế còn..... còn giúp tỷ ấy nói chuyện, các người có phải không còn muốn nói ta lừa gạt? Ta không muốn sống nữa, cũng không muốn sống, không có Chu đại nhân, ta sống còn có ý nghĩa gì... "

Dứt lời, đầu hướng về bức tường đâm tới.

"A Uyển -" Tiết thị vội lao tới chặn, nhưng bị đầu của Hồ Ngọc Uyển đập vào ngực, đâm vào khiến bà nhất thời thờ không nổi, đau tới nổi mặt mũi trắng bệch.

Hồ Linh căng thẳng bước tới, một tay kéo Tiết thị, một tay giữ Hồ Ngọc Uyển. "Cha tin con, cha tin con! Con đừng làm rộn nữa, xem mẹ con bị con đụng thành dạng gì rồi!"

Hồ Ngọc Uyển quay qua coi Tiết thị, bị dọa hết hồn: "Nương ơi, nương sao rồi?"

Tiết thị lắc đầu, khó khăn nói: "Nương không sao hết. A Uyển chớ sợ. Chuyện này nương nhất định làm chủ cho con!"

Là không muốn tin cũng không tin không được.

Nhưng dù tin, vậy trước mắt nên làm sao mới được?

Hồ Linh nhìn mặt quyết liệt của thê tử, nhìn mặt tam nữ nhi nước mắt giàn giụa, trong lòng vô cùng loạn.

Hôm nay đã là ngày thứ hai xuất giá rồi. Trưởng nữ gả qua bên kia không có tin tức gì, e rằng đã không còn trong trắng. Cho dù hai nữ nhi đổi lại, sợ là muối muối cũng không chịu để trưởng nữ làm con dâu mình. Chả lẽ bắt ông đưa ra hai đứa con chính thất qua hết Chu gia à?

Vậy bản thân ông là dạng người gì, bán con gái cầu vinh à?

"Tam tỷ, trong phòng chỉ có mình tỷ, đại tỷ trời tỷ như thế nào sau đó lại đi ra ngoài ra sao, làm sao có thể khóa cửa ngược?" Hồ Ngọc Tiên im lặng quan sát đã lâu, lúc này đột ngột lên tiếng

Lời này vừa nói ra, Hồ Ngọc Uyển sợ đến mức người run lẩy rẩy.

Sắc mặt Tiết thị cũng hơi đổi.

Hồ Linh cũng buông thê tử ra, sau đó liếc nhìn tứ nữ nhi rồi đi kiểm tra cửa ra vào, tra xét xong lại đi thăm dò cửa sổ. Lúc này, Tiết thị thậm chí tức giận đến không thể thở được, bà sao có thể sinh đứa con gái ngu ngốc như vậy, tự dùng khóa cửa lại làm gì không biết!

Bà néo Hồ Ngọc Uyển một cái, lạnh lùng nhìn Văn di nương và Hồ Ngọc Tiên. Sau đó đi tới cửa sau phòng trong. Hồ Linh còn ở bên ngoài, vì vậy bà kéo ra chốt cửa phòng trong trước mặt hai mẹ con này, đẩy cửa sau ra một chút.

Vừa lúc Hồ Linh suy ngẫm cẩn thận hiểu ra, giận dữ vào phòng, Tiết thị liền đẩy cửa sau ra.

"Lão gia!" Bà chỉ cửa sổ, gần như gấp gáp phân bua: "Lão gia, người đến đây xem này, cửa sau này mở. có lẽ sau khi A Nhu đi, e là nha đầu của nàng đến làm!" đang nói, nước mắt bà ta càng rơi càng nhanh. "Lão gia, người phải vì hai mẹ con ta làm chủ mới được, A Nhu đoạt mối hôn sự của muối muối còn không tính, còn muốn ép A Uyển chết đói đây mà."

Nữ nhi xuất giá ba ngày mới về lại mặt, nếu trong ba ngày mà không phát hiện, tam nữ nhi e là bị bỏ đói ba ngày.

Ba ngày mà không ăn không uống, sợ rằng phải chết đói thật.

sự tức giận trên mặt Hồ Linh phút chốc hóa đá.

Muốn nhắc chân lên để đi kiểm tra cẩn thận, nhưng nhìn bộ dáng kia của Tiết thị, chân nhắc cỡ nào cũng nhắc không lên.

Hồ Ngọc Tiên còn đang kinh ngạc bởi Tiết thị lại có thể mở mắt nói dối một cách đường hoàng như vậy, thì Văn di nương vội cảm chắc tay con gái, bỗng lên tiếng: "Lão gia à, chuyện này thiếp thân vốn không nên xen vào, nhưng phu nhân là người lương thiện, đối xử với đại tiểu thư như con ruột. Chuyện đại tiểu thư hôm nay làm ra quả là có chút quá phận, nếu không cho phu nhân và tam tiểu thư một lời giải thích, thì thật không khỏi... không khỏi khiến người ta lạnh tâm! "

Hồ Ngọc Tiên kinh hoàng, sao di nương có thể mở mắt nói dối như thế?

Văn di nương nắm lấy tay nàng, trên mặt là vẻ cầu xin, cầu nàng vạn lần đừng mở miệng

Hồ Linh quay đầu nhìn qua, Hồ ngọc Tiên cuối cùng cũng cúi đầu xuống.

Hồ Ngọc Uyển khóc to lên, "Cha à người sao có thể bắt công đến vậy, ngày xưa thì cũng thôi đi, vậy mà hôm nay xảy ra chuyện này, người lại còn muốn tiếp tục thiên vị đại tỷ. Người nếu còn thiên vị đại tỷ nữa, ta liền chết cho người xem..."

Mọi người đều nói như vậy, Hồ Linh nào có tâm tư đi kiểm tra.

Mỗi bước chân ông tựa như rớt chì vào*, từ từ bước đến giường, lướt mắt khắp mọi người trong phòng vài lần, cuối cùng rơi trên người Tiết thị. "Ta thật không ngờ a Nhu nó..." Nó không chỉ tính tình không tốt, mà ngay cả tâm địa cũng xấu xa. "Chuyện đã tới nước này, nàng là nương A Uyển. Nàng nói xem làm sao bây giờ? Là đem hai đứa đó đổi lại? Hay là đưa A Uyển qua bên đó, xong để cho A Nhu ở đó làm thiếp à?"

*tựa như rớt chì vào: kiểu như nặng ngàn cân ý

không muốn đâu!

Hồ Ngọc Uyển ngưng khóc, ngay lập tức ngừng đầu nhìn Tiết thị lắc lắc đầu.

Tiết thị dường như choáng váng chốc lát, sau đó nói: "Nhưng nếu là thế, có nghĩa là cả hai đứa đều đưa qua Chu gia hết sao? Còn nữa, Chu đại nhân bên đó, không biết có thái độ gì, không phải chúng ta nên tới cửa nói chuyện cho rõ ràng, nhìn ý ngài ấy sao?"

Đề cập đến chuyện này mày ông càng cau chặt lại, Chu đại nhân là quan phụ mẫu của một huyện, con gái mình gây ra chuyện thế này, nếu Chu đại nhân trách tội xuống, người đầu tiên muốn trách là trách đến đầu ông đầu.

"Ta đi ra ngoài hỏi thăm chút tin tức". Ông thờ dài.

Hồ Ngọc Uyển nhìn rồi nhìn không được, lớn tiếng nói: "Đại tỳ hôm qua đã giả đến Chu, giờ phút này cũng chả có tin gì truyền đến, sợ rằng đã sớm động phòng với Chu đại nhân rồi." Dừng một chút, nàng có chút suy sụp nói, "Ta thích Chu đại nhân vì ngài ấy giữ mình trong sạch, bên người chưa bao giờ dính nữ nhân không đàng hoàng. Nhưng nếu ngài ấy đã cùng đại tỳ... thì ta thà chết, cũng không gả!"

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 11: Tỷ muội cùng hầu chung chồng, nhắc tới quả là chuyện kinh tởm

Chân trước Hồ Linh mang về mặt buồn rầu rời khỏi, chân sau Văn đi nương liền lên tiếng muốn đi.

Tiết thị lạnh lùng nhìn Hồ Ngọc Tiên, nói: "Lời gì nên nói, lời gì không nên nói, ta nghĩ lòng các người hiểu rõ. Nếu lão gia mà biết gì đó, ta không tìm ai cả, chỉ cần tìm Hồ Nam!"

Hồ Nam là con trai út của Văn đi nương, năm nay lên tám, đã chuyển ra ngoại viện ở.

Văn đi nương hiểu, dù Hồ Linh có tình cảm với Tiết thị hay không thì còn đệ đệ nhà mẹ đẻ Tiết thị chống lưng, đây là cơ sở để bảo vệ địa vị Tiết thị không thể lay chuyển được. Nếu nàng đối nghịch với Tiết thị, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Phu nhân sao nói vậy, thiếp thân đâu biết cái gì, muốn nói cũng đâu có cách nào để nói ạ.". Nàng cười làm lạnh nói.

Lúc này Tiết thị mới mất kiên nhẫn khoát tay.

Bọn họ vừa rời đi, mắt Hồ Ngọc Uyển đảo một vòng, đi tới kéo Tiết thị, "Nương, người lại để cha đi ra ngoài như thế này, lát nữa nếu ông ấy thực sự đưa con qua Chu gia thì làm sao bây giờ? Con không quan tâm, chết con cũng không đi!"

Tiết thị hận chết đứa con gái ngu xuẩn này mà.

Bà đi tay mạnh vào trán Hồ Ngọc Uyển, lúc này mới nói: "Đã dặn con rồi, cái gì cũng phải nghe nương, có nương ở đây đảm bảo cho con cầu được ước thấy! Vậy mà con đây, trước tiên suy bĩ Hồ Ngọc Tiên phát hiện. Sau lại chọc cho cha con ghét, nghĩ đi nếu mà cha con dùng đầu óc thêm chút nữa thì chuyện này không kết thúc như hiện tại đâu!"

Hồ Ngọc Uyển chả để ý: "Biết thì biết, có cừu cừu ở đây, sợ gì chứ?"

Có cừu cừu ở đây ngay cả Chu huyện lệnh còn không phải sợ, cần gì sợ cha biết chứ?

Mặc dù vô cùng yêu thương đứa con gái này, nhưng thấy thái độ con gái quá thờ ơ, lại nghĩ chính mình vì chuyện này mà lo lắng sợ hãi mấy ngày liền ngủ không yên giấc. Trong nháy mắt bà không kim được lửa giận trong lòng, bản năng tay ra. một cái tát rơi trên má Hồ Ngọc Uyển.

"Ba" một tiếng giòn tang, Hồ Ngọc uyển choáng váng cả người.

Từ nhỏ đến lớn, nàng muốn cái gì đều có cái đó, đây là lần đầu tiên bị đánh! Miệng nàng vừa mở, muốn khóc là liền.

Tiết thị hạ giọng, lạnh lùng nói: "Cừu cừu người, có cừu cừu người thì còn có mẹ của người, một chuyện hai chuyện đều là rắc rối, số lần càng nhiều, người nhìn cho rõ cừu cừu người còn muốn giúp chúng ta nữa không! Huống hồ chuyện lần này, người thật lòng là cho đây là chuyện nhỏ sao? Chu Thừa Vũ đó mặc dù chỉ là một huyện lệnh nhỏ nhỏ, nhưng người có biết ai đang đứng sau hắn không? Lần này ta tốn nhiều tâm tư như vậy, chính là nghĩ tốt nhất là không nên kinh động đến cừu cừu của người. Bằng không chọc giận đến Chu Thừa Vũ, ngay cả cừu cừu người cũng chả cứu được chúng ta đâu!"

Nếu Hồ Ngọc Uyển không phải trước đó đòi sống đòi chết, Tiết thị sẽ không tạo ra sai lầm ngu xuẩn như thế. Trong mấy ngày nay, bà lúc nào cũng nom nớp lo sợ, một mặt sợ Chu gia bên kia có động tĩnh gì, một mặt sợ Hồ Linh sẽ tìm ra manh mối gì đó.

"Đó là, chuyện này nếu thật sự thuận thuận lợi lợi mà xong, tốt, tiếp đến tất nhiên là người được gả ngàn tốt vạn tốt, nhưng người có nghĩ cho ta với đệ đệ người thì có được gì không? Ta phải ở lại Hồ gia này suốt đời, đệ đệ người phía sau còn một gã Hồ Nam nữa đấy." Bà nghĩ tới đứa con gái tùy hứng làm bậy, không có chút nào để ý tới bà. Đáy lòng Tiết thị cũng sinh ra mấy phần chua xót.

May mắn thay, Hồ Ngọc Nhục bị bà nuôi dưỡng ra tính tình nhu nhược, bằng không bà không thể tưởng tượng ra những gì bấp bênh đối mặt sau khi sự việc bị phơi bày.

Hồ Ngọc Uyển vị đánh choáng váng, song cũng bị mắg đến ngảy người.

Tiết thịkhông lòng dạ nào nói nữa, kéo nàng ấy: "Đứng dậy về phòng đi. không có ta phân phó, ngươi không được phép nói, không cho phép ngươi ra ngoài!"

Hồ Linh bên nàythì không được thuận lợi.

Chuyện hậu trạch Huyện nha há có thể dễ hỏi thăm như vậy. Tới trưa, hai bữa cơm ông còn chưa ăn tới khi bụng réo vang mới lếch về nhà. Vốn không muốn tới chỗ Tiết thị, nhưng nghĩ việc này không thể để nó như vậy mà xong được, rồi cuộc vẫn là qua bên đó.

Tiết thị nhìn sắc mặt ông, biết rằng mọi chuyện chắc không ổn, nên bà không nói gì cả.

Hồ Linh nghĩ tới chuyện tốt trường nữ làm, đối với thê từ quả thực khó góc đầu lên được, "Nguyệt Thu, chuyện hậu trạch huyện nha ta không nghe được gì cả, nàng nóinàng nói bây giờ chúng ta nên làm cái gì mới tốt đây?"

Đôi mắt Tiết thị sung phòng như quả hạch đào, Hồ Linh nói xong, bà chỉ thờ dài.

"Nếu là vậy, có lẽ A Nhu không nóiở chân tướng với Chu đại nhân, mà Chu

gia ban đầu chỉ có Chu lão phu nhân với nha đầu bên người gặp qua A Uyển, sợ là tới giờ còn chưa phát hiện." Bà vừa nói vừa nghẹn ngào, "Là A Uyển nhà chúng ta không có phúc phận đó, chuyện dưới mắt đã thành kết cục đã định. Nếu là A Nhu sống tốt, thì cứ để vậy đi! "

Hồ Linh liền gạt mình, "Đây, sao dễ vậy được?" một mối hôn nhân tốt, nếu cứ cho trường nữ dễ dàng đoạt được, ông làm cha như vậy sao có thể đối mặt với tam nữ nhi?

Tiết thị cười khổ thờ dài, "Lão gia là lo lắng Chu đại nhân trách tội A Nhu sao? Ta cũng nghĩ đến, nhưng bên kia còn không lên tiếng, tức là A Nhu có chút bản lĩnh. Nếu đã vậy, chúng ta trước hết cũng giấu đi, tới khi A Nhu được Chu đại nhân sủng ái chúng ta mới đem chân tướng nói ra. Lúc đó chắc Chu đại nhân không nỡ trách tội A Nhu đâu. "

"Nguyệt Thu!" Hồ Linh tiến lên hai bước, nắm chặt tay Tiết thị, nhất thời cảm động không biết nói gì.

Tiết thị nói: "Ta đã gả cho lão gia, con của lão gia chính là con của ta, A Nhu hay A Uyển, với ta đều như nhau. Nếu nàng được hạnh phúc, ta làm mẫu thân cũng vui về mấy phần."

Cảm động đi qua Hồ Linh tỉnh táo lại, lắc đầu và nói : "không được, nếu chúng ta không nói, chuyện này tương đương với gạt hôn. Ngay sau Chu đại nhân biết chân tướng, thậm chí đã yêu thích A Nhu, nhưng đối với chúng thì sẽ nổi giận gắt gỏng. "

Hơn nữa, trường nữ xem tam nữ nhi là kẻ thù, ghét Tiết thị, ông sợ lúc đó trường nữ bịa lung tung. Chưa kể nàng không nói cướp hôn sự này, mà là người khác tính kế, vậy coi như nguy. Những lời này không thể nói thẳng cho Tiết thị, nhưng nếu trường nữ làm thế, vậy thì đầu thế chuyện gì tốt đều để cho nàng, tránh cho nàng tham lam vô độ, một tác lại một thước không biết sợ trời cao đất rộng là gì.

Tiết thị thuận theo hỏi: "Làm thế nào mới phải đây?"

Hồ Linh nói: "Chúng ta trước cứ giả như chưa biết chuyện gì. Chờ ba ngày lại mặt mới thấy sai người, liền nói thẳng với Chu đại nhân!"

Ngược lại Tiết thị lo lắng, "vậy vạ nhất... Chu đại nhân với A Uyển..."

Tỳ muội cùng hầu chung chồng, nhắc tới quả là chuyện khiến người ta kinh tởm. Tam nữ nhi coi như bị thiệt thòi lớn, ngàn vạn không thể để nàng bị người ta phi nhổ. Còn như trường nữ ở đó, cho dùnàng làm sai cỡ nào, cuối cùng cũng chỉ là đứa trẻ đáng thương từ nhỏ không có mẹ, làm cha chỉ có thể tha thứ cho nàng một lần. Cho nên không thể để nàng về, ngày sau ở Chu gia khổ sở mà sống.

Hồ Linh nhân tiện nói: "Ta sẽ không đáp ứng chuyện này, ta không thể để cả hai đứa con gái đều đưa qua Chu gia. Chu đại nhân nếu có thể hiểu được, ta sẽ cho của hồi môn A Nhu thêm ba phần. Nếu ngài ấy không thông, vậy thì đưa A Nhu về, sau này kiếm cho nàng một gia đình gả đi là tốt rồi. Còn A Uyển, ta thật lòng không nỡ."

Chính Chu đại nhân có thể ngậm bồ hòn(23) nuốt trôi được, thì sao mà không biết xấu hổ nhận thêm ba phần hồi môn. Còn nếu hấn ngậm bồ hòn này không vô, sự trong sạch Hồ Ngọc Nhu không còn, danh tiếng bị phá hư, Triệu gia đương nhiên không thêmđứa con dâu như vậy, vừa vạ muốn gả đi đâu thìgà.

(23) Ngậm bồ hòn: phải nhẫn nhục chịu đựng điều cay đắng (tựa như phải ngậm bồ hòn), mà bề ngoài vẫn phải tỏ ra vui vẻ.

Ngược lại ăn khớp với dự định của Tiết thị trước đó.

Trong lòng bà hài lòng, trên mặt lại giống như vừa nhớ tới. "Chuyện đã vậy rồi. Triệu gia bên kia, dù sao chúng ta cũng nên cho muội muội một lời giải thích mới phải."

Triệu gia! Haiz, trường nữ đúng là đứa phiền phức, rõ là bản thân mình đi rồi, nhưng để lại một mớ chuyệnphiền lòng cho người khác!

"Để sau ba ngày lại mặt rồi tính, chỉ có thể nói riêng với muội muội thôi. Mắt thấy Tịch Nghiêm sắp tới thì hương rồi, ngoài miệng đừng nói gì để thẳng bẻ phân tâm". Nhớ tới cháu trai và muội muội, trong lòng Hồ Linh ấy nấy cực kì.

Trường nữ không thể gả rồi, Tịch Nghiêm bên đó làm sao bây giờ?

Tam nữ nhi... sau lưng Tam nữ nhi có cậu em vợ, gả cho Tịch Nghiêm thì gả quá thấp, không khỏi quá uất ức.

Mặt trời đã xuống núi, những chiếc đèn lồng đỏ trong tiểu viện dần dần sáng lên.

Tú Vân nhanh chóng đi đến cửa phòng,nhẹ giọng nói: "Phu nhân, đã tới giờ cơm tối, người muốn ăn gì ạ, nô tỳ đến phòng bếp bưng lên."

Hồ Ngọc Nhu ngây góc một ngày cũng hoàn hồn lại, trong bụng hơi nghi ngờ, tân nương cửa mới vào cửa một ngày, chả lẽ một bữa cơm cũng chả ăn cùng được sao? Hoặc là nói, đây là do Chu Thừa Vũ can thiệp, bởi vì sớm hay muộn cũng đưa cô đi, nên bớt tiếp xúc lúc nào thì bớt lúc ấy à?.

Nghĩ nghĩ, Hồ Ngọc Nhu không thèm ăn chút nào.

A Quỳnh thấy vậy, đành phải đi ra nói với Tú Vân:"Tú Vân tỷ nhìn xem có gì, tùy ý mang đến hai món chay, với thêm bát cháo là đủ rồi"

Tú Vân cười trả lời: "Tốt, vậy ta đi trước."

Quay vào phòng, A Quỳnh khuyên Hồ Ngọc Nhu, "Tiểu thư, dù lòng người khó chịu, cũng nên ăn gì đó, nếu không thân thể không chịu được."

A Quỳnh đâu biết tâm tư Hồ Ngọc Nhu, chỉ cho rằng cô còn lẩn tránh về Triệu Tịch Nghiêm.

Hồ Ngọc Nhu cũng không muốn nói với cô ấy, lòng dạ thay đổi quá nhanh, nói ra mọi người sẽ chỉ nghĩ ngờ. Đặc biệt, A Quỳnh, người luôn ở cạnh tiểu nguyên chủ, hiểu rõ tiểu nguyên chủ nhất. cô hiện tại chỉ có thể cố gắng thể hiện ra vẻ đau buồn, tránh nói chuyện, sợ rằng lộ ra sai sót bất cứ lúc nào.

May lúc này cô thực sự đang bị nghẹn trong lòng, không cần phải giả bộ.

Đầu gật nhẹ, cô nói: "Ta đã biết, em theo tôi cả một ngày, đi xuống đi. Lát nữa tôi ăn cơm, em qua dọn dẹp là được."

Đuổi A Quỳnh đi rồi, Hồ Ngọc Nhu thừa dịp trời tối đi lên phòng trên.

Vừa những chiếc đèn lồng đỏ treo trên trong tiểu viện vừa âm thầm suy nghĩ, buổi trưa Chu Thừa Vũ cũng không quay lại, đêm nay sợ cũng không trở về rồi. anh ta nghĩ trả mình về dĩ nhiên sẽ không muốn tiếp xúc với mình, cũng không biết biểu hiện sáng nay của mình có hữu dụng hay không, nếu vô dụng... không biết có nên cầu xin anh ta không nhỉ.

Mặc kệ thế nào cô cũng không muốn về Hồ gia. cô có thể cầu xin anh ta làm chỗ dựa cho mình, để mang A Quỳnh và Quân ma ma ra ngoài sống không nhỉ? Nếu muốn ở lại huyện Trường Châu mà nói, có chỗ dựa là quan phụ mẫu một huyện, hẳn là không ai dám bắt nạt cô ấy chứ.

Suy nghĩ miên man, cô cứ vậy đã ở ngoài cửa tiểu viện.

Đúng lúc này truyền ra giọng Tú Vân: "Phu nhân hai bữa đều không ăn, buổi tối chỉ muốn ăn đồ thanh đạm với cháo, nô tỳ xem phu nhân có vẻ không được vui."

Tiếp đến, là âm thanh Chu Thừa Vũ thờ dài nói, "Biết rồi, đưa đi"

P/S: chưa thấy ông cha nào mà khốn kiếp vậy luôn (￣▽￣). tên của nam phụ hồi đầu là Triệu Tịch Nghiêm, sau lại thấy là Triệu Tịch Ngôn, gần cuối chính văn là Triệu Tịch Nghiêm, ra phiên ngoại lại là Triệu Tịch Ngôn. Nhức đầu quá, mình chỉnh lại cho nó hòa hợp từ đầu tới cuối là Triệu Tịch Nghiêm nhé, đừng ai bắt lỗi cả 囧 囧

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Hồ đại tiểu thư này, sinh ra xinh đẹp như vậy, ngược lại y không lỗ gì

Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng trở lại phòng.

Chẳng bao lâu, Tú Vân đến đưa cơm. Các món bên trong bày ra trên bàn tương tự, ngoài một bát cháo đậu xanh bách hợp bên cạnh, có bốn món chay như rau xào với hai loại rau trộn khác. Có thể thấy được phòng bếp Chu gia cũng không dám bỏ bê tân phu nhân. Mà Tú Vân, cô ấy cũng là người rất hiểu quy củ như vậy.

*cháo đậu xanh bách hợp:

"Được rồi, người cũng xuống dưới dùng cơm đi." Hồ Ngọc Nhu đuổi người.

Thấy Chu Thừa Vũ nhất quyết không đến, cô ngồi xuống bàn ăn một miếng rồi thêm một miếng. Nghĩ tới chuyện mai sau cô ăn hết ngon miệng, nhưng sợ buổi tối bị đói, giờ đó ăn uống cũng không tốt, nên ít nhiều cũng phải ăn mấy chút mới được.

Đêm nay, Chu Thừa Vũ ở lại thư phòng.

Hồ Ngọc Nhu như bánh rán nướng qua qua lại lại tới nửa đêm, trời sáng như cái bánh quai chèo* cô mới nhắm mắt lại ngủ một chút.

*tìm trên mạng không thấy hình cụ thể, ai thắc mắc search gg ca ca

Ngày thứ hai rời giường, dưới mí mắt xanh đen một mảnh, dọa A Quỳnh lo lắng gấp đến độ kêu lên: "Tiểu thư, sao thế này là sao thế ôi, đây đây cảm trùng gà lẫn qua lẫn lại cũng không tan hết được."

Tan không hết thì tan không hết thôi, có thể gọi Chu Thừa Vũ đến đây xem thử được không.

Thấy mặt Hồ Ngọc Nhu là đáng vẻ ứ thềm quan tâm, A Quỳnh quay sang đóng cửa, trở lại liền ngồi xổm xuống bên cạnh Hồ Ngọc Nhu nói nhỏ: "Tiểu thư, người đến cùng có ý định thế nào đây?"

Nàng vốn dĩ thấy tiểu thư phản chấn, tưởng rằng tiểu thư đã lên kế hoạch sống hòa thuận với Chu đại nhân rồi, nhưng mà đêm qua Chu đại nhân căn bản không về tân phòng ngủ! Hôm nay, tiểu thư trông thế này, nếu quay về Hồ gia, không phải chờ phu nhân và tam tiểu thư cười vào mặt hay sao? Hơn nữa với thân phận tiểu thư, nếu phu nhân và tam tiểu thư nói cái gì đó, liệu Chu đại nhân có hiểu nhầm tiểu thư không đây?

A Quỳnh là thiếp thân nha đầu của cô, có một số chuyện không thể nói được, nhưng có một số chuyện nhất định phải nói cho cô nàng rõ ràng.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ nghĩ, thuận miệng nói: "Chỉ với Chu đại nhân mặc dù còn chưa là vợ chồng thực sự, nhưng đã mang danh vợ chồng, dù chị có tự nguyện hay không, đây đã là chuyện không thể nào thay đổi được. Cho nên biểu ca bên đó... A Quỳnh, mai sau em đừng nhắc lại. Chu đại nhân đã biết thân phận của chị rồi, trước mặt chị có thể thuận theo ngài ấy. Nếu ngài ấy cho chị ở lại, chị thuận tiện học cách làm thế tử hiền ngài ấy. Còn nếu như không muốn, chị cũng không có ý định quay về Hồ gia đâu. "

A Quỳnh giật mình, nghĩ tới ý tứ trong lời nó của Hồ Ngọc Nhu, nước mắt liền rơi lộp bộp xuống.

"Tiểu thư!": cô nàng ôm lấy chân Hồ Ngọc Nhu khóc. "Dù người đi đâu, nô tỳ đều đi theo! Nô tỳ muốn hầu hạ tiểu thư cả đời!"

Ở thời đại xa lạ này, Hồ Ngọc Nhu cũng sợ hãi có một mình. cô sờ sờ tóc A Quỳnh, trái tim bất giác mềm nhũn, một cô gái tốt thế này, tiểu nguyên chủ chờ che, cô cũng phải che chở cô nàng thì phải.

Mà tiểu cô nương nguyên chủ, cô chỉ mong muốn cho dù cô ấy luân hồi, hoặc như bản thân cô gặp được duyên kì ngộ, đều có được yêu thương sung ái hạnh phúc suốt đời.

"Được rồi, cứ quyết định như vậy đi." Hồ Ngọc Nhu nói, rồi kéo A Quỳnh đứng dậy, "đi rửa mặt nhanh đi, chúng ta phải lên đường ngay đây."

A Quỳnh bị đánh ra ngoài, Hồ Ngọc Nhu bấy giờ nhìn vào chính mình trong gương đồng, dưới mắt đen xanh, sắc mặt nhợt nhạt, làm thế nào cũng nhìn không ra đáng vẻ vui mừng của tân nương từ cá. cô cười cười với gương đồng, chọc mạnh hai lúm đồng tiền nho nhỏ trên má, kết quả trông như cười khổ, hi hi quá thảm hại mà.

cô ngay lập tức ra quyết định: "Cứ vậy đi, chỉ cần thay quần áo là được, không cần trang điểm lên mặt, mặt cũng mặc kệ."

Hôm qua cô theo A Quỳnh học một lần, vào đêm qua bản thân mình cũng tự tay thay ra một lần, giờ không chờ A Quỳnh đến. cô mang đôi giày trắng hoa sen đỏ thắm quần quýt nhau, bộ váy thêu trăm bướm vờn hoa. Tay đeo cặp vòng ngọc bích vẫn không thay đổi, nhưng đôi tai treo hoa tai hồ lô bạc chạm rồng từ Hồ gia mạng tới, châu trăm cái trên đầu là lấy từ của hồi môn. không có mang bộ trang sức hồng ngọc hôm qua Chu lão phu nhân truyền lại.

A Quỳnh rửa sạch sẽ quay về, nhìn Hồ Ngọc Nhu thế này, muốn khóc tiếp rồi.

Ba ngày lại mất vốn nên vui mừng hơn hờ, để nhà mẹ đẻ thấy con gái mình sống tốt, nhưng tiểu thư thì.....y phục tuy là hàng tốt, nhưng đồ trang sức ít ỏi đáng thương, cộng với gương mặt trắng nho nhỏ, đem so với y phục đang mặc, càng tôn thêm mấy phần đáng thương.

Nàng nghĩ tiểu thư nàng chắc còn tính toán khác, nên cố nén nước mắt, bước lên giúp đỡ người.

Chu Thừa Vũ là quan văn, quả nhiên thấy anh ta đã đứng cạnh xe ngựa, rõ ràng là anh sẽ ngồi chung xe ngựa đến Hồ gia. anh ta một thân áo ngoài xanh thẫm, mặt cứng ngắt, trên người không nhìn ra một chút đáng vẻ vui mừng của tân lang.

Hồ Ngọc Nhu lôi kéo A Quỳnh bước hai bước tới trước mặt y, nhưn người hành lễ, "Đại nhân".

Chu Thừa Vũ nhìn thấy mặt nàng có quầng thâm, có điều y không nói gì, chỉ ra hiệu cho nàng lên xe ngựa trước.

Vịn tay A Quỳnh lên xe, Hồ Ngọc Nhu chọn ngồi một bên, xe ngựa này ba mặt đều có chỗ ngồi, chỗ chủ vị cô đương nhiên nào dám giành với Chu Thừa Vũ.

A Quỳnh ngồi bên cạnh rìa ngoài, nhưng nàng chưa ngồi ổn định, Chu Thừa Vũ đã vén rèm bước vào rồi. Ngay khi y ngồi xuống, y nói với A Quỳnh: "Người đi ra ngoài ngồi, ta có chuyện muốn nói với tiểu thư nhà ngươi."

Tiểu thư nhà ngươi...

Sau khi nghe kêu thế này, A Quỳnh ngay lập tức lo lắng nhìn Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu gạt đầu với nàng, nàng mới yên lòng đứng dậy lui ra.

Đây là xe ngựa cực kì bình thường, nên dù có động tĩnh nhỏ thì xe vẫn cứ lung lay, thân thể tiểu nguyên chủ mấy đêm rồi chưa được ngủ ngon, tinh thần Hồ Ngọc Nhu thì luôn bồn chồn không yên. Nhoáng cái cô liền chóng mặt hoa mắt, bám lấy vào miếng gỗ dưới thân.

Chu Thừa Vũ thấy bộ dạng này của nàng, cũng không tiếp tục "treo" cô nữa.

"Ta đã cho người tra rõ ràng, quả thật đúng như nàng nói, cho nên nàng có thể yên tâm, chút nữa tới Hồ gia, ta sẽ làm chủ cho nàng." Nhớ tới tin tức thuộc hạ nghe được, có Hồ Linh làm cha hồ đồ như thế, ngày sau Hồ Ngọc Nhu trở lại cũng không có được mấy ngày tốt lành, Chu Thừa Vũ lần lượt tiếp tục, "Ta sẽ làm chủ cho nàng nhanh chóng gả cho biểu ca nàng, không để cho kẻ xấu có cơ hội ra tay hại đến nàng."

thật đúng là! Tên này quả nhiên tính toán thế này!

Chu Thừa Vũ nói, sắc mặt bỗng lạnh đi, "Còn như Hồ phu nhân cùng Hồ tam thiếu thư, hôm nay trở về không phải là ba ngày lại mặt, mà là hôm nay đem Hồ tam tiểu thư trả về Hồ gia. Cho nên Hồ đại tiểu thư, nàng chuẩn bị gả qua Triệu gia trong khoảng thời gian này. Trong thời gian này, Hồ phu nhân và Hồ tam tiểu thư chỉ sợ không có sức mà gây ngọt ngào cho nàng."

nói thế, người ngoài tới giờ còn chưa biết người đã bị hoán đổi à.

Mọi người chỉ nghĩ người xuất giá là Hồ Ngọc Uyển, Chu Thừa Vũ hôm nay trả Hồ Ngọc Uyển về Hồ gia, Hồ gia đuổi lý chỉ có thể ăn quả đắng, thế là người ngoài cho rằng- Hồ ngọc Uyển có vấn đề!

Thế thì, Hồ Ngọc Uyển xong đời luôn!

Gả đi ba ngày sau bị đưa trả về nhà mẹ đẻ, miễn là Chu gia thả ra chút tiếng gió, lý do không cần phải nói, Hồ Ngọc Uyển ở huyện Trường Châu này không cần mong đợi có thể gả đi nữa rồi. Tất nhiên, nếu Tiết thị sẵn sàng bỏ bạc ra, có lẽ cũng có gã vô và vô văn nào đồng ý vớ, chỉ là làm vậy chắc Hồ Ngọc Uyển không tức chết chứ?

Người này... Thực ra, lòng dạ rất tàn nhẫn.

Có điều, Hồ Ngọc Nhu một chút cũng không thấy Hồ Ngọc Uyển đáng để đồng tình. Thậm chí nhiều hơn, tiểu nguyên chủ vì thế mà tuổi trẻ ra đi mãi mãi, còn cô ta chỉ là không gả được cho người mình muốn thôi, nói ra thì còn chưa đủ thảm hại nhé.

Song, cô không muốn trở về hồ gia, cũng không muốn gả cho Triệu biểu ca.

Nghĩ nghĩ, trên mặt Hồ Ngọc Nhu nặn ra nụ cười, "Chu đại nhân, cảm ơn huynh, cảm ơn huynh vì tôi lo nghĩ, cảm ơn ý định của huynh, cũng cảm ơn huynh xem như trút giận vì tôi. Nhưng mà..... Nhưng có thể hay không...tôi cầu xin huynh, đừng nên làm thế? "

Chu Thừa Vũ cau mày, "Tại sao?"

đã bị người ta bắt nạt tới mức này rồi, chả lẽ còn muốn cầu tình thay người khác?

Nhìn vẻ mặt Chu Thừa Vũ lộ rõ không vui, Hồ Ngọc Nhu lên tinh thần mở miệng, "Tôi biết đại nhân đang tức giận, huynh muốn trút giận, nhưng đại nhân không thể dùng cách khác sao? Còn tôi..... Tôi với đại nhân đã tiếp xúc đã thật, tôi sao còn có thể gả cho biểu ca nữa. Nếu đại nhân không ép tôi, thì tôi chỉ có thể, chỉ... "

không thể lấy cái chết ra ép người ta, cô dứt khoát đứng dậy rồi quỳ xuống. "Tôi cũng không ép buộc đại nhân, nếu đại nhân thực sự không thích tôi, vậy thì tạm cho tôi ở lại một thời gian. Sau này tìm đại lý do gì đó đuổi tôi đi là được. Tôi tuyệt đối không mặt dày ở lại không đi đâu. "

Chu Thừa Vũ đâu có nghe được mấy câu sau Hồ Ngọc Nhu nói gì.

Trong đầu y toàn là bốn chữ "tiếp xúc da thịt", khi nào thì y tiếp xúc da thịt với nàng chứ?

Vừa nghĩ lại, y ngay lập tức nhớ lại những lời của aHồ Ngọc Nhu nói hôm qua.

"Tôi hôm qua huynh trở lại phòng ngủ."

"Huynh còn lên giường."

"Huynh ôm tôi, huynh còn... còn..."

Mặt Chu Thừa Vũ bỗng chốc như bị phỏng lần nữa. Trong buồng xe ngựa chật chội chỉ có hai người họ, thêm nữa vào lúc này vì Hồ Ngọc Nhu quỳ xuống ngay trước mặt, nhớ tới ý Hồ Ngọc Nhu đang nói “tiếp xúc da thịt”, ánh mắt y trong tiềm thức liền rơi xuống trên ngực nàng.

Ngày hè nóng bức, y phục tự nhiên không bung bít dây cạp, trái lại không biết cố ý hay do gì đó, Hồ Ngọc Nhu cúi đầu vòng eo nhỏ lại khom xuống chút. Trước ngực lại phồng lên hai trái đào còn mơ hồ lộ ra khe rãnh sâu hút, chỉ liếc qua một cái mà Chu Thừa Vũ đã thấy đầu mình nõ ảm ảm vang dội.

“Ý của nàng là, nàng thật lòng muốn gả cho ta?” Y suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng hỏi.

Có lẽ là bà từ "gả cho ta" này quá rung động rồi, Hồ Ngọc Nhu cũng không biết mình đang nói gì, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn, trả lời một tiếng đầy khí thế, "thật!"

Chu Thừa Vũ gằn người.

Tiếp xúc da thịt? Tạm xem như là có đi, nếu có, vậy thì chung quy rất không có trách nhiệm. Hồ đại tiểu thư là người đáng thương, mà thực ra y cũng thiếu một thê tử..... thời gian dài, họ chắc gì đã không bồi dưỡng ra được tình cảm, còn tệ hơn, đầu gì tương kính như tân(24) cũng không tệ.

(24)Tương kính như tân: tôn trọng và tận tình chăm sóc khách quý

Hơn nữa, Hồ đại tiểu thư này, sinh ra xinh đẹp như vậy, ngược lại y không lỗ gì.

Thấy đôi mắt long lanh lấp lánh của Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ từ từ gật đầu, "... Được."

Được!

cô không nghe sai!

Hồ Ngọc Nhu cố nén vui sướng trong lòng ngay lập tức đứng dậy ngồi xuống, hướng ra bên ngoài hỏi: "A Quỳnh, đang ở đâu thế?" dứt lời không chờ trả lời,sau đó xuống, sờ sờ khuôn mặt, quay sang nhìn Chu Thừa Vũ, "Đại nhân, tôi có thể xuống mua một chút son phấn, đồ trang điểm hay không? "

Nhìn dưới mắt bầm đen của nàng, Chu Thừa Vũ gật đầu, "Ồ."

A Quỳnh cũng nghe hai người nói, vén rèm lên nói: "Đến đường vào cổng Hồ gia rồi ạ, tiểu thư người đợi chút, em đi mua ngay!"

Tiểu nha đầu vui vẻ đáp lời, xe ngựa còn chưa dừng hẳn đã nhảy xuống.

Chu Thừa Vũ nhìn màn xe còn bay phấp phới, nghiêng người dựa phía sau nhìn Hồ Ngọc Nhu.Lần đầu đoán trúng tâm tư Hồ Ngọc Nhu. Khóe miệng ửng đỏ cong lên, còn chưa phát giác được ánh mắt mình nhìn nàng trong lúc vô tình mang theo chút nhu tình.

Có vẻ đúng là không lỗ rồi.

"Phu nhân." Y đột nhiên gọi Hồ Ngọc Nhu. "Đồ trang sức dường như phải mua thêm hai món nữa."

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Trong xe ngựa không có tiếng đáp lại, chỉ có một cọng cỏ mềm mại trắng tinh rơi vào lòng bàn tay y

Ba ngày lại mặt, Hồ gia bên này không dám mời cô phu nhân Hồ thị đến, chỉ cho gọi Nhị tiểu thư đã xuất giá- Hồ Ngọc Xảo về cùng tướng công thôi.

Sáng sớm đã đuổi gã sai vặt đi giữ cửa, cả nhà đều ở chính phòng Tiết thị ngồi chờ, nhưng đợi trái đợi phải*vẫn không có tin báo gì. Thấy đã gần sắp trưa rồi, rốt cuộc Hồ Linh chờ không nổi nữa,dẫn cả nhà ra cửa lớn đợi.

*ý chờ lâu

Đương nhiên không có Hồ Ngọc Uyển trong đây, chẳng qua Tiết thị nghĩ tới câu hỏi của Hồ Ngọc Uyển lúc trước.Giờ thì lòng không chắc lắm, liền thì thầm hỏi Hồ Linh, "Lão gia, A Nhu có khi nào không trở lại?"

không trở lại?

không có lý nào, chả lẽ thấy không có mặt mũi về ả?

Cho dù nó không có mặt mũi vẻ, nó chả lẽ dám chủ động khai báo với Chu đại nhân thật ra nó khôngphải là Tam nữ nhi ả?

đã là không dám khai báo, theo tính tình của Chu đại nhân, thì chắc chắn sẽ đến.

"Chu đại nhân công vụ mỗi ngày nhiều như vậy, e là có chuyện chậm trễ." Hồ Linh giải thích. Chỉ là trong lòng ít nhiều thấp thỏm, thời gian chờ đợi đúnglà đầy vò ghê gớm.

Hồ Ngọc Tiên lôi kéo Văn đi nương đứng sau cùng, nhìn chăm vào con hẻm trống xa xôi, nàngcó chút bận tâm mà nói: "Di nương, đại tỷ sẽ không phải bị vạch trần rồi chứ? sẽ không có chuyện gì chứ?"

Văn đi nương trừng nàng, kéo tay nàng.

"Yên yên ổn ổn đợi đi, không được nói lung tung!" Mặc dù đại tiểu thư đáng thương thật.Nhưng phu nhân nay vô cùng lợi hại, ngay cả con mình bà còn không bảo hộ được thì lấy năng lực đâu mà lo cho người khác.

Hồ Ngọc tiên miễn cưỡng cắn môi, ngậm miệng lại.

"Đến rồi!" Hồ Phi phát hiện đầu tiên, hô lên.

Mọi người nhìn lên, cũng không tính là đúng, cách đó không xa đúng là có chiếc xe ngựa đang chạy tới.

Hồ Linh nhìn thoáng qua, nhanh chóng nói khẽ với mọi người: "Lát nữa không được ngẩng đầu, các người chỉ cần để ý đi theo sau lưng ta và phu nhân, chờ chúng ta kêu tên A Nhu, các người chỉ làm bộ giặt mình là được."

Mọi người đều nhỏ giọng vâng.

Xe ngựa lác lư, ngừng trước cửa lớn Hồ gia.

Lái xe là gã sai vặt thấp thân của Chu Thừa Vũ- Nghiễm, nhảy ra khỏi ngựa liền có hạ nhân Hồ gia dắt ngựa đi, y thì lui sang một bên vénlên màn xe ngựa. A Quỳnh xuống xe đầu tiên, nàng nhanh nhẹn nhảy xuống xe ngựa, sau đó đặt ghế nhỏ cho vững vàngrồi ngay lập tức mắt nhìn thẳng lui sang mộtbên.

Hồ Linh vội vàng dẫn Tiết thị với cả nhànghênh đón cạnh xe ngựa.

Đầu tiên lộ ra đôi giày quan màu đen, vạt áo ngoài xanh thẫm, sau đó người mới ra khỏi xe ngựa. Tóc đen dùng trăm bạch ngọc cài, mày ngài mắt sáng, người cao lớn đứng thẳng, toàn thân đầy chính khí.Chỉ mới đứng trước chiếc xe ngựa đã như thế, Hồ Linh vốn được coi là trường bối, ngay lập tức lưng đều cúi xuống.

"Ngài... ách con, con đến rồi... đến rồi." Ông có chút không biết nên nói sao.

Nhưng người ta không chỉ không để ý tới ông, thậm chí còn chà thêm liếc mắt tới.

Giẫm lên ghế nhỏ xuống xe ngựa, Chu Thừa Vũ xoay người duỗi tay vào trong xe, miệng nói, "Phu nhân, đến rồi."

Trong xe ngựa không có tiếng đáp lại, chỉ có một cọng cỏ* mềm mại trắng tinh rơi vào lòng bàn tay y.

*chữ cỏ 柔 với Nhu 柔 trong Hồ Ngọc Nhu là một chữ

Hai bàn tay, màu da kích thước đều đối lập, nhưng giao nhau thế này trái lại vô cùng hòa hợp. Mà chờ người nọ đi ra, một đám Hồ gia gia lớn bé đềuhoàng sợ kêu lên. không phải họ nghe theo Hồ lão gia Hồ Linh dặn dò, mà mỗi tiếng kêu lên đều xuất phát từ sự ngạc nhiên tận đáy lòng.

Trong đó, giọng Hồ Ngọc Tiên là to nhất. "Đại tỷ! Tỷ... hôm nay tỷ đẹp quá!"

Dáng vẻ duyên dáng lung linh, mang đôi giày trắng hoa sen đỏ thắm quấn quýt nhau, bộ váy thêu trăm bướm vờn hoa. Đeo trên cổ tay tầng tầng mảnh mai chính là vòng tay ngọc bích, lỗ tai treo chính là khuyên tai hạt sen Đông châu lớn nhỏ*, trên đầu cài trăm đá quý xanh khắc hoa..... phối hợp với dung mạo gương mặt tinh xảo, làn da trắng mịn hồng,môi đỏ khẽ mím, làm cho người ta nhớ tới bốn chữ "Rực rỡ rọi người"(25)

*bông tai hạt sen:

(13) Quang thái chiếu nhân: trên QT có nghĩa là: chói lọi, sáng chói... còn trên mạng có bài dịch: màu sắc rọi người nên mình tạm chuyển vậy cho dễ hình dung hơn

Giang thị đã mất, thuở thiếu thời là mỹ nhân số một số hai huyện Trường Châu, dung mạo Hồ Ngọc Nhu được kể thừa từ mẫu thân nàng, bây giờ nàng cũng đương độ tuổi thiếu nữ như hoa, xưa kia nàng ở nhà ăn mặc mặc mặc, mà hôm nay lại long trọng thế này, liền khiến người nhìn ngây ngẩn trong nháy mắt.

Sau khi xuống xe, vì Chu Thừa Vũ không buông tay, Hồ Ngọc Nhu ngoan ngoãn đứng bên cạnh y.

“Từ muội muội.” Phớt lờ Hồ Linh với Tiết thị, cô gật đầu nhẹ với Hồ Ngọc Tiên.

cô mỉm cười, hai lúm đồng tiền nho nhỏ hiện lên trên má, gương mặt tinh xảo nhất thời pha chút ngọt ngào, thành thiếu nữ hoạt bát. Má hơi hơi đỏ pha lẫn chút xấu hổ.

Hồ Ngọc Tiên cứ thế gật đầu rồi kêu một tiếng, "Đại tỷ!"

Hồ Linh và Tiết thị kịp phản ứng lại, cả hai lập tức dâng lên tức giận.

Hồ Linh cảm thấy trường nữ quá đáng, đã cướp hôn sự tốt của muội muội mà không biết xấu hổ, còn phò trương về nhà mẹ đẻ. Ngược lại Tiết thị tức tới đau ngực, một mặt bởi Hồ Ngọc Nhu không có thể thâm khổ sở như bà tưởng tượng, mặt khác là Hồ Ngọc Tiên, liền tiếp gọi hai tiếng đại tỷ, đây khôngphải gọi cho Chu đại nhân nghe hả?

Giờ phút này bà cũng không lo được vì sao Hồ Ngọc Nhu không có bộ dáng khốc lóc thể thâm khổ sở.Tiết thị đột ngột đâm vào Hồ Ngọc Tiên, vội vã nhào tới trước mặt Hồ Ngọc Nhu, ngạc nhiên:"Người..... A Nhu, sao lại là người?" Bà ta đưa tay chỉ vào Chu Thừa Vũ "A Uyển đâu, A Uyển của ta đâu? Ngày đó..."

Chu Thừa Vũ nghiêng thân sang một bên, tránh tay bà và đưa theoHồ Ngọc Nhu sang một bên hai bước.

Tiết thị bất lấy không khí, thoáng cái lao về phía sau y, kéo đảo hai bước mới đứng vững, lời nói tự nhiên dừng lại.

Mặt Hồ Linh cuống lên, nhưng không dám la hét chính diện với Chu Thừa Vũ, quay qua chỉ vào Hồ Ngọc Nhu.

Chu Thừa Vũ mở miệng ra trước khi ông nói. "Nhạc phụ, chúng ta đi vào thôi!"

Đúng vậy, chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài!

Trong lòng Hồ Linh run lên, vội gạt đầu, ra hiệu cho hạ nhân đi đỡ Tiết thị, bản thân ông thì dẫn đường.

Vào chính phòng ngồi xuống, toàn bộ hạ nhân cho lui ra, ngoại trừ giữ lại Nhị tiểu thư Hồ Ngọc Xảo và tướng công nàng ta thì tất cả người còn lại đều là chủ nhân Hồ gia. đã là người trong nhà, Hồ Linh không còn có cô kỵ gì nữa, nhìn Hồ Ngọc Nhu theo sát Chu Thừa Vũ vừa vào đã ngay lập tức ngồi cạnh y. Tức thời vừa tức vừa sợ chỉ có thể trừng lớn mắt.

Cổ nết lén lút kích động muốn quát mắng nàng ngay lập tức, thấy Chu Thừa Vũ không có lẽ nữ tể*, ông cũng không dám bày ra bản nhạc phụ soạn sẵn. Khom người nói: "Chu đại nhân, có thể dời nơi khác nói chuyện?"

* con rể.

Chu Thừa Vũ ngồi yên, "Nhạc phụ ở đây để nói đi, có gì mà không phải nói bằng tiếng người."

trên mặt Hồ Linh ít nhiều có khó xử, trường nữ đang ngồi ngay trước mặt, Làm sao ông có thể tiện mở miệng cơ chứ? Cho dù điều ông nói là chân tướng, nếu như nói trước mặt nàng nhưng lỡ như mai sau nàng thực sự ở Chu gia làm phu nhân Huyện lệnh thật, chẳng phải trách người làm cha là ông sao?

Xét cho cùng, từ lúc ở ngoài xe cho tới lúc này, Chu đại nhân dường như rất quan tâm đến nàng.

Tiết thị đang được Văn di nương đỡ, nhưng bà không quan tâm được nhiều như thế. Chuyện hôm nay đã thoát khỏi phạm vi khống chế của bà, chỉ nghĩ nếu bà không lấy quyền chủ động càng sớm càng tốt thì tất có chuyện đáng sợ xảy ra sau đó.

"Chu đại nhân, chuyện này rốt cuộc là sao?" Bà đẩy Văn di nương ra bước vội hai bước, nhìn Chu Thừa Vũ mà nước mắt rơi tí ta tí tách, "A Uyển đâu rồi? Sao có thể là A Nhu người, A Uyển con gái của ta đâu? "

Hồ Ngọc Tiên đứng sau lưng Hồ Ngọc Nhu, thấy kỹ năng diễn của Tiết thị sao mà cao siêu thế, tức giận tới nổi miệng vênh cao lên. Nhưng nhớ tới lời dặn đi dặn lại của Văn di nương lại không dám nói một lời, thế nên nàng dùng ngón tay chọc chọc phía sau Hồ Ngọc Nhu mấy lần.

Trong trí nhớ Hồ Ngọc Nhu thì quan hệ cô với cô em gái này ngược lại không tồi tí nào, biết được cô nàng vào lúc này đang nhắc nhở mình.

Chỉ là cô không có ý định mở miệng, một tay bị Chu Thừa Vũ nắm, nên cô lặng lẽ dùng tay kia bắt lấy ngón tay Hồ Ngọc Tiên đang quấy rối.

thì nghe được Chu Thừa Vũ mở miệng. "Ngài đang hỏi ta à?"

một câu vô cùng rõ ràng, trái lại trong lòng Tiết thị lại giật thót. Nhưng chuyện đã tới nước này, bà chỉ có thể cắn răng mà diễn tiếp, "A Uyển, A Uyển là con gái ta mới muốn gả cho ngài, còn nàng..... nàng là đại nữ nhi nhà này A Nhu!" nói tới đây, sắc mặt bà thay đổi, hoảng sợ nhìn Hồ Linh, "Lão gia, lão gia, chuyện gì đang xảy ra, rõ ràng người được gả là A Uyển, sao giờ lại thành A Nhu. Vậy A Uyển đâu? A Uyển không gặp chuyện gì chứ? "

Bọn họ chẳng phải đã thương lượng xong là nói chuyện riêng với Chu đại nhân sao?

Sao bây giờ Tiết thị không làm theo kế hoạch, lại buông lời trách móc trước mặt mọi người?

Hồ Linh ngay lập tức nhìn Hồ Ngọc Nhu, nhưng ông thấy Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, căn bản không thấy được biểu tình. Lại nhìn Chu Thừa Vũ, mặc dù mặt y vẫn như thường lệ, nhưng đáy mắt đã ẩn ẩn lửa giận.

Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nhưng người làm sai lại là A Nhu, còn A Uyển là con gái Tiết thị, mà đằng sau Tiết thị lại là..... cho dù bây giờ ông bắt mất Tiết thị làm vậy, nhưng Hồ Linh ông đến cùng vẫn thiên vị Tiết thị, cho nên ngay lập tức đưa ra quyết định, "Nhanh lên, mau gọi người mọi người đi xem liệu A Uyển có ở trong phòng A Nhu hay không!"

Hồ Ngọc Uyển đến rất nhanh, khi nàng bước vào cửa, vừa đến liền nhìn Hồ Ngọc Nhu đang ngồi bên cạnh Chu Thừa Vũ.

Ngay lúc này, Hồ Ngọc Nhu cũng ngẩng đầu nhìn lên.

một kẻ thì tóc trên đầu tán loạn, gương mặt đầm nước mắt, váy áo cũng bị nhàu nát. Còn một người thì quần áo lụa là, trang điểm tinh tế, khí sắc tốt vô cùng. Tại thời điểm này đối mặt, Hồ Ngọc Uyển giật mình, nhưng Hồ Ngọc Nhu lại giương khóe môi cười cười, cho cô ta cái cười lạnh.

Còn tưởng rằng là cô gái như thế nào, hóa ra lại là một tiểu nha đầu còn ngây thơ.

Tiết thị thấy sai sai, vội kéo kéo Hồ Ngọc Uyển vào lòng, khóc rống:"A Uyển... Con sao rồi A Uyển?A Uyển con ơi...con, không phải con đã gả qua Chu gia rồi sao? Sao con còn ở trong nhà thế này..... ”

Hồ Ngọc Uyển phản ứng lại, rồi hu hu khóc lớn, chỉ là lẫn trong tiếng khóc có ba phần căm hận.

Cớ sao lại thế này?

không phải Hồ Ngọc Nhu không đồng ý gả sao? Tại sao giờ nó lại phong quang xinh đẹp như vậy về nhà mẹ đẻ, nó chắc hẳn nên có khuôn mặt tiều tụy, đôi mắt sưng phồng như quả hạch đào? không phải nên bị người nó không thích chiếm lấy thể xác, giờ này nên thẹn với Tịch Nghiêm biểu ca, nên một lòng tìm cái chết đi chứ?

Còn có Chu đại nhân... Nếu nàng không nhìn lầm, dường như Chu Thừa Vũ còn nắm tay Hồ Ngọc Nhu?

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chu gia không có thông lệ nạp thiệp, hay là cô làm nha hoàn thông phòng, thế nào?

Nhìn thấy hai mẹ con ôm đầu khóc thảm thẳm thương, Hồ Linh lập tức nhớ lại hôm qua khi Tiết thị tìm ra A Uyển tình cảnh cũng thế này. Hôm qua là tìm ra A uyển thật, khóc thảm thương tới đau lòng là lẽ dĩ nhiên, nhưng hôm nay là...

Trong lòng Hồ Linh đột nhiên thấy không thoải mái.

Hồ Ngọc Uyển vừa khóc sụt sụt vừa kể lại chuyện, "Nương, con..... con nên làm gì bây giờ? Hôn nhân đại sự của con đã mất rồi..... đại tỷ, tỷ ấy không chỉ lấy đoạt lấy hôn sự của con mà tỷ ấy còn muốn bỏ dối chết con. Tỷ ta vô cùng ác độc, nương người phải làm chủ cho con!"

Hồ Ngọc Nhu vốn đang nắm tay Hồ Ngọc Tiên, tức thì siết mạnh tay lại.

Hồ Ngọc Uyển này! Bức chết tiểu nguyên chủ còn chưa tính, mà giờ này còn dám trả đũa!

Đúng là không thể nhìn ra chỉ là một nha đầu nhỏ nho, còn chưa hết về ngây thơ mà có trái tim độc ác đến vậy.

Trong lòng cô giận điên, cô thả Hồ Ngọc Tiên rồi đột ngột đứng dậy.

cô có phản ứng như vậy dọa mọi người trong phòng giật nảy mình, Tiết thị đúng lúc càng ra sức ngắt thịt non mềm bên hông Hồ Ngọc Uyển. Nguyên bản bà cho rằng Hồ Ngọc Uyển kể chuyện này ra, lại khóc một lát để tranh thủ sự đồng tình của mọi người là được. Bà đầu ngờ Hồ Ngọc Uyển không nghe lời bà, lại có tâm tư bức tử Hồ Ngọc Nhu!

Con thỏ bị ép thì còn cắn người, huống chi là con người!

Bà vội vã cướp lời quát mắng Hồ Ngọc Uyển, "Con ăn nói bậy bạ gì hả! Đại tỷ con..... nếu con nói đại tỷ con hãm mộ con có thể gả được mới hôn sự tốt thì có thể, nhưng nói nàng muốn hại chết con, đời nào có chuyện đó!"

Chu Thừa Vũ nhếch nhếch môi, biết Tiết thị đây là muốn nịt nọt y. Chỉ là thừa dịp đó thóa mạ Hồ Ngọc Nhu.

Y cầm tay Hồ Ngọc Nhu lắc lắc: "Phu nhân không phải lo lắng, ngồi xuống trước nào. Hồ tam tiểu thư nói nàng làm vậy, nếu nàng quá gấp gáp, khác nào giống bị nói trúng tim, thẹn quá hóa giận."

Nghe lời này, Hồ Ngọc Uyển vui vẻ đầy mặt, chả lo hông còn đau, "Chu đại nhân, người phải làm chủ cho ta! Đại tỷ ta nàng ham mê quyền quý, để gả cho người mà không do dự vứt bỏ biểu ca, cướp hôn sự của ta thì thôi còn muốn hại chết ta mà! Loại người lòng dạ rắn rết thế này, Chu đại nhân, người nên... nên đánh nàng ta vào đại lao! "

Chu Thừa Vũ ấn Hồ Ngọc Nhu trở lại chỗ ngồi. Ngẩng đầu nhìn Hồ Ngọc Uyển. "Hồ tam tiểu thư nói thật có lý."

Có lý?

Hồ Ngọc Nhu nhẹ nhàng quay đầu lại, thấy Chu Thừa Vũ vậy mà khe khẽ cong khóe môi, như cười!

Từ ngày cô gả cho anh tới giờ, đây là lần đầu thấy anh cười, ngày vui trong đời là thành thân anh ấy cũng không cười, còn giờ cười cái gì?. Cười... Cười Hồ Ngọc Uyển ngu ngốc sao?

Phải chăng cô về như là không được logic?

Mặc dù Hồ Ngọc Uyển đã từng nhìn thấy Chu Thừa Vũ, nhưng cũng chỉ xa xa liếc mắt thế thôi, nào giống bây giờ, y ngồi trước mặt, mỉm cười nói chuyện với nàng. Nam nhân này nay đã hai mươi bảy rồi, mặc dù tuổi hơi lớn, nhưng ngồi ở đây lại mơ hồ có khí thế người ở trên cao, mặt mày tuấn lãng, miệng mỉm cười. Vào buổi chiều mùa hè nóng bức mà giống như có một cơn gió xuân thổi qua, làm cho người ta cả người dễ chịu.

Hồ Ngọc Uyển mắt sáng lên, có chút mắt mắt lướt qua trong lòng. Bên tai lại truyền tới tiếng Chu Thừa Vũ hỏi, "Hồ tam tiểu thư, có tin đồn cô rất ái mộ ta, cũng từng buông lời không phải ta thì không gả, có phải thế chăng?"

Có phải thế chăng?

Hồ Ngọc Uyển nhìn Chu Thừa Vũ tra hỏi, mặc dù y đang nhìn mình, nhưng tay vẫn nắm lấy tay Hồ Ngọc Nhu. Phút chốc bất mãn trong lòng nàng dâng tới cổ họng, biểu ca từ nhỏ thích nàng ta, nàng thấy mình rất tốt nhưng ngay cả liếc biểu ca cũng không thèm. Mà Chu đại nhân giờ đây, nếu như nàng ta gả cho Chu đại nhân thật, vậy đó là phu nhân huyện lệnh, là nữ nhân cao quý nhất của huyện Trường Châu này.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì trước có biểu ca, sau có Chu đại nhân?

Chỉ vì gương mặt kia sao, mình đâu kém nàng ta bao nhiêu, mình cũng là mỹ nhân chứ bộ!

"Đúng! Ta đối với đại nhân là vừa gặp đã yêu, không phải quân không gả!" Bởi vì không phải lời thật lòng, cho nên nàng nói ra chả có vẻ thẹn thùng của cô nương, nàng chỉ tay vào Hồ Ngọc Nhu, "Nhưng đại tỷ của ta, tỷ ấy đã đính hôn từ bé. Nàng có vị hôn phu, nàng đâu có thật tâm thật ý thích ngài, nàng ta chỉ thích thân phận huyện lệnh đại nhân của ngài mà thôi! "

Quả thật khinh người quá đáng!

Hồ Ngọc Tiên thoáng cái bật phát: "A, tỷ đối với Chu đại nhân vừa thấy đã yêu, không phải quân không gả! Tốt quá, giờ Chu đại nhân đã cưới đại tỷ rồi, tam tỷ à, tỷ có phải nên lập thêm lời thề, thề đời này thà làm bà cô già chứ không lấy chồng tới chết? "

"Ngọc Tiên!" Văn di nương hét lên, gần như ngắt đi.

Hồ Ngọc Tiên không còn chịu đựng được nữa, nàng bước ra từ phía sau Hồ Ngọc Nhu, quỳ gối xuống liền nói: "Đại nhân sáng suốt, đại tỷ thật ra có vị hôn phu, tình cảm quả thực rất sâu đậm, cho nên tỷ ấy mới không đòi nào cướp hôn sự của tam tỷ! rõ ràng là tam tỷ ngập ngừng vị hôn phu của đại tỷ, không biết làm sao mới rắp tâm tính kế gả đại tỷ đi, nhưng bây giờ họ tốt rồi, còn đắm chìm máu phun người! "

Khi nàng nói còn đưa tay kéo Hồ Ngọc Nhu, ý đồ kêu cô cùng quỳ xuống cầu tình.

Hồ Ngọc Nhu xúc động vô cùng. Trong kí ức tiểu nguyên chủ thì cảm tình với Tứ muội này cũng tạm tạm thôi. Nhưng dù sau Hồ Ngọc Tiên chỉ là con thứ, hôm nay cô ấy đứng đầu sóng gió thế này hoàn toàn không để ý ngày sau Tiết thị đối phó, một lòng một dạ vì tỷ tỷ.

thật không ngờ, Hồ gia này còn tồn tại chân tình.

cô không quý, mà thay vào đó, cô kéo Hồ Ngọc Tiên lên.

Hồ Ngọc Tiên nhìn cô không hiểu gì cả, Văn di nương lại vội vàng chạy tới giờ tay tát Hồ Ngọc Tiên, "Nguoi, nguoi lại nổi điên gì nữa hả, nói bậy nói bạ!"

"Di nương!" Hồ Ngọc Nhu kéo Hồ Ngọc Tiên xuống sau lưng, bản thân thì nghênh đón đòn.

Văn di nương tất nhiên không dám đánh cô, miễn cưỡng thu tay lại, cả người bỗng chống vô lực tuyệt vọng xụi lơ xuống đất.

Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển cũng phản ứng lại.

Hồ Ngọc Uyển nói: "không, ta nói đều là sự thật! Ta..... đại tỷ trời ta trong phòng suốt ba ngày, nay ta mới được cứu, ta đâu có tính kể cái gì đâu!"

Tiết thị lại leo xuống bậc thang Văn di nương, nói: "Chu đại nhân, tứ nữ nhi nhà ta bị điên từ nhỏ, mộtkhi điên lên thì ăn nói không biết lựa lời, đại nhân tuyệt đối không nên tin." Vừa nói bà vừa kéo Hồ Ngọc Uyển xuống, "Mới vừa tìm được A Uyển, xa phu ngài cũng có đi theo, ngài nếu không tin thì cho người truyền vào chứng thực!"

Chu Thừa Vũ đứng dậy và quét mắt, quét mắt tới Hồ Linh đang đần độn, cất bước tới trước mặt Hồ Ngọc Uyển.

"Hồ tam tiểu thư, lời cô nói là sự thật?", Y hỏi.

Hồ Ngọc Uyển ngạc nhiên mừng rỡ ngừng đầu, gật đầu lia lịa như gã tòi, "Vâng! Ta nói đều là thật! Đại nhân ngài nhất định phải tin ta! Lão phu nhân.....Chu lão phu nhân đã gặp qua ta, bà cũng biết tâm ý của ta! Ta đã thế sống chết gì cũng phải gả cho ngài! "

Chu Thừa Vũ gật đầu và nói : "Tiếc thay ta và đại tỷ cô đã thành thân, mà cô đã một lòng đối với ta như vậy, hay là cả hai tỷ muội cùng gả vào luôn đi A, Chu gia không có thông lệ nạp thiếp, hay là cô làm nha hoàn thông phòng, thế nào? "

Nha hoàn thông phòng?

Làm thiếp nàng còn không muốn... không, làm thê tử nàng còn không tình nguyện, sao có thể bằng lòng làm nha hoàn thông phòng!

Hồ Ngọc Uyển lắc đầu không chút suy nghĩ.

không chờ nàng ta đáp, Chu Thừa Vũ đã thờ dài, "Nếu không muốn, thì cứ quyết định vậy đi!" Y vượt qua Hồ Ngọc Uyển tới nói chuyện với Tiết thị và Hồ Linh, "Tâm ý của Hồ tam tiểu thư làm ta cảm động, thế sống chết..... tuổi mới bao nhiêu, ngược lại ta không nỡ để nàng chết đi, không bằng đưa nàng vào am ni cô đi! Các người yên tâm, chi phí ăn mặc sau này của nàng ấy đều có Chu gia ta bỏ ra. "

Am ni cô!!!

"không! Đừng!" Nàng không muốn làm nha đầu thông phòng, cũng không muốn đến am ni cô, càng không muốn chết! Hồ Ngọc Uyển đột nhiên suy sụp khóc òa, ôm Tiết thị hét lên, "Nương ơi, con khôngmuốn gả cho Tịch Nghiêm biểu ca nữa, con hối hận rồi, con sẽ gả cho Chu đại nhân, con sẽ gả cho Chu đại nhân liền!"

Cả phòng sợ ngây người!

Tiết thị ôm con gái, mặc dù bà cảm thấy bà đang ôm củ khoai nóng hổi, nhưng thực tế lòng bà đanglạnh lẽo từng đợt.

Chu Thừa Vũ ngừng nói chuyện, quay trở lại chỗ ngồi của mình và ngồi xuống, nhìn chằm Hồ Linh.

Giờ khắc này đại não của Hồ Linh đang hỗn loạn nhảy bực bực, căn bản không cách nào cân nhắc.

Sao có thể thế này chứ, lời của tam nữ nhi có ý gì chứ, chẳng phải không phải là trưởng nữ đoạt hôn sựcủa nàng, Mà là do nàng mơ ước cháu trai, do đó, tính kế bức trưởng nữ xuất giá, cuối cùng khôngthành mà còn trả đũa?

Chân ông mềm nhũn, cơ hồ là lách từng bước một tới bên Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển.

"Nguoi, nguoi nói đi, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?" Ông đẩy Tiết thị.

Tiết thị bị ông đẩy lung lay, nhưng bà chỉ làm như không nghe thấy lời ông nói, ngay cả mắt cũng không nhìn tới.

Hồ Linh quay đầu lạ, ánh mắt ông nhìn Hồ Ngọc Nhu đang rũ mắt, giống như hổ thẹn, ngay lập tức quay lại. "Ngọc Tiên, Ngọc Tiên con nói đi, cái gì đang diễn ra vậy?"

Hồ Ngọc Tiên còn chưa mở miệng, Chu Thừa Vũ đã nói: "Nhạc phụ đây là còn chưa tin sao? Vậy khôngbằng, cho gọi nha hoàn bà tử của Hồ tam tiểu thư ra hỏi thử chút đi!."

Nha hoàn bà tử?

Tiết thị rốt cuộc cũng có phản ứng.

Đề giấu giếm Hồ Linh, bà đã đuổi 2 nha đầu với một bà tử bên người Hồ Ngọc Uyển ra ngoài ẩn nấp rồi. Chỉ chờ qua đoạn thời gian này, thì nói Hồ Ngọc Nhu không tha cho họ là được.

Tại sao hiện tại... Phải chăng những kẻ này đã bị Chu đại nhân tóm được?

không chỉ tóm không, mà còn tra ra chân tướng luôn rồi?!

Hồ Linh không dám suy nghĩ sâu thêm nữa, hai ba bước tới mặt Hồ Ngọc Nhu, khom lưng nói:"A Nhu! Chuyện này là do mẹ con..... không là do phu nhân sai, là muội muội con sai, nhưng mà..... nhưng nói cho cùng A Uyển vẫn là muội muội con, phu nhân gả cho ta mười năm qua cũng không ngược đãi con. A Nhu, con có thể cầu xin Chu đại nhân hay không, cầu xin Chu đại nhân tha cho bọn họ? Của hồi môn của con, của hồi môn của con ta tặng thêm 3 phần! không, thêm 5 phần! Sáu phần cũng có thể! "

Tha cho bọn họ?

Cha này... hóa ra cho dù ông ta không bị che mờ mắt, thì vẫn vô cùng tàn nhẫn!

không, có lẽ ông ta chỉ tàn nhẫn với tiểu nguyên chủ.

Hồ Ngọc Nhu nhìn ông, đáp trả sự mong đợi trong đôi mắt ông: "không thể!"

Ngay cả khi cô có thể, tiểu nguyên chủ chết đi vẫn không thể!

Hồ Linh không ngờ được trưởng nữ sẽ trở nên máu lạnh vô tình như vậy, sắc mặt ông cứng đờ, không dám tin nhìn Hồ Ngọc Nhu. Tiếp theo mặt ông liền dữ tợn, gợn tay lên muốn tát lên mặt Hồ Ngọc Nhu.

Chu Thừa Vũ sắc mặt lạnh lùng, một bên cầm chén trà phóng tới.

Y vừa có nền tảng võ công lại trong cơn giận dữ, Hồ Linh bị nện hết thềm "A" một tiếng, tay nâng không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Triệu Tịch Nghiêm: Học trò bá kiến Chu đại nhân.

"Lão gia!"

"Cha!"

Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển đều sợ hãi hét lên cùng lúc, vội vàng chạy đến trước mặt Hồ Linh.

Bàn tay Hồ Linh run dữ dội, đối với vợ con chạy đến cũng không quan tâm, chỉ nhìn Chu Thừa Vũ, "Chu.....Chu đại nhân, ruột cuộc ngài muốn thế nào?"

Muốn thế nào?

Y là quan phụ mẫu huyện Thường Châu, cho dù y bị mẹ con Hồ gia này tính kế, y có thể làm gì?

Đây đâu phải tội chết.

Chỉ là tức giận trong lòng không xả không được. Ban đầu chỉ mình y thấy giận, tới Hồ gia y mới phát giác ra từ trên xuống dưới Hồ gia vậy mà ngoại trừ tiểu cô nương kia chệch chờ Hồ Ngọc Nhu ra, những người khác dường như đều muốn bức chết nàng. Chính y bị chọc giận thì còn có thể không phát tác, nhưng giờ đây Hồ Ngọc Nhu đã gả cho y, công bằng này y nhất định phải đòi lại thay nàng!

Chu Thừa Vũ cong tay gõ nhẹ một cái lên bàn, nói nhẹ nhàng: "Nghe lời nhạc phụ nói kia, mặc dù chuyện này khiến ta vô cùng mất hứng, nhưng đến cùng lại cười được thê tử hợp ý mình. Cho nên ta đây không có gì để nói, huống hồ gì đây là chuyện nhà Hồ gia, nhạc phụ là chủ một nhà, ngài xem liệu đó mà giải quyết. "

trên mặt Hồ Linh tràn đầy vui mừng, nhưng ý cười không lan đến đáy mắt, sắc mặt trắng nhợt.

Để ông liệu đó mà giải quyết, ông giải quyết ra sao, giải quyết thế nào thì mới làm Chu đại nhân ngài hài lòng?

Đây vốn dĩ đâu phải tha cho vợ con ông, mà đơn giản là đang làm khó dễ ông đây!

Chu Thừa Vũ thì không muốn ở lại Hồ gia thêm chút nào nữa, người Hồ gia này từ trên xuống dưới đều khiến y chán ghét. Đương nhiên trừ ra người giờ phút này đang được y nắm tay, "Phu nhân, có vẻ như hôm nay chúng ta phải đi ra ngoài ăn cơm rồi, tới Đức Hưng lâu thế nào?"

Đức Hưng lâu là đại tửu lâu có chi nhánh rộng khắp cả nước, cũng là tửu lâu tốt nhất ở huyện Trường Châu này.

Mặc dù Hồ Ngọc Nhu mới đầu chưa hiểu ẩn ý của Chu Thừa Vũ, nhưng nhìn mặt Hồ Linh trong nháy mắt trắng bệch, có thể đoán chắc gần xong rồi. Cho nên lúc này đương nhiên gạt đầu, không cần nói gì cả.

Hai người tay trong tay đi ra, Hồ Linh ngập ngừng gọi Hồ Ngọc Nhu, "A Nhu, A Nhu..."

Hồ Ngọc Nhu giả bộ không nghe thấy, nhưng đến cửa đột nhiên dừng lại, cô quay đầu nhìn Hồ Ngọc Tiên còn ngờ ngác đứng đó, nhìn Chu Thừa Vũ hỏi ý, "Đại nhân, thiệp xưa kia ở nhà chỉ có Tứ muội là thân nhất, ngày sau có thể mời nàng sang đề trò chuyện với thiệp không? "

Hôm nay Hồ Ngọc Tiên đứng về phía cô, cô sợ là mình mới ra cửa thì Hồ Ngọc Tiên liền bị Hồ Linh hay Tiết thị thu thập.

Chu Thừa Vũ gạt đầu, tiếp lời nói với Hồ Ngọc Tiên: "Tứ muội, đại tỷ muội cả ngày đều rảnh rỗi, nếu muội có thời gian rảnh, tới nhà bồi đại tỷ muội!"

Hồ Ngọc Tiên phản ứng lại, gạt đầu lia lịa, "... vâng, vâng, đại tỷ phu."

Đại tỷ phu?

Danh xưng này nghe khá hay đấy.

Miệng Chu Thừa Vũ khẽ nhếch, nhẹ nhàng gạt đầu, coi như đáp ứng.

Hồ Ngọc Nhu nhìn Hồ Linh, cô không muốn gọi ông tiếng cha tí nào, nhưng đây là cổ đại, trăm hay lấy hiếu làm đầu. cô không gọi, thì ảnh hưởng đến danh tiếng của cô, nhưng ảnh hưởng lớn hơn lại là Chu Thừa Vũ.

"Cha, Quàn ma ma là ma ma bên người nương để lại cho ta, giờ con đã xuất giá rồi, phu nhân cũng không nên tiếp tục giữ Quàn ma ma lại. Ta cho người theo sau phu nhân, nâng Quàn ma ma về được chứ?" cô thương lượng.

Nâng?

Hồ Linh nhìn người cúi đầu không dám nhìn ông, song Tiết thị bị nhìn theo bản năng run lên, chỉ thấy khoảnh khắc này bà giận tới mức không thể thờ được.

“Ta cho người đưa bà ta tới” Hầu như những lời này được rít từ kẽ răng ra. nói xong, Hồ Linh dúi tầm mắt khỏi người Tiết thị, nhìn về phía Hồ Ngọc Nhu.

Trong ánh mắt tràn đầy vẻ trách cứ, sợ là con nít ba tuổi cũng nhìn ra ấy chứ.

Hồ Ngọc Nhu không trả lời nữa.

Chu Thừa Vũ nắm tay Hồ Ngọc Nhu băng từ tiểu viện chính rồi đi hết hành lang xa dài, rẽ vào một góc cho đến khi thân ảnh biến mất. Hồ Linh mới rút cuộc nâng tay, bàn tay cứng rắn hướng tới mặt Tiết thị định đánh.

Lúc này Tiết thị ngẩng mặt lên, khuôn mặt bà đầy nước mắt, vẻ mặt sợ hãi trắng bệch, răng nghiến chặt môi dưới, đôi môi có vài vết máu.

Bàn tay Hồ Linh cứ thế dừng lại.

"Nguyệt Thu, bà, bà làm ta thất vọng quá!", Ông thất vọng nói.

Tiết thị mở to miệng, nhưng không nói một lời, bà lúi Hồ Ngọc Uyển, cả hai quỳ xuống trước mặt Hồ Linh. Hồ Ngọc Uyển lại nghĩ tới cậu mình thần thông quảng đại, nhưng thấy phản ứng của cha mẹ vậy cũng biết điều không nói gì. Nàng thành thành thật thật quỳ xuống, chỉ lặng lẽ nhìn xem Tiết thị.

Bờ môi Tiết thị động đậy, cuối cùng lên tiếng: "Ngàn sai vạn sai, đều là người làm mẹ ta đây sai, lão gia cứ phạt. Cho dù là đánh hay giết, ta cam đoan không nói một lời nào ra ngoài, chỉ có..... A Uyển tuổi nhỏ không hiểu huyện, A Phi cần bản không biết gì cả, cầu xin lão gia tha cho hai tỷ đệ bọn chúng."

"Nương..." Hồ Ngọc Uyển sợ hãi, ôm chặt lấy cánh tay Tiết thị.

Hồ Linh biết ý Tiết thị, đây là ám chỉ là chỉ cần không liên quan gì đến hai đứa trẻ, thì bất kể ông trừng phạt bà ra sao cho Chu Thừa Vũ nhìn, bà đều mặc kệ không cáo trạng với nhà mẹ đẻ.

Nhưng ông cũng hiểu, chuyện sai này nhất định là do A Uyển

A Uyển từ nhỏ được chiều chuộng, Tiết thị thương nàng còn hơn cả A Phi, lần này nếu không phải do A Uyển ăm ỉ quá trớn, Tiết thị sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như vậy.

Ông lạnh nhạt nhìn Hồ Ngọc Uyển, nói rõ: "A Uyển, từ nay trở đi con ngoan ngoãn bị nhốt vào am ở, sao chép một ngàn lần “Nữ giới”, khi nào chép xong, mới được đi ra!". Rồi nhìn Tiết thị, “A Phi không sai, ta tất nhiên sẽ không phạt nó. Bà... Từ hôm nay, việc quản gia được giao cho Văn đi nương và Đào đi nương, nửa năm nay không cho phép bước ra khỏi phòng nữa bước!”

Tâm Tiết thị buông xuống, bịt miệng Hồ Ngọc Uyển đang có ý làm loạn, gật đầu nói: "Được. Có thể..... Lão gia có thể đi nói với A Nhu một chút, chuyện tỷ muội các nàng đối người, còn chưa biết nên nói với người ngoài ra sao. Nếu nói A Uyển tính kẻ nằng, thanh danh A Uyển sẽ hoàn toàn hư mất, dưới nàng còn có Tứ nha đầu, A Phi với A Nam, không thể nào không để ý được. Còn có, còn có Tịch Nghiêm, trước mắt sắp thi Hương đến nơi rồi. Nếu lúc này nghe được tin, liệu có ảnh hưởng đến thành tích thi hương không?" "

Mấy đạo lý này sao Hồ Linh không hiểu chứ, nhưng bộ dáng máu lạnh vô tình của trưởng nữ ban nãy đã khắc sâu vào lòng ông. Ông hiểu ngay cả khi ông quỳ xuống trước mặt nó, chỉ sợ về mặt nó đối cũng không đổi.

Ngay cả thanh mai trúc mã hơn mười năm Triệu Tịch Nghiêm của nó mà cũng không hề quan tâm, thỉnh thoảng người trong nhà này trong mắt nó chỉ sợ là tội đồ của nó, nó có thể để ý mới là lạ.

"Ngọc Tiên còn nhỏ, A Phi với A Nam giờ quan trọng nhất là đọc sách, đến lúc có thể cưới gả thì tiếng gió cũng qua lâu rồi." Hồ Linh nói, nhìn chăm chăm vào Hồ Ngọc Uyển, "Còn như A Uyển, trước nhốt nó nửa năm, kẻ tiếp mấy người các người qua nói với cữu huynh một chút, không gả ở huyện Trường Châu, mà gả ở bên huyện kia thì tốt hơn."

Hồ Ngọc Uyển nghe thấy, tức khắc giãy giụa bình bịch, nàng mới không muốn!

Tiết thị cảm thấy đây cũng là một ý kiến hay, gật đầu với Hồ Linh một cái, liền gắt gao che kín miệng Hồ Ngọc Uyển.

Hồ Linh không lòng dạ nào nhìn mấy người trong phòng, buồn bực đi ra.

Chu Thừa Vũ nắm tay Hồ Ngọc Nhu, thẳng tới cửa lớn Hồ gia còn chưa buông tay. Tuy nhiên, khi bước quan bậc cửa ra ngoài, Hồ Ngọc Nhu nhìn lên, lại thoáng thấy không xa có bóng người phụ nữ mảnh mai đang chuẩn bị xuống xe ngựa.

Đây là mẹ của Triệu Tịch Nghiêm, cô ruột của tiểu nguyên chủ - Hồ thị!

Sao giờ này bà ta lại đến?

Đúng rồi, hôm nay theo lý là ngày lại mặt của Hồ Ngọc Uyển, thân làm cô ruột, bà nên đi cùng với cả nhà tới mới là bình thường. Nhưng lúc này bà chỉ có một mình, chắc là Triệu Tịch Nghiêm với cha anh ta đang đọc sách ở nhà, không thể đi.

Nhưng nhìn thấy bà ta... nhất thời Hồ Ngọc Nhu chỉ muốn trốn thôi, cô cần bản không biết dùng về mặt gì để đối mặt với Hồ thị. Đặc biệt nếu Hồ thị biết chuyện thì đồng nghĩa Triệu Tịch Nghiêm cũng biết chuyện!

cô bé nguyên chủ yêu thích biểu ca đến thế, biểu ca cũng yêu nàng sâu đậm. Hồ Ngọc Nhu không dám tưởng tượng nếu Triệu Tịch Ngôn biết được vị hôn thê của anh ta đã gả cho người khác thì sẽ ra sao. Dù biết rõ bị hãm hại, Triệu Tịch Ngôn chắc cũng không tài nào chấp nhận được?

không, cô không thể đối mặt Hồ thị được.

Dù sao, khi Hồ thị vào Hồ gia, cũng có người nói với bà ta toàn bộ chân tướng, lúc này người Hồ gia ai còn gan nói dối chứ. Vậy thì để Hồ gia giải thích cho bà ta hiểu, cô vẫn không nên gặp mặt Hồ thị.

Nghĩ như vậy, Hồ Ngọc Nhu bước qua bậc cửa, kéo Chu Thừa Vũ lên xe ngựa. cô bước một bước lớn, Chu Thừa Vũ cũng tăng tốc theo sau. Chỉ có điều tranh thủ quay đầu nhìn thoáng qua, chỉ kịp nhìn thấy bộ dạng mặt hừng xa xa của Hồ thị đi về Hồ gia.

Chu Thừa Vũ không biết Hồ thị là ai, nhưng hiện tại thấy vẻ mặt bà ấy không vui vẻ đi tới, đoán chừng cũng biết chắc là người đó. E là Hồ gia không dám mời bà ta tới, bà ta lại ước tính canh giờ Hồ gia ăn xong bữa trưa mới qua.

Ngược lại Hồ thị này là người tâm cao hiểu lẽ nghĩa, Triệu Tịch Nghiêm là con trai bà, chắc hẳn là người không tệ.

Nghĩ thế, Chu Thừa Vũ liếc xuống Hồ Ngọc Nhu đang có tật giật mình, đoán chắc là nàng nghĩ mình không có mặt mũi gặp ai nên mới gấp gấp kéo y đi.

Trong lòng y hơi khó chịu.

Song y nhớ tới tính toán trước đó của mình, y vốn cho mời Triệu Tịch Nghiêm tới từ sớm. Giờ này không thấy Triệu Tịch Nghiêm tới Hồ gia, e là hẳn ta trên đường đi tới huyện nha rồi, lúc này trong lòng y càng thêm khó chịu. Ban đầu y muốn giúp Hồ Ngọc Nhu giải thích rõ ràng với Triệu Tịch Nghiêm, nhưng bây giờ y lại quyết định chung sống cùng người vợ Hồ Ngọc Nhu này, một lát nữa bắt y nói cái gì với Triệu Tịch Nghiêm đây?

Cả hai người đều có tâm tư riêng, mà chả ai còn lòng dạ để cập tới chuyện đến Đức Hưng lâu ăn cơm, xe ngựa chạy thẳng về Chu gia.

"Ta trước mắt có việc, nàng về trước đi. Muốn ăn cái gì thì dặn hạ nhân làm." Chu Thừa Vũ xuống xe, thuận miệng dặn dò.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, cô lúc này còn lòng dạ nào ăn cơm

cô bây giờ chỉ tâm tâm niệm niệm có lỗi với tiểu nguyên chủ.

Tiểu nguyên chủ bị bức chết rồi, nhưng chính nàng tự treo cổ, mà bây giờ nàng xuyên qua. Tiết thị vội Hồ Ngọc Uyển coi như đã bị trừng phạt, nhưng đó chỉ là hình phạt nhỏ, căn bản không hề đá động đến gân cốt của bọn họ.

Thù này cô cố hết sức để trả nhưng chỉ trả được có nhiều đó thôi. Thế nhưng còn Triệu Tịch Nghiêm bên đó, cô chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ta buồn khổ thôi. Nếu không có cách nào khác, không bằng thử tích góp chút đỉnh bạc, bù đắp chút ít?

Đúng là hao tổn trí óc quá mà.

Nhưng cô không hề biết người chân chính hao tổn trí óc giờ phút này là Chu Thừa Vũ. Y vừa xuống xe ngựa đã có người đến báo Triệu Tịch Nghiêm đã tới, lúc này đang đợi bên ngoài thư phòng. Mà chờ đợi y thông thả như rùa bò tới là bộ mặt vạn phần kích động của Triệu Tịch Nghiêm, cúi người chấp tay thi lễ với y.

Miệng nói: "Học trò bái kiến Chu đại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Đó đó không phải là lão gia không thích các nàng đâu nhé, mà là lão gia không muốn chạm vào nữ nhân thôi

Mặc dù Triệu Tịch Nghiêm không biết tại sao Chu đại nhân lại gọi mình tới đây, nhưng trong lòng y thực sự phản kích không thôi. Vị Chu đại nhân này luôn là tấm gương để y noi theo học tập trước giờ, vì thế dù bây giờ hai người đã trở thành anh em cột chèo, cấp bậc lễ nghĩa y một chút cũng không làm qua loa.

Đợi đến trên đỉnh đầu truyền tới giọng nói lạnh lùng của Chu Thừa Vũ không cần đa lễ, y mới đứng thẳng người lên.

Đây là một người không biết che giấu cảm xúc.

một đôi mắt đang tỏa sáng lấp lánh, khuôn mặt cố gắng bình tĩnh. Nhưng người ta chỉ cần liếc một cái là biết hẳn ta đang kích động.

Điều này lại có phần giống Hồ đại tiểu thư.

Tâm Chu Thừa Vũ không dần được nặng trĩu, phát tay ra hiệu, bước chân vào vào thư phòng.

Triệu Tịch Nghiêm vội vã để theo kịp, sau khi bước vào cũng không dám ngồi xuống, hai tay buông thõng, cung kính đứng đối diện với thư án. "không biết Chu đại nhân cho người gọi học trò tới đây, có chuyện chỉ?"

Y thật không ngờ tới.

Dựa theo hiểu biết của mình, y cảm thấy hẳn là Chu đại nhân ngay cả y là ai cũng không biết.

Chu Thừa Vũ nhìn Triệu Tịch Nghiêm, chàng thiếu niên trước mắt có gương mặt trắng bóc, còn vương một chút trẻ con, thế mà mang khí chất khiêm tốn, hào hoa phong nhã. Vốn dĩ nên mang lại cho người ta một ấn tượng tốt đẹp, chỉ là trong mắt y lúc này dù nhìn cỡ nào cũng không vừa mắt nổi.

“Thì Hương trước mắt, người nắm chắc mấy phần?” Y lạnh nhạt hỏi.

Đầu tiên Triệu Tịch Nghiêm sững sờ, sau đó trong lòng bắt đầu kích động không ngừng. Hóa ra Chu đại nhân cho gọi y tới là hỏi chuyện này. Hôm nay là ngày Chu đại nhân theo tân thế tử về lại mặt, y vốn còn suy đi nghĩ lại nếu tới Hồ gia có nên hỏi ngài ấy về việc thi Hương hay không, lại chả ngờ Chu đại nhân cho gọi y tới huyện nha.

Thấy vậy, Chu đại nhân chắc đã biết y từ trước rồi, vậy là có khả năng ngài ấy coi trọng mình, nếu không thì đâu có cho gọi mình tới để hỏi chứ.

Y lại càng tỏ ra cung kính hơn, nhẹ hắng giọng, rồi vội đáp: "Học trò không dám kiêu ngạo, đã làm thử mấy bài văn, không biết đại nhân có thể chỉ điểm cho một ít."

Chu Thừa Vũ nói: "Bài văn à?"

Bài văn? Bài văn vẫn còn ở nhà.

Triệu Tịch Nghiêm có hơi lo lắng: "Học trò về nhà lấy tới liền."

Chu Thừa Vũ gật đầu: "Đi đi!"

Đọc đường ngồi chung xe ngựa với Hồ Ngọc Nhu, xe ngựa chật chội chỉ có hai người họ, y biết trong huyện nha có Triệu Tịch Nghiêm đang chờ, cũng tương tự đoán được tâm tư của Hồ Ngọc Nhu. Y đâu còn tâm trí mà suy tính nói chuyện với Triệu Tịch Nghiêm.

Lúc này đã đuổi được Triệu Tịch Nghiêm đi, y vẫn không muốn về hậu trạch, chỉ kêu hạ nhân tới dọn bữa ăn tại thư phòng.

Chính viện bên này, A Quỳnh nhận hộp đồ ăn từ tay Tú Hương, mỉm cười ngọt ngào với Tú Hương, rồi sau đó xoay người về phòng.

Tú Hương không đi ngay lập tức, mà nhìn quanh ngó đầu vào thăm dò một chút.

thật kỳ lạ, hôm nay là ngày phu nhân về lại mặt, còn lạ hơn là về quá sớm, nhưng vẫn chưa ăn bữa trưa? Chu đại nhân, là quan phụ mẫu của huyện Trường Châu vậy mà Hồ gia nghĩ gì không biết, Chu đại nhân là con rể tới cửa mà không cho ăn cơm?

Người bình thường thì có đạo lý nào như vậy!

Chu gia có chuyện gì xảy ra sao?

Tú Hương không nghĩ ra, cô nàng vốn là người có tính đơn thuần, không thể nghĩ ra, hiển nhiên là đi tìm Tú Văn thông minh rồi. Nàng và Tú Văn đều là người do Chu lão phu nhân phái đến đây. Từ lúc bên Chu lão phu nhân nàng luôn ý lại Tú Văn, đến chỗ đại lão gia bên này, chỉ có Tú Văn mới dám nghênh đón đại lão gia có khuôn mặt xưa nay không cười, vì vậy nàng càng thêm ý lại Tú Văn, mọi chuyện đều lấy Tú Văn làm đầu.

Tú Văn vừa mới tỉnh lại sau giấc ngủ trưa, còn chưa biết chuyện này, sau khi nghe Tú Hương kể lại thì rơi vào suy tư.

"Tú Văn tỷ, tỷ nói xem rốt cuộc có chuyện gì nhỉ?" Tú Hương tính tình nóng vội, đẩy đẩy nhắc nhở Tú Văn.

Tú Văn nhàu mị, nói: "Dù chưa biết có chuyện gì, nhưng chắc chắn là có chuyện vãi vãi không vui về gì", nàng xô gậy xuống giường, vừa sửa sang váy áo vừa hỏi Tú Hương, "Phu nhân trở về trông thế nào? Ta thấy có vẻ phu nhân sẽ khác hơn trước đây một trời một vực, chúng ta phải gần gũi với phu nhân hơn. Tốt nhất là nên giúp đỡ phu nhân."

"Hả?" Tú Hương giật mình. "Sao phải làm thế?"

Khi phu nhân mới vào cửa, Tú Văn không phải nói với nàng nên lạnh nhạt với phu nhân sao? không phải nói đại lão gia mới là chủ từ các nàng sao, còn đại phu nhân là dạng người chỉ biết khóc lóc đòi gả nên không cần để ý sao? Sao nàng ta bỗng dưng đổi ý mình?

Tú Văn biết Tú Hương ngu ngốc, nhưng cũng không mắng nàng ta, đứng dậy mở cửa rồi nhìn bốn phía bên ngoài, sau đó lại đóng cửa lại ngồi xuống, "Trước kia ta nói thế, bởi vì ta không biết lão gia đâu chạm vào phu nhân. Bây giờ ngài ấy không những không chạm mà còn có vẻ ảm đạm khó chịu với bên Hồ gia. Nếu chúng ta không giúp phu nhân, còn không biết năm tháng nào ngài ấy mới chịu chạm vào nàng ta!"

Tú Hương càng thấy mê mẩn hơn. "Lão gia không chạm vào nàng ta không phải tốt hơn sao?"

Hai tỷ muội các nàng ở bên đại lão gia cũng hơn ba năm rồi, lão gia cũng có chạm nẩy nàng đâu, trước mắt không chạm vào phu nhân các nàng vui mừng còn không kịp mà. Đó đó không phải là lão gia không thích các nàng đâu nhé, mà là lão gia không muốn chạm vào nữ nhân thôi.

Đối với hai nha đầu này, các nàng chưa từng nghĩ là lão gia các nàng có *được* hay không.

Mặt mày Tú Hương đỏ ửng.

Tú Văn chỉ chỉ trán nàng ta, thờ dãi: "Muội đấy! thật sự ngớ ngẩn không chịu được, nếu tỷ không có ở đây muội phải làm sao chứ!!" nói xong, ghé sát vào tai Tú Hương, nói nhỏ: "Lão gia từ trước đến nay chưa có chạm qua nữ nhân nào, do đó, hai người chúng ta tới đây, mặc dù lớn lên không tệ, nhưng lão gia cũng không để ý. Còn bây giờ ngài ấy cười thê từ đằng hoàng, nếu ngài ấy chạm vào phu nhân rồi đương nhiên sẽ biết được mùi vị nữ tử. Mà đã biết rồi, lại có hai nha hoàn thấp thân hầu hạ chúng ta đây. Muội nói ... ngài ấy sẽ nhìn được sao?"

Rốt cuộc, các nàng vẫn còn là hoàng hoa khuê nữ, Tú Văn dù muốn nói nhiều thì vẫn xấu hổ không mở miệng được.

Tú Hương gật đầu như gà mổ thóc, "Muội hiểu rồi!"

Chỉ có cách này, thân phận của hai người họ mới có thể được cao lên.

Mới bắt đầu thì chỉ là nha hoàn thông phòng, nhưng chỉ cần có cốt nhục của lão gia, thì giống Tú Thanh bên nhị phòng ắt được nâng làm di nương. Sau này, các nàng không phải mệnh hầu hạ người ta nữa, mà là mệnh có người hầu hạ. Đối với các nàng, đây là lối thoát tốt nhất.

Hai nha đầu vội vàng sửa soạn gọn gàng đi lên chính phòng.

Ngoại viện, Triệu Tịch Nghiêm thở hồng hộc tới trước cửa thư phòng. Hít một hơi thật sâu, lại lấy khăn lau mồ hôi trên trán. Xong rồi y mới bước vào cửa, cung cung kính kính nộp lên mấy bài văn mà y tự hào nhất.

Chu Thừa Vũ liếc thấy gương mặt đã đỏ bừng lên má, không nói gì, chỉ nhận lấy bài văn. Đầu tiên, chỉ xem ngẫu nhiên, nhưng càng nhìn lại càng nghiêm túc hơn. Cuối cùng, xem lại bài văn từ trên xuống dưới, đọc thêm mỗi bài hai lần.

Triệu Tịch Nghiêm rất căng thẳng khi thấy y xem nghiêm túc. Thời gian trôi qua, mồ hôi trên trán y lại đổ ra. Vào phòng một lúc lâu, cảm giác nóng bức không chỉ không biến mất, mà càng ngày càng nóng hơn.

Là mình viết không tốt?

Y... đã chọn mấy bài viết tự hào nhất rồi.

Những bài này không lọt vào mắt Chu đại nhân sao?

Trong lòng y càng thêm ủ rũ, thật ra đối với lần thi Hương này, mặc dù trước đó y đáp với Chu đại nhân là không dám kiêu ngạo, nhưng trên thực tế y tự tin nắm chắc mấy phần. Nhưng bây giờ thấy sắc mặt này của Chu đại nhân, y lại không chắc lắm. Chu đại nhân từng thi đứng đầu bảng, nếu không phải do tuổi còn quá trẻ với dung mạo quá tốt thì sẽ là trạng nguyên đây!

Còn bản thân dù viết thấy hay cỡ nào, nếu Chu đại nhân không lên tiếng “hay” thì nó đúng thật không “hay”.

Chu Thừa Vũ thì chỉ cảm thấy sao mấy bài này viết hay như vậy chứ!

Làm quan phụ mẫu của huyện Trường Châu, bồi dưỡng học trò là trách nhiệm của y, nếu huyện Trường Châu có học trò xuất sắc, thi đậu cử nhân, tiến sĩ, thậm chí lọt vào ba chức vị đầu bảng. Đối với y mà nói, lý lịch làm quan của y sẽ vô cùng sáng chói.

Tấm lòng mến mộ, ấp ủ người tài của y nổi lên.

Vốn y muốn trực tiếp nói rõ với Triệu Tịch Nghiêm, nói: nam tử hán đại trượng phu, nếu vì nữ nhi tình trường mà ảnh hưởng đến thi cử, người như thế cho dù mai sau có làm quan, ầu cũng không phải vị quan tốt. Nhưng khi nhìn thấy mấy bài văn chương này, y lại không muốn dùng cách mạo hiểm này, một hạt giống tốt thế này, lỡ may bị dả kích chịu không nổi, vậy chính là thiệt hại của triều đình, là thiệt hại của y.

Suy cho cùng vẫn còn trẻ, coi như bị ảnh hưởng, là chuyện là thường tình.

Miền là ngày sau được dạy dỗ tốt, từ từ trau dồi, sớm muộn gì cũng qua được

Cho nên... chuyện kia không thể nói được!

Y buông bài xuống, nhìn Triệu Tịch Nghiêm mới phát hiện Triệu Tịch Nghiêm căng thẳng tới nỗi mồ hôi rơi ào ạt, y hiểu được, tức khắc cười cười với Triệu Tịch Nghiêm, "Từ Sơn không cần sợ, mấy bài này, người đến đây xem..... "

Y chỉ tay vào bài, chỉ từng chỗ từng chỗ thiếu sót ra, tiếp theo lại bày tỏ quan điểm của mình, trái lại hai người trò chuyện khá hòa hợp.

Ước chừng qua một canh giờ, Chu Thừa Vũ mới buông mấy bài văn đó xuống.

"Là thế này, ta xem qua mấy bài văn của người, mặc dù không thể xem là vô cùng hay, nhưng lỗi mắc phải chỉ là lỗi nhỏ. Thi Hương năm nay, nếu không sự cố gì thì bảng đề danh ắt có tên người. Chỉ là..... Nếu muốn đạt được mấy thứ hạng đầu, bài này so ra vẫn còn kém” Y nói tới đây thì ngưng lại.

Triệu Tịch Nghiêm vội vàng hành lễ thưa: "Khẩn cầu đại nhân chỉ điểm."

Chu Thừa Vũ nói :!Cách ngày thi Hương còn chưa tới hai tháng nữa, thế này đi, ta viết cho người một phong thư. Người tới thư viện Thanh Văn ngoài thành đưa thư cho Đái tiên sinh. Ông ấy đọc thư, tự nhiên sẽ thu người ở lại, đến đó học hơn nửa tháng, rồi lên đường thi Hương, thời gian còn kịp. "

Đái tiên sinh của thư viện Thanh Văn!

Đái Thành Vinh Đái lão tiên sinh, là lão tiên sinh biết bao nhiêu người cầu mà không gặp, Chu đại nhân vậy mà tiến cử mình, ân tình này y biết lấy gì báo đáp?

Tuy nói từ tài gặp huyện lệnh miễn quý, nhưng giờ phút này Triệu Tịch Nghiêm lại vô cùng kiên quyết quý xuống trước mặt Chu Thừa Vũ, "Cảm ơn đại nhân, xin đại nhân yên tâm, học trò nhất định không phụ kỳ vọng của ngài!"

Bạn đang đọc truyện *Gá Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Một mỹ nhân sắc nước như vậy, tại sao đại bá không động vào nhỉ?

Khi về nhà, thấy bữa trưa dành riêng cho mình trên bàn, Triệu Tịch Nghiêm mới nhận ra mình đói bụng.

Sớm vì nhận tin Chu Thừa Vũ cho người gọi qua, Triệu Tịch Nghiêm chỉ vội và và hai miếng vào bụng liền ra cửa, sau đó chạy qua lại hai lần, bàn luận văn chương một hồi, giờ này bụng đói kêu rột rột từ lâu.

Y bước lẹ vào nhà, ngay khi ngồi xuống bên bàn, Hồ thị từ phòng trong bước nhanh ra.

"Sao lại ăn đồ lạnh? Đùng ăn đùng ăn, nương đem đồ hâm nóng cái!", Hồ gia nghèo, không có tôi tớ, việc vặt trong nhà toàn là Hồ thị làm.

Triệu Tịch Nghiêm mỉm cười, chuẩn bị nói chuyện, bỗng nhiên mặt cứng lại.

"Nương, nương sao vậy?" Y hỏi. "Sắc mặt nương sao khó coi thế, ở nhà cậu..."

Hồ thị từ lúc Hồ gia về, chuyện nên biết Hồ Ngọc Tiên đều nói cho biết. Lần này không dám để lộ ra nửa phần trên mặt. Nhưng trước đó giận muốn điên lên, cho nên sắc mặt hết sức khó coi, không ngờ con trai chi liếc qua liền thấy.

Bà vội và ngắt lời con trai, "Nhà cậu con chẳng có chuyện gì cả, cậu và vợ con chỉ nghĩ là tới giờ cha và con ăn trưa nên không gọi nương qua. Chỉ cần chờ bên đây qua giờ ăn, nương vào ra đường liền gặp xe ngựa qua đón. Mọi chuyện đều ổn, chỉ tại ông trời quá nóng nên hơi mệt chút thôi.”

Lời giải thích gấp gáp như vậy, Triệu Tịch Nghiêm lại xem xét mặt Hồ thị thì một chữ cũng không tin.

Y và cha cũng có thể sang đây ăn trưa được thôi, dù sao Hồ gia làm sao biết được Chu đại nhân muốn gặp mặt y. Hoặc coi như muốn để y và cha ở lại đọc sách, thì nương có thể làm sớm rồi qua cũng được. Cái cơ này, rõ ràng là cái cơ nương qua quýt cho xong.

Chỉ có điều đó là nhà cậu, nhà mẹ đẻ của nương, cũng là nhà của A Nhu

Triệu Tịch Nghiêm không dây dưa chuyện này nữa, mà bụng thức ăn để lên bàn, cho biết: "Nương đang mệt mời thì nghỉ ngơi đi ạ, cơm canh này tự con hâm là được."

Hồ thị ngày thường đã không nỡ để con trai của mình để làm những việc này, nay Hồ Ngọc Nhu đã gả cho người ta, vị hôn thê của con trai mình thích nhiều năm không còn nữa. Lòng bà càng thương tiếc con trai dạt dào, càng không nỡ để cho con mình làm

Chỉ là lời còn chưa ra khỏi miệng, cha Triệu vội vã vào cửa.

"Tịch Nghiêm, mấy việc này đâu phải là việc đại nam nhân như con làm, nhanh để nương con làm!". Ông đúng lúc nghe thấy hai người nói chuyện, vì vậy mới mở miệng định đoạt, "Đúng lúc con nói với ta chút đã, Chu đại nhân tìm con nói cái gì? Trước đó con về cầm mấy bài văn đi, Chu đại nhân chắc thấy qua. Ngải ấy có nói gì?"

Cha Triệu đã lên tiếng, Triệu Tịch Ngôn đành phải buông ra, Hồ Thị đón lấy đồ ăn rồi vội vã vào bếp.

Bà đặt nồi và thêm củi, ngay lập tức lách khỏi bếp và trốn sau cửa chính phòng.

Bên trong vọng ra giọng vui vẻ của con trai, bảo là Chu đại nhân rất coi trọng nó, không những tự ngải ấy chỉ cho nó chỗ nào hay chỗ nào tệ, mà còn để cử nó cho một tiên sinh gì gì đó cực kì nổi tiếng.

Cha Triệu đương nhiên biết danh tiếng Đái Thành Vinh, nhất thời mắt nhìn con trai khó giấu sự hâm mộ ghen tị, "Tốt! thật tốt! Có Đái lão tiên sinh đích thân chỉ bảo con, có lẽ lần thi Hương lần này con có triển vọng hơn vì phụ!"

Triệu Tịch Nghiêm tự thấy học thức của bản thân tốt hơn cha mình, nhưng không dám nói vậy mà đáp: "Nhi tử chỉ đi thư viện Thanh Văn nửa tháng, nửa tháng sau quay lại cùng với phụ thân đến phủ thành. Đến lúc đó con nghiêm túc chép bút kí cho phụ thân nhìn qua, mặc dù phụ thân không được thụ giáo trực tiếp Đái tiên sinh, nhưng thế nào cũng có chỗ có ích."

Cha Triệu lúc này mới bật cười ha ha hồ hởi tốt.

Hồ thị nghe vào tai xong, bà vận vận tay, nhanh chóng trở lại bếp.

Xét cho cùng, chuyện này không thể đổ lỗi Chu đại nhân được, tính ra ngải ấy là người bị hại. Còn A Nhu..... Hồ thị ban đầu rất giận Hồ Ngọc Nhu, rõ là đã đính hôn, thay vì bị buộc gả cho người khác, còn không bằng tự mình kết liễu cho xong. Nhưng bây giờ con trai được Chu đại nhân giới thiệu cho Đái tiên sinh thư viện Thanh Văn, có lẽ không thoát khỏi dính dáng đến A Nhu, vì vậy nhất thời không biết có nên trách tiếp hay không.

Có điều, đây là một chuyện tốt.

Nếu đưa con trai đến thư viện Thanh Văn càng sớm càng tốt, chuyện Hồ Ngọc Nhu gả cho người có thể tạm thời bị đè bẹp. Nửa tháng sau quay về liền trực tiếp tới phủ thành thi Hương. Vậy chờ thi Hương xong rồi nói, không vì A Nhu mà ảnh hưởng đến tâm trạng thi của con mình là được.

Hồ thị tính toán, thấy thức ăn đã nóng, liền bung lên phòng trên.

.

Hồ Ngọc Nhu bên này, có khách tới.

Từ lúc con dâu thứ 2 Tô thị vào cửa, Chu lão phu nhân liền buông tay chuyện quản gia. Cho nên hôm nay Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu về nhà từ lâu rồi mới ăn trưa, bà đều không biết. Nhưng Tô thị quản gia nhiều năm, bên này mới vừa về thì nàng ta bên kia đã biết. Tính xong thời gian đại tẩu bên đó cơm nước xong, nàng ta mới dắt theo Không ma sang.

Bước vào tiểu viện, thấy Tú Vân và Tú Hương đang thành thật giữ cửa, Tô thị ngạc nhiên quá đỗi. Cả hai người với Tú Thanh nhị phòng đều là người do lão phu nhân phái tới, khi ấy nàng chọn Tú Thanh bởi thoát nhìn Tú Thanh là người trung thực hiền hậu nhất. Nhưng thực tế ba năm nay, nàng ăn không ít quả đắng Tú Thanh tặng, may thay Chu Thừa Vũ phần lớn ở bên ngoài, cơ hội nàng dọn dẹp rất nhiều, nàng mới sống thoải mái không ít.

Nhưng Tú Hương và Tú Vân, hai nha đầu này đưa trước đẹp hơn đưa sau, một là hồn nhiên ngây thơ, một thông minh xuất sắc, có hai nha hoàn thiếp thân hầu hạ như thế bên người, mười tên nam nhân hết tám chín người đều có chuyện xảy ra. Tất nhiên, còn có một hai người còn lại, đó là vị đại bá* này của nàng, người nhận được đã ba năm có hơn, giặt mình là một người cũng không chạm.

*đại bá, nhị bá,xx bá: anh chồng

Dù hai người bọn họ tính toán gì, đáng lẽ không nên có dáng vẻ nghe lời thế này với tân đại tẩu mới đúng chứ.

Đừng nói ai xa xôi, thực ra bản thân nàng vô cùng gai mắt vị đại tẩu mới này.

"Ai nha, nhị phu nhân mới tới." Tú Vân đầu tiên tiến lên hành lễ, "Phu nhân nhà nô tỳ đang nghỉ ngơi bên trong, người chờ một chút, nô tỳ vào thông báo một tiếng."

Tô thị mỉm cười gật đầu.

Tú Vân vừa vào đã ra ngoài liền, hơn nữa Hồ Ngọc Nhu cũng đích thân ra đón.

Mặc dù Tô thị đã gả tới hơn sáu năm, nhưng thực ra tuổi nàng chỉ mới hơn đôi mươi, dung mạo mi thanh mục tú mắt to, mũi tinh xảo môi phong tình, có khí chất đoan trang hào phóng. Hồ Ngọc Nhu nhìn vẻ ngoài cũng ước chừng được tuổi nàng ta, bởi vì còn tồn kí ức tuổi tác của hiện đại, nên không cho rằng tuổi nàng ta lớn hơn nàng được, tiếng “nhị đệ muội” kêu ra chả ngượng mồm tí nào.

Tô thị thì một chút cũng không thích ứng được, giặt mình rồi mới cầm tay Hồ Ngọc Nhu, "Đại tẩu sao có thể đích thân ra đón chứ, đều là người trong nhà, đại tẩu đừng nên khách sao với ta mới đúng."

Trái lại Hồ Ngọc Nhu thực sự thích em dâu thứ ôn hòa nhã nhặn này, cô mỉm cười và dẫn nàng ta vào phòng, chia ra cấp bậc chủ khách ngồi xuống. cô không lên tiếng, Tô thị nếu tới đây tất nhiên là có chuyện cần nói, cô chỉ ngồi chờ nghe là được.

Tô thị hơi ngạc nhiên, nàng không ngờ đại tẩu tuổi còn nhỏ, mà lại bình tĩnh như thế.

Hôm qua lúc nhận thân nàng không xem xét cẩn thận, rồi hôm qua với sáng nay nàng không biết có chuyện gì mà đại bá không cho nàng ta qua bên chỗ mẹ chồng. Chỉ có bây giờ nàng mới có dịp quan sát kĩ lưỡng, tóc dài đen nhánh bôi tóc phụ nhân, gió thổi sượt qua làn da mịn màng, một đôi mắt hạnh nhân lấp lánh, môi hồng nõn nà. Nàng là nữ nhân mà nhìn thấy còn cực kì thêm muốn.

Thực sự nghĩ mãi không hiểu nổi, một mỹ nhân sắc nước như vậy, tại sao đại bá không động vào nhỉ?

Chà lẽ, đại bá thực sự ...

Nghĩ vậy, Tô thị ngai đồ hết mặt, ho khan che giấu, nàng hỏi: "Đại tẩu, tẩu và đại ca hôm qua gặp chuyện gì à? Bên nương có chút lo lắng, nên bảo ta tạt qua hỏi một tiếng?". Dừng lại, nhìn mặt Hồ Ngọc Nhu có chút khó coi, nàng nhẹ giọng nói, "Đại tẩu đã gả vào Chu gia rồi, ta đây ngồi ở đây nhiều hơn tẩu mấy năm, sau này tẩu cứ xem ta như tỷ muội ruột, có gì khó xử chỉ cần nói với ta, ta sẽ giải quyết cho, nhất định giúp tẩu giải quyết cho bằng được."

Hồ Ngọc Nhu hơi lưỡng lự, cô biết rõ mặc dù Chu Thừa Vũ tiếp nhận cô, nhưng giờ anh ta chưa thích cô. Sau khi trở lại anh vội vàng đi, cô cũng không biết anh ấy định nói chuyện của họ với người nhà ra sao. Nếu giờ nói cho Tô thị biết hết, biết đâu khi biết được anh ta không hài lòng không chừng.

Vậy thì thật không đáng.

có sống với Chu Thừa Vũ, tất nhiên, nên coi trọng ý anh mới đúng.

"không phải tôi không muốn nói với nhị đệ muội, chỉ là lúc mới về ban nãy đại nhân có dặn, chuyện gì cũng chờ chàng về rồi nói. Tôi....." Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, đáng về chính mình không dám tự ý làm chủ.

Tô thị không chắc Hồ Ngọc Nhu giống nàng hay không, nàng đẩy Chu lão phu nhân ra làm bìa, Hồ Ngọc Nhu lại qua quýt đưa Chu Thừa Vũ ra đỡ. Nàng xem như Hồ Ngọc Nhu nói thật, vậy nàng có chút vui không nổi.

Dù nàng là dâu thứ, nhưng nàng gả tới Chu gia nhiều năm rồi, nếu bây giờ nàng tới hỏi thăm, đại tẩu này nên thành thật mới đúng. Đầu là người nhà, nếu nàng không có lòng tốt quan tâm, chà lẽ nàng có lòng lang dạ sói à?

Trái lại không ngờ được đại tẩu tuổi còn nhỏ mà sinh ra đầu óc xấu như vậy.

Dù sao cũng xuất thân từ nhà buồn, nhỏ nhen quá.

Mặc dù tâm tư trong lòng thay đổi mấy bận, trên mặt Tô thị chẳng mấy may lộ ra, mà còn biểu lộ vẻ mặt “ta hiểu”. Nhưng cũng nói thêm: "Đại ca huynh ấy, mặc dù bề mặt rất nghiêm khắc, nhưng thực tế, huynh ấy rất tốt, đại tẩu tuổi nhỏ hơn huynh ấy rất nhiều, nên đại ca chắc hẳn thương tẩu lắm, đại tẩu không cần sợ huynh ấy đâu. Còn mẹ chồng, rất là ảm áp, với con cháu rất rộng lượng, ở chung lâu ngày tẩu sẽ biết. Chu gia chỉ có hai phòng, nhà ta (chồng ấy) quanh năm không về, cho nên tẩu cứ xem như bên đó là nhà tẩu, cũng xem ta như tỷ muội ruột. Chỗ nào còn thiếu hoặc có gì khó xử, tẩu cứ nói thẳng, ta sẽ giúp tẩu!"

Hôm nay không ăn cơm ở Hồ gia ắt sẽ có tiếng gió, nhưng... cũng đâu cần nhắc chuyện này tới 2 lần chứ?

cô thật chả có chuyện gì khó xử để Tô thị giúp đỡ cả.

Tô thị này, nhìn có vẻ hiền lành, lời nói nghe qua như có ý tốt cho cô, nhưng sao nghe vào thấy khó chịu quá?

Chờ tiền Tô thị về, nhìn nàng ta và Không ma ma đã đi xa, Hồ Ngọc Nhu mới phản ứng lại.

Chu gia hôm nay, thực ra nên nói, nhà này là do Chu Thừa Vũ gây dựng mà?

Nếu đã thế, Tô thị ở trước mặt thế tử chân chính của Chu thừa Vũ nói những lời này, hình như có chút quá phận nhỉ?

Ồi mong là do mình suy nghĩ nhiều.

P/s: Đạo này mình bận quá, ra hơi lâu. Với lại mình có edit quyển Bản Ghi Chép Cuộc Sống Hằng Ngày Của Địch Phu Nhân của Đạo Giết Heo Ôn Nhu bên nhà riêng. Cầu ủng hộ

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Lúc ta tắm rửa, hoàn toàn không cần người khác hầu hạ.

Ra khỏi tiểu viện đại phòng rồi, trên đường không còn ai nữa, Không ma ma mới nhìn sắc mặt khó coi của Tô thị, “Phu nhân sao lại thế này? Hay là đại phu nhân nói cái gì không xuôi tai, chọc người khó chịu?” Lúc này bà ở ngoài cửa, không được đi vào, “Đại phu nhân suy cho cùng vẫn là tiểu cô nương, tính cách như vậy không biết nói chuyện, người tuyệt đối đừng vì một con nha đầu mà sinh giận, tức giận hại thân thể.”

Mặt Tô thị lúc này mới hòa hoãn hơn chút ít, nhưng lại nói: "Trái lại bà nói vậy sai rồi, bà không nghe nên không biết, chứ vị đại tẩu này của ta nào phải tiểu cô nương đơn giản chứ."

"Có gì không hiểu?" không ma ma không hiểu thật.

Tô thị nhớ tới cuộc nói chuyện với Hồ Ngọc Nhu ban nãy, đúng là một giọt nước cũng không lọt. Hôm nay lại mặt, bữa cơm nhà mẹ đẻ cũng không ăn. Người bình thường gặp phải coi như không khóc lóc thì cũng tủi thân vài phần ra mặt, nhưng nàng ta vẫn mỉm cười nhẹ nhàng nói chuyện với mình như không có gì. Dù cho nàng nhiều lần ám chỉ, nhưng nàng ta một câu về nhà mẹ đẻ cũng không nói còn đến đại bá ra.

"Tâm cơ không cạn." Tô thị phun ra 4 chữ, song lại hỏi Không ma ma, "Hôm qua bà nói, nàng ta trực tiếp trước mặt hạ nhân, lôi kéo đại bá vào phòng trong?"

Không ma ma gật đầu: "Sao có thể giả được, chính mắt nô tỳ nhìn thấy!"

Tô thị liếc mắt vờ về Không ma ma, "Sao ta không tin bà được, bà đừng lo lắng. Chỉ là....." Nàng hé miệng cười một cái, "Nàng ta khóc lóc kêu gào gả vào Chu gia, bỏ sĩ diện đòi gả cho đại bá, kết quả đại khái cũng đoán được đại bá không chạm vào nàng ta."

Vừa nói xong tim nàng bỗng đập mạnh, đây là chuyện mà được xem là vô cùng bề mặt, vậy mà hôm nay nàng ta thấy nàng ngay cả nửa vùi mặt tự nhiên đều không có. Người này... Người này quả là quá hiếm thấy mà!

Không ma mà nhớ tới chuyện đưa canh gà sáng hôm nọ, không biết có lẽ đắc tội đại phu nhân không nữa. Chỉ là đại phu nhân lớn lên điểm lệ như vậy, có sao đại lão gia hết lần này đến lần khác không muốn chạm vào đây?

Bà nhìn Tô thị, "Phu nhân, ngài nói đại lão gia ngài ấy, không phải thật ..."

"Xuyt-" Tô thị đưa tay làm động tác “xuyt”, "Bà đừng nói bậy bạ, bà bà biết được sẽ tức giận," Nàng dừng lại nhưng trong lòng xoay chuyển vòng vòng, nếu đại bá thật sự không được, thực tế đầu phải chuyện không tốt gì. Cho dù không được, thì chỉ có mấy năm này không được thôi, đợi nàng sinh con rồi, đại bá dù không được cũng tốt thôi.

.

Chạng vạng tối, hoàng hôn lằng vằng về tây, Chu Thừa Vũ mới về hậu viện.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ nữ tử cổ đại phải có đức hạnh hiền huệ, thế nên cô chủ động nghênh đón, cởi áo ngoài cho anh. Hôm nay trời cực nóng, vậy mà Chu Thừa Vũ ăn mặc vô cùng kín kẽ. Dù bình thường anh ta “lạnh” hơn người thường, thì ăn mặc vậy cả ngày cũng phải đổ mồ hôi như ai.

Hồ Ngọc Nhu nhận áo ngoài treo lên giá, y cau mày, nói: "Ta rửa mặt trước, rồi nàng đi cùng ta qua nương, nói rõ ràng chuyện thân phận của nàng, phải nói rõ với nương."

Hồ Ngọc Nhu đáp ứng nên thế.

Nếu quyết định nói rõ với Chu lão phu nhân, tức trên dưới Chu gia người người đều biết.

Còn bên ngoài thì sao?

Bên ngoài chắc hẳn cũng được truyền ra?

Muốn hỏi lại không dám hỏi, Hồ Ngọc Nhu cứ thế theo đuôi Chu Thừa Vũ, đến tận cửa tịnh phòng.

Chu Thừa Vũ đột nhiên dừng chân và xoay người.

Hồ Ngọc Nhu thu đà không kịp, mắt thấy nàng sắp đụng vào người, y vội giang tay đỡ nàng vào lòng, giây phút nhìn Hồ Ngọc Nhu y bỗng có chút mất tự nhiên, nói:"một mình ta tiện....." Đường như thấy Hồ Ngọc Nhu còn chưa hiểu, da đầu y căng lên thêm một câu nữa. "Lúc ta tắm rửa, hoàn toàn không cần người khác hầu hạ."

Hồ Ngọc Nhu “ầm” đỏ mặt.

Rửa mặt... không phải chỉ là rửa cái mặt thôi sao? À thì ra là rửa mặt là cộng tắm rửa à?

cô có thích anh cỡ nào, cũng không hào phóng tới mức hầu hạ anh tắm đầu nhé, không tốt tí nào.

Tìm Hồ Nhọc Nhu đập “thình thịch” loạn xạ cả lên, cô không dám nhìn Chu Thừa Vũ, rút tay rồi xoay người đi, không tới hai bước đã không khống chế được chạy biến đi.

Trái lại Chu Thừa Vũ ngơ ngẩn đứng nhìn bóng lưng nàng chạy mất, sau đó mới bước vào tịnh phòng.

Tắm rửa xong, y mặc bộ trường sam chuẩn bị sẵn trong tịnh phòng, Chu Thừa Vũ quay về nội thất.

Mặc dù tốc độ Chu Thừa Vũ nhanh, nhưng Hồ Nhọc Nhu còn nhanh hơn, cô gọi A Quỳnh đem nước lạnh tới rửa mặt, sau đó còn lệ làng lau sạch phấn son trên mặt, bởi vậy lúc này mặt trắng như tuyết, không còn tí bóng dáng xấu hổ đỏ bừng vừa rồi. Chỉ là nhìn thấy Chu Thừa Vũ, trong lòng cô vẫn còn một chút không tự nhiên mà thôi.

Bộ dáng nàng như vậy, Chu Thừa Vũ cũng cảm thấy hơi lạ.

“Có thể đi chưa?” Y hỏi.

Hồ Nhọc Nhu gật đầu.

Chu Thừa Vũ quay lại và bỏ đi ra ngoài: “đi thôi”.

không gọi nha hoàn theo, cả hai người đi ra tiểu viện, hướng tới chỗ Chu lão phu nhân.

trên đường đi, Hồ Nhọc Nhu không thể không hỏi: "Ngài thật muốn nói chân tướng cho nương biết thật sao?"

Chu Thừa Vũ tự nhiên biết nàng đang lo lắng chuyện gì. Tính ra, nàng nhin tới bây giờ mới hỏi, y cũng rất bất ngờ đấy. Mặc dù trong lòng nhớ tới Triệu Tịch Nghiêm là không thoải mái, song y vẫn nói lại chi tiết cho nàng nghe, "Nương đang kia nàng không cần lên tiếng, ta nói riêng với bà. Còn chuyện bên ngoài nàng đừng quản, mọi chuyện đều có ta đây, không hề biểu ca nàng ảnh hưởng thì Hương đầu. "

Giọng anh ta lạnh lùng trong trẻo, song Hồ Ngọc Nhu vẫn cảm giác được anh ta có vẻ không vui.

cô cẩn thận rụt vai sang một bên, không biết tại sao, nàng lại có chút chột dạ có lỗi với Chu Thừa Vũ. cô rõ ràng là không thích Triệu Tịch Nghiêm một xíu nào, nhưng khi Chu Thừa Vũ thốt ra mấy câu này, lại cho cô cảm giác mình là kẻ thù “Hồng hạnh vượt tường” vậy. Đáng hận hơn nữa, còn để Chu Thừa Vũ thân là trưởng phu chạy tới vừa giúp đỡ vừa che giấu.

Đúng là tội lỗi quá.

Chu Thừa Vũ thấy thái độ phản ứng của người bên cạnh, cực tức trong ngực mới nhẹ nhõm đôi chút. Biết lần quản trong lòng thì tốt, biết áy náy thì tốt, y không muốn nói mấy câu vô nghĩa gì mà nếu đã gả cho ta thì đừng nghĩ tới chuyện trước người trước nữa. Suy cho cùng đều dựa vào tự giác, người khác ép buộc đôi khi sẽ phản tác dụng. Bây giờ nàng đã biết áy náy, chuyện đó sớm muộn gì cũng quên, y kiên nhẫn chờ đợi là được.

một mình y đã trải qua nhiều năm như vậy, không ngại đợi thêm chút ít ngày nữa.

Tô thị cũng đang ở chỗ Chu lão phu nhân, thân là con dâu ngoan, vì thế chuyện vợ chồng đại phòng Tô thị nên nói cho Chu lão phu nhân nghe chứ. So với con dâu, dĩ nhiên lão phu nhân

đau con trai mình hơn, bây giờ nghe con trai mình qua nhà cha vợ ngay cả cơm trưa không được ăn, đương nhiên nhìn Hồ Ngọc Nhu lúc này chẳng thích nổi.

Chỉ là chưa đợi bà xuất khẩu, sau khi Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu hành lễ, liền đi tới trước mặt bà thì thầm: "Nương, con trai có mấy lời muốn nói riêng với nương, chúng ta vào trong rồi nói."

Chu lão phu nhân liếc Hồ Ngọc Nhu xong, rồi mới dẫn Chu Thừa Vũ vào phòng trong.

Lúc này chạm vào ánh mắt bà, Hồ Ngọc Nhu nhìn ra được bà lúc này khác hẳn mẹ chồng hiền từ sáng hôm qua. Có điều đây cũng là chuyện thường tình, người ta đương nhiên là yêu thương con trai mình hơn, đặc biệt là con trai là quan phụ mẫu, vậy mà đến nhà vợ lại không được cơm nước đã về, lá gan bên nhà vợ thực sự là lớn không vừa đâu.

Cũng không biết Chu Thừa Vũ nói chân tướng ra sao, mà không biết sau khi biết chân tướng lão phu nhân có thể đối với mình thân thiện hơn mấy phần hay không nhỉ.

Tô thị thấy vẻ mặt của Hồ Ngọc Nhu, chủ động đến để giải thích với nàng, "Đại tẩu đừng sốt ruột, nương cũng là lo lắng cho tẩu với đại bá thôi, giải thích rõ ràng được, lúc này ta với lão nhân gia nói chuyện, bà cũng không giận gì tẩu cả."

Hồ Ngọc Nhu vội nở nụ cười biết ơn, "Tốt quá, đa tạ nhị đệ muội."

Nhị đệ muội... chỉ là tiểu cô nương mười mấy tuổi vậy mà gọi mình là nhị đệ muội, đầu đã nghe mấy lần nhưng nàng vẫn cảm thấy khó chịu. Nàng vốn là người khéo léo, mạnh mẽ và bạo dạn vì tiền, nhưng lần này biểu cảm trên mặt sắp chịu không được mà nứt nẻ, chỉ cười cười đáp có lẽ.

Trái lại không để hai người chờ đợi quá lâu, chỉ có một khách đồng hồ, Chu lão phu nhân bước ra.

Bà đi về phía trước, trông thấy Hồ Ngọc Nhu từ xa, vẫy tay liên tục gọi lại.

Hồ Ngọc Nhu liếc nhìn Chu Thừa Vũ phía sau bà, thấy Chu Thừa Vũ gật đầu, mới nhanh chóng bước về phía trước.

Chu lão phu nhân nắm chặt tay cô, đôi mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm cô từ trên xuống dưới, thật lâu mới thở một hơi dài, "Đáng thương..... đứa bé ngoan, đừng sợ, sau này con chính là con dâu trưởng của Chu gia ta, trong nhà này không ai dám ức hiếp con nữa. Dù là Thừa Vũ đi nữa, cũng có nương ra mặt cho con!"

Chu lão phu nhân này, thiện lương thật sự.

Thấy bà kim không được rơi nước mắt, Hồ Ngọc Nhu vội rút khăn lau cho bà, còn mình cũng cúi đầu theo, "Cảm ơn nương. Nương yên tâm, đại nhân rất rất tốt với con, không có bất nạt con. Chính là ngày nay ở nhà, cũng là đại nhân bệnh vực con, giúp con xả giận ạ."

"Kêu đại nhân gì chứ?" Chu lão thái chỉ chỉ trán Hồ Ngọc Nhu, bảo: "Đó là điều nó nên làm. Nếu nó đã cưới con, thì phải che chở cho con!"

Hồ Ngọc Nhu không thể không cười, Chu lão phu nhân này, con trai bà vẫn đứng bên cạnh đấy, vậy mà về phe con dâu, thật sao?

"Vậy sau này con cũng che chở cho chàng!" cô cười tủm tỉm đáp, thấy Chu lão phu nhân bỗng nhìn cô chăm chăm không tha, đành xấu hổ thêm một câu, "Tướng công, sau này thiệp sẽ che chở cho tướng công."

Chu lão phu nhân thích thú, nhớ lại vừa rồi con trai chính miệng thừa nhận thích cô nương này, lại thấy cô nương này chẳng những dung mạo xinh đẹp mà còn miệng ngọt biết nói chuyện, trong lòng càng hài lòng.

"Tốt tốt tốt, các con che chở cho nhau!" Bà nói.

Tô thị nhìn cảnh tượng trước mặt hoàn toàn choáng váng.

Những lời này là thế nào, sao một câu nàng nghe cũng không hiểu?

Chu lão phu nhân quay qua phân phó nàng, "đi, gọi toàn bộ hạ nhân trong nhà tới, ta có việc thông báo cho họ."

Tô thị không dám không nghe theo mệnh lệnh của mẹ chồng, đành phải xoay người đi ra.

Hạ nhân toàn phủ đều bị triệu tập trong sân, Chu lão phu nhân giải thích rõ chân tướng thực tế ra, không may may che giấu chút gì, hoàn toàn đầy đủ từ chuyện Hồ phu nhân và Hồ Ngọc Uyên làm thế nào để tính kế Hồ Ngọc Nhu, sau cùng gả đến Chu gia ra sao, vô cùng rõ ràng.

Thế là Tô thị mới biết, hóa ra vị đại tẩu này không phải Hồ tam tiểu thư, mà là Hồ đại tiểu thư.

Đáng thương ư, Hồ đại tiểu thư, bị muội muội mình tính kế.

Mất lạnh nhìn âm thanh hạ thấp cam đoan, thì thầm cảm thấy Hồ Ngọc Nhu là trong họa được phúc. Chu lão phu nhân và Chu Thừa Vũ, một tả một hữu đứng bên cạnh Hồ Ngọc Nhu như đám sao quây quanh mặt trăng..... đáy lòng Tô thị cười lạnh.

Mấy lời này, chỉ dùng lừa được người ở huyện Trường Châu vừa đơn thuần vừa ngu xuẩn mà thôi.

Muốn lừa nàng?

Nàng nào phải loại ngu xuẩn như vậy.

Nào có người nào tính kế chỉ để gả cho một tú tài chứ, mà nương cơ hội gả cho Huyện lệnh?

Mà vị Hồ đại tiểu thư này, được phúc trong họa... ái chà, sợ rằng đây là kết quả mà chính nàng ta tính toán đấy chứ?

Trái lại là đại bá và mẹ chồng, mẹ chồng vốn chẳng thông minh thì thôi, có sao đại bá đã làm huyện lệnh chín năm có hơn, vậy mà một chút vấn đề trong đó vẫn nhìn không ra?

Chẳng lẽ đây là anh hùng khó qua ải mỹ nhân?

Nhưng không phải huynh ta không được sao?

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Y cười rộ lên. Cuối cùng có thể nhìn nàng tùy ý

Sau bữa tối ở chỗ Chu lão phu nhân, Chu Thừa Vũ đưa Hồ Ngọc Nhu về phòng rồi đi thư phòng ngay.

Hồ Ngọc Nhu đứng chờ ở cửa phòng lúc lâu, A Quỳnh mới trở về.

Mới bước vào phòng, A Quỳnh ngay lập tức ôm lấy cánh tay của Hồ Ngọc Nhu. "Tiểu thư tiểu thư, làm em sợ muốn chết!"

Ngoài nàng còn trong viện ra, tất cả hạ nhân khác đều được gọi đi, nàng muốn theo, nhưng bị cản lại. Nàng vừa chờ vừa đau đầu lo lắng lâu như vậy, đầu cho Tú Vân Tú Hương quay về báo cho nàng là không có gì, nàng cũng không thể an lòng được.

Hồ Ngọc Nhu vỗ vỗ tay cô nàng, nói: "Em cứ yên tâm đi, Chu đại nhân rất tốt, Chu lão phu nhân cũng rất tốt, họ đã chấp nhận thu lưu chị rồi, sau này hai chúng ta sẽ sống ở Chu gia cho tốt là được."

A Quỳnh gật đầu, tựa như mới nhớ ra gì đó, vội nói: "Đúng rồi, Quân ma ma được đích thân lão gia đưa qua đây. Lúc đó người không ở đây, em với Tú Vân và hỏi thăm nơi ở của Quân ma ma, được bố trí phía sau màn trong phòng."

Hồ Ngọc Nhu ngay lập tức nói: "Vậy chị qua xem bà ấy chút."

Quân ma ma là người cầu mẹ ruột Giang thị lưu lại, lần này bởi vì bảo vệ tiểu nguyên chủ mà bị Tiết thị tìm đại lý do đánh đuổi ra ngoài, về tình về lý cô đều phải đi qua thăm hỏi.

A Quỳnh lắc đầu đáp: "Quân ma ma uống thuốc xong, đã ngủ rồi. Ngày mai tiểu thư hãy đến xem sau."

Sau khi nghe lời A Quỳnh đáp, Hồ Ngọc Nhu mới có tâm tư đi nghỉ ngơi.

Đêm dần dần khuya, Hồ ngọc Nhu không hiểu cách tính thời gian ở đây, hỏi A Quỳnh mới biết hóa ra đã tới giờ hội ba khắc, chuyển đổi giờ giấc hiện tại là 9:45, gần 10:00. Nếu còn ở hiện đại, giờ trẻ toàn là cú đêm, giờ này thì mới là bắt đầu là đêm, song ở cổ đại thì bây giờ đã không còn sớm nữa.

A Quỳnh đã rất buồn ngủ nên gật đầu lập tức, còn Hồ Ngọc Nhu ráng căng da đầu lên chống đỡ tí nữa.

Có vẻ tối nay Chu Thừa Vũ vẫn không định ngủ lại phòng nhỉ?

"A Quỳnh, đi về ngủ đi, chị cũng buồn ngủ rồi.", Hồ Ngọc Nhu nói.

A Quỳnh quay đầu lại nhìn cửa ra vào, ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Hồ Ngọc Nhu biết cô nàng đang lo lắng điều gì, cười cười với cô ấy, lên tiếng: "Đừng lo lắng, đại nhân là có chuyện bận thật, tại em không thấy đấy thôi, ngài ấy mới vừa đưa chị về tới cửa viện mới đi."

A Quỳnh nghĩ nghĩ, ấy, hình như đúng vậy thật.

Hôm nay ở Hồ gia, đại nhân cũng giúp tiểu thư ra oai, không những phu nhân và tam tiểu thư phải khóc lóc quý xuống cầu xin, ngay cả lão gia cũng phải cầu tiểu thư tha thứ. Nghĩ theo khía cạnh này, tiểu thư quả thật được đại nhân thích. Vậy thì đúng rồi, chắc chắn là ngài ấy bị vương bận công vụ chậm trễ thôi.

Dẫu sao mọi chuyện lớn nhỏ trong toàn huyện Trường Châu này còn đợi đại nhân giải quyết, bận rộn xử lý.

Đôi mắt cô nàng híp lại, cười nói: "Vâng vâng, tiểu thư à người tỉnh tỉnh lại chút, nếu lát đại nhân quay về người còn thức được liền, không thể chỉ lo mỗi bản thân mình ngủ." Nghĩ nghĩ, song vẫn không yên tâm nổi. "Thôi hay vậy đi, em sẽ ngủ giường mềm bên ngoài để gác đêm. Nếu khuya hai người có phân phó gì, có em ở lại hầu hạ cũng tốt."

Trong lời nói ám chỉ ý tứ sâu xa.

Hồ Ngọc Nhu bỗng tỉnh táo hẳn, "không cần, không cần! Đại nhân không thích người khác hầu hạ!"

thật sao?

Chắc vậy.

A Quỳnh nghĩ thầm rồi lui xuống.

Hồ Ngọc Nhu đóng cửa, chạm tay lên ngực. May mắn thay, bình thường tiểu nguyên chủ không hay đòi hỏi, không thích có người gác đêm khi ngủ. Nếu không mà khuyên A Quỳnh, dù lấy Chu Thừa Vũ làm lá chắn cũng không có tác dụng đâu.

Đêm hôm nay, không có ai gác đêm.

Hôm qua, không có động phòng hoa chúc, còn hôm nay hai người đã quyết định sống với nhau cả đời, chắc là có mà. Phải không?

Nếu có người khác ở bên cạnh chờ xem, cô không xấu hổ thì cũng mắc cỡ chết đi được.

Có điều khuya vậy rồi, sao anh ta còn chưa về chứ?

Vì thế cô dựa vào giường nghĩ chuyện hôm nay, Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng mơ màng chìm vào giấc mộng.

Gần tới giờ Tý, Chu Thừa Vũ mới bước ra khỏi thư phòng. Lô Nghiễm đã được phép nghỉ ngơi rồi, ve sầu kêu một cũng nghỉ ngơi rồi, y giẫm lên bóng đêm về chính phòng tiểu viện, bước chân thoảng nặng nề. Gần tiến vào sân, y thấy chiếc lồng đèn đỏ được thắp sáng treo trước cửa phòng, cảm giác trong lòng mang máng như đêm tân hôn, y như thấy có ai

đó đang trông ngóng y về.

Chi là người đang chờ đợi, chắc gì đã đợi y.

Hoặc có lẽ, người đó đợi không được đã ngủ rồi?

Dù sao, đã muộn vậy rồi.

Cửa khóa trái, một mạch đi lên cửa chính phòng.

Chính phòng chỉ khép hờ cửa, y nhẹ nhàng đẩy cửa rồi đóng lại, thấy đèn nội thất vẫn sáng rực. Cuối cùng, y không kìm được bước chân mình, bước nhanh về trước. Thê từ mới cười của y từa vào đầu giường, tóc xanh rũ xuống như thác thả một bên, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như gậy như ý bị vùi vào trong gối mềm mại, đang ngủ say.

Song tư thế này, rõ ràng là đang chờ y về.

Lặng lẽ nhìn vào trong mắt, Chu Thừa Vũ bước tới, đi tới đưa tay thăm dò nâng cổ nàng lên, kéo chiếc gối ra đẩy vào trong, đặt tiểu tâm can xuống cẩn thận. Y kéo chăn mỏng che phủ phần bụng, đang muốn đứng dậy, lại thấy trán nàng dường như bị nóng ri lớp mồ hôi.

Ngày nay quả nhiên quá nóng.

Cửa sổ đã mở ra, căn phòng này... dường như nên thêm mấy bồn băng mới được.

Y là đại nam nhân thô thiển đã quen, bây giờ đại phòng đã có nữ chủ nhân, tự nhiên là nên chuẩn bị đầy đủ mọi thứ. Nhị đệ muội chắc là bận rộn nên quên mất, chỉ là chỗ của muội ấy chần chẫn có chuẩn bị sẵn, ngày mai cho người qua nhắc nhở. Ngày hè nóng nực thế này, đại phòng bên này phải được mang qua.

Có vẻ đã mệt mỏi, Hồ Ngọc Nhu ngủ rất say, Chu Thừa Vũ lau mồ hôi cho nàng, nàng vẫn không tỉnh.

Chu Thừa Vũ đã tắm một lần ở thư phòng mới về phòng. Song vì giúp Hồ Ngọc Nhu lau mồ hôi, ánh mắt cứ luôn vô tình rơi xuống gương mặt của nàng, bờ môi nàng, muốn dời mắt khỏi phiền nhiễu này, lại cảm lòng không đậu rơi xuống bộ ngực phập phồng đều độ.

Ông trời quả nhiên nóng thật, vừa tắm xong vậy mà y lại muốn tắm nữa.

Tối tĩnh phòng vội vã tắm nước lạnh lần nữa. Chu Thừa Vũ quay lại, ngủ ở nhuyển giáp bên ngoài. Ngày này bận rộn đến tận khuya, trải qua nhiều chuyện như vậy, thực chất y cũng mệt mỏi vô cùng. Đầu y vừa chạm tới gối, con buồn ngủ như thủy triều ập tới, nhanh chóng chìm vào trong mộng.

Trong mơ màng y trở lại đêm thành hôn.

không uống nhiều rượu, y rất tinh táo vào tân phòng. Dáng người tân nương của y rất yếu điệu, ngồi lặng lẽ bên mép giường, chiếc khăn voan duyên ương nghịch nước được vạch lên, tân nương ngẩng lên nhìn y. Làn da nàng trắng như tuyết, bờ môi hơi hồng, có đôi mắt hạnh long lánh ánh sương, lúc này đẩy lại vô cùng mạnh dạn nhìn thẳng vào y.

“Tướng công.” Nàng mở miệng, giọng điệu nàng vừa ngọt ngào vừa mềm mại.

Tìm y như bị tan chảy, gật đầu.

Từng lớp từng lớp y phục từ từ được mở ra, y cũng theo từng bước lên giường.

Cây nến đỏ chạy rực sáng như giữa ban trưa, y sợ nàng xấu hổ, từ từ buông màn lụa xuống.

Tắm chăn gấm đỏ thắm làm nổi bật lên thân thể ngọc ngà như tuyết của nàng. Nàng không dám nhìn y, ngượng ngùng đỏ mặt, đôi tay xấu hổ che mặt lại. Nhưng y thoáng nhìn thấy, xuyên thấu giữa kẽ tay nàng, có một ánh mắt nhìn mãi không chớp, lặng lẽ ngó y.

Y cười rộ lên. Cuối cùng có thể nhìn nàng tùy ý.

Nàng đã gả cho y, kết bái thiên địa, nên động phòng rồi.

Ánh mắt y dạo từ dưới lên trên, lại nhìn từ trên xuống dưới, lướt đi lướt lại hai lần. Phải thừa nhận rằng nàng lớn lên vô cùng xinh đẹp.

Nhớ tới mấy bức tranh trên thoi bán ấy, y cúi xuống xuống tiến lên.

Hóa ra làm chuyện này có xúc cảm thế này.

Là...thế này...

Giống như đột ngột mất trọng tâm, Chu Thừa Vũ mở mắt bừng tỉnh.

Phải mất một lúc, bên ngoài mặt trời đã treo cao, thế nhưng vào lúc này... y đang nằm mênh mông một mình trên giường, không có đêm động phòng hoa chúc, cũng không có ai bị y đè dưới thân muốn làm gì thì làm, nên cảnh tượng vừa rồi... là mộng xuân của y phải không?

Dẫu chuyện này ngoài y ra không ai biết, song y vẫn cảm thấy cực kì xấu hổ xưa nay chưa từng có.

Từ khi qua tuổi đôi mươi, y chưa bao giờ có mộng xuân nữa mà?

Sao lại..

anh vươn tay che mặt, một lúc lâu lâu lâu ối là lâu, y thờ một hơi dài.

Có vẻ như y nên có nữ nhân rồi.

Thế nhưng nữ nhân ấy...

Y do dự thật lâu, rốt cuộc cũng vươn tay chạm vào đáy quần một cái, khô ráo.

Thờ ra một hồi, y lập tức đứng dậy, ngay cả việc rửa mặt cũng không dám rửa ở tịnh phòng ở đây. Để đầu bù tóc rối như vậy mà vội liếc qua nội thất, rồi lao thẳng ra tiểu viện.

Vẫn chưa tới lúc.

Mặc dù y muốn làm vợ chồng thật với nàng, cũng đã lên kế hoạch dành phần đời còn lại chung sống với nàng. Song dầu thế nào y vẫn mong là chính nàng cam tâm tình nguyện. Quên đi biểu ca thanh mai trúc mã của nàng, thật lòng thích y, mà không có bất kỳ sự miễn cưỡng nào, y mới muốn nàng.

Loại chuyện này, phải là lưỡng tình tương duyệt* mới là chuyện tốt đẹp.

*hai bên tình nguyện

.

Hồ Ngọc Nhu ngủ thẳng giấc tới sáng bình minh hôm sau.

A Quỳnh lắc cánh tay cô kêu dậy. Đầu tiên cô nhìn sang phía bên cạnh, chần bên đó vẫn xếp chồng lên nhau gọn gàng, dễ dàng nhận ra được Chu Thừa Vũ hiển nhiên đêm qua không về.

Sắc mặt A Quỳnh cũng lộ vẻ khó chịu, sau khi phục vụ Hồ Ngọc Nhu rửa mặt, cô nàng mới đóng cửa lại, ngăn Tú Hương và Tú Vân bên ngoài. Còn mình thì đi lại ghé vào tai Hồ Ngọc Nhu, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu thư, người đêm qua, không phải là ngủ quá sâu chứ?" hỏi xong cũng không đợi Hồ Ngọc Nhu trả lời, tiếp tục nói: "Đêm qua đại nhân có trở lại, sợ là do người ngủ quá sâu lại tưởng ngủ khó nhìn, nên tối qua ngủ ngoài nhuỷễn gấp rồi! "

Sáng nay nàng tới trễ một bước, khi tới Tú Vân và Tú Hương vừa dọn dẹp bên ngoài vừa thì thầm to nhỏ với nhau. Mặc dù nàng không biết hai người đó đang nói gì, song cũng có thể đoán mơ hồ, nàng cũng biết thừa hai người họ nói xấu tiểu thư nhà mình chứ gì.

Hai người này A Quỳnh cũng biết, do đích thân lão phu nhân đưa qua để làm nha đầu thông phòng cho đại nhân. Mặc dù đại nhân chưa thu các nàng ta, nhưng A Quỳnh thấy rằng từ giờ xem các nàng ta là kẻ thù là vừa. Suy cho cùng, nam nhân ở trên đời, có mấy ai gặp được mỹ nhân còn dòi nòi bước chân.

Tuy tiểu thư nhà nàng rất rất xinh đẹp, nhưng Tú Vân và Tú Hương cũng không hề tệ.

Tính tình tiểu thư nhà nàng dịu dàng, nàng thân là đại nha hoàn thiếp thân của người, nhất định phải giúp đỡ tiểu thư nhìn chăm chăm mấy cô ả mới được.

Nhưng nàng không ngờ, chính tiểu thư nhà mình vậy mà không hề có chút chí cầu tiến nào hết!

Thực tế thì, không những tiểu thư ngủ quên mà còn ngủ say đến vậy!

A Quỳnh dùng ánh mắt ‘chỉ hận rèn sắt không thành thép’ nhìn chăm chăm Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu thì không hề hay biết trong đầu A Quỳnh vậy mà luân phiên được nhiều ý nghĩ như vậy. cô chỉ đang nghĩ, à hóa ra tối qua cô ngủ không được an phận thế này, là Chu Thừa Vũ về điều chỉnh tư thế giúp cô đấy ư?

Ôi cô cũng thật là, sao lại ngủ say như vậy chứ!

Vẫn là A Quỳnh tinh táo trước, trái lại còn an ủi Hồ Ngọc Nhu, "Tiểu thư à, người cũng đừng nản lòng, sợ là đại nhân nhất thời còn chưa chấp nhận được. Người sinh ra sắc nước hương trời bậc này, sớm muộn gì ngài ấy cũng động lòng với người thôi. Thời giờ chúng ta dẹp chuyện này đi, vẫn là nhanh chóng sửa soạn cho xong còn đi qua bên kia thỉnh an lão phu nhân nữa."

Chính thức làm con dâu của Chu gia, những lễ nghi này không thể bỏt.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, vừa chải tóc vừa dặn dò A Quỳnh: "Em ra ngoài hỏi thăm xem đại nhân đang ở đâu, hỏi xem chị chờ chàng cùng đi thỉnh an hay là một mình qua trước."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Đại tẩu cũng thiệt là, ngay cả lúc ăn cơm cũng không quên nhìn đại ca

Tú Vân tự mình đi tới thưa: "Lão gia phải tập quyền rồi ạ, mỗi sáng lão gia luyện quyền nửa canh giờ. Chốc nữa ngài ấy tới thư phòng bên đó tắm rửa rồi đi thẳng tới chỗ lão phu nhân. Có lẽ phu nhân nên trực tiếp qua bên đó, e là sáng nay người một nhà phải ăn sáng bên lão phu nhân, không thì nô tỳ hầu hạ người qua đó? "

Ngày thứ hai tân hôn cùng ba ngày lại mất, bởi vì chuyện thân phận chưa làm rõ nên Chu Thừa Vũ không cho cô qua bên lão phu nhân dùng bữa, còn hôm nay chạy trời không khỏi nắng rồi.

Dù A Quỳnh còn chưa nói mấy chuyện tìm hiểu được với Hồ Ngọc Nhu, nhưng Tú Vân với Tú Hương tưởng mạo như vậy bày ở đây, tuổi tác như vậy bày ở đây. Dầu cho xưa nay cô chỉ đọc ngôn tình sủng ngọt, thì cũng biết e là hai cô nàng này đã được chỉ định làm di nương của Chu Thừa Vũ trong tương lai.

Chỉ là... hẳn là Chu Thừa Vũ còn chưa thu hai cô nàng này nhỉ?

Trong ký ức ban đầu của tiểu nguyên chủ vẫn còn sống động trong đầu cô, bên cạnh Chu Thừa Vũ không có phụ nữ nào.

cô nhìn ra được Tú Vân này khôn khéo hơn hẳn Tú Hương và rất rõ ràng là Tú Hương rất nghe lời cô ấy. cô sẽ không làm mấy chuyện châm ngòi ly gián, hơn nữa cũng không cần thử thái độ Chu Thừa Vũ với các cô ấy ra sao. Mặc dù không thích tướng công mình bị mấy cô gái khác vây quanh, nhưng Hồ Ngọc Nhu không dám làm vậy.

Mà muốn làm quen dung nhập vào Chu gia càng sớm càng tốt, vậy thì tránh không khỏi phải dùng người ở đây.

"Tốt, vậy người đi với ta vậy." Hồ Ngọc Nhu chọn Tú Vân.

Trong mắt Tú Vân nhanh chóng lóe lên tia kinh hi, sau đó đi tới bàn trang điểm xem xét, "Phu nhân, lão phu nhân thường chải tóc hồng ngọc rất thích hợp phối với giày vải bồi hôm nay. Và lại người mới thành thân, nên ăn mặc vui mừng một chút mới phải. Nếu được nô tỳ chải giúp người?"

Vốn dĩ hôm nay Hồ Ngọc Nhu muốn dùng đồ trang sức mà Chu lão phu nhân thường, bây giờ nghe thấy vậy nên cũng gật đầu. Chi là cô không mò ra được mảnh nào, có sao hôm nay Tú Vân mới bước vào nhà đã lập tức lấy lòng như vậy, thái độ lật mặt thế này hơi bị nhanh thì phải.

Có ý đồ gì đây?

Tú Vân có ý đồ gì chẳng nữa cũng không trực tiếp nói ra.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ nghĩ, đặt cô gái khôn khéo này dưới mí mắt, có cô à A Quỳnh ở đây nhìn chăm chăm. Cho dù cô ta có ý đồ xấu xa gì thì chắc chắn có thể phát hiện kịp trước khi cô ta thực hiện.

Sửa soạn chỉnh tề, lại sờ sờ chải hồng ngọc cài trên đỉnh đầu, Hồ Ngọc Nhu nhắc chân ra khỏi cửa. Đường qua chỗ Chu lão phu nhân đi qua đi lại cũng bốn lần rồi, ngay cả khi Tú Vân không dẫn đường, Hồ Ngọc Nhu cũng tìm được chỗ.

cô đến sớm nhất, chờ một lúc, Chu lão phu nhân mới bước ra.

Mặc dù Chu lão phu nhân không phải góa phụ, nhưng bởi vì trước kia Chu lão thái gia làm chuyện không bằng sức sinh kia, vì thế bà xem chồng bà như người đã chết, thường ngày ăn mặc giản dị như người ở góa. Mặc trên người một bộ xanh thẫm thêu như ý cát tường vượn tới để giày, trên đầu cài duy nhất cây trâm bạc màu tro, từ trên xuống dưới chỉ có cổ tay đeo cặp ngọc bích là có chút màu.

Bà trông thấy Hồ Ngọc Nhu, miễn cưỡng nặn ra nụ cười, trong ánh mắt bà tràn ngập ý áy náy.

Hồ Ngọc Nhu thế nhưng không hề biết, bởi vì tới qua cô và Chu Thừa Vũ vẫn chưa có viên phòng, lão phu nhân lại suy nghĩ nhiều là do thân thể con trai bà áy. Còn cô chỉ cho là lão phu nhân có chỗ nào mất hứng, hay khó chịu chỗ nào, bước lên lễ phép chào hỏi bà: "Nương, đại nhân ngài ấy..... không phải, sáng sớm tướng công đi luyện quyền rồi, cho nên con sang đây trước."

Chu lão phu nhân kéo tay Hồ Ngọc Nhu, thăm thiết vỗ tay: "Đứa trẻ ngoan, đói bụng chưa? Buổi sáng con thích ăn cái gì? Để dặn dò người ở dưới làm?" Vừa vặn trông thấy Tú Vân đứng đằng sau Hồ Ngọc Nhu, bà liền phân phó: "Phu nhân nhà các người thích ăn cái gì, có thói quen gì, các người phải nhớ kỹ, hầu hạ cho tốt. Nếu hầu hạ không tốt, phu nhân nhà các người khó chịu chỗ nào, coi chừng ta tìm các người đấy!"

Tin tức mà Hồ gia bàn giao lúc trước, có vẻ như là sở thích của Hồ tam tiểu thư?

Sở thích và thói quen của vị tân phu nhân chân chính này, các nàng đúng là không biết thiết.

Tú Vân mặt chợt đỏ mặt vội nói: "Vâng ạ, nô tỳ nhớ kỹ rồi ạ, nô tỳ nhất định hầu hạ phu nhân chúng nô tỳ thật tốt."

Hồ Ngọc Nhu cười nói: "Nương đừng bận lòng ạ, hiện tại con đã là người Chu gia rồi, tự nhiên không khách sáo với người Chu gia ạ. Có điều ăn sáng con không thực sự chú ý lắm, bánh bao màn thầu gì con cũng ăn tất, trong bếp có gì ăn nấy, con không kén ăn."

cô nói kiểu này, trong mắt Chu lão phu nhân nhìn cô ngay lập tức ánh nước pha vè đau lòng.

Nếu một người bình thường nói vậy, Chu lão phu nhân chỉ cho rằng người đó tính tình tốt, không yếu ớt khó chịu. Nhưng Hồ Ngọc Nhu nói, bà lại nghĩ nàng sống trong tay mẹ kế, ngày tháng đó không ngày nào tốt, ăn cái gì thì là đồ thừa trong phòng bếp.

"Vậy thì tốt, lát nữa ăn sáng con nhìn xem, thích ăn cái gì thì nói rồi nương gọi nhà bếp làm nhiều hơn cho con ăn." Bà kéo tay Hồ Ngọc Nhu, nhéo tay cô một cái, "Con gầy quá, phải ăn nhiều có thịt thà hơn chút."

Hồ Ngọc Nhu vội gật đầu, nhiệt tình cỡ này khiến cô có chút chống đỡ không nổi.

May mắn thay, bên ngoài cửa truyền tới giọng của cô bé ngọt ngào, "Tổ mẫu, tổ..... mẫu, tiểu Chiêu tới rồi....."

Hồ Ngọc Nhu và Chu lão phu nhân nhìn qua, thấy tiểu Chiêu không biết khi nào đã thoát khỏi Thanh di nương và bà vú, dùng đôi chân ngắn ngủn chạy tới. Tiểu cô nương chưa đầy ba tuổi, lớn lên có gương mặt tròn vo như bánh bao, trắng nõn nà như tuyết, búi tóc trái đào, mỗi bên tết cộng dây đỏ, khi chạy mũm mĩm mũm mĩm, muốn bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Chu lão phu nhân rất thích đứa cháu gái nhỏ này, nhưng tuổi tác bà đã lớn nên chạy chẳng nổi, không cách nào khác vẫy tay: "Chậm lại, chậm lại!"

Hồ Ngọc Nhu buông tay bà ra ra, bước lên hai bước, dừng lại trước mặt tiểu Chiêu nhắc bông cô bé lên.

Tiểu Chiêu mặc dù vẫn còn nhỏ, song rõ ràng có người dạy qua cô bé, cũng không khóc, chỉ là tò mò nhìn Hồ Ngọc Nhu, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, rồi nói: "Đại..... bá mẫu?"

cô bé thật quá đáng yêu, Hồ Ngọc Nhu cũng thích vô cùng. "Đúng rồi, là đại bá mẫu. Tiểu Chiêu thông minh quá!"

Tiểu Chiêu cười lên, thấy Chu lão phu nhân đã tới, liền dang tay muốn nhào vào lòng bà.

Chu lão phu nhân cực kỳ yêu thương đứa cháu gái duy nhất này, ngay lập tức ôm cô bé qua, còn khen ngợi, "Tiểu Chiêu thật thông minh, chỉ gặp đại bá mẫu một lần đã nhớ, lát nữa tổ mẫu thưởng cho tiểu Chiêu bánh tàu hủ con thích nhé?"

Tiểu Chiêu gật đầu, mạnh mẽ giơ hai ngón tay ra, "hai!"

Chu lão phu nhân cười, đồng ý: "Được rồi! Cho tiểu Chiêu ăn hai bánh bao tàu hủ kìa!"

Hai bà cháu cùng nhau cười vui vẻ.

Thanh di nương và bà vú của Tiểu Chiêu- Thôi thị vội vàng chạy tới, Thanh di nương chạy lên trước, một bộ dáng sốt ruột không biết làm sao cho phải. Vẫn là Thôi thị mở miệng: "Lão phu nhân à, Chiêu tỷ nhi ăn nhiều có chút nặng, người đề nô tỳ ôm cho, được không ạ?"

Tiểu Chiêu quả thực có chút nặng, Hồ Ngọc Nhu lúc này ôm qua quả thực có chút hết sức.

Đương nhiên Chu lão phu nhân đã ôm không nổi nữa, bà đang muốn giao tiểu Chiêu qua, nhưng bà thấy tiểu Chiêu nhăn mũi nhỏ xíu mình, lại còn hừ nhỏ một cái. Biết cô bé không được vui, bà đành gác lại tư tâm này, đỡ đành nói: "Được được được, Chiêu tỷ nhi nhà chúng ta không nặng chút nào, rất nhẹ, rất rất rất xinh đẹp đấy!"

Bây giờ tiểu Chiêu mới vui vẻ, cô bé hôn bên má Chu lão phu nhân một cái, cười khanh khách.

Chỉ là Hồ Ngọc Nhu phát hiện tay lão phu nhân có chút run, tuột xuống dưới, để bà bớt mỏi. Biết là lão phu nhân rất yêu thương cháu gái, Hồ Ngọc Nhu đành vòng vo: "Tiểu Chiêu này, đại bá mẫu mới gặp con lần đầu mà thích con rồi đấy. Nào đến đây cho đại bá mẫu ôm con một cái, được không nào?"

Chu lão phu nhân khen ngợi nhìn con dâu, rồi quay qua Tiểu Chiêu dỗ: "Đến hôn hôn đại bá mẫu con với."

Tiểu Chiêu đắn đo lúc lâu rồi mới nể mặt Hồ Ngọc Nhu, xỏ tay nhào vào ngực nàng.

Cơ thể này của Hồ Ngọc Nhu mới mười lăm tuổi, lại chỉ nuôi dưỡng chốn khue phòng nên vô cùng mảnh mai. Thế nên tiểu Chiêu vừa mới hôn cô xong, cô bèn dụ con bé chơi trò trốn tìm.

Chu lão phu nhân xem cười ha hả, trái lại không quan tâm Thanh di nương đứng bên cạnh, chỉ nói: "Bây giờ, ta chỉ mong A Nhu có thể sinh cho Chu gia chúng ta nhất nam bán nữ *, bộ xương già của ta đã hòa lẫn lẫn rồi. Tới lúc đó ta mà có chết thì cũng có thể nhắm mắt, không còn gì nuôi tiếc cả."

Thanh di nương vốn gọi là Tú Thanh, là một trong tứ đại nha hoàn của Chu lão phu nhân. Song kể từ khi nàng được lão phu nhân ban cho nhị lão gia Chu Thừa Vê, lại sinh tiểu Chiêu và được cất nhắc lên di nương, thân phận thay đổi, tự nhiên cơ hội chuyện trò với lão phu nhân cũng khó có. Hôm nay, Chu lão phu nhân bỗng cất tiếng thờ dài, Thanh di nương còn nghĩ mình nghe nhầm, nhưng nàng phát giác ra chỉ còn bản thân mình và Thôi thị, liền đáp lại lời.

"Lão phu nhân yên tâm, đại phu nhân nhà chúng ta chắc chắn sẽ sinh con trai cho Chu gia." Nàng lên tiếng.

Chu lão phu nhân gật gù cười. "Chắc chắn, ta cũng nghĩ thế."

Song mọi người đương mải mê xem Hồ Ngọc Nhu và Tiểu Chiêu chơi vui vẻ, không ai ngờ tới Tô thị chạy sang đứng phía sau hai người, đứng lúc nghe rõ cuộc đối thoại của hai người. Khuôn mặt đang nhìn Hồ Ngọc Nhu và Tiểu Chiêu chơi với nhau đột nhiên trầm xuống, lập tức mây đen vây kín, chiếc khăn tay trong chóp nhoáng suýt bị xé thành trăm mảnh.

À tiện tỷ Tú Thanh này, câu này có ý gì, ý là nàng không sinh được con trai cho Chu gia à?

Còn có mẹ chồng! Nàng đã vì Chu gia vất vả nhiều năm nay, ấy thế mà bà ta... lời vậy mà cũng nói ra được...

Không ma ma liếc nhìn, vội nắm lấy cánh tay Tô thị, siết chặt.

Tô thị khó khăn bước tới, nụ cười xuất hiện trên mặt, tiến tới hành lễ với Chu lão phu nhân: "Đại tẩu tới sớm ghê, nương sẽ không chê cười con tới muộn đấy chứ?"

Chu lão phu nhân cũng cười nói: "không muộn không muộn, con bận rộn tới ngày, thậm chí có tới trễ chẳng nữa, nương cũng chờ được con. Trong nhà này, chuyện vất vả gì cũng ở trên người con cả."

Tìm Tô thị nhất thời nhảy lên.

Lời này của mẹ chồng có ý gì? Chẳng lẽ đại tẩu mới vào cửa mấy ngày, đã muốn tới đoạt quyền của nàng sao?

Nụ cười trên mặt nàng nhất thời cũng miêng cưỡng theo.

Chu Thừa Vĩ cũng qua rất nhanh, quả nhiên y đã tắm qua, trên người khoác áo ngoài xanh thẫm viền cây trúc, eo vẫn đeo ngọc bội không đổi, khối ngọc bích chạm lá trúc, nhưng được thay bằng màu bạch ngọc ấm áp hơn. Phớt thêm cái hầu bao, bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể lập tức ra ngoài phục vụ nhân dân.

Ở đằng xa xa y nhìn thoáng qua Hồ Ngọc Nhu, thấy nàng với cháu gái chơi vui vẻ, khóe miệng cong lên, dường như muốn cười vậy mà cuối cùng lại kìm lại không cười ra.

Cả gia đình ngồi quanh bàn cơm phòng khách của Chu lão phu nhân.

Chu lão phu nhân tự nhiên ngồi ghế chủ vị, một bên là Tô thị và Thanh di nương ngồi, bên còn lại là Chu Thừa Vĩ và Hồ Ngọc Nhu ngồi. Còn về tiểu Chiêu, với đứa cháu duy nhất của mình nên Chu lão phu nhân tự nhiên để con bé ở bên cạnh mình, tiểu cô nương hai tuổi rưỡi đầu chưa tự mình húp cháo được nhưng cầm bánh bao gặm thì không vấn đề gì. Chu lão phu nhân cũng không cần chăm sóc gì con bé, chỉ cần vừa ăn vừa nhìn con bé là được.

Trong tay Hồ Ngọc Nhu cũng cầm cái bánh bao tàu hủ ky, bánh bao vừa mịn vừa mềm, nhân bánh lại ngọt ngào, hương vị thực sự ngon cực. Chỉ là cô vừa cắn một miếng, đôi mắt lại kìm không được liếc tới Chu Thừa Vĩ, người đàn ông này kì ghê, hôm qua không lên giường ngủ thì thôi, sáng nay dậy sớm chưa tỉnh, vậy mà từ lúc qua đây tới giờ, một cái liếc mắt cũng chả thèm cho là sao?

Có vẻ như là cô ...chả lẽ mình vô tình đắc tội anh ta?

Người kì!

Hồ Ngọc Nhu thôi nhìn, vừa quay đầu lại đã đụng phải ánh mắt Tô thị nhìn qua.

Tô thị chớp chớp mắt bên chuyển sang Chu lão phu nhân, nàng cười với bà: "Nương, người nhìn đại tẩu cũng thiệt là, ngay cả lúc ăn cơm cũng không quên nhìn đại ca, cảm tình cỡ này làm người ta ghen tị quá đi mất."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21-1: Bờ môi đỏ căng phồng, như bị người hôn sưng lên

(1)

Lời Tô thị vừa nói ra, ai trên bàn cũng đều nhìn lại Hồ Ngọc Nhu, bao gồm cả Chu Thừa Vũ.

Hồ Ngọc Nhu theo bản năng quay đầu lại, tầm mắt vừa vận giao thoa với Chu Thừa Vũ giữa không trung.

Đôi mắt với ánh mắt thắc mắc nhìn mình, Hồ Ngọc Nhu chỉ cảm thấy gương mặt mình như thể bị cháy lên, như ngồi trên đồng lửa, hận không thể đứng dậy chạy đi khuất bóng. Thế nhưng bây giờ đang trên bàn cơm, ai ai cũng ở đây, ngay cả người lớn vẫn còn. Nếu cô bỏ chạy thật, không khỏi quá mức thiếu lễ phép.

Thế là cô đành phải cúi đầu, lặng lẽ gặm bánh bao.

Chu lão phu nhân lại cười ha ha lên, nói: "Phu thê mới kết hôn, còn chưa quen thuộc, nhìn kỹ mới tốt, nhìn kỹ mới tốt." Bà vừa nói vừa lắc đầu với Tô thị, ra hiệu nàng đừng chọc ghẹo Hồ Ngọc Nhu nữa. Nàng dâu mới da mặt mỏng, lúc này tiếp lời gì cũng không hay.

Tô thị hạ mắt che giấu tâm tình đang nổi lên dưới đáy mắt. Nàng che miệng cười ha ha, không lên tiếng nữa.

Vị đại tẩu này, nhìn kiểu này, không những không có chút đáng về của tiểu cô nương mười mấy tuổi còn không giống con gái thương gia. Đáng lý ra, gặp nàng ghẹo mấy câu như vậy, tiểu cô nương còn chưa làm con dâu Chu gia "thật", không phải bị mất mặt mà xù lông, thì cũng vì xấu hổ mà thất lễ mới phải!

Nhưng nàng ta chỉ biểu hiện ra bộ dáng e lệ xấu hổ mà thôi..

Có vẻ như nàng phải về suy ngẫm cho thật tốt, ngày tháng sau này ở Chu gia mình đi đường thế nào mới phải.

Nàng không có con là điểm yếu trí mạng. Nếu ngay cả quyền quản gia cũng bị tước đoạt, thì nàng..

Nàng còn có ích gì chứ?

Trong lòng Hồ Ngọc Nhu có chút không thích Tô thị, cô có lúc nào nhìn chằm chằm Chu Thừa Vũ đâu chứ. Chỉ là ngẫm về chuyện hôm qua, hôm nay ngó anh ta hai lần thôi. Tô thị này cũng hay thật, giữa anh chồng và em dâu, đùa giỡn thế này, chắc tốt nhờ?

Cũng đâu phải trường bối với văn bối mà nói mấy câu như vậy.

Hồ Ngọc Nhu lặng lẽ ghim Tô thị 1 cái trong lòng, đầu không biết mình đắc tội cô ta lúc nào, ở đâu, nhưng chính cô cảm nhận được cô ta dường như không thích cô. Nghĩ như vậy, trong lúc ăn cơm, cô không hề ngó Chu Thừa Vũ nữa, trái lại nhìn Tô thị nhiều hơn mấy lần.

Cái nhìn này, ít nhất giúp cô nhìn thấu một số thứ.

Chu lão phu nhân yêu thương Tiểu Chiêu, đặt bên người gần gũi chăm chút. Tô thị thỉnh thoảng nhìn sang, ấy thế mà trong mắt chứa đầy oán giận và hận ý. Phát hiện này làm cô bất ngờ vô cùng, bởi vì Tô thị luôn bày ra vẻ ôn hòa phóng khoáng, cho dù có ghét cô, nhưng bề mặt không hề lộ ra. không ngờ tới, nội tâm cô ta lại có thái độ khác biệt lớn tới vậy.

Tuy nhiên, Hồ Ngọc Nhu ít nhiều có thể hiểu được.

Tiểu Chiêu là do Thanh di nương sinh, con thứ mà, Tô thị ghen ghét đó cũng là lẽ thường.

Song đôi mắt còn kèm theo hận ý, thì cô có hơi bất thường rồi, sau này cẩn thận cô ta thì tốt hơn.

Cơm nước xong, Chu Thừa Vũ quả nhiên muốn xuất phủ, y trước khi đi thì nhìn Hồ Ngọc Nhu một chút. Nhớ lại sau khi Tô thị nói câu đó trên bàn cơm, Hồ Ngọc Nhu chốt lát lại nhìn Tô thị. Y bất giác nhíu mày. Tính tình cô vợ này của mình y còn chưa nắm được, chớ vì người ta đùa giỡn hai câu, đã sinh lòng bất mãn với người ta.

Nhân khẩu Chu gia đơn giản, em trai lại rời nhà quanh năm, Tô thị gánh vác trong sáu năm nay cũng vất vả khôn nguôi, có lẽ cũng mong ngóng y cưới vợ về đỡ đần một tay. Nếu hai người có xích mích, thì khó mà bắt tay làm việc, có vẻ như y nên dành chút thời gian nói chuyện với Hồ Ngọc Nhu vậy.

Có điều hiện tại...Chu Thừa Vũ miễn nhìn thấy Hồ Ngọc Nhu, liền phản xạ nhớ tới giấc mộng lúng túng đêm qua, y cảm thấy tốt hơn là bớt tiếp xúc với nàng lại.

Y gọi Tú Vân qua, bảo:"Hôm nay ta có việc đi trấn trên, đêm nay không về, nếu sớm nhất thì có lẽ quay lại vào chiều mai, lát nữa quay về báo với phu nhân một tiếng."

Tú Vân vội gật đầu, không đề cập tới việc thu xếp hành lý, nàng hiểu bây giờ Chu Thừa Vũ nói đi liền, cũng tức là hành lý đã sớm dọn dò Lô Nghiễm sửa soạn rồi.

Chỉ là trong lòng nàng sốt ruột không thôi, mới thành hôn bao lâu đâu, đã phân giường ngủ với thê tử, ngay cả trốn được cũng trốn luôn. Bây giờ nàng phải làm sao đây, chẳng lẽ phải nghe theo nhà hoàn Tú Hương ngu ngốc kia à, ra ngoài mua hương gì đó về bỏ vào phòng, lão gia phu nhân mới chịu làm chuyện tốt sao?

không, không, nếu chuyện này bị lộ ra, lão gia chắc chắn sẽ đem hai nàng bán!

Trừ phi...chuyện này được lão phu nhân chống lưng.

Chu Thừa Vũ không nhìn Tú Vân, y nhìn Hồ Ngọc Nhu ở đằng xa xa. Lúc cúi xuống nhìn Tú Vân, Tú Vân thì cúi đầu, y không thấy vẻ mặt không đúng của Tú Vân.

"Đứng rồi, mấy ngày nay trời chuyển nóng, lát nữa người qua bên nhị phu nhân nói một tiếng, để nhị phu nhân sai người đen bòn băng sang phòng cho phu nhân." Y hơi dừng lại rồi tiếp tục giao phó, "Nhớ buổi tối đặt hơi xa chút, chú ý đừng để ban đêm trở lạnh."

Hả? Đây rõ ràng là quan tâm phu nhân mà!

cô không hề nghe lầm!

Tú Vân vui mừng ngẩng đầu, gật đầu liên tục: "Dạ dạ, nô tỳ nhớ kỹ. Lão gia yên tâm, nô tỳ nhất định qua báo với nhị phu nhân ạ."

Trái lại Chu Thừa Vũ không hiểu, chỉ là đặt mấy bồn băng thôi, có cần vui tới vậy không?

Y không nói gì, phất phất tay, quay người đi.

Cho đến khi Tú Vân đến nói, Hồ Ngọc Nhu biết, hóa ra Chu Thừa Vũ ra ngoài đi tới ngày mai mới trở lại, nói gì mà khảo sát ở trấn trên, nói tới nói lui lời giải thích cũng không rõ ràng.

Người này có vẻ như đang bức mình gì đấy.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu nghĩ muốn nát óc, cũng không biết anh ta bức mình chỗ nào cả, vậy thì chỉ có chuyện của Triệu Tịch Nghiêm thôi. Chẳng lẽ nhìn bề ngoài anh ta kiểu không quan tâm, nhưng thực tế lòng vẫn luôn đề ý? chắc vậy rồi, đàn ông mà, là một người đàn ông, ai lại hy vọng trong lòng vợ mình vẫn vương người khác.

Xem ra mình phải lên kế hoạch "Quên Triệu Tịch Nghiêm càng sớm càng tốt." mới được.

Tú Vân nhỏ giọng bẩm báo: "Phu nhân, lão gia là quan tâm người ấy, vừa rồi còn dặn nô tỳ, bảo nô tỳ qua bên nhị phu nhân lấy băng vệ đặt trong phòng người ạ. Ngài ấy bảo trời dạo này quá nóng, lão gia sợ người bị nóng ạ."

Hở?

nói anh ta nói vậy...Hồ Ngọc Nhu có hơi mơ màng rồi.

Đoán không trúng tâm tư Chu Thừa Vũ, cũng đoán không trúng tâm tư của Tú Vân luôn.

Ban đầu cô cho rằng Tú Vân hẳn là kiên quyết leo lên giường người nọ. Thế mà giờ có vẻ cô ấy vui mừng hơn mình là sao nhỉ, liệu có khi nào mình hiểu nhầm cô ấy không?

Nghĩ tới đây, cô bỗng nhớ tới Thanh di nương và con ruột nàng ta Tiểu Chiêu, cùng với ánh mắt Tô thị nhìn Tiểu Chiêu trên bàn con lúc nãy. Nhắc tới Tô thị ầu ơ cũng là người mệnh khổ, trước kia nghe Tú Vân kể lại cô ta cũng đã gả tới Chu gia hơn sáu năm, vẫn không có con.

Mà Tiểu Chiêu à, Thanh di nương chỉ với nhị lão gia một lần cách đây ba năm vậy mà dính ngay. Vậy thì coi ra, vấn đề không phải trên người nhị lão gia. Chỉ có thể nói nó nằm trên người Tô thị. Ở cô đại này, không con là tội lớn nhất để bỏ vợ, Tô thị đã gả qua Chu nhiều năm vậy, áp lực hẳn là lớn không tả nổi.

Cho nên cô, cô phải mau chóng sinh con mới được à?

Nghĩ tới cơ thể của tiểu nguyên chủ mới 15 tuổi, nhỏ như vậy mà sinh con thì quá nguy hiểm. Hơn nữa điều kiện y tế ở cổ đại không hề tốt, phụ nữ sinh con như đi dạo một vòng ở cửa quý môn quan (cửa âm phủ). Nếu được, Hồ Ngọc Nhu hi vọng mình tới 18t mới có con.

Nhưng lỡ may cô cứ không sinh như vậy, có vẻ như Tú Vân và Tú Hương này, ắt hẳn chiếu theo lẽ thường nên chấy tóc cho hai người họ nhỉ? Hồ Ngọc Nhu không hề muốn thấy cảnh đó tí nào, cho dù đây là cổ đại, cô vẫn như cũ chỉ muốn chế độ một vợ một chồng.

Phiền não quá đi mất.

Mà giây phút bị phiền não quán lấy, Hồ Ngọc Nhu hơi đồng tình với Tô thị.

.

Hồ Ngọc Nhu đi gặp Quàn ma ma.

Quàn ma ma hơn 30 tuổi, bà là mẫu phụ nữ trung niên hơi mập mạp. Tiết thị cho người đánh bà hơi bị dã man, bây giờ chỉ có thể nằm trên giường. Khi Hồ Ngọc Nhu đến, bà chống người muốn đứng dậy, vẫn là Hồ Ngọc Nhu nhanh chân chạy lại đỡ bà xuống, có một phen ép buộc bà mới nghe lời.

Hồ Ngọc Nhu ngồi đầu giường đánh giá bà, bà rơi nước mắt không ngừng. "Tiểu thư ngoan của ta.....tốt rồi, tốt rồi!" Tiết thị và tam tiểu thư tính kế tiểu thư, nhưng không ngờ tiểu thư được Chu đại nhân yêu thích, chắc chắn là do phu nhân trên trời phù hộ, "Tiểu thư, đây là trong họa được phúc, sau này chúng ta trải qua tháng ngày tốt lành, người ngàn vạn nên quên đi tất cả chuyện cũ trước kia đi, từ nay về sau sống vui vẻ với Chu đại nhân."

Chuyện của Hồ Ngọc Nhu, hôm qua Quàn ma ma cố chống đỡ gắng hỏi A Quỳnh tắt.

Bà dặn đi dặn lại Hồ Ngọc Nhu, đừng nhớ tới Triệu Tịch Nghiêm nữa.

Quàn ma ma là bà vú của Hồ Ngọc Nhu, giây phút vừa nhìn thấy bà ấy, Hồ Ngọc Nhu liền có cảm giác quen thuộc ập tới. Cộng với ánh mắt quan tâm không chút giả dối, được người ta đặt trong lòng, đặc biệt là người thiếu thôn tình thương mẹ như Hồ Ngọc Nhu mà nói, nhất thời cô cảm động khôn nguôi, nước mắt vỡ òa rơi tí ta tí tách.

"Ma ma yên tâm, con hiểu mà." cô gật đầu liên tục, mặc dù cô biết tiếng ma ma này không phải nghĩa ma ma ở hiện đại, nhưng bụng bảo dạ dặn lòng xem Quàn ma ma là mẹ của mình.

Quàn ma ma thấy Hồ Ngọc Nhu sống sót, tâm được đặt xuống, bà vội giục Hồ Ngọc Nhu về lạ, "Người mau trở về đi, bây giờ đã gả cho người ta, làm dâu nhà người khác, chuyện gì cũng cần phải cẩn thận. Giờ người đã là đại phu nhân Chu gia, còn nô tỳ là hạ nhân, người ở lâu trong phòng nô tỳ không tốt. Ngoan nào, nghe lời ma ma, chuyện gì không hiểu thì thương lượng với A Quỳnh, nếu thương lượng không có kết quả thì sai A Quỳnh tới nói với nô tỳ, nô tỳ nghĩ kế giúp người. Chờ thân thể nô tỳ khá lên. Nô tỳ lập tức tới hầu hạ bên cạnh người."

Quàn ma ma và A Quỳnh, hai người này vô cùng tốt với cô, thực tế mà nói hai người họ tốt với cô bé nguyên chủ mà thôi. Song Hồ Ngọc Nhu nhận hết, cô nhất định đối xử với họ tốt hơn cả cô bé nguyên chủ. Thực chất họ không hề giống hạ nhân của tiểu nguyên chủ chút nào, trái lại giống người thân của nhau hơn.

Chồng và con của Quàn ma ma vì gặp sự cố mà chết hết, nên bà gần như xem tiểu nguyên chủ là con gái mà chăm sóc. Vì thế Hồ Ngọc Nhu cũng không dám nán lại lâu, sợ Quàn ma ma phát hiện ra sợ hãi. "Ma ma ở đây ráng dưỡng thương cho tốt, đừng vội. Bên cạnh con có người hầu hạ rồi, chừng nào thương tích của ma ma hoàn toàn bình phục cho thật là tốt rồi về. Chuyện rắc rối của con sau này con nhiều, đợi làm phiền ma ma đây."

Tiểu thư trưởng thành rồi, biết lo lắng cho bà, quan tâm bà.

Quàn ma ma nước mắt lưng tròng, trong lòng vô cùng ấm áp.

Sau khi đi ra ngoài, Hồ Ngọc Nhu gọi tiểu nha hoàn hầu hạ Quàn ma ma tới, tỉ mỉ dặn dò một phen, mới dẫn A Quỳnh về.

p/s: Vì hơn 7k chữ nên mình chia làm 3 phần, nay edit 2p, sợ mấy bạn trông nên mình đăng lên trước, nay mình biết tự giác lắm, còn ngóng động phòng mấy bạn cứ chờ từ từ

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21-2: Bờ môi đỏ căng phồng, như bị người hôn sưng lên 2

Ngày hôm sau lúc Chu Thừa Vũ trở về, trong phòng của Hồ Ngọc Nhu đã bày biện mấy bồn tắm. Y đi thôn dưới khảo sát một lượt, mới quay về thư phòng tẩy rửa, tới khi bước vào phòng trời đã chạng vạng tối. Ở cổ đại chà có tiết mục giải trí gì cả, cả ngày Hồ Ngọc Nhu nằm chán, chỉ có thể nằm dựa giường La Hán đọc sách.

cô nhìn thấy chữ phồn thể là đầu đau mất môi, cuối cùng chúng nhíp lại với nhau, nhắm mắt lại ngủ luôn.

Chu Thừa Vũ vừa vào nội thất, liền thấy một mảng "Bức tranh mỹ nhân say ngủ buổi trưa hè", mỹ nhân tuổi tròn mười lăm, môi không son mà đỏ, mày không vẽ mà cong, tóc đen trước gió lay động trên mặt, bởi vì ngủ say mà ửng hồng như hoa hạnh đầu cành ngày xuân, yêu kiều e ấp, tựa như chỉ cần có con gió nhẹ, liền phiêu đảng rồi...

Roi vào vai người, roi vào lòng tay người, roi vào tim người.

Cào nhẹ vào lòng khiến người ta ngứa ngáy...

Chu Thừa Vũ bước tới, đứng cạnh giường và cúi xuống nhìn nàng.

Bờ môi đỏ căng phồng, như bị người hôn sưng lên.

Ma xui quỷ khiến, Chu Thừa Vũ cúi xuống hôn.

Còn chưa chạm vào, mỹ nhân đã vùng tay xoay người, mặt đối mặt với y. Y vô thức lùi lại một bước, lại phát giác vì sự thay đổi tư thế, mắt dừng ngay tầm ngực nàng, có vẻ so với lúc nàng đang đứng hoặc ngồi thì bây giờ nhìn nó có vẻ đồ sộ hơn hẳn.

Loại kích thích này khiến y bất giác nhớ tới giấc mộng xuân kia.

Đối với Chu Thừa Vũ, người luôn tự tin mình biết kiểm chế hơn người mà nói, chuyện này là một khủng khiếp vô cùng.

Thế nên Hồ Ngọc Nhu không biết, chỉ vì tư thế ngủ của cô trong lúc vô tình, cô lại một lần nữa dọa Chu Thừa Vũ chạy mất.

Tú Vân và Tú Hương tro mắt nhìn theo bóng lưng Chu Thừa Vũ đi.

Mặt tú Hương đau khổ nhìn Tú Vân, "Tú Vân tỷ, giờ phải làm sao đây! Tỷ nhìn lão gia xem, tân hôn mới mấy ngày đâu, đi ra ngoài hằng đêm không nói, bây giờ mới trở về phòng đã lập tức quay người đi mất, rõ ràng không đặt phu nhân vào trong mắt mà!"

Tú Vân cũng sốt ruột muốn chết đây. Hôm nay, nàng đặc biệt chuẩn bị cho phu nhân bộ quần áo hơi lộ, vắt và lấm mới đồ được phu nhân nằm trên giường La Hán đọc sách, chính là biết xuất thân phu nhân là con nhà thương, có lẽ đọc sách không vào. Quả nhiên, phu nhân đọc chưa tới đâu đã buồn ngủ, đúng là thời cơ tốt nhất phô bày vừa đúng dịp lão gia quay lại

Cơ hội như vậy, chẳng nhẽ không phải là bắt gặp được phu nhân mỹ nhân ngủ say, cảm lòng khôngđâu, thừa dịp ban ngày... làm mấy chuyện vui vẻ hay sao!

Dựa vào lương tâm mà nói, phu nhân đã đủ đẹp rồi!

Nếu ngay cả phu nhân mà lão gia còn chứng mất, thì sợ là đời này nàng và Tú Hương chắc chắn khôngcó cơ hội.

không không, nay nàng đã mười bảy, nàng mới không muốn cứ như vậy mà bị tha. Ở cái tuổi này mà bị tha, mẹ nàng hoặc là gả nàng một người nông dân bình thường, hoặc bà sẽ bán nàng cho một thương gia nhỏ nào đó làm mẹ kế hoặc dứt khoát đưa nàng làm thiếp, nàng không muốn!

Gặp qua một nam nhân như lão gia, nàng làm sao không chứng mất bọn họ cho được.

Mà lão gia còn là thiếu gia của hầu phủ kinh thành, nàng dám chắc chắn, sớm muộn gì ngài ấy cũng mang theo cả nhà trở lại kinh thành. Nàng không muốn gả ra bên ngoài, không muốn tương lai bị nhà mẹ đẻ xem như là cây rụng tiền mà bòn rút. Nàng muốn theo lão gia lên kinh thành, thế là nhà mẹ đẻ rốt cuộc không gieo họa tới nàng được rồi!

Tú Vân đột nhiên siết chặt bàn tay mình lại, nói với Tú Hương: "Muội ở lại trông phòng, ta đi gặp lão phu nhân cái."

Chu lão phu nhân mất lạnh nhìn Tú Vân đang quỳ trước mặt mình, đôi bàn tay bà trong tay áo khôngkèm chết được run rẩy. Chuyện của trưởng tử, bà thực lòng lo lắng, cũng có dự cảm xấu trong lòng. Thế nhưng con nhà hoàn Tú Vân này dám ở trước mặt bà đề cập tới, bà không tài nào chịu được, trong lòng như có con dao cùn cứa tới cứa lui- đau tới nỗi thờ không được.

Đó là đứa con cả của bà, từ lúc sinh ra tới lúc trưởng thành vô cùng ưu tú, liên tục bảo vệ bà và con thứ.

Đó là niềm kiêu ngạo của bà đời này, là đứa con đời này bà coi trọng nhất. Vậy mà giờ đây bị đứa nha hoàn nghi ngờ..... bà làm mẹ nó, vậy mà một lý do bác bỏ cũng không tìm ra. Bà chỉ hận trời cao có sao không trừng phạt bà, có sao hết lần này tới lần khác để con trai mình bị người đời coi thường như vậy, để người ta nhìn nó bằng ánh mắt khác chứ!

Sau lưng Tú Vân từng đợt từng đợt đỏ mồn hôi lạnh, rõ ràng đang trong lúc hè nắng chói chang, nhưng nàng lại cảm thấy rét lạnh từng cơn. Nàng cúi đầu. Nặng nề đập đầu liên tiếp trên sàn đá cẩm thạchlạnh lẽo.

Đập vài cái liên tục, trán đập tới rách da, máu lan theo khe ra ngoài.

Nàng cố gắng khống chế âm thanh mình sao cho không run rẩy, "Lão phu nhân, nô tỳ là ở nơi người ban ra, nô tỳ là loại người gì người khác không biết còn người là rõ ràng nhất. Nếu nô tỳ có lòng dạ xấu xa, ba năm rồi, nếu nô tỳ có lòng thì thiếu gì cơ hội. Vậy mà nô tỳ cái gì cũng không làm. . .mất thấy lão gia đã tới tuổi thành gia lập nghiệp, phu nhân cũng đã cưới rồi. Nếu thời gian lâu dài mà tin tức phát ra vẫn không có, nô tỳ sợ người ta cười chê lão gia, thậm chí coi khinh ngài ấy!"

nói xong, nàng ta tiếp tục đập đầu “cộp, cộp, cộp” mấy cái..

Lúc Chu lão phu nhân giương mắt nhìn tới, trán Tú Vân đã bết bết máu chảy lan xuống. Thân là nữ tử, bất kể tuổi tác, không ai mà không thương tiếc dung nhan mình, Tú vân lại làm thế này..... Chu lão phu nhân khép hờ mắt, bà biết nha đầu này từ lâu đã động tâm với con trai mình, một lòng mong ước con trai mình tốt.

"Ý người là, lão gia chỉ liếc qua phu nhân một cái rồi ra cửa?" Rốt cuộc Chu lão phu nhân cũng mở miệng.

Trong lòng Tú Vân khấn phôi, song trên mặt ra vẻ cực kì nghiêm trọng: "Vâng, phu nhân không hề biết lão gia hôm nay trở lại, vì trời nóng quá, nên ăn mặc mỏng đi chút ít. Thời điểm lão gia về tới, thấy phu nhân đang nằm trên giường La Hán nghỉ ngơi, ngay cả hộp miến trà cũng không, vội rời khỏi."

Nhưng mà rõ ràng ngày hôm đó chính miệng con trai nói với bà, nó thích vị đại tiểu thư Hồ gia này!

Lẽ nào con trai lừa mình?

Chắc là vậy, nếu không, sao buổi chiều nó không chạm vào A Nhu chứ?

Nhưng mà nếu hạ được con trai....

Nếu con trai bà mà biết, sợ là bà là mẹ của nó đi chẳng nữa, nó cũng nổi giận, phải không?

Nhưng mà con trai bà là đàn ông, đã là đàn ông, ai lại chịu được bản thân bị người khác nghĩ như vậy?

Nhưng mà..... chả lẽ bà chỉ có thể trông mặt nhìn?

Tú Vân nói đúng, con trai đã tới tuổi gây dựng sự nghiệp rồi, không thể cứ để mãi như vậy nữa.

"Người lui đi, ta sẽ suy nghĩ thêm." Chu lão phu nhân cho hay.

Tú Vân không dám nói thêm, cố gượng đôi chân mềm nhũn lết ra ngoài.

Chu lão phu nhân trần trọc mãi vẫn chưa quyết định được, bà vốn đầu phải người có chính kiến, sau lại có con trai đưa sau xuất sắc hơn đứa trước, thành ra bà quen nghe lời của con mình. Hôm nay, có lẽ chỉ có thể cho gọi con dâu nhỏ tới bàn bạc chút thôi.

Chỉ thoáng chốc Tô thị đã tới. Nhe xong lời Chu lão phu nhân vậy mà nàng không cảm thấy nực cười chút nào. Nàng biết rõ mẹ chồng mình là người không chính kiến, tìm nàng tới thương lượng là chuyện bình thường. Có điều nàng hơi khó nói, nàng thấy đại khái là đại bá có bệnh mà giấu thôi, nếu không hai nha hoàn tư sắc Tú Vân và Tú Hương nũng nịu sớm tới hơn ba năm, sao có thể nhận được ngay cả chạm 1 lần cũng không? Chỉ là Chu gia là tam phòng hầu phủ kinh thành, nếu mãi không có con nối dòng, vậy thì sẽ bị đại phòng nhị phòng bên đó coi khinh vĩnh viễn.

Nhưng mà, nàng lại càng mong đích trưởng tôn của tam phòng từ trong bụng nàng bỏ ra.

không phải nàng muốn tranh quyền hay tranh tiền, nàng chỉ muốn đứng vững gót chân ở Chu gia thôi, không đơn thuần dựa vào quyền quân gia. Chưa kể bây giờ còn chưa biết ra sao nữa, quyền quân gia thì đang lung lay, nếu Hồ đại tiểu thư kia sinh được đích trưởng tôn, chỉ e là ở Chu gia này không còn vị trí của nàng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21-3: Bờ môi đỏ căng phồng, như bị người hôn sưng lên 3

"A Tĩnh, sao con không nói chuyện, nghĩ cho nương cách gì đi!" Chu lão phu nhân thấy Tô thị từ lúc tới cái gì cũng không nói, khẽ thúc giục.

Bỗng lúc này đầu Tô thị ló lên một ý.

Nếu Hồ đại tiểu thư có con, liền chứng minh thật ra thân thể đại bá vốn không có vấn đề, có thể làm phụ nữ mang thai. Chỉ là nếu Hồ đại tiểu thư sinh.....một đứa trẻ có vấn đề? Đó không phải là cho dù vị đại tẩu này có làm chuyện gì chẳng nữa, cũng không hơn được nàng rồi?

không chỉ không hơn được nàng, mà còn bị người đời dè bieu, đời này đừng mong có thể ngẩng cao đầu!

Tô thị nghĩ vậy, ý nghĩ từng chút từng chút hiện lên rõ ràng trong lòng nàng.

Nàng một chút cũng không thấy tội lỗi, Hồ đại tiểu thư này tuổi còn nhỏ mà tâm cơ thâm trầm, đoạt hôn sự tốt của em gái, đã vậy còn tính kế thành công khiến mẹ chồng và đại bá một lòng một dạ hướng về nàng ta. Dạng người này nếu từ đầu không đàn áp được thì nàng vĩnh viễn đừng mong đứng dậy nổi, bằng không sớm muộn gì nàng cũng không áp chế được.

Mà dù cho nàng ta bị người đời cười chê, thì âu cũng do nàng ta tự tìm, ai bảo ban đầu nàng ta tồn tâm tư xấu xa chứ!

"Nương này, con thấy nha hoàn Tú Vân nói phải đấy, đại bá cũng sắp tới tuổi gây dựng sự nghiệp, nếu mãi không có con, e là bên ngoài dù không dám nói gì trước mặt đại bá, nhưng sau lưng âm thầm chỉ trích cũng không ít đâu." Mặt Tô thị lộ rõ vẻ lo lắng, ngầm nghĩ một lát rồi nói: "Đây chỉ chuyện thứ nhất, nhiều lắm thì đại bá bị coi thường, nhưng đường thăng quang tiến chức ít nhiều bị ảnh hưởng. Còn chuyện thứ hai, là bên phía đại phòng và nhị phòng bên kinh thành, tam phòng chúng ta vốn đã là con thứ, cha chồng lại còn.... Con dâu thì có lòng mà không tranh nổi, tới nay bụng vẫn không có động tĩnh gì, bây giờ người không chịu thua kém ở tam phòng, chỉ còn mỗi đại tẩu mà thôi."

Nếu ngày thường, Chu lão phu nhân đương nhiên trước tiên sẽ an ủi Tô thị một phen. Song bây giờ Chu lão phu nhân bị Tô thị hù sợ, bản thân bà lại không hiểu biết gì, nhất thời sốt ruột không biết làm gì cho phải!

Bà ngờ ngàng mở miệng: "Nếu..... Nếu Thừa Vũ biết sẽ trách ta....."

Tô thị một khi quyết định, thái độ nàng kiên quyết vô cùng, nàng bắt đầu khuyên lơn: "Nương đây cũng một lòng muốn tốt cho bá ấy, đại bá nếu biết cũng chỉ giận dữ nhất thời, sau đó cẩn thận ngẫm lại thế nào đại bá cũng hiểu được. Lại nói, nương là mẹ ruột của bá ấy, giữa mẹ con với nhau nào có một đêm thành thù chứ, nương sao có thể hại đại bá được?"

Chu lão phu nhân vừa suy tư vừa gật đầu, muốn mở miệng nói gì đó, Tô thị đã chớp lấy mở miệng: "Hơn nữa, hôm qua trước khi đại bá đi trấn trên, còn sai người qua chỗ con lấy mấy bốn băng đây, bảo là mùa hè quá nóng, sợ đại tẩu không thể chịu nổi. Có thể thấy thật ra trong lòng bá ấy có đại tẩu, chỉ là biết đâu.....". Làm em dâu, muốn nói kỹ hơn cũng khó mà mở miệng. Tô thị ngưng lại chút, trong chốc lát lại tiếp tục: "Loại chuyện này, không trải qua thì không thấy gì, một khi nếm qua ngon ngọt, ắt biết được chuyện vui vẻ trong đó. Chúng ta

lần này giúp đại bá một tay, tự nhiên sau này chúng ta không cần làm gì nữa. Biết không chừng sau này, đại bá còn muốn cảm ơn ngài đấy chứ".

Chu lão phu nhân dần dao động: "Vây, chuyện lần này do con làm, không thể cho bọn nha hoàn được, cũng không được để Không ma ma biết. Con tự mình ra ngoài hỏi thăm một chút, xem rồi mua được hoặc mua hương gì đó, sau đó đích thân giao cho đại tẩu con. Chuyện này ngoại trừ ba kẻ chúng ta, tuyệt đối không được nói cho người khác biết!"

Tô thị sáng khoái đồng ý: "Vâng!"

Tô thị không ở lại đây lâu, tất nhiên, Tô thị nào nghe lời Chu lão phu nhân nói mà không tiết lộ cho kẻ khác biết. Nàng làm em chồng, chuyện này lại không thể không qua tay nàng. Nếu ngày sau đại bá biết được, hơn nữa nếu đứa trẻ Hồ Ngọc Nhu sinh ra có vấn đề gì, một khi đại bá trách tội, sợ là dù nhị lão gia có về ngăn cũng ngăn không được.

Cho nên, chuyện này nàng chỉ có thể trốn sau lưng mẹ chồng giao cho Không ma ma làm

Không ma ma giúp đỡ nàng quản gia hơn sáu năm nay, ở nhà này rất có mặt mũi. Coi như lẽ mà sau này chuyện có lộ ra ánh sáng, nàng cũng có sức mà bảo vệ Không ma ma. Và lại, có chuyện gì thì đẩy mẹ chồng ra đứng đầu ngọn gió, sau đó mới tới Không ma ma chịu tội, tới lúc đó kiểu gì mẹ chồng cũng đứng ra che chở cả thôi.

Nhưng mà, Không ma ma chưa chắc đồng ý với nàng làm như vậy, hơn nữa coi như đồng ý, mua bên ngoài thế nào cũng lưu lại dấu vết..... có lẽ, nàng nên dùng đồ mẹ mình áp dưới đáy hòm lúc nàng xuất giá.

Xuất thân Tô thị không hề thấp, cha nàng là Lại Bộ Thị Lang quan tứ phẩm. Trong nhà ngoại trừ mẹ nàng là chính thất, còn có năm di nương bên người, thông phòng bốn người, mà huynh đệ tỷ muội thì vô số. Từ nhỏ nàng lớn lên ở nơi như thế, mưa dầm thấm đất, cộng thêm mẹ nàng có vài phần bản lĩnh, tự nhiên nàng cũng học được phần chân truyền.

Thời điểm xuất giá, đầu hai mẹ con nàng biết biết nhân khẩu tam phòng đơn giản nhất, nhưng vì đề phòng hờ, vẫn nên chuẩn bị đầy đủ thủ đoạn thì hơn.

.

Hồ Ngọc Nhu bị A Quỳnh đánh thức.

cô mơ màng mở mắt ra, thấy là A Quỳnh, hỏi: "Canh mấy rồi? Đại nhân bảo chấp tới trời lại, về tới chưa?"

A Quỳnh muốn khóc tới nơi, nàng mãi không biết tại sao, tiểu thư nhà mình và đại nhân không có duyên đến vậy! Hôm nay, cô nghe thấy tiểu thư than trời sao nóng bức thế, muốn ăn dưa hấu quả, vội tự thân xuống bếp dọn người ta một tiếng. Ai biết được đầu nàng mới bước chân trước đi thì tiểu thư đã ngủ, tới lúc đại nhân về mà người cũng chả hay!

"Trở về rồi." Giọng tiểu nha đầu buồn buồn, "Có điều Nhị phu nhân đang ở đây đấy, bảo có chuyện muốn trò với người kia."

Hồ Ngọc Nhu lẹ làng bật dậy, Tô thị tới à, cô phải lên tinh thần để nhìn thấu người này mới được.

Trần Tú Vân bị thương, Tú Hương ở bên ngoài giữ cửa, do đó còn chưa chờ Hồ Ngọc Nhu phân phó đã dẫn Tô thị vào. Tô thị vừa tới đã thấy Hồ Ngọc Nhu mặc quần áo không chỉnh tề ngồi trên giường La Hán, đôi mắt nhanh chóng lóe lên tia khinh thường, ngoài mặt lại nói: "Hóa ra là ta đến không khéo à, quấy rầy đại tẩu rồi"

Hồ Ngọc Nhu là người tới từ hiện đại, thời đại con người mặc quần short áo ba lỗ vẫn lướt ra phố như cơm bữa. Huống hồ bấy giờ trên người vẫn mặc nguyên quần áo, chẳng thấy chỗ nào không thích hợp cả. Tuy nhiên, Tô thị như vậy hình như quả trốn rồi thì phải, cho dù khi nào đi nữa, chủ nhà còn chưa lên tiếng tự động vào nhà người khác, có vẻ không hay lắm thì phải.

Nơi này cũng chẳng có người ngoài, nghĩ tới Tô thị không phải dạng tốt lành gì, cô cũng lên tiếng: "Dẫu sao có mình ta trong phòng thì không sao, lỡ may đại nhân còn ở đây, đệ muội vào tự nhiên như vậy không hợp lẽ thì phải."

Nhất thời trên mặt Tô thị ảm và không vui, nhưng mà nhìn bộ dạng câu người như vậy của Hồ Ngọc Nhu mà còn phải đợi hạ được thì đại bá mới chịu chạm nàng ta, chỉ tưởng tượng tới cảnh đó thôi, con giận của nàng chốc lát bị bay sạch sẽ.

Nàng cười tủm tỉm, nói: "Đại tẩu nói rất đúng, ta đây cũng vì chuyện này mới tới gặp tẩu thôi. Ôi ta nói đại ca cũng thật là, đại tẩu là mỹ nhân yếu điệu thế này, có sao đại ca cứ mãi không muốn chạm đây?"

Tú Hương với A Quỳnh đều giật mình sợ hãi.

Có chuyện gì thế này?

Tốt rồi, mấy lời bực gai* thế này cũng nói được, phu nhân với nhị phu nhân, khi nào thì bất hòa vậy?

*châm chọc, mỉa mai

Hồ Ngọc Nhu lập tức chửi thề cmn mấy trăm lần, cô à họ Tô này!!!

Si nhục! Đây tuyệt đối là si- nhục- trần- trụi!

Hồ Ngọc Nhu căn bản còn chưa làm tốt công tác tâm lý tiến hành giao lưu về chiều sâu. Dẫu sau trước giờ nàng yêu thích là nhân vật trong sách, đến nỗi bản thân bị anh ta mê hoặc, thế nhưng suy cho cùng cảm giác này không phải tình yêu, tất nhiên cô không thể nào có ý giao lưu chiều sâu liền và ngay cả.

Mặc dù cô cực kỳ cực kỳ đề ý Chu Thừa Vũ có vẻ ngu hay không, nhưng sâu trong nội tâm cô luôn vô thức bỏ qua mấy chuyện này.

Nhưng mấy lời Tô thị thốt ra, làm cô ghen lại.

cô không trả lời, lần này cô trả lời kiểu gì cũng không tốt. Càng không được lo lắng, càng vội, thì đồng nghĩa với việc Tô thị nắm thế chủ động trong tay.

Hồ Ngọc Nhu hất cằm ra hiệu cho Tú Hương lui xuống, rồi gật đầu với A Quỳnh, ý đi theo đi.

Tô thị thấy vậy, quay sang bảo Không ma ma cũng ra khỏi.

Mặc dù Không ma ma thấy lời nói của cả phu nhân nhà mình hay đại phu nhân đều có vẻ không hợp. Song nhớ tới mục đích phu nhân mình sang đây, hiểu ý ra phòng khép cửa lại.

Thoảng cái trong phòng chỉ còn lại Hồ Ngọc Nhu và Tô thị, Hồ Ngọc Nhu bèn không thèm khách sáo, bình chân như vại(26) ngồi xuống, nhìn thẳng Tô Thị, nhàn nhả nói: "Tướng công bảo, bây giờ ta còn quá nhỏ, chàng lo lắng ta mang thai quá sớm không tốt cho cơ thể. Đệ muội cũng biết đó, nữ nhân thì xuất giá tòng phu, ta chỉ có thể nghe lời chàng nói, chưa kể

chàng ấy suy nghĩ thế cũng là vì ta. Thế nên hai chúng ta bàn bạc, đợi khi sức khỏe ta tốt lên rồi thì có con cũng không muộn."

(26) Bình chân như vại: vững lòng, yên trí, không lo gì thiệt hại đến mình trong lúc người khác phải lo lắng, hoảng sợ.

Mặc kệ Hồ Ngọc Nhu nói gì thì Tô thị không hề quan tâm tới, riêng con cái thì nàng không thể.

Con là vảy ngược của nàng!

Nàng rõ ràng là nói đại bá không muốn chạm vào nàng ta, là chê nàng ta, là thêm coi trọng nàng ta, thế mà nàng ta.....nàng ta quay ngang nói muốn có con? Đây là cố ý, là cố ý, là..... Tô thị tức đến nổi mặt mày xanh mét, đưa tay chia vào mặt Hồ Ngọc nhu, lâu thật lâu mà nói không nên lời.

Hồ Ngọc Nhu thấy cô ta như thế, trái lại có chút hối hận, có phải cô nói chuyện hơi đụng chạm quá không? Nhưng mà, chính Tô thị có ác ý với cô trước, mình lại không phải là một kẻ ngốc, người ta không thích mình, tất nhiên mình biết chứ.

Hình như, có vẻ, cô quả thật đụng vào vết thương người ta rồi.

Hồ Ngọc Nhu muốn lên tiếng xin lỗi, lại thấy Tô thị bỗng nhiên mỉm cười, chỉ là trên mặt kéo ra nụ cười, ý cười lại không lan tới đáy mắt. Nàng ta nhìn Hồ Ngọc Nhu, từ từ nói: "Đại ca nói phải đấy, quả thật như vậy, ta không ngờ hóa ra đại ca còn đau đại tẩu đến vậy."

Hồ Ngọc Nhu cười theo.

Tô thị cũng không ngồi xuống, cứ đứng đó, nói tiếp: "Nương vừa gọi ta qua bên đấy, bảo đại tẩu mới vừa chữa chưa lâu, đại ca vẫn chưa yên phòng với tẩu. Vốn là lo lắng mẫu thân tẩu ra đi sớm, không có ai chỉ bảo mấy chuyện này, bảo ta tới dạy tẩu. Có điều đại tẩu đã bảo là đại ca thương tẩu, muốn đợi tẩu khỏe lên thì yên phòng, thế thì không có chuyện của ta nữa. Chỉ là tuổi đại ca ngày càng lớn, dưới gối lại chẳng có đứa trai đứa gái nào, nếu đại tẩu tự nhận mình mỏng manh không chịu nổi, thì chớ nên học người ta mà đổ kị. Trước mắt đại bá có Tú Vân và Tú Hương đấy, đều là người do bên nương tặng cho đại ca đấy, xưa thì chưa có ai làm chủ, còn nay đại tẩu vào cửa rồi. Ta nghĩ chừng tẩu nên sớm chọn ngày lành tháng tốt cho hai nàng ấy nở mày nở mặt đi. Bên cạnh đại ca cũng không thể không ai hầu hạ được, bằng không nương cũng không chiều tẩu mãi được."

nói xong một tràng dài như vậy, cuối cùng Tô thị cũng thở một hơi, vậy mà không chờ Hồ Ngọc Nhu trả lời, ngay lập tức nàng nói tiếp: "Lời muốn nói ta cũng đã nói, còn làm như thế nào thì đại tẩu nên tự xem lại bản thân. Thân là em dâu, quản chuyện trong phòng đại ca đại tẩu nhiều ắt không tốt. Thôi, đại tẩu nghỉ ngơi đi, ta cáo từ".

Dứt lời liền xoay người đi, nàng không muốn ở đây thêm một khắc nào cả

Bấy giờ Hồ Ngọc Nhu một tí hối hận cũng không còn, Tô thị này, cô một chút cũng không đoán sai, ả có thù với cô mà. cô còn chưa làm gì cả, ả đã tới kêu Chu Thừa Vũ nạp Tú Hương và Tú Vân. Bản thân cô ta không được hạnh phúc vì có thứ nữ và đi nương nên muốn cô cũng phải không hạnh phúc theo à?

Mà Tô thị vừa bước ra ngoài, gió nóng phả vào mặt, nhất thời nàng hối hận chết luôn.

Vốn nàng muốn tự tay Hồ Ngọc Nhu động thủ, vừa đứng có mẹ chồng làm lá chắn, ấy vậy mà bị tức nói không lựa lời. Bấy giờ nói cũng đã nói rồi, chẳng nhẽ nàng không biết xấu hổ mà còn quay lại sao? Và lại, nàng quả thật giận muốn điên lên. Quả nhiên nàng không nhìn lầm Hồ Ngọc Nhu, quả nhiên không nhìn lầm, chuyện còn chưa ra sao, móng vuốt mèo đã lộ ra cáo người rồi!

Nàng đã nói, miễn là người bình thường chọn giữa tú tài với huyện lệnh, thì có ai lại đi chọn cái trước chứ. Hồ Ngọc Nhu này, thực sự là một nhân vật lợi hại. Quả thật vô cùng đáng tiếc, nếu Hồ tam tiểu thư gả sang đây, nàng chắc chắn không cần phải phiền lòng bởi mấy chuyện này.

Đến cùng tuổi nàng ta vẫn còn nhỏ, giữ bình kinh được mấy khi đâu, sớm muộn gì cũng lòi đuôi cáo ra. Vừa vặn nàng sẽ ra tay thu thập nó. Để tránh con hồ ly nàng ngày càng lớn, lúc đó nàng muốn thu thập cũng thu thập không kịp nữa.

Tô thị cẩn rắng, thấy Tú Hương, A Quỳnh quay quanh Khổng ma ma đang nói chuyện đằng xa, không ai phát hiện nàng đi ra. Thế là nàng nhìn quanh, liếc nhìn trong phòng không có động tĩnh gì, liền xoay chân và bước vội hướng về phòng Tú Vân.

Tô thị nói rõ ý đồ đến, đẩy lên người Chu lão phu nhân như thường lệ.

Tú Vân không hề nghi ngờ gì cả, tức khắc gương mặt tái nhợt chuyển sang quang cảnh tươi cười rạng rỡ. "Nhị phu nhân xin yên tâm, chuyện lão phu nhân nhấn nhủ, nô tỳ nhất định hoàn thành thỏa đáng."

Tô thị mỉm cười rồi nói: "Người là người có bản lĩnh, vậy chuyện này ta giao cho người, ta chờ tin người đấy."

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Chu Thừa Vũ không khỏi vỗ trán, con đường dạy vợ, dường như cách chàng rất xa

Sau khi trở về nhị phòng, Tô thị nói tới mới lời Hồ Ngọc Nhu nói, rốt cuộc tức chịu không được khóc lên.

Tới lúc ăn tối tới, Khổng ma ma nhận hộp thức ăn từ tay tiểu nha hoàn, mới bước vào cửa đã thấy.

“Phu nhân, người làm sao thế?” Bà đặt hộp thức ăn lên bàn, tức khắc lo lắng bước nhanh tới cạnh Tô thị.

Trong lòng Tô thị cực kì uất ức, thấy Khổng ma ma là người gần gũi nhất của nàng. Nghe bà lên tiếng hỏi, nàng không kim được nữa, nhào vào lòng Khổng ma ma khóc òa thành tiếng hu hu.

Khổng ma ma tỉ mỉ xem xét, đoán chừng có lẽ là vì chuyện Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu sắp có con nên đau khổ. Rồi bà nhỏ giọng khuyên nhủ: "Phu nhân bớt đau lòng, người vẫn còn trẻ mà. Tháng sau đến lễ Trung Thu rồi, không phải nhị lão gia bảo sẽ về trước lễ trung thu sao? Tối lúc đó, người giữ lão gia ở lại phòng mấy ngày, không chừng có tin vui mấy hoi."

Mặc dù thời gian tương công ở nhà không nhiều, nhưng sáu năm cộng lại con số không hề ít. Ba năm đầu còn chưa có Tú Thanh, ba năm sau có Tú Thanh rồi thì nàng càng chiếm tương công ở phòng hơn. Nhưng ông trời thật bất công, sáu năm rồi, một động tĩnh nàng cũng không hề có. Trái lại à Tú Thanh kia, khi ấy chỉ một lần với lão gia, liền có tiểu Chiêu. Ngay cả năm ngoài với lão gia chỉ một đêm, liền hoài thai, may mà nó không ra đời.

Tô thị lắc đầu, giọng nghẹn ngào: "không phải chuyện này, là, là lòng ta không thoải mái!"

không phải chuyện này, còn chuyện gì nữa có thể khiến phu nhân để tâm không thoải mái chứ?

Không ma ma thử Tô thị: "Là đại phu nhân không hiểu chuyện, nói bậy?"

Tô thị ngưng khóc, ngẩng đầu nhìn Không ma ma.

"Chỉ có ma ma bà tốt bụng. Hồ Ngọc Nhu kia, nàng ta tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện chỗ nào chứ, nàng ta rõ ràng là.....", nhớ tới lời Hồ Ngọc Nhu, ngực của của nàng như bị ai khoét thịt ra cực kỳ đau đớn, "Ta rõ ràng là muốn tốt cho nàng ta, chỉ nghe theo mẹ chồng phân phó, vậy mà nàng ta, nàng ta từng câu từng chữ chỉ trích ta vào của hơn sáu năm mà không có sinh đẻ,..... ma ma à, ta khôngmuốn sống nữa!"

Sao với Hồ Ngọc Nhu, Không ma ma tự nhiên tin tưởng tiểu thư nhà mình, tức khắc mặt mũi bà tràn ngập lửa giận.

"Lẽ nào có lí đó! Thấy nàng ta tuổi còn nhỏ, cứ tưởng nhiều lắm là nghịch ngợm, vậy mà nàng ta thốt ra mấy lời như vậy, đồ lòng dạ ác độc!" Không ma ma bàn bạc: "không được, phu nhân, hay là chúng ta nói cho lão phu nhân biết đi, còn phải báo với đại lão phu một tiếng. Mấy năm này người vì Chu gia mà bỏn ba mọi nơi, cho dù không có công sinh dưỡng thì sao chứ. Đầu tiên là nhị lão gia quanh năm khôngở nhà, thứ hai là hại người cực khổ. Bọn họ không biết ơn người thì thôi, có đâu để đại phu nhân thích thì nói mấy lời như vậy!"

Không ma ma càng nói, càng nhớ lại chỗ khó xử của Tô thị những năm này, mắt không khỏi đỏ lên, bà cũng rơi nước mắt theo.

Đương nhiên Tô thị càng cảm thấy tủi thân hơn. Trong phút chốc nước mắt rơi như chẳng màng thứ gì, cứ rơi là chẳng ngừng.

Ấy vậy mà nàng nín Không ma ma lại, "Được rồi, ma ma à, đừng kể mà. Kể lại thì họ có thể làm gì chứ. Nàng ta tuy bảo là đại tâu, nhưng tuổi tác lại nhỏ, kể cho mẹ chồng với đại bá nghe thì sao, họ lại nghĩ rằng nàng ta thuận

miệng nói hai ba câu thôi. Nhưng mà còn với ta, nhắc tới chuyện con cái một lần, trong lòng mẹ chồng e là lại ghét ta thêm một chút. Năm ngoài Tú Thanh mang thai bé trai mà không giữ lại được, mẹ chồng cả tháng không đụng vào chút đồ mặn, miệng nói không oán trách ta thì sao, làm vậy không để cho ta nhìn chứ ai nhìn?"

Đó là lý do mà nàng không thể dựa vào bất cứ ai ở Chu gia này, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Không ma ma nghe giọng điệu này của Tô thị, con giận thoáng chốc tiêu tan, người bình tĩnh lại. Tại sao thái nam của Tú Thanh không giữ được, mặc dù phu nhân không nói rõ, nhưng bà mở to mắt ra nhìn, có thể thấy chuyện này và phu nhân khó mà không liên quan.

Cũng là Tú Thanh lạnh lợi, biết nếu nói chuyện này có liên quan đến phu nhân, nàng ta chắc không có quả ngọt mà ăn, nên cuối cùng chỉ nhận do mình không cẩn thận.

Có điều... Không ma ma nhìn xuống Tô thị, mắt bà chan chứa yêu thương, song xen vào đó mấy phần giận dũa.

Nếu bà là Chu lão phu nhân, có hai người con trai, con cả mãi không chịu cưới vợ, con thứ thành thân hơn ba năm mà bụng con dâu mãi không có tin tức, dĩ nhiên bà muốn sắp xếp cho con thứ mình nạp thiếp. Hơn nữa thời gian đó sở nhị lão gia chỉ tiếp xúc với đạo grooms đồ màu, mấy năm gần đây biên cương ngày càng hỗn loạn, thỉnh thoảng lại có chiến tranh, nếu ngày nào đó thất sự..... cũng không thể tuyệt hậu mà nằm xuống được.

Cho dù lòng bà sáng cỡ nào thế nhưng chủ tử của bà là phu nhân.

Bà là ma ma hồi môn của phu nhân, chồng con trong nhà bà còn dựa vào phu nhân mà sống.

Hầu hạ Tô thị ăn tối xong, Không ma ma bước chân ra khỏi tiền viện nhị phòng. Rốt cuộc là thiếp thân của Tô thị, bà hiểu được ngụ ý của nàng, chuyện này không được nói cho lão phu nhân biết nhưng nhất định phải tiết lộ với đại lão gia.

Đại phu nhân bên kia cũng thiệt là, chộc ai không chộc mà đi chộc phu nhân nhà bà làm chi không biết!

Chu Thừa Vũ còn chưa xem công văn chất như núi trên bàn, giờ phút này đang luyện chữ tĩnh tâm, thậtchất thì trong lòng chàng đang do dự xem có nên quay về phòng ăn tối hay không, càng nghĩ tâm càng không tĩnh nổi, một chữ viết ra chẳng chữ nào nhìn thẳng được cả.

Mãi đến khi Lô Nghiễm ngoài cửa thông báo có Không ma ma ra tới, chàng mới cất bút vào.

Không ma ma cúi đầu bước vào cửa, cung kính đứng trước mặt Chu Thừa Vũ, "Đại lão gia an."

Chu Thừa Vũ gật đầu, hỏi, "Chuyện gì?"

Bàn tay Không ma ma nắm chặt với nhau, bóp mạnh lại rồi thả ra, rốt cuộc vẫn còn do dự. Bà đúng là người của phu nhân, nhưng mấy năm nay lão phu nhân và đại lão gia đối xử với bà rất tốt. Nay đại lão gia cuối cùng cũng lấy được vợ, bà nhìn ra được ngài ấy thật lòng thích đại phu nhân, bà, bà thật khôngnỡ làm chuyện quá đáng chia rẽ hai người.

"Phu nhân nhà nô tỳ mới vừa đi gặp đại phu nhân, sau khi về thì tự nhốt mình trong phòng không chịu ra, nô tỳ đầu hỏi gì phu nhân cũng không chịu nói. Nô tỳ lén mật phỏng đoán, có lẽ đại phu nhân lỡ miệng chỗ nào với phu nhân hay không." Bà nói tiếp, "Đại phu nhân tính tình hoạt bát, tuổi lại còn nhỏ, còn chưa thân thuộc với Chu gia, có lẽ nói chuyện không kiêng kị. Lão gia hẳn cũng biết tâm bệnh của phu nhân nhà nô tỳ, chẳng biết phu nhân nhà nô tỳ có chỗ nào đắc tội với phu nhân. Nô tỳ tới đây, là muốn báo với đại lão gia một tiếng, nhờ lão gia giải thích hộ với đại phu nhân, chớ vì vậy mà mâu thuẫn. "

Không ma ma nửa thật nửa giả nói, xong lại cúi đầu nhìn mặt đất.

Chu Thừa Vũ không tin Hồ ngọc Nhu lỡ miệng với Tô thị, mặc dù chàng vẫn thấy Hồ Ngọc Nhu khó hiểu, nhưng xem xét quãng thời gian Hồ Ngọc Nhu sống ở Hồ gia, nàng không phải loại người chủ động kiếm chuyện khiêu khích.

Có điều nếu nói nàng nói chuyện không để ý, chộc Tô thị mất hứng, ừ, điều này rất có thể.

Em trai ở nhà mỗi năm có được mấy ngày, Tô thị sống vốn không dễ dàng, cộng với việc hơn sáu năm rồi mà còn chưa có tin vui. Nên Không ma ma nói đấy là tâm bệnh, sợ là Tô thị vì một câu nói vô tâm của Hồ Ngọc Nhu mà buồn lo.

Chàng chợt nghĩ tới lời trêu ghẹo của Tô thị ngày hôm qua, Hồ Ngọc Nhu nhìn Tô thị mấy lần, Chu Thừa Vũ liền sáng tỏ trong lòng.

"Ta hiểu rồi." Chàng trả lời, gật đầu với Không ma ma, ra hiệu cho Không ma ma lui ra.

Không ma ma nhìn sắc mặt y nhưng không thể nhìn ra y đang có hứng hay mất hứng, lại nhớ lão phu nhân mong mỏi cháu chắt mấy năm nay, bà không kìm lòng được thốt lên: "Đại lão gia tuyệt đối đừng giận dữ với đại phu nhân. Đại phu nhân năm nay còn là tiểu cô nương mới lớn, vẫn chưa hiểu hết chuyện trong nhà. Đại phu nhân không biết nên nói năng thiếu suy nghĩ là lẽ thường."

Bà nói xong lại cảm thấy có vẻ không tốt rồi thì phải, nói thế khác nào hắt nước bẩn chứ. Nhưng nếu đổi lại, bà không thể mở miệng bảo Tô thị không tốt. Thế là nhất thời, người chừng chạc lão làng như Không ma ma sốt ruột tới mức mồ hôi chảy lênh láng.

Chu Thừa Vũ lại không hề nghĩ nhiều.

Từ khi Tô thị vào cửa, nhà này liền bàn giao cho Tô thị, nhiều năm nay qua tay cô ta gọn gàng ngăn nắp, mẹ chàng lại lâu lâu miệng đầy lời khen ngợi. Nên chàng đối với em dâu này có mấy phần tôn trọng.

Còn có Không ma ma, bà ấy sống mấy năm nay chưa có ý đồ xấu xa nào. Lúc này lại còn lo chàng sẽ tức giận với Hồ Ngọc Nhu? Chàng đã qua thời mười mấy hai mươi bông lông lộc nhóc, chưa kể chuyện này chắc gì Hồ Ngọc Nhu sai, mà nếu có sai, chàng cũng chỉ mềm mỏng với nàng, sao có thể chỉ vì chuyện nhỏ nhặt này mà cãi vã với nàng.

Hiếm có khi chàng cười với Không ma ma, nói: "Ma ma có thể yên tâm, chuyện này ta tự có chuyện mực."

Không ma ma nhẹ nhõm hẳn, lui xuống.

Bà quay về nhị phòng không cần báo lại với Tô thị. Từ lúc bà đi ra ngoài Tô thị đã sớm biết, bà đi đâu làm gì, ngoại trừ nội dung câu chuyện nàng đoán không ra, còn lại nàng ta đều hiểu.

Có điều, giờ khắc này Tô thị hoi hận xanh cả ruột.

Nàng sớm đã nghĩ ra cách đối phó ả nữ nhân đó, cần gì phải vẽ vời thêm chuyện. Nếu lỡ hai người đó trở mặt thật, đại bá không trở lại phòng phủ, chuyện của Tú Vân thì dù muốn cũng không có cách nào thực hiện!

Đúng là bị ả ta chọc tức cho đầu óc lú lẫn!

Có điều Tô thị nghĩ sai rồi, nàng căn bản không hiểu Chu Thừa Vũ. Tính cách Chu Thừa Vũ đâu phải dạng nghe gió là mưa. Trong lòng chàng, tuy Tô thị là người nhà, chàng đương nhiên sẽ nghi ngờ về Tô thị. Thế nhưng Hồ Ngọc Nhu là người cùng chàng đi qua nửa đời còn lại, ngoại trừ những chuyện quan trọng tới mức không thể tha thứ, bằng không thì chàng xem như chuyện thường tình.

Thậm chí nhờ chuyện này cho chàng có lý do về hậu viện ăn cơm, làm chàng rất ưa thích ý. Dầu sao Không ma ma có câu nói đúng, tuổi tác Hồ Ngọc Nhu còn hơi nhỏ, thườ ấu thơ mẹ ruột lại chết sớm, ăn nói còn chưa khéo léo là chuyện có thể hiểu, chàng từ từ dạy là được.

Hồ Ngọc Nhu thấy chàng về ăn tối thì bất ngờ ghê. Chẳng phải lúc này Tú Hương bữa qua, đại lão gia chưa về, có nghĩa là chàng sẽ ăn cơm bên ngoài đấy sao.

Lòng thì bất ngờ, mặt thì như thường chạy lại đón lấy áo ngoài treo lên giá.

Chu Thừa Vũ cúi đầu nhìn nàng, thấy vẻ mặt nàng chẳng nửa vẻ ưu tư cãi nhau với Tô thị cả. Nhất thời lâm vào trầm tư, là nàng chôn giấu sâu trong lòng không hiện ra, hay nàng căn bản vô tâm không nhận ra Tô thị không vui chút nào?

Chàng lại không hề biết, Hồ Ngọc Nhu còn thấy mình với Tô thị ngay cả mặt còn chưa trở, cũng chưa tính cãi nhau, thì sao người ngoài có thể biết được. Khi ấy phòng chỉ còn có hai người cô và Tô thị, cô đâu nghĩ Tô thị là người hẹp hòi tới cỡ đó, vừa bước ra khỏi phòng là mách lẻo với với người khác.

Chu Thừa Vũ vừa nhìn thấy nàng liền nhớ tới Triệu Tịch Nghiêm. Cả hai người đều là không phải dạng người biết che giấu tâm tư. Cho nên bây giờ nàng không phải chôn giấu tâm kế giả vờ như không có chuyện gì, mà nàng thật là không biết, trong lúc vô tình nàng chọc giận người ta.

Chu Thừa Vũ không khỏi vỗ trán, con đường dạy vợ, dường như cách chàng rất xa...

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Như kiểu Cô vốn không quan tâm Chu Thừa Vũ có nạp thiệp hay không

Cơm tối nhà họ Chu không tính là thịnh soạn, món mặn chỉ có một món chân giò hun khói. Trái lại đồ chay có ba món, tàu hũ chiên giòn, vịt quay chay, còn có một đĩa rau xào.

Rửa sạch tay xong, Chu Thừa Vũ ngồi chủ vị, Hồ Ngọc Nhu ngồi bên trái chàng.

Thực tế trước khi ngồi xuống cô có hơi do dự, nhớ lại tình tiết tiểu thuyết ngày xưa đọc, con dâu mới về cần lập quy củ, vì thế phải hầu hạ mẹ chồng, tướng công và em chồng ăn cơm. Mà ngoại trừ cô gái lấy chồng là nữ chính, hoặc là gã thấp, không ở nhà chồng ra thì phải nhất nhất hầu hạ chồng mình.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ nghĩ, cô có nên đứng đây, phục vụ Chu Thừa Vũ cơm nước xong rồi mới ngồi hay không?

Nhưng cô không thấy Chu Thừa Vũ dằn dờ mà, và lại cô đói quá, thứ hai là cô không biết quy củ chia đồ ăn ra sao, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là ngồi xuống ăn.

Trái lại Chu gia không có nhiều quy định như vậy, thấy Hồ Ngọc Nhu ngồi đó lặng lẽ húp cháo, gấp đồ ăn cũng chỉ gấp rau xào trước mặt, Chu Thừa Vũ ngừng đầu ra hiệu cho Tú Hương và A Quỳnh trước lui ra ngoài. Trong phòng bây giờ còn có hai người, chàng nhìn bốn món trên bàn, đĩa gấp một chân giò hun khói, đặt vào chén Hồ Ngọc Nhu.

Mùi thịt xông vào mũi, Hồ NGọc Nhu giật mình ngửa ra, ngẩng đầu lên.

Bắt gặp Chu Thừa Vũ thu mất lại, đang gấp miếng đậu hũ chiên giòn đưa vào miệng. Đường như miếng chân giò vừa rồi không phải do chàng ta gấp vậy, Hồ Ngọc Nhu có nhìn chàng cũng xem như không thấy.

Hồ Ngọc Nhu chớp mắt, ngược lại vô cùng thẳng thắn, "Cám ơn."

Chu Thừa Vũ rù mắt, hơi ngưng lại rồi thờ ơ đáp, "Ồ."

Người đàn ông này không hề giận dỗi cô phải không?

Gấp đồ ăn cho cô, đó là quan tâm đến cô, phải không?

Đúng là bất ngờ ghê, hóa ra đàn ông cô đại có tâm tư tinh tế tí mỉ phết.

Hồ Ngọc Nhu gấp chân giò hun khói vào miệng, thịt vừa giòn vừa thơm, vừa vào miệng liền tan, ăn tới mất híp lại, tươi cười vô thức thể hiện ra. cô cũng biết điều lắm, hiểu được có qua thì có lại, liếc nhìn mấy món ăn trên bàn, nhìn nhìn chỉ thấy có được món chân giò hun khói này là tuyệt nhất, liền gấp một miếng, bỏ vào chén Chu Thừa Vũ.

cô không dám lộ ra vẻ tươi cười phơi phới, thậm chí cố gắng hạ giọng sao cho lạnh nhạt một chút, "Chân giò này ăn rất ngon, chàng cũng nếm thử xem!"

Chu Thừa Vũ tức khắc nhìn sang cô.

Hai người vốn cách nhau gần, bây giờ mặt đối mặt, ngay cả bóng hình mình trong mắt đối phương cũng thấy rất rõ ràng.

Chu Thừa Vũ nhìn như bình thường, Hồ Ngọc Nhu lại mới đối mặt vội liếc mắt đi.

Thích một người là từ trong ánh mắt có thể nhìn ra được, Chu Thừa Vũ thông minh như vậy, cô sợ tâm tư của mình bị vạch trần.

Nhưng cô không hề biết, giây phút cô cúi đầu xuống, đôi mắt Chu Thừa Vũ ngay lập tức lóe lên một tia nghi ngờ. Chàng quả thật nhìn ra, kể từ ngày Hồ Ngọc Nhu về từ chỗ mẹ, nàng trở nên vui vẻ hẳn, lúc ấy chàng còn tìm cớ cho nàng. Nhưng lần này, chàng lại không tìm được lý do chính đáng nào khác. Nếu như bắt buộc nói, đầu tiên là nàng vui vẻ, sau đó là nàng ngại ngùng.

Vui vẻ vì chàng gấp đồ ăn cho nàng, quan tâm nàng.

Ngại ngùng vì tự nàng thể hiện tấm lòng gấp đồ ăn cho chàng, vì chàng nhìn nàng.

Nàng cúi đầu, sợ mình biết tâm tư chàng.

Đoán được tâm tư Hồ Ngọc Nhu, lòng Chu Thừa Vũ dĩ nhiên có ba phần vui mừng, cho dù bất cứ ai cũng không muốn người khác chán ghét bản thân mình, đặc biệt là thê tử sắp cùng nhau đi tới cuối đời. Thế nhưng trừ đi ba phần vui mừng, còn lại sáu phần nghi ngờ. rõ ràng nàng vì Triệu Tịch Nghiêm tới cả mạng sống không cần, vậy mà giờ đây lại..... đầu tiên là kiên quyết muốn gả cho chàng, sau lại động lòng với chàng?

Chân tình nàng với Triệu tịch Nghiêm tuyệt đối không phải hư tình giả ý.

Vậy còn tấm lòng nàng với mình, mưu đồ của nàng, có lẽ cũng không phải giả, cũng xuất phát từ trong tâm.

Ba phần vui độ với 6 phần nghi ngờ, cuối cùng tính ra bằng nửa phần nghi ngờ cộng thêm nửa phần..... bất mãn.

Đương nhiên chàng muốn mình và thê tử cầm sắt hòa minh(27), ân ái ái ái, nếu như vợ mình là người hay thay lòng thì phần mong đợi cùng nhau ân ái giảm đáng kể. một khắc trước nàng còn vì Triệu Tịch Nghiêm mà sống chết không màng, một khắc sau đã vì phải gả cho mình mà cam chịu số phận không nói, mà đúng hơn là yêu thích mình.

(27) *Cầm sắt hòa minh*Đàn cầm và đàn sắt cùng vang, ý chỉ sự hòa hợp.

Nếu ngày đó người nàng gả không phải chàng, nàng có phải cũng sẽ đối xử với người nọ như vậy chăng?

Mặc dù chàng biết đây chỉ là giả thuyết, nhưng cũng vì giả thuyết này, Chu Thừa Vũ bỗng không còn cảm giác ngon miệng nữa.

Hồ Ngọc Nhu nhận ra bầu không khí bên người bỗng lạnh lẽo, cô ngay lập tức nhìn sang, mặc dù Chu Thừa Vũ vẫn trông như bình thường, nhưng Hồ Ngọc Nhu vẫn cảm giác được, anh ta lại mất hứng.

không phải vừa rồi còn tốt sao?

một đại nam nhân, rõ ràng không có ai đặc tội, mà sao cứ động tí lại mất hứng hoài vậy?

Hồ Ngọc Nhu không đoán ra nguyên nhân, trong lòng đột nhiên cảm thấy một mối thật.

Chu Thừa Vũ đặt đĩa xuống, nói: "Nàng cứ từ từ ăn, ăn xong rồi vào đây, ta có chuyện muốn nói với nàng."

nói xong còn không chờ Hồ Ngọc Nhu đáp, chàng đã đứng dậy, bước vào phòng trong.

rõ ràng mới đây còn quan tâm cô, gấp đồ ăn cho cô, đến nỗi làm cho xuân tâm cô nhộn nhạo cả lên.

Hồ Ngọc Nhu nhin cục tức, bỏ lời anh ta nói, không những không đuổi theo mà còn bình tĩnh ngồi ăn cho no đủ.

A Quỳnh và Tú Hương bên ngoài canh cửa, vì ý của Chu Thừa Vũ nên cả hai không ai dám vào, thấy Hồ Ngọc Nhu như vậy, hai người sốt ruột đỏ cả mắt.

Tú Hương đụng A Quỳnh, thì thầm: "Người nhanh đi khuyên phu nhân đi, người là tiểu thư của người, nói không chừng người nghe lời người khuyên đấy."

Từ xưa tới nay, phụ nữ xem chồng là trời, đại lão gia nhìn qua có vẻ đang mất hứng, ăn xong đã vội đi, tiểu thư nên lập tức đuổi theo mới đúng chứ!

A Quỳnh nhìn vào cửa phòng trong rồi lắc đầu, nói : "Chẳng phải lão gia đuổi chúng ta ra sao, ta đây là nha hoàn của phu nhân, lão gia nhất định sẽ nghiêm khắc với ta. Vẫn là người đi đi, người đã hầu hạ lão gia nhiều năm, coi như bây giờ người đi khuyên phu nhân, lão gia có biết cũng không tính sổ trên đầu người."

A Quỳnh và Tú Hương giống nhau, đều cho là Hồ Ngọc Nhu sai. Nhưng Tú Hương mở miệng trước, A Quỳnh cảm thấy cho dù có chuyện gì nàng cũng không thể đi.

Trong nhà này tự nhiên lão gia lớn nhất, nhưng về hậu trạch hẳn là phu nhân làm chủ, tiểu thư nhà nàng lớn nhất. Bất kể giữa lão gia và tiểu thư có ra sao, nhưng trước mặt hạ nhân thì phu nhân là người đứng đầu. Tú hương vậy mà dám lên mặt với nàng như vậy tức nghĩa chưa hề đặt tiểu thư trong lòng. Hơn nữa, ngay cả khi không liên quan tiểu thư, chỉ có nàng và Tú Hương, Tú Hương cũng không có tư cách ra lệnh cho nàng. Nàng là đại nha hoàn của tiểu thư, là đại nha hoàn thiếp thân duy nhất!

Tú Hương bị A Quỳnh chọc tức, trừng mắt với nàng ta nói: "Người thấy ta có ý xấu hả? Ta chỉ vì phu nhân cả thôi!"

"Vì ta cái gì?" Lời này của Tú Hương có hơi lớn, đúng lúc Hồ Ngọc Nhu buông chén xuống, đi qua thăm hỏi.

Tú Hương giật mình, cuống quýt lắc đầu, "không, không ạ, nô tỳ với A Quỳnh nói chuyện phiếm thôi ạ."

Hồ Ngọc Nhu nhìn chằm chằm nàng ta, ra hiệu cho họ đến dọn bàn, cho A Quỳnh ánh mắt yên tâm, đi vào phòng trong.

Chu Thừa Vũ đang cầm cuốn sách Hồ Ngọc Nhu xem lỡ dở, nghiêng người dựa mép giường, xem câu được câu không.

Hôm nay chàng mặc áo choàng trắng vải bố ngày thường, hông không treo gì cả, nhàn rỗi tựa vào giường thoải mái nằm. Cặp chân thon dài, tao nhã, kết hợp với gương mặt đẹp trai chết người, cho dù biết anh ta đang mắt húng, Hồ Ngọc Nhu vẫn không kìm được tham lam nhìn mấy lần.

"Đại nhân." Thấy Chu Thừa Vũ cúi đầu xem sách có vẻ nghiêm túc, Hồ Ngọc Nhu lên tiếng nhắc nhở.

Chu Thừa Vũ dường như bây giờ mới phát hiện nàng vào, ngẫu nhiên đặt cuốn sách vào một trong bốn chân đế sen giường, vẫy tay ra hiệu, "Lại đây."

Hồ Ngọc Nhu tới gần.

Chu Thừa Vũ đưa tay kéo nàng, ra hiệu cho nàng ngồi bên cạnh, "Hôm nay, nhị đệ muội tới tìm nàng?"

Sao lại hỏi Tô thị rồi?

Hồ Ngọc Nhu không hiểu, nhưng Tô thị qua đây thì nhiều người thấy, thế nên cô gật đầu, "Dạ."

Chu Thừa Vũ hỏi: "Hai người nói chuyện gì?"

Hồ Ngọc Nhu ngu người, Chu Thừa Vũ vậy mà đi hỏi cô với Tô thị nói chuyện gì, anh ta là đại nam nhân đấy nhé, chẳng lẽ còn quên để ý quan hệ giữa chị em bạn dâu à?

Đây rõ ràng là không logic!

Trừ khi..... có ai đó nhiều chuyện trước mặt anh ta, chuyện cô và Tô thị đương nhiên chỉ hai người trong cuộc biết, không phải là Tô thị cáo trạng chứ?

Đầu óc Hồ Ngọc Nhu vận chuyển nhanh chóng, mình nói chuyện dường như đâu có quá trớn lắm đâu, không biết Tô thị cáo trạng là cáo trạng cái gì. Nhớ lại mấy lời Tú Vân nói hôm ấy, kết hợp với tình hình hiện nay Chu gia, Tô thị xem như vào cửa sáu năm rồi, vừa vào cửa liền quản gia. Tục ngữ nói không có công lao thì có khổ lao, chưa kể chắc gì Tô thị đã không có công lao. Bởi vậy mới nói nhà này từ trên xuống dưới chắc chắn tình cảm với Tô thị không tầm thường, trong khi mình chỉ là người mới..... có vẻ như ngay cả ở trước mặt tướng công của mình, cô cũng không thể nói Tô thị xấu tính được.

Còn Tô thị nói cái gì đấy, vừa vận bây giờ nói ra là đúng dịp, tiện thể giúp nàng thăm dò thái độ của Chu Thừa Vũ.

Hồ Ngọc Nhu hơi nhấc tay, mới biết từ lúc ngồi xuống tới giờ Chu Thừa Vũ còn chưa buông tay cô ra.

Nhưng mà lúc này cô không có tâm trạng mặt đỏ tim đập, Chu Thừa Vũ cũng không có vẻ bất mãn cho lắm. Anh ta có lẽ nghe người ta nói gì đó mới về đây, song dù là vậy, anh cũng đồng ý nghe mình kể chuyện ra sao mới tiếp tục nói, thái độ vậy là tốt lắm rồi. Nhưng có lẽ cô mang chút thành kiến, biết Tô thị đã ghét mình lại có ý xấu xa, cho nên biết Chu Thừa Vũ vì chuyện này mà tới hỏi cô, ít nhiều gì trong lòng cô cũng không được thoải mái.

cô bắt đầu kể, không che giấu, không cảm xúc.

"Nhị đệ muội vào cửa, nàng ta nói có vẻ nàng ta tới không khéo thì phải, tôi mới đáp nếu đại nhân ở đây thì đúng là không khéo thật."

"Nhị đệ muội mới tiếp lời, nàng ta chính vì chuyện này mới tới, nói không hiểu sao tôi chỉ mới vào cửa mà đại nhân đã không muốn đụng vào tôi.". Kể đến đây, Hồ Ngọc Nhu hơi ngập ngừng, mí mắt rũ xuống, hồi lâu mới tiếp tục, "Tôi chỉ có thể viện cớ, nói đại nhân thấy tôi còn nhỏ quá, định hai năm nữa rồi mới có con cũng được. Chắc lời này khiến nhị đệ muội mắt húng thì phải, nàng ta nói nếu tôi đã không thể hầu hạ ngài, vậy thì nên làm lễ chấy tóc cho tú Hương và Tú Vân càng sớm càng tốt. Nàng ta bảo tuổi ngài nay không còn nhỏ nữa, dưới gối không con kì cục quá."

Hồ Ngọc Nhu ngẩng đầu nhìn Chu Thừa Vũ, "Đại nhân, ngài cần ta làm lễ chấy tóc cho Tú Hương và Tú Hương không?"

Mặt Hồ Ngọc Nhu bình tĩnh, mặc dù hỏi câu mà lòng cô đề ý nhất, nhưng vì thời điểm này trong lòng cô đang kiềm chế khó chịu, giọng điệu phát ra thờ ơ ơ. Như kiểu..... cô vốn không quan tâm Chu Thừa Vũ có nạt thiếp hay không.

Dáng vẻ nàng như vậy, Chu Thừa Vũ ngay lập tức nhớ tới lúc ăn cơm ban nãy, nàng rõ ràng là vui vẻ muốn chết còn cố ý chịu đựng.

Lông mày chau lại, chàng siết chặt tay Hồ Ngọc Nhu hơn, "Nàng nói thử xem?"

Tôi nói? Hồ Ngọc Nhu thử rút tay ra, rút mãi không ra, trả lời thản nhiên: "Tôi nghe theo đại nhân."

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Anh ta cúi xuống, một tay nắm lấy eo cô

Nghe xong câu trả lời của Hồ Ngọc Nhu, mắt Chu Thừa Vũ lập tức tối sầm.

Nghe theo chàng sao?

Chàng hỏi nhỏ: "Đều nghe ta sao?"

Giọng chàng trầm thấp, cách rất gần, giọng chàng kèm theo ba phần mập mờ bảy phần ngạc nhiên, nhưng nội dung là nhắc lại lời nhạt nhẽo của Hồ Ngọc Nhu. Thấy chàng thế này, lòng Hồ Ngọc Nhu không khỏi chua chát, dứt khoát gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Chu Thừa Vũ đột ngột dùng sức siết tay Hồ Ngọc Nhu, một tay kéo nàng kề cận bên mình, tay kia vươn lên nắm cằm Hồ Ngọc Nhu, buộc Hồ Ngọc Nhu ngửa mặt lên nhìn mình. Bất gặp ánh mắt vừa kinh ngạc vừa mắt măt chua xót chưa kịp giấu, chàng nhấn mạnh lần nữa, "Thực sự đều nghe theo ta? Cái gì cũng nghe theo ta?"

Đây là sự khác nhau giữa đàn ông cổ và hiện mà!

không có người chống lưng, cũng không có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, Hồ Ngọc Nhu không biết Chu Thừa Vũ đã quyết định quai quýt gì, mà cô có tư cách gì bác bỏ. Chỉ vì thái độ gần kề như thúc ép này của Chu Thừa Vũ, khiến Hồ Ngọc Nhu khó tránh không vui.

"Đứng, đứng, đứng, đều nghe hết, cái gì cũng nghe chàng!" cô nổi đóa đáp.

Má phồng lên, gò má đỏ ửng, thậm chí đôi mắt không che giấu được vẻ tức giận. Thấy bộ dạng ăn tươi nuốt sống đó của nàng, lòng Chu Thừa Vũ vô thức nhẹ nhõm hẳn, đôi mắt nhìn Hồ Ngọc Nhu cũng hiện lên tia ấm áp.

Tầm mắt Chu Thừa Vũ dừng lại trên bờ môi nõn nà của Hồ Ngọc Nhu một lúc, rồi thả tay và buông cằm nàng ra.

Hồ Ngọc Nhu đang cố gắng xích xa ra, lại phát hiện gã đàn ông kia buông tay và cằm cô ra, vậy mà còn không cho cô tự do. anh ta cúi xuống, một tay nắm lấy eo cô, nhẹ nhàng nhắc lên, cứ thế ôm cô vào trong lòng. Dưới móng cô là đùi tên này, trước mắt là lồng ngực *****(trong bản raw vẫn là dấu này)*** anh ta, lần đầu được người ta ôm kiểu này, Hồ Ngọc Nhu tức khắc xấu hổ không biết phải làm gì.

"Chàng..." cô ngược lên, lập tức bị chặn môi trước khi cô bày ra ánh mắt chém người.

Bàn tay của gã đàn ông vừa rồi nâng cằm cô đã đổi chỗ. hiện tại, bàn tay ấy đang nâng gáy cô, ép về phía trước, còn gã thì cúi đầu xõng lên.

Khi đôi môi của hai người khẽ chạm vào nhau, cả hai đều cảm thấy đôi môi của đối phương quá mềm mại, kỹ thuật hôn còn chút trúc trắc. Hồ Ngọc Nhu không hiểu chẳng phải hai người đang bàn có chải tóc cho Tú Hương và Tú Vân kia mà? nói kiểu gì mà chính sự còn chưa giải quyết xong, hai người đã hôn nhau?

Cho dù đây là nụ hôn đầu của Hồ Nhọc Nhu, nhưng bởi vì kỹ thuật của đối phương không tới nơi tới chốn, nên cô không chừa chút mặt mũi nào, phân tâm rồi.

Lần đầu trong đời Chu Thừa Vũ thân mật với một cô nương như thế, lần đầu tiên ôm một cô nương vào ngực và hôn lên môi nàng. Mà cô nương này lại là vợ chàng cưới hỏi đáng hoàng, mấy câu vừa rồi nói dang dở, câu nào chàng cũng nghe được. Mặc dù đều là nói lấy, nhưng đồng thời cũng như nhắc nhở chàng, đây là vợ mình, nếu mình có nhu cầu đương nhiên có quyền đòi hỏi.

Chỉ là...

Phát giác được người trong lòng dù không kháng cự, nhưng rõ ràng cũng không hợp tác, nàng dường như... bị phân tâm?

Trong lòng Chu Thừa Vũ sinh ra bất mãn, vốn dĩ chỉ muốn nhẹ nhàng hôn phớt qua rồi thôi nhưng thoát cái thay đổi hương vị, Chu Thừa Vũ cứ như cây vạn tuế cuối cùng cũng nở hoa, bàn tay lớn siết chặt eo Hồ Ngọc Nhu, lưỡi chàng xõng thẳng vào khoang miệng Hồ Ngọc Nhu, trêu ghẹo lưỡi đỉnh hương của nàng, nụ hôn kéo dài tới khi Hồ Ngọc Nhu thở hỗn hển mất phương hướng, chàng rút cuộc mới chịu buông tha.

Thời khắc tách ra, hai người đều ngã xuống giường.

Hồ Ngọc Nhu nằm dưới người Chu Thừa Vũ, quần áo sau cuộc dây dưa có chút lộn xộn, ngược lại quần áo Chu Thừa Vũ còn chỉnh tề, có điều trên mặt lại hơi ửng đỏ. Khoảnh khắc đôi mắt cả hai đều có chút bối rối, có vẻ như không ai hiểu rõ ràng đang ngồi nói chuyện, thế mà lại thành hoàn cảnh đáng xấu hổ như vậy.

Hồ Ngọc Nhu phản ứng trước, ngay lập tức kéo tay trái của Chu Thừa Vũ, theo đà lăn mình sang một bên giường. Chưa đợi ngồi dậy đáng hoàng, cô vội dùng cả tay chân bỏ muốn xuống giường. "Tôi, tôi, tôi đi rửa mặt cái đã."

Chu Thừa Vũ bình tĩnh lại sau phút chốc xấu hổ mất tự nhiên, trông Hồ Ngọc Nhu như con mèo nhỏ bị đùa giỡn tới xù lông, dứt khoát bắt lấy nàng, kéo nàng lại ngồi xuống.

"Chúng ta nói chuyện từ từ đi," Chàng nói.

Lúc này Hồ Ngọc Nhu thật sự chỉ muốn trốn, thốt lên: "Chẳng phải tôi đã nói hết rồi sao, đều nghe theo chàng hết!"

Tới lúc này mà còn nói lời này. Chu Thừa Vũ nhìn nàng còn muốn trốn, không khách sáo nữa, chàng vẫn còn chút dư vị ban nãy nên mới ôm áp nàng cho có cảm giác. Giờ thấy nàng không nghe lời, đương nhiên chàng phải phạt nàng rồi. Bắt nàng lại, nhốt vào trong lòng, một tay cố định eo tay còn lại cầm lấy tay nàng.

"Được rồi, đừng chạy nữa." Chàng lên tiếng, như thể dỗ dành tiểu cô nương, "không thể chuyện gì cũng nghe ta hết, vợ chồng với nhau phải có bàn phải có bạc, chúng ta phải nói chuyện từ từ."

nói thì nói, có thể đừng nói bằng tư thế này được hay không?

Kì quá đi.

không thấy ngọt ngào mà chỉ thấy xấu hổ.

Chỉ là Chu Thừa Vũ nào nghe được tiếng lòng của cô, coi như nghe được, chàng cũng cảm thấy có mấy chuyện có thể bàn bạc, còn chuyện này thì nghe lời chàng tốt hơn. Thấy Hồ Ngọc Nhu còn nhúc nhích muốn đi, thay vào đó chàng càng ôm chặt hơn. "Ngoan ngoan, đừng có động."

Đừng cử động...

Toàn thân Hồ Ngọc Nhu căng cứng, biết đâu lời này của Chu Thừa Vũ không hề mang chút ám chỉ nào, nhưng Hồ Ngọc Nhu mang tư tưởng không lành mạnh suy nghĩ. Có nhiều tiểu thuyết viết là, thời điểm người phụ nữ mà ngồi trong lòng người đàn ông, chỉ cần có lời nói và hành động không thành thật, sau đó, thì người đàn ông lập tức sẽ ...

cô đột nhiên không dám cử động nữa.

Chu Thừa Vũ hài lòng nở nụ cười, nói : "Nàng nói nghe lời ta, nhưng biểu hiện lại không khớp với lời suy nghĩ của nàng. Tức khi nghe ta, nàng nói suy nghĩ của nàng thử xem?"

Hồ Ngọc Nhu nơi nào còn tâm trí trả lời anh ta, trần ngập trong đầu óc cô bây giờ là, tuyệt đối đừng như tiểu thuyết viết, một lát nữa mà Chu Thừa Vũ không khống chế được Chu nhỏ nhỏ, thì cô làm sao bây giờ? cô không dám cử động, cơ thể cô cứng đờ, nên cô chỉ có thể dồn tâm trí mình vào dưới mông, nhưng đó giờ cô chưa có kinh nghiệm, căn bản không cảm nhận được gì cả.

Chu Thừa Vũ cúi đầu nghỉ ngơi, lại thấy Hồ Ngọc Nhu tiếp tục phân tâm. Chàng thờ dài, nếu ban nãy là vì kỹ thuật chàng chưa tinh nên phân tâm còn có lý, vậy thì bây giờ phân tâm vì cái gì nữa hả?

Chàng đành phải nâng cằm Hồ Ngọc Nhu lên, để nàng nhìn mình.

"Nàng hi vọng ta nạp thiếp sao?" Chàng hỏi.

Mạch tư duy của Hồ Ngọc Nhu vẫn chưa quay lại, chỉ theo bản năng mà lắc đầu.

Chu Thừa Vũ nói: "Đó chính là không hy vọng, vậy nếu ta nạp thiếp, nàng có nghe ta không?"

Lúc này Hồ Ngọc Nhu đã tỉnh táo, cô nghĩ nghiêm túc, nói : "Nếu tôi không đồng ý, chàng sẽ không nạp sao? Nhị đệ muội nói, Tú Vân và Tú Hương là người nương cho chàng, mà tiểu Chiêu bên nhị đệ là do Thanh di nương sinh. Bên nhị đệ đã nạp thiếp, nếu tôi bên này không đồng ý. Có ích gì sao?"

Nghe Hồ Ngọc Nhu nói vậy, trái lại lòng chàng thoải mái vô cùng. May thay, cái nàng lo lắng là có tác dụng hay không, chứ không phải là không đồng ý thì bị người đời chỉ trích. Điều này thực sự chứng minh, nàng thích mình. Lúc chàng quyết định lưu nàng lại thì chàng cũng hiểu rõ mọi chuyện, nếu giờ muốn đổi ý thì khó tránh đã muộn. Nếu nàng đã làm thê tử mình, cũng thích mình thì từ nay về sau chàng không để cho bất cứ gã nam nhân nào lọt vào nàng.

Chu Thừa Vũ ta đây, muốn trái tim một nữ nhân chỉ toàn tâm toàn ý ở trên người mình, không có khó khăn nào mà không làm được.

"Tuy lần trước ở nhà nàng ta có nói: nam tử Chu gia bốn mươi tuổi còn chưa có con mới được nạp thiếp, không phải là hoàn toàn là thật, chỉ là Chu gia nhà chúng ta quả thật không có thói quen nạp thiếp. Đại phòng ở kinh thành và nhị đường ca, bên người chỉ có duy nhất một thê tử, đến nhà chúng ta..... là nhà chúng ta có lỗi với nhị đệ muội." Chàng thờ dài, "Nhị đệ muội vào cửa ba năm vẫn không có, mà khi ấy nhị đệ bị thương từ biên quan đưa về, trên bụng có vết sẹo dài bằng cánh tay. Đại phu ai cũng nói đệ ấy may mắn có mạng lớn, nếu không chết lâu rồi. Nó toàn tâm toàn ý đi con đường võ tướng, cho dù khi ấy nương khốc lóc cầu xin nó ở lại nó cũng không muốn ở, cho nên nhị đệ muội mới đề nghị nó nạp thiếp, tốt xấu gì còn có hậu lưu lại, nương mới đưa Tú Thanh sang."

Hóa ra là vậy, mặc dù Tô thị rất đáng ghét, song cũng thật đáng thương.

E là Chu lão phu nhân vốn có ý như vậy, nên Tô thị mới không thể không chủ động đề cập.

"Vậy còn chàng?" Chu Thừa Vũ chủ động kể về chuyện xưa Chu gia thế này, tự nhiên mang cho nàng cảm giác gần gũi hơn đôi phần. Cũng có thể do anh ta ôm chặt quá đi, nên cô mới mạnh dạn đưa ra thắc mắc.

Chu Thừa Vũ trả lời: "Ta thì đó giờ chưa hề cưới nương tử, thế nên nương thu xếp cho hai người đó qua. Thế nhưng trước đó ta đã không nạp hai nàng ta, đương nhiên sau này cũng không, hiện tại Tú Hương và Tú Vân cũng mười bảy rồi. Nếu nàng làm phu nhân đại phòng thì cũng nên coi mà thu xếp hôn sự cho hai người đó đi. Gã càng sớm càng tốt, chớ kéo tuổi quá lớn."

Hử?

cô, cô không có đôi mắt tinh tường nhìn thấu sự tốt xấu như người đàn ông này.

Và lại muốn cô đi đâu coi, coi hạ nhân Chu gia, hay coi ai đây?

Thấy bộ dạng ngờ ngác của Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ đưa tay vuốt ve sợi tóc bay của nàng, "Đừng lo lắng, ta biết bản lĩnh quân gia của nàng e là kẻ mẫu không có truyền cho nàng, nương ta cũng không thành thạo, nàng đi theo nhị đệ muội học cho tốt chút, từ từ mà học. Nàng ta lớn hơn nàng mấy tuổi lại quân gia nhiều năm, mặc dù nàng gọi nàng ta tiếng nhị đệ muội, nhưng cũng cần có mấy phần kính trọng, biết chưa? "

Chàng tự giác dạy nàng đi từng bước, chỉ dẫn tận tình, có điều không hề biết được Hồ Ngọc Nhu như ăn phải hoàng liên(2, lòng đắng muốn chết.

(2 *Hoàng liên - Coptis chinensis Franch., thuộc họ Hoàng liên - Ranunculaceae. Uống rất đắng.*

Chu lão phu nhân không giới quân gia, cô phải học hỏi Tô thị hả?

Chắc Tô thị không dạy cô méo mó chứ?

Nhưng..... Mặc dù cô ở hiện đại đã hai mươi bốn, nhưng làm sao để làm tốt một phu nhân quan lại, rồi quân gia thế nào, cô thực sự không hiểu!

Còn Tô thị, cô thực sự không muốn tiếp xúc tí nào.

Chu Thừa Vũ bị ngớ à, anh ta không hề nhận ra Tô thị không phải tuýp người tốt hay sao?

không không, chắc là Tô thị chỉ xấu xa với mình cô?

Còn những người khác ở Chu gia thì không hề?

Nếu cô ta có ý đồ xấu với người nhà họ Chu, nhiều năm như vậy, không có lý nào mà Chu Thừa Vũ không phát hiện ra.

Nhưng tại sao cô ta chỉ xấu xa với mình cô cơ chứ, cô đã đắc tội với cô ta chỗ nào hả?

Hồ Ngọc Nhu không muốn mình rơi vào tình cảnh đường cùng không cách nào giải thích, nói thẳng với Chu Thừa Vũ: "Tôi biết nàng ta rất tốt, nhưng tính cách tôi và nàng ta không hợp, nàng ta có vẻ không thích tôi..... dường như tôi nói chuyện kiểu gì nàng ta cũng bị tức cả? "Chu Thừa Vũ vốn nghe cáo trạng mới qua, nói không chừng Tô thị cũng đang tức, "Đại nhân à, tôi có thể dò người học hay không? "

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Đại nhân, chàng thật tốt!

Đúng người đi theo học hỏi?

Trong lúc nhất thời, Chu Thừa Vũ đúng là không nghĩ ra ai khác thích hợp hơn Tô thị.

Cha của Tô thị là chính tứ phẩm Lại Bộ Thị Lang, từ khi còn nhỏ, cô ta đã được nhận sự bồi dưỡng của đại tiểu thư chính thống. Kỳ thực nếu ban đầu không phải Tô thị coi trọng nhị đệ, bất luận về gia thế hay năng lực thì nhị đệ đều không cưới nổi tiểu thư con dòng chính quan chính tứ phẩm như Tô thị.

Tô thị vào cửa hơn sáu năm, chuyện gì cũng tốt cả. Bất kể là khách tới thăm, hay hoa hồng nhập cổ phần chia chác, hay bố trí người làm ở điền trang, còn những quy củ dành cho hạ nhân trong nhà.....mỗi một việc cô ấy đều quản rất tốt.

Những năm đó chàng chẳng màng tới, còn mẹ thì mù mờ luống cuống tay chân quản lung tung. Sau này Tô thị vào cửa, có thể nói chàng là người đầu tiên thờ phào nhẹ nhõm hơn cả mẹ. Nếu lúc đó không phải nhị đệ cưới Tô thị nhanh thì e là chàng nhận không được cưới vợ gấp quá.

May mà có Tô thị vào cửa, chàng mới có thể chờ mãi tới bây giờ.

Thế nhưng thái độ thế từ mình...

Chu Thừa Vũ vô thức vỗ nhẹ lưng Hồ Ngọc Nhu, cân nhắc chốc lát, hỏi: "Nàng thật không thích nhị đệ muội?"

Rất không thích nhé.

Chi là Hồ Ngọc Nhu không nói thẳng thừng ra, thấy Chu Thừa Vũ như người anh em tốt giải đáp băn khoăn với cô, cô thử mạo hiểm không thêm che giấu, nhếch miệng nói. "Chi là tính tình không hợp thôi".

Trong lòng Chu Thừa Vũ hơi nghi ngờ, mặc dù, chàng chỉ tiếp xúc với Hồ Ngọc Nhu vài ngày, nhưng cũng xem như hiểu Hồ Ngọc Nhu, huống hồ trước đó còn sai người đi nghe ngóng tin tức về nàng. Nàng không phải dạng yếu đuối, cũng không tùy hứng, không chủ động gây chuyện, thậm chí gặp chuyện đều im lặng chịu đựng cả, lúc ở nhà mẹ đẻ ăn không ít thiệt thòi của Hồ tam tiểu thư cho.

Thế mà giờ đây..... có thể khiến nàng chủ động mở miệng nói câu không muốn học với Tô thị, chuyện này đủ để cho thấy, nàng không thể chịu nổi nữa.

Nhưng nhị đệ muội làm người xưa này luôn luôn khiêm tốn, mọi thứ đều chu đáo, mặt nào cũng hài lòng, thế thì sao lại cứ có chuyện không hòa hợp với vợ mình?

Chắc là, có chuyện gì đó hiểu lầm.

Chàng nhanh chóng nhớ lại cuộc trò chuyện vừa nãy với Hồ Ngọc Nhu qua một lượt, nhớ tới chuyện nạp thiếp Hồ Ngọc Nhu mới đề cập, đoán là rất có khả năng lời này của Tô thị chọc thê từ mới cưới của chàng mất hứng rồi. Có điều nếu chỉ là chuyện này, Hồ Ngọc Nhu không nên đề bụng quá, còn Tô thị cũng không nên vì thế mà sắp xếp. Không ma ma đi tìm chàng..... Bây giờ nghĩ lại, cảm giác thế nào cũng giống như Không ma ma có ý cáo trạng vậy?

Có lẽ chàng suy nghĩ nhiều rồi.

Song nhị đệ muội quả thật làm hơi quá, chàng và Hồ Ngọc Nhu còn đang tân hôn, vậy mà canh ngay lúc này nói chuyện nạp thiếp, mà còn do chính đệ muội nhắc tới, có phần không hợp lẽ.

Đây có lẽ là do mẹ tâm sự vớ vẩn cùng nhị đệ muội rồi.

Có vẻ như chàng cần nói chuyện với mẹ mới được.

"Nếu vậy, chờ qua đoạn thời gian này, ta cho mời Huyện thừa phu nhân Phương thị đến trò chuyện với nàng." Chàng là một đại nam nhân, can thiệp vào chuyện hậu trạch không được, tìm Phương thị đến dạy cho Hồ Ngọc Nhu, mình ở bên chỉ điểm cho nàng một hai chỗ là đủ rồi.

Mặc dù Hồ Ngọc Nhu không biết Phương thị là ai, có điều chi cần không phải là Tô thị là mừng rồi.

cô ngay lập tức mỉm cười, gật đầu. "Được!" Lại nhớ tới còn có Quan ma ma dưỡng thương ở nhà sau, "Tôi còn có Quan ma ma nữa, là người mới vừa vào phủ hôm qua ý, bà là người mẹ đẻ lại cho tôi. Năm xưa bà là đại nha hoàn bên cạnh mẹ, lúc mẹ tôi còn quản gia, bà là người bên cạnh giúp đỡ. Tuy rằng..... tuy rằng nhà tôi là thương gia, nhưng cũng phải quản mấy chuyện trong nhà thôi, có lẽ tương tự mà, phải không? Còn có phu nhân Huyện thừa ở đó, có hai người chỉ bảo, tôi nghĩ hẳn là tôi học không tệ đâu."

Chu Thừa Vũ bật cười, chàng thật không ngờ, vợ mình đối với Tô thị như làm phải đại địch vậy.

Chàng không muốn nàng gặp nhiều áp lực, "Nàng đừng lo lắng, mặc dù đại phòng và nhị phòng sớm muộn gì cũng tách ra, nhưng không phải bây giờ. Nhị đệ bên kia dù xuôi buồm thuận gió, e là cũng phải mất hai ba năm mới có thể mang nhị đệ muội về kinh thành được. nói cách khác, nàng còn có hai ba năm để học, huống hồ còn có ta bên cạnh giúp nàng kia mà. "

Ngữ khí Chu Thừa Vũ dịu dàng, lời nói ra càng khiến lòng người ta ấm hơn.

Hồ Ngọc Nhu vốn bị chàng ôm ấp vào trong ngực, lần này nàng cảm động trong lòng, kim lòng không đậu ngồi yên ắng lại, ôm chầm lấy hông Chu Thừa Vũ. Vui mặt lòng ngực chàng ni non: "Đại nhân, chàng thật tốt!"

Khi cô đọcngôn tình, cô thích điểm gì ở Chu Thừa Vũ?

cô thích tác giả miêu tả chàng đẹp, thích chàng thiện lương, thích chàng quân tử, thích cách chàng đối xử lễ độ với phái nữ, thích chàng xuất thân không tốt nhưng không ngừng phấn đấu, thích chàng rồi thương tiếc chàng, sau đó phát hiện ra cha mình là dạng người đó, đại nghĩa diệt thân.

Có điều cô không hài lòng sách này ở chỗ kết thúc chút nào, gần như ai cũng HE cả, vậy mà không có chỗ nào nhắc tới chàng cả.

Bây giờ xem lại, xuyên qua phen này, được gả cho chàng, không xấu tí nào.

Chàng dường như... còn tốt hơn trong ngôn tình nữa. không, là tốt hơn trong ngôn tình, rất rất rất nhiều!

Đêm nay Chu Thừa Vũ không đi.

Hồ Ngọc Nhu tắm trước rồi về phòng, lau khô tóc chải kỹ, lại kiểm tra áo lót chắc chắn không có vấn đề, lúc này mới thành thành thật thật nằm bên ngoài. Chờ bên tai truyền đến tiếng bước chân trầm ổn mạnh mẽ, cô mới vội nhắm chặt mắt giả vờ ngủ, nghĩ đến chuyện tí nữa có thể phát sinh, cô không thể không căng thẳng.

Chu Thừa Vũcũng gọi đầu, lau khô tóc bằng khăn sạch ở tịnh phòng xong mới ra.

Mới bước vào cửa, chàng đã thấy Hồ Ngọc Nhu ngủ thiếp đi.

Chàng hơi ngáp ngừng, cũng cố tư tưởng trước đó của mình.

đã là vợ chàng rồi, thế thì chàng nghĩ nhiều là không cần thiết. Còn không bằng nghĩ cách để tìm nàng chỉ ở trên người chàng, cả đời này nhìn một mình chàng là được.

Sải bước tới cạnh giường, đầu tiên là đưa tay sờ vào tóc Hồ Ngọc Nhu, thấy thực sự khô rồi, chàng mớikhom lưng bế Hồ Ngọc Nhu lên.

Đột nhiên bị bế lên, Hồ Ngọc Nhu hét hồn nắm lấy ống tay áo Chu Thừa Vũ.

anh ta định làm gì vậy hả?

Chẳng lẽ không muốn ở trên giường à?

Nghe bảo lần đầu rất đau đớn, không ở trên giường mà ở chỗ khác, cơ thể này có thể chịu nổi sao?

Chu Thừa Vũ nhìn mí mắt nàng run run rẩy rẩy mấy cái, buồn cười lắc đầu

Vẫn còn là tiểu cô nương cơ.

Đặt nàng vào phía trong giường, chàng nào còn tâm tư đọc sách, thôi tắt đèn rồilên giường. Ngày lành tháng tốt cảnh đẹp thế này, đọc sách làm chi ôm vợ ngủ ngon tốt hơn không.

Hồ Ngọc Nhu mừng là đèn đã tắt rồi, cô bị Chu Thừa Vũ ôm vào lòng, dính vào lồng ngực nóng bỏng vô cùng. Nếu không, hình ảnh cô đỏ mặt do suy nghĩ đen tối bị Chu Thừa Vũ nhìn sạch sành sanh rồi. Mà giờ đây dường như chả có chỗ nào tốt hơn, lồng ngực này khiến mặt cô như bị phỏng, màbờ eo nhónhấn của cô còn có bàn tay lớn khê kháng sờ mó, vậy mà - cô cảm giác như có dòng điện chạy qua người.

Đối với chuyện chưa biết này Hồ Ngọc Nhu vừa tò mò vừa sợ hãi, cô nắm chặt cổ áo Chu Thừa Vũ, thỉnh thoảng người thoáng run rẩy qua.

cô không biết người khác thế nào, còn mình thì cực kì đề ý lần đầu tiên của con gái. Nhất định phải là người mình thích và thích mình, sẵn sàng cùng cô đi đến cuối đời mới được. cô biết bản thân mình rất thích Chu Thừa Vũ, nhưng tình cảm này còn chưa tới ngưỡng tình yêu. Nhưng đầu sao cô đã là vợ của chàng, cô cũng nguyện ý giao bản thân mình cho chàng.

Thực ra sâu trong lòng cô hiểu được, Chu Thừa Vũ sợ rằng cònchưa thích cô.

Dù chàng đối xử với cô tốt, dù chàng vừa mở tâm tư tâm sự với cô, dịu dàng là thế, kiên nhẫn là thế, nhiều lắm chỉ là chút hao cảm nhỏ nhoi, bởi vì mình là thế tử của chàng ta mới thế thôi.

Nghĩ thế, phần cam tâm tình nguyện của Hồ Ngọc Nhu pha lẫn chút xú khó chịu.

Ngay cả một chút xú thì Chu Thừa Vũ vẫn cảm nhận được, người trong vòng tay chàng chắc chắn biết được đêm nay chàng muốn gì, cho nên người nàng đều cứng ngắc, đôi lúc còn run rẩy sợ hãi. Dù cho chàng vỗ về lưng an ủi, vẫn chẳng có tác dụng gì cả.

Có vẻ như lòng nàng còn chưa hoàn toàn mở cửa cho chàng vào.

Lòng còn nhớ thương biểu ca của nàng sao?

Có lẽ không, nhưng chính nàng không thả lỏng, không chuẩn bị sẵn sàng.

Là trượng phu, Chu Thừa Vũ tự nhiên xấu hổ hỏi Hồ Ngọc Nhu có phải nàng chưa quên biểu ca phải không, hay chưa đủ thích chàng, hay vẫn chưa sẵn sàng. Chàng chỉ có thể tin theo cảm nhận của mình, nếu Hồ Ngọc Nhu đã thế thì chàng chờ nàng vậy.

Dù sao thì,quan hệ giữa chàng và nàng trong đêm nay đã coi là một bước tiến lớn, nếu thêm bước nữa dường như là nhanh quá.

Chu Thừa Vũ nhắm mắt lại, bàn tay đặt trên eo Hồ Ngọc Nhu ngừng vỗ, nhưng thủy chungkhông rời đi. Nhận thấy tiếng hít thở chàng ta đều đặn dần, Hồ Ngọc Nhu hơi ngạc nhiên, song nhanh chóng mừng rỡ, cơ thể mềm xuống, với tay ôm eo Chu Thừa Vũ.

cô và Chu Thừa Vũ chỉ mới mở mang tâm tình, bây giờ là thời gian tốt để tâm sự có tiếng nói chung, vẫn là nói chuyện yêu đương trước đi, sau đó làm..... thì làm!

Hồ Ngọc Nhu vào giấc rất nhanh.

Lần đầu tiên trong đời bị một người phụ nữ ôm, Chu Thừa Vũ sao có thể ngủ được?

Chàng chỉ giả vờ thôi, không ngờ Hồ Ngọc Nhu ôm chàng ngủ nhanh tới vậy. Chu dù nửa đêm chịu hết nổi muốn đi tắm nước lạnh, cũng bị nàng ta ôm chặt không có cơ hội đi. Thế là

đêm nay, chàng đành niệm thanh tâm chú tới khuya.

Sáng thức giấc, Chu Thừa Vũ không còn ở đây nữa.

Tú Hươngxin nghĩ cho Tú Vân, cùng với A Quỳnh hầu hạ Hồ Ngọc Nhu nửa mặt buổi sáng.

A Quỳnh giúp Hồ Ngọc Nhu chải tóc, liếc Tú Hương, nói : "Tiểu thư, hôm nay, lúc đại nhân đi còn dặn dò bọn nô tỳ, nói tiểu thư còn đang ngủ, bọn nô tỳ không được làm phiền người nha."

Hồ Ngọc Nhu cười cười, trong lòng toát ra ba phần ngọt ngào.

"Chải lệ đi, chúng ta còn phải qua bên nương nữa." Sáng sớm người kia đã đi, Hồ Ngọc Nhu muốn nhanh chóng gặp chàng.

A Quỳnh dứt khoát lệ làng, lại quay sang lờm Tú Hương.

Lòng Tú Hương lửa giận hừng hực, nhưng không dám phát tác. Thực ra, thấy bộ dáng tiểu nhân đắc chí của của A Quỳnh, nàng hận không thể gào lên với Hồ Ngọc Nhu: Đắc ý gì chứ, coi như lão gia không nổi giận thì sao, coi như lão gia ở lại phòng thì sao, lão gia cũng đâu thèm chạm vào người!

Thực sự không hiểu đắc ý gì cái gì!

Hôm nay người bị chọc điên không chỉ có Tú Hương, lúc ăn sáng ở chỗ Chu lão phu nhân, Tô thị ngồi đối diện Hồ Ngọc Nhu, thấy Chu Thừa Vũ gấp mấy món cho Hồ Ngọc Nhu, giận tới nổi mặt mày xanh mét.

Sao có thể như vậy, chẳng phải Không ma ma đã nói chuyện với đại bá rồi sao?

Sao đại bá không những không nổi giận mà còn tốt với Hồ Ngọc Nhu như vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Không tiếp xúc thì không biết, tới lúc tiếp xúc mới biết chàng ta thế mà là cao thủ tán gái cơ đấy!

Tô thị hận chết đi được nên không kiểm soát ánh mắt của mình. Ngồi đối diện với đôi mắt chiếu tướng đâm vào, ngay cả khi Chu Thừa Vũ luôn tôn trọng nàng ta, lúc này, trong lòng cũng có mấy phần khôngthích.

Chàng gấp hai cái bánh bao tầu hũ ky cuối cùng, một cái cho cháu gái, một cái còn lại cho Hồ Ngọc Nhu. Sau đó ngẩng đầu nghênh đón tầm mắt chưa kịp thu hồi của Tô thị, lên tiếng: "Nhị đệ muội đangnhìn gì thế?"

Có vẻ như kiêng dè có những người khác ở đây nên giọng điệu Chu Thừa Vũ không nặng nề cho lắm, nhưng đôi mắt nhìn qua là đôi mắt sâu không thấy đáy, như thể nhìn thấu hết mọi thứ.

Trong lòng Tô thị gần như lập tức hoảng sợ, thấy Hồ Ngọc Nhu đang gặm bánh bao cũng ngược qua, nàng vội miễn cưỡng cười gượng: "Mừng ấy mà, thấy đại ca chăm sóc đại tẩu như vậy, ta mừng giùm nương, mừng giùm Chu gia. Mặc dù nhà mình đón đại tẩu do âm kém dương sai (trời xui đất khiến), nhưng có vẻ như hiện tại cưới đúng người rồi. Đại tẩu với đại ca quả nhiên là đôi bích nhân mà."

Lời nói dối nói miết cũng tin là thật, tới Tô thị còn tinminh thực sự nghĩ vậy, khi nàng nói tới câu cuối, thấy gương mặt của Chu Thừa Vũ, nụ cười dần chân thành.

Chu Thừa Vũ nghiêng đầu ngó Hồ Ngọc Nhu phồng má gặm bánh bao, gạt đầu như thường lệ. "Nhị đệ nói đúng lắm."

hắn ta vậy mà thừa nhận!

Tô thị không dám tin, nụ cười trên mặtnhất thời trở nên cứng đờ.

Hồ Ngọc Nhu lạnh nhạt liếc qua, cúi đầu không nói một lời. Chu Thừa Vũ đã nói Tô thị đáng thương, miễn là cô nói sai một lời tức là cô là người xấu, ngày thường nhường nhịn cô ta không phải khôngđược.

Gia hòa vạn sự hưng(29), cô phải chồng hát vợ theo mới được.

(29)*Gia hòa vạn sự hưng: tạm hiểu là gia đình hòa thuận thì thế nào cũng hưng thịnh*

Nhưng... Nếu Tô thị nổi lên ý đồ xấu xa nào, dù cho trước kia Tô thị làm ăn có được một danh tiếng tốt cỡ nào, cô cũng phảilột da Tô thị mới được.

Có điều, chuyện này ngày tháng còn dài mà.

Con trai trưởng và con dâu trưởng có tình cảm tốt, Chu lão phu nhân tự nhiên là người vui vẻ, nhưng chỉ có tình cảm tốt đẹp mà không viên phòng, thì đồng nghĩa với việc vẫn chưa có cháu bông, thế nên niềm vui của Chu lão phu nhân vẫn chưa tận hứmg.

Bà không dám ép buộc con trai trưởng, nên không tiện phát biểu gì cả. Trái lại bà nhìn ra nụ cười gượng gạo của Tô thị, ngay lập tức bà nhớ tới đứa con trai nhỏ. Hỏi Tô thị: "A Tĩnh, có phảiThừa Duệ sắp về rồi không?"

Tô thị hoàn hồn, trả lời lễ phép:"Phu quân có gửi thư về báo qua lễ trung thu sẽ trở lại, bây giờ tới Trung thu thời gian còn hơn hai mươi ngày, có lẽ chàng đã lên đường rồi."

Chu lão phu nhân mỉm cười: "Xem ra là sắp rồi, A Tĩnh à, con cũng đừng ghen tỵ với đại ca đại tẩu con, Thừa Duệ trở lại lần này, có lẽ có thể ở lại nhà lâu hơn ít ngày."

Nhớ tới Chu Thừa Duệ, gương mặt Tô thị đỏ bừng,chợt xấu hổ cúi đầu. đang cúi đầu xuống nàng ta liền thấy Tiểu Chiêu mặt hếch lên ăn tầu hũ ky vui vẻ, mặt đang đỏ hây hây cũng

nhặt dần, đổi màu qua lại mấy bậnmắt tự nhiên.

Chỉ là nàng ta cúi đầu xuống nên chẳng ai phát giác được thôi.

Sau bữa, Chu Thừa Vũ không vội vàng đi khỏi, mà cùng về tiểu viện đại phòng với Hồ Ngọc Như, trênđường đi dặn dò Hồ Ngọc Như: "Nếu trưa nay không có chuyện quan trọng, ta sẽ về ăn cơm."

Hai người sánh vai đi về, bỏ lại A Quỳnh và Tú Hương xa đằng sau, thế nên dẫu Chu Thừa Vũ không có tiếp xúc gần gũi với Hồ Ngọc Như, nhưng giây phút nghiêng đầu sang trò chuyện, giọng điệu rất mềm mỏng và ôn nhu.

Cả hai như thế này, thực sự rất giống như cặp đôi đang yêu vậy.

Hơi giống hời đi học, cảm giác như sáng sớm cùng nhau tới trường. Ồ, mới cùng nhau ăn sáng, còn giờ cùng nhau tới lớp! Chẳng qua là lớp khác nhau, tới đằng trước là phải tách ra rồi.

Hồ Ngọc Như cười ngọt ngào, nói: "Được!"

một nụ cười, mê hoặc chúng sinh.

Mất Chu Thừa Vũsáng lên, tức thời đầu quay đi, vừa vận đã tới cửa viện đại phòng, chàng nhân tiện nói, “Ta đi trước đây.”

Hồ Ngọc Như mất tiền chàng ta đi, cho đến khi bóng khuất sau cánh cửa nhìn không thấy nữa, cô mới quay người đi về.

Hôm nay, Tú Vân xin nghỉ ngơi, nóng lòng muốn sáng sớm đi thỉnh an, Hồ Ngọc Như cũng không hỏi han, còn lúc này thì nói với Tú Hương: "Tú vân bị bệnh gì, có nặng lắm không, đã mời đại phu chưa?"

Chu Thừa Vũ là chủ nhấttốt bụng, chàng ấy đã giao việc chung thân của Tú Hương và Tú Vân cho cô thicô phải làm hết sức mình mới được. Trước nên tiếp xúc nhiều với hai cô nàng này, sau đó lại hỏi hai người có yêu cầu gì đối với vị hôn phu tương lai cũng tốt. cô có đối tượng nhắm vào mà biết đường tìm

Tú Hương bước lên một bước, đáp lời: "Phu nhân ngài đừng lo lắng ạ, Tú Vân chỉ là bệnh vặt, khôngcần phải thỉnh đại phu."

Bệnh vặt?

đã là bệnh vặt thì không cần thỉnh đại phu, vậy sao xin nghỉ tới ba ngày? Trong lòng Hồ Ngọc Ngọc có thắc mắc, nhưng ngoài mặt không hỏi thêm gì Tú Hương nữa,chi gạt đầu ra hiệu đã biết.

Trong lòng Tú Hương nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Sau khi về phòng, Hồ Ngọc Như lặng lẽ phản phó với A Quỳnh: "Em tí nữa đi nhìn thử Tú Vân xem, rốt cuộc nàng ta bị cái gì".

A Quỳnh và Tú Vân đều là nha hoàn như nhau, nên đi thăm bệnh là lẽ thường tình.Ngược lại là Hồ Ngọc Như, dù lòng biết có điều không phải cũng không thể đi, thân phận cô không cho phép.

A Quỳnh đáp: "Nô tỳ đang định đi đấy chứ, tiểu thư nghỉ ngơi đi ạ, nô tỳ đi xem một chút."

Hồ Ngọc Như gọi cô nàng lại, "A Quỳnh, sau này chớ gọi chị là tiểu thư nữa, nên gọi phu nhân." cô hơi dừng lại, nghĩ tới A Quỳnh và tiểu nguyên chủ tình như chị em lớn lên, thế là giọng điệu mềm mỏng hơn nhiều, "Sau này hai chúng ta âm thầm gọi như cũ, nhưng ngoài sáng, đặc biệt là ở trước mặt người Chu gia, khi nói chuyện với chị, em đừng gọi tiểu thư nữa."

Hạ nhân Chu gia và chủ nhân nói chuyện với nhau đều dùng tôn xưng (cách gọi cung kính), mặc dù Hồ Ngọc Như không quan tâm mấy chuyện này, nhưng suy cho cùng mọi mặt bên ngoài cô đã không xứng với Chu Thừa Vũ rồi, tự nhiên không muốn bởi vì bản thân mình mà khiến Chu Thừa Vũ mất mặt được.

cô sợ A Quỳnh nhạy cảm, vuron tay ra vỗ nhẹ tay A Quỳnh. Vừa chân thành lại tha thiết mà nói: "Những lúc không có ai, chúng ta vẫn như trước đây."

A Quỳnh rất tốt với cô, Quân ma ma cũng rất tốt với cô, đời này kể từ lúc cô quyết định làm Hồ Ngọc Như, cô chắc chắn phải giúp A Quỳnh tìm được chốn dừng chân tốt nhất, mà chuyện dưỡng lão, đưa Quân ma ma trước lúc lâm chung, cô cũng phải gánh vác.

A Quỳnh không ngu ngốc, cô nàng ngay lập tức ý thức được tính nghiêm trọng vấn đề. "Tiểu thư, nô tỳ hồ đồ rồi, đây không phải là Hồ gia, đây là Chu gia!"

Nghĩ nghĩ, cô nàng nhắc tới chuyện hôm qua Tô thị ghé qua, "Tiểu..... không, phu nhân, hôm qua Nhị phu nhân qua đây nói chuyện vô cùng phách lối, nàng ta không thích chúng ta à?"

hiện tại Nhị phu nhân đang quản gia, A Quỳnh nhớ lại trước kia còn ở Hồ gia, Tiết thị ư dụng danh nghĩa quản gia, có thể trừng phạt rất nhiều hạ nhân. nhẹ thì bị đánh tay, quỳ gối, phạt tiền tiêu vật hàng tháng, nặng thì bị đem bán, khả năng nào cũng có. Nàng là nha hoàn của tiểu thư, nhị phu nhân không bán nàng được, nhưng nếu nàng bị truyền đi là nha đầu không biết quy củ, thì sẽ đánh mất mặt mũi của tiểu thư mất.

Tiểu thư và đại nhân tới giờ còn chưa viên phòng đâu đấy!

Hồ Ngọc Như nói:"Nàng ta không thích chị, có điều chị cũng không thích nàng ta, sau này chỉ có ngoài mặt còn duy trì mối quan hệ, em cố gắng tránh xa người bên nhị phòng đó thì hơn."

Đôi mắt Tô thị quá ác độc, Hồ Ngọc Như thật lòng cảm thấy biết không chừng trong bóng tối nàng ta âm thầm âm toán xấu xa gì đó. Cho nên tránh tiếp xúc được thì cứ tránh, cô đây còn có Chu Thừa Vũ chở che, an toàn có thể lớn hơn, còn A Quỳnh chắc không lọt vào mắt người ta quá.

Phải rồi, cô phải trưởng thành càng sớm càng tốt.

Chỉ khi cô trưởng thành, cô mới có thể bảo vệ được người cô muốn bảo vệ, dù cho Chu Thừa Vũ đối xử với cô tốt, nhưng đến cùng chàng làm đại sự bên ngoài, nếu ngay cả trong nhà cô còn không bảo vệ tốt cho chính mình, người bên cạnh thì lấy tư cách gì đứng bên cạnh Chu Thừa Vũ chứ?

...

Trưa nay quả nhiên Chu Thừa Vũ quay về, thời tiết quá nóng, đầu tiên chàng đi tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ thoải mái mới ra ngoài ăn cơm

Cô đạivừa không có tủ lạnh vừa không có máy lạnh, trời nóng nực món ăn nóng hổi hổi ăn chẳng vô, Hồ Ngọc Như liền phân phó phòng bếp làm mì lạnh. Bề mặt luộc sôi, để nguội rồi

ngâm qua nước, rồi nếm gia vị vào đưa lên bàn, Hồ Ngọc Nhu tự tay trộn mì cho Chu Thừa Vũ, thêm dưa leo, chân gà hun khói, chà bông gà vào, cuối cùng hỏi gu Chu Thừa Vũ là gì, thêm gia vị là xong.

"Được rồi!" Hồ Ngọc Nhu đặt trước mặt Chu Thừa Vũ.

Đây là nhờ vào cuốn sách cô xuyên qua, biết được nữ chính nguyên tác là đồng chí xuyên không, vì đó quá lợi hại, sau này cũng nhờ thân phận thuận lợi có sẵn, không chỉ đề cao đáng kể địa vị phụ nữ của triều đại này, mà còn tạo cơ hội nơi đây có thể ăn rất nhiều món ăn hiện đại.

Mì lạnh này thì tính là gì, ở đây đã có nộm lẩu và bánh kem rồi đấy, trong kí ức của cô bé nguyên chủ đã từng nếm qua hai món này. Hồ Ngọc Nhu cũng lên kế hoạch, chờ cô và Chu Thừa Vũ tình cảm hơi lên một tí, thì cùng nhau đi ra ngoài thưởng thức món ăn mới mẻ.

Nét mặt Chu Thừa Vũ không hề có chút bất ngờ nào, cảm chén lên há miệng bắt đầu ăn, mặc dù đã ăn rồi mới về đây, nhưng đây là món tự tay Hồ Ngọc Nhu trộn cho chàng ăn, chàng lấy hơi ăn hết một chén hết sạch.

"Cho thêm bát nữa." Chàng đẩy bát qua.

Xem ra món này chàng rất thích, mặc dù chẳng lên tiếng khen cô được hai câu, nhưng ăn xong một chén lại xin thêm một chén thì đã nói rõ. Hồ Ngọc Nhu vội đặt chén mình xuống, trộn thêm cho chàng ta chén mới.

Hằng ngày Chu Thừa Vũ rất vội vã, chưa kể đã gần sắp thi Hương, ngoại trừ công vụ hằng ngày còn thêm một đồng việc hao tâm tốn sức, cho nên sau khi ăn không bao lâu chàng vội vã đi khỏi.

"Nàng trước hết tiêu com cái đã, rồi tiện thể nghỉ trưa đi." Chàng nói Hồ Ngọc Nhu, "Ta đã nói chuyện với Vũ huyện thừa rồi, phu nhân của hân- Phương thị chiều nay sẽ ghé qua chỗ nàng ngồi một lát. Nàng....." Ngẫm nghĩ, chàng vẫn không yên lòng, cuối cùng dặn dò thêm một lời, "Vũ huyện thừa là người dưới tay ta, mặc dù nàng theo phu nhân hân học việc, thế nhưng không cần tỏ ra mềm yếu trước mặt phu nhân hân. Có điều cũng không nên hành xử xa cách quá, cần kính trọng thì kính trọng, cô ta lớn hơn nàng, mà Vũ huyện thừa là một cánh tay đắc lực của ta."

Hồ Ngọc Nhu hơi xấu hổ.

Người ta xuyên qua lợi lại cơ nào, còn cô ... khiến Chu Thừa Vũ hao tâm tốn sức.

"Rồi, thiếp nhớ kĩ" cô nghiêm túc đáp.

Nàng trông thế này rất ngoan ngoãn, khiến Chu Thừa Vũ mỗi lần đối mặt đều nhìn không được luôn muốn lo nghĩ cho nàng hết thảy, như sợ nàng bất trắc dính phải bất kỳ tổn thương nào, luôn luôn muốn suy xét chu đáo cho nàng, để nàng có thể tránh tất cả việc xấu xa.

Có điều đã nghĩ thông suốt rồi, nội tâm Chu Thừa Vũ không còn rối rắm nữa, chàng nhẹ nhàng kéo tay Hồ Ngọc Nhu khẽ niết, cuối cùng không kìm lòng được, hôn nhẹ lên trán Hồ Ngọc Nhu một cái như chuồn chuồn lướt nước, rồi mới rời khỏi.

Sau khi chàng ta đi, Hồ Ngọc Nhu đỏ cả mặt. Cho tới khi Phương thị đến, mặt cô vẫn còn dấu vết sột lại.

Người này cũng thật là, không tiếp xúc thì không biết, tới lúc tiếp xúc mới biết chàng ta thế mà là cao thủ tán gái cơ đấy!

Phương thị đương nhiên biết rõ thân phận thực sự của Hồ Ngọc Nhu, nàng vốn có chút đồng tình với Hồ Ngọc Nhu, nhưng khi gặp được người thật, chút lòng đồng tình nhỏ nhoi lập tức biến mất không còn lại gì.

Hồ Ngọc Nhu sinh ra sắc nước như vậy, làm sao Chu đại nhân không thích cho được, chỉ e là Hồ gia vui lòng đối người gả ấy chứ.

Nếu vậy, thì người này không thể đắc tội nổi, chuyện này liên quan tới tiền đồ đồ của phu quân nàng, có điều..... vị Hồ Ngọc Nhu này lớn lên xinh đẹp thế này, mới liếc qua nàng đã thích, nếu mà kêu nàng lấy lòng chàng ta thật thì cũng không hề uất ức bản thân.

"Ô, ta sớm nghe nói đại nhân mới thú được vị phu nhân có dung mạo như thiên tiên, vốn trong lòng còn đang hoài nghi, bây giờ gặp mặt, mới biết tin đồn bên ngoài không hề hợp lí chút nào. Dung mạo cỡ này sao có thể gọi là như thiên tiên được, rõ ràng là thiên tiên mà!" Nàng hào hứng bước lên nắm tay tay Hồ Ngọc Nhu, ngắm từ trên xuống dưới, "Ta đúng là không nên tới một mình, nên dắt theo tiểu nữ nghịch ngợm kia tới, nếu con bé nhìn thấy phu nhân ngài đây, e là yên tĩnh được phần nào."

Mặc dù cô ta đang nịnh nọt mình, nhưng lời này quá ư thú vị, khiến Hồ Ngọc Nhu quên bằng ngượng ngùng, bị ghẹo mà không nhìn được cười rộ lên.

"Phương gia tỷ tỷ, đừng trêu chọc tôi nữa. Nhanh nhanh nhanh. Ngày nắng nóng thế này mà tìm tỷ tới, mau vào phòng nghỉ ngơi nào." Vừa nói, vừa ra lệnh A Quỳnh và Tú Hương mau mang bát băng mới tới.

Phương gia tỷ tỷ...

Nghe Hồ Ngọc Nhu gọi nàng như thế này, Phương thị cười tươi nhìn Hồ Ngọc Nhu, trong ánh mắt lóe lên ba phần yêu thích. Nhớ lúc xưa khi mới cùng giao hảo cùng Tô thị, nàng phải phí công phu cả một năm trời mới khiến cho Tô thị vừa lòng gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Trái lại không ngờ tới Hồ đại tiểu thư này mới vừa gặp cô mà như đã quen thân.

đã như vậy, vốn trong lòng cô định chỉ báo nàng ta bảy phần, phút chốc chốt lên hết mười phần.

Đứng dậy nhận tới bát băng Hồ Ngọc Nhu đưa, Phương thị nhớ tới chuyện Tô thị sầu lo trước mặt nàng. Nàng thở phào nhẹ nhõm thay Tô thị. Hồ đại tiểu thư này ở chung tốt thế này, coi ra còn tốt chán so với con nhà đầu Hồ tam tiểu thư kia!

Lần này Tô thị cũng coi như là may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Người giục người qua hỏi một chuyện, ta có tiện qua bên đó gặp lão

gia không

Hồ Ngọc Nhu và Phương thị có tâm, cho nên có thể nói buổi trưa này trò chuyện rất vui vẻ. Cuối cùng, khiHồ Ngọc Nhu tiễn Phương thị ra tới cửa phòng, Phương thị nắm lấy tay nàng nói: "A Nhu muội tử, chớ tiễn tỷ nữa, chiều mai tỷ qua tìm muội."

Hồ Ngọc Nhu nhớ kỹ lời dặn của Chu Thừa Vũ, cũng thấy tiễn tới cửa là được rồi, nên chân ngừng lại, mỉm cười đáp:"Vậy thì được rồi, chiều mai muội sẽ chuẩn bị tốt bánh ngọt trái cây, cung kính đợi chờ Phương tỷ tỷ đại giá quang lâm."

Tiểu cô(30) nhà Phương thị còn là khuê nữ, con gái năm nay cũng chỉ mười một tuổi, tuổi tác đều không chênh lệch bao nhiêu. Thấy Hồ Ngọc Nhu dùng biểu cảm em gái nhỏ đáng yêu nói chuyện với nàng, trong lòng nàng bất giác xem nàng ta như cháu gái mình, lòng mềm nhũn.

(30)Tiểu cô: em gái chồng

"Được rồi!" nhanh chóng vào phòng, bên ngoài nóng quá.

Đưa tiễn Phương thị đi xong, A Quỳnh mang về mặt nghiêm trọng tới báo cáo, "Phu nhân, ngày nay nô tỳ đến đó tới ba lần, chỉ có lần này đi qua đột ngột, rốt cuộc cũng gặp được Tú Vân. Tú Vân không bị bệnh gì cả, nhưng cái trán lại bị thương. Nô tỳ đi một vòng mới thăm dò được, hóa ra ngày hôm qua Tú Vân đến gặp lão phu nhân bên đây, lúc về thì lấy tay che trán lại, nghe nói lúc ấy giữa kê ngón tay là một màu đỏ tươi."

Mặc dù A Quỳnh không hiểu nhiều quy củ, xưa nay cũng hay mít ướt, nhưng bản lĩnh của cô nàngkhông tệ chút nào. Mới tới Chu gia không bao lâu, mà nơi nào cô nàng cũng lần lộn lẫnoi đó có người quen, muốn nghe được tin tức dễ như trở bàn tay.

Hồ Ngọc Nhu nghe xong hơi nghi ngờ, lẽ nào Chu lão phu nhân trách phạt Tú Vân chẳng?

A Quỳnh cũng hoàn toàn không có tí manh mối, nhưng cô nàng hơi lo lắng. "Chu lão phu nhân trông rất hiền lành tốt bụng, Tú Vân làm cái gì sai trái, mà Chu lão phu nhânphải trừng phạt nàng ta như thế?"

cô nàng nghe hạ nhân phòng Chu lão phu nhân bảo lúc ấy chỉ có bà và Tú Vân trong phòng, những kẻ khác bị điều đi chỗ xa, căn bản không thể tìm hiểu được có chuyện gì xảy ra. Chuyện này đầu thế nào đihoi Chu lão phu nhân được, Tú Vân thì kiểu ngạo không chịu nói, manh mối tới đây coi như bị chặt đứt hoàn toàn.

Hồ Ngọc Nhu ngẫm nghĩ, cô không có ý định lúc này đi chất vấn Tú Vân. Mặc dù hiện nay Chu Thừa Vũlàm chỗ dựa cho cô, nhưng suy cho cùng cô ở Chu gia đứng còn chưa vững gót chân, mà Tú Vân và Tú Hương đều là người do mẹ chồng ban xuống,làm con dâu cô không thể quá đáng được.

Nếu Chu lão phu nhân không nói, tức là Tú Vân đã phạm lỗi, mà lỗi cũng không lớn. một khi Chu lão phu nhân đã che chở, thì cô không cần quan tâm tới.

cô hỏi A Quỳnh, "cô ta bị thương trên trán, bị thương có nặng không?"

"không nặng, đã thoa thuốc rồi, nô tỳ nhìn thấy có lẽ không phải cái gì đập trúng, hẳn là khẩu đầu hoặc tự đập đầu vào cái gì đó, nếu mà chăm sóc cẩn thận có lẽ không để lại sẹo." Ngày hè không tốt để băng bó vết thương, thế nên A Quỳnh nhìn thấy được làm rất cẩn thận.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, nhớ tới tiện mồm bảo: "Chị nhớ trong cửa hồi môn có bình thuốc mỡ chuyên dùng trị sẹo, em cầm đưa qua đó đi, nhớ bảo nàng dưỡng bệnh cho thật khỏe, khi nào hoàn toàn khỏi hẵng tới đây hầu hạ."

A Quỳnh hơi do dự rồi tiến tới bên tai Hồ Ngọc Nhu, thì thầm, "Tiểu thư, chị làm gì tốt với nàng ta thế chứ, thuốc đó cũng không rẻ tí nào. Để trán nàng ta có sẹo, chẳng phải tốt hơn sao?"

Tú Vân và Tú Hương đều quá xinh đẹp, suốt ngày cứ mãi lắc lư trước mặt đại nhân, A Quỳnh nghĩ cô nàng còn gấp hơn cả Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu hiểu ý củaA Quỳnh, nên cũng thẳng thắn với cô nàng, "không có gì đáng ngại, đêm qua đại nhân đã nói rõ với chị, kêu ta thay hai cô ấy lựa chọn hôn sự rồi."

Ha! Hai nha đầu như hoa nha!

A Quỳnh ngạc nhiên quá đổi há to mồm, sau đó thì cười ngây ngô hi hi ha ha, như hồi còn ở Hồ gia cười phẩn khích tới ôm lắc lắc tay Hồ Ngọc Nhu, rồi vui sướng chạy đi tìm thuốc mỡ.

.

Ra khỏi tiểu viện đại phòng, Phương thị hơi ngẫm nghĩ, đi thẳng về phía nhị phòng tìm Tô thị.

Tô thị thấy nàng, trên mặt cười cùi, nhưng xuất khẩu chứa gai, "Phương tỷ tỷ hôm nay sao rảnh rồi ghé qua chỗ ta thế này, ta thấy chắc là đi thẳng từ đại phòng qua đây nhì, bây giờ trời đầu còn sớm nữa."

Trời không còn sớm nữa, thấm thoát đã tới chiều, nàng vốn muốn nhanh chóng về nhà lo cơm tối chuẩn bị ra sao nhưng lại lo lắng cho Tô thị, vì thế băng qua đây nói với nàng ta một tiếng, đề nàng ta yên tâm.

Phương thị đang cười muốn mở miệng, nhưng lời tới đầu lưỡi lại cảm thấy có gì đó sai sai. Tô thị ăn nóikiểu này như thể trách nàng, là trách thế nào?

Nàng lắc đầu, ngón tay chỉ chỉ trán Tô thị, rồikhông thèm để ý phản ứng của Tô thị, tự mình tìm mộtchiếc ghế trong phòng ngồi xuống, "Muội đấy, miệng mồm đúng là chẳng buông tha ai, người ngoài đều thấy muội hào phóng thân thiện, là người ta không biết, chứ miệng muội y như lưỡi dao, lưỡi dao đâm thẳng vào lòng dạ người ta! "

Giương mặt tươi cười của Tô thị tắt hẳn, bước tới chỗ Phương thị ngồi xuống, xu mặt nói:"Đây chẳng phải xem tỷ như tỷ ruột sao, nên mới đề tỷ biết ta đây là hạng người gì? Chứ nếu là người khác, ta nào dám thẳng thắn như vậy, nhưng lại không ngờ được là tỷ tỷ đây,hôm nay cứ nán lại mãi ở đại phòng, bây giờ có về không muốn đến chỗ ta nữa phải không?"

Phương thị biết Tô thị là một người chậm nhiệt, nàngphí công phu cả thời gian dài mới thân thiết được với Tô thị, xem Tô thị như em gái ruột. thật sự khi Tô thị ở trước mắt nàng rất thẳng thắn, với người ngoài là hoàn toàn khác biệt.

Phần khác biệt này khiến mối quan hệ của nàng và Tô thị bỏ đi lợi ích, là chân tình với nhau.

"Nhìn muội đi, dấm chua tràn cả ra ngoài này!" nàng buồn cười nói, “Tình cảm ta với muội thế nào mà muội còn không hiểu sao. Người khác có thể so sánh được sao? Có điều giờ ta tới tìm muội, thật đúng là vì chị dâu nhỏ của muội đấy. Ta nói cho muội biết, ta ở với nàng ta cả một buổi chiều, xem như cũng yên tâm, nàng ta là người tâm tư đơn thuần lại hiểu

chuyện, muội không cần sầu lo nữa.”

Tâm tư đơn thuần lại hiểu chuyện?

Đáng vẻ ban nãy của Tô thị là giả, nàng ta tự nhiên biết lòng dạ Phương thị với nàng ta là thế nào, bạn bè qua lại hơn 5, 6 năm. Phương thị đối xử với cô như em gái ruột.

Nhưng bây giờ, nàng ta thực sự khó chịu, "Phương tỷ tỷ, tỷ nói gì?"

Phương thị thở dài, nói : "Ta trò chuyện với nàng ta tối chiều, tự nhiên có thể nhìn ra được, nàng ta suy nghĩ rất đơn giản, hơn nữa lại hiểu chuyện có lẽ nghĩa. Điểm quan trọng nhất là mẹ kế của nàng ta chẳng dạy một chút bản lĩnh quân gia nào cả, cho nên nàng ta tuyệt đối không tranh được quyền quân gia với muội đâu."

Điều này là hiển nhiên, người ta có thể tha mạng để nàng ấy lớn lên, đã nhân hậu lắm rồi. Dẫu sao cũng đâu phải ruột thịt gì, sao còn phí hơi mà dạy dỗ nàng ấy làm chi, chi là... “ Phương tỷ tỷ, là chính tỷ nhìn ra được à? ”

Phương thị vỗ trán, sau đó dường như nhớ ra gì đó, nàng nói: "Coi ta đây này, chuyện quan trọng thế này mà ta quên nói cho muội biết, muội biết có sao ta ở bên đó lâu thế không? Là do Chu đại nhân bảo vị kia nhà ta nói cho biết, nhờ ta đến nhà giảng cho nàng ấy biết chút chuyện nhân tình tới lui, chuyện lễ tết này nọ. nói nghiêm túc chính là muốn ta dạy từ từ cho nàng ấy, nàng ấy mới dễ hiểu.”

Sắc mặt Tô thị nhất thời thay đổi, mấy chuyện đó...đó là những chuyện mà ngày thường nàng ta xử lý. Hồ Ngọc Nhu không hiểu, hỏi nàng ta mới đúng, vậy mà đi hỏi học người ngoài?

Là sợ nàng ta không dạy sao?

Hay là nói, là gai mắt nàng ta, nên mới học với người khác.Sau này nếu hiểu biết hết rồi, thì còn chờ gì nữa mà không đoạt quyền quân gia của nàng ta?

Suy cho cùng là con gái thương gia, mí mắt khó tránh quá nông cạn! Phương thị chỉ là con gái tú tài bình thường, thậm chí có chút bản lĩnh đó cũng chỉ là phu nhân Huyện thừa nhỏ bé, còn nàng là đích nữ của Chính tử phẩm Lại bộ thị lang, bỏ gần tìm xa, đúng là chuyện buồn cười!

Mặc dù Phương thị là người thông minh, nhưng vì quan hệ thâm thiết với Tô thị mấy năm qua, lại thêm trong lòng cứ nhớ mãi chuyện nhà, thế nên hoàn toàn không phát hiện Tô thị khác thường. Nàng nói thêm vài chuyện lật vật, uống thêm ly trà nhỏ, liền vội vã cáo từ.

Mà sau khi nàng rời khỏi, gương mặt Tô thị tức giận tới trắng xanh, ly trà đã được nâng lên cao, cuối cùng nàng ta vẫn thả xuống.

Mẹ nàng từng nói, vui buồn không được lộ ra, sẽ khiến người ta nhìn thấu tâm tư mình. Bằng cách này, khi nhà người muốn làm chuyện gì đó, người khác mới không phát hiện ra, cũng không liên tưởng tới bản thân người.

Hít thở sâu mấy bận, nàng cũng bình tĩnh lại, gọi Không ma ma vào. "Ma ma, sáng mai bà nhớ nhắc ta, sáng mai chúng ta ra ngoài sớm."

.

Trần Tú Vân bị thương không nặng, lại có thuốc mỡ của Hồ Ngọc Nhu bôi vào, nên nàng chỉ nghỉ ngơi ba ngày, rồi tới đây hầu hạ.

Hồ Ngọc Nhu ngay cả nhắc của không nhắc, nhưng Tú Vân lại tìm cơ hội nói lời cảm ơn. Tuy nói nàng đi tìm Chu lão phu nhân là vì muốn tốt cho phu nhân, nhưng phu nhân không hề hay biết, hơn nữa trong đó còn chứa chấp tâm tư ích kỉ của chính mình, nên lần này nàng thật lòng cảm nhận tấm lòng của Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu không thêm quan tâm, Tú Vân không nói, có không hỏi.

Hai ngày nay cô cực kì bận rộn, một bên học với Phương thị, bên còn lại nói chuyện yêu đương với Chu Thừa Vũ. Đặc biệt là cứ đêm đến là cô cứ xoắn xuýt có nên chủ động “bị ăn” hay không, nên tạm thời không có thời gian để ý tới hôn sự của Tú Vân và Tú Hương.

cô nghĩ tới nghĩ lui tới Tết Trung Thu, Chu Thừa Vũ thân là quan huyện lệnh huyện Trường Châu, thời điểm này có lẽ có rất nhiều người đem quà cáp tới cửa tặng lễ, nhận hay không thì không nhất thiết, nhưng gấp thì hẳn là phải gấp. Ngoài ra, các quan sự các cửa hàng điền trang của Chu Thừa Vũ và quản sự quản lý của hồi môn của chính cô hẳn là sẽ tới biếu quà.

Thời gian này cô phải tìm hiểu cho tốt, xong xuôi lại hỏi xem Tú Vân và Tú Hương thích kiểu người gì, có A Quỳnh nữa, hôn sự của A Quỳnh cô càng phải chọn lựa kĩ hơn. nói tới A Quỳnh, cô nhớ cô nàng còn lớn hơn cô một tuổi, nhiều nhất thì lưu cô nàng thêm một hoặc hai năm nữa, cũng nên thả cô nàng lập gia đình là vừa.

Hôm đó, bởi do Phương thị bận chuyện không qua được nên cô chẳng cần vội vàng gì. Vì quá mệt mỏi với suy nghĩ nhiều nên giữa trưa cô nghỉ ngơi một lát. A Quỳnh hầu hạ bên ngoài cũng hơi buồn ngủ, thấy thế Tú Vân nói với Tú Hương một tiếng, vội chạy qua nhị phòng.

Ngay trước mặt Không ma ma, Tô thị chia canh đậu xanh uống buổi trưa thành 2 phần, một phần đổ vào bình sứ trắng nhỏ đưa cho Tú Vân, "Người sang đây một chuyến, nếu đi về tay không e rằng không tốt, vừa vận trời nóng, canh đậu xanh này được phòng bếp đưa lên không tệ, người mang về cho đại tẩu nếm thử.”

Tú Vân ngay lập tức cho Tô thị ánh mắt biết ơn và bái phục, nhị phu nhân quả thật suy nghĩ quá chu đáo. Tuy nhiên, nàng sờ vào gói hương Không ma ma vừa đưa vào tay, lòng nàng hơi lo lắng.

"Nhị phu nhân, Không ma ma, liệu có cách khác không? Hương này, phu nhân nhà ta không có thói quen huân hương, đại lão gia thì càng không, nếu đột nhiên huân lên, sợ bọn họ nghi ngờ." Nàng nói ra.

Trong lòng Tô thị âm thầm nói, ta chính là muốn để họ phát hiện ra người thì có.

Nếu chuyện này không bị phát giác, sau này lúc Hồ Ngọc Nhu sinh ra đứa con không bình thường, muốn tiến hành điều tra ra, thì có vật tế mà thế mạng chứ.

Không ma ma nghe mẹ chồng phản phó làm, đương nhiên mẹ chồng sao có ý hại con mình chứ, mà nàng cũng không muốn trong nhà rối tung rối mù. Sợ dĩ Tú Vân này rất tốt, chỉ là một nha đầu không làm được di nương, nên sinh lòng ghen ghét với phu nhân và làm ra chuyện sai trái. Là một chuyện không thể bình thường hơn nữa.

không đợi Tô thị mở miệng, Không ma ma dành lên tiếng:"Có thuốc, trực tiếp bỏ vào cháo hoặc trong trà, nhưng làm tổn thương cơ thể. Hương này người làm theo lời ta nói, trước tiên, người huân ở phòng người để dính vào người, sau đó đi một vòng trước mặt đại lão gia và phu nhân, về lại盥 nước lạnh thối cả. Giờ mùa hè trời rất nóng, tắm nước lạnh cũng chẳng tổn hại thân thể chút nào."

A Quỳnh có chút không vui, nhưng quả thật không thể nào lấy thân thể của đại lão gia và phu nhân làm trò đùa. Nhờ may mà có gì đó, dù vậy cái mạng nhỏ bé của nàng cũng không đủ đền.

“Vậy thì tốt, nô tỳ trở lại trước.” nàng đáp ứng, bụng chè đậu xanh kèm gói hương về.

Khi Hồ Ngọc Nhu tỉnh lại trời đã ngã về tây, chính đốn gọn gàng rồi ra.cô thấy trên bàn có bình sứ hoa mai đua nở để trong tô, cô mở ra nhìn, thấy bên trong đã là chè đậu xanh đã lạnh.

Mùa hè này nóng tàn nhẫn thật, uống một chút chè đậu xanh có thể hạ nhiệt, cô còn đang nghĩ ai lại có lòng như vậy, chuẩn bị đổ ra uống, thì Tú Vân từ bên ngoài bước vào.

"Phu nhân ngài đã thức, chè đậu xanh này là buổi trưa nhị phu nhân gọi nô tỳ qua lấy, nô tỳ thấy người còn đang ngủ liền lấy băng đông lạnh để vào, lúc này uống vào vừa kịp." Nàng nói, lập tức đi lấy cái chén nhỏ đem tới, "Nô tỳ đồ cho ngài nếm thử?"

Tô thị cho à?

Hồ Ngọc Nhu nghĩ, Tô thị rất đáng ghét, nhưng chè đậu xanh lại không có gì đáng ghét. Đưa tay chạm vào mép bình sứ trắng, rồi nhìn lên trời bên ngoài, cô hỏi: "Đại lão gia có cho người qua đưa tin, buổi tối về ăn không?"

Tú Vân đáp: "Chưa có ạ."

Trời lúc này đã chạng vạng, Chu Thừa Vũ còn chưa xử lý xong công vụ. đi ra ngoài chàng ta luôn ăn mặc kín kẽ, ước chừng trời nóng nực thế này,chè đậu xanh mát lạnh vừa vặn giúp chàng hạ nhiệt chút.

Hồ Ngọc Nhu quay qua ra lệnh cho Tú Vân, "Người gác người qua hỏi một chuyện, ta có tiện qua bên gặp lão gia không, thời tiết này uống canh đậu xanh là vừa vặn, ta đem qua cho chàng một phần."

Tác giả có lời muốn nói: Đoán xem, ai sẽ uống chè đậu xanh?

không sai, hương hoàn toàn không phải vấn đề trọng đại, vấn đề trọng đại là chè đậu xanh!

Lời editor: Chương này đủ dài chưa mọi người (｡・ ˊ - ˋ｡)

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bây giờ, đã đến lúc vi phu tới hầu hạ phu nhân rồi.

Hồ Ngọc Nhu được phép, cô liền dắt theoA Quỳnh tới tiền viện.

Lúc này, Chu Thừa Vũvừa kết thúc công việc cả ngày và đang nghỉ ngơi trong thư phòng. Vốn dự định quay về ngay, vừa hay hạ nhân đến bẩm báo Hồ Ngọc Nhumuốn đến chàng dứt khoát chờ ở đây.

không biết nàng đến tìm mình là có chuyện gì?

Nghĩ tới hai người ăn ở với nhaumấy ngày qua, trên mặt chàng liền lộ ra vẻ dè dặt mà chính chàng còn không nhận ra.

"Lão gia, phu nhân đến." Giọng của Lô Nghiễm vang lên ngoài cửa.

Mặt Chu Thừa Vũ hơi nghiêm lại, trầm giọng nói: “Đề cho nàng vào.”

A Quỳnh ở lại ngoài cửa, Hồ Ngọc Nhu bước vào phòng một mình. Qua mấy ngày rồi, cô và Chu Thừa Vũ luôn ngủ chung giường, có thể mấy ngày sau nữa. Nhưng cô vẫn chưa quen, buổi tối tìm đập như trống đánh, vậy mà Chu Thừa Vũ cố ý lựa chọn chi độn thuận ôm cô ngủ, không làm gì cả.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu biết rõ, chàng ta không phải là không có cảm giác.

Vì thế, cô cảm động, đồng thời trong lòng sinh ra hổ thẹn. Ngay lúc này, chút khó chịu cũng tan biến. Ngược lại, cô có hơi lo sợ, Chu Thừa Vũ kìm nén như vậy, đừng có nén ra bệnh khó nói gì đó.

“Đại nhân.” Thấy Chu Thừa Vũ đang ngồi đọc sách, Hồ Ngọc Nhu gọi chàng ta. “Chàng vẫn còn bận sao?”

Chu Thừa Vũ mới bắt chọt hoàn hồn, tạm thời bỏ quyển sách xuống, đứng lên bước một bước đón. "Làm xong rồi. Nàng đến lúc này, có chuyện gì không?"

Hồ Ngọc Nhu bụng bình sứ trắng đặt trên bàn, nghĩ ngợi rồi không nói dối, "Là do nhị đệ muội cho người mang chè đậu xanh qua, đã ướp lạnh rồi. Thiếp nghĩ chàng bộ rộn cả ngày e là nóng lắm rồi, tiện thể mang qua cùng uống với chàng."

Hồ Ngọc Nhu rất thẳng thắn, cô thích Chu Thừa Vũ và Chu Thừa Vũ đối xử với cô không tệ, nên cô nóithẳng những lời này không hề khó xử.

Mặc dù Chu Thừa Vũtừng bị người ta theo đuổi nhiệt tình, nhưng họ không phải là người chàng thích, còn giờ chàng đã động lòng với Hồ Ngọc Nhu, sự để ý chăm sóc từ Hồ Ngọc Nhu mang lại, lập tức khiến cho tim chàng nở ra, tràn đầy niềm vui.

Chàng bắt lấy tay Hồ Ngọc Nhu rất tự nhiên, sau đónhìn sâu vào mắt nàng, mới để nàng ngồi lại vị trí ban đầu. “Phu nhân cực khổ rồi”

Hồ Ngọc Nhu đỏ mặt, may mà cô không nói dối, đã không nói dối mà được khen như vậy, nhờ mà nàng nói dối là dận người nấu hay là dứt khoát nhận mình là người nấu, chắc Chu Thừa Vũ khen cô lên tận trời xanh luôn nhờ?

"không phải thiếp nấu đâu," cô thì thầm

Chu Thừa Vũ lấy ra một bát nhỏ, chè đậu xanh lạnh buốt được đổ ra từ bình sứ, nghe lời này, chàng mỉm cười: "Phu nhân có thể nhớ ta, còn tự mình bụng đây, thế đã là cực kì khổ

rời." sắp xếp bát đũa hoành, chàng quay sang nhìn Hồ Ngọc Nhu. "Bây giờ, đã đến lúc vì phu tới hầu hạ phu nhân rồi."

Chàng cảm thía khuấy nhẹ nhàng chén đậu xanh trong bát, múc một muỗng đưa qua.

Đúng vào lúc này, có một kẻ như một con gió xông vào, "Đại ca!" Đầu tiên vô cùng kích động gọi một tiếng, rồi sau đó vội vàng cướp cái bát trong tay Chu Thừa Vũ, đưa lên miệng nuốt ực hai cái đã hết, "Ài, đã quá! Chén đậu xanh này ngon quá, còn nữa, cho thêm hai bát nữa! "

Đầu tiên Chu Thừa Vũ cau mày, nhưng thấy gương mặt của kẻ xông vào, lại nghe thấy âm thanh, nhất thời tâm trạng kích động, "Thừa Duệ! Đệ về rồi, về lúc nào?"

Chu Thừa Duệ phong trần mệt mỏi gấp gáp trở về, ngay lúc này đây cả người còn choáng trong bộ áo giáp, mặt hán ta đen nhưng lại hồng hào, cặp mắt sáng ngời rất có thần, nhìn vào rất có dáng vẻ hào quang phát sáng.

hắn cười ha hả: "Vừa mới về tới, tên thời tiết tặc này, nóng chết lão tử!" Vừa nói chuyện nhưng tay chẳng ở không, thấy bình sứ trắng trên bàn, dứt khoát nhấc trực tiếp lên, không để ý bụng lộ chông lên trời đổ vào miệng uống ực ực. Xong rồi bỏ bình xuống, vỗ nhẹ vào ngực, nói: "Cuối cùng cũng hơi thoải mái, đoạn đường này, mẹ nó đúng là hành hạ người ta!"

Chu Thừa Vũ bắt đầu dĩ vãng vai của hắn. "Đại tẩu của đệ còn đang ở đây đấy."

Em trai của chàng, từ khi tiến vào quán doanh, càng ngày càng không biết không nề tiểu tiết là gì nữa rồi.

Đại tẩu?

hắn chính vì chuyện đại ca thành thân mà vội vã chạy về.

Nhưng không ngờ trên đường hắn gặp ít rắc rối, cố sức về cho kịp, nhưng vẫn bỏ lỡ.

Chu Thừa Duệ ngay lập tức quay đầu lại.

Hồ Ngọc Nhu đã đứng dậy từ sớm, thấy Chu Thừa Duệ nhìn sang, đầu tiên cô nhìn Chu Thừa Vũ, sau đó mới gật nhẹ đầu với Chu Thừa Duệ và gọi: "Nhị đệ"

Cũng vì đã thành thân qua được đoạn thời gian, ngày hôm nay cô chỉ mặc váy xanh biếc thêu cây liễu, trên váy trăm bướm vờn hoa, tóc búi lên, mặt tô son phấn nhạt, đáng vẻ thoải mái nhẹ nhàng.

Nhưng ngay cả ăn mặc bình thường như vậy, cũng khiến Chu Thừa Vũ trong nháy mắt thất thần. Sau đó, hắn nghĩ tới cô chỉ mở miệng gọi một tiếng nhị đệ, nhưng thanh âm đó như tiếng chim bói cá Hoàng Oanh, vừa trong trẻo vừa gọn sóng như gọi vào tận đáy lòng người ta.

"Đại tẩu." hắn cười hô lên một tiếng và nhanh chóng quay đầu lại.

Khuôn mặt sẫm màu lại đỏ hơn một chút, nhưng vốn da hắn ngăm đen hơi hồng, trái lại rất khó mà phát hiện.

Lúc này cũng không phải là thời gian để ôn chuyện, nhị đệ vừa trở lại, suốt đường phong trần mệt mỏi, phải rất mệt mỏi. Chu Thừa Vũ thừa dịp nói: "Đệ về phòng trước đi, tẩy rửa một phen cho tốt vào. Ta sẽ sang nói với nương, lát nữa đệ qua đó."

Chu Thừa Duệ cũng không phải người yếu ớt, chưa kể đến vừa húp chén đậu xanh lạnh vào bụng, giờ cả người rất thoải mái, toàn sức lực.

"không cần, đệ đã lâu không trở lại, nương chắc chắn rất nhớ đệ, đệ đi gặp nương trước đây!" hắn nói, đột nhiên như sực nhớ đến một cái gì đó, "Đúng rồi đại ca đại tẩu, lúc về đệ có mang theo một người, thân phận tạm thời chưa rõ, nhưng đệ e là cực kì cao. Hai người giúp đệ chiêu đãi với, tối nay quay lại đệ sẽ kể tỉ mỉ cho hai người nghe. "

nói xong, xoay người chạy đi.

Hồ Ngọc Nhu có chút sững sờ, người này là em ruột Chu Thừa Vũ sao? Hai anh em thế nào, tính cách khác xa nhau quá vậy, vị này không khỏi quá lạ lùng. lúc ở quán doanh cũng như vậy sao?

Nhìn Hồ Ngọc Nhu còn đang ngạc nhiên, Chu Thừa Vũ lại mỉm cười, chàng rất thương đứa em trai này, vì thế trong giọng điệu không tự giác được mang theo mấy phần cưng chiều, "Tính tình Thừa Duệ là vậy đó, con người ngay thẳng, suy nghĩ đơn giản thẳng thắn, sau này nàng sẽ hiểu." nói xong, chàng nhìn chiếc bình sứ trắng sạch sẽ trên bàn, có hơi tiếc, nói: "không có gì, quay lại cho người nấu phần khác."

Vừa rồi, chỉ thiếu chút nữa thôi là chàng tự tay dứt cho thê tử uống chén đậu xanh rồi, nghĩ vậy, trong chớp mắt đôi mắt của chàng liền không khống chế được rơi trên bờ môi căng mọng của Hồ Ngọc Nhu.

Cả hai không trì hoãn nữa, cùng đi gặp khách của Chu Thừa Vũ đề cập, không ngờ đó chỉ là cậu bé mười mấy tuổi.

Cậu ta dường như bị suy dinh dưỡng, xanh xao vàng vọt, đôi mắt đỏ đần, có điều vốn có một mình ngồi trên một băng ghế đá bên ngoài, nhìn thấy Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ tới gần, ngay lập tức cảnh giác liếc qua, vốn đôi mắt đang đỏ đần lập tức bắn ra tia ác độc.

Thằng nhỏ này, không đơn giản.

Chu Thừa Vũ bảo vệ Hồ Ngọc Nhu phía sau chàng, bước tới chỗ cậu bé, cúi xuống và dịu giọng hỏi: "Tên người là gì?"

Cậu bé lùi lại một bước theo bản năng, không trả lời.

Chu Thừa Vũ không quan tâm, lại nói: "Ta bảo hạ nhân dẫn người đi rửa mặt thay y phục, sau lại cho người ăn gì đó được không? Người muốn ăn cái gì, nói với ta, ta phân phó hạ nhân đi làm."

Cậu bé vẫn không nói chuyện, chỉ là hơi nghiêng đầu, nhìn về phía Hồ Ngọc Nhu ở sau lưng Chu Thừa Vũ. Sau đó, ngay khi hai người còn đang tự hỏi, đột nhiên chạy đến trốn sau lưng Hồ Ngọc Nhu, và ôm lấy chân của Hồ Ngọc Nhu.

Chu Thừa Vũ gần như tức khắc mặt chàng sầm xuống.

Mặc dù thằng nhỏ này tuổi không lớn, nhưng ít nhất nó cũng trên dưới 10t, vậy mà ôm chặt lấy thê tử của chàng!

Hồ Ngọc Nhu lại không nghĩ nhiều như vậy, đứa trẻ này nhìn quá đáng thương, hơn nữa rõ ràng sợ người lạ, ước chừng trông thấy Chu Thừa Vũ quá đáng sợ, cho nên mới chạy

tôi cô tìm người che chở.

Lòng Hồ Ngọc Nhu mềm nhũn, kéo tay cậu bé ra hơi che chở nói với Chu Thừa Vũ: "Nhiệm mới trở lại, nếu không chàng qua bên nương đi. Thiếp dắt đứa bé này xuống dưới, để cho hạ nhân tắm rửa cho nó sạch sẽ, rồi làm chút đồ cho nó ăn nữa."

Nhớ đến nhiệm nói thân phận của thằng nhỏ này, cùng với gương mặt tràn đầy lo lắng của Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ cũng sinh ra mấy phần thương tiếc với thằng nhỏ này. Xuất thân cao quý nhưng lại lớn lên trong bộ dạng này, có lẽ bị hạ ngục và ăn không ít đau khổ, chàng ngẫm nghĩ đành tạm thời đồng ý vậy.

.

Chu Thừa Duệ hào hứng về hậu viện, nhưng không chạy tới chỗ Chu lão phu nhân trước mà là nhanh chân về nhị phòng.

Đương lúc này, Tô thị hỏi chuyện tiểu nha hoàn, tiểu nha hoàn trả lời nhỏ: "Nô tỳ tận mắt nhìn thấy, đại phu nhân dẫn theo nha hoàn hồi môn- A Quỳnh đi tới tiền viện ạ, nói là chè đậu xanh giải nhiệt tốt nên phu nhân bưng cho lão gia uống."

Tô thị lắng nghe, nhưng không tập trung mấy.

Nàng bỏ thuốc vào chè đậu xanh, có tác dụng thúc-tỉnh, bởi vì đem theo mấy năm nay, nàng sợ tác dụng bị giảm nên cố ý bỏ thêm nửa lượng nữa. Bất kể là nam hay nữ, miễn là ăn phải, sẽ không có được đứa con bình thường, miễn là có con, hết 8-9 phần 10 thì đầu óc có vấn đề.

Ban đầu nàng muốn Hồ Ngọc Nhu ăn, nhưng nếu đại bá cũng ăn như lời đã nói, nàng không biết liệu nó chỉ có ảnh hưởng đến một đứa đầu tiên hay mấy đứa sau nữa không...

Đáp án này ngay cả mẹ nàng cũng không biết, bởi vì bà chỉ cho mấy người phụ nữ kia uống. Nhưng nàng nghĩ chắc giống nhau thôi, hẳn là chỉ ảnh hưởng đến đứa trẻ đầu, sau này, chỉ cần chăm sóc thân thể cho tốt thì có thể sinh ra đứa con khỏe mạnh.

Đúng vậy, vậy thì chuyện này nàng không cần phải nhắc nhở làm gì

Nếu không, lỡ mà bị đại bá phát hiện, vậy thì phiền toái!

Nàng phát phát tay, chuẩn bị để tiểu nha đầu lui xuống, có một giọng nói quen thuộc trong viện vang lên: "A Tĩnh! A Tĩnh, ta đã trở về!"

Tô thị hoảng hốt, rồi vành mắt đỏ lên, gương mặt hết sức kích động chạy ra ngoài. Ra ngoài sân, nàng nhìn thấy gương mặt ngập tràn ý cười của Chu Thừa Duệ, hơn một năm không gặp, mặt chàng đen hơn trước, cũng gầy hơn so với trước đây, nhưng..... nhưng nụ cười của chàng vẫn không thay đổi, tính tình vẫn không thay đổi, ánh mắt chàng nhìn nàng cũng không thay đổi!

"Phu quân!" Tô thị hô lên và nhào tới.

Chu Thừa Duệ bước lên trước hai bước đón, vững vàng ôm Tô thị vào lòng cụng trán, sau đó không để ý Tô thị hoảng sợ la lên, ôm người xoay hai vòng: "A Tĩnh, nàng tốt chứ?"

Tô Thị vui vào ngực chàng ta, không nói gì chỉ lặng lẽ rơi nước mắt. "... tốt."

Chu Thừa Duệ nghe vậy, siết chặt tay mình lại rồi thả ra và quay lại nắm lấy tay nàng. "Ta vừa mới về nhà, đi đi, chúng ta đi qua bên nương nào!"

Tô thị bị kéo đi hai nước, nhưng lại giật mạnh Chu Thừa Duệ đứng lại, đỏ mặt nói: "Dáng vẻ thiếp thế này sao đi được chứ, thiếp về phòng rửa mặt đã."

Chu Thừa Duệ cười ha ha, đáp: "Sợ gì chứ, ta về rồi thì nàng vui mừng, vui tới phát khóc! không ai dám cười nhạo nàng đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Hồ Ngọc Nhu không thể không nghĩ, cậu nhóc này không phải nhìn mặt chứ?

Cậu nhóc vừa được hồ Ngọc Nhu nắm tay, liền không chịu buông tay, Hồ Ngọc Nhu dắt cậu về hậu viện.

Quần áo để thay đưa qua từ sớm, bây giờ là thời tiết nóng nực, suốt đường đi bụi bặm, trên người cậu nhóc cũng thấy khó chịu. Khi Hồ Ngọc Nhu dặn dò Tú Hương múc nước cho cậu tắm rửa, cậu cũng không từ chối.

Trong khoảng thời gian này, Hồ Ngọc Nhu lấy điểm tâm cho cậu ăn, đó là bánh đường trắng phổ biến nhất.

Cậu nhóc không nhận ngay, cậu nhìn chằm chằm vào chiếc bánh đường trong tay Hồ Ngọc Nhu, sâu trong mắt tràn đầy ao ước, thế nhưng không thể biết tại sao, cậu chỉ nhìn chằm chằm vào, từ đầu tới cuối không chịu đưa tay ra nhận.

Hồ Ngọc Nhu không có kinh nghiệm ở chung với con nít, đặc biệt là thằng bé này khác hẳn với lứa trẻ bình thường, suy nghĩ càng khó đoán hơn. cô cố gắng hỏi nhỏ nhẹ: "Sao vậy, không thích ăn bánh đường trắng hở? Vậy nhóc thích ăn gì, tôi sai người mua cho đi, được không?"

Cậu bé chỉ lắc đầu.

Từ lúc gặp cho tới giờ, cậu nhóc này chưa hề mở miệng nói một câu.

Hồ Ngọc Nhu thật tình không hiểu tại sao, cô thấy trong mắt cậu nhóc chứa đầy khao khát, ngẫm nghĩ, trước hết bé một miếng bánh đường đưa lên miệng. "Ăn rất ngon ý, không tin nhóc ăn thử xem?"

Ánh mắt của cậu nhóc ngay lập tức chuyển khỏi miếng bánh đường lên người Hồ Ngọc Nhu, thấy Hồ Ngọc Nhu thật sự nuốt vào miếng bánh, bây giờ mới đột ngột đưa tay đoạt lấy phần bánh còn lại, vừa chạy vừa ăn như hổ đói.

Hồ Ngọc Nhu ngó người nhìn vào lòng bàn tay trống rỗng, trong đầu lóe lên một suy nghĩ không tin được, thằng nhóc này mới ba lớn chứ, chẳng lẽ sợ hạ độc vào trong bánh? Đó là lý do tại sao nó chờ cẩn xong, rồi thấy cô không bị gì, sau đó nó mới dám ăn?

Sau khi ăn xong bánh đường trắng, nước tắm được đưa tới, cậu nhóc lúc này lại cuống lên. Tú Hương và Tú Vân vào đều bị cậu đuổi ra, mà đúng hơn là cậu hơi cảnh giác nhìn chằm vào Hồ Ngọc Nhu hồi lâu, rồi tới kéo tay Hồ Ngọc Nhu qua.

A Quỳnh là người che chở chủ bậc nhất, cô nàng không biết thằng nhóc này là ai, dựa vào đâu mà bắt tiểu thư nhà nàng hầu hạ nó tắm chứ!

"Người buông tay! Làm gì đó hả, phu nhân ta sao phải hầu hạ người, người còn không tự coi người là ai!" một mặt cô nàng quát lớn, một mặt kéo thằng nhóc này ra.

Cậu nhóc đột nhiên như bị chạm phải vẩy ngược, buông tay Hồ Ngọc Nhu, thoáng cái quay qua lao vào đánh A Quỳnh.

"Dừng lại!" Hồ Ngọc Nhu vội la lớn.

Nhưng động tác thằng bé càng ngày càng nhanh hơn, A Quỳnh bị nó xô mạnh xuống đất, nhất thời đau tới mắt đỏ ửng, nước mắt nổi lên.

Hồ Ngọc Nhu thực sự hơi giận, nhưng ngăn lại nó mới bao tuổi đâu, vậy mà đã có dáng vẻ như vậy ắt gặp không ít chuyện, cũng không nên nổi cáu với nó.

cô đi tới đỡ A Quỳnh dậy, hỏi cô nàng có sao không, sai Tú Hương dìu cô nàng ngồi lên ghế xong, cô mới quay lại nhìn cậu nhóc.

Mặt cậu nhóc chả có tí biểu hiện thấy thẹn, dường như không phải cậu làm, thấy Hồ Ngọc Nhu nhìn mình liền đưa tay kéo cô sang.

Rốt cuộc đây là con cái nhà ai hả?

Hồ Ngọc Nhu nhú mày, do nhớ tới Chu Thừa Duệ bảo đứa trẻ này thân phận cao quý, nên không muốn quản nhiều. Chỉ nói: "Lần sau không được thế nữa, đi thôi, đi đến tịnh phòng, nhóc có thể tự mình tắm chứ?"

Mặc dù cô không ngại tắm cho đứa con nít hơi lớn như vậy, nhưng bây giờ cô đã kết hôn, nếu đối phương mới 6 7 tuổi còn có thể tránh nghỉ ngơi, nhưng nhóc này trên dưới mười tuổi rồi, kiêng kị chút tốt hơn.

Cậu nhóc do dự gật nhẹ.

Cậu đứng là tự mình tắm thật, nhưng trong quá trình tắm, cậu cứ quay qua quay lại nhìn Hồ Ngọc Nhu bên kia bình phong. Sau khi tắm xong, cậu không hề yêu cầu người tới giúp, tự mình mặc quần áo, bước ra với mái tóc ướt sũng.

Bởi vì cậu không cho người khác tới gần, thế nên Hồ Ngọc Nhu đành tự tay lau khô tóc cho cậu nhóc, cột qua quýt lên, lúc này mới hấp tấp dắt nhóc đi đến chỗ Chu lão phu nhân.

Vừa vào viện liền nghe được từng đợt tiếng cười vang ra, có Chu Thừa Duệ hào sảng, có giọng lão phu nhân đã lớn tuổi hơi khàn, cũng có Tô thị cười duyên, và Chu Thừa Vũ thỉnh thoảng cười trầm thấp một hai cái.

Nghe tiếng cười ấy, chút không vui ban nãy của Hồ Ngọc Nhu cũng theo gió bay sang tận Trảo Oa quốc[31]. nói thật lòng, người Chu gia đơn giản, mẹ hiền con hiếu, anh em hòa thuận, nếu Tô thị không ghét cô thì đúng là một nhà ấm no vào lòng hợp ý.

(31) Trảo Oa quốc: tên gọi quốc gia cổ Java hay Indonesia. Xuất hiện từ thế kỉ 7 – 8, có nhiều quan hệ buôn bán, giao lưu với các nước trong khu vực, đặc biệt với Việt Nam thời xưa. Trong thư tịch cổ Việt Nam, Trảo Oa quốc còn được viết là Qua Oa, Chava.

Ấy vậy mà Tô thị là người đầu tiên phát hiện cô tới, liền nở nụ cười niềm nở nghênh đón, "Đại tẩu đến rồi, bọn ta còn đang nói về tẩu đây." Nụ cười lần này của nàng đúng chân thành, nhưng sau khi nhìn thấy đứa trẻ đáng sau thì hơi sùng sốt "Đây là?"

nói ra cũng lạ, Tô thị vừa mở miệng, cậu nhóc ngay lập tức nhìn nàng ta. Mà lúc Tô thị hỏi, vô thức sờ đầu nhóc một cái, cậu nhóc cũng không có ý kháng cự.

Hồ Ngọc Nhu không thể không nghĩ, cậu nhóc này không phải nhìn mặt chứ?

"Đây là nhị đệ mạng về, ai thì tôi cũng không biết nữa.", Hồ Ngọc Nhu đáp thật.

Nụ cười trên mặt Tô thị tức khắc đơ ra, không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt nhìn cậu nhóc bỗng trở nên ác độc dọa thằng nhóc mới gần gũi với mình nhanh chóng chạy đầu nhào vào lòng Hồ Ngọc Nhu.

Tô thị đưa lưng về phía ba người Chu gia, bọn họ không thấy về mặt Tô thị nên không hiểu hành động này của thằng nhóc, còn Chu Thừa Vũ thì cực kì không vui.

"Có chuyện gì?" Chàng lên tiếng hỏi, đứng dậy và đi về phía này.

Hồ Ngọc Nhu cũng bị hết hồn bởi ánh mắt ác độc đột ngột của Tô thị. Nghe Chu Thừa Vũ hỏi vậy, Tô thị dường như nghĩ gì nữa, mặt hơi ngưng lại rồi quay lại chủ động giải thích, "không có gì, e là đứa nhonày sợ người lạ, xem ra ta hù đến nó rồi."

Nàng vừa rồi đúng là điên quá, sao có thể cho là đứa nhỏ này là con Chu Thừa Duệ và người phụ nữ khác sinh ra, bây giờ mang về nhà. Nàng ước chừng tuổi đứa nhỏ này, sau đó suy nghĩ cẩn thận liền biết không thể nào, đứa nhỏ này sinh ra nàng và Chu Thừa Duệ còn chưa thành thân mà.

Tô thị nói thế, Chu Thừa Duệ liền đi qua, kéo Tô thị xuống sau lưng, hơi lo ngại nhìn Hồ Ngọc Nhu một cái, xong vẩy tay ngoắc thằng nhóc này.

"Nhanh, qua đây!" hắn nói.

Thằng nhóc có vẻ sợ hãi, sợ tới mức run người, Hồ Ngọc Nhu định khuyên hai câu thì cảm thấy cậu nhóc buông tay, thành thành thật thật đi về hướng Chu Thừa Duệ.

Chu Thừa Duệ kéo nó tới trước mặt mình, lạnh mặt nói: "Tiểu tử này, ta nói cho người biết, ta mang người về không phải do tình nguyện. Người tốt nhất là nên thành thật chút, đừng có mà khiêu khích ta, nếu không bất cứ lúc nào ta cũng có thể ném người ra ngoài, cho dù khi đó người bị chết đói hay bị sói hoang cắn một phát chết, ta đều mặc kệ không quản! "

"Thừa Duệ!"

"Thừa Duệ!"

Chu Thừa Duệ vừa dứt lời liền bị Chu lão phu nhân và Chu Thừa Vũ quát lên cùng lúc.

hắn còn bất mãn trả lời: "Ồ kia, nương, đại ca, hai người còn không biết đó thôi! Thăng quý này khôngnhững làm chậm trễ hành trình của con, trên đường còn suýt hại chết mã phu theo con mấy năm nay! hai thuộc hạ của con, cũng bị thăng quý này đùa giỡn một tên bị gãy chân, một bị chém một đao trêntay" hắn càng nói càng giận, đưa tay chỉ vào đầu thăng nhóc, nói:"Ta có thể nói cho ngươi biết, nếu ngươi mà không thành thật, mặc kệ ngươi có là Thiên Vương lão tử, lão tử cũng không hầu hạ ngươi!"

Chu lão phu nhân không nói.

"Được rồi, đệ đi so đo với một đứa trẻ, chỉ có đệ mới làm được!" Chu Thừa Vũ khiển trách hắn một câu, nhưng cũng hiểu tính nết của hắn, rõ ràng là làm chuyện tốt, kết quả lại đều bị người ta oán hận. Mà giờ phút này chàng có hơi bức bối, trông Chu Thừa Duệ một cái, đi tới bên cạnh Hồ Ngọc Nhu, che chở nâng sau lưng.

Biết rõ thăng nhóc nàybất hảo, vậy mà chẳng thèm nói trước một tiếng, may mà Hồ Ngọc Nhu không có chuyện gì, nếu không coi chàng trừng trị thằng em này ra sao!

Thấy Chu Thừa Vũ ra mặt bảo vệ Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Duệ cũng phản ứng kịp, ngược ngạo sờ mũi, có điều ngay sau đó cười ha hả.

"Khà Khà, đại ca ơi ca cười thế từ xong đúng là khác trước liền, còn biết che chở đại tẩu nha!" Hai anh em cảm tình tốt, hắn vẫn tỉnh tỉnh lạnh lẽ, thậm chí bây giờ tuổi gần ba mươi, mà vẫn nghĩ gì liền nóiđó.

Thế mà không ngờ lần này bị hắn trêu ghẹo, Chu Thừa Vũ vậy mà có hơi mất tự nhiên.

"Được rồi, đưa thế từ đệ về phòng đi!" Chàng nói.

Chu Thừa Duệ gật đầu cười với Chu lão phu nhân xong, một tay nắm tay Tô thị một tay kéo thăng nhỏ, quay lại đi thẳng ra ngoài, "Được, bọn đệ đi! Đại ca, ca cũng mang tẩu về phòng đi chứ!"

Chu lão phu nhân bị hai đứa con trai chọc cười, cười ha hả nói: "Được rồi được rồi, con cũng về đi thôi. Hôm nay để một mình nương vui vẻ, tối ngày mai cả nhà chúng ta ăn chung bữa cơm."

Đây đã là thói quen của Chu gia, bởi vì Chu Thừa Duệ ở nhà không lâu, nên mỗi khi hắn quay về đều chạy một vòng qua chỗ Chu lão phu nhân, sau đó vòng lại bởi bởi Tô thị vui vẻ là được.

Chu Thừa Vũ không nghe lời về liền, mà dặn dò Hồ Ngọc Nhu: "Nàng về trước đi, ta nói chuyện với nương hai câu, sẽ về sớm."

Hồ Ngọc Nhu khẽ gật đầu.

cô đại khái biết Chu Thừa Vũ nói gì nên không ngăn cản, có điều kéo nhẹ tay áo Chu Thừa Vũ lắc lắc, ra hiệu cho chàng nói hòa nhã chút.

Chu Thừa Vũ gật đầu.

Chu lão phu nhân thì hơi phiền, Hồ Ngọc Nhu vừa đi, bà lập tức hỏi con trai mình, "Thừa Vũ, con muốn nói gì với nương?"

Chu Thừa Vũ nhìn bà, khẽ thở dài, sai bước đến ngồi đối diện với bà, "Nương, là chuyện liên quan tới Tú Vân và Tú Hương."

Tú Vân và Tú Hương?

Chu lão phu nhân nhất thời không ngờ tới.

Mất Chu Thừa Vũ lóe lên một chút nghĩ ngợi, nhưng vẫn nói :"Tú Vân và Tú Hương tuổi tác đã khôngcòn nhỏ, con nghĩ nên chọn cho hai nàng gia đình thích hợp. Giữ hai nàng ta trong nhà mãi, người ngoài thế nào cũng nói Chu gia khắc nghiệt, nha hoàn tới tuổi này mà vẫn giữ. "

Chu lão phu nhân bây giờ mới hiểu.

Nha đầu Tú Hương không quan trọng mấy, nhưng Tú Vân..... nghĩ đến lời mấy hôm trước Tú Vân nói, còn có tâm tư nha đầu kia đối với con trai mình, Chu lão phu nhân hơi không đành lòng.

Bà nói: "Tú Hương coi như bỏ qua đi, nhưng Tú Vân..... cả hai đứa nó đều không tề, một đứa cũng không giữ được hay sao? Nha đầu Tú Vân kia đối với con, thế nhưng từ lâu đã có tâm tư."

Chu Thừa Vũ cau mày, thực ra chàng có thể hiểu mẹ mình.Năm đó, thế hệ cha chàng có ba anh em, bên cạnh đại bá và nhị bá đều có nữ nhân có chút tư sắc, duy chỉ có cha là không. Mẹ luôn luôn cảm thấy mình may mắn, mặc dù chỉ gả cho thứ xuất, nhưng đối với bà toàn tâm toàn ý, thế đã đủ lắm rồi.

Nhưng bà sao biết được, ngoài mặt cha không gần nữ sắc, nhưng trong tối lại cùng nhị bá mẫu gian dúi, thậm chí còn sinh ra nghiệt chủng.

Thế nên đến lượt chàng và em trai, mẹ sợ bên cạnh không có nữ nhân sẽ theo gót chuyện hoang đường đó, đến cuối cùng chỉ làm khổ thế từ chính thất. Thế nên bà nhin cho tới lúc em trai thành thân qua ba năm, liền nhét nữ nhân cho chàng và em trai.

Nhưng người với người vốn khác nhau.

Chàng và nhị đệ không phải loại người như cha!

Chu Thừa Vũ nói :"Nương, con đã sớm nghĩ kĩ rồi, 40t không có con con mới có thể nạp thiếp. Tú Vân đó, không nói đến chuyện nàng ta là nha hoàng không an phận, dám vọng tưởng chủ nhân, nếu là con muốn nàng ta, khi con bốn mươi nàng ta cũng sắp xi ba mươi, một người con gái có thể lãng phí thanh xuân như vậy sao? "

Chu lão phu nhân nhất thời nói không nên lời.

Bà không nghĩ gì khác, chỉ lo lắng trong lòng.

Con trai đúng là không muốn chạm vào nữ nhân mà!

Chu Thừa Vũ tiếp tục nói: "Nương, người cứ an tâm đi, thân thế con và Hồ thị đều tốt cả, sớm hay muộn nương cũng có cháu bồng."

Chu lão phu nhân không dám đối đầu với con trai trưởng, chỉ có thể gật đầu đáp ứng.

Vở kịch nhỏ:

Hồ Ngọc Như: Khi ở trên giường thì gọi người ta Nhu Nhu, xuống giường rồi thì gọi người ta là Hồ thị, khóc thút thít.

Chu Thừa Vũ: Nhu Nhu, ta sai rồi!!!

Hồ Ngọc Như: Hứ! không cho chàng ăn thịt đâu!

Lời editor: có cho ăn thịt bao giờ đâu (๑_๑)

Chủ nhà phát hiện truyện bị ăn cắp, lòng đau như cắt, tâm tư bất ổn, chương mới không có định.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Hay là thiếp gọi Thanh di nương tới ... Tới hầu hạ chàng

Nhị lão gia trở về, nhị lão gia xa nhà hơn một năm rồi cuối cùng cũng đã trở về!

Hạ nhân nhị phòng biết Chu Thừa Duệ và Tô thị sẽ quay lại ăn tối, vì vậy sớm mở phòng bếp nhỏ và cùng phòng bếp lớn nấu bữa tối. Chỉ chờ Tô thị phân phó, đồ ăn nhị lão gia yêu thích liền bày ra đầy bàn.

Có điều trước đó, Chu Thừa Duệ phải tắm trước, rửa sạch bụi bẩn mệt mỏi. Chàng bắt lấy khăn nhóc giao cho Không ma ma, sau đó lôi kéo Tô thị vào phòng.

Tô thị rót tách trà, sau khi thử nhiệt độ, đưa tới trước mặt Chu Thừa Duệ. "Phu quân, uống một tách trà nghỉ ngơi trước. Nước sẽ được chuyển tới ngay, tắm trước, sau đó dùng bữa tối."

Chu Thừa Duệ nhận, vì độ nóng vừa phải, chàng uống một hơi cạn sạch. Trà tách lại cho Tô thị, "Thêm một ly nữa!"

không hiểu cơ sao, chàng thấy toàn thân mình nóng rang, như thể trên người chàng bốc lửa, không thể áp chế, như thể bất cứ lúc nào chàng cũng có thể nhảy lên. Đặc biệt là..... chàng nhìn thấy Tô thị, chàng thừa nhận Tô thị lớn lên không tệ, da trắng nõn nà, gương mặt phún phính, đáng người là lột. Trước đây cũng vì diện mạo của Tô thị, chàng mới đồng ý mỗi hôn sự này.

Nhưng mỹ nhân yêu kiều thế nào thì cũng thành thân hơn 6 năm, sao có thể, sao có thể vừa trở về đả sát muốn đè nàng dưới thân, mạnh mẽ ép buộc nàng một phen chứ?

Có vẻ sắp nhẹn không nổi rồi..

Chẳng lẽ ghen hơn năm nay quá thâm rồi?

Chu Thừa nhận nước, lại một hơi cạn sạch.

Tô thị muốn ngăn lại, nhưng trở tay không kịp, đành phải đoạt cái ly lại, "Chàng đừng uống nhanh vậy, không tốt cho sức khỏe đâu." Tạm dừng, sau đó hỏi nhỏ, "Đứa trẻ đó là ai thế?"

Mặc dù Tô thị hiểu lắm cũng hiểu lắm rồi, nhưng vẫn muốn biết thân phận của đứa trẻ đó.

Giọng nói này, giống như móng vuốt mèo, gãi vào đầu tim chàng ngứa ngáy. Chu Thừa Duệ dứt khoát không dám nhìn Tô thị nữa, nhanh nhẩu đáp: "Con cháu hoàng thất, còn cụ thể nhà ai thì ta còn chưa rõ. Nàng không cần để ý tới nó, ta sắp tiến nó lên kinh thành rồi."

Dứt lời đứng dậy dạo bước vòng vòng trong phòng, may mà nước được đưa tới, chàng vội đắm đầu lao vào.

Tô thị nhìn tấm màn cách tịnh phòng còn đang lung lay, bỏ qua lòng hiếu kỳ, lắc đầu cười vui vẻ. Đành chờ năm rồi, phu quân nàng vẫn như chàng thiếu niên năm đó. Cho dù ở bên ngoài ngồi vào vị trí nào, thì lúc về nhà ở trước mặt nàng, chàng chính là một đứa trẻ!

Nàng trở về phòng lấy y phục cho Chu Thừa Duệ tí nữa thay, đang chuẩn bị vào tịnh phòng thì Không ma ma vác gương mặt khó coi vào, "Phu nhân, Thanh di nương dắt theo Tiểu Chiêu tới rồi."

Nụ cười trên mặt Tô thị không giữ được. "Đề họ chờ đi, lát nữa chờ lão gia tắm ra rồi phân phó."

Không ma ma vội đáp ứng, ra ngoài phân phó.

Mặt Tô thị không dễ nhìn bước vào tịnh phòng.

Nghe thấy tiếng động, Chu Thừa Duệ ló đầu ra khỏi thùng gỗ bọt, nỗ lực áp chế lửa nóng hưng hực, chàng vừa rồi đã thêm mấy thùng nước lạnh, không hề truyền giảm, chàng đánh lặn cả đầu vào trong nước.

Tô thị thấy đáng về chàng ta thế này, nhất thời muốn cười mà cười không nổi.

Chu Thừa Duệ cũng không phải kiểu người tâm tư tinh tế gì, đặc biệt là trên người còn đang nổi lửa, đương nhiên càng không để ý được về mặt cười gượng của Tô thị. Nghĩ trái nghĩ phải nghĩ tấm cũng coi như sạch rồi, trên người không còn mùi hôi nữa, được rồi.

"A Tình." Chàng cất giọng về phía Tô thị và vẫy tay. "Lại đây."

Tô thị cho rằng chàng bảo mình tới hầu hạ tắm rửa, đặt y phục sạch sang một bên, rồi đi qua. Ai biết lại bị bàn tay nóng hổi của Chu Thừa Duệ tập kích, ý đồ kéo nàng vào trong bồn tắm.

"A, phu quân, đừng mà!" Nàng hét lên.

Tay Chu Thừa Duệ dừng lại, hỏi: "Sao vậy? A Tĩnh, hôn năm nay ta nhớ nàng muốn chết, cho ta đi?"

Lời này rõ ràng khiến gương mặt Tô thị thoát cái đỏ bừng, nhưng trong đôi mắt đầy trông mong của Chu Thừa Duệ, nàng vẫn lắc đầu. "Phu quân, thiếp, thiếp, nguyệt sự thiếp tới rồi."

Tuy hôm nay là ngày cuối cùng, gần như sạch sẽ. Nhưng nhiều năm qua nàng chưa từng có mang, nên nàng phải cẩn thận mọi lúc, ai biết được liệu lần này sinh hoạt vợ chồng, có ảnh hưởng đến đứa bé không?

Chu Thừa Duệ nhất thời thất vọng biết bao.

Tô thị thấy thế, cắn môi một cái, cuối cùng nàng đề nghị: "Hay, hay là thiếp gọi Thanh đi nương tới... tới hầu hạ chàng."

Vừa dứt lời, nàng liền gãy ra muốn thoát khỏi tay Chu Thừa Duệ.

Nhưng Chu Thừa Duệ thoáng dùng sức, niết Tô thị chặt hơn. Chịu đựng khí nóng trong người, nói với nàng: "Được rồi, đừng có nói vậy, nàng ta tới đây phải không? Chắc tại nha đầu Tiểu Chiêu kia ôn ào, nàng cho nàng ta về đi, giữ tiểu Chiêu lại là được."

Tuy Chu Thừa Duệ không đồng ý để Thanh đi nương hầu hạ, nhưng chàng vẫn lưu tiểu Chiêu ở lại, khiến lòng Tô thị còn hơi khó chịu. Nhưng ngoài mặt nàng không dám biểu lộ ra, chàng là một trượng phu tốt, nhưng cũng là một người cha tốt, với Thanh đi nương thì có cũng được không thì chẳng sao, nhưng với tiểu Chiêu thì hết mực yêu thương.

Tô thị vừa đi ra, Chu Thừa Duệ đồng thời chìm vào giấc ngủ. Sau một lúc, chàng mới ló đầu lên và nói với bên ngoài: "Đưa thêm mấy thùng nước lạnh vào đây!"

.

Khi Hồ Ngọc Nhu trở lại, bữa tối bên này cũng chuẩn bị xong xuôi. Vì phải nhường cho bên nhị phòng, nên bữa tối ở đây cực kỳ đơn giản, món chính là cháo củ từ và màn thầu, đồ ăn kèm cũng là hai món chay là rau trộn, dù sao giờ cũng là mùa hè.

Chu Thừa Vũ còn chưa trở lại, không có lý nào Hồ Ngọc Nhu lại ăn trước, cô ngồi trên giường La Hán gần cửa sổ phòng, coi tiếp quyển sách hôm bữa ngủ quên còn đang dở.

Con gió buổi chiều ùa đi cái nóng hè, ngoài cửa sổ mờ rộng thổi vào, cộng với đọc cuốn sách mà vừa nhìn vừa đoán chữ phồn thể, trong chốc lát cơn buồn ngủ ập tới. Hồ Ngọc Nhu nắm lấy quyển sách, đầu nghiêng từng chút một, khi cô đang chìm thiếp, bỗng nghe được tiếng gì đó.

cô mở mắt ra, nhìn đi nhìn lại 2 vòng căn phòng trống, mặt lộ vẻ kỳ lạ. rõ ràng nghe thấy tiếng động gì đó, tiếng động rất khẽ, vậy mà phòng không có gì?

cô nhắm mắt và nằm lại, lại có âm thanh thấp thoáng bên tai, vội mở mắt. Quả nhiên ở cửa phòng có một người đang khom lưng chui vào, chính là thằng bé ở chỗ Chu lão thái thái bị Chu Thừa Duệ đưa đi.

Dù đã nghe Chu Thừa Duệ kể "thành tựu to lớn" của cậu nhóc, nhưng có lẽ đã ở bên nhau trong phút chốc, trái lại cô không sợ nó tí nào, cô hỏi: "Sao nhóc tới đây?"

Cậu nhóc nhìn cô, vẫn không nói lời nào.

Hồ Ngọc Nhu ngồi thẳng lưng rồi nhìn ra ngoài, không nhìn thấy người nhị phòng ở ngoài, cô quay đầu lại hỏi: "Tự mình qua đây?"

Thằng nhóc cuối cùng cũng đáp lại cô, gật đầu, dẩu dẩu môi, hỏi lâu mới nói: "Quý Thành Vân."

Hồ Ngọc Nhu khó hiểu, "hó?"

Thằng nhóc mở miệng lần nữa, "Đệ gọi, Quý Thành Vân, tỷ có thể, gọi đệ là Tiểu Vân."

Quý Thành Vân à?

Trong cốt truyện ban đầu, có vẻ như không có xuất hiện người nào họ Quý thì phải, vậy đây chắc là nhân vật mới nhỉ?

Chỉ có điều đây là đứa trẻ mới mười tuổi, nói chuyện lại không mạch lạc, thay vào đó, giống đứa bé ba bốn tuổi hơn, cậu chỉ có thể nói những câu ngắn ba từ và bốn từ, đáng thương quá.

Hồ Ngọc Nhu đứng dậy, bước xuống giường La Hán và đi trước mặt Quý Thành Vân. Quý Thành Vân dường như muốn trốn, nhưng cuối cùng không biết phải nghĩ gì, một tay nắm khung cửa, đứng yên tại chỗ.

"Quý Thành Vân." Hồ Ngọc Nhu gọi cậu.

Cậu do dự một lúc, chậm rãi gật đầu.

Hồ Ngọc Nhu mỉm cười và nói: "Tiểu Vân, đệ chưa ăn gì phải không? Có đói bụng không, có muốn ăn cái gì không?"

Quý Thành Vân thực sự đói, cậu gật đầu.

Hồ Ngọc Nhu lệnh cho người dọn bữa tối, lặng lẽ gọi Tú Hương sang nhị phòng báo một tiếng, sau đó tới bàn với Quý Thành Vân. Khẩu vị của Quý Thành Vân rất tốt, cậu há lớn miệng cắn bánh bao to, thậm chí không cần ăn đồ ăn, nhanh chóng ăn xong cái bánh bao to.

Hồ Ngọc Nhu thấy vậy cũng không thể lo ăn một mình, cô chỉ có thể gấp thức ăn cho cậu không ngừng nghỉ, lại nhắc cậu đừng ăn mãi màn thầu thôi, còn uống thêm chút cháo nữa.

Thời điểm Chu Thừa Vũ trở lại, thấy tay Hồ Ngọc Nhu cầm bánh màn thầu chĩa một miếng nhỏ, mà đồ ăn trong bát trước mặt Quý Thành Vân lại chất đống như núi. Thế vẫn chưa đủ, Hồ Ngọc Nhu còn gấp cho thêm cho người ta.

"Đại nhân." Hồ Ngọc Nhu phát hiện Chu Thừa Vũ, đứng lên nói, "Đói bụng không? Thiếp cho người đem đồ ăn lên."

Chu Thừa Vũ hơi gật đầu, đợi Hồ Ngọc Nhu trở lại, cùng cô ngồi xuống bàn. Ánh mắt chàng dõi theo Quý Thành Vân đang vui mình ăn lấy ăn để một lúc, hỏi Hồ Ngọc Nhu, "Sao nó ở đây?"

Hồ Ngọc Nhu nói: "Nó tự mình đến. Thiếp đã sai Tú Hương qua báo cho nhị đệ và nhị đệ muội một tiếng rồi. À đúng rồi, thằng nhóc vừa mới nói tên nó là Quý Thành Vân đấy."

Quý Thành Vân?

Thân phận cao quý thật ...

Kính thành không có nhà họ Quý nào khác mang thân phận cao quý cỡ đó, chàng nhìn Quý Thành Vân. "Cha người là ai?"

Quý Thành Vân đang vui đầu ăn, xem như không nghe gì cả, không có nửa phản ứng.

Chu Thừa Vũ nhủ mày, không chờ chàng mở miệng, Hồ Ngọc Nhu đã đưa tay vuốt lưng chàng để ngăn chàng lại.

"Tiểu Vân, cha đệ là ai vậy?" cô dịu dàng hỏi.

Lúc này Quý Thành Vân mới ngẩng đầu lên nhìn cô, nhưng câu lại lắc đầu "không biết."

Hồ Ngọc Nhu hơi liếc sang Chu Thừa Vũ, hỏi tiếp: "Còn nương đệ thì sao?"

Vốn là Quý Thành Vân định nhét miếng mằn thầu cuối cùng vào miệng, nghe xong câu hỏi của Hồ Ngọc Nhu, động tác đình chỉ đột ngột. Hồi lâu sau mới tiếp tục động tác, nhưng nước mắt lại tí ta tí tách rơi xuống, ngày càng dữ dội hơn.

Hồ Ngọc Nhu buông Chu Thừa Vũ ra ngay, đứng dậy đi tới ôm vai Quý Thành Vân, "Được rồi được rồi được rồi, chúng ta không nói nữa, chúng ta không nói nữa. đã qua rồi, đừng buồn nữa nhé?"

Có lẽ lời an ủi của cô có chút tác dụng, Quý Thành Vân ở trong lòng cô dần bình tĩnh lại, không còn khóc dữ dội nữa, chỉ thỉnh thoảng thút tha thút thít. Hồ Ngọc Nhu không dám buông ra liền nên ôm thêm lúc nữa.

Chu Thừa Vũ lặng lẽ nhìn, đột nhiên đứng dậy và bước tới, chàng nhìn bên sườn mặt Quý Thành Vân, nói khẽ: "Nó ngủ thiếp đi rồi. Đưa nó cho ta, ta ôm nó xuống dưới."

Hồ Ngọc Nhu hơi do dự, "Thằng bé..."

Chu Thừa Vũ cảm thấy cảnh vừa rồi quá ư chướng mắt, bất chấp nỗi bận tâm của Hồ Ngọc Nhu, chàng trực tiếp ôm Quý Thành Vân lên.

"không có gì, đường này nó đi qua rồi."

Hồ Ngọc Nhu chờ tới khi Chu Thừa Vũ quay lại, mới cho người dọn thức ăn lên lần nữa, một bên đưa cháo và đĩa cho Chu Thừa Vũ, một bên nói: "Nó ngủ rồi à?"

Chu Thừa Vũ gật đầu, "Ừ."

Bộ dạng đúng kiểu lãnh đạm nhẹ.

Giờ phút này, tâm tư Hồ Ngọc Nhu đều đặt lên người Quý Thành Vân, nào phát hiện ra Chu Thừa Vũ không vui vẻ gì, "Đứa bé đáng thương quá, không biết nương nó....."

Vỡ kịch nhỏ:

Quý Thành Vân: Há há há, ta có phải là nam phụ mạnh nhất không?

Chu Thừa Vũ: Phi, người mới có mười tuổi!

Quý Thành Vân: thật ngại quá, ta không chê Nhu Nhu lớn hơn ta đâu ~

Triệu Tịch Nghiêm: Tác giả mau cho tôi trở lại, ta mới là nam phụ mạnh nhất, gào khóc gào khóc.

Chu Thừa Duệ: Sao tôi lại có cảm giác, ta mới chính là nam phụ mạnh nhất đây?

Chu Thừa Vũ:Ồ, bọn người đúng là nam phụ hết, chỉ có ta đây là nam chính.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Chu Thừa Vũ bị ép buộc, lần đầu trong đời vui đầu trong ngực

Mẹ của Quý Thành Vân...

Lòng Chu Thừa Vũ khẽ động, tức khắc nghiêng đầu nhìn Hồ Ngọc Nhu. Thấy gương mặt cô chan chứa vẻ thương cảm và xót xa, chút khó chịu vừa rồi thì có tính là gì chứ. Chàng vươn tay nắm lấy tay nàng, nắm thật chặt.

Hồ Ngọc Nhu ngạc nhiên nhìn chàng.

Chu Thừa Vũ nói "Nàng còn có ta."

Dù nàng mất mẹ từ nhỏ, dù nàng chưa bao giờ cảm nhận được tình mẫu tử, nhưng trong cuộc đời dài đằng mai sau, nàng còn có ta, ta sẽ bù đắp cho nàng.

Ý gì đây?

Hồ Ngọc Nhu nhất thời không kịp phản ứng, mà chỉ kịp bắt gặp ánh mắt đầy quan tâm của Chu Thừa Vũ, còn có bàn tay đang bị nắm chặt, ngọt ngào dâng trào trong lòng. cô chớp mắt mấy cái với Chu Thừa Vũ, cũng hòa theo thỏ lộ: "Chàng cũng còn có thấp!"

Vốn Chu Thừa Vũ đang thương tiếc nàng, thậm chí tâm trạng chàng còn hơi nặng nề. Nhưng nàng thỏ lộ trông như vậy, Chu Thừa Vũ nhất thời không nhịn được, đầu cúi xuống, cười khẽ.

Hồ Ngọc Nhu cũng cười.

Mặc dù bị nắm tay thế này thì lấy màn thầu ăn khá bất tiện, nhưng cô thà bị cảm vậy, dòm lên bàn, cô gấp cho Chu Thừa Vũ cái trứng gà.

Chu Thừa Vũ buông tay và đích thân gấp cái bánh bao cho Hồ Ngọc Nhu, mặt không đổi sắc gấp trứng bỏ vào miệng, rồi từ tốn nói: "Hôm nay, ta đã nói rõ với nương rồi, nàng không cần lo lắng nữa."

Trong lòng Hồ Ngọc Nhu càng ngọt hơn, vội gật mạnh.

Ăn xong bữa tối, Tú Vân và Tú Hương tới dọn bàn. Vẫn còn sớm, ở thời cổ đại này không có hoạt động vui chơi gì cả. Trước đây, Chu Thừa Vũ sắp sửa đi thư phòng, nhưng hôm nay chàng đã có thể từ, mà thế từ chàng vừa rồi có vẻ hơi thương cảm cho bản thân, nên hôm nay chàng liền ở lại đây vậy.

Hồ Ngọc Nhu kéo chàng đi dạo mát tiêu com.

Các chủ tử đã đi, song bọn hạ nhân vẫn có việc phải làm. A Quỳnh là đại nha hoàn của Hồ Ngọc Nhu, nhiều công việc tay chân nặng nhọc không tới phiên nàng làm, nhưng mấy việc trong cuộc sống hàng ngày của Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu, thì nàng nhất định phải chăm chăm để ý. Do đó, nàng ở đây dặn dò người đi nấu nước sớm, để chuẩn bị cho hai chủ tử đêm về tắm rửa.

Tú Hương và Tú Vân thoải mái vui lòng, vội trở về phòng.

Hai người vốn là một, Tú Hương luôn nghe lời Tú Vân, lúc này Tú Vân mới lấy ra thức-tình hương, đương nhiên không gạt Tú Hương.

"Muội ra ngoài đi, hương này mà đốt lên là muội bị trúng chiêu, bằng không chốc nữa cả hai đứa đều khó chịu." Tú Vân khuyên nhủ.

Tú Hương lại có ý khác.

"Tú Vân tỷ, nếu hiệu quả hương này tốt như vậy, không bằng..." Nàng tiến tới tai Tú Vân, thì thầm, "không bằng chọn tỷ, sau đó hầu hạ lão gia, dứt khoát khiến cho lão gia thu tỷ. Chúng ta không cần phải giúp phu nhân nữa. Nếu lão gia độc sủng mình tỷ không phải tốt hơn sao?"

Đạo lý đơn giản vậy, sao nàng lại không biết chứ?

Nhưng nàng chỉ là một nha hoàn, nào dám làm thế, nếu nàng làm thật, sau, nếu chuyện xong rồi, không những lão gia không tha cho nàng, mà e là ngay cả lão phu nhân cũng không thể dung (tha thứ) nàng được.

Nàng không có thời gian giải thích cho Tú Hương. Lát nữa lão gia phu nhân quay lại tắm rửa. Đây là cơ hội duy nhất chonàng, thế nên nàng đẩy Tú Hương ra ngoài và nói: "Muội nghe tỷ đi, chỉ cần ngoan ngoãn chờ ở Chu gia, ngàn vạn lần không thể có suy nghĩ vậy nữa. Ra ngoài mau, tỷ phải bắt đầu."

Tú Hương chờ cửa một lúc, nhưng trong lòng nàng lại không phục. rõ ràng đây là chủ ý không thể nào tốt hơn nữa. Nàng ghi nhớ tình nghĩa tỷ muội, nên muốn để cho Tú Hương hưởng trước, vậy mà Tú Vân lại không biết cảm kích. Dứt khoát tự mình dùng thôi!

Do đó, sau khi Tú Vân đi khỏi, nàng không những không nghe lời tú Vân, không mở cửa cho bay mùi, mà thay vào đó, đóng kín cửa lại, đi vào trong.

.

Chu Thừa Vũ tắm rửa không cho phép ai vào hầu hạ, nên mục tiêu của Tú Vân không phải là chàng. Đợi Hồ Ngọc Nhu vào tịnh phòng, nàng mới vội vã cướp lấy y phục ở nhà lát thay của Hồ Ngọc Nhu.

Mấy việc này đều là thiếp thân nha hoàn- A Quỳnh trước giờ làm, lần này bị Tú Vân nhanh chân cướp trước, A Quỳnh hiếc Tú Vân với vẻ ngờ vực.

Tú Vân cười lấy lòng: "Từ khi A Quỳnh tỷ tới đây, tỷ luôn bán rận hầu hạ mọi chuyện của lão gia và phu nhân. Hôm nay tỷ mệt mỏi hết cả ngày trời. Giờ hầu hạ phu nhân tắm rửa. Để muội làm cho?"

A Quỳnh không sợ Tú Vân chiếm địa vị của nàng trong lòng Hồ Ngọc Nhu. Thấy Tú Vân chủ động vậy, nàng liền vung tay làm chuông quảy vậy.

Tú Vân giữ chặt y phục của Hồ Ngọc Nhu vào trong ngực. Bước vào tịnh phòng, nàng đã thấy Hồ Ngọc Nhu ở trong bồn tắm. Nàng không lập tức bỏ y phục xuống, mà hỏi Hồ Ngọc Nhu: "Phu nhân, có cần nô tỷ tới hầu hạ không ạ?"

Hồ Ngọc Nhu là một người hiện đại. Tắm rửa tự nhiên không thích người khác hầu hạ. Như thường lệ, A Quỳnh cũng chỉ giúp cô lấy quần áo mà thôi. Chuyện này đương nhiên không cần nói cũng biết, nhưng Tú Vân lại không đi ra ngoài, vì Hồ Ngọc Nhu đương quay lưng với nàng ấy, nên trái lại không hay biết gì.

Tú Vân ôm chặt y phục. Mặc dù mùa hè trời nóng nực, nước tắm của Hồ Ngọc Nhu thực chất chỉ ấm ấm, nhưng trong tịnh phòng vẫn có hơi nước bốc lên. Trong hơi nước bốc lên lâng lâng, chiếc cổ thon dài của người con gái như cổ thiên nga như ẩn như hiện, bờ vai bóng loáng mịn màng, còn có cánh tay thon thả chơi đùa nghịch nước...

Tú Vân không thể kiềm chế nổi nuốt ực miếng nước miếng.

Phu nhân thật sự quá xinh đẹp!

thật xinh đẹp, đừng nói là lão gia, ngay cả nàng còn muốn nhào tới... ý thức được bản thân mình nghĩ gì, Tú Vân lập tức tỉnh táo lại, nhất thời xấu hổ mặt nóng bừng, vội đặt y phục xuống, chạy ra.

Hồ Ngọc Nhu nghe thấy tiếng động, quay đầu lại. cô chỉ thấy tấm màn hình còn đang lắc lư nhẹ, cũng không để trong lòng. Tắm rửa xong, cô bước ra lau khô người và mặc bộ quần áo Tú Vân mang đến. Cho cô không có chuyện gì, còn Chu Thừa Vũ bên ấy tạm thời nhớ tới 1 cuốn sách trong thư phòng. Lần này là muốn xem thật, nên dứt khoát đứng lên đi lấy cầm qua.

Vốn là Tú Hương đứng giữ cửa, đang lo lắng không có cơ hội. Đột nhiên nàng thấy Chu Thừa Vũ bước ra, nhất thời lòng nàng như nở hoa. Xem đi, ngay cả ông trời cũng đang giúp nàng đây này!

Hiệu quả hương kia quả thật đặc biệt tốt, mặc dù khi cô nước vào phòng mùi đã tan gần hết, nhưng lâu như vậy rồi mà mặt mày nàng vẫn còn ửng đỏ. Chờ được một lúc, nàng lại sợ Chu Thừa Vũ đi về liền, thế là gấp gấp đi tới thư phòng.

Nếu là ở chính phòng, phu nhân có bên cạnh. Dù lão gia có bị dính hương mà muốn nữ nhân, ngài ấy chắc chắn sẽ đi tìm phu nhân trước. Cho nên đi thư phòng là tốt nhất rồi. Nếu nàng có thể giữ lại lão gia ở thư phòng đêm nay, thì vị trí di nương kia ngày mai nhất định chạy không khỏi. Hơn nữa, nếu nàng có thể một lần mà có thai, vậy thì còn gì bằng!

Tú Hương tràn đầy sự mong đợi, trong lòng nàng như có con hươu chạy loạn, nhảy bịch bịch. Đến cửa thư phòng, đứng là trời xanh giúp đỡ, ngay lúc Chu Thừa Vũ từ trong đi ra, nàng dậm thẳng vào ngực Chu Thừa Vũ.

Tú Hương lưỡng lự trong nháy mắt ngán ngùi, nàng quyết định liều mạng, đòi người nên đánh cược một lần, nếu cược thắng, chờ nàng là một cuộc đời đầy tươi đẹp.

Nàng không những không nhận sai tránh đi, mà còn vuron tay ra ôm chặt lấy eo Chu Thừa Vũ, đỏ mặt và run rẩy nói: "... Lão, lão gia... nô tỳ, nô tỳ..." Có mấy lời rất khó mở miệng, ngẩng đầu, dùng đôi mắt quyền rũ nhìn Chu Thừa Vũ.

Nàng nghĩ, miễn là nam nhân, đều hiểu.

Chống lại nàng là ánh mắt chứa rõ lửa giận, mặc dù gương mặt bình thường, nhưng trong ánh mắt kia chứa lửa giận ngập trời. Dù Tú Hương hoikhông tinh táo, nhưng trước hết vẫn bị dọa tới run rẩy.

"Lão, lão gia, nô tỳ, nô tỳ..." Tú Hương muốn nhận lỗi.

Kể đó, Chu Thừa Vũ đưa tay nhắc cổ áo sau gáy nàng ta, thẳng tay ném xuống đất.

Đau đương nhiên rất đau, nhưng thúc-tình hương còn tác dụng, cảm giác Tú Hương không rõ lắm. Nàng chỉ biết đây là điềm xấu, nàngnhận thấy có nỗi sợ hãi dâng lên từ tận đáy lòng. Nhưng khi nàng ngẩng đầu lên nhìn Chu Thừa Vũ, vẫn không thể không chế về mặt của mình, lộ ra vẻ **(tác giả để dấu sao mình để lại vậy).

Chu Thừa Vũ đương nhiên biết cô ta có chỗ không đúng, chỉ cần nghĩ là biết, nếu không phải chính cô ta có ý làm, thì làm sao để bị người khác đâm sau lưng được chứ.

À nha đầu này, tâm lớn quá nhỉ.

Vốn còn muốn chọn cho à một người để gả.

“Lô Nghiễm!” Chu Thừa Vũ gọi tùy tùng thân cận. “Đẫn cô ta xuống, hỏi rõ tình huống thế nào, trực tiếp bán đi”.

Tú Hương nhất thời xụi lơ thành một đồng.

Bán...

Nàng sai rồi, nàng không nên cãi lại lời Tú Vân.

.

Chu Thừa Vũ trở lại hậu viện, con tức còn chưa lắng xuống, như có ngọn lửa trong lòng, còn chưa vào phòng trong, chàng đã sai người đưa nước, dứt khoát tắm nước lạnh

Lúc này mới thấy khí nóng trên người tan hơn phân nửa, thay y phục sạch sẽ, vẩy tay xua hạ nhân ra ngoài, bước vào phòng trong.

Màn lụa đỏ thắm ngày đại hôn vẫn chưa gỡ xuống. Chu Thừa Vũ thấy màn lụa đỏ thắm này không hiểu sao lòng lại hơi khát, chàng không khỏi nghĩ, chả lẽ trong nháy mắt vừa rồi tiếp xúc với Tú Vân, có thứ gì không sạch sẽ dính vào rồi?

Nếu đúng như vậy...

Chàng bỗng dừng chân.

Nếu đúng như chàng nghĩ, thì tốt nhất là tối nay chàng không nên ngủ lại tân phòng. đã mấy ngày qua, chỉ cóchàng biết mỗi một đêm chàng phải gian nan cỡ nào. Nếu không phải chàng là người tập võthần thể trắng kiện quanh năm, bằng không mỗi đêm tắm nước lạnh 2 lần thì người bình thường nào sống sót nổi.

Chàng đang muốn đi, bỗng nhiên trên giường truyền tới tiếng hừ nhẹ, như thể là không thoải mái lắm, lại như rất dễ chịu theo bản năng phát ra. nhẹ nhàng tình tế, như con mèo con.

Cẩn như ngay lập tức, có một luồng khí nóng lan tỏa toàn thân, Chu Thừa Vũ mất kiểm soát bước lên 2 bước, đứng cạnh giường.

Màn lụa đỏ chỉ rủ xuống một bên, nương theo chỉ thấy bóng dáng mông lưngmờ ảo,chấn mông tơ lụa xanh sẫm che phủ, chỉ che trên bụng một chút. không biết trời có nóng quá không mà chiếc áo ngủ trắng như tuyết sớm bị bung ra, cái yếm màu hồng thêu hoa sen cứ thế bị phơi bày

Bởi vì hồ Ngọc Nhulớn lên cực tốt, hoa sen hoàn toàn căng ra, mà hoa tâm cũng dựng đứng. Kết hợp với hồ hấp của Hồ Ngọc Nhu, run run rẩy rẩy nhấp nhô.

Ngay lúc này, Hồ Ngọc Nhu lại hừ mũi khó chịu, lật người vào trong, lộ ra bờ vai trần. Bờ vai ngọc trắng trong như tuyết được phản chiếu với chân mông xanh sẫm, đẹp tới mức rung động lòng người.

Rốt cuộc Chu Thừa Vũ không thể kiềm chế bản thân được nữa, lên giường.

Bàn tay vừa chạm vào bờ vai ấm áp của Hồ Ngọc Nhu. Hồ Ngọc Nhu dường như thoải mái với lòng bàn tay lạnh giá. Sau một tiếng thờ dài, xoay người, chui vào trong ngực Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ vừa mới tắm nước lạnh, cả người tỏa ra hơi mát lạnh. Hồ Ngọc Nhu ôm lấy không muốn buông, gắt gao siết lại vòng eo cứng rắn mạnh mẽ, cơ thể vô thức chà xát.

Vì Chu Thừa Vũ chưa nằm xuống hoàn toàn, tư thế hai người không đúng. Hồ Ngọc Nhu cứ thế cọ cọ hai lần, trực tiếp ôm lấy đầu Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ bị ép buộc, lần đầu trong đời vui đầu trong ngực.

Tác giả có lời muốn nói:

Báo trước: không có thịt ăn → _ →

Hơn nữa vì mộ tinternet trong sạch, nên dù có thịt ăn, cũng là trực tiếp tắt đèn.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Đại nhân, giúp thiếp đi mà, xin chàng đó, giúp thiếp với...

Vô cùng mềm mại.

Ấm áp, mang theo hơi hương mờ nhạt.

Chu Thừa Vũ không dám cử động chút nào.

Mặc chokhóa mềm mại kia ép chàng, cũng khôn hề thấy khó chịu, cảm giác rất tốt là đằng khác. Tốt tới mức chàng không dám cử động, thậm chí thờ cũng không dám thờ mạnh, sợ sợ..... hơi thở nóng phả ra ngoài, dọa Hồ Ngọc Nhu sợ.

Ý thức Hồ Ngọc Nhukhông còn tỉnh táo nữa, cô chỉ cảm thấy toàn bộ cơ thể khó chịu, có loại cảm giác khao khát khó hiểu, loại cảm giác trước giờ chưa từng có. cô không biết làm sao bây giờ, chỉ biết theo bản năng ôm đầu lâu vào ngực.

Chu Thừa Vũ thương tiếc nàng, bị nàng hành hạ như vậy hơi nhịn không được rồi. Ôn hương nhuyễn ngọc[32], mỹ nhân nhi đã chủ động thể này, chàng vốn người tí mùi hương, giờ phút này lại ngửi thêm hơi nữa, hô hấp chàng càng lúc càng nặng hơn.

Nỗi khiếp sợ ban đầu qua đi, chàng không còn hài lòng với hiện trạng, hai tay thử thăm dò eo thon người trong ngực, Chu Thừa Vũ xoay người, đặt Hồ Ngọc Nhu dưới thân.

Hồ Ngọc Nhu nằm im ắng, trung y trắng sáng hoàn toàn mở rộng, Chu Thừa Vũ hơi cúi người, cặp mắt thăm thăm nhìn chăm chăm đóa hoa sen nở rộ một lúc, sau đó nhắm ngay hoa tâm bên phải hoa sen, đầu cúi xuống.

Cảm nhận được trước ngực là lạ, Hồ Ngọc Nhu mơ màng mở mắt, chỉ thấy được đỉnh đầu Chu Thừa Vũ, cũng như hành động ngẫu nhiên vừa hay lộ nửa gương mặt.

Người này... thật là đẹp quá đi!

Ngay cả lúc làm chuyện này nọ, mà... còn đẹp như vậy...

Thế nên hai người đây là, muốn động phòng hờ?

Đêm đồng phòng hoa chúc tới rồi.

Hồ Ngọc Nhu híp mắt lại, đuôi mắt lại nhếch lên, cô chủ động ôm lấy vai Chu Thừa Vũ, cơ thể vô thức hòa theo hướng lên chút. Nhưng tới giây phút này rồi, cô vẫn còn nghĩ: nghe đồn lần đầu của phụ nữ rất đau đớn, thế là cô nhẹ nhàng vỗ về lên lưng Chu Thừa Vũ.

"Đại nhân này, chút nữa chàng phải nhẹ chút nha." dường như ngâm nga, cũng như tiếng thờ dài, lại như thỉnh cầu, trong âm thanh toát ra vẻ yêu kiều yếu ớt, làm lòng Chu Thừa Vũ xao động một trận.

Chàng buông nàng ra, ngẩng đầu lên nhìn.

Đây là lần đầu của nàng, mặc dù chàng cũng vậy, nhưng khi nàng thỉnh cầu chàng nhẹ chút, đương nhiên phải đáp ứng nàng rồi. Nhưng cái ngẩng đầu này, trông thấy tấm thân kiều diễm như đảo lý của Hồ Ngọc Nhu, biểu cảm ngát ngây mẫn nguyện, Chu Thừa Vũ bỗng cứng đờ.

Điều này không đúng!

Nàng thích chàng, nhưng lại còn xa mới tới trình độ này. Hằng đêm mấy hôm nay chàng và nàng chung chăn gối, chàng nhận ra nàng còn xoắn xuýt, phát hiện nàng còn chưa chắc chắn, chàng cũng nghĩ, nên chọn một ngày lành tháng tốt mới được chủ động muốn nàng.

Nhưng bây giờ, chỉ bởi vì chàng dính đồ không sạch sẽ của Tú Hương, còn nàng thì sao? Nhu Nhu tuyệt đối không phải là loại người dùng thủ đoạn bẩn thỉu, nàng vốn không cần dùng. Miễn là nàng sẵn sàng, nàng không cần làm gì chàng cũng muốn nàng mà chờ không kịp nữa.

Cho nên, đây là đường kẻ khác đẩy nàng vào!

Là ai?

Chết tiệt thật!

Chàng muốn nàng, muốn hơn bao giờ hết, muốn sắp nổ tung.

Nhưng không thể, tình thế kiểu này, dù sao cũng không được.

Lần đầu của nàng, không phải ở trong tình cảnh này, chỉ vì thứ đồ bẩn đó mà mất. Đêm tân hôn của họ, cả đời chỉ có một đêm tân hôn, nhất định phải ở trong hoàn cảnh cả hai đều tỉnh táo, nhất định phải trong hoàn cảnh cả hai đều vui vẻ, chứ không phải như bây giờ, cả hai đều bị bẫy!

Là Tú Hương sao?

Chu Thừa Vũ không còn tinh lực nghĩ nhiều nữa, ép lưã giãn xuống, chàng kiểm chế cơ thể và tâm lý. Bước xuống giường, chặt vật kéo Hồ Ngọc Nhu ra, sau đó tới cửa gọi người tới.

A Quỳnh ở ngoài cửa, "Lão gia, ngài có gì phân phó?"

Chu Thừa Vũ nói: "Kêu người mang nước lạnh tới, còn người tự mình đi tìm Lô Nghiễm, bảo hắn mời đại phu tới!"

Hầu như mấy đêm nay đêm nào Chu Thừa Vũ cũng tắm nước lạnh, A Quỳnh cũng đã quen, nhưng nghe giọng lão gia có vẻ khác với mọi hôm. Mặc dù ngày trước vẫn có kiểm nén, nhưng sao nàng cảm thấy giọng kiểm nén hôm nay có chút nghiêng răng nghiêng lợi nhỉ?

Và lại còn mời đại phu!

A Quỳnh vội hỏi: "Sao vậy lão gia, phu nhân khó chịu ă?"

Nàng vốn theo Hồ Ngọc Nhu từ khi ở Hồ gia, Tiết thị mặc kệ hai người tự sinh tự diệt, đương nhiên không có dạy quy củ. Trái lại Quân ma ma có lòng muốn dạy, nhưng cạnh Hồ Ngọc Nhu chỉ có một tiểu nha đầu này thôi, công việc bận rộn một người làm không xuê, sao có thời gian dạy được chứ. Và sau đó thì tới Chu gia, bây giờ Hồ Ngọc Nhu thì không hiểu quy củ ở đại, bảo cô nàng thừa dịp chú ý học theo hạ nhân Chu gia, nhưng tới thời điểm quan trọng thì A Quỳnh không nhớ nổi, chỉ theo bản năng làm việc.

"Bảo người đi thì người đi, ở đâu ra nói nhảm nhiều như vậy! Nếu có chút chuyện đó mà còn làm không xong, ta dứt khoát không cho người hầu hạ trước mặt phu nhân nữa!" Chu Thừa Vũ đang nổi nóng, nếu không có ý chí tốt, chỉ sợ rằng không thể kiểm soát bản thân mình nữa. Vậy mà lúc này A Quỳnh còn không vâng lời lập tức đi làm, trái lại còn hỏi đông hỏi tây, chẳng lập tức phát giận.

A Quỳnh bị dạy dỗ mà không hiểu gì hết, nhưng có thể nghe ra lời Chu Thừa Vũ ẩn sự tức giận, vội nhỏ giọng xác nhận lại, quay lại chạy đi.

Lúc này Chu Thừa Vũ mới vào tịnh phòng, trước lấy khăn thấm vào nước lạnh lau mặt, sau thì bưng chậu nước vào phòng trong.

Hồ Ngọc Nhu không thoải mái co thành cụm trên giường, âm thanh có vẻ như đau khổ mà dường như khao khát liên tục phát ra, nghe giọng của nàng, Chu Thừa Vũ vừa vất vả mới yên tĩnh được thì trong lòng giờ khô trở lại, khi lau mặt cho Hồ Ngọc Nhu hai tay đều run lên.

Khăn không vắt khô nước, nên khi lau lên mặt, khiến người ta nhất thời tỉnh táo. Sau đó cơ thể Hồ Ngọc Nhu run nhẹ, nghiêng nghiêng người nhìn Chu Thừa Vũ ngồi bên giường, ánh mắt thoáng rõ ràng và sáng trong hơn tí.

"Tôi thấy khó chịu quá." về mặt nàng đau khổ, thì thầm: "Rất khó chịu, không biết nói gì nữa....." cô giờ tay, lòng bàn tay nóng bỏng bao phủ cổ tay đang cháy hừng hực, "Đại nhân, tôi bị sao vậy? tôi....." giờ phút này đây, mặt mũi và thân thể đều bị giày vò tới độ không còn gì nữa, Hồ Ngọc Nhu đại khái biết được mình bị gì rồi, thế là cầu Chu Thừa Vũ, "Đại nhân, giúp thiếp đi mà, xin chàng đó, giúp thiếp với... "

Chàng sao không muốn giúp nàng chứ!

Nhưng..

Chu Thừa Vũ hít một hơi thật sâu và cảm thấy mình khó có thể ở lại phòng chờ rồi, chàng thực sự không thể nhịn được nữa.

"Nàng chờ một chút, ta cho người mời đại phu rồi, tới ngay lập tức." Giọng nói của chàng càng lúc càng trầm càng khàn, dường như nhiễm phải hơi mập mờ, "Nàng ngoan nào, thả lỏng chút, ta đi sai người đem nước tới."

Chàng muốn rút tay ra.

Hồ Ngọc Nhu lắc đầu, nước mắt đột nhiên tuôn rơi, "Đừng..... đừng đi. Đại nhân, Đại nhân, chàng muốn ta đi mà!" Nàng thốt lên, thậm chí chống đỡ cơ thể nhào qua, giữ cánh tay Chu Thừa Vũ, gương mặt oán trách đi lên.

Tay Chu Thừa Vũ chợt bắt phải một khối mềm mại

Gương mặt tuấn tú đỏ bừng, cả người như bị châm lửa, khẽ nói kèm theo giọng bất chấp: "Đây là do chính nàng cầu ta, đừng hối hận!".

Mặt Hồ Ngọc Nhu nằm trên đùi Chu Thừa Vũ, lăm lăm ở đáp lời: "không hối hận... quyết không hối hận....."

Bàn tay Chu Thừa Vũ dời lên, kẹp nách Hồ Ngọc Nhu, ôm người trả lại trên giường, tiếp theo là mình cời giầy lên giường, lên trên bao phủ.

Đúng vào lúc này, cửa đột nhiên bị gõ thùng thùng, "Đại nhân, mở cửa, mở cửa nhanh!" Là A Quỳnh, giọng của nàng trong đêm tối lớn thấy sợ, "Rốt cuộc phu nhân bị sao ă, đại phu tới rồi, mau mau mau, mau để đại phu xem phu nhân sao rồi! "

Mặc dù sợ Chu Thừa Vũ, nhưng A Quỳnh quan tâm Hồ Ngọc Nhu hơn.

Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu vẫn còn tí tỉnh táo cuối cùng, nghe âm thanh gõ cửa lớn như vậy, muốn giả vờ không nghe cũng khó, muốn trách cứ cũng muộn rồi.

Hồ Ngọc Nhu nhất thời có chút sống không còn gì luyến tiếc nữa.

Chu Thừa Vũ còn một bụng lửa lớn, thấy nét mặt Hồ Ngọc Nhu vậy, chỉ có thể đè lại. Chàng nhẹ nhàng chạm vào gương mặt nóng bỏng của Hồ Ngọc Nhu, cuối cùng cúi xuống và hôn nhẹ lên môi nàng, "Đừng lo lắng, đợi xong chuyện này, vì phu nhất định hào hào muốn nàng."

nói xong, gắng gượng cơ thể đứng dậy.

Hồ Ngọc Nhu thì sớm xấu hổ, hai tay che mặt.

Chu Thừa Vũ thấy vậy, vừa bước tới cửa, rốt cuộc không chút khách khí vắn về nhào nặn ngực Hồ Ngọc Nhu một hồi.

Cánh cửa vừa mở, A Quỳnh không thèm nhìn tới Chu Thừa Vũ, cầm đầu chạy thẳng vào phòng trong, "Phu nhân, đại phu tới rồi, đại phu tới rồi!"

Đại phu thì không dám xông bừa vào như vậy.

Ông hành lễ với Chu Thừa Vũ xong, thì cung kính đứng chờ tại chỗ.

Chu Thừa Vũ thực sự rất bất đắc dĩ với A Quỳnh, rốt cuộc là Hồ gia dạy dỗ hạ nhân kiểu gì vậy, sao ra được một kẻ không mất thế này! Nhưng mà hiện tại, Tú Hương đã bị nhốt, còn Tú Vân đâu? Động tĩnh lớn như vậy mà Tú Vân không đến đây, đúng là không hợp lý.

Chu Thừa Vũ đang muốn phân phó hai nha hoàn nhị đẳng lúi A Quỳnh xuống, thì Quân ma ma nghe được tiếng gió chạy tới,Chu Thừa Vũ thở phào nhẹ nhõm,nhanh chóng bảo bà: "Người đi vào trông coi nha đầu kia, trước hết hầu hạ phu nhân cho tốt, chờ ta phân phó! "

Quân ma ma vội vàng vàng dạ, vọt vào phòng trong.

Chẳng mấy chốc,phòng bên trong không còn âm thanh nhất kinh nhất sạ[33] của A Quỳnh nữa.

Lúc bấy giờ Chu Thừa Vũ mới nhìn đại phu.

Vị đại phu này là lão đại phu ở Thiên Kim Đường trong huyện, y thuật vô cùng cao minh, trước đây Chu gia có chuyện gì cũng mời ông tới. Thế nên vừa rồi gặp chuyện Tú Hương, Chu gia cho mời đại phu là mời ông ấy qua.

Bởi vì trước đó ông gặp qua Tú Hương rồi, không cần phải hỏi cũng hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức nói: "Đại nhân tuổi còn trẻ, cơ thể mạnh mẽ, không cần dùng thuốc, chỉ cần ngâm tắm nước lạnh sẽ tốt thôi."

Chu Thừa Vũ gật đầu, mắt tối tâm liếc vào nội thất.

"Nếu dính thuốc quá nhiều, thì phải dùng thuốc, đúng không?" Chàng hỏi.

Đại phu hiểu ý ngay: "Nếu là nữ tử, bất kể dính ít hay nhiều, vẫn phải dùng thuốc cho thỏa đáng. Thân thể nữ tử yếu ớt, thể hàn chịu không nổi lạnh, nếu cương quyết thì e là tương lai sẽ cản trở khả năng sinh dưỡng."

Chu Thừa Vũ siết chặt nắm đấm, nói : "Mời Ngô đại phu kê đơn."

Ngô đại phu và Lô Nghiễm đi xuống, nghe được động tĩnh, A Quỳnh bị Quân ma ma khiển trách cũng đưa. cô chỉ cúi đầu không dám nhìn Chu Thừa Vũ, nói : "Nô tỳ đi xuống trước, chuẩn bị nấu thuốc cho phu nhân ạ."

Chu Thừa Vũ biết Hồ Ngọc Như rất coi trọng A Quỳnh, có giận cũng tự mình nén lại, lạnh lùng hừ một tiếng.

A Quỳnh lập tức chạy như bay đi mất.

Chu Thừa Vũ không tiếp tục vào phòng trong, đến tới cửa phòng nói vọng vào: "Quân ma ma, cực khổ cho người chăm sóc tốt cho phu nhân, lát nữa nói phu nhân nghỉ ngơi cho tốt, chuyện này để ta xử lý."

Vỡ kịch nhỏ:

A Quỳnh: Ta giống đứa thiếu năng quá.

Hồ Ngọc Như: Hahaha, sờ sờ nào, hôn hôn nào

Chu Thừa Vũ: Hừ!

(32)Ôn hương nhuyễn ngọc: miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp

(33) 一惊一乍 - nhất kinh nhất sạ: chỉ tình thần của một người đang quá lo lắng hay phấn khích, hành vi thường hay phóng đại, làm mọi người sợ hãi. (Baiké)

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Trong cõi đời này, người đối xử với cô như vậy đã là hiếm có rồi

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Hồ Ngọc Như, người vừa mới thay quần áo xong vội nhào lên giường, kéo chiếc chăn lụa to đơ chót, trùm lên đầu. Mặc dù giờ phút này cô vẫn cảm thấy rất khó chịu, nhưng khi cô nhớ tới việc làm ban nãy, cô ước chi đâm cho mình một nhát chết cho rồi.

thật là...quá mất mặt!

Kiếp trước sống 24 năm mà chưa từng có chuyện xấu hổ đến thế! Mới sống ở cổ đại có nhiều đâu, chưa tới 1 tháng mà gây ra chuyện bựa vãi. Thực sự không muốn sống nữa mà!

Quân ma ma vốn đang đau lòng và tự trách, nhưng nhìn tiểu thư nhà mình có phản ứng trẻ con như vậy, nhất thời bà chỉ cảm thấy buồn cười.

cô kéo chiếc chăn mỏng ra và nhẹ nhàng dụ dỗ: "A Như ngoan, đừng che mình lại, coi chừng buồn bực hỏng người. Mua ra đây nào, ma ma lau mặt cho con."

Hồ Ngọc Như không chịu, rầu rĩ trong chán nói vọng ra: "Ma ma, không sao đâu, con tự mình chịu được!" dừng lại, rồi nói tiếp "Thuốc tới ngay bây giờ. Con uống thuốc, sẽ không có gì nữa đâu."

Quân ma ma không cho phép, sức mạnh trên tay lại tăng lên.

"Đó là do người ta nói vậy. Nếu con chịu như vậy, không tốt cho cơ thể con đâu." cả người Hồ Nhọc nhu chả có tí sức, cái chân rớt cuộc cũng bị Quân ma ma giật ra. "Thuốc chưa được bung tới, trước tiên dùng cách vụng về này đi. Nhanh đi khí nóng người con tiêu bớt mới được. "

Những ngày này, Quân ma ma dường như thương khá, thân thể cũng tốt hơn. Bà ngồi xổm, nhanh chóng thấm ướt khăn, một tay vắt khô, rồi nhẹ nhàng lau mặt cho Hồ Ngọc Như.

Nhìn gương mặt đỏ ửng, trong lòng Quán ma ma hơi nhói lên, tới Chu gia đã không dễ gì, thế mà tiểu thư vẫn không thoát được số mệnh bị người khác bắt nạt sao? Đáng ra phải trách bà, chỉ là bị đánh có nười mấy gây mà cũng đi dưỡng thương. Nếu bà tới đây hầu hạ sớm hơn, biết đâu tiểu thư không bị!

Hồ Ngọc Nhu mơ màng màng, không thể nghĩ ra ai rồi cuộc là ai hạ được mình. Nhưng nhân khẩu nhà họ Chu đơn giản, suy đi nghĩ lại, cô chỉ thấy Tú Hương và Tú Vân là đáng nghi nhất. Tất nhiên, còn có một Tô thị mà cô không thích, nhưng Tô thị là em dâu, theo lý không nên hồ đồ như vậy.

Vậy thì tại sao đây?

Tú Hương và Tú Vân chắc là mang tâm tư với Chu Thừa Vũ. Nếu vậy, sao không tự mình cố gắng mà đi bỏ thuốc cô? Chẳng lẽ hai cô đó thay đổi suy nghĩ, chuyển qua giúp cô à?

Ngẫm đi nghĩ lại, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy đầu mình đau nhói. cô nhủ mày, lắc đầu trong tiềm thức, nghĩ tới Chu Thừa Vũ.

"Ma ma à, đại nhân vẫn ổn chứ?" Hai người gần gũi trên giường, cơ thể Chu Thừa Vũ có phản ứng, Hồ Ngọc Nhu biết rõ.

Nghĩ tới Chu Thừa Vũ, trái lại khuôn mặt của Quán ma ma hiện lên nụ cười.

"Đại nhân báo chuyện này đích thân ngài ấy xử lý." Lại thăm khấn lần nữa, Quán ma ma yêu thương lau mặt Hồ Ngọc Nhu. "A Nhu này, đại nhân đối với con tốt lắm, con không thể tùy hứng. Con đừng nghĩ tới chuyện khác nữa, sống với đại nhân cho tốt, biết không?"

Sau đêm nay, Hồ Ngọc Nhu sao lại không biết?

Thân thể này của cô, cho dù đó là gương mặt hay cơ thể, thuộc hàng rất nữ tính trong phái nữ rồi. Nếu như cô đoán không sai thì tới bây giờ Chu Thừa Vũ vẫn chưa có phụ nữ. Đối với một người đàn ông thích cô mà tính lực đã tràn trề, vẫn có thể kìm lại, phải vất vả bao nhiêu chứ, giờ cô có thể hiểu được.

Đêm nay cô bị hù, hình như Chu Thừa Vũ cũng vậy. cô không thể nhịn nổi, không thềm ngó tới da mặt gì gì đó mà cầu chàng ta, nhưng chàng vẫn liều mình giữ lại. một người đàn ông có thể tự uất ức mình mà quyết không làm tổn thương cô. Nếu đây không phải là yêu, thì là gì?

Cho dù đó không phải yêu, cô cũng nhận rồi

Trong cõi đời này, đối xử với cô như vậy đã là hiếm có rồi.

"Con hiểu rồi." cô gật đầu, đáp với Quán ma ma.

A Quỳnh bung thuốc sắc xong tới, Quán ma ma nhận lấy ngửi một hơi. Mặt bà trở nên nghiêm khắc, hỏi: "Người tự mình sắc sao? không có qua tay người khác?"

A Quỳnh hấp tấp gật đầu. "Đúng đúng, tự tay con sắc."

Lúc này Quán ma ma mới thôi cái mặt nghiêm khắc, thổi thuốc còn bốc hơi nóng, ra hiệu cho A Quỳnh đỡ Hồ Ngọc Nhu dậy.

Sau khi uống thuốc, Hồ Ngọc Nhu mơ màng ngủ quên.

Quán ma ma lại lau mặt và người Hồ Ngọc Nhu lần nữa, xong xuôi đắp chăn và dặt A Quỳnh ra. Vì trận ồn ào ban nãy, bên ngoài có không ít nha hoàn nhị đẳng và bà tử thô sử ở đó, nên Quán ma ma không mang A Quỳnh ra ngoài, thậm chí bà còn để cô nằm tới đóng cửa.

A Quỳnh nhìn Quán ma ma, sợ tới nỗi rụt vai lại, khẽ nói: "Ma ma, con biết sai rồi, con biết sai rồi".

Quán ma ma xụ mặt, hỏi: "Sai ở đâu?"

"Sai ở chỗ không chăm sóc phu nhân cho tốt, để cho người ta có cơ hội hạ được phu nhân!"A Quỳnh trả lời ngay.

Quán ma ma chỉ thấy huyết thái dương mình giật giật đau nhói. Con nhỏ A Quỳnh này, tới giờ còn không hiểu tại sao A Nhu bị thế. Bà giận đến nổi gợn tay lên, muốn bộp tay thẳng lên mặt, nhưng giữa đường nhìn vào đôi mắt sạch sẽ và trong sáng của A Quỳnh, tóm lại không nhẫn tâm xuống tay được.

A Quỳnh như thế, suy cho cùng bà cũng có trách nhiệm trong đó, là do bà không dạy dỗ tốt.

"không phải bị hạ được, mà là y phục bị dính đồ không sạch sẽ! Người nghĩ cẩn thận lại, ai đã giặt đồ, rồi qua tay ai. Bộ đồ phu nhân mặc hôm nay, có gì không đúng!" Quán ma ma hạ giọng, ném ra một loạt câu hỏi.

A Quỳnh giật mình, vội đáp: "Đêm nay, Tú Vân cầm y phục của phu nhân! Trước khi phu nhân tắm, vì phu nhân không cho người khác hầu hạ mình tắm, nên thường ngài con đưa quần áo vào rồi đi. Chỉ có đêm nay Tú Vân chủ động cầm đi, nói là cả ngày nay con đã vất vả, chút chuyện này để nàng ta giúp là được."

Trong lòng Quán ma ma run lên, chà lẽ là Tú Vân?

"Sau đó thì sao, sau khi Tú Vân cầm đồ đi, có thấy nàng ta đi đâu không? Có tiếp xúc với cái gì không?", Bà hỏi.

Về mặt A Quỳnh sụp đổ, nước mắt rơi là chà, nàng biết mình sai rồi. Vừa khóc vừa đáp: "Ma ma, con... con không biết, con, sau đó con đi ra ngoài..."

Quán ma ma thờ dài, rồi cuộc vận mệnh lỗi tại A Quỳnh.

"Người! Đêm nay không cho phép người ngủ, trông coi bên này kỹ càng cho ta! Nếu ban đêm phu nhân có phản phò gì, người tỉnh táo một chút!", Bà ra lệnh.

A Quỳnh vội gật đầu đảm bảo như gà mổ thóc.

Chu Thừa Vũ tắm nước lạnh ba lần trong thư phòng. hiện tại đã như lời Ngô đại phu nói, khí nóng cả người đã trôi hết.

Chờ chàng bên ngoài là Tú Hương và Tú Vân được đưa tới. Người trước bị tưới thuốc và ngâm qua nước lạnh mấy lần, đã tỉnh. Người sau mặc dù về đã tắm nước lạnh ngay, nhưng chính mình không đủ tàn nhẫn với bản thân nên còn hơi chóng mặt.

Tuy nhiên, khi Chu Thừa Vũ vừa bước ra, nàng ta bất ngờ tỉnh táo lại.

"Lão gia." Nàng ta chợt dạ hô một tiếng, cả người quỳ ngay ngẩn lại.

Tú Vân không còn chút sức lực nào, nàng ta mềm nhũn co quắp trên mặt đất, vì sợ hãi, cơ thể không ngừng run.

Lô Nghiễm khom lưng, cung kính thưa: "Lão gia, có cần phải thẩm tra lần nữa không ạ? Tú Hương và Tú Vân, lời khai hai người không khớp."

không khớp sao?

Tú Vân bỗng siết chặt gấu váy. Trước đó Lô Nghiễm tách nàng và Tú Hương ra thẩm vấn, nàng... nàng nói thật, sao lại không khớp được chứ? Rốt cuộc Tú Hương khai cái gì?

"Ngươi hỏi!" Chu Thừa Vũ chỉ nói hai từ.

Lô Nghiễm không nhìn Tú Vân, nhìn Tú Hương nói: "Tú Hương, chuyện tối nay, ngươi còn không thành thật mau khai đáp!"

Người Tú Hương run lên một cái, cô nhanh chóng quay đầu sang liếc Tú Vân, người đang sợ hãi và tái nhợt. Nàng cắn răng nói: "Do lão gia và phu nhân mãi không chịu viên phòng, ta và Tú Vân tới bẩm với lão phu nhân, sau đó..."

Lão phu nhân liền sai nhị phu nhân đưa hương cho chúng ta, bảo là dùng một chút, tự nhiên lão gia và phu nhân sẽ động phòng. Ta nhận lấy hương đó, giấu Tú Vân tỳ, bởi vì biết hương đó rất mạnh, nên ta muốn... ta dứt khoát muốn một mình dùng, biết đâu được lão gia thu! "

Tú Vân hơi ngạc nhiên, Tú Hương đây là muốn bảo vệ nàng sao?

Nhất thời cô cảm động hết sức, nên can cảm trào dâng. Tú Hương luôn gọi nàng là tỳ tỳ, sao nàng có thể để muội ấy nhận tội thay mình được, chuyện này người ra mặt trước giờ luôn là nàng.

không chờ nàng mở miệng, Lô Nghiễm đã quay sang nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Tú Vân, có phải vậy không? Ngươi nên thành thật khai báo, nếu ngươi dám nói dối, thì tới lúc đó không chỉ Tú Hương bị đuổi bán khỏi phủ mà ngay cả ngươi cũng chạy không thoát!"

Nhiệt huyết nhất thời của nàng mới dâng bị lời này dập tắt.

Bị đuổi bán khỏi phủ!

không, nàng không muốn!

Nàng không dám nhìn Tú Hương nữa, cúi đầu xuống, cố gắng kiểm soát giọng không run rẩy. "Đúng thế, sau khi ta và Tú Hương thương lượng, tới bên lão phu nhân. Hương hôm nay dùng là lấy từ chỗ nhị phu nhân. Nhị phu nhân còn đưa cho ta bình chè đậu xanh. Ta...ta không biết hôm nay Tú Vân đốt, cũng không biết sau đó muội ấy đi đâu, ta ở trong phòng đánh chút hương. Bởi vì xưa nay chưa từng người bao giờ nên ta cũng không biết. Lúc tới hầu hạ phu nhân ta mới nhận thấy có gì đó không ổn, nên nhanh chóng nói với phu nhân một tiếng, về phòng ngay."

Lô Nghiễm nói: "Ngươi vừa nói ngươi thật ra không biết gì cả? Tất cả đều do một mình Tú Hương làm, ngươi cũng không hề nắm hết tình hình?"

Tìm Tú Vân nhảy lên một cái, nàng vừa rồi chỉ nói vậy thôi. Lô Nghiễm đang giúp nàng, mặc dù nàng không biết tại sao, nhưng hẳn ta đây rõ là đang giúp nàng.

Nàng vội vàng đập đầu mạnh bụp bụp bụp, miệng nói lấy nói để: "Nô tỳ biết sai rồi, là do nô tỳ quá sợ, nên không dám thừa nhận. Lão gia tha mạng, nô tỳ biết sai rồi, cầu lão gia nhìn phân thượng nô tỳ thành thành thật thật hầu hạ người mấy năm nay, tha cho nô tỳ một lần đi..."

Chu Thừa Vũ liếc Lô Nghiễm, thấy mặt mày hẳn ta rõ là hơi lo lắng. Sau đó, chàng liếc xuống tư thế Tú Vân quỳ là lướt trên mặt đất, trong lòng chợt hiểu ra.

Nhớ tới tuổi tác Lô Nghiễm, còn có cha hấn- Lô Bình năm xưa coi như từng cứu chàng một mạng, Chu Thừa Vũ thu mất lại.

"Đưa hai người xuống, mỗi kẻ đánh hai mươi gậy, sau đó bán Tú Hương ra, còn Tú Vân..." Do dự giữa việc đưa tới thôn trang hay lưu lại, Chu Thừa Vũ chọn cái trước, "Chờ thương thế đỡ rồi tính sau."

Mặc dù nhìn vào phân thượng của Lô Nghiễm và Lô Bình, nhưng nha đầu Tú Vân này không thể giữ lại. Còn sau này đưa về thôn trang thì Lô Nghiễm định thế nào, thì hẳn phải tự xem lòng mình.

Lần này có thể tha cho hấn, nhưng nếu sau này hấn vẫn chọn Tú Vân, thì vị trí thiếp thân tùy tùng này cũng nên thay người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Xe lên đèn, có thể lên xe...

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

1.

Mãi tới gần giờ Sửu (1-3h), Chu Thừa Vũ mới về hậu viện.

Trong phòng, Hồ Ngọc Ngu đang ngủ ngon lành. Bên ngoài, A Quỳnh đang đứng giữa phòng. Ngón trỏ đang xoa mí mắt với nhau, ráng chống đỡ không dám ngủ. Nghe thấy tiếng bước chân truyền từ ngoài cửa, rốt cuộc ra sức dụi mắt, nhìn xuyên qua khe cửa bên cạnh.

Là đại nhân trở lại!

Nhớ tới lời khiển trách của Quân ma ma trước đó, A Quỳnh lập tức dè dặt mở cửa, cúi đầu kính cẩn ở một bên. "Đại nhân."

Chu Thừa Vũ mặc chiếc áo choàng xanh nhạt trên người. Vì chuyện của Lô Nghiễm và Tú Vân, sắc mặt chàng không được tốt. Chàng nhìn vào mắt A Quỳnh rồi hướng mắt vào phòng trong. "Phu nhân thế nào?"

A Quỳnh nhỏ giọng báo: "Phu nhân đã uống thuốc và ngủ rồi ạ."

Chu Thừa Vũ gật đầu, nói: "Được rồi, đi xuống đi."

Cứ thế đi sao?

Nhưng Quán ma ma đã dặn nàng giữ cả đêm mà.

"Quán ma ma dặn nô tỳ tối nay thức đêm, nói nhờ mà đêm hôm phu nhân có phân phó gì có nô tỳ chờ hầu hạ." giọng A Quỳnh do dự.

"Đi xuống!" Chu Thừa Vũ lạnh lùng nhìn A Quỳnh, quát khê.

A Quỳnh vội quay đầu chạy lẹ.

So với Quán ma ma, đại nhân vẫn đáng sợ hơn nhiều!

Nhìn A Quỳnh chạy trời chết, Chu Thừa Vũ nhủ thầm. Có vẻ như chàng nên gọi mẹ mình tới chọn thêm mấy nha hoàn.

Đóng cửa lại, chàng vào phòng trong.

đã uống thuốc qua mấy canh giờ rồi, khuôn mặt Hồ Ngọc Nhu đã khôi phục hồi như bình thường, tấm chăn đỏ chót rộng lớn lộ ra gương mặt trắng trẻo nhỏ nhắn, vì sự tương phản rõ nét, nàng hiện ra hết sức yêu kiều, khiến lòng người ta không thể không mềm nhũn.

Chu Thừa Vũ ngồi trên mép giường, nghiêng người vào trong sờ nhẹ lên mặt Hồ Ngọc Nhu

Hồ Ngọc Nhu hừ khê một tiếng và nắm lấy tay chàng. Có vẻ như cô cô nhận ra có gì không đúng lắm. Sau một lúc, mí mắt cô hơi hé ra, còn chưa tỉnh ngủ nhìn Chu Thừa Vũ. "O... đại nhân đã về rồi, chàng ổn chứ?"

Chu Thừa Vũ lắc đầu.

Hồ Ngọc Nhu tiếp tục hừ khê: "Thế thì đi ngủ sớm đi, chàng chắc mệt chết rồi."

Chắc là mệt chết rồi..

Sao chàng phải mệt chết, còn không phải vì nàng à.

Thấy Hồ Ngọc Nhu nói xong, lại nhắm mắt lại. Ngay sau đó, bàn tay đang nắm lấy chàng mềm xuống không còn sức. Trong lòng Chu Thừa Vũ vừa bức vừa buồn cười, cô nàng này, đúng là không có lương tâm, chàng vì nàng nên lâu vậy, vậy mà nàng ngủ say sưa.

một đêm đủ giày vò, trời hừng sáng đợi Chu Thừa Vũ là khối công vụ, chàng nhìn Hồ Ngọc Nhu rất tốt, dự định sang giường mềm ngoài chịu tiếp một đêm nữa.

Nhưng khi chàng đứng dậy định đi, người trên giường như lâm bầm gì đó, Chu Thừa Vũ không nghe rõ, chỉ ngờ ngờ nghe được tên gọi "đại nhân"

Là kêu chàng sao?

Do dự một lúc, chàng áp tai bên môi Hồ Ngọc Nhu.

"Nàng nói gì?" Chàng khê hỏi.

Hồ Ngọc Nhu quả thực trả lời: "Hừ, đại nhân là gã sắc lang, sờ sờ tôi... ngược..."

Chu Thừa Vũ: "..."

Chàng nhớ lúc đó A Quỳnh gào như quỷ khóc sói tru ngoài cửa, trong bụng chàng đương nhiên tức, thế nên ngay lúc nhìn Hồ Ngọc Nhu rồi đi, chàng không kìm được...

Giờ đây nhớ lại, đúng là hành vi sắc lang.

Nhưng sao giống nhau được, đây là thê tử của chàng mà.

Nếu đã là thê tử cưới hỏi đàng hoàng, sao chàng không được sờ chứ?

Chu Thừa Vũ hơi lùi lại, nhưng vì cơ thể được phủ một tấm chăn mỏng, cánh xuân của hồ Ngọc Nhu không lộ tí nào. Nhưng Chu Thừa Vũ nhìn ngực nàng nhấp nhô theo hô hấp nhẹ nhàng, lại như thấy được hết cảnh bên trong. Chàng lập tức thay đổi ý định, không đi nữa, chàng ngủ ở đây luôn.

Ngủ ở đây, đợi đến sáng mai vậy.

.

Hồ Ngọc Nhu ngủ đêm nay không được sâu, mơ mơ màng màng cảm nhận được có bàn tay nóng bỏng du ngoạn trên người cô, nhưng đầu óc còn đang mơ màng. Chỉ đến khi ngực cô truyền tới cảm giác lạ lùng quen thuộc như đêm qua, cô bất ngờ mở mắt ra.

Ồ kia, cô thấy đầu Chu Thừa Vũ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chàng ngược lên, cô thấy ánh mắt chàng ta.

Mới sáng sớm bị tập kích, kích thích này có hơi lớn. Hồ Ngọc Nhu nhìn chàng, hồi lâu không biết nên mở miệng nói gì. Đây chàng ta ra thì không đúng, hai người đã là vợ chồng, huống chi cô sẵn sàng mà. Nhưng chẳng lẽ cô phải cười và nói xin vui lòng tiếp tục?

Xấu hổ quá đi!

Hồ Ngọc Nhu xấu hổ thay đầu óc mình, vội lấy tay che mặt.

Chu Thừa Vũ đột nhiên giữ tay cô lại, tay trái chống lên giường, hạn chế cử động cô lại.

Hồ Ngọc Nhu khó xử quá, tay giấy không ra, người bị Chu Thừa Vũ lột còn mỗi cái yếm bé. cô ... cô nên làm gì đây?

"Chàng, chàng làm gì vậy?" cô thẹn quá đỏ hoe cả mặt, giọt nước mắt cũng rơi theo, "mau, mau buông tôi ra..".

Chu Thừa Vũ không buông cô ra, chàng cúi đầu, chần miệng nàng lại.

cô nàng này không những dụ dỗ người ta, mà giọng điệu còn quyến rũ hơn nữa. Bình thường nói ra đã khiến cả người chàng căng cứng. Nếu tha cho nàng nói tiếp, chỉ sợ chàng khó lòng kiềm chế nữa, hóa thành sói đói bỏ nhào lên.

Thế thì chắc chắn sẽ dọa nàng sợ.

Trúc trắc, nụ hôn này, cả hai đều thờ hồn hên.

Tới khi tách ra, Hồ Ngọc Nhu không còn sức để nói nữa.

Bấy giờ Chu Thừa Vũ mới áp vào tai cô, thì thầm: "Đêm qua, nàng khóc lóc cầu ta muốn nàng suốt. Chỉ là khi ấy, nàng trúng thuốc-tình hương, ta chỉ có thể chịu đựng. Còn giờ, như nàng mong muốn."

thật đấy!

Lời nhục vậy, chàng ta lập lại làm gì hả!

Hồ Ngọc Nhu đang hôn trong lòng, khoảnh khắc tiếp theo nàng thấy quần mình bị xé toạc. Còn chưa kịp hét lên, thì có một bàn tay to từ từ sờ dọc lên từ đầu gối, lên tới đùi dừng tại vị trí xấu hổ.

Cơ thể Hồ Ngọc Nhu nhất thời đóng băng

Chu Thừa Vũ khẽ nâng nửa người trên, mỗ nhẹ lên môi Hồ Ngọc Nhu. Dịu dàng nói: "Nàng yên tâm, đại nhân ta... sẽ nhẹ chút."

Xuân sắc đầy phòng.

.....

Trời sáng tỏ, mặc dù A Quỳnh thức sớm, nhưng giữa đường vẫn gặp phải Quán ma ma. Quán ma ma thấy nàng thay y phục, đi từ dưới phòng lên. Bà không kìm được tới nhéo lỗ tai nàng.

"Con nha đầu này, hôm qua ta đã dặn người thế nào, người lại lười biếng lên về!" Bà quá tức giận, vịn tai A Quỳnh từ trái sang phải, rồi phải về trái.

A Quỳnh không dám la lớn, chỉ nhỏ giọng kêu a a đau.

"Đau quá, ma ma ơ, chuyện này không trách con được, lão gia bảo con về mà!", nàng nói, vừa vặn đến cửa phòng, thấy cửa vẫn đóng chặt, cô nàng lập tức: "Nếu người không tin, chúng ta tìm đại nhân làm chứng, đi thôi đi thôi!"

một tay cô nâng che lỗ tai, giờ chân muốn gõ cửa.

Nhưng lỗ tai Quán ma ma rất nhạy, sớm nghe được âm thanh sai sai, mềm mại yếu ớt, tựa như sung sướng lại tựa hồ đau khổ, đây là... Đây là âm thanh trai gái làm chuyện đó đó mà.

Phút chốc ngây người ngẩn ngui, bà thấy A Quỳnh chuẩn bị đập cửa, sắc mặt Quán ma ma đổi ngay, nhảy dựng lên nhào tới A Quỳnh. Thời điểm bà ngã xuống, ôm trúng chân A Quỳnh, thế là cả hai đều ngã lăn xuống đất

Bên ngoài quá ồn ào, trong phòng, Chu Thừa Vũ hơi dừng lại.

Nhưng đã là lúc nào chứ, dù là chàng cũng tuyệt đối khó lòng dừng cung lại. Hồ Ngọc Nhu đang xuân phơi phới, có vẻ không biết sự xuất hiện bên ngoài, chàng cũng giả vờ không nghe thấy, mãi miết cái cây.

Bên ngoài, Quán ma ma bị miệng A Quỳnh lại

"Con nha đầu chết tiệt này, im lặng cái coi!" Bà già như bà đây muốn khóc quá, vất vả biết bao đại nhân và tiểu thư mới động phòng. Nếu bị A Quỳnh khuấy hư, ngay cả lòng muốn nuốt chửng A Quỳnh bà cũng có.

A Quỳnh túi cũng không được, nàng gật đầu, sau khi Quán ma ma buông tay, nàng rung rung nói: "Quán ma ma, bà làm gì vậy? Chẳng phải tìm đại nhân hỏi rõ sao? Sao bà lại đẩy con té?"

Quán ma ma làm tư thế "xuyt", "Con nghe đi!"

A Quỳnh nghiêng tai lắng nghe.

Hai người đứng trước cửa phòng trong, rất gần nhau, âm thanh trong phòng tự nhiên nghe rõ. Đầu tiên A Quỳnh tỏ vẻ ngạc nhiên, tưởng rằng Hồ Ngọc Nhu không thoải mái, nhưng sau đó cô nàng dường như hiểu ra gì đó, mặt mày đỏ lựng.

Được một lúc, cô nàng mới thì thầm "Đây, đây có phải là đại nhân và phu nhân viên phòng không ạ?"

Mặt già Quán ma ma hơi dơ dơ, gật đầu cười vui vẻ.

A Quỳnh cũng quên bèn hỏi nãy mới té đau biết bao. cô nàng lập tức cười hí hí. "Vậy con đi kêu người nấu nước!"

Hồ Ngọc Nhu là lần đầu, thế nên Chu Thừa Vũ không dám lấn giường lâu.

Giờ thìn (7-9h) qua chút, chàng buông tha cho Hồ Ngọc Nhu.

Có điều Hồ Ngọc Nhu vẫn mệt muốn chết, cô nằm trên giường làm gì nhớ được ngại ngủng này nọ, giờ chỉ biết cả người đau đớn, căn bản đứng không nổi đây này.

Thấy trời đã muộn, Chu Thừa Vũ không thể không xuống giường trước. Trước hết thay áo choàng, cúi xuống ôm Hồ Ngọc Nhu. "Nếu nàng mệt, thì ngủ một lát đi, đợi khỏe hơn chút rồi dậy. Ta nói một tiếng với nương, sáng nay nàng cũng không cần qua đó."

Hồ Ngọc Nhu yếu ớt "ờ".

Dường như dần ông sau khi được no đủ thì tâm trạng phơi phới hẳn, chàng khẽ mỉm cười, cúi xuống hôn nhẹ lên môi Hồ Ngọc Nhu. "Hôm nay nàng ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, trưa ta sẽ về ăn cơm, nàng nhớ chờ ta."

Đột nhiên chàng dịu dàng như vậy, Hồ Ngọc Nhu thấy không quen.

Hướng hớ, trước khi làm rõ là bảo nhẹ một chút nhưng cuối cùng nào có nhẹ nhàng gì. Hồ Ngọc Nhu hết sức mong manh cho chàng ta cái 'hừ' lạnh.

Chu Thừa Vũ bật cười, vuốt nhẹ tóc nàng.

"Ngaoan, lúc này là do ta thô lỗ, lần tới, lần tới ta nhất định sẽ nhẹ." Trái lại chàng đoán được tâm tư Hồ Ngọc Nhu ngay, có điều chàng cũng phải kêu oan cho bản thân chứ, dù sao chàng cũng đâu có kinh nghiệm, lần sau chắc chắn tốt hơn.

Đáp lại chàng, Hồ Ngọc Nhu trực tiếp xoay người.

Ra khỏi phòng, mở cửa, A Quỳnh và Quán ma ma ở đó từ lâu, mặt mũi tươi rói đứng chờ.

"Lão gia, nước đã đưa tới." A Quỳnh giành nói trước.

Có lẽ tâm trạng chàng đang tốt, Chu Thừa Vũ cũng cười với A Quỳnh: "đưa tới tịnh phòng đi." Lại phân phó Quán ma ma, "Phu nhân còn ngủ, đừng gọi nàng ấy dậy. Kêu đầu bếp hâm nóng điểm tâm. Khi nào nàng dậy, nhớ nhắc nàng ăn."

Ồi chào, khăng khít quá đi.

Quán ma ma vội cung kính gật đầu. "Vâng, nô tỳ nhớ kĩ!"

Chu Thừa Vũ ngẫm nghĩ, nói tiếp "Đúng rồi, thân thể phu nhân yếu ớt, người phân phó người ninh canh gà cho nàng. Ngoài ra, Tú Vân và Tú hương bị đánh đuổi ra phủ rồi, trước mắt phu nhân chỉ có người và A Quỳnh, không đủ. Mai ta kêu mẹ mìn dẫn người đến đây, người chọn thay phu nhân mấy nha hoàn đi."

P/s: vui chưa cả nhà (' ▽ ` ")

Nhitocngan,Hôm nay lúc 13:04

#76

Alice Huynh, kabi_ng0k, Chris_Luu và 2 others thích bài này.

2.

NhitocnganWell-Known Member

Bài viết:48

Được thích:713

Chương 35. Việc trong viện đại phòng, nhị đệ muội nên bớt nhúng tay đi!

Bên nhị phòng Chu gia, sáng sớm cũng kêu nước.

Hóa ra Chu Thừa Duệ đêm qua vẫn ngủ lại phòng Tô thị. Sau một đêm cố nhịn, Tô thị nghĩ trái nghĩ phải cũng thấy người mình hoàn toàn sạch sẽ, lại nhìn Chu Thừa Vũ tối ngủ không ngon, sợ chàng ta nhịn không nổi giữa ban ngày ban mặt tìm Thanh di nương. Thế nên, mới sáng sớm thành toàn chuyện vui.

Sau đó, Chu Thừa Duệ ôm chầm lấy Tô thị.

Mãi đến lúc này, hần mới phát hiện ra lửa nóng trên người hoàn toàn tan biến. thật ra hần cảm thấy có chuyện không đúng nhưng nghĩ lại hôm qua cũng không chạm thứ không nên chạm, cũng không ăn thứ gì đại bổ cả, có lẽ đã lâu không có phụ nữ, muốn ghé gớm.

Tô thị không hay biết gì cả, Chu Thừa Duệ luôn hồ báo trên giường, sáng này cùng lắm là nhiệt tình hơn thường ngày thôi. Trong nội tâm nàng hạnh phúc lồng lộng, phu nhân ở ngoài không chạm vào phụ nữ không sạch sẽ, lần này âu yếm lâu thế này, nói không chừng nhân dịp này có mang.

Do đó, nàng không đứng dậy mà còn cố tình lấy chiếc gối kê dưới người, nép trong vòng ngực của Chu Thừa Duệ, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Còn chưa say giấc nồng, bên ngoài đã vang lên tiếng la hoảng loạn đầy sợ hãi của tiểu nha hoàn. "Phu nhân, phu nhân không xong rồi, Không ma ma bị áp đi!"

Không ma ma? Đây không phải là bà tử thiếp thân của A Tĩnh hay sao?

Chu Thừa Duệ mở mắt ra và thấy Tô thị cũng tỉnh dậy. Chàng vỗ nhẹ vai nàng ta. "Nàng đừng nhúc nhích, để ta ra coi xảy ra chuyện gì."

Mặt Tô thị không đỏ gặt đầu nhưng tâm nàng ta đang nâng lên.

Có thể áp Không ma ma đi, chắc là chuyện kia rồi!

Thành!

Tú Vân làm xong việc, hiện tại đại bá đang tức giận!

Nàng không nghe lời Chu Thừa Duệ. Cuối cùng, nàng chịu đựng cơ thể đau đớn bỏ dậy, vội tắm rửa thay y phục, xong rồi vội ra ngoài. Tuy nhiên, Chu Thừa Vũ không còn ở trong nhà nữa, Tô thị tưởng tượng, đoán là chàng đang vội và đến chỗ Chu lão phu nhân, nhanh chóng gọi tiểu nha hoàn báo tin vào hỏi.

Tiểu nha đầu nhìn chằm chằm vào đại phòng. Khi Tô thị hỏi tới, cô bé trả lời ngay: "Sáng nay, đại lão gia và phu nhân đã viên phòng. Sau đó, lão gia tới chỗ lão phu nhân, nhưng đại phu nhân vẫn nghỉ ngơi trong phòng. Nô tỳ nghe nói... ". Tiểu nha đầu dừng lại và giọng nhỏ lại. "Nghe nói tối qua đại phòng mời đại phu, hơn nữa ngay trong đêm xử lý cả Tú Hương và Tú Vân. Tờ mờ sáng Tú Hương bị Lô Nghiễm đưa ra phủ bán. Mà Tú Vân cũng trong sáng bị đưa về thôn trang, nô tỳ không biết chuyện gì đã xảy ra, không ai đoán được."

Hạ nhân ở Chu gia, ngoại trừ người bên cạnh Tô thị, còn lại đều là sau khi tới huyện Trường Châu mua thêm. Mấy năm qua, Tô thị quản gia rất nghiêm khắc, những người này chưa bao giờ nhìn thấy những thứ bán thu trong hậu viện nhà cao cửa rộng. Vì vậy, đêm qua, không ai suy nghĩ nhiều.

Nhưng Tô thị cực kỳ thông minh, động não một cái, cơ bản nàng đã hiểu hết. Trực tiếp bán Tú Hương ra, tức là nha đầu đó lấy hương Tú Vân đem về, sinh tâm tư muốn bay lên cành dây mã. Còn Tú Vân chỉ bị đưa về thôn trang, ắt có người cầu tình thay, hoặc Tú Vân thông minh, khiến Tú Hương gánh tội thay mình.

Chẳng qua vậy thì đúng dịp rồi.

Được đưa tới thôn trang, điều này chứng tỏ à ta không phải đèn cạn dầu. Vậy thì 10 tháng sau Hồ Ngọc Nhu sinh ra tên nghiệp chương, lúc đó không cần lo không thấy có người gánh tội thay rồi, Tú Vân đó.

Có lẽ nên giúp à một tay nỉ, phải gả à ở thôn trang mới được.

Tô thị phát tay cho tiểu nha hoàn đi xuống, nàng vội tới chỗ Chu lão phu nhân.

Nàng chạy chậm suốt đường, nhưng khiến trước cửa viện Chu lão phu nhân, vậy mà nghe thấy tiếng hét thảm của ma ma hồi môn của nàng, Không ma ma, người khổ cực giúp nàng quản gia mấy năm nay, ai... ai dám can đảm không đợi nàng tới, cứ vậy mà dụng hình?!

Mặt Tô thị nhất thời giận dữ xanh mét, trong mắt bọn họ có còn có nàng không?

"Dừng tay! Dừng tay!" Người chưa tới, giọng nói đến trước, nàng ta hét lên, phốt lò hình tượng, nhấc vẩy chạy vào.

Chạy gần tới phụ cận, chỉ thấy Không ma ma vô cùng thê thảm nằm vật vã trên mặt đất, bà nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, khoe miệng thậm chí còn có máu. "Phu nhân, người đừng nói gì cả, là do nô tỳ làm sai, nô tỳ chấp nhận phạt."

Tô thị biết bà nói thế là đang bảo vệ nàng

Nhưng nàng, nàng cũng muốn bảo vệ Không ma ma mà, hương đó là do nàng dặn Không ma ma mua, mà chính nàng nghe theo lời mẹ chồng, sao giờ chỉ trách tội trên người một mình Không ma ma!

Nàng không chút nghĩ ngợi đi lên và cúi xuống đỡ Không ma ma dậy.

Điều này tỏ rõ thái độ của nàng, Chu lão phu nhân đang đứng cạnh con trai trưởng, hoảng loạn từ lâu. Lúc này, thấy động thái của Tô thị, lòng bà run mạnh hơn. Chuyện này là do bà dặn Tô thị làm, lỗi đầu tiên là bà, nhưng con trai không thể giận người làm mẹ như bà, không thể đánh người làm mẹ là bà, nên cuối cùng, Không ma ma gặp nạn.

Con dâu luôn luôn hiểu thảo hiểu chuyện, nhưng bây giờ bà đã làm tổn thương con bé, bà không đứng ra bảo vệ con bé. Con dâu đang tức giận.

Chu lão phu nhân nhìn Chu Thừa Vũ, gần như đã khóc.

Sắc mặt Chu Thừa Vũ lạnh lùng, không hề bị lay chuyển.

Chu Thừa Duệ xoay qua nhìn Chu Thừa Vũ, từ bé hắn đã theo ca ca, từ lâu đã quen nghe lời ca ca, chuyện gì cũng lấy ca ca làm chủ. Lần này, hắn thấy thái độ Chu Thừa Vũ kiên quyết vậy, hắn thử tưởng tượng, nếu mình gặp phải chuyện như vậy, có lẽ lửa giận của hắn lớn hơn nhiều.

Thế là, hắn bèn sai chân tới kéo Tô thị sang một bên. Giọng điệu rất không từ tế. "A Tĩnh, nàng có biết đang làm gì không? Không ma ma là ma ma thiếp thân của nàng không sai, nhưng bà ta đã làm gì nàng có biết không?"

Sao nàng không biết chứ!

Tô thị cố gắng hết sức hất tay Chu Thừa Duệ ra, nhưng chút sức lực nàng ta chỉ đủ giữ ngựa cho Chu Thừa Duệ, thế là bị buộc qua một bên.

Bàn tay Không ma ma được Tô thị nắm rất cuộc giữ không được, rơi xuống đất. Ánh mắt nhìn Tô thị cũng nhanh chóng lóe lên tia thất vọng. Hóa ra ngay cả phu nhân cũng không bảo vệ được bà.

Chu Thừa Duệ thấy bà nhìn sang, chân đá hai cái về phía Không ma ma. "Người làm gì vậy? Vừa đá hai cái chưa đá người bị thương, muốn nữa đứng không?"

Phu quân đá Không ma ma?

Tô thị nắm lấy tay Chu Thừa Duệ, nhìn nửa gương mặt quen thuộc của chàng ta. Trong nháy mắt bỗng thấy xa lạ vô cùng. "Phu quân, chàng, chàng sao có thể đá Không ma ma? Chàng, chàng đặt ta ở đâu hả?"

Không ma ma là người của nàng đó!

Tô thị thấy mình gả vào Chu gia hơn sáu năm. Cho đến ngày hôm nay, nàng mới nhìn rõ cái nhà này. Nàng cho là mình làm đương gia phu nhân, Không ma ma luôn giúp nàng giải quyết mọi việc. Bất kể là chủ nhân Chu gia hay hạ nhân, làm việc gì nàng đều quan tâm tới cả, không có công lao cũng có khổ lao. Đừng nói chỉ các nàng chưa làm sai chuyện, đâu sai thật thì cũng phải mở một đường mới đúng!

Chu Thừa Duệ không quan tâm nói. "A Tĩnh, lời này của nàng có ý gì? Không ma ma chẳng qua chỉ là một hạ nhân, nàng đây là cho rằng hạ nhân của nàng làm sai chuyện, thân là chủ nhà Chu gia không thể xử lý bà ta?"

Tô thị bị hỏi á khẩu không đáp được.

Đương nhiên không phải, mặt mũi hạ nhân dù lớn cỡ nào cũng không thể vượt qua chủ.

Nhưng... lòng Tô Thị nén kịch liệt, thấy Chu lão phu nhân nhìn không dám nhìn qua đây, không kim được nói lớn: "Vậy sao chàng không thử hỏi, tại sao Không ma ma làm chuyện sai trái đó? Bà ấy là hạ nhân của nhị phòng, sao phải xen vào chuyện người khác? "Nàng nhìn về phía Chu lão phu nhân, giọng cao vút,"Nương à, đến giờ này, nương không muốn nói gì sao? Chẳng lẽ, ngài trở mặt nhìn đại bá và phu quân giết chết Không ma ma, ngài mới vui lòng sao? "

Đây là đầu Tô thị nói kiểu vậy suốt sáu năm nay kể từ khi vào cửa Chu gia.

Chu lão phu nhân vốn ấy này không thôi, lúc này bị Tô thị kêu lên, nước mắt bà lập tức rơi xuống. Nắm chặt tay trai trưởng, giọng điệu bà vừa thành khẩn vừa đe dọa. "Thừa Vũ, quên đi, chuyện này coi như xong đi. Con... cũng là do nương lo lắng cho con, nương cũng vì muốn tốt cho con. Nếu không phải do con mãi không chịu viên phòng với A Nhu, thì sao nương làm thế... Thừa Vũ, con thả Không ma ma đi, có sai cũng là nương sai, nương phản phó A Tĩnh làm, nếu con giận không chịu được, vậy dứt khoát...dứt khoát đánh ta là được rồi!"

Chu Thừa Vũ luôn biết Chu lão phu nhân là vậy, bà dễ mềm lòng, tai cũng mềm, nhưng chàng chưa từng nghĩ tới bà lại làm chuyện hồ đồ như vậy, hạ được con trai và con dâu mình. Quả thực quá mức hồ hồ!

Nhiều năm qua, không cho bà quản gia, bởi vì bà quản không tốt.Chàng không ngờ là Tô thị nghe lời bà nói, bà phản phó, Tô thị còn nghe lời làm thật.Chả lẽ Tô thị tưởng rằng nhị phòng không có con cái thì thương lại con cái đại phòng sẽ cho cô ta làm con thừa tự chắc?

Mơ cũng đừng hòng!

Chu Thừa Vũ không rút tay ra. Chàng chỉ nhìn Chu lão phu nhân, giọng nói vẫn lạnh lùng. "Nương muốn phạt ra sao? Có phải muốn con phản phó người đánh ngài hay tự ngài quỳ xuống phạt?"

Chu lão phu nhân nhất thời sững sốt, bà nào nghĩ tới con trai mình nói vậy.

Lúc này Chu Thừa Vũ mới rút tay ra và nói: "Nếu ngài nghĩ cuộc sống hôm nay con và Thừa Duệ diễn ra quá mức tốt đẹp, thì ngài cứ việc muốn làm gì thì làm đi, dù sao cuối cùng ta và Thừa Duệ đều bị tước chức quan. Trong tay mọi người tốt xấu gì cũng còn ít bạc, về nông thôn làm địa chủ cũng không tệ."

Chu lão phu nhân mặc dù hồ hồ nhưng lại cực kỳ yêu thương con, nghe xong lời nghiêm túc của con trai, bà lập tức im lặng, không dám cự cãi nữa.

Chu Thừa Vũ nhìn Tô thị, thấy vẻ mặt cô ta hơi lảng tránh, chàng cũng không trực tiếp khiển trách, nhưng khiển trách Chu Thừa Duệ. "Nhị đệ, giờ đệ đã trở lại, cũng nên quản vợ đệ đi! Nương hồ đồ đệ muội đâu phải không biết. không khuyên mà cũng không nghĩ nói với ta một tiếng, còn giúp nương mua những thứ bản thiêu bên ngoài. Muội ấy làm đương gia phu nhân là đương thế này à?"

Chu Thừa Duệ bị quở trách, cúi đầu. không dám nói câu nào.

Tô thị thấy vậy, trong lòng càng mất cân bằng hơn.

nói tới Chu gia ở huyện Trường Châu thì đại bá là đương gia, nhưng đại bá ở đây chín năm mãi chỉ được chức quan thất phẩm tếp riu, mà phu quân của nàng đã là tướng lĩnh ngũ phẩm, trong nhà này đại phòng dựa vào cái gì mà áp đảo nhị phòng chứ!

không ngờ, Chu Thừa Vũ còn tiếp tục: "Sau này đệ muội chỉ cần chú ý việc của mình là được rồi, còn quản gia và việc trong viện đại phòng, nhị đệ muội nên bớt nhúng tay đi!"

Tác giả có lời muốn nói: Thấy có người hỏi chè đậu xanh

Có điều chè đậu xanh là thế nào thì chỉ có một mình Tô thị biết, người uống lại là Chu Thừa Duệ.

Còn Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhục, trừ phi là thần tiên mới biết được chè đậu xanh có vấn đề thôi.

P/s: Hôm qua Cung không vào được, tặng phúc lợi đó, mình rảnh thì mình làm, không bao h ém chương nhé

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Việc trong viện đại phòng, nhị đệ muội nên bớt nhúng tay đi!

Bên nhị phòng Chu gia, sáng sớm cũng kêu nước.

Hóa ra Chu Thừa Duệ đêm qua vẫn ngủ lại phòng Tô thị. Sau một đêm cố nhịn, Tô thị nghĩ trái nghĩ phải cũng thấy người mình hoàn toàn sạch sẽ, lại nhìn Chu Thừa Vũ tối ngủ không ngon, sợ chàng ta nhịn không nổi giữa ban ngày ban mặt tìm Thanh di nương. Thế nên, mới sáng sớm thành toàn chuyện vui.

Sau đó, Chu Thừa Duệ ôm chầm lấy Tô thị.

Mãi đến lúc này, hắn mới phát hiện ra lửa nóng trên người hoàn toàn tan biến. thật ra hắn cảm thấy có chuyện không đúng nhưng nghĩ lại hôm qua cũng không chạm thứ không nên chạm, cũng không ăn thứ gì đại bổ cả, có lẽ đã lâu không có phụ nữ, muốn ghé góm.

Tô thị không hay biết gì cả, Chu Thừa Duệ luôn hồ báo trên giường, sáng này cũng lắm là nhiệt tình hơn thường ngày thôi. Trong nội tâm nàng hạnh phúc lồng lộng, phu nhân ở ngoài không chạm vào phụ nữ không sạch sẽ, lần này âu yếm lâu thế này, nói không chừng nhân dịp này có mang.

Do đó, nàng không đứng dậy mà còn cố tình lấy chiếc gối kê dưới người, nép trong vòng ngực của Chu Thừa Duệ, mơ mơ màng màng thiếp đi.

Còn chưa say giấc nồng, bên ngoài đã vang lên tiếng la hoảng loạn đầy sợ hãi của tiểu nha hoàn. "Phu nhân, phu nhân không xong rồi, Không ma ma bị áp đi!"

Không ma ma? Đây không phải là bà tử thiếp thân của A Tĩnh hay sao?

Chu Thừa Duệ mở mắt ra và thấy Tô thị cũng tỉnh dậy. Chẳng võ nhẹ vai nàng ta. "Nàng đừng nhúc nhích, để ta ra coi xảy ra chuyện gì."

Mặt Tô thị không đỏ gât đầu nhưng tâm nàng ta đang nâng lên.

Có thể áp Không ma ma đi, chắc là chuyện kia rồi!

Thành!

Tú Vân làm xong việc, hiện tại đại bá đang tức giận!

Nàng không nghe lời Chu Thừa Duệ. Cuối cùng, nàng chịu đựng cơ thể đau đớn bò dậy, vội tắm rửa thay y phục, xong rồi vội ra ngoài. Tuy nhiên, Chu Thừa Vũ không còn ở trong nhà nữa, Tô thị tưởng tượng, đoán là chàng đang vội và đến chỗ Chu lão phu nhân, nhanh chóng gọi tiểu nha hoàn báo tin vào hỏi.

Tiểu nha đầu nhìn chằm chằm vào đại phòng. Khi Tô thị hỏi tới, cô bé trả lời ngay: "Sáng nay, đại lão gia và phu nhân đã viên phòng. Sau đó, lão gia tới chỗ lão phu nhân, nhưng đại phu nhân vẫn nghỉ ngơi trong phòng. Nô tỳ nghe nói... ". Tiểu nha đầu dừng lại và giọng nhỏ lại. "Nghe nói tối qua đại phòng mời đại phu, hơn nữa ngay trong đêm xử lý cả Tú Hương và Tú Vân. Tờ mờ sáng Tú Hương bị Lô Nghiễm đưa ra phủ bán. Mà Tú Vân cũng trong sáng bị đưa về thôn trang, nô tỳ không biết chuyện gì đã xảy ra, không ai đoán được."

Hạ nhân ở Chu gia, ngoại trừ người bên cạnh Tô thị, còn lại đều là sau khi tới huyện Trường Châu mua thêm. Mấy năm qua, Tô thị quản gia rất nghiêm khắc, những người này chưa bao giờ nhìn thấy những thứ bẩn thỉu trong hậu viện nhà cao cửa rộng. Vì vậy, đêm qua, không ai suy nghĩ nhiều.

Nhưng Tô thị cực kỳ thông minh, động não một cái, cơ bản nàng đã hiểu hết. Trực tiếp bán Tú Hương ra, tức là nha đầu đó lấy hương Tú Vân đem về, sinh tâm tư muốn bay lên cảnh đây mà. Còn Tú Vân chỉ bị đưa về thôn trang, ắt có người cầu tình thay, hoặc Tú Vân thông minh, khiến Tú Hương gánh tội thay mình.

Chẳng qua vậy thì đúng dịp rồi.

Được đưa tới thôn trang, điều này chứng tỏ ả ta không phải đèn cạn dầu. Vậy thì 10 tháng sau Hồ Ngọc Nhu sinh ra tên nghiệp chương, lúc đó không cần lo không thấy có người gánh tội thay rồi, Tú Vân đó.

Có lẽ nên giúp ả một tay nhí, phải gả ả ở thôn trang mới được.

Tô thị phát tay cho tiểu nha hoàn đi xuống, nàng vội tới chỗ Chu lão phu nhân.

Nàng chạy chậm suốt đường, nhưng khiến trước cửa viện Chu lão phu nhân, vậy mà nghe thấy tiếng hét thảm của ma ma hồi môn của nàng, Không ma ma, người khổ cực giúp nàng quản gia mấy năm nay, ai... ai dám can đảm không đợi nàng tới, cứ vậy mà dụng hình?!

Mặt Tô thị nhất thời giận dữ xanh mét, trong mắt bọn họ có còn có nàng không?

"Dừng tay! Dừng tay!" Người chưa tới, giọng nói đến trước, nàng ta hét lên, phốt lò hình tượng, nhấc vẩy chạy vào.

Chạy gần tới phụ cận, chỉ thấy Không ma ma vô cùng thê thảm nằm vật vã trên mặt đất, bà nghe thấy tiếng động, quay đầu lại, khóe miệng thậm chí còn có máu. "Phu nhân, người đừng nói gì cả, là do nô tỳ làm sai, nô tỳ chấp nhận phạt."

Tô thị biết bà nói thế là đang bảo vệ nàng

Nhưng nàng, nàng cũng muốn bảo vệ Không ma ma mà, hương đó là do nàng dặn Không ma ma mua, mà chính nàng nghe theo lời mẹ chồng, sao giờ chỉ trách tội trên người một mình Không ma ma!

Nàng không chút nghĩ ngợi đi lên và cúi xuống đỡ Không ma ma dậy.

Điều này tỏ rõ thái độ của nàng, Chu lão phu nhân đang đứng cạnh con trai trưởng, hoảng loạn từ lâu. Lúc này, thấy động thái của Tô thị, lòng bà run mạnh hơn. Chuyện này là do bà dặn Tô thị làm, lỗi đầu tiên là bà, nhưng con trai không thể giận người làm mẹ như bà, không thể đánh người làm mẹ là bà, nên cuối cùng, Không ma ma gặp nạn.

Con dâu luôn luôn hiếu thảo hiểu chuyện, nhưng bây giờ bà đã làm tổn thương con bé, bà không đứng ra bảo vệ con bé. Con dâu đang tức giận.

Chu lão phu nhân nhìn Chu Thừa Vũ, gần như đã khóc.

Sắc mặt Chu Thừa Vũ lạnh lùng, không hề bị lay chuyển.

Chu Thừa Duệ xoay qua nhìn Chu Thừa Vũ, từ bé hắn đã theo ca ca, từ lâu đã quen nghe lời ca ca, chuyện gì cũng lấy ca làm chủ. Lần này, hắn thấy thái độ Chu Thừa Vũ kiên quyết vậy. Hắn thử tưởng tượng, nếu mình gặp phải chuyện như vậy, có lẽ lửa giận của hắn lớn hơn nhiều.

Thế là, hắn bèn sai chân tới kéo Tô thị sang một bên. Giọng điệu rất không từ tế. "A Tĩnh, nàng có biết đang làm gì không? Không ma ma là ma ma thiếp thân của nàng không sai, nhưng bà ta đã làm gì nàng có biết không?"

Sao nàng không biết chứ!

Tô thị cố gắng hết sức hắt tay Chu Thừa Duệ ra, nhưng chút sức lực nàng ta chỉ đủ gãi ngứa cho Chu Thừa Duệ, thế là bị buộc qua một bên.

Bàn tay Không ma ma được Tô thị nắm rất cuộc giữ không được, rơi xuống đất. Ánh mắt nhìn Tô thị cũng nhanh chóng lóe lên tia thất vọng. Hóa ra ngay cả phu nhân cũng không bảo vệ được bà.

Chu Thừa Duệ thấy bà nhìn sang, chân đá hai cái về phía Không ma ma. "Người làm gì vậy? Vừa đá hai cái chưa đá người bị thương, muốn nữa đúng không?"

Phu quân đá Không ma ma?

Tô thị nắm lấy tay Chu Thừa Duệ, nhìn nửa gương mặt quen thuộc của chàng ta. Trong nháy mắt bỗng thấy xa lạ vô cùng. "Phu quân, chàng, chàng sao có thể đá Không ma ma? Chàng, chàng đặt ta ở đâu hả?"

Không ma ma là người của nàng đó!

Tô thị thấy mình gả vào Chu gia hơn sáu năm. Cho đến ngày hôm nay, nàng mới nhìn rõ cái nhà này. Nàng cho là mình làm đương gia phu nhân, Không ma ma luôn giúp nàng giải quyết mọi việc. Bất kể là chủ nhân Chu gia hay hạ nhân, làm việc gì nàng đều quan tâm tới cả, không có công lao cũng có khổ lao. Đừng nói chỉ các nàng chưa làm sai chuyện, đâu sai thật thì cũng phải mở một đường mới đúng!

Chu Thừa Duệ không quan tâm nói. "A Tĩnh, lời này của nàng có ý gì? Không ma ma chẳng qua chỉ là một hạ nhân, nàng đây là cho rằng hạ nhân của nàng làm sai chuyện, thân là chủ nhà Chu gia không thể xử lý bà ta?"

Tô thị bị hỏi á khẩu không đáp được.

Đương nhiên không phải, mặt mũi hạ nhân dù lớn cỡ nào cũng không thể vượt qua chủ.

Nhưng... lòng Tô Thị nên kịch liệt, thấy Chu lão phu nhân nhìn không dám nhìn qua đây, không kim được nói lớn: "Vậy sao chàng không thử hỏi, tại sao Không ma ma làm chuyện sai trái đó? Bà ấy là hạ nhân của nhị phòng, sao phải xen vào chuyện người khác? "Nàng nhìn về phía Chu lão phu nhân, giọng cao vút," Nương à, đến giờ này, nương không muốn nói gì sao? Chẳng lẽ, ngài tro mắt nhìn đại bá và phu quân giết chết Không ma ma, ngài mới vui lòng sao? "

Đây là đầu Tô thị nói kiểu vậy suốt sáu năm nay kể từ khi vào cửa Chu gia.

Chu lão phu nhân vốn áy náy không thôi, lúc này bị Tô thị kêu lên, nước mắt bà lập tức rơi xuống. Nắm chặt tay trai trưởng, giọng điệu bà vừa thành khẩn vừa đe dọa. "Thừa Vũ, quên đi, chuyện này coi như xong đi. Con... cũng là do nương lo lắng cho con, nương cũng vì muốn tốt cho con. Nếu không phải do con mãi không chịu viên phòng với A Nhu, thì sao nương làm thế... Thừa Vũ, con tha Không ma ma đi, có sai cũng là nương sai, nương phản phó A Tĩnh làm, nếu con giận không chịu được, vậy dứt khoát..dứt khoát đánh ta là được rồi!"

Chu Thừa Vũ luôn biết Chu lão phu nhân là vậy, bà dễ mềm lòng, tai cũng mềm, nhưng chàng chưa từng nghĩ tới bà lại làm chuyện hồ đồ như vậy, hạ được con trai và con dâu mình. Qủa thực quá mức hồ hồ!

Nhiều năm qua, không cho bà quản gia, bởi vì bà quản không tốt.Chàng không ngờ là Tô thị nghe lời bà nói, bà phản phó, Tô thị còn nghe lời làm thật.Chả lẽ Tô thị tưởng rằng nhị phòng không có con cái thì nương lai con cái đại phòng sẽ cho cô ta làm con thừa tự chắc?

Mơ cũng đừng hòng!

Chu Thừa Vũ không rút tay ra. Chàng chỉ nhìn Chu lão phu nhân, giọng nói vẫn lạnh lùng. "Nương muốn phạt ra sao? Có phải muốn con phản phó người đánh ngài hay tự ngài quỳ xuống phạt?"

Chu lão phu nhân nhất thời sững sốt, bà nào nghĩ tới con trai mình nói vậy.

Lúc này Chu Thừa Vũ mới rút tay ra và nói: "Nếu ngài nghĩ cuộc sống hôm nay con và Thừa Duệ diễn ra quá mức tốt đẹp, thì ngài cứ việc muốn làm gì thì làm đó đi, dù sao cuối cùng ta và Thừa Duệ đều bị tước chức quan. Trong tay mọi người tốt xấu gì cũng còn ít bạc, về nông thôn làm địa chủ cũng không tệ."

Chu lão phu nhân mặc dù hồ hồ nhưng lại cực kỳ yêu thương con, nghe xong lời nghiêm túc của con trai, bà lập tức im lặng, không dám cự cãi nữa.

Chu Thừa Vũ nhìn Tô thị, thấy vẻ mặt cô ta hơi lảng tránh, chàng cũng không trực tiếp khiển trách, nhưng khiển trách Chu Thừa Duệ. "Nhị đệ, giờ đệ đã trở lại, cũng nên quản vơ đệ đi! Nương hồ đồ đệ muội đâu phải không biết. không khuyên mà cũng không nghĩ nói với ta một tiếng, còn giúp nương mua những thứ bán thiu bên ngoài. Muội ấy làm đương gia phu nhân là đương thế này à?"

Chu Thừa Duệ bị quở trách, cúi đầu, không dám nói câu nào.

Tô thị thấy vậy, trong lòng càng mất cân bằng hơn.

nói tới Chu gia ở huyện Trường Châu thì đại bá là đương gia, nhưng đại bá ở đây chín năm mãi chỉ được chức quan thất phẩm tếp riu, mà phu quân của nàng đã là tướng lĩnh ngũ phẩm, trong nhà này đại phòng dựa vào cái gì mà áp đảo nhị phòng chứ!

không ngờ, Chu Thừa Vũ còn tiếp tục: "Sau này đệ muội chỉ cần chú ý việc của mình là được rồi, còn quản gia và việc trong viện đại phòng, nhị đệ muội nên bớt nhúng tay đi!"

Tác giả có lời muốn nói: Thấy có người hỏi chè đậu xanh

Có điều chè đậu xanh là thế nào thì chỉ có một mình Tô thị biết, người uống lại là Chu Thừa Duệ.

Còn Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhục, trừ phi là thần tiên mới biết được chè đậu xanh có vấn đề thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cha và đại bá phụ, con thích ai nhất?

Chu Thừa Duệ ban đầu dự định chỉ nghỉ ở nhà một đêm. Ngày thứ hai dường sức tốt đưa Quý Thành Vân vào kinh ngay lập tức. Nhưng giờ nhà xảy ra chuyện, hẳn đương nhiên đi liền không được.

Mấy năm nay, hẳn và đại ca đã quen kẻ hát mặt trắng kẻ hát mặt 𠄎𠄎 (tác giả để sau, mình để vậy). Đại ca vừa đi, hẳn vội dỗ Chu lão phu nhân, vội dành Tô thị. Rốt cuộc vẫn kéo Không ma ma xuống đánh 20 gậy.

Tô thị sớm nổi giận về nhị phòng.

Chu lão phu nhân nhìn con trai út ở đây, nước mắt rơi tí tách không nói nên lời. Cho đến bây giờ bà vẫn không biết mình sai ở đâu. Bà làm thế, rõ ràng là muốn tốt cho con trưởng, vậy mà nó không những không chút cảm kích mà còn quyết liệt với bà như vậy, không hề cho bà mặt mũi?

Chu Thừa Duệ nhìn bà như thế này, thở dài: "Nương à, không phải con trách gì nương, nhưng chuyện này ngài làm sai thật rồi! Đừng nói là đại ca không thể chấp nhận, mà là con, nếu chuyện này xảy ra trên người con, con sợ mình giận điên hơn đại ca nhiều! "

Chu lão phu nhân tủi thân nói: “Nương chỉ muốn tốt cho đại ca con thôi. Nó lớn hơn con ba tuổi. Tốt xấu gì con cũng có tiểu Chiêu, còn nó thì sao? Khó có được nó mới cưới vợ, nhưng đừng không muốn đừng. Bảo ta không nóng lòng sao được? "

Dù có nóng lòng cũng không thể làm mấy chuyện vậy!

Chu Thừa Vũ không có lựa chọn nào khác: "Nương ơi là nương, trước kia nương lo lắng ta còn hiểu được, nhưng bây giờ đại ca của con đã cưới vợ, sớm muộn cũng tới thôi. Sao ngài cứ mãi quan tâm tới giờ phút đó thế?"

"Hon nữa, với tính tình của đại ca, con không tin huynh ấy không nói với ngài chuyện con nói dòng!"

Chu lão phu nhân nghe tới đó không còn lời nào nói nữa, con út nói đúng. Con trưởng thực sự từng đề cập với bà, nhưng bà... không chỉ không nghe, mà còn nóng nảy hơn, đi thúc giục con dâu út....

Nghĩ đến Tô thị, bà vội giục Chu Thừa Duệ, "Thừa Duệ, con về trước đi. Quay về nói chuyện với vợ con cho tốt, đây là lỗi của nương, là nương liên lụy nó chịu oan, con đi đi, giúp nương nói câu xin lỗi. "

Đương nhiên Chu Thừa Vũ thấy Chu lão phu nhân sai, nhưng Tô thị cũng không vô tội. Đại ca nói rất có lý, từ khi nàng vào cửa tới nay, hai huynh đệ giao cho nàng quản lý trông nom để ý, cũng từng nói rõ với nàng tình hình mẹ ra sao. Chuyện vừa xảy ra, bất luận có phải nàng xuất phát từ ý tốt hay không, nàng không nên quản, coi như nàng muốn quản cũng nên báo trước một tiếng với đại ca.

Nghĩ thì nghĩ vậy, câu này không nên nói cho vị nương nghe.

Mặt mày hẳn nghiêm túc, nói: "Nương biết là tốt rồi. Lần này, không chỉ khiến đại ca và đại tẩu không vui, mà bên con còn gặp rắc rối. Thế nên nương à, sau này có việc gì nếu có con ở nhà thì nói với con, con không ở nhà thì nương nói với đại ca nhé. Chớ ngăn vạ đừng trốn ở sau lưng quyết định gì nữa!"

"Được, được, nương không thế nữa..." Chu lão phu nhân đầu dám nữa, dùng chủ ý này một lần, con trưởng đã thế, con út cũng bắt lỗi. Bà không dám nữa.

Tri hoãn lúc lâu, Chu Thừa Duệ vừa ra khỏi, bên Không ma ma cũng đánh xong 20 gậy. Chu Thừa Duệ phân phó người đưa bà về, lại ra lệnh nha hoàn mời đại phu. Xong xuôi lại gọi hạ nhân đưa điểm tâm tới, đích thân cảm về phòng.

Trong phòng, Tô thị trốn trong phòng bên trong, tiếng khóc thút thít không ngừng truyền tới. Chu Thừa Duệ vừa nghe theo bản năng muốn bước tới dỗ dành, nhưng nhớ tới lý do, hẳn dừng bước chân.

Chuyện này Tô thị bị oan sao?

Đúng, quả thực oan.

Nhưng rõ ràng nàng biết mẹ là người nhẹ dạ cả tin. Sau khi bà đưa chủ ý này ra, nàng không phản đối can ngăn đã đành, nàng còn giúp một tay? Chuyện thành ra vậy, hẳn phải đi xin lỗi đại ca. Nghĩ tới đây, Chu Thừa Duệ đột nhiên nhớ tới qua dự định tới tìm đại ca, nhưng sau đó còn chưa qua thì phải?

Đặt điểm tâm xuống, chàng đi tới cửa phòng trong. "Được rồi, đừng khóc. Ta biết chuyện này khiến nàng ảm ức, nhưng suy cho cùng nàng sai ở đâu trong lòng nàng cũng rõ. Mau ra ngoài ăn sáng, ta qua đại ca một chuyện."

Tô thị đang khóc im bật, nghe thấy Chu Thừa Duệ nói thẳng ra vậy, nàng không dám kiểu cách nữa. thật vậy, chuyện này nàng có ảm ức, nhưng là một đương gia phu nhân, đúng là có lỗi.

Chẳng qua biết thì biết vậy, nhưng nghĩ tới lý do Chu Thừa Duệ sang tìm Chu Thừa vũ, trong lòng nàng nuốt không trôi cục tức. "Chàng đi qua đó làm gì?"

Chu Thừa Duệ đương nhiên cư xử với thế tử không giấu giếm gì. "đi nói chuyện với đại ca về vụ thẳng nhóc hôm qua, nhân tiện xin lỗi cả ấy. Đại ca rộng lượng, cầu kinh với ta xong không để trong lòng. Nhưng tính tình đại tẩu chả biết ra sao, nếu tẩu ấy để trong lòng sẽ sinh ác cảm, tương lai nhà này sẽ không an ổn. Đây là lỗi của chúng ta, nàng nên nghỉ ngơi trước, buổi chiều cũng qua đó một chuyện tìm đại tẩu đi. "

Nàng cũng phải tìm Hồ Ngọc Nhu xin lỗi à?

Nàng đường đường là đích nữ Lại bộ thị lang tứ phẩm, muốn nàng đi xin lỗi con gái nhà buôn?

Tô thị tức muốn ngắt xiu, nhưng Chu Thừa Duệ không đợi nàng đáp đã bước ra khỏi cửa.

.

Trước tiên Chu Thừa Duệ cũng không gặp được Chu Thừa Vũ. Thân là quan huyện lệnh, việc lớn việc nhỏ gì chẳng đều phải quản. Sáng sớm hôm nay, có người đánh trống kêu oan, chàng đi thẳng đường tra án rồi.

Chu Thừa Duệ mang cái bụng trống rỗng đi một vòng, cuối cùng tới viện Thanh di nương. Hôm qua, hẳn đuổi Thanh di nương về, nhưng tiểu Chiêu ở lại cũng không nói được hai câu. Lúc đó, chẳng hiểu sao người hẳn khô nóng, sợ bêu xấu trước mặt con thơ, nên chuẩn bị chút quà nhỏ nhét cho Tiểu Chiêu. Rồi nhanh chóng báo người ôm con bé về..

Khi hẳn tới, mặt Thanh di nương đang sầu nào dứt com cho Tiểu Chiêu, thật chất chuyện hôm nay nàng còn biết từ sớm. Sợ dọa con bé Tiểu Chiêu, Chu Thừa Vũ sai người qua dặn

dò, hai mẹ con không cần qua thỉnh an.

Đó là lý do mà nàng không biết chuyện là chuyện thế nào, trái tim cứ lơ lửng. Nhưng thân phận nàng ở đó, chỉ là một di nương, nàng không dám hỏi thăm chuyện ra sao.

Tiểu Chiêu phát hiện Chu Thừa Duệ đầu tiên, cô bé chỉ mới hai tuổi nhưng rất thông minh, hôm qua chỉ thấy một lần mà hôm nay đã đưa tay kêu lên "Cha, cha..."

Năm nay Chu Thừa Duệ cũng đã hai mươi tư. Ở tuổi này, dưới gối chỉ có mình tiểu Chiêu. Lần này tiểu Chiêu nể mặt như vậy, hẳn đương nhiên thích chí. Tạm thời vứt bỏ những chuyện phiền não, bước nhanh hai bước, Chu Thừa Duệ đưa tay bế tiểu Chiêu lên.

"Ôi chào, bé cưng của cha đúng là thông minh!" Thời điểm hắn rời nhà, tiểu Chiêu vừa sinh ra không lâu. Theo trí nhớ con bé thì không có tí ấn tượng gì mới đúng, ấy vậy mà hôm qua gặp có 1 lần, vừa gặp lại đã gọi được người, không phải thông minh chứ còn gì nữa.

Tiểu Chiêu ban đầu hơi sợ hãi, nhưng thấy ánh mắt khích lệ của Thanh di nương, lại thấy Chu Thừa Duệ cười lộ cả hàm răng trắng to của mình, dần dà cảm thấy mình không sợ nữa.

Con bé nghiêng đầu nhìn Chu Thừa Duệ, đôi mắt to tròn xoay vòng vòng, không biết nghĩ cái gì nhưng rất cho hắn thể diện, cười tươi: "Cha, cha!"

Chu Thừa Duệ cười hả há đáp lại, liếc nhìn Thanh di nương. "nàng dạy tiểu Chiêu tốt lắm, dung mạo cũng rất xinh, nàng vất vả rồi."

Thu Thanh di nương là trong một lần hắn say rượu. Khi ấy hắn và Tô thị đã ba năm, nhưng có lẽ do cả hai chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều nên hai người kỳ thực đang gần như keo sơn. Huống hồ, Thanh di nương trèo lên giường nhân lúc hắn trong cơn say, dù biết rõ là do Chu lão phu nhân và Tô thị ngầm đồng ý, nhưng Chu Thừa Duệ thực sự ghét nàng.

Mặc dù giờ đây hắn vẫn không thích Thanh di nương, nhưng Thanh di nương sinh tiểu Chiêu cho hắn, luôn thành thật an phận, khó có lần trở về, hắn cũng sẵn lòng cho nàng gương mặt hòa nhã.

Thanh di nương nghe xong lời này, vẫn thành thật nói: "Đây là chuyện nô tỳ nên làm. Lão gia đã ăn sáng chưa ạ? Nếu vẫn chưa, có muốn ăn ở đây luôn không?"

Chu Thừa Duệ thực sự hơi dỗi, nhưng nhớ tới Tô thị, hắn vẫn lắc đầu với Thanh di nương. "không cần, tự nàng ăn đi. Ta ôm tiểu Chiêu qua ăn với đại ca."

Thanh di nương khụy gối hành lễ, kính cẩn tiễn người đi.

Chỉ là đợi hai người rời đi, nàng khẽ thở dài. Người đàn ông này không yêu nàng, thực ra nàng cũng đâu yêu chàng ta. Chỉ có điều trước đây nàng vì bạc, vì mai sau tốt lành không bao giờ phải lo lắng chuyện ăn uống, mới bước lên con đường này. Nhưng vừa mới bước lên, nàng đã thấy chàng ta và nhị phu nhân ân ái như vậy, nhìn đại lão gia yêu thương đại phu nhân như vậy, trong lòng nàng... bỗng chốc hơi hối hận.

Nhưng hối hận chẳng nữa cũng vô dụng, nàng đâu nỡ bỏ lại Tiểu Chiêu.

.

Chu Thừa Vũ xong chuyện phía trước thì về thư phòng, đã thấy Chu Thừa Duệ ăn uống no đủ chơi đùa với tiểu Chiêu hăng say. một đại nam nhân trong nhà vậy mà không hề ngại phiền chơi ném đá với con nhóc con.

"Đại ca!" Chu Thừa Duệ thấy Chu Thừa Vũ, cuối cùng hắn cũng dứt mắt khỏi người Tiểu Chiêu. "Ca nhìn coi Tiểu Chiêu ngoan biết bao, thông minh biết bao chưa! Hôm qua chỉ gặp đệ một lần, hôm nay đã kêu cha rồi đấy. Đệ dắt con bé tới đây chơi nữa ngày, nó không khóc chút nào!"

Thế hệ này của Chu gia chỉ có mỗi đứa nhỏ Tiểu Chiêu, Thừa Thừa Vũ cũng rất yêu mến Tiểu Chiêu. Lần này chàng thấy Chu Thừa Duệ hào hứng khoe mẽ, chàng cười ha hả, ngồi xuống.

Chốc lát, Tiểu Chiêu thả hồn đá xuống, lắc lư bàn chân ngắn ngủi chạy tới trước mắt Chu Thừa Vũ. cô nàng nhỏ bé, rất lanh trí, lay chân Chu Thừa Vũ, muốn leo lên. Mặt cũng ngọt ngào, nói: "Đại bá phụ, ôm Tiểu Chiêu cái nào, Tiểu Chiêu rất ngoan, rất ngoan đó."

Chu Thừa Vũ xốc nách Tiểu Chiêu, bế cô bé lên đùi. Tiểu Chiêu lập tức cười hi hi, dang cựa đá trong tay tới trước mắt Chu Thừa Vũ. "Đại bá phụ, viên đá này là con thắng được đó, cho người nè."

Chu Thừa Duệ tròn mắt há mồm.

Viên đá này là hắn tìm cho, Tiểu Chiêu coi nó như của quý, sao cũng không cho hắn, đồ cỡ nào cũng không cho. Nhưng bây giờ thì sao, đại ca chưa đòi mà con nhãi này đã chủ động dâng?

hắn định khoe trước mặt đại ca mình có con gái chút ít, rồi cạnh đó giục đại ca mau chút, cũng nói ca à chớ giận nương và Tô thị nữa. Nhưng nhìn cỡ nào, cũng giống đại ca đang khoe khoang với hắn như đúng rồi.

hắn không cam tâm, bước qua ngồi xổm ngang tiểu Chiêu, "Tiểu Chiêu, cha hỏi con một câu."

Tiểu Chiêu đang chơi viên đá trong lòng bàn tay của Chu Thừa Vũ. Nghe thấy, bé quay đầu và chậm rãi gạt đầu.

Chu Thừa Duệ nói: "Cha và đại bá phụ, con thích ai?" Hỏi xong rồi hắn bỗng thấy sai sai, hắn vội hỏi lại: "Là thích ai nhất, cha và đại bá phụ, con thích ai nhất?"

Tiểu Chiêu chớp chớp mắt, trả lời như đấm đống cột: "Đại bá phụ!"

Chu Thừa Duệ: "..."

Con nhãi này!

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Bên nương mà có nói gì thì đại ca và đại tẩu cứ cố gắng thêm chút là được?

Chu Thừa Vũ mặc kệ cháu gái bé bỏng chơi đá trong lòng bàn tay. Còn mình thì mỉm cười nhìn gương mặt phiền muộn của đệ đệ: “Cho dù huyết thống có thân cận, nhưng một năm đệ ở nhà được mấy ngày đâu. Tiểu Chiêu không gần gũi đề là rất bình thường. Thế nào, có ý kiến gì?”

Chu Thừa Duệ tức tối trừng ót tiểu Chiêu và cuối cùng đón lấy ánh mắt huynh trưởng, nhưng hắn vẫn lắc đầu: "Đừng nói suông gì mà phải bảo vệ đất nước. Chỉ nói tới vì tam phòng xuất đầu và đệ thích cuộc sống thế này. Đệ không có ý trở về."

Nghĩ tới sự vụ ở biên quan, về mặt Chu Thừa Duệ dần trở nên nặng nề, nhưng không biết tiếp đó nhớ tới chuyện gì, rồi lại trông có vẻ thoải mái sung sướng, rất phấn khích.

"Đại ca, ca không biết đâu. Lúc đệ chứng kiến mấy kẻ man di bắt nạt bách tính chúng ta bị đánh đập chạy trốn chết, trong lòng đệ tràn ngập niềm tự hào không kể xiết. Chu gia chúng ta, từ đời tổ phụ đều đi đường võ tướng, tới đời chúng ta chỉ còn lại đại đường huynh. Mặc dù tam phòng chúng ta chỉ là thứ xuất, nhưng suy cho cùng vẫn là con cháu Chu gia đúng không?" hắn nói xong, từ từ cúi đầu, giọng cũng dần thấp xuống: “Cha... đừng nhắc ông ta. Nếu muốn con cháu hai huynh đệ chúng ta được người coi trọng, bản thân mình phải đứng lên. Đừng nói tới đệ nữa, đại ca, chức huyện lệnh này ca đã làm tới 9 năm rồi. đã đến lúc chuyển ỏ rồi ca."

Nhắc tới Chu lão tam gia còn ở Kinh Thành, cả hai huynh đệ đều im lặng. Tiểu Chiêu tựa hồ thấy bầu không khí kì kì. Hai bàn tay mồm mím nắm lấy viên sỏi, nhìn qua phụ thân, lại ngược nhìn đại bá, rồi lật tay, mu bàn tay vỗ vào cổ tay Chu Thừa Vũ, giống như Thanh di nương dỗ dành an ủi bé đừng khóc.

Động tác cử chỉ nho nhỏ như vậy nhưng lại ám áp nhất. Chu Thừa Vũ sờ đầu cháu gái nhỏ, mỉm cười: “Tiểu Chiêu ngoan, đại bá phụ sai người lấy đường cho con ăn nhé?”

Rốt cuộc Tiểu Chiêu vẫn là đứa bé. Tiểu Chiêu ngay lập tức mừng hóm. Bé khẽ buông tay rơi mất viên sỏi, vỗ tay hạnh phúc.

Chu Thừa Vũ gọi bà vú ôm Tiểu Chiêu ra ngoài, rồi phân phó gã sai vặt ra ngoài mua đường cho Tiểu Chiêu. Xong rồi đóng chặt cửa thư phòng, ngồi đối diện Chu Thừa Duệ.

"Sắp tới nhiệm kỳ mới, ta cũng muốn đi. Nhưng ít nhất cũng phải đợi hai năm rưỡi nữa. Chính đệ đó, Quý Thành Vân kia rốt cuộc là ai, đệ hộ tống nó về, đối với đường lên sau này của đệ có giúp ích?" chàng hỏi.

Triều Đại Lương trọng văn khinh võ, thậm chí Chu Thừa Duệ đã vươn tới võ tướng ngũ phẩm, nhưng nếu hắn vào kinh thành, thì không có việc tốt nào tới tay. Ngay cả khi Chu Thừa Duệ thích cuộc sống chém giết ở biên cương, cũng không thể không cân nhắc cho con cháu đời sau. không thể từng bước tranh được tước vị thì ít nhất phải tranh được phủ tướng quân, để con cái sau này sống ở kinh thành, mới không bị người người giẫm đạp dưới chân.

"Thằng nhóc đó gọi là Quý Thành Vân à? Trái lại đệ chưa biết đấy. Thằng nhóc đó là đại đường huynh giao cho đệ, chỉ bảo giao tới phủ Túc thân vương trong thành.không nói thêm gì cả." Chu Thừa Duệ nói: "Thực ra trước khi trở về, đại đường huynh có nói với đệ, nói chờ đệ quay trở lại, sẽ chuyển đệ tới cạnh huynh ấy, thăng làm phó tướng chính tứ phẩm đệ...đệ đã từ chối. "

Nghe xong lời này, Chu Thừa Vũ hơi đầu quan tâm chuyện Quý Thành Vân nữa, sừng sờ một lúc, chàng thờ dài: "Đệ nên biết con người đại đường huynh. Huynh ấy làm vậy không phải xem phân thượng đường đệ mà là nhìn trúng năng lực của đệ."

Sao Chu Thừa Duệ không biết, nhưng hắn không thể qua được đạo kia.

hắn hơi bực mình chà mặt.Khi ngược lên, đáy mắt có dấu vết bối rối. "đại ca, ca nói đệ làm sai rồi đúng không? Nhưng... nhưng đệ nghĩ tới trước kia đại đường huynh suýt bị cha hai chết, sau này ông ta lại làm ra nhiều chuyện bê bối trong nhà, còn cùng với nhị bá mẫu.. trong lòng đệ không qua được! Nhiều năm như vậy rồi, mỗi khi gặp đại đường huynh, đệ đều thấy không có mặt mũi gặp huynh ấy."

Hồi lâu Chu Thừa Vũ cũng không đáp lại.

Thực ra không chỉ Chu Thừa Duệ, mà chính chàng sao có thể thoải mái chứ.

một lần tới huyện Trường Châu là tới hán chín năm, nói không liên quan tới chuyện năm ấy, chính chàng cũng không tin. Nhưng đúng như lời chàng khuyên nhị đệ, họ không còn trẻ nữa, coi như không vì mình tính toán, cũng nên vì con cái sau này mà tính toán.

Tiểu Chiêu đã hơn hai tuổi. Có lẽ chàng cũng có con, nhanh thôi..

Kinh thành là địa phương tốt để sinh dưỡng, bất kể khi nào, họ đều phải quay về. Để cho bọn nhỏ có một tương lai tốt đẹp, cũng để người khác nhìn thấy tam phòng Chu gia, thật ra không phải ai cũng có lòng dạ xấu xa, là hạng vô liêm sỉ bắt tài chuyên làm chuyện xấu xa!

“Cũng gần mười năm rồi, đã đến lúc quên đi.” Cuối cùng, Chu Thừa Vũ cũng mở miệng."Nợ cha con trả, chắc gì không có ngày chúng ta có thể giúp đỡ đại đường huynh, nhị đường huynh. Dù cho đời của chúng ta không có, vậy thì giao cho đời kế tiếp, nếu không đời tiếp theo, chắc chắn sẽ có ngày đó. Chúng ta bây giờ chỉ cần không làm chuyện thẹn với lương tâm là đủ rồi!"

Chu Thừa Duệ gật đầu, không dám nói gì thêm. hắn biết, chuyện năm xưa người nhận đã kích chân chính thật chất là đại ca. Năm đó, chính tay đại ca làm chủ giam cầm cha mãi mãi dưới mặt thất đại phòng. Tới hôm nay, hắn vẫn nhớ rõ lúc đó cha chửi đại ca ra sao...

Chuyện tốt không ra khỏi cửa chuyện xấu lại truyền ngàn dặm, tiếng ô nhục kia, dù cho đại ca tới huyện Trường Châu chờ hơn 9 năm, nó vẫn đeo theo. Người đời đều dè bieu đại ca, gì mà đại nghĩa diệt thân, thực ra là không dám đắc tội với đại đường huynh thôi, đẩy cha ruột ra. Là thứ bất hiếu không phải người, sao có thể làm tốt chức quan phụ mẫu được?

Chín năm qua, đại ca có thể ngồi vững vàng vị trí quan phụ mẫu huyện Trường Châu, có thể đảm bảo người người nhà nhà giàu có. Trong đó đại ca phải trả giá cái gì, hắn đều không biết. hắn chỉ lo chém chém giết giết ở biên cương, có liều chi liều tiền đồ cho nhị phòng. nói trắng ra, hắn nợ đại ca rất nhiều.

"Đại ca à, Tô thịò đồ, đệ đã dạy dỗ nàng, cũng bảo nàng xé chiếu qua xin lỗi đại tẩu. Ca... ca giúp ta nói mấy lời hay ho với đại tẩu đi." hai người là ruột thịt không cần khách sáo, nhưng hắn sợ ảnh hưởng tới tình cảm vợ chồng đại ca. Đại ca cực khổ lắm mới lấy được vợ nhé.

Chu Thừa Vũ gật đầu, nhưng nói tiếp: "Lần này ngày về có dư dả không? Lần này vào kinh, đệ dắt theo đệ muội vào kinh đi, tới lúc đó trích ít tiền mời đại phu. Nên để đại phu khám thử thân thể nhị đệ muội mới phải."

"Hay mời đại phu đến đây đi. Lần này bị trì hoãn thời gian rồi, ngoan ngoãn lại phải lên đường cho kịp, thân thể Tô thị chịu không nổi." Chu Thừa Duệ nói, nhưng đột nhiên dừng lại. "thật ra, đệ thấy Tiểu Chiêu rất tốt. Nếu Tô thị không thể sinh được thật, đệ muốn giữ Tiểu Chiêu kén rể cho nhị phòng. Bên nương mà có nói gì thì đại ca và đại tẩu cứ cố gắng thêm chút là được?"

Vốn đang nói chuyện nghiêm túc, thế mà liếng thoảng nói thành không đúng đắn rồi.

Chu Thừa Vũ phi thẳng cuốn sách đập lên bàn mặt hấn.

"Đừng nói gì mà không có, mấy ngày còn ở nhà thì chăm chỉ chút đi." Chẳng nói xong, bỏ lại Chu Thừa Duệ, sai bước ra ngoài mở cửa, "Ta về trước."

Chu Thừa Duệ sờ mũi nhìn theo bóng lưng Chu Thừa Vũ, im lặng suy nghĩ, nếu vừa rồi hấn không nhìn lầm, đại ca dường như rất vui sướng nhỉ? Từ khóa mắt tới đuôi mày đều mỉm cười, nhưng hôm nay không phải nên tức giận sao, sao ca ấy có thể vui vẻ tới vậy cơ chứ?

Thực sự không nghĩ ra.

.

Thực ra mới hơn giờ Tỵ (9h - 11h) Hồ Ngọc Nhu đã thức, cả người như bị gãy hết xương, huống hồ chỉ mới sáng sớm đã làm chuyện xấu hổ, thế là nằm một hồi mới dậy.

Quân ma ma và A Quỳnh bước vào với gương mặt cười tươi, người trước đến đầu cô, người sau chạy vào tịnh phòng thử độ nóng nước rồi vội vã chạy tới cười tủm tỉm "Phu nhân, nước nóng vừa phải, người đang tắm chút cho đỡ mệt."

Dù cho lời nói vô cùng đúng đắn, nhưng kết hợp với nụ cười trên mặt, trong mắt đầy ý treu ghẹo, đều tỏ rõ ý nghĩ trong đầu của quý nha đầu láu lỉnh A Quỳnh.

Hồ Ngọc Nhu đỏ mặt, nhưng cố chống đỡ không tỏ vẻ gì ngại ngùng, chỉ nói với Quân ma ma: "Ma ma, con thấy tuổi A Quỳnh cũng không còn nhỏ, đã đến lúc con phải xem xét người ta rồi, chuẩn bị cẩn thận gả đi thôi."

"A?" về mặt A Quỳnh lập tức đáng ghét.

Quân ma ma lập tức chỉ chỉ trán A Quỳnh, cũng phụ họa theo Hồ Ngọc Nhu. "Vâng, nô tỳ cũng thấy thế đấy. A Quỳnh so với phu nhân còn lớn hơn 1t đấy."

"Ma ma!" A Quỳnh nóng mặt kêu lên. "Phu nhân! Nhìn này, Quân ma ma ức hiếp ta! Sáng sớm thì vận tai ta, giờ lại bắt nạt ta!"

Lời này vừa thốt ra, chưa đợi Hồ Ngọc Nhu mở miệng. Quân ma ma liền nhắc chân đá nhẹ cô nàng, "Trước mặt phu nhân mà hô to gọi nhỏ ta ta ta, phải xưng nô tỳ, có nghe thấy chưa?!"

A Quỳnh thề lời: "Nô tỳ biết rồi rồi."

Sau khi ngâm được nửa giờ, Hồ Ngọc Nhu đối tới độ ngực dán vào lưng. Bởi vì nhớ tới Chu Thừa Vũ bảo trưa về ăn cơm, Quân ma ma không cho cô ăn quá nhiều. Bà chỉ cho một húp bát canh gà, ít ỏi nhiều đó đã bị nuốt đi.

Ăn xong, A Quỳnh mới nói tin nghe được ở chỗ Chu lão phu nhân hôm nay cho cô nghe. "... Nghe nói đại nhân phát hỏa rất lớn. Nhị phu nhân lúc đi ra tức tới khóc. Mà chân trước vừa đi, Không ma ma liền bị đánh đi không nổi luôn, được khiêng về nhị phòng."

Sắc mặt Hồ Ngọc Nhu trông hơi khó coi.

cô biết chuyện hôm qua có gì đúng sai sai, nhưng không ngờ tới trong đó có cả bút tích Tô Thị. Lạ lùng thay, tại sao Tô thị cứ nhìn chăm chăm mình chứ? Dường như bản thân mình không có bất kỳ cản trở nào đối với Tô thị cả. Hay là Tô thị ăn no rửng mỡ?

Nhớ tới mấy câu thốt ra trong lúc ý loạn tình mê tối qua, giờ không muốn nhớ cũng xong rồi, hai câu sáng tính mơ Chu Thừa Vũ nói càng khác sâu ký ức hơn. Trọng lòng Hồ Ngọc Nhu chán ghét Tô thị thêm mấy bậc, chỉ nghĩ Tô thị tốt nhất nên cẩn thận chút đi, chứ ngày sau mà để cô bắt được cái đuôi, cô đảm bảo thế nào cũng phải bỏ đá xuống giếng một lần!

Khi nói tới Tú Hương và Tú Vân, trái lại Hồ Ngọc Nhu không thể không cảm thán một phen. Nếu không có chuyện hôm qua xảy ra, với bản tính của Chu Thừa vũ, hai vị này thế nào cũng được gả cho nhà được lựa chọn kĩ càng.

Hôm nay đã trở thành kết quả như vậy. Thực sự khiến người ta không biết nói gì cho phải.

Quân ma ma cười nói: "Những việc này đại nhân đã không cho ngài quản, thì ngài đừng quản. Đại nhân nói, mai cho gọi mẹ mình tới, ngài nhìn với nô tỳ chọn vài đứa lành lợi an phận có mà sai sử. Nô tỳ giúp ngài dạy dỗ, không để phạm tí sai lầm nào."

Hồ Ngọc Nhu chuẩn bị trả lời, trong nháy mắt, cô thấy được bóng dáng không nhanh không chậm tới gần, nhất thời không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Muốn ta dứt nàng sao? Chu Thừa Vũ nhưn mày

Quân ma ma cũng nhìn ra, vừa liếc mắt, ngay cả đáy mắt cũng đầy ý cười.

"Phu nhân có thể dậy không?", Bà thì thầm "Nếu có thể, tốt hơn là nên đứng dậy đón đại nhân cho thỏa đáng"

Thực tế, Hồ Ngọc Nhu thực sự muốn làm người tùy hứng yếu ớt một lần. Mới sáng sớm, đã lẫn lộn người ta thành bộ dáng gì rồi. Ngâm nước nóng lâu vậy mà cô vẫn thấy mình mẩy còn ấm ỉ. giờ này dựa vào giường La Hán, cô thực sự không muốn nhúc nhích, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng cô cũng thành thật đứng dậy.

Xem chừng là trời, đầu chỉ nói trên đầu môi là được. Nếu không chấp nhận suy nghĩ như vậy trong lòng, sợ là chỉ mấy phút thôi đã bị lộ ra lộ lộ.

Còn về tương lai...

Tương lai à, cô có thể bồi dưỡng Chu Thừa Vũ biết yêu cô thương cô thật tốt, chỉ có điều việc này cần thực hiện từ từ, không thể gấp.

Chu Thừa Vũ đi đến cửa, đầu tiên nhìn thấy chiếc váy hoa trắng, nhìn theo chiếc váy từ từ lên, chỉ thấy Quàn ma ma bị đẩy ra, bóng dáng yêu kiều của Hồ Ngọc Nhu đang đứng trước mặt. Dường như đang xấu hổ. Nàng mới liếc qua đã lảng tránh, không dám nhìn chàng. Má cũng ửng hồng, giống như vừa đánh phấn lên mặt, song cũng không thể nào che giấu được gương mặt hãy hây đỏ.

Ngày thường đã thấy nàng rất xinh đẹp. Còn sáng nay quả là gom hết mọi nét đẹp vào mắt chàng cả. Tuy nhiên, không ngờ rằng, sau khi nàng chân chính là người của chàng rồi, lại có một diện mạo thế này...

Vốn là một tiểu cô nương mềm mại ngọt ngào, nhưng bây giờ thành một phụ nhân, giữa chân mày điểm tô thêm mỹ tố quyến rũ, càng nhìn càng câu hồn đoạt phách người ta. Nhìn như vậy, Chu Thừa Vũ đột nhiên nảy sinh ý tưởng giam giữ nàng cả đời ở dưới cánh mình, trong lòng nở ra căng đầy, tất cả thứ lấp đầy đó gọi là ‘nhu tình’.

Chàng bước lên hai bước, nắm lấy tay của Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu theo bản năng muốn rút ra, nhưng cô cần bản rút không nổi.

cô không biết người khác khi yêu thì thế nào, còn cô sao lại đến nơi này, cô rõ ràng thích Chu Thừa Vũ, hai người cũng coi như có khoảng thời gian yêu đương rồi. Nhưng sau khi khi trải qua sáng nay, cô không biết đối mặt với chàng ta thế nào? Cứ có cảm giác vừa mới đối mặt, là mắt phòng bị nhớ tới việc ban sáng.

Cơ thể chàng ta nóng bỏng, vòng eo săn chắc và mạnh mẽ, giọng nói dịu dàng dừng bên tai cô, và nụ hôn tình tế rơi khắp trên người cô ... cô từ trong động tác chàng tan rã nở cầu xin, nhưng chàng ta luôn dỗ cô bảo tốt rồi tốt rồi, nhưng cuối cùng phải gầy vò hồi lâu mới tốt thật.

Hồ Ngọc Nhu cảm nhận được má mình ngày càng nóng, vội vàng cúi đầu xuống.

Chu Thừa Vũ cong môi, lặng lẽ cười một cái, phân phó Quàn ma ma và A Quỳnh, "đi xuống trước đi, qua một khách* rồi đưa cơm vào đây." *15p

Chỉ còn hai người trong phòng. Chu Thừa Vũ mới thả tay Hồ Ngọc Nhu ra, đổi thành ôm eo nàng. “Đấy lúc nào? Sáng ăn gì rồi? Sáng nay có bận gì không?”

Chàng vừa hỏi một loạt vấn đề, Hồ Ngọc Nhu thành thật trả lời từng câu một. Trong chớp lát, cô không còn xấu hổ như ban nãy. "... không có gì để làm. Vừa mới tán gẫu với Quàn ma ma và A Quỳnh, chàng đã về rồi."

Chu Thừa Vũ dịu dàng ngồi xuống giường La Hán, bàn tay chàng nhẹ nhàng xoa quanh eo nàng. "Có còn khó chịu không? Eo, còn mỏi không?"

Lúc này, Hồ Ngọc Nhu ngồi còn chàng đứng, Hồ Ngọc Nhu bị chàng hỏi cách dịu dàng thế, rồi nghĩ tới lời Quàn ma ma nói, ngay lập tức vui mặt vào ngực chàng. Giọng nói buồn buồn, dường như phải lưỡng lự lâu lắm mới nhả ra được một câu, "mỗi tàn nhẫn luôn."

Đáy mắt của Chu Thừa Vũ càng lúc càng dịu dàng hơn, mơ hồ kèm theo mùi yêu thương. "Nàng dựa vào ta, eo đừng dùng lực, ta xoa xoa cho."

"Ồ." Hồ Ngọc Nhu không muốn ngẩng đầu nên dứt khoát đồng ý. Nhưng dựa vào người chàng ta như vậy giống như bị tuột vậy, nhịn mà nhịn không được, đành thẳng thắn giang tay ôm lấy eo chàng ta vậy.

Chàng quá gầy...

Hồ Ngọc Nhu hơi đau lòng, cũng không đoái hoài tới xương sống mình đang mỏi nhừ. "Chàng bận cả buổi sáng rồi, đói bụng không, nếu không cũng phải ăn trưa trước đã? Thiếp không sao cả, tí kêu A Quỳnh giúp là được."

Chu Thừa Vũ trầm giọng “ừ”, nhưng lại nói: "Xong ngay thôi."

cô ngoan ngoãn dựa vào ngực chàng, tay ôm eo chàng không dám dùng quá nhiều lực. Cơ thể mềm nhũn khẽ dựa vào chàng, eo thon và mềm mại, xúc cảm tuyệt vời. Chu Thừa Vũ một lần nữa giúp cô xoa nhẹ nhàng, cảm giác như chàng đang vuốt ve một con mèo nhỏ nhu mì, rá có cảm giác thời gian mà dừng lại thì tốt biết bao.

"Quàn ma ma đã nói hết việc cho nàng nghe?" Chuyện nên nói cần phải nói.

"Ồ." Hồ Ngọc Nhu đáp.

Động tác trên tay Chu Thừa Vũ vẫn tiếp tục, nói tiếp: “Tú Hương và Tú Vân đều bị đuổi khỏi phủ. Những chuyện trước đây nói với nàng đã vô hiệu. Đối với nhị đệ muội, lần này ta đã dạy dỗ cô ta rồi, cũng sai người đánh Không ma ma bên người cô ta. Nhưng suy cho cùng, việc này là do nương quan tâm quá bị loạn, chúng ta không thể trách bà.”

Chu Thừa Vũ dừng động tác lại, giữ vai Hồ Ngọc Nhu và đẩy ra một chút. Chàng cúi xuống và nhìn vào mắt nàng một cách nghiêm túc: "Nhị đệ nói sẽ bảo nhị đệ muội qua đây xin lỗi với nàng. Chuyện này đúng là cô ta sai, nàng giận cô ta là phải, có thể xả giận ra. Chỉ là... chúng ta đừng ghi thù có được không? Bất kể là đối với nhị đệ muội hay với nương, lần này uất ức cho nàng, chúng ta nên nói giận thì nói giận, bày sắc mặt cho hai người họ xem, để hai người đó thấy sau này không làm thế nữa. Có điều, oan ức lần này thôi, chúng ta đừng ghi thù, được không?"

Hồ Ngọc Nhu có cảm giác Chu Thừa Vũ hao tổn tâm tư vì cô.

thật ra Chu Thừa Vũ 27t, cơ thể cô ngũ mười lăm tuổi. Tính ra chỉ lớn hơn mười hai tuổi. cô cũng đâu phải là một cô gái không hiểu chuyện. Có sao chàng phải mệt mỏi như vậy chứ.

Khi nhớ tới cảm giác cái ôm gầy gò ban nãy, lại ngược nhìn anh mắt chàng ta, sâu thẳm trong đáy mắt chan chứa sự thương tiếc dành cho nàng. Hồ Ngọc Nhu vốn muốn một lần đối nghịch với Tô thị, nhưng hãy nhìn chàng thế này, nơi nào có thể nở lòng chứ.

Nếu hậu trạch bị loạn, ắt đại biểu chàng trị gia không nghiêm. không chỉ ảnh hưởng tới danh tiếng của chàng, mà điều đó cũng khiến chàng vừa mệt mỏi với công vụ, còn phải phân tâm lo bên này. Chàng đối xử tốt với cô như vậy, tuy cô không thể giúp gì to lớn hơn, nhưng tiết kiệm chút tâm tư này thay chàng, còn làm được.

"Được, nhìn mặt mũi của chàng, ta không ghi thù." Hồ Ngọc Nhu gật đầu.

Đúng vậy, chàng đã ra mặt thay cô rồi, cô còn oan ức gì nữa đây.

Trong nhà này, miễn là chàng che chở cô, hướng về cô, thế là đủ.

Chu Thừa Vũ cong môi, nhưng chàng không cười ra tiếng. Khẽ thở dài, chàng ôm Hồ Ngọc Nhu vào lòng. “Ấm ức cho nàng rồi. Có điều nàng nhớ kĩ, chúng ta không ghi thù, nhưng không phải là không xả giận. Nhị đệ muội qua đây, nếu nàng không muốn gặp thì đừng gặp. Nàng là đại tẩu, dù tuổi có nhỏ hơn cô ta nhưng không phải chuyện gì cũng nhường cô ta.”

Chàng cưới vợ, không phải để cho kẻ khác bắt nạt.

Chàng chỉ hy vọng rằng nhà mình không giống như Võ An hầu phu trong kinh kia. Mọi người đều ngoài mặt thân thiện, song thực tế đều hiểm độc trong lòng, chỉ ước gì đối phương chết quá đi.

Nhà này... Nếu thật sự không thể, tách sớm còn hơn.

Lần này, vấn đề thực sự rất nghiêm trọng. Dầu nhị đệ muội nói là mang ý tốt, nhưng cô ta nhiều năm nay không có con, sợ là trong lòng cô ta không còn như ý muốn. Bây giờ chàng lại có phản lo lắng. Nếu bọn chàng có con trước, nhị đệ muội có chấp nhận được hay không và rồi làm những việc vốn không nên làm.

Hi vọng là chàng suy nghĩ nhiều. Suy cho cùng, nhìn lại mấy năm qua, nhị đệ muội vẫn là người lương thiện. Nhưng nếu không phải chàng nghĩ nhiều, vậy đại phòng nhất định phải xảy thành thù hận mới được.

Bữa trưa là do Quán ma mà sắp xếp, bà nghĩ Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu sáng nay đều mệt nhọc, thế là ngoại trừ cơm trưa, bà thêm cho mỗi người một bát canh gà.

Món canh gà này, buổi sáng Hồ Ngọc Nhu đã uống, còn tận 2 bát đấy! Hình như có thêm vào thuốc Đông y nữa, mặc dù nó được thêm bởi bỏ cơ thể, nhưng mùi vị thật lòng không ổn tí nào. Hồ Ngọc Nhu nhìn bát canh trước mặt không hề muốn uống chút nào, vừa hay bên ngoài có tiếng bước chân, đương nhiên là Quý Thành Vân chạy trước, hai nha hoàn nhị đẳng chạy đuổi theo, Quý Thành Vân xông vào, hai nha hoàn đuổi tới cửa nhưng không dám vào, đứng ở cửa rụt rè nhìn vào.

Sau khi vào Quý Thành Vân trừng mắt với Chu Thừa Vũ, ngồi vào cạnh Hồ Ngọc Nhu một cách 'không sợ người lạ tí nào'.

"Tiểu Vân, đệ đã ăn chưa?" Hồ Ngọc Nhu nhìn sang Chu Thừa Vũ rồi hỏi cậu.

Quý Thành Vân vẫn trừng Chu Thừa Vũ, có lẽ không hài lòng với chuyện đưa cậu đi hôm qua. Hồ Ngọc Nhu hỏi, cậu mất một lúc để suy tư, lắc đầu.

Hồ Ngọc Nhu liếc qua canh gà rồi ngó Quán ma mà. "Ma mà, ma mà nói canh này bởi bỏ cơ thể, Tiểu Vân đã gầy thế này, rõ ràng là dinh dưỡng không theo kịp. Canh gà này cho đệ ấy uống được không?"

Quán ma mà chỉ cho là Hồ Ngọc Nhu muốn cho Quý Thành Vân một bát, nhất thời trên mặt khó xử. "Đương nhiên là được, nhưng một con gà chỉ có thể chiết ra hai bát. Sáng người uống một bát, giờ người và đại nhân mỗi người một bát, không còn nữa."

không còn gì tốt hơn nữa cả.

Hồ Ngọc Nhu mỉm cười, đẩy bát tới trước mặt Quý Thành Vân ngay tức khắc "Tiểu Vân, đệ coi đệ đã gầy như vậy, đệ phải ăn nhiều chất bổ sung vô. Sáng nay tỷ đã uống rồi, bây giờ bát này đệ uống đi."

Mặc dù Quý Thành Vân không trả lời, nhưng đảo mắt nhìn Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu ngay lập tức mỉm cười với cậu, sau đó làm một cử chỉ uống, "Uống đi, mặc dù mùi không dễ uống lắm, nhưng tốt cho cơ thể đệ lắm."

Quý Thành Vân gật đầu, bưng canh gà uống một hớp. Mặc dù trên đường cậu ăn khổ và chịu đói rất nhiều, nhưng bát canh gà Đông y này vẫn khiến cậu nhắm mắt muốn ọi. Đương lúc muốn nhỏ nó ra, cậu bất gặp gương mặt Hồ Ngọc Nhu cười tít mắt nhìn mình, đành phải mặt đau đón nuốt lại.

Sau đó trong chớp mắt, cậu bưng bát lên, nhắm hai mắt lại, lấy sức bình sinh ừng ực ừng ực uống mấy hớp cho hết.

Quán ma mà thấy Chu Thừa Vũ không đuổi người, vội bới cơm cho cậu bé.

Quý Thành Vân bỏ mạnh bát canh không xuống, nhận cơm xong liền ăn ngấu nghiến.

Hồ Ngọc Nhu mừng thầm trong bụng, cúi đầu muốn ăn cơm, song khi đầu cúi xuống, có một đôi tay nghiêng tới. Trong tay có bát canh gà, bát canh cứ thế đặt trước mặt cô.

Hồ Ngọc Nhu ngay lập tức lắc đầu: "Thiếp không uống!"

"Muốn ta dứt nằng sao?" Chu Thừa Vũ nhướn mày, cầm muống mút canh.

Vỡ kịch nhỏ:

Quý Thành Vân: A, Nhu Nhu tỷ tỷ, tỷ đối với đệ thật tốt!

Hồ Ngọc Nhu: hi hi hi hi [cười xấu hổ]

Chu Thừa Vũ: ha ha ha ha [cười lạnh], đối tốt với người?

Quý Thành Vân: Nhu Nhu tỷ tỷ, lần sau tỷ không muốn ăn gì, đưa hết cho đệ, đệ ăn giùm tỷ!

Chu Thừa Vũ: [kéo Hồ Ngọc Nhu qua] Nhu Nhu ngoan, ta dứt canh gà cho nàng ăn.

Hồ Ngọc Nhu: oa oa, tác giả đại nhân, chừng nào mới thả biểu ca ta ra???

Bỏ tác giả: Người chờ chút ~

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Giọng Chu Thừa Vũ khề hơn, “Nàng cảm thấy... Ta cần tắm bỏ?”

Muốn chàng ta dứt?

không hề muốn nhé!

Hồ Ngọc quay ngoắt đầu ngay.

Quý Thành Vân đang nhìn họ, tiếp đó nhìn vào mắt Hồ Ngọc Nhu, rồi bèn nhìn chăm chăm vào tay của Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ không nhìn cậu, mà khẽ nói với Hồ Ngọc Nhu: "Trẻ con còn nhìn kìa, nếu nàg khôngmuốn ta dứt, thì tự mà uống."

Hồ ngọc Nhu nhỏ giọng phản đối: "Cái này rõ là dành cho chàng mà."

Giọng Chu Thừa Vũ khẽ hơn, “Nàng cảm thấy... ta cần tắm bỏ?”

Trong giọng nói dường như chứa ẩn ý khác. Hồ Ngọc Nhu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy ánh mắt của Chu Thừa Vũ sâu hút, tia sáng bên trong rất quen thuộc. cô chợt nhớ tới bản thân sáng nay cầu xót thương thế nào. Đứng đứng, Chu Thừa Vũ thì cần bôi bỏ chỗ nào chứ. Nếu bỏ thêm, mình càng chịu không nổi nữa.

"Nếu nàng đã nói ta cần bỏ, thì ta uống vậy." Chu Thừa Vũ dường như có ý bùng canh gà. "Chỉ có điều nàng đã bắt măn với ta, quay đầu lại đừng có..."

"Ta uống! Ta uống!" Hồ Ngọc Nhu vội ngắt lời chàng.

Có ai như vậy không hả, trước mặt con nít mà nói lung tung, chàng ta không sợ Quý Thành Vân nghe hiểu sao.

Nhìn Hồ Ngọc Nhu uống hai ba hớp ừng ực ừng ực cạn chén, Chu Thừa Vũ mới hài lòng cười khẽ. Ánh mắt khẽ thoáng qua bất gặp Quý Thành Vân vẫn nhìn mình, chàng đưa tay gỡ bàn một cái, nhắc nhở cậu ta: "Nhanh ăn cơm đi!"

Quý Thành Vân khịt mũi “hừ” một tiếng, cúi đầu xuống.

Cơm trưa xong, Chu Thừa Vũ không thể ở lại lâu. Chén đĩa trên bàn vừa mới đem xuống, chàng cũng đứng lên. "Ta đi trước lên tiền viện. Nàng chộp mắt nghỉ trưa đi, chiều chiều ta sai người mời Ngô đại phu tới xem cho nàng chút."

Mặc dù hôm qua đã uống thuốc, nhưng rốt cuộc cơ thể có vấn đề hay không vẫn phải để Ngô đại phu bắt mạch xong mới biết. Còn có sáng nay... Nếu thật sự đáng ngại, sợ là phải kiếm cách để khôngmang thai mới được.

Nghĩ tới đây, Chu Thừa Vũ bỗng nhớ lời ngày trước Hồ Ngọc Nhu nói, tuổi nàng còn quá nhỏ, hai năm nữa hẵng có con. Mặc dù khi ấy viện có nói cho nhị đệ muội nghe, nhưng thực tế, tuổi của nàng ấy vẫn còn quá nhỏ, bản thân nàng còn là đứa trẻ, thì sao có thể chăm sóc tốt cho đứa trẻ khác?

Trong lòng Hồ Ngọc Nhu cũng lo lắng y vậy, chưa nói tới hương đó có hại với cơ thể hay không, có hại với đứa bé hay không. Mà là tuổi tác của cô đương lúc này, cô không muốn sinh quá sớm. Chỉ là tuổi của Chu Thừa Vũ không hề nhỏ, người khác tuổi tác bằng chàng ta, con họ có thể tới thư viện nghe giảng rồi.

Bất giác cô thấy mình hơi có lỗi, cộng thêm Quý Thành Vân cũng ở đây, thế là cô nói: "Buổi tối chàng về sớm chút nhé, thiếp có lời muốn nói với chàng."

Chu Thừa Vũ gật đầu, xoay người đi tới cạnh bàn, xách Quý Thành Vân đang nằm gục trên bàn. "đi, chúng ta đi dạo."

Khoảnh khắc Quý Thành Vân bị xách lên liền giống như con nhím gai, gai trên người tức khắc dựng lên, cả tay và chân giãy dụa cố gắng trốn thoát. Mặc dù Chu Thừa Vũ là quan văn, nhưng xuất thân từ nhà võ. Dầu làm huyện lệnh quận Thường Châu hơn chín năm, nhưng mỗi ngày đều kiên trì đánh quyền. Quý Thành Vân chỉ là cậu nhóc hơn mười tuổi, dưới tay chàng chỉ có nước giãy dụa.

Hồ Ngọc Nhu nhìn gương mặt nhỏ nhắn bị ức chế đỏ bừng, không kìm được lên tiếng: "Nếu đệ ấy không muốn đi thì để lại đi. Thiếp gọi A Quỳnh tới chơi với đệ ấy chốc lát." Áng chừng chơi tí là mệt, ngủ trưa thôi.

Chu Thừa Vũ lắc đầu: "không thích hợp. Ở tuổi này, nó không có lý nào chui vào hậu trạch người ta được." Dứt lời dứt khoát nhắc cổ áo sau gáy Quý Thành Vân lên, cứ thế lôi người ra phòng

Hồ Ngọc Nhu đuôi theo hai bước đến cửa, thấy Quý Thành Vân tuy bị nhắc, nhưng cậu vẫn ngược nhìn cô. Gương mặt nhỏ đỏ ửng, hốc mắt cũng ẩm ướt và bộ dạng nước mắt tụ vành muốn rớt xuống nhưng không rớt, hết sức tội nghiệp.

Song Chu Thừa Vũ đã nói vậy, cô nói thêm gì cũng không hay, và lại đúng là tuổi này, ở lại không thích hợp thật.

cô chỉ có thể lăm bieu cảm sợ hãi hiếm có với Quý Thành Vân.

Mãi cho đến khi ra khỏi tiểu viện, cánh cửa phía sau bị đóng lại, Chu Thừa Vũ mới thả Quý Thành Vân ra. Bên này Chu Thừa Vũ vừa thả, bên kia Quý Thành Vân liền muốn quay đầu chạy về.

"Đứng lại!" Giọng của Chu Thừa Vũ không tính là lớn, nhưng Quý Thành Vân lại nghe hiểu rõ sự tức giận ẩn chứa bên trong. Cậu dừng chân, quay đầu lại nhìn với vẻ không phục.

Thằng nhóc này có quan hệ với Túc Thân vương phủ, song Chu Thừa Vũ không hề có ý định dựa dẫm gì vào Túc Thân vương phủ, huống hồ Quý Thành Vân là thằng nhóc có vẻ quá bướng bỉnh, chẳng đúng là không cần thiết phải đối đãi chu đáo gì với nó.

"Nếu ngươi thành thành thật thật, ta sẽ trả ngươi về tiểu viện chờ, muốn ăn muốn chơi gì, ngươi vui là được. Nhưng nếu ngươi không thành thật, bây giờ ta lập tức đưa ngươi qua chỗ Chu tướng quân." Chu tướng quân là nói Chu Thừa Duệ.

Rất rõ ràng, Quý Thành Vân sợ Chu Thừa Duệ. Nghe xong lời này không dám hó hé nữa.

Chu Thừa Vũ chia tay với cậu. Cậu ngập ngừng một lúc lâu, rốt cuộc cũng ngoan ngoãn chia tay nắm lấy, để Chu Thừa Duệ tùy ý dắt cậu về khách viện.

.

Sau khi ngủ trưa dậy, Ngô đại phu đã đến.

Hồ Ngọc Nhu gấp rút rửa mặt sang gian ngoài, để tùy Ngô đại phu bắt mạch.

Chờ Ngô đại phu trầm tư lúc lâu, Quân ma ma mới nhin không được nữa, hỏi: "Ngô đại phu, phu nhân chúng tôi thế nào, cơ thể có ảnh hưởng gì không ạ?"

Hương là do Không ma ma mua, đồ ở bên ngoài, đương nhiên vấn đề không lớn.

Ngô đại phu nói: "Đúng là ảnh hưởng không lớn, nhưng có điều thân thể phu nhân vốn có chút hư, cộng với đi chứng hàn, tốt hơn phải điều dưỡng."

Quân ma ma tức khắc lộ mặt nghiêm trọng. "Đó, liệu có trở ngại con nôi dòng không?"

Ngô đại phu nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của Quân ma ma, lập tức nhận ra lời ông nói có vẻ nghiêm trọng quá. Ông vội lắc đầu và nói: "Vị ma ma này yên tâm, đừng ngại, thân thể phu nhân không nghiêm trọng vậy đâu. Ta bên này mở cho phu nhân hai đơn thuốc. Bình thường phu nhân nên chú ý một chút, chớ có ham lạnh là được rồi."

Quân ma ma yên lòng, muốn dẫn Ngô đại phu xuống ngay.

Hồ Ngọc Nhu ngăn ông lại. "Ngô đại phu, vậy giờ ta... không có con lúc này là tốt hơn, phải không?"

Ngô đại phu ngăn ngor: "... phu nhân không cần lo lắng, không ảnh hưởng."

Còn chưa nói chuyện với Chu Thừa Vũ, tất nhiên Hồ Ngọc Nhu không hỏi Ngô đại phu thuốc tránh thai, chưa kể chắc gì đại phu chịu kê đơn. Dầu cho, cô cũng sợ Chu Thừa Vũ hiểu lầm là đáng khác. Thế nên cô không nói gì thêm, chỉ gọi Quân ma ma tiễn Ngô đại phu và đưa phí thăm khám cho ông.

Nhưng không ngờ, sau khi Ngô đại phu về không lâu thì Tô thị tới cửa.

Lần này thì không trực tiếp đi vào, chờ Hồ Ngọc Nhu mời mới vào, cô ta đi phía sau A Quỳnh. Thấy Hồ Ngọc Nhu, cô ta thậm chí khẽ phúc thân, cười nói: "Đại tẩu."

Bỗng chốc trở nên niềm nở thế này...

Hồ Ngọc Nhu nhớ lời Chu Thừa Vũ nói, trong lòng cô quả thực tức giận, vì vậy cô không thêm đứng dậy, chỉ gạt đầu, lạnh nhạt đáp lại.

một mặt Tô thị tự mình thông suốt, một mặt Chu Thừa Duệ về phòng dỗ nàng lần 2. Ngoài ra, nàng cũng muốn tới nhìn xem tình huống của Hồ Ngọc Nhu thế nào, thế là tới. hiện tại, nhìn thấy Hồ Ngọc Nhu đúng là đủ huênh hoang, nàng cười lạnh trong lòng, song trên mặt không lộ ra chút nào, trái lại ánh mắt đang trần trần nhìn chằm chằm vào Hồ Ngọc Nhu.

À Tô thị này, tới đây xin lỗi là vậy hả?

Thả nói tới đây xin lỗi cô, chẳng bằng nói tới đây coi chuyện cười còn hơn!

Hồ Ngọc Nhu bị điệu bộ của cô ta chọc tức, giọng điệu cũng không còn khách sáo nữa. "Nhị đệ muội qua đây có chuyện gì sao?"

Tô thị tự mình ngồi đối diện với Hồ Ngọc Nhu, ánh mắt nhìn gương mặt Hồ Ngọc Nhu lưỡng lự hai lần, cuối cùng dừng lại dưới đôi mắt thâm quầng nặng, nói. "Ta tới xin lỗi với đại tẩu, ta nghe lời nương mà làm chuyện sai trái. Trong lòng đại tẩu tức giận là chuyện thường tình, dù đại tẩu muốn đánh hay muốn mắng, ta đều nhận cả."

nói câu này, ý là đẩy hết tội lỗi lên đầu Chu lão phu nhân chăng?

Gì mà muốn đánh muốn mắng đều nhận, đây là chắc chắn cô không làm gì được cô ta?

Hồ Ngọc Nhu cảm thấy ngứa ngáy thật, đặc biệt muốn tát Tô thị một bộp tay.

Song cô hiểu mình không thể, cô mà đánh, coi như Chu Thừa Vũ không nói gì nhưng Chu Thừa Duệ và Chu lão phu nhân chắc chắn sẽ nhìn cô bằng cặp mắt khác.

Tú Hương và Tú vân đều bị đuổi ra khỏi phủ. Chỉ còn Quân ma ma và A Quỳnh trong phòng. Tô thị làm ra vẻ này, Hồ Ngọc Nhu cũng lười phải làm vẻ nể mặt cô ta. cô cười nhẹ, đưa tay vỗ vỗ. "không, tôi sợ ô uest tay mình."

Tô thị quả nhiên bị tức, vẻ mặt đang thoải mái cương cứng lại.

Phải, mặc dù nàng đến xin lỗi là bị ép đi, nhưng khi nàng nhìn thấy vẻ ngoài phóng- túng -quá độ của Hồ Ngọc Nhu, nàng không cảm thấy tí uất ức trong lòng. Đều bị giầy vò tới mức này rồi, tương lai còn bị giầy vò nữa. Nếu vậy, miễn là cơ thể của nàng ta và đại bá không bị vấn đề gì, đứa bé tuyệt đối sẽ có.

Giờ đây nàng cúi đầu nhận sai thì có là gì chứ, hãy đợi tới khi Hồ Ngọc Nhu sinh ra tên nghiệt chủng, cho đến lúc đó mới biết được ai là người không còn mặt mũi, ai mới thật sự là kẻ cúi đầu, cuộc đời này ai mới là kẻ ở dưới!

thật ra thì tô thị vốn không hận thù gì Hồ Ngọc Nhu. Mặc dù nàng cảm thấy nàng ta dùng thủ đoạn dâm hèn đùa giỡn muội muội để gả thay tới Chu gia, song có tính là gì, cũng không cần trở gì nàng cả, nàng xa lánh nàng ta là được. Ban đầu, nàng vốn không muốn để Hồ Ngọc Nhu sinh ra một đứa trẻ khỏe mạnh, không muốn bị Hồ Ngọc Nhu đẻ đầu mà thôi. Nhưng bây giờ, nhìn thấy nhiều gương mặt kinh tởm của Hồ Ngọc Nhu, mới ghi hận thật.

Nếu đã vậy, nhờ ngày sau đại bá có thể sinh được đứa trẻ khỏe mạnh, nàng cũng nhất quyết phải tìm cách, ngăn cản vạn lần không để đứa bé bỏ ra từ bụng Hồ Ngọc Nhu!

Nàng hắng giọng và đứng lên. "Đại tẩu đã nói thế, tức là không chịu tha thứ cho ta sao?" Nghĩ tới đó, Tô thị không cảm thấy giờ phút này nhục nhã có là bao. Gương mặt nàng ta hiện lên vẻ buồn bã, nhìn rất chân thành: "Ta thật lòng xin lỗi đại tẩu. Ta biết ta sai rồi. Đại tẩu không thể tha thứ cho ta một lần sao? Ta cam đoan với tẩu sau này ta không tiếp tục làm loại chuyện hồ đồ này nữa. Chuyện này không chỉ khiến Không ma ma bị đánh trước mặt ta, mà cả đại ca và phu quân đều đã khiển trách ta rồi."

Tô thị vốn sinh ra có diện mạo trang nhã dễ thân thiện, khi nàng ta thừa nhận lỗi lầm của mình, trong ánh mắt nàng ta cũng từ từ tích tụ hơi nước, vừa nhìn liền cảm thấy trông mà đáng thương làm sao.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu nghĩ tới từ lúc cô ta bước vào cửa cứ quan sát miết, thì biết cô ta thật biết diễn mà! Với kĩ thuật diễn xuất này, ở hiện đại vào showbiz mấy hồi, chỉ sợ giết chết hàng tá tiểu hoa đán trong nháy mắt đấy chứ.

Hạng người này, đúng là không cần qua lại thì tốt nhất đừng qua lại.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Đệ ... đệ có thể không đi được không?

Tối đến, Chu Thừa Vũ không hỏi việc Tô thị tới xin lỗi. Nhìn thấy vẻ mặt Hồ Ngọc Nhu là nàng đang có tâm trạng tốt. Nếu không bị ám ức, những chuyện bức mình kia cần gì nhắc lại. Hơn nữa, chàng cũng phải cho thể từ mình không gian nhỏ để trưởng thành.

Khi Hồ Ngọc Nhu tắm ra, Chu Thừa Vũ đang dựa vào giường La Hán đọc sách. Thấy cô, chàng đặt sách xuống, người cũng đứng dậy, sai bước tới mặt cô. một tay cầm tay cô, một tay cầm khăn lau tóc, nói: "Tối nay nghỉ ngơi sớm đi!"

Đây có phải là ân cần với cô vì sáng nay cực khổ chăng?

Nên vậy, Hồ Ngọc Nhu nghĩ thầm, song trong lòng lại gật đầu với Chu Thừa Vũ. Có lẽ kế hoạch lâu dài bởi dưỡng Chu Thừa Vũ biết yêu biết thương cô bắt đầu từ giờ là vừa, nhưng áp dụng thế nào, đây mới là vấn đề nan giải.

Tóc của Hồ Ngọc Nhu đã được A Quỳnh lau khô hơn phân nửa. Lúc này lại ngồi trêngiường La Hán mở rộng cửa sổ, vào tháng tám trời lạnh hơn mùa thường chút ít. Buổi tối thì thoáng gió thổi vào mát mẽ hẳn ra. Chu Thừa Vũ giầy vò không bao lâu đã cảm thấy tóc nàng khô hết. Chỉ có ngón tay chàng lùa vào mái tóc đen dài của nàng vuốt ve, người thấy hương hoa vừa thơm vừa dễ chịu, nhất thời không nỡ buông ra.

Còn Hồ Ngọc Nhu thì có chút buồn ngủ. Động tác của Chu Thừa Vũ vừa dịu dàng vừa nhịp nhàng. cô còn ôm một cái gối lớn trong tay. một hồi lại một hồi, cô khẽ nhắm mắt lại, lúc cảm giác thoải mái thì khe khẽ hừ một tiếng.

Chu Thừa Vũ nhìn vẻ hồn nhiên của nàng như con mèo lười, hôn lên cổ cô một cái.

"Eo còn mỏi không?" Mát đi khăn, hơi nóng từ lòng bàn tay Chu Thừa Vũ bao trùm eo cô, Chu Thừa Vũ khẽ hỏi.

Hồ Ngọc Nhu trong mơ màng thành thật trả lời: "không mỏi nữa, sáng này chàng xoa xoa sau đó hết mỏi rồi."

Sau đó lại ngủ trưa, buổi chiều nếu không phải để ý lời nói, thì không thấy khó chịu.

Nếu không mỏi, vậy là chàng có thể làm một lần, đúng không?

Ánh mắt Chu Thừa Vũ dần dần trầm xuống. Chàng cúi xuống, một tay thuận từ eo ra lưng, tay còn lại xuống khuỷu gối, bế Hồ Ngọc Nhu lên. Hồ Ngọc Nhu thực sự rất gầy, hoặc giả vừa hay là lời giải thích hoàn hảo cho câu 'thất lưng không đẩy một nắm tay', chỉ cảm thấy nàng nhỏ nhỏ một chùm, quá thoải mái, thoải mái tới mức sợ là ngày nào chàng bế cũng không thấy mệt.

Đặt người lên giường, Hồ Ngọc Nhu đang cố lật người để ngủ thoải mái hơn. Chu Thừa Vũ đã nghiêng người, luyến tiếc chiếc cổ thon thả của cô. Từ từ hôn qua tai, từng chút một xuống xương quai xanh, đến ngực. rõ ràng là môi lạnh lạnh, nhưng quét tới đâu như đốt lửa tới đó, cơn buồn ngủ của Hồ Ngọc Nhu bị đánh lui, cuối cùng không sót lại tí nào.

cô khẽ run rẩy, thấy chàng dừng lại, rồi lập tức đưa tay ra đẩy vai chàng.

Món ngon kể bên miệng, Chu Thừa Vũ kiểm chế, ngẩng đầu lên, đưa mắt hỏi Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu lắc đầu. Lần này không phải cô làm kiêu. Sáng nay là lần đầu cô cố chịu, ngay cả khi eo mỏi không chịu nổi, nhưng giờ chỗ dưới còn đau. Chàng ta ăn chay nhiều năm như vậy, buổi sáng vừa xong hiệp 1 chàng đã tiếp hiệp 2, ai nói hai lần là ngừng? Nếu là vậy, cô cần gì vừa nói vừa nức nở cầu xin xin..

"... vẫn còn đau." Vì chỗ ấy khó nói, giọng của Hồ Ngọc Nhu nhỏ như muỗi kêu.

Bị thương?

Đau ở đâu?

Chu Thừa Vũ chỉ nhớ rằng lúc chàng mới vào Hồ Ngọc Nhu kêu đau, sau đó thì eo đau... chàng đỡ giường chống nửa người trên, cúi nhìn Hồ Ngọc Nhu một lúc, bỗng chốc lòng bùng sáng. Bàn tay thuận theo quần vải lụa trắng của nàng xuống, tới gối thì lướt lên, cuối cùng dừng lại... "Đau chỗ này sao?"

Hồ Ngọc Nhu cảm thấy chàng ta cố ý. Chàng ta là một đại nam nhân, sáng sớm đi vào khó bao nhiêu sao không biết, làm cô đau chết đi được, giờ lại giả ngu?

Nắm lấy chăn che mặt, cô không khách sáo "Ồ".

Sau một lúc, không thấy có động tĩnh nào. Hồ Ngọc Nhu đang tự hỏi, bỗng nhiên cảm nhận có một bàn tay mềm thất lưng của cô, dường như muốn cời quần cô như sáng sớm.

cô giận đến nổi hất chăn ra, trừng to mắt. "Chu Thừa Vũ, chàng là cảm thú à? Tôi đả nói còn đau lắm, chàng còn muốn?"

Đột nhiên bị hét như vậy, Chu Thừa Vũ giật mình, cô cũng hoảng sợ.

Câu này... nếu đây là câu giữa người yêu hay vợ chồng ở hiện đại, dù nói ra sao cũng không thành vấn đề. Nhưng ở cổ đại này, đối mặt với phu quân cô, cô nói vậy... Có phải quá đáng không?

Hồ Ngọc Nhu chợt dạ giải thích, "... Thiếp, thiếp không có ý đó, thiếp ..."

"Ta cũng không có ý đó." Vẻ mặt Chu Thừa Vũ cũng đó một cách đáng ngờ. "Nàng nói đau, ta muốn xem giúp nàng, có cần phải hỏi Ngô đại phu chút thuốc mỡ không?" Lúc bắt đầu chàng quả thật có ý đó, song hiện tại chàng thật sự rất lo lắng, lại khôngngờ bị nàng coi thành cảm thú rồi...

Xem.. xem gì?!

Hồ Ngọc Nhu bị sốc, lệ làng co chân lại. Ngay lúc Chu Thừa Vũ chưa kịp phản ứng, côđã chui vào chăn và lăn sang một bên giường. "Đừng đừng xem, thuốc mỡ gì đi đó đều không cần, hai hôm nữa tốt rồi!" Nếu chỉ vì chuyện này mà lấy thuốc mỡ, thìngười ta nhìn cô thế nào chứ, thật xấu hổ quá đi!

Đây là xấu hổ à?

Chu Thừa Vũ thấy cô quần mình như cái kén, đành phải xuống giường thối nển.

Nhận thấy Chu Thừa lên giường, Hồ Ngọc Nhu co rúm lại lại giữa giường.

Người ở mép giường lại chĩa bọ qua cho cô, đưa tay ra kéo cô cô vào trong ngực. "Hãy yên tâm, ta không xem nữa, cũng không chạm vào nàg, chúng ta nói chuyện."

Hồ Ngọc Nhu quay lưng lại với chàng ta, trong lòng khẽ “hừ”

Chu Thừa Vũ thuận thế sít vào, hai người sát lại không kẽ hở. một tay chàng gói đầu, một tay do dự một lúc có đặt lên khối mềm mại ấy không, cuối cùng dừng lại trênbụng phẳng của Hồ Ngọc Nhu.

"Hôm nay Ngô đại phu nói với ta, nàg hỏi ông ta tạm thời không muốn có con phải không?"

Giọng điệu của Chu Thừa Vũ vẫn như thường, nhưng Hồ Ngọc Nhu nghe xong tim nhảy một cái. cô đã thấy quá nhiều ngôn tình nói về nam chính hiểu lầm nữ chính tránh thai. cô không muốn chuyện như vậy xảy trên người mình rồi cả hai chiến tranh lạnh. Coi như cuối cùng hai người cũng hòa hảo như lúc ban đầu, nhưng hương vị chiến tranh lạnh sợ là không dễ chịu chút nào.

"Đúng thế, ngoài việc lo lắng hương đó ảnh hưởng đến cơ thể, ảnh hưởng đến đứa bé, mà còn sợ thiếp còn quá nhỏ, cơ thể không phù hợp." May mắn thay, cô từ lâu có một biện pháp đối phó, hơn nữa còn có nguyên nhân mẹ tiểu nguyên chủ chết sớm. “Nương thiếp sinh thiếp khi tuổi còn quá nhỏ. Sau khi sinh, cơ thể bà không tốt. không chờ được thiếp lên hai bà đã đi. Cho nên thiếp, thiếp muốn chờ thêm hai năm nữa... được không ạ?”

nói xong, thật ra chính cô thấy bản thân mình hơi ích kỷ.

Ở đây mười một mười hai tuổi đính hôn, mười ba mười bốn tuổi xuất giá là chuyện bình thường, Hồ Ngọc Uyển, cô gái ban đầu muốn gả vừa hay 13t. Người ta đều có thể sinh, còn cô đã mười lăm tuổi mà còn muốn đợi thêm hai năm nữa, đặc biệt là Chu Thừa Vũ đã gần ba mươi.

Hồ Ngọc Nhu có chút áy náy, xoay qua xoay lại trong lòng Chu Thừa Vũ, đối thành mặt đối mặt với chàng.

"Chẳng qua, thiếp nghe nói y thuật của Ngô đại phu rất cao." Do dự một lúc, cô nói, "Nếu là thế, để ông ấy điều dưỡng thân thể thiếp tốt hơn, có lẽ không cần đợi lâu lắm..."

Trong lúc Hồ Ngọc Nhu giải thích, trong đầu của chàng bật lên tên Triệu Tích Ngôn, song chỉ trong một khoảnh khắc ngăn ngừi, đã bị chàng tổng ra khỏi đầu. Hồ Ngọc Nhu với chàng ra sao chàng có thể cảm nhận được. Hôm nay nàg đã giao từ trênxuống dưới của mình cho chàng. Nếu chàng còn hiểu lầm nàg, vậy không khỏi khôn nạn quá.

Hơn nữa, nàg nói rất có lý, nàg đúng là còn nhỏ.

"Vậy thì, chờ thôi, đừng gấp." Tay chàng vỗ nhẹ lên lưng nàg, như dỗ con nít. "Nếu không phải nàg quyết ý gả cho ta thật, có lẽ cũng qua mấy năm nữa ta mới cưới thế, tới đó cũng đợi. Thế nên bây giờ nàg cứ theo Ngô đại phu điều dưỡng cho tốt, chúng ta cứ thuận theo tự nhiên."

Ôi ôi, sao sao chàng tốt như vậy.

Hồ Ngọc nương theo ánh trắng, nương theo ánh sáng mờ ảo còn sót lại trong phòng nhìn Chu Thừa Vũ, chỉ thấy hốc mắt nóng lên muốn rót nước. cô không khóc, đầu vùi vào ngực Chu Thừa Vũ, ôm chặt lấy eo chàng.

cô quyết tâm, năm sau, sang năm có lập tức sinh baby cho Chu Thừa Vũ.

Sinh một cu cậu như chàng ta, sinh thêm một bé gái cute như mình.

Siết chặt tay, Hồ Ngọc Nhu hơi ngẩng đầu lên, hôn một cái lên cằm Chu Thừa Vũ. mộtngày đã qua, cảm người đàn ông của tiểu Hồ đã lúng phúng râu chàm chích, thế này ngứa quá, đau nhẹ, nhưng làm người ta cảm thấy hạnh phúc. Hồ Ngọc Nhu hôn lên, sau đó thuận tiện hôn xuống, hôn nhẹ một cái lên đầu kết của chàng ta.

Chu Thừa Vũ bất ngờ túm lấy cô, cúi đầu chặn môi cô lại.

một nụ hôn nóng bỏng chưa từng có, sau khi kết thúc Hồ Ngọc thờ hồn hên, có phần không phân biệt được đâu là đồng tây nam bắc. Song nghe rõ một giọng nam khàn khàn đầy kim nén bên tai. "Ngoan ngoan, không cho phép loay hoay nữa, nếu khôngphải nàg còn đau, ta e là không kim chế được mất."

Hồ Ngọc Nhu lập tức co rúm lại, nhất thời không dám nhúc nhích.

.

Chu Thừa Duệ an ổn được ba ngày phải mang Quý Thừa Vân đi.

Ba ngày này Chu Thừa Vũ không cho cô đi thỉnh an, chàng không cho đi thật, Hồ Ngọc Nhu có quyết ý chàng ta vẫn không cho. Chỉ hôm nay, Chu Thừa Duệ phải dắt Quý Thành Vân đi. Sáng sớm Chu Thừa Vũ đánh quyền xong, vậy mà về dẫn Hồ Ngọc Nhu qua

Lúc hai người tới, Chu Thừa Duệ và Tô thị cũng đi đến cửa, hai bên giáp mặt nhau, Chu Thừa Duệ không chút khác lạ gọi một tiếng đại ca, rồi nhìn Hồ Ngọc Nhu, hô tiếng đại tẩu hơi hướm áy náy.

Trái lại Hồ Ngọc Nhu không hề không thích chú em chồng này, cười và gật đầu đáp nhị đệ.

Chu Thừa Duệ đẩy đẩy Tô thị, Tô thị hành lễ với Chu Thừa Vũ thưa đại ca, với Hồ Ngọc Nhu lại cười tươi, “Khí sắc đại tẩu tốt quá.”

nói tới khí sắc tốt, Hồ Ngọc Nhu thấy cô ta mới tốt đấy.

Giống như một bông hoa khô héo đã lâu, đột nhiên được gió mưa tưới tắm, cả người bỗng chốc sống động, rực rỡ hơn khiến người ta không kim được nhìn thêm. khôngbiết kỹ thuật diễn tuyệt vời hay thấy chuyện cười của người ta tinh thần liền phơi phới. Giọng cười lần này của cô ta, chút ác ý cũng nghe không ra.

Chu Thừa Duệ đang muốn đi, Hồ Ngọc Nhu đương nhiên không làm mất hứng, cười đáp lại: "Khí sắc của nhị đệ mới tốt đấy."

Tô thị tất nhiên biết rồi, sờ sờ má mình, cười ngược. Quay sang Chu Thừa Duệ, nắm chặt tay chàng ta, dặn dò: "Chàng phải hứa với thiếp, đưa người tới nơi về ngay lập tức, đừng để

thiếp chờ lâu."

Thê tử tình thế này, Chu Thừa Vũ cũng thích lắm, gật đầu với Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu, rồi quay sang vừa đối đáp với Tô thị vừa vào phòng.

Trái lại là Chu lão phu nhân, bởi vì chuyện lần trước nên bấy giờ hơi hồ thẹn. Mấy hôm nay không gặp, cả người bà dường như già thêm mấy tuổi, thậm chí lúc thấy Hồ Ngọc Nhu và Tô thị, bà có chút né tránh, đáng về không dám nhìn ai cả.

Mọi chuyện đã qua, mà bà cũng là trường bối, Tô thị có Chu Thừa Duệ đỡ dành đã bỏ qua, Hồ Ngọc Nhu đương nhiên không tính toán. Hai người tới cô một câu tôi một câu nói lời an ủi bà, cuối cùng chân mày của lão phu nhân cơ bản ít nhiều cũng giãn ra.

Quý Thành Vân cuối cùng cũng được đưa vào. Bao nhỏ bao lớn của cậu cũng được thu thập xong, đang đeo theo. Cậu vốn còn đang tốt, nhưng sau khi đi được vài bước vào thấy Hồ Ngọc Nhu, mắt cậu bỗng đỏ ửng lên. Bởi vì cậu không muốn đi, biểu tình hết sức tủi thân, đôi mắt dán chặt vào Hồ Ngọc Nhu mà từng giọt nước mắt nối nhau rơi tí ta tí tách, rơi vừa nhanh vừa nhiều nhưng không phát ra tiếng, làm người ta vừa nhìn thôi đã thấy đau lòng.

"Thằng bé bị sao vậy?" Chu lão phu nhân vừa hỏi vừa vẫy tay bảo cậu lại.

Cậu nhóc cũng thân với Chu lão phu nhân, được Chu lão phu nhân ôm vào lòng cũng không hé một chữ. Cậu chỉ nhìn Chu lão phu nhân một lúc, rồi lại nhìn Hồ Ngọc Nhu một lúc. Nước mắt lại không ngừng rơi, trái lại có xu hướng ngày càng dữ dội hơn.

Về mặt Tô thị biểu lộ về quan tâm, tới gần. "Có phải bị ám ức gì không?"

Quý Thành Vân thấy nàng ta đến gần, cậu như thể sợ hãi, cơ thể run lên, lập tức từ trong lòng Chu lão phu nhân nhảy ra, chuyển xuống sau lưng bà.

Tô thị thấy hơi xấu hổ, nhất thời tiến không được mà lùi cũng không xong.

May thay, sự chú ý của mọi người đều dành hết cho Quý Thành Vân, không ai chú ý đến nàng ta cả.

Hồ Ngọc Nhu đứng cạnh Chu lão phu nhân, thấy Quý Thành Vân đáng thương như vậy, cô bước lên ôm cậu, dịu dàng hỏi: "Tiểu Vân, đệ sao thế?"

"Đúng vậy, chuyện gì xảy ra?", Chu lão phu nhân cũng hỏi theo: "Bị ám ức à?"

Quý Thành Vân từ từ ngẩng đầu, nhìn Hồ Ngọc Nhu nói: "Đệ... đệ có thể không đi được không?"

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Ngày* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Đi, cùng đi, người nhà này, đều xấu!

Có thể không đi được không?

Dĩ nhiên không rồi. Cậu nhóc cũng không phải là trẻ mồ côi không cha không mẹ, Chu gia sao có thể nhận nuôi được. Cậu là được có người nhờ vả Chu Thừa Duệ hộ tống vào kinh, trong kinh còn có người nhà ngóng trông, mong chờ cậu về. Nếu không về, Chu Thừa Duệ giải thích với gia đình cậu ta thế nào?

Song nhìn thấy bộ dáng đáng thương của cậu, cậu nói "không được" tới đâu mới không cách nào ra miệng.

Chẳng qua vừa ở Chu gia được bốn năm ngày, cơ thể cậu tuy vẫn gầy gò, nhưng thần sắc của cậu trông tươi tỉnh hơn rất nhiều. Đôi mắt son mài đen ướt át, nhìn mọi người như vậy, ước chừng muốn nhìn thấu cả lòng người.

Hồ Ngọc Nhu thờ dài trong lòng, cuối cùng cũng hạ quyết tâm buông lời tàn nhẫn: "Tiểu Vân, tỷ chuẩn bị giúp đệ một ít đồ ăn vặt và bánh ngọt, mang theo lên đường ăn."

Nghe xong, ánh sáng trong mắt Quý Thành Vân biến mất hoàn toàn.

Cậu cúi đầu, không cho mọi người thấy biểu cảm của mình. "Được, đệ muốn ăn bánh ngọt mà tỷ cho đệ ăn ngày hôm đó."

không khóc không ảm ỉ không tiếp tục cầu xin. Hiểu chuyện như vậy khiến người ta trong nhất thời không biết nói gì cho phải.

Chu lão phu nhân đau lòng muốn chết. Vì bà không có cháu trai nên yêu thương cậu không ngớt, liền vội nói lý với Chu Thừa Duệ: "Thừa Duệ, con muốn đưa thằng bé tới chỗ nào ở Kinh Thành? Có nguy hiểm không? Người ta đối xử tốt với nó chứ?"

Nếu thằng bé ở chỗ không tốt, Chu lão phu nhân thật lòng muốn cho hai đứa con trai nhận nuôi cậu. Trái phải gì chỉ thêm có miệng há mồm ăn thôi, Chu gia nuôi nổi.

Chu Thừa Duệ bất lực, nói: "Nương à, nương có thể yên tâm, có người ở kinh thành đang ngóng trông nó đấy. Người ta còn chờ mồm môi kia, bằng không họ cần gì nhờ cậy đại đường huynh nhờ ta hộ tống nó về chứ."

Về thân phận của Quý Thành Vân, Chu Thừa Duệ không nói cần kê cho Tô thị biết, ngay lúc hân sắp đi, vẫn không có ý tiết lộ. một khi thằng nhóc này trở về ắt tạo ra một phen sóng gió không nhỏ cho Túc Thân vương phủ. Nếu tin tức bị truyền ra, ai biết liệu người ta có chuẩn bị trước hay không.

Thằng bé có cha có mẹ, Chu lão phu nhân biết mình không giữ người được. Bà rút từ trong người ra chiếc khăn và nâng mặt Quý Thành Vân lên. Thấy trên gương mặt nhónhấn đầy nước mắt, bà vừa lau vừa thấy xót xa.

"Cháu ngoan, đừng sợ, có người nhà đang chờ con ở Kinh Thành. Họ sẽ tốt với con, còn tốt hơn ở nhà chúng ta rất nhiều nhiều. Nhà ở Kinh Thành vừa to vừa đẹp, hơn nữa có rất nhiều món ngon. Con sẽ thích." Bà dụ dỗ.

Quý Thành Vân không đáp, không biết cậu có muốn hay không. Dù sao, cậu vẫn liên tục ngoan ngoãn gật đầu với Chu lão phu nhân.

một đứa bé hiểu chuyện như vậy, người nhà cậu nhất định rất thích!

Huống chỉ nhìn về ngoài ốm yếu gầy gò của cậu, nghĩ tới chắc người nhà cậu sẽ yêu thương cậu nhiều hơn, nên bà không lo lắng quá nữa.

Chu lão phu nhân cũng dụi mắt mắt mình, dặn dò Hồ Ngọc Như: "Con mang thằng bé chọn ít điểm tâm đi, vào bếp xem nó thích món nào lấy hết cho nó."

Hồ Ngọc Như vâng lời, vừa đưa tay ra, Quý Thành Vân khéo hiểu lòng người nắm lấy ngay.

Chẳng qua lúc ra cửa với Hồ Ngọc Như, cậu thừa dịp Hồ Ngọc Như không để ý, lặng lẽ quay lại nhìn Chu Thừa Vũ. Thấy vẻ mặt Chu Thừa Vũ thực sự không vui nhìn chăm chăm về phía này, cậu đột nhiên nhếch mép, mỉm cười.

Trực tiếp chọc Chu Thừa Vũ giận tới khóe miệng giật giật.

Chu gia có Tiểu Chiêu hai tuổi, vì vậy nhà bếp có rất nhiều bánh ngọt, không chỉ có bánh ngọt tự làm, mà còn là những món tinh xảo có hình thù bông hoa và động vật mà Tiểu Chiêu thích. Hồ Ngọc Như bảo các đầu bếp lấy tất cả ra, để cho Quý Thành Vân chọn.

Quý Thành Vân rất thực tế, chỉ chọn những món bánh ngọt có vẻ to nhất, đặc biệt là chiếc bánh đường trắng mà Hồ Ngọc Như cho trước đó, cậu chọn nhiều nhất.

Nhóc này...

Hồ Ngọc Như không biết chuyện gì đã xảy ra với Quý Thành Vân ở Kinh Thành. Nhưng nếu cậu thật sự là quý tử được sủng ái trong nhà cao cửa rộng, sao có thể lưu lạc ở bên ngoài? Còn là bộ dạng suy dinh dưỡng, nói rằng ở đó an ổn, kẻ ngốc còn không tin.

Bởi vậy, dù cho thân phận của cậu có cao quý, nhưng trở lại kinh thành, chỉ sợ ở đó chờ là một hồi ác chiến.

Vẫn còn là một cậu nhóc mới ba lớn, không biết cha là ai, mẹ có về không còn, đã phải một mình đối mặt với mấy chuyện như vậy, ngẫm nghĩ xong vừa thấy đáng sợ vừa thấy đáng thương.

Hồ Ngọc Như dứt khoát dẫn Quý Thành Vân về phòng mình, gọi A Quỳnh đem vốn liếng riêng ra, bạc vụn và 2 tờ chi phiếu mệnh giá năm mươi lượng xếp ngay ngắn, kín đáo nhét hết cho Quý Thành Vân.

"Đệ không đi là chuyện không thể nào, tỷ chỉ có ít bạc này thôi, đệ cầm đi. Chính mình mang về cho cẩn thận, tới nhà ở kinh thành, nếu tình hình không khả quan thì dùng lấy ra. Có chút bạc trong tay, dù muốn mua gì ăn hay có tính toán làm gì cũng tiện", cô nói: "Đệ phải nhớ kỹ, sau này không được hồ tì là nổi quạu, không được đánh người, như vậy không ai thích đệ đâu. Còn nữa, đệ nhìn kỹ trong nhà có ai đối tốt với đệ, hay gần gũi tốt với đệ. Vậy thì ... dù là ai đi nữa, đừng dễ dàng tin tưởng, đồ không rõ ràng thì đừng ăn bậy."

"Mấy việc khác tỷ cũng không biết nhiều, tự đệ cẩn thận hơn."

Quý Thành Vân vẫn luôn lắng nghe. Giờ phút này Hồ Ngọc Như dừng lại, cậu mới ngẩng đầu nhìn.

"Đệ biết, có độc, không thể ăn, nương nói rồi." Cậu nói nghiêm túc. "Nương còn nói... nam nhân xấu, nữ nhân đáng tin, nữ nhân tốt."

Hóa ra không phải nhìn mặt, mà là mẹ dạy.

Nhưng mà mẹ dạy gì vậy?

Có nam nhân xấu, đương nhiên cũng có nữ nhân xấu mà!

Lại nghe Quý Thành Vân nói tiếp: "Hãy nhìn vào mắt họ, người xấu, mắt xấu." cậu vốn không hay nói. Giờ nói nhiều vậy, rõ ràng mồ hôi trán đang vội vã rơi.

Mặc dù chỉ nhà ra ba bốn chữ, nhưng tuổi cậu cũng đủ lớn để hiểu ra ý cho người khác hiểu. Hồ Ngọc Như gật đầu, vỗ nhẹ vào lưng cậu, dắt cậu ra cửa.

Chu Thừa Duệ còn gấp rút lên đường.

đi đến cửa, từ xa xa đã thấy Chu Thừa Dệ tới rồi, trái lại Chu Thừa Vũ không ở đó. Có lẽ đang trước bận rộn.

Quý Thành Vân nhìn thấy Chu Thừa Duệ đằng xa, chợt dừng chân lại, quay sang nhìn Hồ Ngọc Như. Rất chân thành khuyên cô. "đi, cùng đi, người nhà này, đều xấu!"

Ý là Chu Thừa Duệ và Chu Thừa Vũ đều không tốt với cậu.

Hồ Ngọc Như hơi giật mình, cũng hơi bất ngờ.

cô dường như không có làm được gì cho cậu nhóc này nhỉ, sao cậu muốn rủ rê cô cùng đi? Chẳng lẽ do ảnh hưởng hưởng lời mẹ nói, nhìn ánh mắt mình quá tốt, thế là khuyên cô?

Hồ Ngọc Như cảm thấy hơi buồn cười, nhưng không suy nghĩ nhiều. cô đâu biết Chu Thừa Vũ từng đe dọa Quý Thành Vân, chỉ cho rằng Quý Thành Vân ám chỉ Chu Thừa Duệ, thế là khuyên lại: "hắn không xấu đâu. Nếu hắn xấu, thì đâu đưa đệ về. Chỉ là tính khí của hắn không tốt, chớ khiêu khích, trên đường nhớ nghe lời chút, đệ biết chưa?"

Quý Thành Vân gật đầu, nhưng lòng đang nghĩ, coi như nam nhân này không xấu, nam nhân kia lại rất xấu, xấu chân chính!

không chỉ ép tỷ ty xinh đẹp này uống canh gà không thích, mà còn đe dọa cậu!

Cậu còn muốn thuyết phục Hồ Ngọc Như, Chu Thừa Duệ đã sai bước, nhắc tay túm lấy cổ áo cậu ta bắt tới. "Đại tẩu, ta dắt nó đi!" Tâm tư nam nhân thô, không lo được Quý Thành Vân có cảm thấy khó chịu hay không. Chỉ qua loa túm lên và đi.

Hồ Ngọc Như không kim được đuổi theo 2 bước, "Tiểu Vân cũng rất tội nghiệp, trên đường đệ đối tốt với đệ ấy chút, đệ ấy thực chất rất ngoan."

Ngoan?

Ngoan cái rắm!

Ồi nữ nhân, chính là mềm lòng. Thằng nhãi này mới khóc một cách đáng thương, đã bị nó qua mặt. Đâu biết rằng, đầu óc thằng nhãi này có vô số tâm cơ!

Dẫu sao mai sau không còn cơ hội gặp gỡ nữa. Chu Thừa Duệ không nói, khoát tay ra hiệu đã biết.

Ngày hôm sau Chu Thừa Duệ đi, Tô thị liền bệnh. Mới sáng sớm đã sai tiểu nha đầu tới tạ lỗi với Chu lão phu nhân, an cũng không thành.

Chu lão phu nhân sốt ruột muốn mời đại phu tới, tiểu nha đầu đưa lời lại lắc đầu: “Lão phu nhân không cần ạ, phu nhân chúng nô tỳ chỉ hơi khó chịu, không cần mời đại phu, nghỉ ngơi hai ngày là tốt. Việc trong nhà cứ theo quy củ tất không loạn. Chỉ có sắp tới tết Trung thu. Phu nhân nói năm nay ngài ấy sợ là có lòng nhưng không có sức. ”

Trong lúc nhất thời Chu lão phu nhân không nghĩ nhiều lắm, chỉ nghĩ trước sau lúc con út về Tô thị thường xin nghỉ mấy ngày. một mặt, có khả năng con út gầy vò con dâu hết sức, mặt khác, con dâu cần dưỡng cơ thể mấy ngày, nói không chừng có cháu mà không hay.

Trời đất bao la, nhưng cái gì cũng không hơn được cháu chắt, Chu lão phu nhân nói ngay: “Người trở lại nói với nàng, đừng quan tâm mấy chuyện này, thân thể là quan trọng nhất. Chờ khỏe rồi hãy quản.”

Tiểu nha đầu vâng dạ rồi đi.

Chu lão phu nhân đau đầu nhất là mấy vấn đề nhân tình tới lui này. Tô thị đã không để ý, bà nhìn về phía Hồ Ngọc Như. "A Như, em dâu đã không tiện, bằng không con giúp đỡ, trước tiên giải quyết Tết Trung thu này đi."

Vừa dứt lời chưa đợi Hồ Ngọc Như đồng ý, bà bỗng nhớ tới xuất thân của Hồ Ngọc Như, giọng điệu không chắc chắn: “Mấy chuyện này... A Như con được không?”

Hồ Ngọc Như đứng là không dám hứa bừa.

đi theo Phương thị học được chút ít, đều là lý thuyết suông, hơn nữa mối quan hệ trong nhà và ngoài nhà thế nào cô còn chưa biết, chủ nhà người ta kiêng kị cái chi, tính cách thế nào cô cũng không nắm được, trong lòng cô thật chất đang dâng trào sự hãi dấy.

Nhưng mà Chu lão phu nhân... bà thì càng không đáng tin.

Hồ Ngọc Như lặng lẽ siết tay lại, nghĩ nghĩ không phải đã nói bản thân sẽ sang sẽ bớt với Chu Thừa Vũ sao? Sau này phân gia, cô cũng đứng ra làm đương gia phu nhân vậy, bây giờ vừa đứng dịp Tô thị dâng lên, cô liền như vậy.

"Mấy năm qua chắc nhị đệ muội có lưu lại tiền lệ. Con về xem hết, nếu có chỗ nào không hiểu con sẽ hỏi phu quân hoặc thỉnh giáo phu nhân Huyện thừa Phương tỷ tỷ, hẳn là không có vấn đề gì chứ ạ?" nói xong mấy lời, Hồ Ngọc Như quay qua nhìn Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ còn tưởng nàng sẽ từ chối.

Trong thời gian hai người ở chung với nhau, ít nhiều chàng cũng nhìn ra được, tính cách của Hồ Ngọc Như thích né tránh. Chàng còn đang tự hỏi nếu nàng từ chối, mình nên thuyết phục nàng ra sao để nàng chấp nhận, lại không ngờ nàng đáp ứng thẳng.

Chàng hơi ngạc nhiên song lại thấy vui vui. Cười khê: "Ồ, có vấn đề nào khó hiểu cứ hỏi ta, nếu ta không ra khỏi cửa hay lên thẳng đường, bất cứ lúc nào cũng có thể vào thư phòng ngoại viện với ta."

Hồ Ngọc Như nhận ra sự khích lệ trong tiếng cười của Chu Thừa Vũ, trong lòng thấy hơi tự tin.

"Được." Gật đầu đồng ý, cô nói với Chu lão phu nhân: "Nương, con sẽ cố gắng, sẽ không có vấn đề gì."

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Sự việc mất mặt như vậy, nàng ta giấu còn không kịp ấy chứ

Vết thương của Không ma ma còn chưa lành, nên người đưa hồ sơ ghi chép mấy năm qua là tiểu nha đầu ban sáng.

cô ta bày về mặt ấy này nói với Hồ Ngọc Như: “Người Không ma ma không dậy nổi, phu nhân chúng nô tỳ vốn có lòng đích thân mang tới, nhưng ngặt nỗi thân mình không cho phép, vừa ra khỏi giường đã cảm thấy chóng mặt vô cùng. Bọn nô tỳ nghĩ đại phu nhân là người vô cùng tốt bụng và hào phóng, vất vả lắm mới khuyên được phu nhân nô tỳ nghỉ lại. Phu nhân nô tỳ cũng dặn dò, ngài xem trước nếu chỗ nào xem không hiểu có thể tới hỏi phu nhân, phu nhân nếu còn nhớ nhất định sẽ nói hết cho ngài.”

Hôm qua người còn đầy gió xuân, khen khí sắc tốt còn cười ngai ngùng, thoáng cái hôm nay tới giường còn không xuống được. Hồ Ngọc Như không thể không nghĩ, chắc không phải Tô thị giả bệnh đầu nh?

Giả bệnh... Là muốn thấy cô không biết làm gì, mắc lỗi à?

Sau đó, cô ta rằng lếch thân bệnh tật tới giải cứu, cho Chu gia biết cô tài giỏi, nhận ra tầm quan trọng của mình? Nếu có ý này thật, Chu lão phu nhân và Chu Thừa Vũ, sao cả hai người không ai thấy ngạc nhiên chút nào?

Có lẽ trong đó có ẩn tình khác.

Tú Hương và Tú Vân không còn nữa, những chuyện này ở Chu gia, xem ra nên gọi A Quỳnh hỏi thăm chút.

Điều quan trọng nhất vào lúc này là bất kể cô ta có tâm tư gì, cô cũng phải làm tốt việc này.

Gọi Quân ma ma tới chép lại hồ sơ, bên này A Quỳnh phát thưởng. Hồ Ngọc Như cười tủm tỉm nói: "Cơ thể của nhị đệ muội là quan trọng nhất, đều là người nhà cả, mấy nghi lễ xã giao đó không cần quan tâm. Được rồi, nhị đệ muội đã không rời giường được thì người về sớm đi, hầu hạ muội ấy cho tốt vào."

Bọn họ vừa đi, Hồ Ngọc Như lập tức lấy sổ ghi chép tới xem. Nhờ phúc của biểu ca Triệu Tịch Ngôn, tiểu nguyên chủ thực chất có chút tài năng, song tới phiên Hồ Ngọc Như, cô chỉ có thể mò mẫm mấy chữ phồn thể này. Dành trọn cả một buổi sáng để đọc xong, mới vừa thấy đầu đau mắt hoa, não căng phồng. Hận không thể bỏ qua không thấy.

Sáng sớm nay Chu Thừa Vũ đã bị gọi đi, cơm trưa cũng không về ăn. Hồ Ngọc Nhu vừa lật sổ vừa ăn đại gì đó, rồi lên nằm giường La Hán lật vờ. Mức độ nghiêm túc này còn hơn lúc tuyển sinh đại học nữa.

A Quỳnh bàn giao công việc với A Kim và A Hương, hai người vừa mua qua tay người mô giới từ hai ngày trước. Về mặt cô nàng sốt ruột y chang Quán ma ma, nói khề gì đó với bà xong, vội chạy ra ngoài hỏi thăm tin tức.

Buổi sáng Hồ Ngọc Nhu nhìn qua một lần, giờ nhìn thêm một lần, thoáng cái thấy được vấn đề. Nội dung ghi lại chắc là sự thật. Người nào gửi quà tới, Chu gia đáp lễ lại, tất cả đều ghi chép rõ ràng. Chẳng qua, quan trọng là lượng quà và nguồn gốc quà thì không viết ra. Ví dụ, đáp lễ Vương gia này là bánh trung thu, Lý gia cũng là bánh trung thu. Nhưng đó là bánh trung thu nào, ít hay nhiều, nhà làm hay mua bên ngoài thì không nói.

Tất nhiên đây chỉ là ví dụ nhỏ nhoi. Chu Thừa Vũ là thanh quan. Ở một nơi giàu có như huyện Trường Châu, Tết Trung thu chắc chắn không có khả năng chỉ nhận được vền vẹn lễ như bánh trung thu thôi.

Nhưng lấy ví dụ này nói đi, đáp lễ bằng bánh trung thu nhà làm hay mua, chỗ này đáng để nghiên cứu đấy.

Mua bên ngoài thì ai cũng có thể mua được. Nếu đáp lễ cái này, có lẽ là họ hàng hơi xa, hoặc chỉ là một nhà buôn bán nhỏ bình thường. Nhưng nếu nhà làm thì khác, mang ý nghĩa khác hẳn. Đối với một huyện Trường Châu nhỏ bé, không cần biết ăn ngon hay không, mà đầu tiên quan tâm là đầu bếp nhà tri huyện làm, hàng hiếm!

Ngoài ra, những năm này, Tô thị có tự mình làm đáp lễ hay không?

Có thì ý nghĩa đó lại khác nữa.

Nhưng tất cả việc này đều không được ghi chép lại. Khi lễ tới không có tham chiếu, thực sự không biết đáp lễ thế nào. Coi như đợi nhận quà xong rồi mới đáp, thì muốn chuẩn bị cũng không kịp nữa rồi.

Giời thật, Tô thị thực sự cho cô một đề khó. cô ta đây là đoán chắc cô không tới cửa hỏi chứ gì? không hẳn, nếu cô mặt dày tới cửa hỏi, cô ta một là viện cớ bệnh không gặp, hai là dứt khoát bảo quên, sau đó có vấn đề phát sinh thì chột nghĩ ra là được rồi.

Xấu thật.

May mắn thay, đây chỉ là Tết Trung thu. Hầu hết chỉ là ăn, coi như có đính kèm, cũng không phải đồ quý báu. Nếu mà lễ tết năm mới, nếu đi lễ hầu phủ công chúa ở kinh thành đồ, đó mới là đi một bước không mắc lỗi mới lạ.

Có vẻ như mình phải mời Phương thị tới dạy rồi.

Chu Thừa Vũ cũng phải hỏi, dù chàng không biết, cũng phải cho chàng ta thấy tâm tư này của Tô thị. không phải là cô ghim thù Tô thị, mà căn bản là Tô thị đang làm khó cô đấy thôi.

Phương thị khách sáo tiễn A Quỳnh về, vừa quay đầu lại là mặt mày sầu khổ. Đây là chuyện gì đây hả, khi này Tô thị cho người truyền lời đầy ám chỉ là đừng giúp đỡ, nhưng trong chớp mắt, Chu đại phu nhân đã cho nha hoàn thiếp thân tới mời.

Tư tâm của nàng đương nhiên nghiêng về Tô thị gần gũi hơn, nhưng Chu đại phu nhân này nàng cũng không đắc tội được. Dù nàng có nóng đầu muốn liều mạng, cũng không qua được ải của lão gia nhà nàng. Nhưng nếu muốn giúp Chu đại phu nhân một tay, chẳng phải là hoàn toàn đắc tội với Tô thị hay sao?

Trong lúc nhất thời Phương thị nóng lòng đi quanh cả phòng, mà lạ gì đâu, chị em dâu nhà họ Chu này muốn phân cao thấp thì phân, trái lại kết cuộc lại làm khó nàng?

Cuối cùng, không có cách nào, nàng vẫn có ý định đến Chu gia, Chu đại phu nhân chắc chắn sẽ đến, nhưng trước hết phải tới chỗ Tô thị một chuyến.

Hai nhà gần nhau, Phương thị không dám trì hoãn Hồ Ngọc Nhu quá lâu. Buổi chiều hôm đó, cô lặng lẽ đến nhĩ phòng Chu gia.

Tô thị hoàn toàn không muốn gặp nàng ta, chỉ kêu tiểu nha đầu tới truyền lời. “Ngươi ra nói ta bệnh rất nặng, không thể ra gió, không thể gặp nàng.” Dừng một chút, nói tiếp: "Hãy nói với nàng ta rằng, mặc dù hiện tại của chưa đủ béo, nhưng nể mặt vẫn đủ độ tuổi. Lão gia nhà nàng ta thích nó, ta đã sai người ở thôn trang chuẩn bị rồi, ta cam đoan gửi tới nhà nàng ta trong dịp Trung thu."

Tiểu nha đầu ra ngoài thưa lại, Không ma ma nằm trên giường không thoải mái đột nhiên lộ ra mặt khẩn cấp. "Phu nhân, ngài làm vậy có được không? Chưa tính việc Phương thị có chịu giúp ngài không, coi như nàng ta giúp ngài rồi. Chuyện không được giải quyết, đại phu nhân bẩm báo với đại lão gia, trong lòng đại lão gia thế nào cũng nhớ một gạch này của ngài."

Tô thị cúi đầu ngẫm nghĩ. Lúc ngẩng đầu lên lại cười tươi. “Bà yên tâm đi, nàng ta không nói cho đại bá đâu.”

sự việc mất mặt như vậy, nàng ta giấu còn không kịp ấy chứ.

Thân là đương gia phu nhân Chu gia, nếu chút việc này cũng làm không được, thì làm sao mai này đại bá có thể yên tâm giao hậu trách cho nàng ta quản? Nàng ta trăm phương ngàn kế đoạt hôn sự của muội muội mình, nếu ngay cả một câu tín nhiệm mà còn không chiếm được, nàng ta tội gì phải làm vậy?

Đừng nói nàng ta, chính bản thân nàng đây, ngày trước vừa mới vào cửa, mẹ chồng không trông cậy được, mỗi bước chân nàng đều tự mình đi. Có bao nhiêu uất ức nàng đều cắn răng ngậm máu nuốt xương, một chút cũng không dám tiết lộ với phu quân, Hồ thị kia, mặt nào nàng ta cũng không thể sánh được với chính mình.

Ngẫm nghĩ, nàng ta không những không nói lại với đại bá, mà còn sai nha hoàn hỏi thăm tiền lệ trong phủ mấy năm qua? Vậy thì vừa hay, những người này đã được nàng sắp xếp đâu đó từ lâu, chỉ chờ nàng ta sa vào bẫy thôi.

Phương thị nghe lời truyền từ tiểu nha đầu, tự nhiên hiểu ý của Tô thị. Nàng ta đây là quyết ý đối đầu với Chu đại phu nhân, giờ nàng ta đang trực tiếp thể hiện thái độ ra cho nàng ta, và chờ nàng tỏ thái độ.

Phương thị hướng về Tô thị, song thế này là bị ép, trong lòng khó tránh được nén giận.

Các người muốn đấu thì đấu, mắc gì ép một người ngoài phải đứng vào phe?

Đứng cũng đứng không được yên!

Tô thị nhắc tới của không chỉ là con của, mấy năm qua hai người qua lại trong âm thầm, ít nhiều có chung bí mật. Mặc dù nàng không cho rằng Tô thị sẽ phản bội mình, nhưng nàng cũng không dám thực sự giúp đỡ Hồ Ngọc Nhu, dầu sao Tô thị còn đang nắm nàng trong tay.

Do đó, Hồ Ngọc Nhu liền phát hiện hôm nay Phương thị có phần lơ đãng. Mặc dù nàng ta báo rõ cấp bậc thương hộ, thân sĩ và quan chức cấp dưới trong huyện nên đáp lễ loại nào chia ra sao, nhưng một câu sáng kiến cũng không cho, không ngờ cuối buổi còn báo nàng hoặc là tới hỏi Tô thị hoặc là gọi hạ nhân trong nhà tới hỏi.

Chính là A Quỳnh hỏi thăm đầy chữ, những năm qua thời điểm Tô thị đáp lễ nàng ta đều có mặt, dù không nhớ hết, cũng nên nhớ một nửa chữ. Nhưng bây giờ nàng ta có một thái độ như vậy, thực chất là không muốn nói đầy thôi. Chẳng lẽ trước khi qua gặp cô, nàng ta đã gặp Tô Thị?

Hồ Ngọc Nhu không hề dấy dưng. Cảm ơn nàng ta xong, khách sáo tiễn nàng ta ra ngoài.

Phương thị có thể nhìn ra Hồ Ngọc Nhu không ngu ngốc, e là đã nhìn thấu tâm tư nàng từ lâu, chỉ là người ta không vạch trần ra, trên mặt còn duy trì tình cảm ngày xưa nữa. Điều này khiến trong lòng Phương thị nửa áy náy nửa xấu hổ, thế nên giây phút khuyên Hồ Ngọc Nhu dừng bước, nàng không kìm được nắm tay nàng ta.

"Hồ gia muội muội, nghe ta khuyên một câu." Nàng thì thầm, "Gia hòa vạn sự hưng."

Lông mày của Hồ Ngọc Nhu khẽ nhúc nhích, không biết đây là ý của nàng ta hay đại diện cho ý Tô thị. Tâm tư của Tô thị quá khó đoán. Tới hiện tại cô vẫn không biết có sao cô ta không thích mình, nên không biết Tô thị tới tuột cùng muốn làm gì.

Thấy cô dường như không hiểu, Phương thị thở dài: "Muội vẫn còn nhỏ lắm, hưởng hồ mới vào cửa. Bây giờ cháu chắt Chu gia chỉ có mỗi nữ nhi thứ xuất. Trọng tâm của muội nên tập trung vào dòng dõi, sớm sinh nhi tử, muội mới vững gót chân ở Chu gia, tới khi ấy muốn đoạt quyền quản gia không muộn."

nói xong không đợi Hồ Ngọc Nhu đáp lời, Phương thị đã xoay người đi mất.

Nhìn bóng lưng cô ta xa dần, cuối cùng Hồ Ngọc Nhu cũng nhận ra chút ít tâm tư Tô thị. cô ta đây là sợ cô đoạt quyền quản gia, nên muốn dạy cô một bài học ả?

Nếu ban đầu cô ta nói, chính cô còn có thể nhượng bộ.

Nhưng giờ đây, cô không thể nhượng bộ được.

không có tiền lệ so sánh, chắc gì không thể đặt lệ mới. cô ta đã không nhân nghĩa như vậy, một khi cô định lệ mới rồi, sau này cô ta dễ gì lấy về được!

Hồ Ngọc Nhu không phải là người thích tranh cường hão thắng, nhưng bị Tô thị gây rắc rối một trận, bỗng có tâm lý dồn hết sức làm cho Tô thị xem thử. Dù sao, lý do gì cũng có tất, chẳng phải Chu Thừa vũ đã nói sao, sớm muộn gì cũng phân gia, nghe nói nhị phòng lên kinh thành, đại phòng tất nhiên giao vào tay nàng quản hoàn toàn.

Quản ma ma không có con, một mực hầu hạ bên người cô. A Quỳnh dù có xuất giá, song một hai năm vẫn quay về giúp đỡ cô, mà A Hương và A Kim mới vào phủ đều được Quản ma ma chọn, dạy dỗ tốt, rất nhanh sẽ là tay phải tay trái giúp cô đỡ dần công việc.

Có người đắc lực bên cạnh, mai này cô có thật sự mang thai, trong nhà vẫn có thể quản lý gọn gàng ngăn nắp như thường!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 43: Khi Chu Thừa Vũ trở về hậu viện, Hồ Ngọc Nhu đang ngủ ngon lành

Đêm khuya vắng lạnh, hai con ngựa lộc cộc đến và dừng lại trước cổng huyện nha.

Chu Thừa Vũ dẫn đầu nhảy xuống ngựa. Sau khi đi về trước hai bước, chàng đột nhiên dừng lại, quay sang phân phó Lô Nghiễm đang muốn đi buộc ngựa. "Lát nữa tới thư phòng ta một chuyến."

Mới sáng sớm đã ra ngoài, tới canh giờ này mới trở về, ngày ba bữa ăn không tốt, đầu óc Lô Nghiễm giây phút này hơi mê man. Nhưng đại nhân đã phân phó, hẳn chỉ có thể chiến đấu hết mình, vội vàng cung kính đáp ứng.

Chu Thừa Vũ liếc hán lần nữa, lúc này mới vào phủ.

Chàng không về chính phòng, đầu tiên là tắm rửa trong thư phòng, xác định mùi máu tươi trên người mình không còn ngửi thấy nữa. Chàng mới bắt giác cảm thấy đói, gọi phòng bếp đưa lên hai bát mì Dương Xuân tới.

Khi Lô Nghiễm đi qua, hán thấy có một bát mì Dương Xuân khác trên bàn, biết được Chu Thừa Vũ để lại cho hán, nhất thời tâm trạng tốt lên. Vốn tưởng rằng có chuyện phân phó cần làm, kết quả là tới ăn mì, trái lại về đỡ phải đánh thức mẹ bận rộn nữa, xem ra đại nhân vẫn nhớ tới khổ lao của hán.

Sau khi tạ ơn, hán bụng bát ăn vài ba miếng đã xong. Trước mặt có bát canh lớn, uống hết một bát như vậy, Lô Nghiễm no nê.

Chu Thừa Vũ đặt đĩa xuống trước hán một bước. Thấy hán ăn xong, chàng chỉ bảo hán đặt bát đĩa xuống. Lô Nghiễm nhận thấy có gì đó sai sai, đại nhân hình như có chuyện phân phó thật, hơn nữa rất quan trọng. hán tức khắc nhìn Chu Thừa Vũ một cách nghiêm túc, nhưng không hiểu sao, trong lòng hán đột nhiên cảm thấy hơi lo lắng.

Chu Thừa Vũ nói: "Năm nay người mười bảy rồi, đúng không?"

Lô Nghiễm càng lo lắng hơn, bối rối gật đầu một cái.

"Mười bảy tuổi, nên thành thân rồi." Chu Thừa Vũ nói thản nhiên.

Trái tim của Lô Nghiễm chợt nhảy một cái. Sao đại nhân bỗng dưng đề cập tới cái này? Đúng, hán đã mười bảy, đích thật có thể thành thân rồi, nhưng bởi vì đại nhân lần nữa tới hai bảy tuổi mới thành thân, hán cũng chưa làm được trò trống gì, nên cha hán tạm thời chưa cho phép hán thành thân

hắn hơi lấp bắp: "Còn, còn chưa gấp ạ."

Đôi mắt Chu Thừa Vũ lạnh dần, còn chưa gấp. Phái rồi, Tú Vân đã đưa đi thôn trang. Lô Nghiễm chưa một lần đi xem qua, thậm chí cả tin tức cũng chưa hỏi một lần. Lần đầu phạm sai, dù không nhìn tới tình cảm cha hắn- Lô Bình, thì Chu Thừa Vũ vẫn có thể tha thứ cho hắn.

Nhưng mà hôm nay!

Hôm nay, ngoài thành xảy ra chuyện giặc cướp giết người cướp của. Thời điểm bọn họ chạy qua, cả nhà thương nhân ba người, một nha đầu và đôi lão bộc, cả sáu người đều bị giết! Thủ pháp gây án vụng về, có vẻ như đây là lần đầu phạm tội. Vậy mà ngay cả bé trai còn nằm trong tá lốt cũng bị chém chết, cho thấy người này vô cùng hung ác. Nếu như không bắt được, khẳng định sẽ còn quay lại gây loạn!

Huyện Trường Châu dưới sự cai trị của chàng suốt chín năm qua coi như là an ổn, mặc dù từng có án mạng phát sinh qua, song đây vẫn là lần đầu tiên xuất hiện vụ án giết người dã man như vậy. Vụ án mạng này, cho dù là vì nhà người chết, hay vì an nguy của bách tính ở huyện Trường Châu, hay thậm chí là chiếc mũ ô sa trên đầu chàng, đều phải được giải quyết càng sớm càng tốt.

Nhưng đương thời điểm này, Lô Nghiễm vậy mà cứ liên tiếp phân tâm

Tại sao hắn lại phân tâm?

Bởi vì nơi xảy ra vụ án mạng, khoảng cách rất gần với thôn trang Quan Tú Vân ở!

Chu Thừa Vũ biết rằng hắn không phải là người máu lạnh, song hắn không chỉ là hạ nhân, mà còn là thiếp thân tùy tùng của chàng, là con mắt khác của chàng, là cánh tay khác của chàng, có một số điều chàng quên mất, Lô Nghiễm nên ghi nhớ giúp chàng. Công việc thiếp thân tùy tùng không phải là việc bất cứ ai cũng có thể làm được. Mấy năm qua, chàng mời sư phụ dạy riêng cho hắn, đích thân chỉ bảo, không phải trắng công. (ý là dạy dỗ vô ích)

Nhưng bây giờ nhìn lại, chẳng phải là trắng công sao?

"Người đây là không có ý định thành thân à?" Chu Thừa Vũ nói, "Vậy cũng được, tùy người. Chẳng qua Tú Vân bên kia, ta thấy không cần phối cho người nông trang, không xứng. Nếu không bán thì để người nhà cô ta tới chuộc về."

Thế sao được!

Mẹ và anh trai chị dâu của Tú Vân là hạng người gì? Nếu Tú Vân trở lại, ngay cả xương cốt nàng ấy cũng không còn! không thể bán, Tú Vân làm nha hoàn trong hậu trạch tri huyện, tuổi này bị bán ra, người ta không cần hỏi cũng biết nhất định có chuyện xảy ra.

Lô Nghiễm thật lòng thích Tú Vân, nhất thời chân mềm nhũn quỳ xuống: "Đại nhân, tiểu...tiểu nhân muốn thành thân, xin đại nhân làm chủ!"

Chu Thừa Vũ lạnh lùng nói: "Người có biết Tú Vân là hạng người gì không?"

một nha đầu không an phận, một nha đầu đầy tham vọng và tâm kế, một nha đầu như vậy, ngay cả Lô Nghiễm, cô ta có thể để ý sao? Nhất là, chàng không có ý định sau này giữ Lô Nghiễm lại bên người. Tuy nói hắn thích Tú Vân không có gì sai, hôm nay bị phân tâm liên tục chỉ coi như thất trách, nhưng bên cạnh chàng cũng tuyệt đối không giữ lại người như vậy. Nhiều nhất, giữ ở nhà làm sai dịch là được.

Tốt xấu gì Lô Nghiễm đã đi theo Chu Thừa Vũ nhiều năm, Chu Thừa Vũ vừa hỏi thế, trong lòng hắn liền hiểu. Khi đó tra hỏi hắn dùng chút thủ đoạn, sợ là đại nhân đã biết.

hắn không dám ngược lên, chỉ nhỏ giọng đáp: "Biết, nhưng, nhưng ta thích nàng."

Thích thật lòng không cần lý do.

Chu Thừa Vũ nói: "Người trở về nói lại với cha người, người không còn thích hợp đi theo ta nữa. Nếu người khó nói, thì bảo cha người tới tìm ta. Thế nên, nếu người muốn thành thân, không cần ta làm chủ. Người không theo ta nữa, cha người sẽ đồng ý cho người cưới vợ sớm."

Giương mặt của Lô Nghiễm đột nhiên trắng bệch, há to miệng, nhưng thủy chung không nói ra lời cầu tình. Hắn thích Tú Vân là thật, đó là lí do đại nhân chắc chắn biết rõ tính toán mảnh khóc hắn đùa giỡn khi đó.

Nếu ngài đã biết, vậy thì chắc chắn không cần hắn nữa.

Tự mình nói còn được, có thể viện lý do, nhưng nếu để cha tới tìm đại nhân.. cha biết được chân tướng, không thể không đánh chết hắn.

Về mặt hắn như đưa đám, gạt đầu mộ cái, thậm chí ngày sau làm gì, hoặc có phải làm sai dịch hay không, hắn cũng không dám hỏi.

.

Khi Chu Thừa Vũ trở về hậu viện, Hồ Ngọc Nhu đang ngủ ngon lành.

Gần Tết Trung thu, sáng tối gì trời cũng se lạnh, thế nên khi cô ngủ một mình, bọc chăn thật chặt, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn trắng như tuyết. Chu Thừa Vũ nhìn cô, bỗng thấy trái tim mệt mỏi cả ngày trở nên lắng xuống bớt. Chàng cúi xuống và hôn lên trán Hồ Ngọc Nhu. Chàng nằm bên ngoài.

Hồ Ngọc Nhu mệt mỏi ngủ thiếp đi, nhưng trong lòng luôn nhớ tới Chu Thừa Vũ. đã gần một tháng kể từ ngày cô gả tới Chu gia, chưa bao giờ Chu Thừa Vũ về phủ muộn tới vậy. Ngay cả khi chàng ta ngủ trong thư phòng, cũng về khá sớm, sáng nay bị gọi đi sớm, nửa đêm vẫn chưa về, làm sao Hồ Ngọc Nhu không lo lắng được.

Nhận thấy cạnh ngoài giường lún xuống, kèm theo bàn tay đặt lên thất lưng. Mặc dù rất tổn sức, Hồ Ngọc Nhu vẫn cố mở mắt ra. "Đại nhân..."

Mang theo âm thanh buồn ngủ nồng đậm, mềm mại và nũng nịu.

Sau đêm tân hôn ấy, Chu Thừa Vũ không đến gần cơ thể của Hồ Ngọc Nhu nữa. Lần này nàng lao vào trong ngực. Giọng điệu mềm mại nũng nịu, cả người thom thom toa toa. Dù rằng Chu Thừa Vũ đang rất mệt nhưng vẫn có ý muốn.

Chỉ là, nàng có vẻ rất mệt mỏi?

Hơn nữa, hôm nay chàng thực sự không có tâm trạng.

Trái lại tâm trạng không hoàn toàn là do mệt mỏi, mà chiếm đa số là có thâm án như vậy dưới sự cai quản của chàng. Miễn là chàng ngấm lại thì không có tâm trạng để làm việc khác nữa.

Ôm chặt người trong lòng lại, Chu Thừa Vũ vỗ về lưng Hồ Ngọc Như: “An tâm ngủ đi, không còn sớm”

Hồ Ngọc Như khe khẽ đáp lại, tìm một tư thế thoải mái, ôm lấy eo của Chu Thừa Vũ. Tôi lại phải ngủ thiếp đi, đang muốn ngủ thiếp đi, bỗng cơ thể như mất trọng lượng, dọa cô sợ tới nỗi mở mắt ra, nhìn chăm chăm vào Chu Thừa Vũ, người cũng đang dõi theo cô. Tay cô không khỏi vỗ nhẹ hai cái lên lưng Chu Thừa Vũ.

"Hôm nay về muộn quá, không có chuyện gì xảy ra chứ?" cô hỏi.

"không." Chu Thừa Vũ đáp nhỏ. Thấy nàng dường như hơi tỉnh táo, thế là lên tinh thần trò chuyện với nàng. "Còn nàng, ta thấy nàng trông rất mệt."

Ta thấy chàng còn mệt hơn.

Vốn Hồ Ngọc Như dự định nói một năm một mười cho Chu Thừa Vũ biết. Nhân tiện, nhờ Chu Thừa Vũ cho cô một ý kiến, nhưng thấy bộ dạng mệt chết này, cô không đành lòng quấy rầy chàng, nhất là trong đêm hôm khuya khoắt.

Trái phải gì vẫn còn khoảng mười ngày nữa lận, không vội.

"Còn may, ngủ đi." Hồ Ngọc Như nói, dẫn đầu nhắm mắt lại.

Chu Thừa Vũ không nói nữa, nhắm mắt lại, dùng cảm cộ cộ đỉnh đầu Hồ Ngọc Như, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Chu Thừa Vũ dậy rất sớm, động tác của chàng nhẹ hết sức có thể, vì vậy không hề phiền hà tới Hồ Ngọc Như. Khi chàng có việc thường không tới thỉnh an Chu lão phu nhân, chỉ ăn sáng đơn giản được bày trong sảnh. Chàng một bên ăn, một bên gọi A Kim đang muốn lui ra, “Gọi A Quỳnh tới đây.”

Kể từ khi A Hương A Kim đến, A Quỳnh thấy không có việc nhất thiết tới trước mặt Chu Thừa Vũ là không tới, nên mấy chuyện đưa bữa sáng như sáng nay, cô nàng tự nhiên trốn tránh phân cho A Hương và A Kim.

Lúc A Kim tới truyền lời Chu Thừa Vũ muốn gặp nàng, nàng sợ tới mức trợn tròn mắt. Nàng đã biết trước đây nàng sai chỗ nào rồi, nàng sợ bản thân nhất thời dỗi không được nên chỉ có thể giảm bớt thời gian xuất hiện cạnh đại nhân. Nàng đã không xuất hiện, còn có lỗi gì mà bắt nữa đây?

Hoặc là, đại nhân chẳng lẽ tính nợ cũ?

A Quỳnh nom nớp lo sợ đi qua. "Lão gia, ngài có gì phân phó ạ?"

Chu Thừa Vũ ngược nhìn liếc cô ta. thật chất chàng ghét cô vô cùng, nhưng lại nghĩ tới qua Hồ Ngọc Như không kể gì cả. Thêm nữa, chàng ách chừng cả ngày nay không về được, nên cần hỏi chuyện từ miệng A Quỳnh, trái lại cũng có lợi.

"Hôm qua, nhị phu nhân có đưa tiền lệ mấy năm trước tới không?"

Hóa ra là hỏi chuyện nhà. Vốn là Hồ Ngọc Như có ý định nói với Chu Thừa Vũ, đương nhiên không bắt người khác giữ bí mật. Thế nên Chu Thừa Vũ hỏi một chút, A Quỳnh lập tức nói: "đưa thì có đưa nhưng không được đủ".

Đưa không đủ?

Chu Thừa Vũ hỏi: “nói vậy là sao?”

A Quỳnh nói hết tẩn tật, cuối cùng nói thêm: "Phu nhân chúng ta rầu muốn chết. Sáng hôm qua xem một lần, trưa chỉ ăn vài ba miếng lung tung, chiều lại xem tiếp. May là có Võ phu nhân tới chỉ dạy phu nhân chúng ta, nhưng trí nhớ của Võ phu nhân kém quá. Nó tỳ đã hỏi thăm mấy năm rồi, năm nào Võ phu nhân cũng giúp nhị phu nhân, thế mà nàng ta quên hết luôn! Làm hại phu nhân chúng ta chỉ có thể tìm cách khác, không có hồ sơ đối chiếu qua, chả biết cuối cùng nghĩ ra được biện pháp nào nữa."

Trách không được đêm qua nhìn nàng mệt mỏi như vậy.

Chu Thừa Vũ nói "Người đi lấy bút nghiên mực tới đây."

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Phu nhân, có người nhà nương ngài muốn gặp ngài.

Múa bút rồng bay, Chu Thừa Vũ rất nhanh đưa cho A Quỳnh một trang giấy viết đầy hơn phân nửa. Nhưng A Quỳnh không biết chữ, cầm tờ giấy xem không hiểu, cuối cùng chỉ có thể nhìn về phía Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ cầm bát lên, húp mấy húp đã sạch bát. Rồi đứng lên muốn đi gấp. "Người thu trước đi. Còn tới Trung thu còn 5 ngày nữa, nếu phu nhân còn chưa nghĩ ra biện pháp nò thì người lấy cho phu nhân xem." Dừng lại, hơi do dự, chàng quay lại. "không nhất định phải là lúc đó. Nếu trong hai ngày này nàng ấy vẫn rừ rượi, cũng có thể đưa cho nàng ấy."

Mấy ngày tới chàng đều rất bận rộn, có lẽ khi chàng về nàng đã ngủ say, thế nên không dễ phát giác ra cảm xúc của nàng là điều hiển nhiên. Chàng đương nhiên hy vọng nàng trưởng thành, nhưng nếu nàng bị việc này ép buộc quá mức, được một mắt mười như vậy không đáng chút nào.

Việc quan trọng đến mấy, cũng không quan trọng hơn người.

"Người là nha hoàn thiếp thân của nàng, đương nhiên hiểu nàng ấy, người giúp ta nhìn chăm chăm vào. Chớ để nàng khó xử." Chu Thừa Vũ lại nhấn nhủ thêm một câu.

A Quỳnh phấn khích không thôi, gật đầu liên tục như gà con được mổ thóc.

Đại nhân chu đáo quá đi!

Mất thấyChu Thừa Vũ chuẩn bị ra ngoài, A Quỳnh chợt ra tới giế đó, lớn tiếng gọi chàng lại:“Đội đã, lão gia! Cái đó... ờ như phu nhân nghĩ ra cách nào đó, ta khônggiao lại tờ giấy này cho phu nhân, mà cách của phu nhân lại không tốt. Làm hư chuyện thì làm sao bây giờ?”

Đến lúc đó, đại nhân chắc không trách tội nàng và phu nhân đâu?

Làm hư chuyện...

Thân phận của chàng còn bày ra đó, huống gì làm huyện lệnh ở Trường Châu này hơn chín năm. Chính là Nhu Nhu có làm hư chuyện thật, cũng không ảnh hưởng mấy đến chàng. Nhiều nhất, thì có hơi mất mặt thôi, người ta thấy chàng cười một thê từ vô dụng, không chừng còn làm nổi bật lên ...

Chu Thừa Vũ cau mày thật chặt. Trước đó chàng còn nghĩ Tô thị vẫn luôn thỏa đáng, sao có thể phạm một sai lầm cấp thấp như vậy. Bây giờ nghĩ lại, e là Tô thị cố tình làm vậy, Nhu Nhu bắt tãi, vừa khéo tòn lên sự tãi giới thông thái của cô ta.

Xưa kia cô ta nhìn tốt vô cùng, có sao từ độ Nhu Nhu vào cửa, cả người thay đổi hẳn?

Chẳng lẽ, bản tính vốn có, những năm qua đều nguỵ trang?

Chu Thừa Vũ cân nhắc một lúc, nói: "Làm hư cũng không sao cả, có ta ở đây, ta bỏ khuyết cho nàng ấy. Hơn nữa, đây là năm đầu nàng làm việc này, là thê từ vừa qua cửa, có làm hư thật cũng không ai dám nói gì."

A Quỳnh nhận được sự đảm bảo, hoàn toàn yên tâm, tiễn Chu Thừa Vũ ra cửa mộtcách cung kính.

Hồ Ngọc Nhu không biết gì về việc này, sáng tỉnh giấc trái lại không còn lo lắng quá như hôm qua nữa. Có chi điểm của Phương thị, tối qua cô nghĩ cần làm gì gì sắp xong rồi.Thức giấc không thấy Chu Thừa Vũ, cô dứt khoát dành chút thời gian để sắp xếp lại. Trước mắt trong lòng hình dung ra đại khái điều lệ rồi.

Ăn điểm tâm và nghỉ ngơi khoảng một khắc, cô mang A kim và A Hương thỉnh an Chu lão phu nhân.

Tô thị không tới như cũ.

Chu lão phu nhân không giữ cô lại, nói là còn tầm mười ngày nữa, có mấy việc phải được chuẩn bị trước. Ngoại trừ quà cáp bên ngoài, chính là trong nhà này, xem như dựa theo quy củ mọi năm, nhưng nếu Tết Trung thu Tô thị chưa chuẩn bị tốt, thì Hồ Ngọc Nhu không thiếu chuyện bận bẻ.

Danh sách ngày tết Trung Thu gồm những loại điểm tâm và trái cây nên được chuẩn bị ở nhà; là một trong những ngày lễ quan trọng của năm, còn phải phát tiền thưởng cho bọn hạ nhân, hoặc cho người nào về nhà ăn tết, biết bao chuyện vật vất vãn vãn phải làm.

Chu lão phu nhân thiếu kiên nhẫn quản, chỉ có thể bàn giao lại cho Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu không thể chối từ, cũng không muốn chối từ. Tô thị còn đang nhịn cười chờ cô xấu mặt kia kia, tất nhiên cô muốn cho Tô thị xem thử, nhà này không có Tô thị cô vẫn quản tốt như thường!

Từ mấy hôm trước, đã có lác đác vài người tới phủ tặng lễ. Sau khi rời khỏi chỗ Chu lão phu nhân, Hồ Ngọc Nhu tới gặp quản gia Lô Bình. Tuy nói Lô Bình tức giận vì con trai đột nhiên không chịu làm tùy tùng bên cạnh Chu Thừa Vũ nữa, nhưng Hồ Ngọc Nhu triệu kiến vẫn không dám trì hoãn, vội vã cung kính chạy qua.

Hồ Ngọc Nhu phân phó ông lấy tờ danh sách lễ đã thu ra, lại hỏi thêm những năm trước mua bánh trung thu, hạt dưa và điểm tâm ở đâu thì năm nayđến đó đặt trước, so với số lượng cũ, năm nay, đặt trước ít hơn chút.

Lô Bình một lòng hướng về Chu Thừa Vũ, biết việc đáp lễ năm nay rơi xuống người Hồ Ngọc Nhu. Lúc này, ông thấy cô đưa rayêu cầu như vậy, vội thuyết phục: "Phu nhân, số lượng đưa ra ngoài hằng năm là cố định. Nếu đặt ít hơn xưa, thì nghĩ lại e là không đủ."

Ông biết tổng số, nhưng phân chia số lượng tới từng nhà nhiều ít, cấp bậc ra sao, thông không biết.

Hồ Ngọc Nhu bảo A Quỳnh đề bàn giao danh sách mà cô đã liệt kê, nói: "Năm nay ta tự lập ra. Đây là danh sách các đồ đã liệt kê. Còn phần Lô quản gia mua về sớm nhất có thể. Mặt khác, ông xem giúp ta có hộp quà đóng gói không, hãy làm cho ta... Ba trăm hộp quà tới đây."

Ba trăm hộp?

Mấy năm qua, nhị phu nhân cũng tự tay làm bánh trung thu, nhưng đưa ra ngoài được mấy nhà trên đầu ngón tay, mà không cần phải kèm theo hộp quà, trực tiếp lấy giấy gói dầu là được, đây đã là mặt mũi lớn lắm rồi.

Lần này... lần này cần tới 300 hộp quà, tổng quà mà Chu gia đáp lễ lại sợ là chưa tới 200 phần nữa. Đây chẳng lẽ là dù cho cấp bậc nhà nào cũng đáp lễ như nhau sao?

Đại phu nhân không hiểu, hay đang có tình gây rối?

không dám bác bỏ ngay trước mặt, lại thấy thái độ kiên quyết của Hồ Ngọc Nhu, ngay cả việc khuyên cũng khuyên không được. Lô Bình chỉ có thể đồng ý trước, sau đó đành quay lại xin ý kiến Chu Thừa Vũ rồi quyết định.

Mặc dù Chu Thừa Vũ bên này cảm thấy bất ngờ,nhưng Hồ Ngọc Nhu đã có chủ ý, nóicho cùng chàng có thể bù lại, thế nên bảo Lô Bình làm theo phân phó của Hồ Ngọc Nhu. Đồng thời, hai tay chàng cũng chuẩn bị, thông lệ mấy năm trước đặt nhiều hay ít, đặt trước bao nhiêu. Chàng luôn cảm thấy, nếu Hồ Ngọc Nhu làm hư việc, sợ là Tô thị dựa theo tiền lệ mà cứu vớt.

Chẳng qua là, tới lúc cần phương pháp bổ sung, không phải do cô ta quyết định.

Sau khi nguyên liệu được mua về, Hồ Ngọc Nhu và nha đầu dưới tay đều bận túi bụi.Bởi vì dựa theo nữ chính trong cốt truyện ban đầu cũng là một nhân sĩ xuyên không, sau này làm ra cả bánh mì và bánh gato ở hiện đại, thế nên đối với bánh trung thu, Hồ Ngọc Nhu đương nhiên có chí khí dâng trào sáng tạo cái mới, biết đâu được bánh trung thu trong cửa hàng ngoài huyện Trường Châu đều được sáng chế mới hết rồi.

cô xin Chu Thừa Vũ viết mấy chữ để làm khuôn. Trong nhà có người già, đương nhiên muốn tặng ‘thợ’, chúc cụ khỏe mạnh sống lâu. Còn nhàbuôn bán mở một cửa làm ăn, vậy thì đáp ‘phát’tiền vô nước, kiếm bộn bẻ. Nhà bình thường viết chữ‘viên’, ý chỉ đón Tết trung thu đoàn viên sum vầy.

Ba trăm hộp quà đều là hộp quà nhỏ. Nhà buôn bán bình thường đương nhiên là một hộp và kèm theo bánh trung thu mua bên ngoài. Mà nhà buôn bán lớn, có quyền góp trong huyện hoặc xây dựng ủng hộ Chu Thừa Vũ, nhóm người này đều là người mặt lớn, vậy thì gom 4 hộp quà lại, hai cái ‘viên’ hai cái ‘thọ’. Còn mấy nhà đặc biệt, thì gom 8 hộp quà lại, 4 cái ‘thọ’ và 4 cái ‘viên’.

Tay nghề của Hồ Ngọc Nhu khá khéo. Làm mấy nhân bánh cho mọi người nếm thử. Sau khi nếm thử, mọi người chọn nhân được chấp nhận làm nhiều chút, nhân còn lại làm ít hơn. Mỗi hộp quà đều viết chữ ‘Chu’, rất tinh tế và nhỏ gọn. Nhìn vào không thấy buồn xin, 4 cái xếp chồng hay 8 cái xếp chồng càng thấy hào phóng và cao cấp. Hồ Ngọc Nhu rất hài lòng.

cô bận rộn bên này tất nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Tô thị. Tô thị biết được, mặc dù hồi tiếc cô không sa vào bẫy của mình, chẳng qua nàng ta không quan tâm lắm. Rốt cuộc, việc Hồ Ngọc Nhu đang làm vào lúc này đúng là ngu si hàng thật giả thật. Nàng ta không biết chi tiết, chỉ cho là đáp lễ ai cũng như ai. Thế nên nàng ta cảm thấy qua Tết Trung thu năm nay một cái, Hồ Ngọc Nhu sẽ thành trò cười của cả huyện.

Nàng ta còn đang do dự có nên nhắc nhở cô hay không, nhưng nghĩ tới Chu Thừa Vũ đã không nói gì, càng không phải người tới hỏi nàng ta, cần gì nàng ta sắp lại chứ?

Nàng vốn không chỉ muốn Hồ Ngọc Nhu xấu mặt, mà còn sau này không dám tranh với nàng nữa. Hơn nữa, nàng muốn Chu Thừa Vũ biết rằng cái nhà này không có nàng là không thể. Ngày đó rõ ràng là lỗi của Chu lão phu nhân, nhưng hẳn lại khiến trách nàng. Nếu không cúi đầu và nói chuyện với nàng thật tốt, thì nàng mai này sao có thể ngóc đầu đây?

Nhưng hẳn ta đã không sợ mất mặt, tự nhiên nàng cũng không sợ.

Thời gian bận rộn trôi qua rất nhanh, quà chuẩn bị xong lần lượt được đáp lại theo thứ tự thu lễ. Khi còn ba ngày nữa đến Trung thu, Hồ Ngọc Nhu vẫn còn gấp gáp.

Đó là Hồ gia, rốt cuộc có đáp lễ hay không, đưa là đưa thế nào. Dựa theo tâm trạng của cô, cô dĩ nhiên không muốn đưa, cô thậm chí còn ước chi có thể một đao cắt đứt vĩnh viễn không còn lui tới Hồ gia nữa.

Song cô không thể chỉ biết lo cho bản thân mình.

Mặc dù đó là nhà cha mẹ vợ, nhưng nếu Chu Thừa Vũ làm quá đáng, vậy thì tương đương với bất hiếu, người khác có thể vịn vào lý do đó công kích chàng.

Chu Thừa Vũ vẫn bận rộn mỗi ngày, chỉ có vào ban đêm bị đánh thức mới nói được hai câu. Về chuyện trò gì đó cô quên rồi, có lúc đau lòng vì chàng mệt mỏi, dĩ nhiên là chưa bao giờ đề cập chuyện này với chàng rồi. Mặc dù chàng không kể xảy ra chuyện gì, nhưng tin tức bên ngoài trong nhà vẫn biết được chút ít. Huyện Trường Châu, xưa nay luôn an ổn và thái bình, hình như có tên tội phạm giết người cực kỳ dã man. Chỉ ngần ngừ trong nửa tháng, nghe nói đã giết mười mấy người rồi. Ban đầu nghe nói giết một nhà 6 người, ngay cả đứa bé trong tá lóc cũng không tha.

Ở nơi chàng cai quản xuất hiện chuyện như vậy, có thể tưởng tượng được tâm trạng của chàng, hiện tại, thực ra không chỉ riêng chàng không, mà toàn bộ bách tính trong huyện Trường Châu này đều bất an trong lòng.

Hồ Ngọc Nhu thờ dài, quyết định không hỏi chàng ta. Cho dù không hài lòng, cô vẫn chuẩn bị quà theo lễ tiết cho người mang qua.

Cũng không biết Triệu Tịch Ngôn thế nào rồi, thi Hương trong tháng này. Sợ là đang ở phủ thành nhĩ?

Hồ Linh và Tiết thị yêu thương Hồ Ngọc Uyển. Sau khi nghe được tiếng gió, bọn họ đương nhiên để trong lòng hôn sự của Hồ Ngọc Uyển. Song mặc kệ thế nào, cô quyết không cho phép Hồ Ngọc Uyển gả cho Triệu Tịch Ngôn, bất luận kẻ nào cũng có thể gả cho Triệu Tịch Ngôn, duy chỉ có Hồ Ngọc Uyển là không thể!

Nếu không, tiểu nguyên chủ chết không cam tâm.

A Kim từ ngoài bước nhanh vào, hành lễ thưa: "Phu nhân, có người nhà mẹ đẻ ngài muốn gặp ngài."

Bây giờ Hồ Ngọc Nhu quản gia, người Hồ gia tới, trước tiên phải báo trước nơi này.

Hồ Ngọc Nhu phiền lòng: "Người tới là ai?"

A Kim đáp: "Từ muội muội của ngài và cô cô Triệu phu nhân."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Còn chưa thật sự gả tới, đâu thể yêu cầu con bé thủ tiết vì con mình

Hồ Ngọc Tiên tới cửa còn có khả năng, nhưng Triệu phu nhân... ơ đây chẳng phải là mẹ của Triệu Tịch Ngôn sao, bà ta tới làm gì?

Hồ Ngọc Nhu không cho A Kim đi đón khách. Thay vào đó, cô sai nàng ta tới gọi Quản ma ma đang nghỉ ngơi lúc này tới nghênh đón, chính cô cũng lập tức vào phòng thay đồ khác. Mặc dù mọi chuyện đã trôi qua được một thời gian, nhưng vị cô cô này tới cửa chắc chắn là có chuyện, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy cần phải cư xử thận trọng.

Nghĩ tới Hồ thị trong trí nhớ của tiểu nguyên chủ, Hồ Ngọc Nhu khó tránh khỏi e ngại khi tiếp xúc với bà ta. không phải bởi vì tính tình Hồ thị không tốt, cũng không phải vì Hồ thị có hiểu lầm gì đó với cô bé. Mà thực sự bởi vì bình thường vị cô cô này đối xử với tiểu nguyên chủ coi như không tệ. Có rất nhiều điều Tiết thị cổ tình không dạy..Hồ thị sẽ tìm cơ hội dạy cho cô bé. Tuy bà có phần ghét bỏ cơ thể cô bé yếu ớt không giỏi giang, nhưng chưa bao giờ ngăn cản con trai gặp cô bé, cũng chưa bao giờ vì con trai mình càng ngày càng trở nên xuất sắc, mà không bằng lòng muốn con dâu như vậy.

Năm đầu không cưới bởi trưởng nữ còn đề tang không thể cưới, mẹ triệu Tịch Ngôn chờ tiểu nguyên chủ. thật sự suy tính rất tốt.

Cho nên đối với một trưởng bối như vậy đến cửa, Hồ Ngọc Nhu không thể nào không lơ lửng. Dù bà có lý do gì đi chăng nữa, nhưng trong mắt vị cô cô này, cô là tiểu nguyên chủ, tiểu nguyên chủ phản bội Triệu Tịch Ngôn. không thể lấy tính tình của mình cư xử, chỉ có thể nhớ lại tình xưa của tiểu nguyên chủ, với cô mà nói đây được coi là một cực hình nhỏ nhỏ.

Thờ dài, Hồ Ngọc Nhu bận bịu chính chu bản thân, không dám ở trong phòng lâu, dẫn A Quỳnh vội vã ra cửa viện nghênh đón.

Ở phía bên kia, Hồ thị và Hồ Ngọc Tiên song song đi tới, vừa đi vừa đánh giá hậu viện huyện nha. Bởi vì giữ chức tới chín năm, hậu viện của huyện nha tương đương với nhà ở dài hạn

của Chu Thừa Vũ, cộng thêm huyện Trường Châu là một vùng đất giàu có. Hậu viện ban đầu đã được sửa chữa không tệ. Sau này Chu Thừa Vũ lại tái sửa chữa mở rộng, không thể không nói, chính là so với phú hộ Hồ gia chẳng thiếu thứ gì.

Hồ Ngọc Tiên càng xem càng thích ý. cô nàng xưa giờ là người thẳng thắn. nói thẳng với Hồ thị và Quán ma ma: "Đại tỷ đúng là trong họa có phúc. Đại tỷ phụ làm chỗ dựa cho tỷ lại đối xử tốt với tỷ, ở Chu gia trôi qua tháng ngày tốt lành. Để ta về kể lại với tam tỷ, bảo đảm tỷ ta tức tới hộc máu!"

Quán ma ma mỉm cười, bà khuyên lơn: "Tứ tiểu thư đừng nói thì tốt hơn. Nhất thời sướng miệng, quay đầu lại nếu bị phụ nhân và tam tiểu thư đề ý thì tháng ngày sau này không được thoải mái."

Hồ Ngọc Tiên trước kia tốt với Hồ Ngọc Nhu, dĩ nhiên thân với Quán ma ma. Bây giờ bị Quán ma ma nhắc nhở, cô nàng cũng không hề giận.

"Ma ma đừng lo lắng, bây giờ hoàn cảnh trong nhà không còn như trước nữa." Hồ Ngọc Tiên nói xong câu đó thì không nói thêm gì nữa, quan trọng là, cô nàng muốn giữ lại tí nói với đại tỷ sau.

Quán ma ma hơi nghi ngờ, song bà nhìn thấy vẻ mặt của Hồ Ngọc Tiên, thế là không hỏi nữa.

Ngược lại người nãy giờ không lên tiếng, Hồ thị, rốt cuộc cũng mở miệng, "A Nhu ở Chu gia, thời gian này thế nào?"

Hồ thị mở miệng, Quán ma ma tất nhiên cư xử một cách thận trọng, trái phải nhìn xung quanh không thấy ai ở gần. Bà mới thở dài một hơi và nói: "không dối gạt chi côphụ nhân, ngày tháng này đại tiểu thư... không thể nói không tốt, trong nhà này, trời có sập xuống chỉ có đại nhân đối xử tốt chút. Còn những người khác, bà bà thì lười quản sự, mặc kệ tiểu thư còn nhỏ tuổi, việc gì cũng ném cho người không quan tâm, chuyện đáp lễ dịp Tết Trung thu này, tiểu thư sầu muốn khóc. Còn có nhị phụ nhân nhà này, mặt ngọt lòng đắng, trước thì tính kẻ đại tiểu thư, sau thì muốn tiểu thư bề mặt, đừng nói tới những kẻ không biết quy củ muốn bò lên giường..."

Sắc mặt của Hồ Ngọc Tiên tức khắc thay đổi. "Sao có thể như vậy!"

Hồ thị cũng hết hồn. Bà nghe xong những lời của Hồ Ngọc Tiên hơi mất hứng. A Nhu gả tới Chu gia khoe khoang tháng ngày tốt đẹp, ý tức là tới nhà bà thì sống không dễ dàng ư? Mặc dù bị hai mẹ con Hồ Ngọc Uyển và Tiết thị tính kế mới thành ra như vậy, nhưng hôm nay đến cùng nó đã yên ổn sống ở Chu gia, sao có thể xứng với con trai mình?

Nghĩ tới con trai mới về mấy ngày trước, nếu không phải bà liều mạng ngăn lại, rồi nóiđổi Hồ Ngọc Nhu tới ngày không thể ra cửa được, bằng không con trai nhất định tới Hồ gia. một khi biết được chân tướng, đừng nói thì Hương đạt được thành tích cao, còn muốn thi Hương nữa hay không đã là một vấn đề, nói gì tới cao hay không cao.

Chính là hôm nay này, thật chất trong tay bà đang giữ thư của con trai!

Sao bà không giận được, coi như không trách nàng ta, song liên quan tới con bà, người làm mẹ như bà sao có thể không giận. Ấy vậy bây giờ, nghe được lời Quán ma ma nói, tức giận trong lòng Hồ thị phút chốc tiêu tán được 7 8 phần, đúng vậy, A Nhu cũng thật đáng thương.

Mới mười lăm tuổi thôi, không thể bắt con bé chết thật.

Con bé thích con bà, suy cho cùng chỉ mới đính hôn, còn chưa thật sự gả tới, đâu thể yêu cầu con bé thủ tiết vì con mình.

Thấy mặt Hồ thị đổi sắc, Quán ma ma mới thở nhẹ nhõm. Bà cũng muốn khoa khoang thể hiện, nhưng bà biết rõ cách làm người của Hồ thị, đại tiểu thư đối xử với Hồ thị như mẹ ruột, bà cũng hiểu. Bà cũng thật sợ. Sợ đại tiểu thư khó khăn lắm mới hòa hợp hòa thuận với đại nhân, lại bị Hồ thị mới tới âm ỉ ra chuyện.

Giờ này cũng chỉ có thể nói sao cho đại tiểu thư đáng thương một chút, làm cho Hồ thị sinh ra cảm giác thương hại, chẳng qua nó còn phụ thuộc vào Hồ thị có mấy phần thật lòng với đại tiểu thư nữa.

Hồ Ngọc Nhu nhìn thấy vài người xa xa tiến về phía cửa viện. cô khẽ háng giọng, nhanh chóng bước lên nghênh đón, kính cẩn hành lễ với Hồ thị. "cô cô ngài đã tới."

"Đại tỷ..." Hồ Ngọc Tiên nước mắt lưng tròng, choàng lên ôm lấy tay cô.

Hồ Ngọc Nhu không nhìn cô nàng, chỉ nhẹ nhàng vỗ cánh tay cô nàng.

Hồ thị thấy Hồ Ngọc Nhu chỉ mặc bộ xanh lục kèm áo ngoài xanh trời, cổ tay trống rỗng, lỗ tai cũng trống rỗng, chỉ cài một cây bạch ngọc trầm trên đầu. Nhìn lại gương mặt, gương mặt nàng trắng bệch, khí sắc miễn cưỡng nhìn được, mắt lại có quầng thâm, dường như cả người mệt mỏi, có lẽ trôi qua không tốt thật.

Rốt cuộc cũng là đứa bé mình nhìn lớn lên, trong lòng Hồ thị hơi đau. Đưa tay đỡ cánh tay kia của Hồ Ngọc Nhu, "Con, con bé này, với cô ruột mà khách sáo làm gì?"

Thái độ của Hồ thị làm Hồ Ngọc Nhu bất ngờ, có điều cô rất vui.

"cô cô" kêu một tiếng cô cô thân thiết, Hồ Ngọc Nhu buông Hồ Ngọc Tiên ra, liếc mắt một cái. Hồ Ngọc Tiên ngậm miệng, hai chị em một trái một phải đỡ Hồ thị, cùng vào chính phòng.

Vào phòng, Hồ Ngọc Nhu đích thân châm trà, đưa tới trước mặt Hồ thị.

Đây đều là những việc tiểu nguyên chủ thường làm, mặc dù thân phận của Hồ Ngọc Nhu đã thay đổi, nhưng Hồ thị hình thành thói quen nhiều năm như vậy, bà an tâm nhận như lẽ thường tình. Nhận trà khẽ nhấp môi, nhìn trong phòng ngoại trừ A Quỳnh và Quán ma ma ra còn có 2 nha hoàn xa lạ, nhân tiện nói: "A Nhu, cô cô có chuyện muốn nói riêng với con."

Đoán trúng là bà không phải tự nhiên tới gặp ta mà.

Hồ Ngọc Nhu đuổi A Hương và A Kim ra, còn lại Quán ma ma và A Quỳnh, nhìn ý của Hồ thị chắc là muốn đuổi ra giữ cửa đây mà.

Lúc này Hồ thị mới đặt tách trà xuống, cầm tay Hồ Ngọc Nhu, nhìn cô một cách cẩn thận. "Nghe nói đại nhân đối xử với con khá tốt?"

Câu này hỏi ra, trên mặt không nhìn ra chút biểu cảm, đáp là đáp thế nào?

Hồ Ngọc Nhu chỉ nói "Tàm tạm"

Hồ thị thở dài: "Ta biết, con ở nhà này bị ám ức, Quán ma ma khi nãy đã nói với ta hết rồi. Bà bà của con không quản gia, còn có nhị đệ muội của con hơn thế nữa. Nhưng xuất giá về nhà chồng, có nhà ai hòa thuận cả đâu. Con đã gả tới Chu gia, miễn là đại nhân tốt với con, có chịu chút tủ thân, cũng phải nhận. Chớ nói với đại nhân, kéo làm phiền hần. Con phải biết, nam nhân ấy, mỗi ngày đều bận rộn với vàng ở bên ngoài, thiếu kiên nhẫn nhất là nghe mấy chuyện nát bét bản thủ trong hậu trạch. Chính con phải trưởng thành, tự mình đứng lên!"

Đây là muốn tốt cho cô à?

Từng câu từng chữ, đúng là rất ra dáng nhà mẹ quan tâm cô.

Bởi vì Hồ Ngọc Nhu không phải là tiểu nguyên chủ, cô đặt mình ở góc độ người qua đường đứng xem, thế nên thời điểm này cô có thể suy nghĩ vấn đề bằng lý trí. Trong lòng vốn hơi cảm động, nhưng nghe xong luôn cảm thấy lời nói của Hồ thị có thâm ý khác. Trái tim không hoàn toàn đặt xuống.

Hồ Ngọc Tiên không nhịn được mở miệng, “cô cô, lời này của cô không đúng rồi. Nam nhân bận rộn bên ngoài mỗi ngày. Đại tỷ không phải cũng bắt đầu quản gia hay sao, cũng bận rộn ở nhà mỗi ngày mà. Nếu ở nhà còn bị ức hiếp, cực khổ như vậy, đáng lẽ phải nói với đại tỷ phụ, để đại tỷ phụ mới chỗ dựa mới đúng.”

Hồ thị không thích đùa cháu gái thứ xuất này, nhất thời quay qua trợn mắt: “Người chỉ là tiểu nha đầu trong nhà, không biết đừng nói lung tung, người muốn hại đại tỷ người sao?”

Hồ Ngọc Tiên không phục, sao thành nàng hại đại tỷ rồi, nàng muốn tốt cho đại tỷ mà!

Nhìn dáng vẻ cô nàng thờ hờn hờn muốn cãi nhau với Hồ thị, Hồ Ngọc Nhu nhanh chóng kéo cô nàng lại. “Ngọc Tiên, được rồi, đại tỷ biết tấm lòng của muội rồi, đừng nói nữa.”

Hồ Ngọc Tiên hừ một tiếng, nhớ tới ngày xưa Hồ Ngọc Nhu không dám to tiếng trước mặt cô cô. Giờ thì đã không còn làm con dâu cô cô nữa, sợ bà ta như vậy làm gì. Biết thế nào bà ta tới đây không có ý tốt mà!

Hồ thị cũng lười tính toán với Hồ Ngọc Tiên, hát đệm xong rồi, thấy Hồ Ngọc Nhu biết điều, bà nói tới chuyện chính luôn: “Thực ra có một câu Ngọc Tiên nói cũng đúng, chẳng hạn như con bị nữ nhân xấu xa Tiết thị hãm hại, ép tới Chu gia. Con cũng đành nói với Chu đại nhân rồi, bảo hắn trút giận đùm con, dạy dỗ Tiết thị là phải.”

Hồ Ngọc Nhu cảnh giác liền.

thật ra có thể hiểu Tiết thị, là vì con gái không hiểu chuyện mới làm thế. Chân chính khơi mào mọi chuyện rõ là Hồ Ngọc Uyển. Mà bà cô này không nhắc một chữ tới Hồ Ngọc Uyển, chỉ nói tới Tiết ý, sẽ không phải đánh chú ý gì chứ?

Hồ Ngọc Uyển kia, cô ta một lòng thích Triệu Tịch Ngôn, một lòng muốn gả cho Triệu Tịch Ngôn.

Hồ Ngọc Nhu không trả lời, Hồ thị chờ một lát rồi nói tiếp: “Nhưng rốt cuộc đó cũng là nhà mẹ đẻ của con, coi như kế mẫu Tiết thị làm sai, nhưng cha con vô tội. Nam nhân bận rộn bên ngoài, sao biết được chuyện trong hậu trạch? Tiết thị đánh ý xấu lên người con, cha con vốn không biết, nếu biết được, bất luận thế nào ông ấy cũng không cho phép chuyện đó xảy ra.”

Ồ hay, Hồ Ngọc Nhu cười lạnh trong lòng, hắt tay Hồ thị ra, để xem bà ta còn nói gì nữa.

Gương mặt của Hồ thị quả nhiên biến thành vẻ bị tổn thương trong chớp mắt. “A Nhu à, con biết đấy, Chu đại nhân đã bức cha con phải đóng cửa hai cửa hàng trong vòng một tháng! không chỉ vậy, các cửa hàng khác trong nhà cũng bị thoát thác tiền bạc, nếu con không quản hắn, Hồ gia sẽ hoàn toàn sụp đổ mất!”

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Nếu ta đáng chết, cô cô cũng nên chết đi!

Chu đại nhân bức Hồ gia đóng cửa hàng?

Nghe thấy tin này, đầu tiên Hồ Ngọc Nhu cảm thấy sững sờ. Mặc dù cô không phải là tiểu nguyên chủ, nhưng rõ ràng tiểu nguyên chủ bị Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển bức tử, dù cho chính cô cũng có chút liên quan, nhưng cô bé lựa chọn cái chết, đó không chứng minh rằng cô bé yếu đuối. Trái lại càng chứng tỏ cô bé là một người can trường, trên người có cỗ khí phách, cô đã chiếm giữ thân xác con gái người ta, không thể trả thù được trong lòng ghen muốn chết.

Bây giờ nghe thấy Chu Thừa Vũ bức cửa hàng của Hồ gia đóng cửa, Hồ Linh tức giận, chắc Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển sống không dễ chịu gì. Đây cũng coi như trút giận thay tiểu nguyên chủ!

Dù không phải cô tự làm, cô cũng vui hết sức.

Hồ thị thấy Hồ Ngọc Nhu không đáp. Sau khi chờ được một lúc, bà nhìn sang thấy thần sắc Hồ Ngọc Nhu trông có vẻ hơi vui?

Bà lập tức hít một hơi khí lạnh, đưa tay đánh lên mu bàn tay của Hồ Ngọc Nhu. "A Nhu, con có nghe ta nói không?"

Hồ Ngọc Nhu bị đánh đau, lông mày nhăn lại. "Tất nhiên nghe ạ." Nhưng đây là mẹ của Triệu Tịch Ngôn, giống mẹ ruột trong lòng tiểu nguyên chủ, có bất mãn chỉ có thể chịu đựng.

đã nói nhiều như vậy, nhưng Hồ Ngọc Nhu một chút làm về cũng không có, Hồ thị cũng sốt ruột. Thay vì quanh co lòng vòng, bà trực lệnh dùng giọng ra lệnh cho Hồ Ngọc Nhu: "Nếu đã nghe thấy, vậy khi nào Chu đại nhân về, con nói lại với hắn, bảo hắn thu tay lại, sau này đừng đối đầu với Hồ gia nữa." nói xong bà dừng lại chút, nói tiếp, "Còn Tiết thị, bà ta vẫn bị nhốt, quý tử A Phi của bà ta cũng một tháng rồi không gặp được. Còn A Uyển muội muội con, nó biết lỗi rồi, ăn chay gần một tháng, ăn đau khổ biết bao, con cũng bớt giận đi!"

Ăn chay chỉ một tháng mà gọi là ăn đau khổ?

Hồ Ngọc Nhu không thể nói hết chân tướng, nhưng cô có thể nói cho Hồ thị biết hôm đó xảy ra chuyện gì. "cô cô có biết, ngày xuất giá gả thay hôm đó ta làm cái gì không?"

Hồ thị không biết Hồ Ngọc Nhu có ý gì, lắc đầu trong ngỡ ngàng.

Hồ Ngọc Tiên nhìn, hơi bối rối khó hiểu.

“Vào sáng sớm cái ngày xuất giá đó, ta chọn tự vẫn. Ba thước lụa trắng đã treo vào cổ ta, ghế kê chân bị đá. Cái cảm giác không thờ nổi dần dần đi vào cõi chết, ta đều cảm nhận được. Nếu không phải sau đó có người cứu, lại bị rót thuốc cho cả người mất sức, thì cô cô à, ta đã chết rồi!” Hồ Ngọc Nhu nói, như thể trước mắt hiện ra một cỗ gai dây bắt lực, vạn bất đắc dĩ chỉ có thể lựa chọn tự tử. Nhưng sao cô bé có thể cam lòng mà chết, cô bé thích biểu ca Triệu Tịch Ngôn như vậy, cô bé còn chưa gả cho huynh ấy, còn chưa kịp sinh con đẻ cái cho huynh ấy mà.

không kim được đồ mất, Hồ Ngọc Nhu đưa tay lên chỉ cổ, "Vết dây hằn ở đây bôi phấn cũng không che được, cả sáu, bảy ngày mới tan mất. Nếu khi ấy ta chết, Hồ Ngọc Uyển chỉ ăn chay một tháng là có thể bù đắp sao? Tiết thị không gặp nhi tử một tháng là có thể bù sao?"

Sao Hồ thị biết được mấy chuyện này, lời vạch trần khiến lòng người thấy lạnh lẽo, bà nhìn mặt mũi Hồ Ngọc Nhu còn vương nét tiểu tụy, bất giác cũng rơi nước mắt.

Bà lấy khăn ra lau nước mắt. Im lặng hồi lâu, bà nói, "Nhưng, nhưng con không chết đó sao? Nếu không chết, thì ... thì không thể tha thứ cho hai người họ sao?"

Huống chi, con đã gả cho huyện lệnh Trường Châu huyện.

Tháng ngày trôi qua, tính ra không hề tệ.

Sao không thể rộng lượng mà tha thứ chứ?

Hồ Ngọc Nhu bất lực, nhưng cô không thể nói sự thật.

cô muốn nói biết bao, đã chết, Hồ Ngọc Nhu vốn đã chết!

hiện tại đứng ở đây chỉ là một du hồn, mặc dù tên giống nhau, nhưng thực tế, cô không phải là cô bé vừa qua mười lăm tuổi đã không còn sinh mệnh!

Hồ Ngọc Nhu tức nói không nổi, nhin lúc lâu mới lên tiếng: "Nếu đã chết thì sao? Nếu không cứu kịp, ta chết rồi, đã sớm chết, ta chỉ mới mười lăm tuổi, còn chưa kịp gả!"

Thiết thời cho tiểu nguyên chủ đối như với Hồ thị như mẹ ruột, vậy mà Hồ thị lại mang thái độ dằn xép ỏn thoả như vậy. Suy cho cùng bà ta có quan tâm tới tiểu nguyên chủ sao? Trong lòng bà ta, tiểu nguyên chủ sợ rằng cũng quan trọng, nhưng đứa cháu gái này có quan trọng tới đâu cũng không quan trọng bằng con trai của bà ta, đúng không? Huống chi bây giờ cô đã gả cho Chu Thừa Vũ, làm tổn thương tới con trai bà ta, nên càng không cần quan tâm tới cô bé nữa.

Trong chớp mắt, Hồ Ngọc Nhu, ngoài việc cảm thấy bất lực sâu sắc, còn có đồng cảm vô bờ với cảnh ngộ của tiểu nguyên chủ. cô gái đáng thương này, trên đời này thật sự có người đối xử với cô bé thật tình sao? Mẹ ruột đã chết, có mẹ kế rồi có luôn cha ghê, thậm chí Hồ thị giống như mẹ ruột, dường như chẳng mấy quan tâm đến cô bé cả.

May thay, bây giờ có cô ở đây.

Nếu là tiểu nguyên chủ, chắc cô bé đau lòng tới chết

"Đại tỷ!" Hồ Ngọc Tiên không kim lòng được, "òà" lên khóc nức nở.

Hồ Ngọc Nhu nhìn em ấy, lúc này mới nhớ tới, à còn có cô em gái. không chỉ có em ấy, mà có A Quỳnh và quân ma ma, còn có... Triệu Tịch Ngôn. Có một người mẹ như Hồ thị, hán ta thì sao?

Có thật như cảm nhận của tiểu nguyên chủ không?

Hai đứa cháu gái ôm nhau khóc lóc, điều này khiến Hồ thị bức mình vô cùng, rồi nhìn Hồ Ngọc Nhu, ánh mắt đứa cháu này nhìn về bà không còn tình cảm thân thương như trước, mà như thể mang theo ba phần hận ý bảy phần chán ghét.

Hồ thị chỉ cảm thấy lửa giận của mình kim nén bỗng bùng lên. Người thực sự giận điên nên là bà mới đúng. Bây giờ bà còn cầm lá thư của con mình trong tay, không biết làm sao mới tốt. Coi như kéo dài được mấy ngày, thì lúc thì Hương trở nên nó cũng biết chân tướng!

Bà còn muốn con mình trừng cử, sẽ lên đường lên kinh thành ngay, năm sau là kì thi mùa xuân rồi, nếu con trai có thể đề tên đầu bảng vàng, đoạt danh trạng nguyên là tốt nhất. Nếu nó biết được chân tướng, mấy chuyện đó chỉ sợ là mơ ước xa vời?

Bà không thể chịu đựng được nữa: "Đó là nhà mẹ đẻ của ngươi. Nhà mẹ đẻ không xong. Ngươi có thể tốt sao? Coi như hiện tại ngươi còn trẻ, nam nhân say mê sắc đẹp của ngươi tốt với ngươi, nhưng một khi tuổi ngươi lớn dần, đến lúc đó không có nhà mẹ đẻ dựa vào, nam nhân không còn tốt với ngươi nữa, thì ngươi làm sao bây giờ?"

"Trong huyện Trường Châu này, người nào không biết ngươi là nữ nhi Hồ gia, cho dù bị mười mươi người tính kế vào đây, nhưng giờ nuôi mười người ăn chay niệm Phật, danh tiếng cũng bị hủy hoại hoàn toàn. Chẳng lẽ còn chưa đủ sao? Ngươi là nữ nhi Hồ gia, nhưng lại xúi giục phu quân chen ép Hồ gia, ức hiếp Hồ gia, một chữ "hiếu" cũng không biết, người khác nhìn vào thấy thế nào? Chính là ra ngoài gặp khác, trên mặt ngươi cũng không vẽ vang gì."

Đúng là lời lẽ của Hồ thị rất có lý, nhưng lời nói lại trộn lẫn tư tâm của bà ta, thành ra khi nói ra không dễ nghe mấy.

Song bà ta đã quen dận tiểu nguyên chủ làm gì là làm nấy. Lần này, thấy Hồ Ngọc Nhu không nghe lời, trái lại còn trách bà ta. Thế là bà càng nói càng khó nghe hơn. "Đừng nói mấy lời này nữa, chính là ngươi, ngươi không đáng chết sao? Nếu bàn luận thật, ngươi đúng là đáng chết, ngươi và Tịch Ngôn đính ước từ bé, từ lâu ngươi đã được định làm con dâu của Triệu gia chúng ta! Nhưng giờ thì sao, ngươi gả tới Chu gia không nói, mà giờ, chắc là đã viên phòng với Chu đại nhân rồi chứ gì? Ngươi như vậy... như vậy..." "Có vẻ như thật sự khó nói tiếp, bà dừng lại một lúc mới nói. "Ta không nói trách ngươi, vậy mà ngươi còn không chịu tha thứ cho người khác! Tam mươi người có lỗi, nhưng sai lại thành đúng, bây giờ ngươi đã là nữ nhân tôn quý nhất huyện Trường Châu!"

Hồ Ngọc Tiên bị lời nói của bà ta dọa hết hồn, quên cả khóc.

Mà Hồ Ngọc Nhu lại bị lời bà ta làm tức cười, thì ra người ta hại tiểu nguyên chủ, lại thành ra tiểu nguyên chủ sai. Sai lại thành đúng, vãi cả sai, bây giờ đứng đây là cô, không phải tiểu nguyên chủ!

Mà dù cho là tiểu nguyên chủ, chỉ đó cũng là do người ta ăn may, tốt số. Đầu thể lấy sai lầm của ngươi ra nguy hiểm, có biết xấu hổ hay không? Nhìn bản mặt lên án của Hồ thị nhìn qua, Hồ Ngọc Nhu nổi bão, cũng lười tôn trọng bà ta nữa.

"Nếu ta đáng chết, cô cô cũng nên chết đi!" Hồ Ngọc Nhu nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng không liên lụy lên người Triệu Tịch Ngôn, "Thân là cô cô, không che chở cháu gái nhà mẹ đẻ, đây là cô không đúng. Thân là bà bà tương lai, nhưng lại để con dâu mình bị người hại, đây là bà bà thất trách. Bây giờ ta đã gả cho Chu đại nhân, cô cô lại không kiếm cơ hội đưa ta trở về, cô cô nghĩ tới cảm nhận của biểu ca không? cô là một bà bà thất trách như vậy không đúng như vậy vô dụng như vậy, quá bất tài, cô cô cần phải tạ tội với liệt tổ liệt tông Triệu gia mới phải!"

Hồ thị ngạc nhiên nhìn Hồ Ngọc Nhu.

Đây còn là cháu gái của bà sao?

Đây còn là con dâu tương lai khéo léo hiểu chuyện nghe lời?

Sao... sao thành ra trào trở thế này,vô lại thế này, thế này...

Bà đưa tay ôm ngực, khó khăn lắm mới nén con giận muốn bùng phát. Giơ ngón tay chỉ về phía Hồ Ngọc Nhu, giọng bà run rẩy. "Người... Người không tuân thủ nữ tắc, không biết kiểm điểm, thế mà nóta đáng chết?"

không tuân thủ nữ tắc?

không biết kiểm điểm?

Tội lớn thật!

Cho dù tiểu nguyên chủ có chưa chết, chắc lúc này cũng bị bức tử nữa!

Hồ Ngọc Nhu bước lên một bước, lãnh đạm nói: “Đúng, cô cô đương nhiên đáng chết! Cháu gái nhà mẹ đẻ của cô không tuân thủ nữ tắc, không biết kiểm điểm. cô cũng là nữ tử Hồ gia, cô cũng không tuân thủ nữ tắc, không biết kiểm điểm, cô có nên chết không? Cháu gái nhà mẹ đẻ của cô làm hại Triệu gia mất mặt trước bao nhiêu người, cô lại là phu nhân Triệu gia vô dụng, không làm được chuyện gì, cô có nên chết hay không?”

Hồ thị tức điên lên, giờ tay muốn tát.

Hồ Ngọc Nhu đề phòng từ trước, trực tiếp giờ tay bắt lấy tay bà.

Nghĩ đến Triệu Tích Ngôn, nghĩ tới tiểu nguyên chủ, mặc dù cô thấy vị Hồ thị này chắc chắn không chán sống, thêm chết nhưng Hồ Ngọc Nhu vẫn tăng thêm tầng bảo đảm “cô cô nếu chết rồi, cũng có thể hóa thành ác quỷ tới tìm ta đòi mạng, bằng không ta tuyệt đối không chết được! Chẳng qua trước khi cô cô chết, cô nên nghĩ tới biểu ca. Chỉ e là biểu ca biết được chân tướng sẽ chịu không nổi. Nếu cô cô lại chết, biểu ca có chuyện gì bất trắc. thì coi như cô cô chết cũng không hết tội.”

Hồ thị căn bản không muốn chết, nực cười thật,đứa đáng chết lại không chết, dựa vào cái gì bắt bà chết?

Có điều giờ phút này bà mới nghĩ tới, Hồ Ngọc Nhu không còn là người bà đánh được nữa rồi.Hồ Ngọc Nhu hiện là phu nhân huyện lệnh Trường Châu huyện. Gặp nàng ta bà phải hành lễ.

thật là, được tiện nghi còn khoe mẽ!

Hồ thị tức xanh mặt bỏ đi.

Bà vừa đi, Hồ Ngọc Tiên cuối cùng cũng có phản ứng. cô nàng nhìn Hồ Ngọc Nhu, trực tiếp vỗ tay. "Đại tỷ! Tỷ...tỷ thật lợi hại!" cô nàng cứ nghĩ đại tỷ luôn luôn nhát gát, nhưng hôm nay nàng thấy, đại tỷ rõ ràng rất có khí thế quyền uy.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu lại đột ngộtngồi phịch xuống ghế.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Chu Thừa Vũ: Ta nhận được thư tình của tên nam nhân khác viết cho vợ mình

Hồ Ngọc Nhu luôn luôn là người yếu đuối, đặc biệt là gặp việc hơi khó khăn liền có tâm lý tránh né. Hôm nay, nói chuyện khác nghiệt với Hồ thị là lần đầu trong đời. Bởi thế Hồ thị vừa đi, cô cũng không thể cầm cự nữa, trực tiếp ngã xuống.

Hồ Ngọc Tiên hết hồn, vội chạy tới kiểm tra xem cô có sao không. "Đại tỷ, tỷ sao vậy?"

Hồ Ngọc Nhu lắc đầu: "Tỷ ổn." Đột nhiên, anh hỏi, "Ngọc Tiên, lời ta vừa nói... Có hơi quá đáng không?"

Há có hơi, mà quá quất đấy chứ.

Hồ Ngọc Tiên gật đầu lập tức, có điều kẻ đó lắc đầu ngay. "Nhưng lời của cô cô còn quá đáng hơn nhiều. rõ ràng là lỗi của mẫu thân và tam tỷ. Dựa vào cái gì mà đổ lỗi lên đầu tỷ chứ! So với lời của cô cô, đại tỷ, tỷ không hề quá đáng, trái lại muội thấy tỷ nói đúng lắm!"

Có trời mới biết, nàng hơi sùng bái đại tỷ rồi đấy.

Nànglà người luôn luôn nuối tức không trời, nhưng từ nhỏ tới lớn hết lần tới tới lần khác đều bị khinh thường. Di nương bắt nàng nhẫn rồi lại nhẫn. Nàng nhịn muốn tắt thở. Chỉ hôm nay, khi nàng thấy đại tỷ làm cô cô tức run người không nói nên lời, bộ dáng không dám ra tay, nàng mới nhận ra quá đã, thấy hả giận gì đâu!

Đại tỷ gả cho đại tỷ phu, đại tỷ phu lại làm quan huyện lệnh Trường Châu huyện. Có phải tương lai nàng cũng gả cho ai đó có thân phận địa vị cao, nàng cũng có thể nói như vậy, không cần phải chịu đựng những cục tức đáng ghét kia nữa?

Thế nhưng nàng chỉ là thứ nữ, người có thân phận có địa vị sợ là chướng mắt nàng.

Hồ Ngọc Tiên chôn một hạt mầm nhỏ vào trong lòng, nhưng vừa chôn xuống đã bị nàng bịt kín lại. Còn sau này à, phải tùy thuộc vào sức sống của hạt mầm nhỏ này có đủ mạnh mẽ hay không.

.

Hồ thị giận tới lạnh lòng, nén lửa giận tới run cả người, ra cửa hát Quân ma ma qua một bên,lão đảo nghiêng ngã ra cửa Chu gia.

Quân ma ma vừa nghe thấy tiếng cãi vã trong phòng, nhưng cụ thể lẫn lộn cái gì thì bà không nghe thấy, Hồ Ngọc Nhu lại không gọi người vào, bà cũng không thể vào nghe lén. Lần này, bà thấy Hồ thị tức thành dạng kia, áng chừng vừa rồi có chuyện xảy ra thật. Bà không yên lòng về Hồ Ngọc Nhu, thế là bảo A Quỳnh đuổi theo tiền Hồ thị về.

A Quỳnh thấy bộ dạng đó của Hồ thị, cô nàng không dám tiến lên, cứ thế đi theo xa xa, cho nên lúc phát giác ra Hồ thị va vào Chu Thừa Vũ ở cửa, đồng thời nói gì đó với Chu Thừa Vũ, tất nhiên không đuổi tới kịp rồi.

Chu Thừa Vũ nhìn Hồ thị, thấy hơi quen. Song lại nhất thời không nhớ ra đó là ai. Nhưng thấy mình dọa người ta quỳ xuống đất, chàng vẫn kêu đứng lên. Còn ba ngày nữa tới Tết Trung thu, có vài người tới tặng lễ muộn, hoặc những người hầu có tuổi ở cửa hàng thốn trang tới là chuyện thường. Chàng cũng không quan tâm, nhắc chân muốn đi.

Hồ thị đứng lên, nhìn theo bóng lưng Chu Thừa Vũ, bỗng nhớ tới lá thư còn giấu trong tay áo. Nghĩ đến tâm trạng của con trai khi viết bức thư này, lại nghĩ tới đứa cháu gái quá đáng kia, bà cân bản giống như nổi điên lên, không thể nghĩ tới Chu Thừa Vũ sẽ tính sổ với con trai, chỉ muốn Hồ Ngọc Nhu sống không tốt là được.

Bà gấp gấp bước lên hai bước, lớn tiếng nói: "Đại nhân, xin chờ chút!"

Chu Thừa Vũ dừng chân lại, quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Hồ thị hồi hả chạy đến, tay run run dâng lên bức thư. "Đại nhân, dân phụ là cô ruột của A Nhu, khi nãy gặp nàng mà quên, quên cái này..." tới lúc này bà bỗng nhớ tới, nếu Chu Thừa Vũ thực sự tức giận, con trai bà hoàn toàn không có trái ngọt để ăn, thế là câu sau kiểu gì cũng không thốt ra được.

Chu Thừa Vũ nhìn thấy bốn chữ "A Nhu thân mến" trên phong bì, trong chớp mắt nhớ tới chữ của Triệu Tịch Ngôn, nét chữ y đúc, đây là thư Triệu Tịch Ngôn viết cho Nhu Nhu!

Chàng nhìn sâu vào mắt Hồ thị, ngay lúc Hồ thị hồi hận muốn rút thư về, chàng đưa tay cầm lấy lá thư.

Siết chặt phong thư trong tay, Chu Thừa Vũ sai bước cực dài vào, cho đến khi tới cửa chính phòng mới chậm lại, dừng chân. Cúi đầu nhìn thoáng qua, kìm lại nỗi xúc động mở thư ra xem. Mẹ của Triệu Tịch Ngôn tới cửa đưa tin, nhưng không bí mật đưa nó cho Nhu Nhu, mà lại lớn gan giao cho chính mình. Bà ta bị điên à?

Chàng nhậm chức ở huyện Trường Châu quả thực làm việc thiện cho bách tính, nhưng suy cho cùng chàng cũng là nam nhân. Hồ thị, đây là và vào mặt chàng ư?

Chàng lo cho con của bà ta bị ảnh hưởng, còn đề cử hấn cho danh sự!

Mà Hồ thị, bà ta muốn nói gì, nói thề từ của chàng và con của bà còn tình cũ ư? không phải, Hồ thị không thực lòng yêu thương Nhu Nhu, nhưng với con trai duy nhất là Triệu Tịch Ngôn thì nhất định thành tâm thương yêu, vậy nên... nhớ tới bóng dáng Hồ thị khi đó, Chu Thừa Vũ sáng tỏ, Hồ thị là bị tức nóng đầu.

Ồ Chu gia mà bị tức điên, là Nhu Nhu làm?

Chu Thừa Vũ lạnh cắt bước vào phòng, tới cửa phòng nghe được bên trong nói chuyện. Chàng liếc mắt ra hiệu A Hương và A Kim, đứng một chỗ mà không bước vào cửa.

Bên trong, Hồ Ngọc Tiên đang kể lại tình huống Hồ gia hiện tại. "Từ ngày tỷ và đại tỷ phụ đi, cha lập tức cấm cửa mẫu thân, cũng không cho phép A Phi tới gặp bà. Việc nhà giao lại cho di nương và Đào di nương quản. Ban đầu cho là tỷ và đại tỷ phụ như vậy đã hài lòng, nhưng cửa hàng trong nhà dần dần có vấn đề, cha mới biết không đúng."

"Ban đầu, có một hai cửa hàng thất thoát tiền bạc. Sau đó, hầu như tất cả cửa hàng đều thất thoát tiền bạc cả. Chuyện này cũng chưa đáng sợ. Hồ gia chúng ta tốt xấu gì ở huyện Trường Châu này được tính là phú hộ. Tạm thời bù đắp vào là được. Nhưng đâu ai biết được vào thời điểm thua lỗ, nhiều khách hàng cũ tới tìm đối thủ cạnh tranh, cứ thế, tiền trong nhà chịu không nổi nữa."

"Nhiều năm qua đều tốt. Đột nhiên, bị chuyện vậy giống như gặp chuyện không may có người mưu hại. Người đầu tiên cha nghĩ tới là đại tỷ phụ. Nhưng ông ấy tới cầu kiến đại tỷ phụ, đại tỷ phụ căn bản không gặp, đúng lúc xảy ra vụ án mạng đã man, đại tỷ phụ cũng thực sự bận rộn. Thế là ông ấy muốn tìm tỷ. Kết quả là, hạ nhân Chu gia đều có lệnh, ông muốn truyền lời căn bản không tới được nơi."

"Ông ấy rất tức giận. Có hai lần ông ấy nhịn không được làm loạn trước nhà tỷ. Nhưng ai biết được... làm loạn một lần liền trực tiếp đóng cửa một cửa hàng, hai cửa hàng có lợi nhuận cao nhất trong nhà đều bị cưỡng chế đóng cửa. Mà mấy cái còn lại đều thị thâm hụt tiền. Cha tức chịu không được, không ngờ về nhà lại ra tay đánh mẫu thân. Muội ở trong phòng mà còn nghe tiếng mẫu thân khóc, có thể tưởng tượng đánh ác cỡ nào. Tam tỷ thế mà thực sự bị phạt quỳ. Hồi đầu chỉ bị phạt chép "nữ giới", dù ở phòng am thì trời qua tốt chán. Mà giờ thì, đúng là không xong đúng nghĩa, cha sai muội tới cầu tình với tỷ, trước đó để ta gặp tỷ ấy. Mỗi sáng tỷ ấy phải quỳ một canh giờ, quỳ liên tục mấy ngày, đầu có tám đệm bỏ đoàn lốt, đầu gối của tỷ ấy cũng không đuổi thẳng được."

Hồ Ngọc Nhu nghe xong hoảng sợ, hỏi: "Ông ta không phải thương Hồ Ngọc Uyển nhất sao?"

Con gái yêu dấu nhất thế mà có thể đối xử như vậy, ông cha này, đúng là một lời khó nói hết!

Hồ Ngọc Tiên đang muốn trả lời, A Quỳnh, người mới vừa chứng kiến cảnh Hồ thị đưa thư Triệu Tịch Ngôn viết cho Chu Thừa Vũ, gương mặt kinh hoàng chạy vào tiểu viện, mắt thấy Chu Thừa Vũ đang đứng ở cửa, A Kim và A Hương giữ cửa thì để mặc cho ngài ấy đứng nghe vợ trong phòng nói chuyện, tìm A Quỳnh muốn nhảy ra ngoài.

Đại tiểu thư và tứ tiểu thư bên trong tuyệt đối đừng nói chuyện không nên nói nha!

"A, đại nhân, ngài đã quay lại!" cô nàng vừa hót hải vào trong viện, còn xa xa, gần như hét lên.

Nghe thấy, Hồ Ngọc Tiên hết hồn đứng dậy ngay lập tức.

Hồ Ngọc Nhu cũng nhìn ra cửa.

Chu Thừa Vũ lúc này mới vào phòng.

"Gặp... gặp qua đại tỷ phụ." Hồ Ngọc Tiên nấp sau lưng Hồ Ngọc Nhu, hành lễ trong lo sợ.

Chu Thừa Vũ khẽ gật đầu. "Tứ muội muội đã tới." chàng nhìn Hồ Ngọc Nhu. Thấy nàng không giống với bộ dạng điên tiết lên. Chàng siết lá thư trong tay, xoay người muốn ra ngoài. "Tứ muội muội khó có được tới đây một chuyến, Nhu Nhu nàng ở đây chơi với muội ấy, giữ muội ấy ở lại ăn cơm trưa đi."

Thời gian chung đụng giữa Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ không tính ngắn lắm, cô có thể nhìn ra được Chu Thừa Vũ có vẻ hơi không vui, nhưng trong nhất thời không nghĩ ra được nguyên nhân. Vừa rồi mấy lời nói của Hồ Ngọc Tiên, Chu Thừa Vũ chắc là không bận tâm, vậy nên mất hứng... chẳng lẽ là do án mạng kia nên phiền não?

cô cũng không nghĩ nhiều, mà anh rể và em vợ đúng là cần tránh gặp, nên cô tới cạnh chàng nói, "Được rồi, thiếp đã biết. Chàng đây là muốn tới thư phòng à, giữa trưa có vẻ ăn cơm không?"

Gần như vậy, Chu Thừa Vũ nhìn Hồ Ngọc Nhuthêm lần nữa, phát hiện sắc mặt nàng vẫn còn sót lại tí tức giận. không biết giữa nàng và Hồ thị có chuyện gì, chẳng lẽ Hồ thị tới chỉ trích nàng?

Bây giờ Hồ Ngọc Tiên đang ở đây, chàng không tiện hỏi.

"đi thư phòng, chẳng qua com vẫn phải ăn. Nếu không có việc khác, chắc sẽ ăn ở thư phòng." chàng không có ý định làm phiền nàng và muội muội nàng trò chuyện, đưa tay vuốt sợi tóc rối xuống mang tai. Chàng nói: "Ồ chung với muội muội vui về vào."

Chu Thừa Vũ vừa đi, A Quỳnh vọt lẹ vào phòng.

Đây Quán ma ma ra ngoài canh cửa, cô nàng kéo Hồ Ngọc Nhu vào nội thất. "Đại tiểu thư, không xong rồi, chết rồi, xảy ra chuyện lớn rồi!" Tiểu nha hoànsớm rơi vào tình trạng rối tung rối mù, vừa nói xong, nước mắt rơi lộp lộp bộp.

"Sao vậy? Chuyện gì xảy ra vậy?" mặt Hồ Ngọc Nhu cũng nghiêm túc hẳn.

A Quỳnh khóc hụ hụ kể lại việc lúc nãy: "cô phu nhân cũng nói do bà nhất thời hồ đồ, khi đi còn sợ tới choáng váng. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ! Đó là thư Triệu biểu thiếu gia viết cho người, cũng không biết nội dung trong thư viết cái gì. Thiếu gia còn chưa biết người đã gả cho người, ngài ấy sẽ viết cái gì nữa?"

sẽ viết gì đây?

Thư tình à?

Hồ Ngọc Nhu thấy cả người không khỏe rồi.

Vậy nên khi nãy Chu Thừa Vũ có phản không vui là vì nhận lá thư này sao?

Bà cô Hồ thị này, thật sự là gan to quá rồi!

không ngờ giúp con trai đưa thư cho Chu Thừa Vũ.

Hồ Ngọc Tiên không có tâm trạng ở lại ăn trưa. Sau khi xảy ra sự cố nghiêm trọng như vậy, cô nàng vội kêu đại tỷ đi tìm đại tỷ phu, nhanh chóng xoay chuyển tình thế.

cô nàng nói: "Đại tỷ, tỷ nhanh chóng tìm đại tỷ phu nói rõ đi. Chuyện này tỷ khôngbiết gì cả. Đại tỷ phu coi như có giận cũng không giận lấy tỷ. Còn về phần chuyện trong nhà tỷ đừng quan tâm. Dù sao, hiện tại cha đâu làm gì được tỷ, muội chỉ thay chân đi một chuyến thôi.Dù sao nhà có nhiều tiền tới đâu thì phân tới chỗ muội và A Nam chẳng được bao nhiêu.Muội không quan tâm"

Hồ Ngọc Nhu thực sự cảm thấy vấn đề có tính nghiêm trọng, ngay lập tức đồng ý.

Tác giả có lời muốn nói: vớ kịch nhỏ:

Chu Thừa Vũ: Ta nhận được thư tình của tên nam nhân khác viết cho vợ mình. thậtcó bệnh mà.

Hồ Ngọc Nhu: Cá nhỏ, thiếp vô tội!

Chu Thừa Vũ: nhỏ ... cá nhỏ?

Triệu Tịch Ngôn: Cá nhỏ, đó không phải là thư tình viết cho vợ người đâu, viết cho người đó.

Chu Thừa Vũ: Người có thể đi chết được rồi

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Tầm mắt của Chu Thừa Vũ cũng lướt qua lá thư đó, trong lòng hiểu rõ

Hồ Ngọc Nhu và Hồ Ngọc Tiên đi ra phòng, đẩy lên tinh thần nói chuyện với Hồ Ngọc Tiên trên đường. "Muội quay lại, nếu vì không thuyết phục được tỷ màcha có tức giận hay muốn làm gì muội, muội nhớ nói với tỷ. Nếu bản thân muội không có tự do, thì cứ sai tiểu nha đầu tới, lát nữa ta dặn dò với người giữ cửa một tiếng."

Nghĩ tới ngay cả tam tỷ còn bị cha thu thập thành dạng đó, Hồ Ngọc Tiên không nói gì, cô nàng gật đầu thật thận trọng.

Hồ Ngọc Nhu nhìn về ngoài nghiêm túc của cô nàng, chợt nghĩ tới em ấy bằng tuổi với Hồ Ngọc Uyển, ở tuổi mười ba, không xa nữa là xuất giá. Em ấy đối đãi với nguyên chủ bằng tám lòng, trước mắt cũng thật lòng với mình, cô có khả năng dĩ nhiên phải giúp một tay.

"Ngọc Tiên, hôn sự của muội đã được quyết định chưa?" cô hỏi.

Thình lình bị hỏi vấn đề này, mặt của Hồ Ngọc Tiên tức khắc đỏ bừng, rồi nghĩ tới những gì vừa mong muốn trong lòng, cô nàng không thể không nghĩ, lẽ nào đại tỷ nhìn thấu được tâm tư của nàng sao? Chuyện si tâm vọng tưởng như vậy, nàng cũng không dám nói.

"Đại tỷ, bây giờ chuyện quan trọng nhất là tỷ nên đi tìm đại tỷ phu kìa." cô nàng vẫn về mặt, có chút ngượng ngùng. "Muội còn không vội."

Nếu còn hiện đại đương nhiên không gấp rồi, nhưng ở cổ đại này thì gấp lắm rồi. Dù sao đâu ai biết được cuối cùng Tiết thị sẽ ra sao. Áng theo tính tình của Hồ Linh, nếu Tiết thị cầu cứu em trai làm quan của bà, Hồ Linh thế nào cũng bỏ qua Tiết thị 100%. Hồ Ngọc Tiên lại gần gũi với cô, ngày trước còn nói đỡ cho cô. thật khó mà đảm bảo Tiết thị không làm phiền được cô, sẽ chuyển sang trên người Hồ Ngọc Tiên.

Hồ Ngọc Nhu thực sự sốt ruột muốn gặp Chu Thừa Vũ, nhưng nếu có chuyện gì xảy ra với Hồ Ngọc Tiên, ở đây không có điện thoại, nếu bên kia mà cản trở Hồ Ngọc Tiên đưa tin ra ngoài, rất có khả năng chuyện có xảy ra cô cũng không biết gì cả.

cô nói thẳng thừng: "Muội nói đỡ cho tỷ ngày trước. Nay lại khuyên tỷ không thành công. Tỷ lo lắng rằng nếu Tiết thị nổi dậy thành công, bà không đối phó được tỷ tất sẽ đối phó muội. Đối với một nữ tử mà nói, chuyện quan trọng nhất cả đời chính là hôn sự. Nếu bà ta muốn hại muội, sẽ gả muội tới nơi bản thủ nát bét, thì khi đó muội có nói với ta cũng không kịp nữa, có lẽ chính ta cũng không biết."

Hồ Ngọc Tiên nghe xong, sắc mặt trắng không còn chút máu.

Đứng rồi, mẫu thân đối với đại tỷ cũng có thể làm ra chuyện hạ thuốc ép gả, huống gì mình chỉ là một thứ nữ. Vốn hôn sự của nàng cũng chẳng trông mong gì ở mẫu thân, nếu lỡ may sau này bà ta hòa hảo lại với cha như ban đầu. Thù này, đúng là có cơ hội gả nàng tới nhà thấp kém.

Chính là nhị tỷ, không phải nhà đó bề ngoài nhìn có vẻ không tệ. Chứ còn ngày tháng bên trong trời qua biết bao khổ, có ai biết được?

"Còn chưa có định, cha bỏ mặc mấy việc này, mẫu thân thì không để tâm." trái lại di nương thì từ khi nàng mười tuổi đã lái nhái. Song di nương chỉ là thiếp thất, nào có cơ hội quen biết nhà trai khá giả, Hồ Ngọc Tiên hơi gấp, "Đại tỷ, muội...muội phải làm sao?"

Bây giờ thời gian không đủ để nói kĩ càng.

Hồ Ngọc Nhu nói: "Thế này đi, muội trở về suy nghĩ kĩ đi, muội muốn gả cho dạng người thế nào. Muội suy nghĩ thật kĩ, xong rồi tìm thời gian gặp tỷ. Nếu không ra được, ta gọi A Quỳnh tới đón muội. Muội nói với ta, ta tìm cách giúp muội xem thử."

Hồ Ngọc Tiên được ăn viên định tâm hoàn (thuốc an thần), mới yên lòng rồi đi.

Hồ Ngọc Nhu trực tiếp quay chân đi tới thư phòng, nhưng không ngờ gặp lại Lô Nghiễm trước cửa thư phòng. Chu Thừa Vũ cảm thấy Hồ Ngọc Nhu còn nhỏ, dù thế nào đi chăng nữa, chẳng không có thói quen bàn bạc với Hồ Ngọc Nhu. Hồ Ngọc Nhu lại là nữ quyền bình thường không hay tiếp xúc với chuyện bên cạnh chàng ta, thế nên chưa biết chàng đã thay đổi tùy từng.

“Đại nhân đang bận à?”

Ai ngờ đầu Lô Nghiễm lại lộ ra vẻ mặt lúng túng, xoắn xuýt nửa ngày mới nhả ra: "...tiểu nhân cũng không biết. Phu nhân tới tìm đại nhân sao?"

Hồ Ngọc Nhu thấy mặt hấn lạ lúng quá, nhưng cô vẫn gặt đầu.

Ai ngờ một khắc sau Lô Nghiễm quỳ thẳng xuống trước mặt cô, "Phu nhân, tiểu nhân có thể cầu ngài một việc không ạ?"

Hồ Ngọc Nhu không thể chấp nhận được việc người khác quỳ xuống trước mặt cô, vội vàng lùi xuống né qua một bên.

"Người đang làm gì vậy? Có gì thì cứ nói thẳng với ta, ta... người nói trước đi, ta mới biết có giúp được người không chứ." không biết có chuyện gì, Hồ Ngọc Nhu không dám đáp ứng bừa.

Lô Nghiễm thấy Hồ Ngọc Nhu thận trọng như vậy, cũng đành nghĩ lại tâm tư, đứng lên cúi đầu nói nhỏ: "Tiểu nhân muốn nhờ phu nhân giúp đỡ nói với đại nhân một tiếng, có thể an bài cho tiểu nhân một việc làm được không." Dừng lại, xong nói tiếp, "Còn có phu nhân, bên người ngài có thiếu người không ạ, tiểu nhân vừa cưới vợ, đúng lúc nàng cũng chưa có việc làm..."

Lô Nghiễm vậy mà cưới vợ rồi?

cô quán gia mà không nghe tí tiếng gió nào, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Hồ Ngọc Nhu xem bộ dạng Lô Nghiễm xuất hiện khúm núm như vậy, khác xa hoàn toàn hình tượng trước đây. Trước kia coi như không phải xuân phong đặc ý, nhưng thân là tùy tùng thiếp thân của Chu Thừa Vũ, thì vẫn rất có thể diện. Chính là ngày đó ở Hồ gia, ban đầu tuy bất ngờ với hành động của Chu Thừa Vũ, song hấn vẫn thể hiện rất tốt.

Thế nên, hấn trêu chọc gì tới Chu Thừa Vũ rồi?

Nếu đúng vậy, cô không thể mơ mơ màng màng giúp được.

"Người thành thân lúc nào, sao ta không thấy tin." Hồ Ngọc Nhu cười.

Nhắc tới hôn sự của mình, Lô Nghiễm vừa buồn vừa vui. Điều đáng buồn là hấn thành thân trong lặng lẽ không có ai tới dự. Cha hấn không cho làm lớn. Cuối cùng, ông chỉ mời vên vện hai, ba bàn ăn cơm coi coi như xong. Nếu như hấn vẫn đi theo bên người đại nhân như trước đây, chuyện này sao có thể. Chẳng qua vui về là, Tú Vân đồng ý gả cho hấn, sau khi thành thân xong cũng đặc biệt dịu dàng và đặc biệt tốt. hiện tại, vợ chồng hai người đều không có việc làm, lâu dài ắt không được, nên hấn chỉ có thể bất chấp cầu xin.

"không có làm ạ, chỉ mở tiệc rượu trong nhà." Lô Nghiễm nhỏ giọng đáp. "Có điều vợ của tiểu nhân phu nhân cũng biết, chính là nha đầu Tú Vân lúc trước, nàng... sự kiện kia là do Tú Hương làm, nàng ấy vô tội. Cầu phu nhân an bài cho nàng một việc làm, việc thô sử (những việc nặng nhọc) cũng được ạ."

Hóa ra là Tú Vân!

Hồ Ngọc Nhu không tin một câu Lô Nghiễm nói, Tú Vân và Tú Hương, ai thông minh, ai ở vị trí chỉ đạo, vừa nhìn liền biết. Chuyện đó dù cho Tú Hương có làm, nhưng Tú Vân chắc chắn không sạch sẽ. Chẳng qua là Tú Vân, ở Chu gia cũng đã nhiều năm rồi, hiểu rõ Chu gia. Nếu điều cô ta tới trước mặt mình, ngày sau có đầu với Tô thị ít nhiều gì cũng đỡ công đi dò la tin tức. Song, suy cho cùng có cô ta, hại cô tổn tâm tư.

Hồ Ngọc Nhu nhất thời không đưa ra quyết định, coi như cô muốn Tú Vân vì biết chuyện Chu gia, nhưng cũng phải bàn bạc với Chu Thừa Vũ đã. Khi ấy Tú Hương và Tú Vân đều bị Chu Thừa Vũ đuổi ra phủ, không có đạo lý nào mình giấu chàng ta trộm người về.

Chỉ có điều... Chu Thừa Vũ quá đáng thật. Hình như chuyện gì cũng không nói với cô cả? Chẳng ta rõ ràng để ý mình, quan tâm mình, vậy lẽ nào không tin bản lĩnh của mình chẳng?

Hồ Ngọc Nhu liếc nhìn Lô Nghiễm, nói: "Ta đã biết, để ta bàn bạc với đại nhân, rồi thông báo cho người."

Tới cửa phòng, gãi sai vật giữ cửa cũng không ngăn lại. Hồ Ngọc Nhu nhẹ nhàng gõ cửa. Chờ Chu Thừa Vũ ngược lên nhìn, mới bước vào.

cô vừa đi vừa nghĩ, nghe xong A Quỳnh nói cô suốt ruột muốn chết, phải nói thế nào đây! Cũng không thể Chu Thừa Vũ còn chưa nói gì, cô đã lên tiếng hỏi trước, Triệu biểu ca viết

thư cho thiệp, chàng để đâu rồi?

Nếu hỏi vậy thật, liệu có chọc Chu Thừa Vũ giận tới mức nhảy dựng lên không?

Tĩnh tâm, Hồ Ngọc Nhu cười cười nói: "đang bận à?"

Chu Thừa Vũ gật đầu, nhìn phía sau cô. "Sao nào, có chuyện gì à?"

Hồ Ngọc Nhu nói: "Từ mười mấy hôm trước có việc, đi trước. Thiệp..." Hồ Ngọc Nhu vừa đi đến bàn, vừa nhìn thấy một phong thư chiếm chỗ trên bàn, vừa đặt xuống, không biết liệu có phải là thư Triệu Tịch Ngôn viết cho cô không, cô ngưng lại trong nháy mắt mới nói tiếp, "Thiệp tới hỏi chàng một chút, trưa nay muốn ăn gì?"

Tầm mắt của Chu Thừa Vũ cũng lướt qua lá thư đó, trong lòng hiểu rõ.

Chắc là A Quỳnh về kìa, nên nàng mới vội vã chạy qua đây.

Nàng hiện tại có tâm tình gì?

Là sợ mình giận nhiều hơn, hay muốn xem thư Triệu Tịch Ngôn viết cho nàng nhiều hơn?

Nghĩ đến khả năng thứ hai, đáy lòng của Chu Thừa Vũ khó tránh khỏi khó chịu, giọng điệu cũng lạnh nhạt hơn mấy phần, "Nàng xem liệu mà làm là được".

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, "Ồ."

Nhìn thấy phản ứng Chu Thừa Vũ lãnh đạm như vậy, Hồ Ngọc Nhu xác định chàng ta quả nhiên tức giận. Đúng rồi, chàng thông minh thế mà, Hồ thị đưa thư Triệu Tịch Ngôn viết cho chàng, đúng là ngu đã mán. Cho dù bà ta bị cô làm tức xui, bà ta cũng không nên làm vậy, đây là hại cô nhưng đồng thời hại cả Triệu Tịch Ngôn!

cô nên làm gì giờ?

Hồ Ngọc Nhu mãi im lặng, Chu Thừa Vũ nhướn mày, "Có gì không?"

Giọng nói lạnh lùng, biểu cảm lãnh đạm, đây là mặt quân vào liền không quen biết?

Lại nói kể từ ngày cô vào Chu gia. Đến cùng có liên lạc với Triệu Tịch Ngôn hay không, chàng ta hiểu rõ nhất, không phải sao? Thời gian trước, cô mỗi ngày đều lo nghĩ chuyện quá cấp đáp lễ, rồi muốn bạc đầu. Chỉ có hai ngày nay mới thoải mái một chút, chàng ta trái lại thì tốt, chỉ vì người ta viết thư cho cô mà tức giận?

cô có thể quản được chính mình, nhưng sao quản được người khác.

Huống gì, Triệu Tịch Ngôn không biết chân tướng, không phải cô tìm cách giấu diếm Triệu Tịch Ngôn.

Hồ Ngọc Nhu càng nhìn bộ dạng này của Chu Thừa Vũ càng không vừa mắt, anh chàng này muốn giận với cô thì cô ... cô không thích sống trong cảnh tranh lạnh, không thích vợ chồng yêu nhau âm ỉ mâu thuẫn, đặc biệt là vì kiểu này!

cô cười cười, dứt khoát bước tới cạnh Chu Thừa Vũ, cầm tay trái chàng ta ngồi xổm xuống. "Chàng vẫn còn bận à? mấy ngày nay ngày nào chàng cũng vội vội vàng vàng, ngay cả thời gian trò chuyện cũng không có."

nói ra đúng là ám ức thiệt, tình trạng vậy cũng đã nửa tháng.

Cảm nhận được Hồ Ngọc Nhu dè dặt lấy lòng, sắc mặt Chu Thừa Vũ từng chút lạnh dần, nhìn Hồ Ngọc Nhu mà trong mắt như không còn chút tình cảm nào. "Nàng muốn nói gì?"

Hồ Ngọc Nhu: "..."

Quả thật muốn học máu, người này thực sự là - không thể nói lý!

cô dùng âm thanh chính mình cũng muốn nổi da gà, nói: "Chàng muốn nghe gì? Chàng muốn nghe gì, ta sẽ nói cái đó."

Chu Thừa Vũ tới đây vốn để viết thư tới phủ thành cho Tri phủ đại nhân, viết cũng viết xong rồi. Vừa hay rảnh rỗi, thế là chàng nhìn Hồ Ngọc Nhu, giọng điệu thân nhiên nói: "Nếu nàng muốn nói, tất nhiên, nàng nói gì thì ta nghe đó."

Hồ Ngọc Nhu: "...". Tôi muốn đi, bài bai!

Vỡ kịch nhỏ:

Phóng viên hoa: Cá nhỏ, xin hỏi người có thật sự tức giận không?

Hồ Ngọc Nhu: Đúng! Nhìn chàng ta như vậy, thật phiền, ta không thể tức giận sao? Có chút nhân quyền được không!

Triệu Tịch Ngôn: không phải, hẳn ta là mừng thầm vì nhận được thư tình của ta, chỉ sợ A Nhu giận lại, nên mới giả vờ tức giận!

Hồ thị: Ta làm gì? Ta đang ở đâu? Ta là ai?

Hồ Ngọc Tiên: a a a a, ta không biết, ta chỉ muốn cười một cái.

Chu Thừa Duệ: bằng sự hiểu biết của ta với đại ca, huynh ấy chính là - muốn tao. Cứ chỉ này... đại khái là muốn đại tẩu dỗ dành đây mà.

Tô thị: Chồng nói đúng, a Nhu Nhu nhanh lên, dùng ngực to của người, dùng eo thon của người, dùng chân dài của người, lên lên lên. ...

Chu Thừa Vũ: Nhị đệ muội đúng là người tốt!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tiểu cô nương Hồ Ngọc Nhu ở độ tuổi này, thích Triệu Tịch Ngôn mới là lẽ thường tình

Bàn tay Chu Thừa Vũ ấm áp, song chàng cho phép Hồ Ngọc Nhu lôi kéo, còn bản thân chẳng có ý cảm lại.

Hồ Ngọc Nhu thăm thờ dài, cô vẫn hơi ngượng, muốn đi quá, nhưng không dám đi. Thôi được rồi, nếu đã nhận thân xác của tiểu nguyên chủ, cũng nên gánh vác quá khứ người ta. Bất kể có phải cô chủ động hay không, song lá thư Triệu Tịch Ngôn viết là thật. Thế nên... tình địch, Chu Thừa Vũ vẫn có một lý do chính đáng để mất hứng.

Nhưng cô chủ động đề cập tới lá thư này không tốt lắm, suy cho cùng có thể có khả năng - Chu Thừa Vũ không đề ý? Mặc dù khả năng này có vẻ nhỏ tới không đáng kể, nhưng nếu cô chủ động đề cập đến, lại có vẻ như chưa đánh mà khai.

Vậy nên nói gì đây?

không nghĩ ra.

Hồ Ngọc Nhu chớp mắt nhìn Chu Thừa Vũ, sắc mặt chàng ta hững hờ, môi mông nhếch lên, ngay cả mắt cũng nhìn công văn trên án thư mà không nhìn cô một cái.

Đúng là tức chết mà.

Hồ Ngọc Nhu phiền não cau mày, đến cùng cũng không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn. cô liền nhích người lên, thoáng cái hôn lên má Chu Thừa Vũ.

Đôi môi mềm mại, như chuồn chuồn lướt nước, nhưng xúc cảm trong khoảng khắc đó, giống như chiếc lông vũ mềm mại... nhẹ nhàng lướt qua tim chàng. Trong lòng Chu Thừa Vũ bỗng chốc trở nên hỗn loạn, cổ nén lăm trên mặt mới không lộ ra khác thường.

Thấy điều này dường như không có ảnh hưởng gì với chàng ta. Hồ Ngọc Nhu nghĩ hôn thì hôn, trái lại không đề ý hôn một lần hay hai lần. Dứt khoát đánh bay mặt mũi ôm lấy cổ Chu Thừa Vũ, hôn lên mặt chàng ta, tiếp đó hôn lên vành tay hơi nóng của chàng ta, cô giống như tự tìm niềm vui vậy, hôn lên khóe môi Chu Thừa Vũ.

Người này giả bộ giỏi thật, nhưng gò má nóng bỏng hoàn toàn bán đứng chàng ta, còn có... Hồ Ngọc Nhu nghiêng tay lắng nghe, nghe thấy nhịp tim của Chu Thừa Vũ đập cực nhanh.

Trong lòng cô không cường nổi đắc ý, chọn đúng cách rồi!

Nhận ra ánh mắt Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ đưa tay ra kéo Hồ Ngọc Nhu lên, nhưng cô xoay người lại, ngồi lên đùi chàng.

Muốn làm gì?

Hồ Ngọc Nhu kinh ngạc, nhưng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chàng chăm chăm.

Đón lấy ánh mắt nhìn không ra cảm xúc của Chu Thừa Vũ, cô im lặng nghĩ, có muốn tiếp tục không? Được rồi, thỏa mãn chàng vậy.

cô cong môi, đang muốn hôn. Ai ngờ đầu môi còn chưa chạm, người đàn ông bất chợt đưa tay đè gáy cô lại, rồi chủ động hôn cô. đã không còn cái hôn ngầy ngô thuở ban đầu, người đàn ông sớm luyện được, chậm chậm đề müt, trêu chọc rong ruổi, một phen dây dưa. Khi cả hai tách ra đều thở hồng hển. Má Hồ Ngọc Nhu ửng hồng, cả người mềm nhũn nằm trong vòm ngực Chu Thừa Vũ.

cô ngược lên, cười híp mắt với Chu Thừa Vũ. đã nhiệt tình thế rồi, có giận cũng vui rồi chứ?

Tuy nhiên, cô vẫn còn quá ngây thơ.

Mặt Chu Thừa Vũ vẫn chưa thả lỏng, chẳng qua chàng ta ôm cô nghiêng về trước một chút, vờ lấy lá thư vào tay, cúi đầu xuống nhìn cô. "Muốn xem à?"

Đây chắc chắn là thư của Triệu Tịch Ngôn.

Hồ Ngọc Nhu đoán mò, trong lòng bất mãn với Chu Thừa Vũ, hôn cũng đã hôn, hôn nồng nhiệt như muốn nuốt chửng cô vào bụng, vậy mà vừa tách ra đã như không quen biết. thật là máu lạnh thật là vô tình thật là vô lý!

cô không dám giả vờ không biết, nên chỉ lắc đầu, cuối cùng đành lòng lại đổ dành người ta. "không muốn xem. Thiếp đã là thê tử của chàng, đã không muốn liên lạc với người xưa, đương nhiên không muốn đọc thư người xưa viết."

Có vẻ như rất hài lòng với câu trả lời của Hồ Ngọc Nhu, Chu Thừa Vũ đặt bức thư xuống, vẻ mặt cũng tươi tỉnh hơn chút. "Cứ thế thích ta?"

Gi? Hồ Ngọc Nhu không hiểu tại sao chàng ta bỗng hỏi thế.

Câu hỏi này có vẻ hơi tự luyến thì phải?

Rốt cuộc suốt nửa ngày nay trên mặt Chu Thừa Vũ cũng xuất hiện nụ cười. Từ đầu, chàng đã nhìn ra nàng thích mình, sau đó thấy được sự thay đổi của Hồ Ngọc Nhu từng chút, nhìn ra được nàng đang cố gắng trưởng thành. Hồ Ngọc Nhu không phải là nữ tử đầu tiên thích chàng, có lẽ trước kia chàng không thích người khác, đương nhiên không thêm quan tâm. Nhưng mà chàng thích Hồ Ngọc Nhu, không cách nào không đề ý được. Chàng hết sức xúc động, thậm chí nhiều khi chỉ nhìn thấy bóng dáng của nàng đã nghĩ, nàng thích chàng chỗ nào, sao cứ thế đã thích chàng như vậy?

Suy cho cùng chàng có chỗ nào tốt?

Nếu là chín năm trước, ít nhất chàng còn có tuổi trẻ, lớn lên tất nhiên là tài tuấn. Song hôn nay chàng đã sắp tới tuổi gây dựng sự nghiệp, so ra thật, Chu Thừa Vũ nghĩ một tiểu cô nương ở độ tuổi này, thích Triệu Tịch Ngôn mới là lẽ thường tình.

Hồ Ngọc Nhu thấy mặt Chu Thừa Vũ nghiêm túc, trái lại cũng nghiêm túc nghĩ lại, cô thật là thích không? Tất nhiên, thuở ban đầu, cô chỉ thích nhân vật Chu Thừa Vũ thôi, thích như thích mình tinh, trong lòng có mê muội. Tự dung rơi vào một thời đại lạ lẫm không biết ngày tháng năm nào, gặp được nhân vật yêu thích trong sách. Có cảm giác mình không hề một mình nữa, có chỗ dựa tinh thần. Nhưng sau đó - tiếp xúc liên tục, nhìn chàng trút giận giúp mình, nhìn chàng bảo vệ mình, che chở mình, quý trọng mình, thế

là cô thích thật.

Thích thật lòng, muốn chia sẻ với chàng, muốn cùng chàng sánh vai chiến đấu.

cô gặt đầu, rất chân thành bày tỏ tấm lòng mình. "Ừm, cứ thế thích chàng."

Thấy cô ngoan ngoãn đáp lời, ngoan ngoãn ngồi trên đùi chàng dán mắt vào chàng, như thể đang mong chờ điều gì đó hoặc chờ đợi chàng tán thành như vậy, Chu Thừa Vũ chỉ cảm thấy, lần đầu tiên trong đời lòng chàng tràn ngập tình mật ý.

Chàng hết sức hài lòng cười ra tiếng, vò tóc của Hồ Ngọc Nhu, ôm chặt lấy người trong lòng, trao thêm một nụ hôn nóng bỏng.

Cuối cùng khi buông tay, Chu Thừa Vũ mới nói chính sự cho Hồ Ngọc Nhu. "Bức thư này là khi ta gặp cô cô nằg ở cửa. Bà ta giao nó cho ta. Ta nhìn thấy bà ấy, hai người cãi nhau à?"

Hồ Ngọc Nhu không muốn nói tới chuyện này, những lời chỉ trích cô cực kì quá đáng, nhưng ở thời đại này, mấy lời bà ta nói nhất định có thể chấp nhận được. cô thực sự không sợ người ta nói, Hồ thị nói ra còn bị cô đốp chất lại không chút khách sáo, nhưng để cô kể lại với Chu Thừa Vũ, bỗng dưng thấy hơi chột dạ.

Lúc này cô chột sọ. có sợ Chu Thừa Vũ cảm thấy cô mới đây đã đi tình biệt luyến (*chuyển tình yêu từ A sang* , cảm thấy cô không biết kiềm chế, lăng lơ.

cô lắc đầu: "không nói gì cả. Bà ta tới cầu xin thay cha thiếp mà thiếp không đáp ứng. Bà ta nổi giận."

Chu Thừa Vũ biết rõ cô nói dối.

Hồ thị là người làm mẹ. Phải giận dữ tới mức nào mới khiến tâm trí bà mơ màng tới cả con trai ruột cũng phớt lờ? thật hiển nhiên, hoàn toàn không thể là lý do Hồ Ngọc Nhu đưa ra.

Có thể là vì Triệu Tịch Ngôn?

Nghĩ tới Triệu Tịch Ngôn, trái tim Chu Thừa Vũ nghẹt lại. Chẳng lẽ nàng nói thích, nói chẳng quan tâm đề ý đều là giả? Triệu Tịch Ngôn là thanh mai trúc mã của nàng, thật chất là tình cũ khó quên?

Hồ Ngọc Nhu không nhìn sắc mặt Chu Thừa Vũ, nhưng cảm nhận được cái ôm ấm áp lạnh xuống hai phần. Vì lương tâm chột dạ, cô tự nhiên biết Chu Thừa Vũ bị sao, vội vả lèo lái: "hồi nãy ở cửa, thiếp thấy Lô Quảng!"

Chu Thừa Vũ chỉ hờ hững: "Hừ?"

Phản ứng của chàng ta chỉ khiến Hồ Ngọc Nhu thêm không hài lòng. "Lô Quảng cầu xin ta nói với chàng, có thể xếp cho hắn và vợ hắn một công việc sai vặt. Chẳng phải hắn là tùy tùng thiếp thân của chàng sao, thế sao phải đi xin việc thế này?"

Chu Thừa Vũ không muốn hiểu tại sao giọng nói của Hồ Ngọc Nhu lại không hài lòng. Chàng chỉ đáp: "hắn đã không còn làm việc cạnh ta nữa. Thiếp thân hiện tại là Bùi Thanh, cuối tháng mới tới."

Hồ Ngọc Nhu không quan tâm đến những lời đằng sau. cô hừ nói: "Ta là thê tử của chàng đó. Nhưng chuyện bên cạnh chàng ta hoàn toàn không hay biết, nói ra há chẳng phải chuyện cười? Hơn nữa, may là khoảng thời gian này không có chuyện chi. Bằng không ta ngờ ngợ ngắc ngắc đi tìm Lô Quảng, há chẳng phải lỡ dở chuyện. Hôm nay Lô Quảng tới tìm ta, ta mới biết hắn thành thân rồi, đối tượng kết hôn lại là Tú Vân! Tất cả ta đều không biết, Chu Thừa Vũ, chuyện này chàng làm không hề đúng. Rốt cuộc chàng có nhớ ta là thê tử của chàng không hả?"

Lời Hồ Ngọc Nhumang theo tính khí trẻ con, cũng không muốn trả lời câu hỏi của Chu Thừa Vũ, tạm thời viện cớ khác trách móc Chu Thừa Vũ trước rồi tính.

Song Chu Thừa Vũ nhìn về rất phẫn nộ rất bất bình của Hồ Ngọc Nhu, thì suy nghĩ liệu mình có thật sự làm sai không. Chàng thật lòng thích cô nàng này, nhưng dường như... không có thói quen thay đổi. Nhiều năm qua, chàng tự quyết định cho bản thân, quyết định cho mẹ, quyết định cho cả nhà, chưa từng thương lượng với ai.

Bây giờ, có cần thiết không?

Mặc dù tuổi nàng còn nhỏ, mặc dù nàng chưa trải đời, nhưng rốt cuộc nàng là vợ của chàng, là người cùng chàng nắm tay nhau đi cả đời. Như nàng đã nói, giữa vợ chồng với nhau nếu có chuyện không biết, rất dễ xảy ra tai nạn.

Chu Thừa Vũ ý thức được mình làm sai. "Lần này ta làm việc không suy nghĩ, lần tới sẽ không." Chàng giải thích một phen tại sao Lô Quảng bị đuổi đi. Cuối cùng nói, "Do đó nàng không biết được hắn đã thành thân, cả ta đây, cũng không hay biết. Nếu ta biết được, bắt kể nhìn vào phần lượng hắn theo ta mấy năm, hay nhìn chức quan gia của cha hắn trong phủ, ta đều nên chuẩn bị một phần lễ."

Hồ Ngọc Nhu rất ư ngạc nhiên. cô thực sự không nhìn ra Lô Quảng là dạng người chỉ vì một cô gái mà đánh đổi cả tương lai. không thể không nói, cô gái nhỏ trong lòng cô hơi hâm mộ với Tú Vân, Lô Quảng đối với cô ta tuyệt đối là chân ái nha!

Chu Thừa Vũ không biết được suy nghĩ của Hồ Ngọc Nhu. Thấy nàng im lặng, chàng hỏi: "Nàng nghĩ gì vậy? Bớt giận chưa?"

Hồ Ngọc Nhu còn đang chột dạ lăm lăm, cô nào có giận gì đâu, đó chỉ là một cái cớ tạm thời. Giờ này Chu Thừa Vũ thắng thần thế này, cô dứt khoát nói hết suy nghĩ về Tú Vân ra. "Hạ nhân thô sử trong viện không biết gì. A Quỳnh và Quán ma ma trước nhất thì từ Hồ gia tới. A Kim và A Hương thì mới vào phủ, có rất nhiều chuyện trong phủ thiếp không biết. Thiếp sợ lỡ may có gì đó thì thiếp ứng phó không kịp... Tú Vân thì khác, thiếp nghĩ mặc dù cô ta từng có ý đồ xấu, nhưng thiếp không để cô ta hùa hạ bên người, chỉ để cô ta làm hạ nhân thô sử, mỗi tối cho cô ta về nhà. Chàng thấy có được không?"

Chưa thấy qua câu hỏi nào mà khí thế hùng hồn lý lẽ thế này.

Lẽ nào, nàng thực sự muốn đổi đãi thành thật với chàng hả?

Chu Thừa Vũ hơi bất đắc dĩ, nhưng nghĩ tới con người Tô thị, nghĩ tới suy đoán của mình, rồi nghĩ tới bỏ một người biết chuyện Chu gia bên người Hồ Ngọc Nhu cũng không hẳn là chuyện xấu.

"Ta gặp cô ta trước rồi quyết định," chàng đáp.

Tác giả có lời muốn nói: Điều quan trọng nhất giữa vợ chồng với nhau là giao tiếp.

Giao tiếp được, có thể tránh được nhiều cuộc cãi vã và chiến tranh lạnh

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Chu Thừa Vũ, chàng điên rồi à?

Thời gian không còn sớm, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy chuyện cũng nói xong rồi, liền giẫy giụa từ trên đùi Chu Thừa Vũ muốn đứng dậy. "Ban này thiếp chưa nói với phòng bếp trưa nay muốn ăn gì. Thiếp đi phân phó một tiếng mới được."

Chu Thừa Vũ không buông tay.

Chàng đâu phải kẻ dễ lừa như vậy, câu hỏi của chàng còn chưa được giải đáp. Một tay vòng qua eo thon của nàng, một tay không khách sáo mở tung vạt áo, trực tiếp sờ lên da thịt trắng nõn nà.

"Ta trả lời câu hỏi của nàng, còn nàng chưa trả lời ta," Chàng thì thầm, những ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, vừa mang ý uy hiếp vừa nồng nhiệt đỉnh điểm.

Người ta cũng đã thăng thần thế rồi, cô còn lừa gạt nữa thì không hay lắm. Hồ Ngọc Nhu đánh châm chọc kể lại lời Hồ thị nói. Chỉ là mấy từ chường tai như không tuân thủ nữ tắc, hồng hạnh xuất tường, cô tự động bỏ qua. Ngoài việc không muốn chụp mầy từ này lên người cô, tránh cho Chu Thừa Vũ nghĩ nhiều, cũng bởi vì qua chuyện Hồ gia cô biết vị này nhà cô không dễ trừu, cô không hy vọng quay đầu lại chàng lại đổ lên đầu Hồ thị, cũng như làm khó dễ Triệu Tịch Ngôn.

Lúc đầu cô hơi phẫn nộ, sau đó đốp cho Hồ thị giận muốn ná thở, cô mới vui lại. Bàn về công phu nã pháo bằng miệng, dù cô không có kinh nghiệm nào, nhưng ồn ào thật, còn không phải cô chiếm thế thượng phong đó sao. Và lại, ánh mắt nhỏ bé tôn sùng của Hồ Ngọc Tiên khi ấy, giờ cô vẫn còn nhớ đây.

cô dựa lưng vào Chu Thừa Thế, vì thế cô không thấy được gương mặt Chu Thừa Vũ lạnh dần, chỉ vì bàn tay của người đàn ông này ngày càng không thành thật, sau đó cô không nói tiếp được nữa, giữa ban ngày ban mặt tại thư phòng, Hồ Ngọc Nhu thấy hơi tội lỗi.

Chu Thừa Vũ chống cằm lên đỉnh đầu nàng, không cho nàng thấy mặt. Hồ thị không biết điều như vậy, dĩ nhiên chàng phải ghim một gạch trong lòng, nhưng trong mỗi câu nói nàng đều có ý bảo vệ, chàng tự nhiên không thể nói với nàng.

Coi như có muốn làm cái gì, tốt nhất là không cho nàng biết, nếu không nàng vẫn sẽ không thể buông tay, chính chàng lại làm gì đó, há chẳng phải đang đẩy nàng ra xa sao.

Khoảng thời gian này, Chu Thừa Vũ vẫn luôn bận rộn với vụ án mạng đã man nọ, chỉ hôm nay mới thoảng có manh mối. Hung thủ có lẽ từ Phù thành tới, dường như có người chống lưng, nói tóm lại, bên chàng không thể bắt được. Trước mặt người nợ đătrón về Phù thành, chỉ có nhờ bên Phù thành hỗ trợ truy lùng.

Vụ án có tiến triển, chàng có thể thở phào nhẹ nhõm, nghĩ từ ngày ấy tới nay không có gần gũi với Hồ Ngọc Nhu. Lúc này, giai nhân đương nằm trong ngực, chàng vuốt ve từ trên xuống dưới, thô hấp dẫn hỗn loạn. Có phần dần lòng không nổi.

Cảm nhận được bàn tay kia rất cuộc không kim được bao phủ trước ngực, mặt Hồ Ngọc Nhu hừng hực. Quay đầu chui vào ngực Chu Thừa Vũ, nói khẽ, "Dừng đi, thiếp, thiếp nên về phân phó bữa trưa."

cô hơi động, khối tròn trong tay cũng run rẩy theo, bởi do cơ thể uốn éo, càng trông giống như một tay nắm không hết. Chu Thừa Vũ từ từ đưa tay rảnh lên, cúi đầu vào tai của Hồ Ngọc Nhu. Hơi thở phả ra nóng hổi.

"Có vẻ như... lớn hơn?" Chàng nỉ non.

Vốn ở hiện đại, Hồ Ngọc Nhu rất to. Thời niên thiếu cô thấy khá xấu hổ, lúc trưởng thành đôi khi lấy làm kiêu ngạo, nhưng nếu bị đàn ông bên ngoài nhìn chăm chăm thì cô rất tức giận. Còn giờ bị Chu Thừa Vũ nói thế, Hồ Ngọc Nhu vô thức run lên, cô thực sự không ngờ tới Chu Thừa Vũ ngày thường trăng thanh gió mát là vậy, mà cũng nói được mấy câu thô tục thế kia.

Thấy trên mặt cô vương nét xấu hổ, Chu Thừa Vũ yêu thích không thôi. Bởi vì Hồ Ngọc Nhu đang ngồi nghiêng một bên, không tiện hành động. Chàng lại sức lớn, trực tiếp ôm Hồ Ngọc Nhu lên, đưa tay vào trong váy cô, để cô ngồi thẳng lên đùi chàng.

Hồ Ngọc Nhu không quan tâm ngại ngùng là gì nữa.

cô cũng sờ sờ tới hai mắt cúi nhìn Chu Thừa Vũ bên dưới mình, rồi nhìn lên gương mặt của Chu Thừa Vũ, không khỏi đánh tiếng trong lòng: không thể nào, chơi lớn vậy luôn?

Lúc này nào có thời gian cho cô phân tâm, Chu Thừa Vũ sờ soạng mở thất lưng cô ra, cúi xuống người cô.

Mặc dù có một linh hồn cõi mở đến từ hiện đại, nhưng đầu gì hiện tại ở đây là cổ đại, tốt nhất là nên nhập gia tùy tục đúng không? Bị hôn ngây ngất ngây ngất, đến lúc nhận thấy bàn tay to kia dọc theo váy cô đi lên, Hồ Ngọc Nhu vẫn mơ màng từ chối: "Bằng không... chúng ta về phòng đi?"

Đáp lại cô là giọng trầm thấp của nam nhân "ừm", nhưng bàn tay đang làm loạn căn bản không dừng lại.

Làn nút thắt trước ngực được giải thoát, nam nhân cúi đầu xuống, mà ngón tay phía dưới cũng không thua kém chen vào, cảm giác tê dại của cơ thể cuối cùng khiến Hồ Ngọc Nhu kìm không được hô khẽ: "Chu Thừa Vũ, chàng điên rồi à?"

Nam nhân quả thật điên rồi.

Khi chưa gặp được nàng còn tốt, vừa gặp nàng, coi xiêm y nàng ra, mới biết chàng muốn nàng cởi nào, muốn sắp phát điên.

Chỉ là đến cùng, nam nhân này còn sót lại tia lý trí. không phải vì bản thân chàng, mà là vì nàng, nếu nàng ở lại thư phòng quá lâu, nếu nàng ra ngoài với xiêm y quá xốc xếch, người bên ngoài không nghĩ gì về chàng, nhưng lại khinh thường nàng.

Do đó, nam nhân cũng không buông thả, chỉ làm nàng sung sướng một lần, ôm người đứng không vững lên án thư, cúi người thắt nút áo nàng lại, vuốt phẳng phiu áo váy, xác nhận không có vấn đề gì nữa, mới ôm người đi.

Hồ Ngọc Nhungrưng đến nỗi không có mặt mũi nhìn chàng.

cô lại có thể...bị ngón tay chàng..

Chu Thừa Vũ cúi xuống nhìn hai lỗ tai ửng hồng, khẽ mỉm cười. một mặt đi ra cửa một mặt nói: "Nàng úp mặt vào ngực ta đi. Ta ôm nàng về phòng, nói nàng ngủ quên."

Hồ Ngọc Nhu đập nhẹ vào lồng ngực chàng ta.

cô cũng tự hỏi trong lòng, có thể không?

Chu Thừa Vũdường như biết côđang nghĩ gì, nói: "Nếu thả nàng xuống, người khác càng muốn xem nàng có thay đổi gì không, huống gì nàng chắc mình đi nỗi chứ?"

Ok, cô chắc chắn không thể, đôi chân bủn rủn như không phải của mình.

Cả hai đều không để ý tới bức thư. Hồ Ngọc Nhu chỉ vui mặt vào ngực chàng. Quần áo của Chu Thừa Vũ không khác thường, mặt cũng lạnh lùng như thường lệ, ôm người ra khỏi thư phòng.

không ngờ khi ra tới cửa gặp phải Tô thị.

Tô thị đi cùng Không ma ma, hầu hết mọi việc của Tô thị trước mắt đều do Không ma ma làm, Không ma ma tuy hiện giờ không khỏe hẳn, nhưng xuất đầu ra hầu hạ rồi. Hai người họ từ xa thấy Chu Thừa Vũ đang ôm người đi đến. Đầu ngẩng người tại chỗ, chờ tới khi Chu Thừa Vũ tới gần, mới lấy lại tinh thần.

Chu Thừa Vũ gặp Tô thị, chân mày nhíu lại, trầm giọng nói: "Có việc?"

trên mặt Tô thị giương lên nụ cười, bởi vì cô ta không biết người trong ngực là Hồ Ngọc Nhu, còn cho là người khác. Cho nên trong lòng đắc ý, trên mặt cũng lộ ra mấy phần, có điều không hỏi, chỉ nói: "Đại ca, ta đến đây hỏi một chút, sắp tới tết trung thu. Phu quân truyền tin về, có về kịp tết Trung thu không ạ?"

một năm chỉ có một ngày Tết trung thu đoàn viên,Tô thị rất muốn trải qua cùng với Chu Thừa Duệ.

Chu Thừa Vũ lắc đầu, lạnh nhạt đáp: "Nếu đệ ấy ở một mình, trái phải gì về cũng độ mười lăm ngày. Bây giờ đệ ấy còn mang theo một thằng bé. Ấng chừng nhanh nhất cũng phải mất 20 ngày tới. Đó là còn chưa tính bị trì hoãn trong kinh thành."

Chu Thừa Duệ hiếm khi đến Kinh Thành, nhàcha vợ phải đến một chuyếnchỗ đại đường ca, nhị đường ca cũng phải tới một chuyến. Trong vòng một tháng về tới là tốt lắm rồi.

Gương mặt Tô thị lộ vẻ thất vọng, phu quân rõ ràng đã hứa với nàng sẽ quay lại sớm, tranh thủ trong 12 ngày.

Chu Thừa Vũ không có tâm trạng ở đây khổ sở với cô ta, lạnh lùng nói: "Có việc khác?"

Tô thị vội lắc đầu. "không, đại ca đi thông thả."

Chu Thừa Vũ gật đầu, ôm Hồ Ngọc Nhu sải bước đi.

Tô thị nhìn theo bóng lưng họ, thất vọng trên mặt dần tan biến, trái lại ý cười lan tỏa. Xem ra đại bá ăn mặn mới biết được nữ nhân tốt, bây giờ mới nửa tháng không gần gũi với Hồ thị đã coi trọng nữ nhân khác.

Thực sự là quá tốt.

Nàng một chút cũng không đợi được, muốn tới xem giờ phút này Hồ thị có phản ứng thế nào. Chỉ không biết người trong ngực của đại bá là ai, là nha hoàn trong nhà, hay nữ nhân người bên ngoài tặng cho đại ca đưa vào phủ làm thiếp?

Nàng nhỏ giọng phân phó Không ma ma: "đi thăm dò xem người đại bá ôm là ai."

Không ma ma có vẻ ngạc nhiên. "Phu nhân, ngài nói gì?"

Tô thị đang có tâm trạng tốt, liền lặp lại.

Không ma ma rút cuộc cũng xác định được mình không nghe lầm. "Đại lão gia ôm đại phu nhân thì phải. Ngoaitừ đại phu nhân, đại lão gia có thể ôm ai?" Bà lia mắt về phíaChu Thừa Vũ mất hút. "Mà nếu ôm người khác, đại lão gia có yêu thích chăng nữa cũng không cứ thế ôm về hậu viện?"

Thành hôn mới hơn một tháng. Đây chẳng phải không cho đại phu nhân mặt mũi sao?

Lấy tính khí của đại phu nhân, sao có thể chịu uất ức này được.

Sắc mặt của Tô thị hoàn toàn sa sầm. "Bà nói đại bá ôm Hồ thị?" Sao có thể chứ, nàng ta... nàng ta đầu gì cũng xuất thân từ nhà cao, sao lại không biết chừng mực ý tứ như vậy!

Không ma ma nói: "Trông như đại phu nhân đang ngủ, trước đó có nghe thấy, đại lão gia bảo rằng, hai thư phòng trong- ngoài của ngài ấy đại phu nhân có thể đi vào.Chắc là đại phu nhân bồi đại lão gia đọc sách, ngủ quên?"

Nhìn mặt mày của Tô thị càng ngày càng khó coi, Không ma ma cũng không thể nói gì. Vì chuyện lần trước, bà còn hơi oán giận Tô thị, giờ Tô thị còn tức giận vô cớ, bà không muốn khuyên lơn gì nữa.

"đi, đi xem một chút!" Tô thị giậm chân mà ngón ngang trầm mồm, khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Con sắp thành con dâu của cô, cô không tốt với con thì tốt với

Mắt thấy Chu Thừa Vũ ôm người vào cửa viện, cuối cùng Không ma ma cũng kéo Tô thị lại, "Phu nhân".

Chi với một lời nhắc nhở nhẹ nhàng, Tô thị hoàn toàn tỉnh táo lại.

Phát hiện chính mình vậy mà đi theo tới đại phòng, Tô thị khẽ biến sắc, xoay người rời đi. Nàng tuổi còn trẻ, trong lòng lại không được tự nhiên, bước chân thoăn thoắt rất nhanh. Nhưng tuổi Không ma ma còn trẻ, cộng thêm thương tích còn chưa khỏi hoàn toàn, vì lẽ đó chỉ vài bước đã bị bỏ lại.

Bà dừng lại và thở hổn hển hai cái, dứt khoát không đuổi theo.

Phu nhân nghĩ lại biết mình quá đáng, không cần phải khuyên nữa

.

Bên kia, sau khi Hồ thị về về nhà càng thấy tâm trạng bất an. Bởi vì chồng và con trai đã đến Phủ thành tham gia thi Hương, trong nhà không có ai tâm sự với bà. Bà thật sự không chịu nổi. Cuối cùng, bà đi tới Hồ gia.

Thời điểm bà tới, Hồ Linh đang nổi con với Hồ Ngọc Tiên.

Mặc dù Hồ Ngọc Tiên nhanh nhẹn, nhưng cô nàng biết cha mình đang nổi nóng, nên cúi đầu để cho Hồ Linh chửi gì thì chửi.

Hồ Linh cũng biết có chửi nó cũng vô dụng. Là do trường nữ không chịu nhà, mắt thấy con bé thật thà chịu nghe ông chửi, mất hứng, phát tay đuổi người.

Hồ thị lại kéo Hồ Ngọc Tiên lại, lo lắng hỏi: "Ngọc Tiên, con về khi nào? Trước khi con về, có thấy Chu đại nhân quay lại chưa?"

Hồ Ngọc Tiên nhớ lại chuyện bà làm, lúc này trong lòng trong mắt cô nàng rất không thích bà. Con người xoay vòng, dứt khoát dọa cho bà sợ hãi. "Có gặp ạ, trong tay đại nhân cầm một phong thư. Nội giận đùng đùng trở về hậu viện. Sau đó kéo đại tỷ vào thẳng phòng trong, con thấy sợ quá liền vội vã chạy về nhà."

Hồ thị sợ tới mặt trắng bệch.

Hồ Linh không biết chuyện này. Lúc này, ông thấy về mặt em gái mình đại biến. Hỏi vội: "Có chuyện gì? Chu đại nhân nổi giận à? Có gì tức giận?"

Hồ Ngọc Tiên bĩu môi, tỏ vẻ không biết.

Hồ thị là kẻ chà nước mắt, "Đại ca, muội, muội gây họa rồi." vừa khóc sụt sùi vừa kể lại việc đã làm, bà hỏi Hồ Linh, "Đại ca, muội phải làm sao đây? Chu đại nhân này là người có chút thủ cũng muốn báo, ngay cả huynh là nhạc phụ hắn cũng không tha, Tịch Ngôn... có thể hắn sẽ trả thù thẳng bé không, coi như là thi đậu cử nhân, cũng không có cơ hội tới Kinh Thành thi trạng Nguyên rồi?"

Hồ Ngọc Nhu nghe xong, nhớ tới biểu ca hiền lành, rất tốt với đại tỷ, với biểu đệ muội khác cũng tốt, trong lòng hơi dằn trọc. Vừa nghe nhắc tới, cô nàng liền không nhịn được, giọng điệu mỉa mai: "Còn không phải lỗi của cô cô. Giấu còn giấu không kịp, cô cô lại đưa tới tận tay. Lần này vừa hại biểu ca và đại tỷ, ai biết tiếp theo xảy ra chuyện gì nữa!"

Hồ thị bị nói buồn phiền trong lòng, nhưng áy náy không qua được lửa hận. Cáo trắng với Hồ Linh lấp đớp: "Điều này có thể trách muội sao? Muội đây còn không phải vì Hồ gia, vì chuyện làm ăn của Hồ gia mới tới cửa? Ai biết được A Nhu là đứa lòng lang dạ sói, không chỉ không hé miệng khuyên can Chu đại nhân, mà còn mắng muội một trận thê thảm. nói cái gì mà nó là con dâu tương lai nhà muội, muội không bảo vệ được nó làm nó gả tới Chu gia, muội nên biết thẹn với liệt tổ liệt tông Triệu gia, nên lấy cái chết tạ tội!". bà ta lắc tay áo Hồ Linh, cắn tiếp không tha: "Đại ca, huynh nghe xem nó nói cái gì! Nếu muội đáng chết, đại ca lại là cha đẻ của nó không chờ che cho nó, chẳng phải càng nên..."

Từ "chết" cuối cùng cũng không thốt ra.

Nhưng Hồ Linh bị tức tới nả thờ. "Con nha đầu này, nó nói vậy thật?"

Hồ thị cúi đầu, nói: "không tin thì huynh hỏi Ngọc Tiên đi."

Hồ Ngọc Tiên rất hào phóng gạt đầu, chính là cách nói sai thì sao. Dù sao, ở huyện Trường Châu nay còn ai làm gì được đại tỷ? Trong lòng cô nàng đương nhiên tự hào, nhưng lời tiếp theo của Hồ Linh, tạt cho chút tự hào của cô nàng tắt lị, trống rỗng và trần trụi thất vọng.

"Con nha đầu chết tiệt này, thực sự là đồ không có tâm can!", Hồ Linh nói, "Tất cả mọi chuyện đều do nó mà ra. Danh tiếng của A Uyển đã bị hủy hoại hoàn toàn. Cửa hàng trong nhà bị đóng hai cái, bây giờ còn liên lụy tới Tịch Ngôn! Con nha đầu này, đáng lý ra là đập chết nó trước khi gả tới Chu gia mới đúng. Như nó nói, nó đã có hôn ước từ bé, không gả cho Tịch Ngôn đã là thất tiết, lại còn mặt mũi sống sót, còn mặt mũi nói lời đó!"

Hồ thị khóc lóc gạt đầu. "Còn không phải thế sao."

Mặc dù Hồ Linh không yêu thương trường nữa lắm, nhưng lời này nói ra lúc giận điên người mẹ sáng. Còn Hồ Ngọc Tiên nghe xong, lại thấy đây mới là lời trong lòng của Hồ Linh. Đại tỷ là đích nữ con của mẹ cả trước đã qua đời, cha xưa kia đối với đại tỷ tốt hơn với con thứ xuất như mình nhiều. Bây giờ đã đối xử như vậy với đại tỷ, tới lượt nàng thì sao?

Nàng không nói gì, lặng lẽ siết chặt tay rời đi.

Hồ thị bên này khóc lóc một hồi, nghĩ tới Tiết thị. "Đại ca, hiện tại, A Nhu không nghe khuyên bảo, muội xem hay ta cầu đại tẩu đi. Đệ đệ của đại tẩu làm Tri Phủ ở Phủ thành, có thể nói chuyện lên trên. Trái lại có giam cầm đại tẩu thì Chu đại nhân cũng không há giận, không bằng thả đại tẩu cho tẩu ấy cầu cứu lão gia."

Hồ Linh cẩn thận nghĩ rồi gạt đầu.

Ông em vợ này coi như không quan tâm ông, nhưng đầu thè bỏ mặc Tiết thị. Huống gì, năm xưa ông em vợ này có thể từng bước bò lên vị trí hiện tại, cũng không ít tiền ông cho. Bây giờ ông gặp khó khăn, em vợ này báo lại một hai mới phải.

Hồ thị chủ động xin đi giết giặc, gặp Tiết thị.

Hồ Linh nghĩ tới ông mới đánh Tiết thị ban nãy, không có mặt mũi đi gặp, nên cho phép bà ta đi.

Triệu Tịch Ngôn và cha cùng nhau đến Phủ thành thi Hương, bất kể là lộ phí, tiền thuê hay văn phòng tứ bảo (*bút, mực, giấy, nghiên*) đều tiêu tốn không hề nhỏ, Triệu gia lại

nghèo, một lần đi những hai người, dù Hồ thị lại thanh cao, thì khi đó cũng phải về nhà mẹ mượn bạc.

Chỉ có điều Tiết thị không kêu bà qua cho mượn, mà từ sớm đã phân phó Lý ma ma đưa tới tờ ngân phiếu tròn 100 lượng sang. Lần này Hồ thị đến, Tiết thị liền bày về mặt tươi cười nói: "Tịch Ngôn và muội phụ đều đi Phú Thành rồi?"

Hồ thị cũng bởi vì chuyện Tiết thị đưa bạc mới giúp Chu gia thuyết phục người. Thứ nhất là cũng xem như vừa hay đáp trả ân tình của tiết thị, thứ hai là bà muốn cảm thư đi nhọc mụ Hồ Ngọc Nhu một chút, nhưng lại không ngờ hôm nay gây phải rắc rối.

Bà lạnh lùng nhìn Tiết thị một lúc rồi chậm rãi gật đầu.

Nhìn thấy bà như vậy, mụ cười trên khuôn mặt Tiết thị cũng phai dần. "Tiểu cô đến đây, không biết có chuyện gì?"

Hồ thị khô khan kể lại chuyện tới Chu gia và lý do bà tới đây.

Nhất thời khí sắc trên mặt Tô thị trắng bệch, bà thật không ngờ rằng Hồ thị sinh ra đứa con trai ưu tú như vậy, lại có thể ngu ngốc tới vậy. Ngu si cũng thôi đi, bây giờ lại còn ở trước mặt bà ta bày ra thứ thái cao thượng cái gì, bà mà có tư cách này sao?

Còn có tên Chu Thừa Vũ kia!

Rốt cuộc tại sao hẳn ta lại coi trọng Hồ Ngọc Nhu? rõ ràng vẫn luôn không gần nữ sắc, ngay cả ngày trước bằng lòng cưới A Uyển, cũng do bởi Chu lão phu nhân đồng ý. Theo kế hoạch của bà, Chu Thừa Vũ nên tức giận nuốt không trôi. Sau khi biết được chân tướng, hẳn ta sẽ đem thân thể không còn trong trắng của Hồ Ngọc Nhu trả về mới đúng. Khi ấy, vì Hồ Ngọc Nhu không còn trong sạch, tất nhiên sẽ không thể gả cho Triệu Tịch Ngôn, muốn gả đại cho ai cũng được cả.

Thậm chí bà đã nghĩ qua, coi như Chu Thừa Vũ giận dữ đối phó Hồ gia, học cũng có thể một mặt đưa tiền, một mặt xin em trai bà giúp đỡ, chuyện tình có âm ỉ cũng không lớn.

Nhưng hiện thực thì sao, hiện thực trái lại giúp Hồ Ngọc Nhu một tay, nó không những có được sự yêu chiều của Chu Thừa Vũ, trở thành phu nhân Huyện lệnh tôn quý. Còn bà và con gái, lại là một người bị giam cầm một người ở trong am, lại còn bị Hồ thị chèn ép!

Giọng điệu cao cao tại thượng của Hồ thị còn tiếp: "Đại tẩu, ta đã cầu tình đại ca cho tẩu. Tẩu không cần phải ở trong phòng không ra cửa nữa. Tẩu vẫn nên nghĩ cách càng sớm càng tốt. Sớm ngày đưa tin cho cửu lão gia, giải quyết mọi chuyện đi."

Thực ra Tiết thị đã gửi thư cho em trai từ trước, mà em trai cũng đáp lại thư, nói chắc chắn sẽ giúp bà. Chẳng qua giờ đây Hồ thị không biết vẫn cứ tiếp tục cao cao tại thượng, trong lòng Tiết thị không dễ chịu, cũng chỉ ngồi im lìm không trả lời.

Hồ thị cho là làm khó bà ta, nói xong, bà thậm chí xin lỗi với con trai trong lòng. Rồi lại mở miệng tiếp: "Ta đi nhìn A Uyển một cái. Nghe nói con bé hiện đang bị phạt mỗi ngày, một tiểu cô nương gia, cũng không biết có ảnh hưởng gì đến cơ thể con bé không nữa."

Tới lúc này bà ta mới hiểu ra, Hồ thị đây là nhà ra, bà muốn thúc đẩy hôn sự A Uyển và Tịch Ngôn. Tiết thị thương yêu con gái, nghĩ tới gần đây con mình ăn khổ, bất cứ việc gì cũng không so đo.

"Vậy làm phiền tiểu cô đi xem con bé, nếu A Uyển có nói gì với tiểu cô, xin tiểu cô về cứ phái người tới nói ta một tiếng." Vì con gái, đến cùng Tiết thị cũng lui một bước.

Hồ thị cũng thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ló ra nụ cười. "Được."

Nhưng khi Hồ thị gặp được Hồ Ngọc Uyển, bà không cười được nữa, chẳng qua một tiểu cô nương 13 tuổi bị đóng cửa nhốt trong vòng một tháng, coi bộ còn gầy yếu hơn Hồ Ngọc Nhu ngày trước. Gương mặt sầu khổ, dường như quý quá lâu, thấy bà tới đứng cũng không vững, còn phải nhớ tới nha đầu đỡ.

"cô cô!" Hồ Ngọc Uyển vui mừng khi thấy Hồ thị.

Hồ thị gật đầu, nghĩ tới chuyện ngốc ngếch mà bà đã làm. Nếu đại tẩu không nhờ em trai bà ta giúp đỡ, Chu Thừa Vũ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho con bà. Nhiều năm trôi qua, bà đã chết tâm với việc phu quân có thể thi cao trung, con trai là toàn bộ hi vọng của bà. Bà tuyệt đối không cho phép con trai mình bị người ta dè dặt.

Còn... A Uyển ư, nếu không được thì cứ cưới bỏ ở nhà, tới lúc thì nạp thiếp là được. Dù sao thì tính cách của A Uyển yếu mềm, mà năm xưa Tiết thị chưa vào cửa đã tặng tịu có mang với đại ca. Mẹ A Nhu cũng gần như bị tức chết là do đó.

Bà vốn gai mắt A Uyển, bất kể ra sao cũng không muốn có một cô con dâu như vậy. Nhưng A Nhu quá đáng, bà không có cách nào.

"cô tới đón con về nhà." Hồ thị mỉm cười.

Hồ Ngọc Uyển nhất thời mở to hai mắt, không dám tin: "thật sao? Cha đồng ý thả con ra?"

Hồ thị gật đầu. "cô cô khuyên cha con rồi, ông ấy đồng ý."

Hồ Ngọc Uyển đẩy hạ nhân ra, tiến lên ôm lấy cánh tay Hồ thị "Cảm ơn cô cô, cô cô đối với con thật tốt!"

Hồ thị vỗ tay nàng ta, cười nói: "Tất nhiên phải đối tốt với con rồi, con sắp thành con dâu của cô, cô không tốt với con thì tốt với ai?"

Con dâu?

Nàng sẽ gả cho biểu cả hả?

Nàng... nàng vốn cho là thanh danh nàng hỏng rồi, không còn cơ hội!

Nhìn gương mặt tươi cười của Hồ thị, Hồ Ngọc Nhu vui sướng choáng váng cả đầu óc, buột miệng: "Nương!"

Tác giả có lời muốn nói: Chương tiếp theo áng chừng có thể viết Triệu Tịch Ngôn trở về...

Đây thật sự là trong lịch sử văn của tôi... nam phụ không có cảm giác tồn tại nhất.

Nga, Tô thị tức khắc không tác quái nữa, nàng ta mang thai ngay và liền

Chương 52: Cô dâu phải đàn ông, đổ mặt với cô làm cái gì?

1

Vào mùa thi Hương, có rất nhiều học trò hội tụ tại Phủ thành. Những người này tuyệt đối không được xảy ra chuyện gì. Do đó, Tri Phủ đại nhân khi nhận được thư hết sức coi trọng, một mặt hồi âm cho Chu Thừa Vũ, một mặt chấp thuận một đám bộ khoái của huyện Thường Châu vào thành bắt người. Mỗi nhóm mười mấy tên bộ khoái và nhóm của huyện Trường Châu, thế tất phải nhanh chóng bắt được tên tội phạm giết người, bảo vệ an bình cho bách tính.

Kể giết người đã rời khỏi huyện Trường Châu, huyện nha cũng ra bố cáo nói rõ. Do đó, tình hình lòng dân bắt ổn của bách tính trong huyện Trường Châu cũng biến mất không ít. Đứng dịp tết Trung Thu đến, mọi nhà đều bận rộn với ngày lễ này, trái lại cũng là một khung cảnh của vui vẻ yên bình.

Chu Thừa Vũ cũng xem như hoàn toàn nhẹ nhõm, mất một thời gian mới tra ra manh mối. May mắn thay, Tri Phủ đại nhân không từ chối. Chứ nếu bên kia sợ chuyện này phát sinh ảnh hưởng tới ông ta ở Phủ thành, Chu Thừa vũ là hạ quan, không cách nào cứng đối cứng, vì vậy cũng không có cách nào giải thích với bách tính ở dưới.

Tình huống hôm nay thế này, chàng đứng là hơi yên lòng ăn tết Trung Thu được rồi.

Cuối cùng chàng cũng có thể phân tâm đến xem Hồ Ngọc Nhu đáp lễ tết Trung Thu có gì không ổn hay không. Còn nơi khác, Tô thị đang buồn bực. Tại sao bên đại bá không có chút động tĩnh nào, bên ngoài cũng không có tiếng gió truyền vào?

Ở một nơi như huyện Thường Châu, Chu Thừa Vũ đã trải qua chín năm, hình tượng yêu dân như con đã ăn sâu vào lòng người từ lâu. Mọi người đều biết con người của đại bá, nên lần này Hồ Ngọc Nhu gây ra chuyện cười lớn như vậy, không thể không có ai không đồn được!

Nếu là chút chuyện nhỏ cũng không có, vậy chẳng lẽ tương lai quyền quan gia bị đoạt à? Hơn nửa tháng nay nàng già bệnh, ngay cả chút việc lật vật ở nhà nàng cũng không quản. Nếu Hồ Ngọc Nhu có bản lĩnh, thật sự quản trong nhà ngay ngắn chỉnh tề, giống như bên ngoài vậy, thì e là cô không có đất đặt chân trong nhà này rồi!

Tô thị trước giờ chưa hề có cảm giác khẩn thiết, nghĩ nghĩ, sợ là Không ma ma muốn cổ nhưng nhân lực (*tay trong*) trong nhà không đủ, vì thế nên không hỏi thăm tin tức được, nàng liền sai người mời Phương thị qua đây.

Bởi vì chuyện quả cáp tết trung thu, trong lòng Phương thị sinh lòng oán hận Tô thị. Vốn nàng không muốn đến đây, nhưng suy nghĩ cân nhắc một phen, vẫn là thay xiêm y qua ngay lập tức.

Tô thị nửa tháng nay trôi qua không được tốt. Trước là già bệnh, sau là Hồ Ngọc Nhu không nhảy vào bẫy nàng ta đào sẵn, lại thêm gần trung thu mà Chu Thừa Duệ không về nhà đoàn tụ. Một chuyện rồi một chuyện không vui, giày vò khiến khí sắc nàng ta tệ vô cùng.

Phương thị mới thoáng qua nàng ta liền sững sờ, sau đó là ân cần tiến lên nắm tay: "Muội thực sự bị bệnh à?" Nàng trước đó cho rằng Tô thị vì ép nàng vào hàng nên có tình già bệnh.

Tô thị không biết sắc mặt nàng ta khó coi hơn trước, khi bị Phương thị hỏi, trái tim nàng lộp bộp một tiếng, cũng đoán được gì đó.

"Chá lẽ tỷ tỷ cho là muội già vô?" nàng ta hỏi.

Phương thị nhất thời hồ thẹn đầy mặt. "Là tỷ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi." Nhìn sắc mặt Tô thị, nàng nhìn không được khuyên can: "Muội cần phải dưỡng thân thể tốt lên, mấy cái khác cứ bỏ qua một bên đi, không có gì quan trọng bằng cơ thể của bản thân cả!"

Tô thị nói thầm, sợ rằng mình trông thật đáng sợ.

Trong lòng nàng ta hơi lúng túng, vội vàng gạt đầu hùa theo: "Muội sẽ, muội sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình." Dừng lại chột lát, đôi mắt đỏ hoe, mới nghẹn ngào tiếp tục: "Chỉ là không biết giờ muội còn có chỗ dung thân không nữa. Phương tỷ tỷ, hiện người bên ngoài có nói gì không, không biết quả cáp của đại tẩu muội chuẩn bị, không gặp vấn đề gì chứ?"

không chỉ không có vấn đề gì, mà còn được người người ca ngợi nữa! Chính nàng không giúp đỡ cái gì, không biết Chu đại phu nhân 15 tuổi học theo ai, tâm tư vừa khéo, bây giờ bên ngoài ai chả nói Chu đại nhân cười đúng vị rồi.

Chẳng qua nhìn dáng vẻ này của Tô thị, Phương thị không đành lòng nói sự thật đã kích nàng ta, bèn lựa lời nói: "Thân phận nàng ta còn ở đó, miễn là không gây ra sai lầm lớn, người ngoài có không hài lòng cũng nói thầm, ai dám ra mặt nói? Vị Chu đại nhân còn làm chỗ dựa cho nàng ta hả giận, kể cả hai cửa hàng nhà mẹ đẻ của nàng ta cũng đóng cửa luôn."

nói đến đây, Phương thị có hơi hâm mộ.

Tô thị là một người rất thông minh, thế nên Phương thị không cần nhiều lời, nàng cũng hiểu trong lòng. Chưa kể ý định được lên trước bị hẫng, mà rất có khả năng Hồ Ngọc Nhu được nổi bật nhờ chuyện quả cáp lễ lộc này!

không được, không thể tiếp tục như thế này nữa.

Nếu Hồ Ngọc Nhu thực sự có bản lĩnh, nàng ta già vô hết bệnh, thì quyền quan gia thực sự không còn nữa! không nghe lọt lời khuyên bảo của Phương thị, Tô thị thậm chí quyết định trong lòng, phải tận dụng bữa cơm đoàn viên ngày tối nay bới ra lỗi của Hồ Ngọc Nhu, trước đoạt lại quyền quan gia mới là điều đúng đắn!

Phương thị thấy nàng ta trước sau không khuyên được, nàng cũng chả quản thêm. Người muốn sống sót phải dựa vào bản thân. Nàng là người ngoài không thể khuyên như lăm vào, tránh chọc người ta phiền ghét.

Chỉ có điều... mối quan hệ với Chu đại phu nhân cần phải suy tính lại. một tiểu cô nương có khả năng như vậy, giờ vẫn còn bận bịu nàng có thể giúp đỡ một chút, nếu không cố gắng, mai sau người ta trưởng thành, nàng có lẽ không lọt vào mắt xanh nàng ấy nữa.

Nghĩ như vậy, Phương thị đi tới chỗ của Hồ Ngọc Nhu. nói lại lời người bên ngoài khen nàng ta suy nghĩ khéo léo, tâm địa thiện lương, yêu dân như con ra sao, v.v. phóng đại một lát. Cuối cùng, nàng cũng kim nén bày tỏ lòng biết ơn của mình, chỉ bảo con trai con gái nhà nàng hết sức yêu thích bánh trung thu tự tay Hồ Ngọc Nhu làm.

trên mặt Hồ Ngọc Nhu tự nhiên không lạnh nhạt với nàng ta, khách sáo nói chuyện một lúc, nhưng cuối cùng không phải tự mình tiễn, mà bảo Quân ma ma tiễn nàng về.

Suy cho cùng không giống ngày xưa.

Có điều Phuong thị không dám có ý kiến, có thể được thiếp thân ma ma tiễn nàng, đă xem như nề mặt lắm rồi.

A Quỳnh ở trong phòng cười ha há, nói: "Hồi trước đó đại nhân sợ ngài không thể làm tốt, còn lên đưa cho em tờ giấy nhỏ. Bảo khi nào thấy ngài khó làm đưa cho ngài xem, thật không ngờ tới, bên ngoài ai cũng khen ngợi ngài cả!"

Tờ giấy nhỏ?

Sao cô không biết chuyện này nhờ?

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 52-2: Cô đâu phải đàn ông, đổ mặt với cô làm cái gì? 2

Hồ Ngọc Nhu giả vờ bị tức trừng mắt chỉ tay vào A Quỳnh. "Em, nha đầu này, tạo phản rồi!"

A Quỳnh đại mặt ra, nghĩ Hồ Ngọc Nhu thực sự tức giận, gấp gấp giải thích. "không có, không có, trong lòng em tiểu thư quan trọng nhất, vĩnh viễn không bao giờ phản bội!" cô nàng nói xong, lục lọi trong người lôi tờ giấy ra cho Hồ Ngọc Nhu, "Tỷ thấy đấy, đây là tờ giấy. Đại nhân nói khi nào người thấy khó thì lấy ra. không phải chính người nói sao? Nhị phu nhân xem thường người, người nhất định phải cho cô ta sáng mắt nhìn, vì lẽ đó nên em..."

Hồ Ngọc Nhu cười ha há.

Nha đầu ngốc này!

Chỉ vào trán A Quỳnh, Hồ Ngọc Nhu nhận tờ giấy qua xem.

Hóa ra Chu Thừa Vũ nghĩ cách giúp cô!

một tờ giấy mỏng manh, một cách hơi đơn giản lẫn thô bạo.

Thế nhưng, nó mang theo sự lo lắng, quan tâm, mong đợi...của Chu Thừa Vũ đối với cô.

Hồ Ngọc Nhu hít mũi, kìm lại mũi chua xót bất chợt do cảm động. Cẩn thận gấp lại tờ giấy mỏng manh, cầm vào nội thất kiểm chỗ giữ gìn kĩ.

A Quỳnh theo sau nhìn ngây người, nửa ngày mới tỉnh táo lại.

Tiểu thư đây là bị cảm động!

đã thế thì, không so đo với nàng nữa rồi.

Quân ma ma từ ngoài về, đồng thời còn dẫn theo một người tới. Người tới chải đầu kiểu có chồng, bộ đồ trên người trông đơn giản nhưng chất liệu không tệ. Vừa vào cửa liền nhìn Hồ Ngọc Nhu, ngay lập tức quỳ xuống.

"Nô tỳ Tú Vân, gặp qua phu nhân." Nàng ta cúi đầu nói.

Tú Vân.

Xem ra là qua ải Chu Thừa Vũ rồi.

Mặc dù bất mãn với hành vi trước đó của Tú Vân, nhưng Hồ Ngọc Nhu vẫn kêu dậy, "Đứng lên đi, người hôm nay tới đây, nói vậy cũng biết cỡ sao có thể tới. Ngày sau người quân thô sử bà tử và tiểu nha đầu trong viện, vệ sinh trong viện và dạy quy củ cho nha đầu ta giao cho người, người có thể làm tốt chứ?"

Tú Vân nào dám chọn lựa. Mới vừa đứng dậy liền quỳ xuống tiếng. "Phu nhân yên tâm, nô tỳ có thể làm tốt!"

A Quỳnh ngăn nàng ta lại, lạnh lùng nói: "Đừng cứ hờ cái lại quỳ xuống, người chỉ cần bảo đảm đừng làm những chuyện hồ đồ như ngày trước, không cần quỳ phu nhân cũng sẽ coi trọng người."

Tú Vân nhanh chóng đáp không dám: "Lần này nô tỳ có thể quay lại hầu hạ phu nhân, đều do người kia nhà nô tù thật vất vả mới cầu xin được. Nô tỳ đã làm chuyện có lỗi với người, hiện giờ, lão gia và phu nhân không thêm tính toán, nếu nô tỳ không hầu hạ người tận tâm, thì nô tỳ không bằng cả loài súc sinh."

Lời này còn giống tiếng người, A Quỳnh không biết ngay từ đầu Tú Vân mới là kẻ chủ mưu, nghe xong lời này cô nàng thấy hài lòng, còn nhìn Hồ Ngọc Nhu với điệu bộ cầu người xót thương ạ.

Hồ Ngọc Nhu giữ Tú Vân không phải lòng tốt gì, nhiều lắm là muốn thông qua Tú Vân để không phải ăn thiệt thòi. Bây giờ người đã đến, chính là mai này có người vì cô hầu hạ tận tâm, cũng không tiện bày ra sắc mặt nữa.

"Được rồi, ta đã biết tâm ý của người. Sau này ngoại trừ ngày nghỉ mỗi tháng, bình thường mỗi sáng người tới đây mỗi tối thì về là được. Suy cho cùng người đã gả cho người." Mà Lô gia ngụ trong hẻm nhỏ sau huyện nha, qua lại chẳng qua trong khoảng khắc, thật sự có chuyện gì cũng tới kịp.

Ngày tháng Tú Vân trôi qua trong phủ vốn tốt vô cùng, mà khi tới thôn trang dưỡng thương, có thể nói từ ngày cô vào Chu gia, nàng đều quên cuộc sống khổ cực ra sao. Lần này gần như không thể chịu đựng được, nên khi Lô Quảng tới tìm nàng, nàng ngay cả nghĩ cũng không muốn, vội đồng ý gả cho Lô Quảng.

Sau khi trở về, nàng thành hôn thành phụ nhân, cũng suy nghĩ kĩ muốn sinh sống cùng Lô Quảng. Lần này, coi như Hồ Ngọc Nhu đã tác thành cho đôi vợ chồng son bọn họ. Nàng lập tức ngẩng đầu, nhìn sang bằng vẻ biết ơn.

Chỉ là cái nhìn này lại khiến nàng ngáy ra. "... Vâng, cảm ơn, cảm ơn phụ nhân."

Còn chưa tới một tháng, phụ nhân như biến thành người khác. Vốn tuổi còn nhỏ, còn là cô nương gia, đẹp thì có đẹp, nhưng đến cùng vẫn còn ngây thơ. Nhưng bây giờ... khóe mắt chân mày như nẩy nở ra, mặc dù đứng yên, song vẫn khiến mọi người muốn nín thở, cẩn thận ngắm nghía sự vọng động của nàng.

Phụ nhân chắc đã viên phòng với đại nhân rồi?

Cô lễ, mới như quả đào chín mọng, trong mắt đầy ý xuân, vẻ mặt quyến rũ, thực sự khiến người ta không thể dời mắt.

Tú Vân không khỏi nhớ lại hôm ấy. Nàng ôm xiêm y của phụ nhân vào tịnh phòng, khi ấy phụ nhân đang tắm... trong nháy mắt đó mặt cô đỏ bừng, hấp tấp cúi đầu.

Tú Vân đi được một lúc, Hồ Ngọc Nhu còn đang khó hiểu. Chuyện gì xảy ra cơ? cô đâu phải là đàn ông, đỏ mặt với cô làm cái gì?

Quản ma ma cho là cô lo lắng về lòng trung thành của Tú Vân, bà tiện thể nói:

"Phụ nhân yên tâm, ta sẽ sai người nhìn Tú Vân chăm chăm một cách cẩn thận, nếu nàng ta ổn đương nhiên không có gì, nếu dám có lòng riêng, ta là người đầu tiên không tha cho nàng ta!"

Hồ Ngọc Nhu khó mà nói chuyện Tú Vân đỏ mặt, chỉ có thể âm ờ gật đầu.

.

Bữa tối đoàn viên trong Tết Trung thu ăn trong viện của Chu lão phu nhân, đặt chiếc bàn dài. Chu lão phu nhân ngồi vị trí đầu, một bên Cu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu ngồi, còn bên kia, vì Chu Thừa Duệ chưa trở về, do đó Tô thị dẫn theo Thanh đi nương và Tiểu Chiêu.

Vào một ngày thế này, Thanh đi nương cũng được phép ngồi chung bàn.

Năm đầu tiên Hồ Ngọc Nhu đặt đồ ăn ngày Tết Trung thu cũng không khó, sở thích của Chu Thừa Vũ cô hiểu rõ, sở thích của Chu lão phu nhân Tú Vân hiểu, nhiều lắm thì sai người qua hỏi bên Tô thị và Chu đi nương. Thế là ra thực đơn.

Đây chính là chỗ tốt của ít miệng ăn. Quản gia thật ra không khó lắm.

Tô thị nhìn sự an bài của Hồ Ngọc Nhu trong đêm nay, đúng là không bói ra chút lỗi nào. Chỉ là phút cuối cùng, tới món tráng miệng ngắm trăng, nhìn điểm tâm ** màu tối trước mặt Chu lão phu nhân, rốt cuộc cũng có cơ rồi. *(raw để sau mình để nguyên vậy)*

"Đại tẩu, sao tẩu cho nương ăn bánh này?" Bánh này chỉ có trước mặt Chu lão phu nhân, thế nên Tô thị chưa được nếm thử, lúc này chỉ trích chỉ bằng một cái liếc nhìn, "Lễ lớn thế này, mà bánh lại màu tối thế kia làm người ăn tâm trạng cũng không tốt. Lại nói, rằng nướng không tốt. Bánh này vừa nhìn đã biết **, sao nướng ăn được?"

Dứt câu, nàng ta liền đẩy bánh trung thu trước mặt mình tới trước mặt Chu lão phu nhân, nói: "Nương, đây là bánh trung thu của Đức Hưng lâu nướng yêu thích nhất, ngọt mà không ngấy, nướng mau nếm thử đi ạ." Chờ Chu lão phu nhân nhận, nàng ta mới quay qua nói với Hồ Ngọc Nhu: "Suy cho cùng cũng do đại tẩu còn nhỏ tuổi. Có một số chỗ chưa được chu đáo. Có điều hôm nay đặt mua cũng rất tốt, nướng chớ giận đại tẩu."

Hồ Ngọc Nhu hơi ngạc nhiên.

Tô thị luôn là một người thông minh. Tối nay có phải hơi nóng quá không?

cô quay lại nhìn Chu Thừa Vũ, thấy Chu Thừa Vũ quả nhiên lộ vẻ không vui, sau đó quay sang nhìn Chu lão phu nhân. trên mặt của Chu lão phu nhân lại đầy ý cười. Lão phu nhân bà là người không thích động não, lại không có mắt nhìn, lúc này đang vui vẻ khen ngợi Tô thị, "Được, được, được, không giận đại tẩu con, nói chung các con đều là đứa trẻ ngoan hiểu chuyện tri kỉ. Mai mốt đại tẩu con làm nhiều tất quen, không phạm lỗi nữa, con nên giúp đỡ một chút."

Tô thị đang định gật đầu nói gì đó, Tú Vân đứng sau lưng Hồ Ngọc Nhu đã bước lên.

"Lão phu nhân, ngài đã hiểu lầm đại phu nhân ạ." Giọng nàng khẽ giải thích. "Bánh này là tự tay đại phu nhân làm cho ngài, trước khi làm phu nhân có hỏi nô tỳ sở thích của ngài. Món bánh này chỉ có lớp giòn bên ngoài. Bên trong rất mềm ạ. Mà so với bánh của Đức Hưng lâu, bánh này có thể sánh ngang với điểm tâm trong Trân Vị hiền của vị công chúa nương nương chúng ta ở kinh thành."

Vừa nói, nàng ta vừa cầm bánh trung thu trên tay Chu lão phu nhân đặt sang một bên, cầm bánh của Hồ Ngọc Nhu làm đưa vào tay Chu lão phu nhân, "Ngài mau thử đi ạ, đây là tấm lòng hiếu thảo của đại phu nhân ạ."

Hồ Ngọc Nhu cười híp mắt nhìn về phía đối diện.

Mà Tô thị đã sớm đen mặt.

Tác giả có lời muốn nói: Ồ Ồ Ồ, vẫn chưa viết Triệu biểu ca.

Chương sau còn cốt truyện, chắc chắn tranh thủ viết vào!

Còn có! Đứa trẻ không phải là quái thai! Tôi là mẹ ruột, thế nên đứa bé chỉ có vấn đề về trí lực trước thôi, sau này chữa khỏi.

Thực tế thì, có một số người xấu không bị báo ứng xấu người tốt không được báo đáp tốt. Trong tiểu thuyết, phải có người tốt có đáp tốt người xấu bị báo ứng xấu!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Nhưng y giờ đây gương mặt gầy gò, thần sắc hốc hác, một thân phong trần mỗi một

Chu lão phu nhân ăn xong cái bánh, quả nhiên thấy ngon như Tú Vân nói, ăn thêm hai khối nữa. Tú Vân một mặt hầu hạ Chu lão phu nhân, một mặt hé mi mắt nhìn về về mặt của Tô thị, thu hết về khó chịu trên mặt Tô thị vào đáy mắt.

một Tú Vân, Tô thị đương nhiên khinh thường đối phó.

Mà nàng xem ra Tú Vân dường như đang ra mặt nói đỡ cho Hồ Ngọc Nhu, chẳng qua trong chốc lát nàng dè xuống đáy lòng căm hận. Quảng thời gian này nàng quên hẳn đi Tú Vân, lại không ngờ rằng ta có bản lĩnh tới vậy, làm ra chuyện như vậy mà có thể quay về, hơn thế nữa, còn chiếm được sự trọng dụng của Hồ Ngọc Nhu!

Tô thị từ từ chuyển ánh mắt sang người Hồ Ngọc Nhu, bởi vì mặc phải bản dài nên không nhìn được bụng nàng ta, chỉ nhìn thấy cái bàn trước mặt. Trong lòng đang suy nghĩ, không biết chừng nào bụng nàng ta mới có động tĩnh. Nếu mười tháng sau sinh ra đứa nhược trí, liệu khi đó có còn đối tốt với Tú Vân vậy hay không?

Tô thị càng nghĩ càng thấy hà hê, gương mặt tự nhiên theo đó lộ ý cười.

Vừa thế, bầu không khí trên bàn trái lại có chút hòa hợp vui vẻ giữa tạo.

Có thể ác ý trong đáy mắt nàng ta thoát được con mắt Chu lão phu nhân, nhưng cô ta chạy không thoát con mắt của Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ. Chu Thừa Vũ càng ngày càng cảm thấy mình ngày xưa nhìn lầm. Chỉ là người này là em dâu của chàng, trên mặt lại không tìm ra lỗi lầm gì, chàng làm anh rể không thể làm gì được.

Chàng bức bối trong người, tất nhiên không muốn Hồ Ngọc Nhu ở lại, đứng dậy nói với Chu lão phu nhân: "Nương, hôm nay có mớ hoa đăng trong thành. Con dắt Nhu Nhu đi xem, nương có muốn đi chung không?"

Chu lão phu nhân đã lớn tuổi, đương nhiên không muốn tham gia náo nhiệt này. Tuy nhiên, bà có hơi ngạc nhiên trước lời con mình nói, nhìn Hồ Ngọc Nhu. Con trai trước đây mỗi khi nhắc tới Hồ Ngọc Nhu đều gọi là Hồ thị.

Bây giờ... vậy mà đã kêu Nhu Nhu rồi à?

Nghĩ tới hai đứa đã viên phòng, giờ là thời điểm tân hôn vui vẻ, con trai đột nhiên này sinh tình cảm mặt nồng, thật ra có thể mà. Bà dứt khoát nói với con trai. "không được, con dắt Nhu Nhu đi được rồi."

Chu Thừa Vũ gật đầu, kéo Hồ Ngọc Nhu đi.

Tiểu Chiêu, bé này giờ ngồi trong lòng Thanh di nương đối diện, bỗng chia tay ra, làm nũng nói: "xem hoa đăng! Tiểu Chiêu cũng xem... hoa đăng!"

Thanh di nương không kịp che miệng cô bé lại, nói cũng nói rồi, Thanh di nương dám làm gì cả. Chỉ bé cô bé lên, cúi đầu, nhìn vào mắt Tô thị một cách cẩn thận, sau dục dỗ bé: "Tiểu Chiêu ở nhà xem không đẹp sao? Hoa đăng ở nhà cũng như ở ngoài vậy thôi."

Tiểu nha đầu nghe xong ngoan ngoãn gật đầu, nhưng nói cho cùng tuổi bé còn nhỏ, bướng bỉnh đúng là bướng thật. cô bé lắc đầu mạnh mẽ, chìa tay về phía Chu Thừa Vũ: "không, xem hoa đăng cơ, đại bá phụ, hoa hoa đăng!"

Dưới gối Chu lão phu nhân chỉ có mỗi đứa cháu gái. Thấy bé muốn đi, đương nhiên không nỡ bỏ lại, “Được được được, Tiểu Chiêu đi mà, tiểu Chiêu cũng được đi coi hoa đăng!”, lại quay sang hỏi Tô thị, “A Tĩnh, con có muốn đi xem hoa đăng không?”. Vừa tiện đất Tiểu Chiêu theo.

Về mặt Tô thị nhàn nhạt, gương ra nụ cười: "Con không đi đâu, hơi mệt ạ, con về nghỉ ngơi ạ."

Chu Thừa Duệ không ở đây, Tô thị nào có tâm trạng ngắm hoa đăng. Chu lão phu nhân cũng không quan tâm, trực tiếp dặn dò Thanh di nương. "Vậy người mang theo bà vú, đi theo phu thê Thừa Vũ đi."

trên mặt Thanh di nương lộ ra vẻ bối rối. Nàng biết rõ sự lợi hại của Tô thị, Tô thị không đi, tốt nhất nàng không nên đi. Và lại nàng chỉ là di nương bên nhị phòng, ôm con đi theo đại bá hình như không thích hợp lắm.

Nhưng Chu lão phu nhân đã phân phó...

Chu Thừa Vũ không tiện tiếp xúc với Thanh di nương, nhưng rất yêu mến Tiểu Chiêu. Chàng liền nói Hồ Ngọc Nhu ôm Tiểu Chiêu qua.

Hồ Ngọc Nhu cũng thích Tiểu Chiêu, không quản hành động này khiến Tô thị lại ghim cô, bước tới nói với Thanh di nương: “Nếu cô đã không muốn đi, cứ giao Tiểu Chiêu cho ta, ta và đại nhân dắt bé đi.”

Thanh di nương chưa đáp lời, Tiểu Chiêu trong lòng nàng đã chủ động lao vào vòng tay Hồ Ngọc Nhu: "Ôm, đại bá mẫu, ôm ôm..."

Thanh di nương bất lực, không thể làm gì khác đành phải buông tay.

Chỉ là làm mẹ phải giao con cho người khác tới cùng cũng không muốn, nhưng Hồ Ngọc Nhu thân là đại phu nhân, nàng lại là một di nương không có tư cách lên tiếng, trong lúc nhất thời muốn nói lại thôi.

Hồ Ngọc Nhu nhìn ra tâm tư của nàng ấy, ôm tiểu Chiêu mồm mỉm cười vui vẻ. cô nói với nàng ta: "Hãy yên tâm, ta và đại nhân luôn nhìn tới, không có gì đâu."

Thanh di nương mới mấp má môi cười nhẹ nhõm. "làm phiền đại phu nhân ạ"

Tiểu Chiêu ăn uống béo tốt, Hồ Ngọc Nhu bế bé hai bước mà muốn kiệt sức, may mắn là bé thích đại bá phụ hơn, liền xà vào vòng tay Chu Thừa Vũ. Chu Thừa Vũ ôm tiểu Chiêu, Hồ Ngọc Nhu đi phía trước, theo sau là Tú Vân và A Quỳnh, Chu lão phu nhân nhìn họ từ từ bước đi, nụ cười trên mặt ngày càng sâu.

Bà thở dài với Tô thị còn chưa rời đi: "thật hi vọng cái bụng Nhu Nhu sớm ngày có động tĩnh, một nhà ba người như thế, thật tốt."

Tô thị cắn môi, chậm chạp nói: "...con cũng hy vọng."

.

Sâu trong ký ức Hồ Ngọc Nhu, từng có hồi ức đi xem hoa đăng, chỉ có điều đó là tiểu nguyên chủ và Triệu Tịch Ngôn với nhau. Lần này cô và... Chu Thừa Vũ bế đứa bé, ngắm hoa đăng lần đầu thế này đích thực rất mới mẻ.

Bọn họ ăn com ngắm trăng rồi mới đến, thời điểm náo nhiệt nhất đã qua. một số người chơi mệt quá đă về nhà. Mặc dù vẫn còn nhiều người trên đường, nhưng không hề đông đúc.

Chẳng qua Chu Thừa Vũ làm huyện lệnh Trường Châu huyện hơn chín năm. Dân trong huyện biết chàng quá thật nhiều lắm. Họ căn bản muốn ngắm đèn nhưng không có lòng ngắm, bởi vì phải ứng phó với người chào hỏi không ngừng.

May là, những người này đều biết lý do là đêm nay chàng dắt vợ ra đây, nên chỉ tới chào hỏi rồi đi qua một bên, ở xa xa nhìn họ thêm vài lần.

Vì nguyên do thân phận, Chu Thừa Vũ không đi giải câu đố đèn. Chàng chỉ sai tùy tùng bên cạnh- Bùi Thanh đi mua cho Tiểu Chiêu cái lồng đèn nhỏ, cho Hồ Ngọc Nhu cái lồng đèn hoa sen, ngay cả A Quỳnh đằng sau cũng có lồng đèn hình con vật giống như Tiểu Chiêu, chỉ có điều cô nàng cứ lú ra lú rít là đèn chìm tước.

A Quỳnh rất hạnh phúc. cô nàng và Tú Vân đều cùng nhau đi chung hầu hạ, nhưng cô có lồng đèn, Tú Vân thì không. Điều này thể hiện cái gì? Điều này nói lên, nàng được đại gia và phu nhân coi trọng tin tưởng!

Nàng không sếp lại làm kỳ đà giữa Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu, cứ vậy ở chung với Tú Vân. một tí lại một tí cảm lồng đèn quơ trước mặt Tú Vân, cả mặt tràn trề đắc ý, muốn che cũng che không hết.

Tú Vân biết rõ nàng ấy trung thành với Hồ Ngọc Nhu, sau khi xem xong Chu Thừa Vũ bàn bạc với Hồ Ngọc Nhu mua cho nàng ấy chiếc đèn chìm tước. Trong lòng biết rõ hai vị đó muốn cười nhạo nàng, nên không so đo với nàng ấy.

không ai đáp lại, A Quỳnh cũng dần mất hứng thú.

Hồ Ngọc Nhu đứng trước thì đang bắt mắt A Quỳnh. "A Quỳnh lúc nào cũng chỉ cha chỉ chít, vậy mà chàng giao tờ giấy cho muội ấy, chỉ hôm qua thôi muội ấy mới giao lại cho thiếp, dù bí mật."

Chu Thừa Vũ nói: "cuối cùng cũng lấy ra đấy thôi."

Nếu thực sự bí mật, thấy Hồ Ngọc Nhu không cần, nên đưa lại chàng mới đúng.

Hồ Ngọc Nhu lại cười tươi, nói: "Tất nhiên, muội ấy dù sao cũng hướng về thiếp, có điều vậy càng tốt hơn, để thiếp biết được chàng luôn nhớ trong lòng, không phải chuyện gì cũng ném qua cho thiếp, bản thân không quan tâm không quan tới."

Người còn ở bên ngoài, trên tay còn bế cháu gái. Lúc này Chu Thừa Vũ chỉ nhẹ nhàng gật đầu, không trả lời.

Đối với hành động này, Hồ Ngọc Nhu hô ‘cut’ trong lòng.

Ở người này, bên ngoài là bày ra bộ mặt lạnh băng, chỉ khi riêng tư không có ai, hoặc trên giường... mới bóc trần bộ mặt thật.

Hôm nay cô càng không tin về gian manh này, cố tình sáp vào sát mặt Chu Thừa Vũ, âm thanh cũng khê khàng hơn. "Hôm nay ở chỗ nương ý, chàng gọi thiếp là Nhu Nhu?"

Gọi thân mật vậy, Hồ Ngọc Nhu tự kêu lên cũng sướng ngầm, thật ngọt ngào quá đi. Hóa ra thích một người, mà cũng được người ấy yêu thích. Trước mặt người khác được người đó gọi như danh thối, bạn cũng đã vui về.

Chu Thừa Vũ cúi đầu nhìn nàng một cái, không để ý tới nàng. Thay vào đó, chàng cùng ăn kẹo hồ lô với Tiểu Chiêu đang thỏa mãn, nói: "Tiểu Chiêu, con cho đại bá mẫu ăn miếng có được không?"

Tiểu Chiêu nghe thấy tên bé ngẩng đầu lên, nhìn Hồ Ngọc Nhu do dự.

Hồ Ngọc Nhu vội lắc đầu với cô bé. "Đại bá mẫu không ăn, Tiểu Chiêu tự ăn đi." dứt lời nhìn Chu Thừa Vũ, dùng khẩu hình nói, "Đồ con nít ăn, thiếp mới không ăn."

Chu Thừa Vũ coi như không thấy sự bất mãn của cô, nói một cách nghiêm túc: "Vẫn ăn một viên đi."

Hồ Ngọc Nhu bực cả mình, "Tại sao?"

"Miệng có đồ ăn, nàng sẽ không rảnh nói nhảm nữa." Chu Thừa Vũ bày ra vẻ chân thành đề nghị.

Người này thật là!

Hồ Ngọc Nhu nhất thời tức muốn té ngửa.

Hai má đỏ hây hây, ánh đèn trong đêm chiếu xuống, Chu Thừa Vũ thấy mà giật mình. Chàng đưa tay cầm tay Hồ Ngọc Nhu thật chặt. Cuối cùng cũng ghé tai nàng thì thầm: "không gọi nàng là Nhu Nhu, chẳng lẽ nàng hi vọng ta gọi nàng là Hồ thị? Nếu nàng đã hy vọng..."

Hồ Ngọc Nhu buột miệng: "Mới không cần!"

"không cần!" Tiểu Chiêu cũng nói, đưa kẹo hồ lô tới trước mặt Hồ Ngọc Nhu, "Ăn, thịt thịt*" (* *thịt thịt: 肉肉 Ròu ròu ; Nhu Nhu 柔柔 Róu Róu phát âm gần giống nhau*)

cô bé còn nhỏ chưa nói được nhiều từ, giọng điệu cũng có phần không chuẩn. rõ ràng là cô bé muốn nói theo Nhu Nhu, kết quả vào lại thành thịt thịt.

Chu Thừa Vũ sửa lời bé, "ăn, Nhu, Nhu..."

Tiểu Chiêu chớp mắt, nhìn đại bá phụ: "ăn... thịt thịt!"

Chu Thừa Vũ lặp lại một lần nữa.

Hồ Ngọc Nhu cuối cùng cũng nổi bão, véo mạnh tay Chu Thừa Vũ. Người này thật xấu xa, không sợ dạy hư con trẻ hả.

Chu Thừa Vũ chỉ cười nhẹ, nhìn hướng xa xăm. Nhìn thấy thiếu nam thiếu nữ đang bước tới, nụ cười của chàng dần dần thu lại.

Hồ Ngọc Nhu cũng ngẩng đầu nhìn qua.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 53-2: Nhưng y giờ đây gương mặt gầy gò, thần sắc hốc hác, một thân phong trần mỗi một 2

Cách đó không xa chính là mấy chị em Hồ gia, Hồ Ngọc Tiên dắt theo em trai Hồ Nam, Hồ Ngọc Uyển và em trai Hồ Phi. Chi có điều Hồ Ngọc Uyển đi đằng trước, không biết đang nói gì, làm Hồ Ngọc Tiên đang rớt phía sau nửa bước giật dử hiện rõ trên mặt.

Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ dừng lại cùng lúc.

Mấy chị em Hồ gia bên kia chưa phát hiện ra bên này. Chỉ thấy Hồ Ngọc Nhu đi phía trước, không e dè nói: “Người cả ngày từ sáng đến tối cứ khen Hồ Ngọc Nhu gầy rất tốt. Tốt à có thể tốt tới đâu? Nếu như sống thực sự tốt, thì có nào để mặc Chu Thừa Vũ đóng cửa cửa hàng nhà chúng ta tùy ý mà một tiếng cũng không dám cãi lại!”

Hồ Ngọc Tiên tức chết thật chứ, nhưng nàng không thể nói đại tỷ không có lòng khuyên bảo. Nếu nàng thực sự thốt ra lời đó, chắc chắn cái danh bất hiệu úp lên đầu đại tỷ là thôi luôn.

Hồ Ngọc Uyển tiếp tục nói: “Ta sắp gả cho biểu ca rồi, chính mệnh của cô cô hứa với ta. Hừ, người cứ chờ xem, lần này thì Hương biểu ca chắc chắn đạt được thứ hạng!”

Lần này, Hồ Ngọc Tiên coi như có lời để nói, “Thế thì đã sao, coi như thì có thứ hạng? Chắc gì huynh ấy đã đỗ Giải nguyên[33]? Coi như huynh ấy có thứ hạng, chắc gì kì thi xuân huynh ấy làm tốt? Có thể đậu Thám Hoa không? Nhưng đại tỷ phu lại khác, đại tỷ phu lúc trước là Giải nguyên của Bắc Trục Lệ[34]! Sau này, thì Xuân cũng đứng đầu bảng, chỉ bởi tuổi trẻ và vẻ ngoài đẹp mới bị chỉ làm Thám Hoa. Bằng không đã làm Trạng Nguyên rồi! Đại tỷ phu còn xuất thân danh môn thế gia ở Kinh Thành, đại tỷ chính là phu nhân huyện lệnh! Người... người có chỗ nào sánh được với đại tỷ?”

Hồ Ngọc Tiên hết sức khinh thường đánh giá Hồ Ngọc Uyển từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng không khách khí cười xì xì hai tiếng.

Hồ Ngọc Uyển xanh mét cả mặt mày, nói cháp cháp: “Phi! Cũng dám tự mình nói xuất thân thế gia Kinh Thành, chà qua là thứ xuất tam phòng Hầu gia người ta thôi! Nhiều năm qua chỉ vui đầu trong huyện, nghĩ thôi cũng biết cả đời này thế nào rồi. Nhưng biểu ca của ta thì có cơ hội. Hôn nữa, lẽ nào người không biết, vị đại tỷ phu này là hạng người ham sống sợ chết, ngay cả cha ruột mà có thể không quan tâm không đếm xỉa tới, đây là chuyện cả huyện Trường Châu này ai cũng biết!”

Hồ Ngọc Uyển đáp lại khiến Hồ Ngọc Tiên cạn lời.

Bên này, Hồ Ngọc Nhu ngẩn về mặt không cảm xúc của Chu Thừa Vũ, nhưng đang nổi trận lôi đình. Hồ Ngọc Uyển là cô nương gia, lại là em vợ, còn có tiền sử hãm hại, về công hay về tư, lần này Chu Thừa Vũ có làm gì cô ta cũng không tốt cả.

Song Hồ Ngọc Nhu nở lòng nào để người khác nói chàng như vậy, bất kể là ai, không ai có thể nói như vậy!

Chuyện cha chàng ấy làm người ngoài không ai biết. Nhưng cô đã đọc nguyên tác, cô biết rõ nhất. rõ ràng người phạm tội thì phải chịu phạt, chàng là đại nghĩa diệt thân, vốn không phải hạng ham sống gì gì đó!

Gạt tay ra, Hồ Ngọc Nhu chỉ hai ba bước đã chạy tới trước mặt Hồ Ngọc Uyển đang còn đắc ý. không chờ cô ta phản ứng lại, Hồ Ngọc Nhu đã thẳng tay tát cô ta một cái bốp.

“Đại tỷ!” Hồ Ngọc Tiên gọi to đầu tiên.

Hồ Phi và Hồ Nam thì ngậy người nhìn.

Hồ Ngọc Nhu bùm mặt nổi con tam bành, thấy rõ người trước mắt liền cả giận nói: “Hồ Ngọc Nhu, người lại dám đánh ta?”

“Mệnh người đây lời dơ bẩn, ta đánh người thì đã sao?” Hồ Ngọc Nhu lạnh lùng nói: “Lần này ta không giận người, chỉ đánh người. Nếu người còn ăn nói bậy bạ nữa, lần tới không chỉ đơn giản là tát người như vậy đâu!”

Nhìn thấy Chu Thừa Vũ phía sau Hồ Ngọc Nhu đi về phía này. Nhớ tới chuyện nàng bị giam trong am một tháng, cơ thể Hồ Ngọc Uyển run lên, nhưng vẫn cứng miệng nói: “... người... người dám!”

Hồ Ngọc Nhu cười lạnh gợn tay lên. “Người nói thêm một câu đi, xem ta có dám hay không.”

Hồ Ngọc Nhu đầu dám nói nữa, vừa nhìn thấy Chu Thừa Vũ hai chân nàng như nhũn ra, nghĩ tới này giờ nói gì chính chủ đều nghe hết, không biết vị đại tỷ phu có thù tất báo này làm gì nàng đây?

thật là dối trá!

Bây ra bộ mặt yêu dân như con, nhưng một khi gặp chuyện, một tí ảm ức không chịu ảm. yêu dân như con ở đâu?

Trong lòng Hồ Ngọc Uyển phần nộ vô cùng, nhưng trên mặt là bộ dáng cúi đầu uất ức.

Chu Thừa Vũ đến gần, song ôm lấy vai Hồ Ngọc Nhu, gật đầu với Hồ Ngọc Tiên một cái, mới nói: “Phu nhân, đừng tức giận.”

Hồ Ngọc Nhu nhìn chàng, hốc mắt đỏ ừng.

không giận, là đau lòng cho chàng.

Chu Thừa Vũ sáng tỏ, tay ôm lấy vai nàng hơi dùng sức. không hề liếc Hồ Ngọc Uyển một cái, chỉ nói: “đi thôi phu nhân, chúng ta tiếp tục ngắm đèn nào.”

Hồ Ngọc Nhu liếc xéo Hồ Ngọc Uyển một cái, rồi mới cho Hồ Ngọc Tiên ánh mắt đứng rồi, cùng Chu Thừa Vũ rời đi.

Tháng 9, đàn quốc phiếu hương, cuối thu mát mẻ.

Triệu Tịch Ngôn không ở Phủ thành chờ yết bái. Vào ngày thứ ba sau khi thi kết thúc chàng vội vã lên đường về, cả cha Triệu liệu mạng lỗi ở lại cũng không chịu. Lúc kết quả thi Hương ở Phủ thành công bố, y đã đứng trước đại môn huyện nha huyện Trường Châu.

Đây là lần thứ hai.

Lần đầu tiên y đến đây còn là thiếu niên lang hăng hái. Nhưng y giờ đây gương mặt gầy gò, thần sắc hốc hác, một thân phong trần mỏi mệt.

Y đứng yên trước cửa không nhúc nhích, mãi tới khi có người vỗ vai y.

Y quay lại, trước mặt y cũng là một người có bộ dáng phong trần mệt mỏi như vậy- Chu Thừa Duệ.

Chu Thừa Duệ hỏi: "Ta thấy ngươi đứng rất lâu, ngươi có việc à?"

Tác giả có lời muốn nói: đẩy mạnh truyện của bạn bè:

"Con đường đoạt thể của Cẩm Y Vệ", Trà Bỏ Đa Đa

Văn án: Tần Uyển Nghi trọng sinh, trở về trước thời điểm tái giá với tên khốn khiếp đã hại nàng chết kiếp trước.

Làm thế nào để thoát khỏi mối hôn sự với tên khốn khiếp là cả vấn đề.

Song, điều nàng quan tâm hơn chính là, nàng đã khi nào trêu chọc tới người khác chết ba đời vợ, nam nữ vừa nghe tên đã mất hồn mất vía- thống lĩnh Cẩm Y Vệ.

Ngay sau đó, mấy quan chức run rẩy ở nhà phát hiện ra, vị Diêm vương gia gặp Phật giết Phật đạo gần đây xuất hiện ngày càng ít đi thì phải?

Tần Uyển Nghi trong lòng phiền muộn, nằngoàn toàn không muốn thay người khác chịu lửa giận tí nào!

(34) Giải nguyên: thí sinh đỗ đầu khoa thi Hương gọi là Giải nguyên.

(35) Bắc Trục Lệ: giản xưng là "Bắc Trục" bao gồm lãnh thổ đại bộ phận tỉnh Hà Bắc và một phần nhóc các tỉnh Hà Nam, Sơn Đông, cùng Bắc Kinh và Thiên Tân ngày nay. Ngược lại, khu vực quanh Nam Kinh được gọi là Nam trục Lệ, giản xưng là "Nam Trục" bao gồm Thượng Hải, Giang Tô và An Huy hiện nay

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Nhưng trong lòng con, A Nhu chính là người tốt nhất

Triệu Tịch Ngôn biết Chu Thừa Duệ, đây là em trai của Huyện lệnh Trường Châu huyện. Theo nghiệp đạo thương, hầu hết thời gian đều đóng quân ở biên giới Tây Bắc, bảo vệ dân chúng Đại Lương an cư lập nghiệp. Nếu ở thời điểm khác, đây là một người đáng để Triệu Tịch Ngôn kính trọng.

Nhưng trong giây phút này, người này trong óc y chỉ có duy nhất một ý nghĩa, hẳn là em trai của Chu Thừa Vũ! Là... em chồng của A Nhu!

Triệu Tịch Ngôn nhìn Chu Thừa Duệ, tuy biết rõ hẳn chẳng liên quan gì với chuyện đó, nhưng mấy ngày nay khổ cực bốn ba, lại từ lúc biết chân tướng tới giờ, cảm phần tích tụ trong ngực càng ngày càng lớn, nên y cứ trừng mắt Chu Thừa Duệ.

Song Chu Thừa Duệ ngheh đón mắt mà không hiểu ra sao, người nọ rút cuộc lắc đầu, quay đầu bước nhanh rời khỏi.

Nhìn bóng lưng rời đi vội vã, Chu Thừa Duệ cũng lắc đầu không nói nên lời. Ở người này, đây là, đứng ở cửa lâu như vậy, vậy mà không nói tiếng nào đã bỏ đi, thực sự không có gì à?

Ồi thôi, nếu có chuyện, có lẽ còn quay lại, không cần quan tâm.

Bên này hẳn vừa vào sân, Triệu Tịch Ngôn bên kia vừa đi về. Cha Triệu đang trốn sau tường cạnh bên nhảy ra kéo qua, "Quên đi Tịch Ngôn à, A Nhu đã gả cho Chu đại nhân từ lâu, hai người không thể... được. không phải lần này con thi Hương rất tốt sao? Chỉ cần con có công danh cử nhân, sau này không gả cưới được vợ. Cưới người tốt hơn A Nhu trăm lần, ngàn lần cũng có!"

Thế nhưng Triệu Tịch Ngôn im lặng. Sau hồi lâu, y mới mở miệng, nói, "Nhưng trong lòng con, A Nhu chính là người tốt nhất."

không ai có thể tốt hơn nàng cả.

Triệu Tịch Ngôn nghĩ thế, không không chế được mũi lên men, chẳng mấy chốc hốc mắt đã đỏ ửng. Tại sao ông trời phải hành hạ bọn họ như thế, bọn họ yêu nhau như vậy, rõ ràng bọn họ sắp thành hôn, chỉ chờ y thi hương trở về là thành.

Tại sao phải phát sinh sự cố trời xui đất khiến thế này?

Cha Triệu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn con trai mình. Ông nói, "Nhưng con bé đã xuất giá rồi!"

Triệu Tịch Ngôn nói: "Thế thì đã sao, con không quan tâm, con không ngại. Cha không phải đã nói còn gì, nàng không tự nguyện, nàng bị cưỡng mẫu (*mợ*) và tam biểu muội hãm hại. Nàng và con lương tình tương duyệt, nếu không bị người ta bức hại, nàng sẽ không gả cho Chu đại nhân! "

Thấy con mình bướng bỉnh hồ đồ như vậy, cha Triệu cũng tức giận. "Nếu con nói vậy, được lắm, vậy con đi tìm con bé đi!"

Triệu Tịch Ngôn bước ra khỏi ngăn tường, nhìn đại môn huyện nha nhưng lắc đầu. Y đương nhiên sẽ tìm, tìm A Nhu, cũng tìm... Chu đại nhân! Nhưng không phải bây giờ. Bây giờ y còn chưa biết A Nhu sống ở Chu gia thế nào, y đi tìm, nếu lỡ mang đến phiền phức cho nàng thì sao?

Chu đại nhân, Chu đại nhân!

Ngày trước đề cử lão sư và thư viện cho y, đến cùng có rắp tâm gì? Khi đó người nọ... người nọ phải biết cười nhăm người rồi chứ? Vậy thì tại sao người nọ không đưa A Nhu về Hồ gia, tại sao ngược lại đưa y đi?

Có một khoảnh khắc Triệu Tịch Ngôn bằng hoàng không biết phải làm sao.

.

Sau khi Chu Thừa Duệ về nhà, hắn đi gặp Chu lão phu nhân trước, tiếp đó Chu Thừa Vũ đúng lúc không có việc, hắn đi kiểm Chu Thừa Vũ luôn, kể lại những chuyện phát sinh trong thời gian ở Kinh thành.

"Thằng nhóc Quý Thành Vân kia thật tội nghiệp. Nó là đích trưởng tôn Túc Thân vương, nhưng lại mồ côi từ trong bụng mẹ. Khi nương mang nó vào mũi mũi nó thì chạ lại chết bất ngờ. Mà sau khi sinh ra, mũi mũi vừa ốm vừa yếu, nó lại được nuôi vừa béo vừa tốt. Phủ Túc Thân vương nhiều năm rồi đều là nam đinh đông đảo, mũi mũi của thằng nhóc này là bé gái độc nhất suốt hai đời. Do đó, Túc Thân Vương và lão Vương phi thấy cháu gái nhỏ gầy, mà nó rõ khỏe mạnh hơn nhiều, liền sinh ra mấy phần không thích nó."

Đây quả thực là cách làm có hơi không hợp lý.

Đứa bé vẫn còn trong bụng mẹ, chúng có thể biết cái gì?

Chu Thừa Duệ thờ dài, nói tiếp: "Sau đó, mũi mũi trải qua nhiều lần hung hiểm(*nguy hiểm nham hiểm*), ôi thôi có tới vài lần suýt nữa mất cả mạng nhỏ. Có người lẳng lẽ nói với lão Vương phi là bất tự của nó nặng, khác mũi mũi, hai đứa nhất định phải tách ra mới nuôi được. Lão Vương phi gạt Túc Thân vương và trưởng túc, đưa nó tới Đông Sơn tự gửi nuôi. Ai biết đầu được tới ngày thứ hai nó tới Đông Sơn tự thì gặp hóa hoạn to, nó biến mất không có tung tích. Đồng thời biến mất còn có bà vú của nó."

Ngày thứ hai tới Đông Sơn tự liền bùng phát cháy lớn.

Nguyên nhân vụ cháy này quả thật không cần nói cũng biết..

Thấy Chu Thừa Vũ hiểu, Chu Thừa Duệ gật đầu: "Lão vương phi có ba đích tử, nhưng đại công tử là con vợ nguyên phối của Túc Thân Vương sinh, hắn đã chết, nhi tử của hắn cũng đã chết. Trước vị rơi xuống trên người ba đứa nhi tử của lão Vương phi là điều đương nhiên."

Đây chẳng qua là chuyện nhà người ta. Chu Thừa Vũ nghe vào tai là được. Chỉ là nghĩ đến Quý Thành Vân, chàng lại hỏi thêm một câu: "Rồi lần này thằng nhóc đó quay về, nương cậu ta có làm chủ, bảo vệ cho cậu ta không?"

Chu Thừa Duệ lắc đầu nói: "Cái này đệ không biết, đệ chưa gặp Lương đại phu nhân, nhưng bà ấy cho thiếp thân bà rừ tặng tạ lễ cho đệ rất nặng. Bà từ báo là thân thể của bà ấy không khỏe, không thể tự mình tới lời biết ơn. Chẳng qua nhìn vào thái độ của Túc Thân Vương, có vẻ như ông cũng thích thằng nhóc đó. Có lẽ nhìn nó nhớ tới trưởng tử chết trẻ không chừng. Ngoài ra còn có mũi mũi sinh đôi kia, vốn là trí lực hơi thấp, đáng vóc hơn mười nhưng đầu óc thì như bé lên ba. Vậy mà trùng hợp ngẫu nhiên là, thằng nhóc này vừa trở lại, mũi mũi của nó đột nhiên trở nên bình thường. Con bé đó vốn được cả phủ yêu thương, lão vương phi cũng không ngoại lệ, giờ có con bé ở đó, Quý Thành Vân có lẽ trái qua không tệ."

nói xong, Chu Thừa Duệ đề cập đến tới chuyện nhà.

"Đại đường tẩu và nhị đường tẩu chi sự sắp đến đây. Vốn là khi biết được đại ca cưới vợ đã muốn tới. Nhưng vấp phải tổ mẫu khó chịu. Đại đường huynh lại không có ở nhà, đại đường tẩu không tiện rời đi. Lần này đệ trở về thấy tổ mẫu tốt hơn rất nhiều, đại đường tẩu nói quay đầu lại sẽ gạt bà, cùng với nhị đường tẩu và nhị đường ca tới đây một chuyến, cũng không thể không gặp tân đệ túc- đại tẩu của đệ được."

Chu Thừa Vũ cực kỳ tôn trọng đại đường tẩu, nghe vậy tiện thể nói: "Đã hẹn ngày chưa?"

Chu Thừa Duệ cân nhắc nói: "Còn chưa, nhưng ước chừng khoảng thời gian này, mấy hôm sau trời lạnh, đi đường ắt cực khổ." Đại đường tẩu dễ nói, nhưng nhị đường tẩu là người thích yêu chiều.

Nghĩ đến hai vị đường tẩu, Chu Thừa Duệ không dấu vết nhìn Chu Thừa Vũ một chút. Khi còn là thiếu nữ, nhị đường tẩu thích đại ca như vậy, không biết lúc này tới đây, có làm khó dễ đại tẩu không nữa?

Chắc là không nhỉ?

Chu Thừa Duệ gật đầu, nói: "Nên chuẩn bị trước rồi."

Hai anh em nói chút chuyện phiếm, nhìn Chu Thừa Duệ còn chưa đổi quần áo. Chu Thừa Vũ hỏi thúc em trai trở về. Chỉ có chuyện về Tô thị, trước kia chàng từng khiển trách. Bây giờ, chi sự là Tô thị cũng tính toán cả trong lòng, nhưng thực tế còn chưa thật sự làm ra việc gì, chàng là đại bá làm lớn chuyện cũng không phải việc tốt đẹp gì.

Nếu không phải, thì đúng là kích động gây xích mích quan hệ vợ chồng người ta.

"Bảo đệ trở về mời đại phu, có mời không?" chàng hỏi.

Nghĩ tới nghĩ lui, chi có thể ký thác hi vọng vào thân thể cô ta sớm ngày trị khỏi, chi vậy mới có thể yên tĩnh chút ít. Dù sao muốn nhị đệ tự mình phát hiện, thực sự khó khăn, e là đệ ấy ở nhà được mấy ngày đã vội lên đường.

Chu Thừa Duệ cười nói: "Mời, là đại đường tẩu mời giúp đệ. Đệ đến trước. Bước chân của ông ấy chậm, cần mấy hôm nữa mới có thể tới."

Nhìn em mình cười tới không tìm không phải, Chu Thừa Vũ xoa tay.

không nói cái khác, Tô thị đối xử với nhị đệ có cùng tốt. Sau này nhìn chăm chăm hơn chút. Miễn là cô ta có thể an phận thành thật chung sống, chuyện trước kia chàng và A Nhu đều có thể không tính.

.

Thời điểm Chu Thừa Duệ về nhị phòng, về mặt Tô thị nghiêm túc tiểu tụy dựa vào giường, dưới giường là Ngô đại phu đang cau mày bắt mạch cho nàng.

"Chuyện gì vậy? A Tĩnh, nàng bị bệnh à?" Chu Thừa Duệ vội vã sải dài chân vội tới cạnh giường, lo lắng hỏi Ngô đại phu: "Ngô đại phu, nàng ấy sao thế?"

Ngô đại phu đã chán được một lúc. Thấy Chu Thừa Duệ lo lắng như vậy, liền đề xuống kỳ quặc vào lòng. Chỉ ấn mạch tượng đúng là hi mạch, vì thế ông cười nói: "Chu nhị lão gia, chúc mừng ngài, nhị phu nhân đây là có hi!"

Có hi?

một tin vô cùng lớn ập từ trên trời rơi xuống, đập thẳng vào Chu Thừa Duệ, nói cũng nói không nên lời. Chỉ ngờ ngác nhìn chăm chăm Ngô đại phu, mắt cũng không hề chớp.

Vẫn là Tô thị tinh táo lại trước, vội vàng hỏi: "thật sao? Ngô đại phu, ta... ta thật sự có hi?"

Nàng vừa hỏi thế, Chu Thừa Duệ vội nắm chặt tay nàng, cả hai đều mong đợi nhìn Ngô đại phu.

Ngô đại phu cười nói: "Tất nhiên là thật. Lão hủ hành nghề nhiều năm như vậy. Há có thể chỉ là hi mạch mà cũng chẩn sai." Ông nhìn Tô thị, song sắc mặt trở nên nghiêm túc. "Lão hủ đã nói với ngài từ lâu. Thân thể của ngài và nhị lão gia đều khỏe mạnh, không có vấn đề gì. Chỉ là do ngày trước ngài hay nghĩ miên mang, rất dễ lo lắng và căng thẳng, vừa rồi bắt mạch cho ngài, gần đây tâm trạng ngài lại không tốt, cộng với nghỉ ngơi không đều đặn. Thái này vẫn còn chút không ổn định. Trước tiên, kê cho ngài mấy thang dưỡng thai."

Tô thị gật đầu. "Tốt, được được được, ông kê, ông kê."

Ngô đại phu dọn dẹp hòm thuốc, Chu Thừa Duệ đích thân tiễn ông ra ngoài và theo ông hốt thuốc, Ngô đại phu đi tới cửa, nhưng không quên nhìn lại dặn dò Tô thị. "Nhị phu nhân, bây giờ ngài đang có thai, lòng dạ phải thoải mái rộng rãi mới tốt, tuyệt đối đừng nghĩ nhiều. Nếu không thì không tốt cho ngài, càng không tốt cho đứa bé."

Giờ nàng đã có thai, còn quan tâm mấy thứ kia làm gì?

Chỉ cần nàng có con, mấy thứ kia nàng không quan tâm.

Có con, nàng có thể đảm bảo địa vị của mình, những thứ khác, sớm muộn gì cũng có.

Tô thị vội vàng gật đầu.

Việc vui lớn như vậy, tới buổi chiều, cả nhà đều bị Chu lão phu nhân gọi tới ăn mừng. Tô thị hiếm khi mặc y phục đồ thẫm thêu hoa tới gót chân, trên tóc cài trâm, tai đeo ngọc bích, hết sức xuân phong đắc ý.

Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ cũng vui mừng cho nàng ta.

Chẳng qua Hồ Ngọc Nhu vui là do Tô thị phải dưỡng thai, rốt cuộc cũng không có thời gian bày chương ngại vất cho cô. Chu Thừa Vũ lại thật thật lòng lòng vui mừng, nhị đệ và nhị đệ muội mong chờ nhiều năm rồi, chung quy cũng có con.

Chu lão phu nhân dốc lòng gấp đồ ăn cho Tô thị, chén của nàng ta chất như ngọn núi nhỏ. Cuối cùng bà cũng dừng lại. "Mua ăn đi, mau ăn đi, con quá gầy, ăn nhiều nhiều cho có thịt tí, đứa bé cũng béo chút. "

Dạo này có thể nói mọi chuyện của Tô thị đều không suôn sẻ, quả thật gầy rất nhiều.

Nàng ta liếc nhìn Hồ Ngọc Nhu, rồi mỉm cười cảm ơn Chu lão phu nhân. "Vâng, cảm ơn nương ạ."

Theo tầm nhìn của nàng ta, cuối cùng Chu lão phu nhân mới nhớ bà còn có cô con dâu khác, vội cầm đĩa gấp mấy món cho Hồ Ngọc Nhu. "Nhu Nhu à, con coi nhị đệ muội con đã có thai, hai con cũng phải nhanh lên, nắm chặt mới được. Thừa Vũ còn lớn hơn Thừa Duệ ba tuổi, cũng nên..."

"Nương." Chu Thừa Vũ ngắt lời Chu lão phu nhân, nói: "Bên chúng con không vội. Nhị đệ muội hiện đang mang thai. Việc nhà tự nhiên không thể, chỉ có thể để Nhu Nhu tới quản. Bên chúng con, vẫn chờ nhị đệ muội sinh xong rồi nói."

Chu lão phu nhân mấp máy môi, suy cho cùng vẫn không thoát nỗi đề bà quản gia. Việc trong nhà bà còn ổn, nhưng bên ngoài bà thật sự không được, bà cũng không muốn già cả rồi còn gây chuyện cười, liền lụ lụng từ.

Tô thị giờ phút này lại rất hào phóng, thậm chí còn cảm kích Hồ Ngọc Nhu: "Đại tẩu, vậy sau này phiền tẩu rồi."

Hồ Ngọc Nhu mỉm cười, "không phiền, nên vậy."

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Bằng không ... Ta không gặp được nàng ấy, ta chỉ có thể trực tiếp tìm Chu đại nhân

trên bàn cơm chiều, Chu Thừa Duệ cũng nói tới chuyện trên Kinh Thành. Khi hần đề cập tới nhị đường tẩu, Chu lão phu nhân và Tô thị đồng thời nhìn về phía Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu.

Chu Thừa Vũ kiểu không liên quan tới mình y như thật, trên mặt không có chút cảm xúc. Mặc dù lòng Hồ Ngọc Nhu sáng như gương, nhưng chuyện này ngay lúc này cô vẫn không biết gì, nên ra vẻ không biết gì.

"Con yên tâm, nhị đường tẩu của con là người rất tốt. Lát nữa con sai người thu xếp hai phòng, an bài chỗ ở cho hai người họ thỏa đáng." Chu lão phu nhân nói với Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu đương nhiên đáp lại không sao ạ.

Đại đường huynh của Chu Thừa Vũ là Chu Thừa Lăng, hiện là Uy Viễn hầu, hần cũng là nam chính nguyên tác. Thế tử của hần, Lương Nguyệt Mai, là nữ chính xuyên không. Nữ chính này phá cách được sắc phong công chúa, làm rất nhiều chuyện tạo phúc cho phái nữ, Hồ Ngọc Nhu thực sự muốn gặp cô.

Đối với nhị đường tẩu của Chu Thừa Vũ, Tạ Kiều, đây là vợ của Chu Thừa Hồng- đích trưởng tử của Nhị bá phụ. Mà Tạ Kiều cũng là cao môn quý nữ đẳng hoàng, khi xưa cũng coi

như vị nữ tử lớn tuổi chưa gả này đối với Chu Thừa Vũ- nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu).

Hồ Ngọc Nhu nghĩ tới lúc mình mới đọc quyển ngôn tình đó còn xếp hai người thành cp. Sau đó, tác giả biến Tạ Kiều từ yêu thích xuống yêu đơn phương, cô thậm chí còn tức giận viết một bình luận dài dòng, không thể không nói, tới phần cuối, cp Chu Thừa Hồng x Tạ Kiều là cp oan gia vui vẻ, cô cũng thích nốt. Ấy thế khi kết thúc truyện ai cũng có đôi có cặp no đủ, mà Chu Thừa Vũ ra trận từ đầu lại không viết, có mới phần nộ đề bút, viết ra một nữ tử trùng trên gả cho chàng.

không ngờ, cô xuyên qua thật ...

Nếu biết trước vậy, cô không viết đại mỗi cái tên, dấu sao cũng phải viết một cốt truyện hay ho, có cha đau mẹ thương, có thân phận danh giá xuất thân vọng tộc.

Buổi tối, sau khi rửa mặt lên giường, cô đi ngủ. Hồ Ngọc Nhu trèo lên bên giường như chuyện đương nhiên. Chừa ra một khoảng cho Chu Thừa Vũ. cô bóp hai tay mình, nâng chân lên. Có Ngô đại phu giúp điều trị, ở Chu gia ăn ngon ngủ khỏe. cô nhận ra cơ thể mình bây giờ tốt hơn nhiều so với khi cô mới đến.

Chu Thừa Vũ thông cảm cho cô, đồng ý chờ cô muộn chút hãy sinh con.

Mà cô cũng phải hiểu cho Chu Thừa Vũ mới đúng, chàng quả thực không còn trẻ.

Thế là, khi Chu Thừa Vũ tắm rửa trở lại giường với một thân mát lạnh, Hồ Ngọc Nhu lẩn vào vòng ngực của chàng. Chu Thừa Vũ vươn tay ra kịp thời, vững vàng đỡ hai vai cô, nhìn cô bằng ánh mắt dò hỏi.

Chủ động cầu- hoan, chuyện này dù cho đã là vợ chồng già cũng hơi ngại.

Hồ Ngọc Nhu khẽ chớp mắt không nhìn chàng, nhưng hai tay đưa về phía trước, hai chân cô càng chủ động, trực tiếp quấn lấy chân Chu Thừa Vũ. Chu Thừa Vũ có thể tránh được nửa người trên, nhưng nửa người dưới không dễ tránh. Chàng không nỡ đá bay Hồ Ngọc Nhu.

không có lựa chọn nào khác ngoài nói: "Ta vừa tắm xong, trên người lạnh, cẩn thận đông băng nàng."

Như hôm nay trời rất lạnh, chăn trên giường đã đổi tấm dày, nhưng nào có lạnh tới mức đóng băng người ta được. Hồ Ngọc Nhu đạt được ý đồ ôm eo Chu Thừa Vũ, úp mặt vào áo trong trắng của chàng, bĩu môi nói, "Thiếp cũng đâu phải người nặn từ bột đầu mà sợ lạnh. Thiếp lén giường lâu rồi, cả người ấm áp, nếu chàng sợ lạnh, vừa hay thiếp làm ấm cho chàng."

Nhưng Ngô đại phu nói nàng có chứng hàn.

Vợ chàng lẩn vào lồng ngực như con chuột đồng nhỏ, mềm mềm mại mại, trên người còn thơm thoả. Chu Thừa Vũ cảm thấy những quy tắc căn bản nhiều năm qua của chàng, phàm đụng tới nàng gần như không có chút tác dụng nào. Ví như, lúc này đây, chàng thật sự không thể chịu đựng được việc nàng không vui khi bị đẩy ra.

không còn cách nào ngoài quấn chặt chần, xoa tay sau lưng nàng, chờ tay nóng lên, mới ôm chặt người trong lồng.

Coi bộ, sau này trước khi lên giường cần phải làm ấm người, hoặc là chàng lên giường trước, vừa hay sưởi ấm cho nàng luôn.

Chàng đang nghĩ ngợi, bỗng nghe người trong lòng lên tiếng: "Đại nhân, chúng ta cũng nên có con nhỉ?"

Gọi phu quân thì Hồ Ngọc Nhu không gọi ra miệng được, gọi cả tên lẫn họ thì sợ Chu Thừa Vũ không vui, vậy thì cô cứ gọi là đại nhân, đơn giản là Chu Thừa Vũ không hề hấn gì khi cô gọi thế.

Trầm ngâm được một lúc, chàng nói: "Nàng đừng quan tâm đến người khác, hãy chờ nàng lớn hơn chút nữa, không vội."

"không phải vì người khác." Hồ Ngọc Nhu lắc đầu.

"Vậy là?" Chu Thừa Vũ vẫn còn nhớ những gì Hồ Ngọc Nhu đã nói trước đó. Hôm nay ở bên nương thật chất chỉ là cái cớ. Nếu Hồ Ngọc Nhu thật sự có mang. Dù cho công chuyện trong nhà giao cho hạ nhân bên cạnh đi nữa, cũng phải bảo vệ cho nàng an toàn sinh ra đứa bé mới phải.

Hồ Ngọc Nhu nói: "Nương nói đúng, tuổi chàng đã không nhỏ, nhị đệ đã có hai con, còn chàng một mống cũng không có. Huống gì, thiếp cũng không nhỏ." Ở cổ đại mà nói, tuổi cô thật quá không nhỏ.

Ở tuổi này, với Chu Thừa Vũ thực sự cảm thấy không hề gì. Tuy nhiên, kể từ lần trước chàng nghĩ tới, tiểu cô nương ở tuổi Hồ Ngọc Nhu thích thiếu niên như Triệu Tịch Ngôn mới là lẽ thường. Chàng thực thực sự để ý một chút. Vốn sáng sớm bình thường, chàng nhiều nhất chỉ đánh quyền nửa canh giờ. Thỉnh thoảng bận rộn đánh nửa canh giờ cũng không, nhưng sáng này cơ bản không đánh tới một canh giờ chàng không nghỉ.

Chàng thật có hơi sợ, cưới một tiểu cô nương ở tuổi này, đợi khi mình già, nàng vừa lúc là một đóa hoa đương độ rực rỡ và yêu kiều, nàng sẽ ghét bỏ mình chứ?

"Nàng cảm thấy ta lớn tuổi?" Giọng nói của nam nhân đột nhiên trở nên trầm, trong đó còn kèm theo ý nguy hiểm.

Hồ Ngọc Nhu không phát hiện, nghiêm túc tự hỏi. Nếu là ở hiện đại, ở tuổi hai mươi bảy thì sao là lớn tuổi được, chính là độ tuổi tốt nhất của đàn ông. Nên dốc hết sức lực để kiếm tiền đồ mới đúng. Nhưng vào thời cổ đại, mới hơn ba mươi đã có cháu trai ôm, chàng ta đã 27, không phải lớn tuổi chứ là gì?

Nam nhân lại không đủ kiên nhẫn chờ nàng suy tư, trực tiếp nhào lên đè nàng. "Xem ra ta cần chứng minh cho nàng thấy rõ, ta vẫn còn trẻ."

Hồ Ngọc Nhu bận bịu che ngực, "... thiếp không phải ý này!"

Nếu là bàn luận ở trên giường, chàng ta không những còn trẻ, chàng ta còn đáng sợ hơn mấy tên choai choai mới khai trai. Bất luận là thời gian kéo dài hay kỹ thuật, chỉ có thể dùng một con thú mà hình dung người đàn ông gần ba mươi này. Đó là - sói!

Mắt Chu Thừa Vũ sáng quắc nhìn ngực cô, vốn nó sinh ra lớn hơn người bình thường. Loại hai tay che chắn thế này, xuyên thấu lớp áo lót gió thổi không lọt, ngược lại càng đồ sộ hơn.

Chàng ta đưa tay nắm lấy tay cô, ấn nó lên đỉnh đầu cô. Lúc này mới nhìn tới cô, gật đầu như thừa nhận: "Nàng nói rất đúng, nàng quả thật không nhỏ."

Hồ Ngọc Nhu cúi đầu, nhất thời vừa tức vừa xấu hổ không thôi: "Luuu mạnh!"

Chu Thừa Vũ ở trên giường luôn không biết giận dữ. Chàng ta gật đầu đồng ý và cúi xuống. Vẫn là ung dung thông thả dễ dàng giải quyết nút thắt áo lót của cô.

Hồ Ngọc Nhu không còn cách nào khác ngoài nắm bàn tay to của chàng ta. "Thiếp nónggiảm tức mà!"

Chu Thừa Vũ dừng lại động tác, nhìn vào mắt nàng, đến cùng cũng thôi đùa giỡn. Cuối cùng chàng cũng nhả ra. "Năm sau, năm sau... thuận theo tự nhiên đi." Dứt lời, không cho Hồ Ngọc Nhu thời gian suy nghĩ và bác bỏ, trực tiếp cúi đầu hôn nàng. Ra tay hành động cũng nhanh hơn hẳn.

không giống như Chu gia hòa hòa thuận thuận, giờ phút này, Hồ gia bên này, Triệu Tịch Ngôn đứng đối diện Hồ Ngọc Tiên, sắc mặt cả hai đều trông vô cùng nghiêm trọng

Sau khi Triệu Tịch Ngôn rời khỏi huyện nha vẫn chưa về nhà. Y đi lang thang quẹo đông rẽ tây cất đuôi cha Triệu. Y chạy tới những nơi từng đến cùng Hồ Ngọc Nhu tiêu dao hơn nửa ngày, cho đến khi trời tối, mới tới Hồ gia.

Y rất quen thuộc với gia đình của Hồ gia, bởi thể vừa vào y trực tiếp đến chỗ Hồ Ngọc Tiên ở. Y biết ngày trước ở nhà, Hồ Ngọc Nhu và hồ Ngọc Tiên có quan hệ tốt. Bây giờ y muốn biết Hồ Ngọc Nhu sống thế nào, y muốn gặp mặt nàng. Ngoài Hồ Ngọc Tiên ra, y cũng không biết tìm ai khác mới giúp được.

Hồ Ngọc Tiên nhìn thấy Triệu biểu ca gầy mất một vòng. Trong lòng vừa cảm thông vừa thương hại huynh ấy, trong lúc nhất thời không biết mở miệng ra sao.

"Muội chỉ cần nói thật với huynh là được rồi, nàng ấy... nàng ấy rất cuộc sống thế nào, trước mắt nàng ấy muốn thế nào?" Đó là cô nương chàng thích từ bé, nhắc tới nàng sống bên người khác thế nào, Triệu Tịch Ngôn chỉ cảm thấy y nhắc tới một lần thì trong lòng y như thể bị dao đâm một lần, đau đến mức không thể thở được.

Hồ Ngọc tiên không thể không nhỏ giọng khuyên nhủ: "Biểu ca, quên đi. Đại tỷ đã gả tới Chu gia qua mấy tháng, hai người... không thể quay lại được."

Triệu Tịch Ngôn lại rất cố chấp. "Muội trước hết thẳng thắn nói thật với ta đi."

Hồ Ngọc Nhu một chín một mười nói rõ mọi chuyện, bao gồm việc Hồ Ngọc Nhu bị gài bẫy lấy chồng, thời điểm xuất giá thất cổ và hiện nay ở Chu gia, Chu Thừa Vũ đối với đại tỷ rất tốt, nhưng chị em dâu bất hòa, thậm chí có hạng nhà hoàn to găm dăm bò lên giường.

Triệu Tịch Ngôn biết được chân tướng từ miệng cha Triệu. Nhưng cha Triệu là người một lòng đọc sách thánh hiền, biết chuyện đương nhiên không nhiều. Bây giờ, từ miệng Hồ Ngọc Tiên y mới biết được Hồ Ngọc Nhu còn bị buộc phải treo cổ. Y nhất thời chịu không nổi, dựa vào cửa đằng sau với gương mặt trống rỗng bất lực.

nói thế, vào hôm ấy, y trơ mắt nhìn A Nhu xuất giá? Bọn họ gần như vậy, nhưng y không hề biết đó là nàng!

Khi đó tâm trạng nàng thế nào?

Bị bỏ thuốc, ngay cả nói cũng không nói được, nghĩ đến y ở đây. Lúc đó phải chăng nàng đang khóc? Chắc chắn nàng rất tuyệt vọng?

Triệu Tịch Ngôn đau lòng không tả, lại không không chế được, dần dà rơi nước mắt. "Từ biểu muội, muội có thể giúp ta nói với A Nhu một tiếng, ta muốn gặp nàng ấy, ta muốn gặp nàng ấy một lần."

Hồ Ngọc Tiên rất bất lực. "Đều đã thế rồi. Huynh gặp tỷ ấy thì có ích gì?"

Triệu Tịch Ngôn nói: "Tôi muốn biết nàng ấy muốn gì. Tôi muốn biết liệu nàng ấy có muốn về cạnh ta không. Nếu nàng ấy bằng lòng, dù bằng cách gì chẳng nữa, ta nhất định phải đưa nàng ấy đi!"

Hồ Ngọc Tiên nhất thời quỳnh lên. "Huynh điên rồi phải không, Chu đại nhân sẽkhông đồng ý! Huynh chết tâm đi, muội nhất định không truyền lời giúp huynh!"

Chu đại nhân tốt với đại tỷ như vậy, đại tỷ sống vui vẻ với đại nhân mới đúng, khôngthể có chuyện khó xử nữa, lỡ như chọc cho Chu đại nhân không thích đại tỷ nữa thìhiền phúc.

Triệu Tịch Ngôn đột ngột ngược lên, trong đôi mắt ướt át vậy mà mang ác ý. "Nếu muội muốn tốt cho A Nhu thì giúp ta truyền lời, bằng không... ta không gặp được nàng ấy, ta chỉ có thể trực tiếp tìm Chu đại nhân."

Đồ điên!

Hồ Ngọc Tiên đương muốn nói, song bên ngoài có tiếng bước chân lộn xộn. Hồ Ngọc Uyên là người chạy vào đầu tiên. "Biểu ca, sao huynh trở về..." Nghênh đón ánh mắt Triệu Tịch Ngôn, câu tiếp theo nàng nuốt lại vào bụng.

Vỡ kịch nhỏ:

Triệu Tịch Ngôn: Tác giả, ta giết chết bà! 520, bà lại cho ta một ly tra tử!

Hoa Hoa Hoa: Xin lỗi, nhân duyên của cậu ta đã sớm định rồi. Wow, không trải qua mưa bão sao thấy được cầu vồng. Cậu đợi một chút ~

Triệu Tịch Ngôn: Ta không nghe Ta không nghe Ta không nghe. Bớt giỡn đi, còn khổ vì tình, ta giết người!

Chu Thừa Vũ: Chàng trai trẻ, đừng vội, người nhìn ta đây, phải 27 mới có Nhu Nhu đó thôi!

Hồ Ngọc Nhu: Ta nhìn nè, ta không nói gì đâu.

Triệu Tịch Ngôn: Chu Thừa Vũ, ta muốn giết người!

Nữ tử thần bí: Tịch Ngôn ca ca, muội ở tương lai gần chờ huynh ~

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Con đi nói với đại tỷ con một tiếng, tốt xấu gì cũng để hai đứa nó

gặp mặt một lần

không chỉ có Hồ Ngọc Uyển, Hồ Linh và Tiết thị cũng đổ xô đến.

Nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Triệu Tịch Ngôn, Tiết thị vội kéo Hồ Ngọc Uyển tới bên người để bảo vệ. Bà bày ra gương mặt tươi cười nói với Triệu Tịch Ngôn: “Tịch Ngôn về rồi à, về lúc nào, đã ăn cơm tối chưa?”

Triệu Tịch Ngôn nhìn bà,cằm hận siết chặt hai tay.

Là bà ta và Hồ Ngọc Uyển, là họ hại A Nhu!

Triệu Tịch Ngôn không trả lời Tiết thị, lòng mảy Hồ Linh hơi nhăn lại, “Con về nhà gặp nương con chưa? Sao mới về liền tới gặp Tứ biểu muội rồi, có chuyện gì sao?”

Triệu Tịch Ngôn cũng phớt lờ ông.

Y biết, hiện giờ ngay cả công danh cử nhân y còn chưa có, căn bản không có khả năng trút giận cho A Nhu. Thậm chí, muốn đánh họ một trận y cũng không thể. Là một văn bối, nếu y thực sự ra tay, chỉ sợ giấy sau đã bị Chu Thừa Vũ tổng lại!

Đến lúc đó, y sẽ không có cách nào cứu A Nhu!

Nhìn.

một ngày nào đó, y sẽ trút giận cho A Nhu.

Chừng nào y cứu được A Nhu ra, y chắc chắn sẽ trút giận thay A Nhu!

Quay đầu lại nhìn sâu vào mắt Hồ Ngọc Tiên, Triệu Tịch Ngôn vượt qua Hồ Linh và Tiết thị, sai bước đi.

"Biểu ca..." Hồ Ngọc Uyển nhìn theo bóng lưng y hét lên.

Điều bộ đó của Triệu Tịch Ngôn, vừa nhìn qua là đã biết hết mọi chuyện. Lúc này đây sợ là y lúc bùng nổ...tính tình nhất, tới gần không có kết quả tốt. Tiết thị kéo Hồ Ngọc Uyển lại, ngăn cản không cho nàng đuổi theo. Bà quay sang nhìn Hồ Ngọc Tiên với nụ cười chán chửa.

"Ngọc Tiên, vừa rồi Tịch Ngôn... muốn gặp đại tỷ con à?" Tiết thị mở miệng, nóitrúng tim đen.

Hồ Ngọc Tiên muốn phủ nhận, nhưng nếu nàng thực sự ra ngoài, đích mẫu sẽ biết ngay. Hơn nữa, biểu ca nghĩ gì, chi e là ai ai cũng đoán ra.

Nàngchỉ có nước thừa nhận: "Đúng ạ, nhưng con đã từ chối huynh ấy rồi."

Chân mảy Hồ Linh giã ra, đang muốn gật đầu khen nàng hiểu chuyện.

Tiết thị lại nói: "Con, con bé này, khó tránh không biết điều, hay là con đi nói với đại tỷ con một tiếng, tốt xấu gì cũng để hai đứa nó gặp mặt một lần."

"Nương!", Hồ Ngọc uyển không dám tin la lên. "không thể để họ gặp nhau!"

Hồ Ngọc Tiên và Hồ Linh cũng ngạc nhiên nhìn Tiết thị.

Tiết thị dịu dàng vỗ tay con gái, cười bảo: "Đây là vì tốt cho Tịch Ngôn, cũng tốt cho cả A Nhu. Nếu hai đứa nó không nói rõ, không quên nhau triệt để, làm sao chúng nó có thể chấp nhận người khác đúng nghĩa? Sao có thể sống tốt?"

Hồ Linh thờ dãi: "Bà cân nhắc thay Tịch Ngôn là đúng, còn con a đầu lòng lang dạ sói đó, bà còn cân nhắc thay nó làm gì?"

Chu Thừa Vũ ép sát Hồ gia từng bước. Mặc dù đạo gần đây nhờ có ông em vợ ra tay mà biết điều thu lại, nhưng Hồ Linh vẫn thù hận con gái ruột thịt của mình.

Trong mắt Tiết thị chột lóe lên tia uất ức, nhưng vì con gái bà, vẫn bày ra gương mặt mới: "Đến cùng ta vẫn là đích mẫu, coi như không vì A Nhu, cũng vì A Uyển. Cũng không thể để A Uyển gả cho nam nhân của người khác." Bà dừng một chút, rồi nóitiếp:"Có điều ông đúng là nhắc ta, nếu gặp trực tiếp để cho Chu đại nhân biết được, sợ rằng không tốt cho Tịch Ngôn và A Nhu. Ngọc Tiên, con đi nói với A Nhu thật rõ, hãy để cho đại tỷ con viết một lá thư tuyệt tình cho Tịch Ngôn đi. Bằng cách này, mới khiến cho Tịch Ngôn hết hi vọng, thứ hai cũng không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của con bé ở Chu gia."

Đây đúng là ý kiến hay.

Hiếm khi đích mẫu tốt bụng như vậy.

Hồ Linh ước gì Hồ Ngọc Nhu sống ở Chu gia không nổi, nhưng ông nghĩ tới Triệu Tịch Ngôn, là đứa con trai duy nhất của em gái mình, huống gì mấy chút thành con rể ba của ông, cũng đành mang cảm giác uất ức như Tiết thị.

Triệu Tịch Ngôn lần mò về nhà, nhưng ở cửa, y vừa vận gặp Hồ thị, bà đang lau nước mắt chuẩn bị tới Hồ gia bên kia.

Y trầm giọng hô lên: "Nương."

Trong giọng đầy tủi thân.

Thân là con cái, y gặp phải chuyện không thể giải quyết được bên ngoài, hận chính mình nhỏ bé, hận chính mình không có sức. Thế nên khi gặp được người thân nhất, gốc yếu ớt trên ngườilập tức lộ rõ.

"Tịch Ngôn!" Hồ thị lo lắng suốt thời gian dài. Cuối cùng cũng thấy được con mình, bà xông lên ôm chăm lấy con khóc lóc. "Con, thằng nhỏ này, con đi đâu, con đi đâu hả?"

Bà nhận ra con mình gầy chỉ còn da bọc xương, Hồ thị càng đau lòng hơn. "Sao lại trở nên gầy như thế này... nhanh, nhanh vào nhà, nương nấu cơm tối cho con".

Bữa tối nóng hổi ở trên bàn, nhưng Triệu Tịch Ngôn một chút cũng nuốt không trôi. Cha Triệu thấy con trai đã trở về, ông liền chạy về thư phòng đọc sách. Lúc này, chỉ có Hồ thị ở đó.

Bà không đành lòng nhìn con trai như vậy, chỉ có thể cẩn thận thuyết phục: “Nương không nói cho con biết, là sợ con không chấp nhận được. Nhưng Tịch Ngôn à, chuyện đã qua lâu rồi, A Nhu ở Chu gia cũng sống rất tốt. Chúng ta quên con bé đi, nương tìm cho con một người vợ tốt hơn, được không?”

Triệu Tịch Ngôn nói: "A Nhu, nàng ấy có khỏe không?"

Hồ thị nheo mắt nhìn biểu hiện của con một cách tỉ mỉ, chậm chạp gật đầu. "Phải, sống rất tốt. Chu đại nhân rất thích con bé, đặc biệt chiều chuộng, nương thấy con bé...con bé đã quên con rồi. Còn bảo nó sống tốt, hi vọng con cũng quên nó đi, tìm một người cũng thích con, sống qua ngày cho tốt. "

không thể nào.

A Nhu sẽ không nói như thế.

Mà cho dù A Nhu thực sự nói như vậy, đó cũng không phải lời thật lòng. Tấm lòng của nàng, nhất định giống với y, bất kể ai cũng không thay đổi.

Triệu Tịch Ngôn đột nhiên bật cười, đồng thời cảm bát lên, cổ hết sức và com ăn.

Hồ thị thấy vậy, rốt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: "Nó đã đối với con như vậy, vừa hay con cũng quên nó đi. Nó ham hư vinh, căn bản không xứng với tình cảm của con. Tịch Ngôn, con xem A Uyển biểu muội thế nào, con bé thích con nhiều năm rồi."

"Nương, A Nhu không phải là người như vậy!" Triệu Tịch Ngôn hơi giận nhìn Hồ thị, "Huống hồ Tam biểu muội, chính muội ấy làm hại A Nhu! Tâm tư muội ấy ác độc thế kia, sao con có thể cưới muội ấy?"

Hồ thị cẩn thận nói: “Nhưng, nhưng đó là vì con bé quá thích con, bằng không sao con bé có thể làm thế. Con bé ngay từ đầu... cũng đánh đổi cả thanh danh của mình, danh tiếng của nữ nhi...”

Triệu Tịch Ngôn dập bát đĩa xuống bàn “đùng” một tiếng. “Nương, nương là mẹ của con. Lần này con không trách giận gì ngài, nhưng ngài chớ nói nữa. Con no rồi, không ăn nữa.”

Y đứng dậy, bước nhanh về phòng mình.

"... Tịch Ngôn." Bỏ lại Hồ thị một mặt luống cuống.

.

Hồ Ngọc Tiên mới sáng sớm đã vội vã chạy tới, điều này khiến Hồ Ngọc Nhu bất ngờ.

May mắn thay, Chu Thừa Vũ đã đi làm, Chu lão phu nhân thì tốt bụng với con dâu, thỉnh an trẻ hoặc dứt khoát không đi, bà cũng không để bụng. Thế là cô sai Quân ma ma tới chỗ Chu lão phu nhân xin phép, bên này thì tiếp đãi Hồ Ngọc Tiên.

Hồ Ngọc Tiên đã không đến đây từ lần trước. Lần này, Hồ Ngọc Nhu tưởng cô nàng nghĩ ra muốn gả cho loại người nào. Nhất thời nụ cười có hơi trêu ghẹo: "Nghĩ lâu ghê, xem ra suy nghĩ rõ ràng. Tỷ đây chờ muội, muội không đến, tỷ còn nhờ người hỏi thăm coi muội có bị nhốt không."

Hồ Ngọc Tiên lại không cười nổi. Thấy A Kim và A Hương đang giữ cửa, thế là dứt khoát ghé sát tai Hồ Ngọc Nhu, giọng nhỏ nhưng rất nhanh: "Đại tỷ, biểu ca đã trở lại, huynh ấy biết chuyện tỷ xuất giá rồi, tối qua còn tới tìm muội!"

Triệu Tịch Ngôn đã trở lại?

Hồ Ngọc Nhu quan tâm đầu tiên là, "Thì Hương không tệ chứ?"

Giờ này mà còn quan tâm cái này!

Hồ Ngọc Tiên gấp muốn chết. "Huynh ấy muốn gặp tỷ! Còn nói, tỷ mà không đáp ứng gấp huynh ấy, huynh ấy liền tự mình đi tìm đại tỷ phụ!"

Hồ Ngọc Nhu biến sắc, tuy đã liệu trước Triệu Tịch Ngôn sẽ phản ứng kịch liệt sau khi biết chân tướng, nhưng không ngờ rằng biểu ca dẫu dằn ớn tồn lễ độ trong trí nhớ tiểu nguyên chủ, lại có thể dùng chiêu uy hiếp người ta. Xem ra, quả nhiên bị ép nóng nảy rồi.

Hồ Ngọc Nhu đứng dậy, kéo Hồ Ngọc Tiên vào phòng trong.

Cách xa bên ngoài, Hồ Ngọc Tiên không còn ngại nói năng thản trọng nữa, cô nàng vòng tới vòng lui trong phòng, "... tối qua huynh ấy thật sự làm muội sợ chết đi được, nói là muốn biết tỷ nghĩ gì. Nếu tỷ bằng lòng, bất kể dùng cách gì nào, huynh ấy cũng dẫn tỷ đi!" Nghĩ tới đây, Hồ Ngọc Nhu đột nhiên im bật, "Biểu ca huynh ấy... huynh ấy còn khóc, đây là lần đầu muội thấy huynh ấy khóc."

Giọng Hồ Ngọc Tiên vừa rơi xuống, Hồ Ngọc Nhu chợt cảm thấy như một phản ứng tự nhiên, trái tim nhất thời nhói lên hơi đau. Đây thực chất không phải cảm xúc của cô. cô đồng tình Triệu Tịch Ngôn, nhưng không có nghĩa đồng tình là bản thân khó chịu.

Đây có lẽ là cảm xúc gượng gờng lưu lại của tiểu nguyên chủ.

Nhưng cô muốn gì, ý của cô đương nhiên là ở lại Chu gia rồi, chung sống mỹ mãn mãi mãi với Chu Thừa Vũ. Nếu cô nói ra chân tướng cho Triệu Tịch Ngôn biết, liệu có tàn nhẫn lắm không? Triệu Tịch Ngôn không hề biết, biểu muội lương tình tương duyệt yêu cầu ta đã chết, hiện bị cô thay thế!

Hồ Ngọc Tiên chợt nghĩ đến lời đề nghị của Tiết thị, “Mẫu thân nói, nếu hai người gặp mặt thật, nếu bị đại tỷ phụ biết, với tỷ hay với biểu ca đều không phải chuyện tốt lành gì. Vì thế cho nên, không bằng tỷ viết một bức thư tuyệt tình, muội giúp tỷ đưa thư cho biểu ca, nếu huynh ấy chết tâm, tự nhiên không làm phiền tỷ nữa, tỷ cũng có thể vui vẻ ở lại Chu gia."

Nhìn gương mặt rói bời của Hồ Ngọc Nhu, đôi chân mày cũng nhăn sít sáo, Hồ Ngọc Tiên đột nhiên lạnh lòng. "Đại tỷ, muội biết nhiều năm nay tỷ thích biểu ca, nhưng đã qua rồi! Bây giờ, tỷ có khổ sở cũng nhin một chút đi. Tỷ, tỷ... Đừng quên cô cô nói tỷ ra sao, coi như tỷ thật sự rời khỏi đại tỷ phụ. Tỷ cũng không thể ở với biểu ca được vì bên cô cô không khoan dung tỷ đâu!"

không ngờ một tiểu cô nương như Hồ Ngọc Tiên, lại nhìn rõ như vậy.

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, cô thực sự muốn viết một bức thư tuyệt tình cho Triệu Tịch Ngôn lắm, đây thực sự là cách tốt nhất vào lúc này. Nhưng mà cô không phải tiểu nguyên chủ, chữ viết không giống, nhắc bút lên lalộ lẩn. Nhưng đi gặp Triệu Tịch Ngôn... Nếu Chu Thừa Vũ biết được, lại hiểu lầm cô còn thích rồi sao?

Đến khi đó cô giải thích kiểu gì?

Nếu cô nói cô không thích Triệu Tịch Ngôn chút nào, có đánh chết Chu Thừa Vũ cũng sẽ không tin.

Phải làm gì giờ?

Thậm chí cô không thể chủ động đề cập chuyện này với Chu Thừa Vũ.

Còn nếu để Triệu Tịch Ngôn đi tìm Chu Thừa Vũ thật, Chu Thừa Vũ đã biết chuyện cô và Triệu Tịch Ngôn từ trước, có lẽ không làm gì cô, nhưng còn với Triệu Tịch Ngôn? Tính nết chàng ta thế nào, khoảng thời gian này cô coi như nhìn ra rồi, thực sự chạm vào điểm mấu chốt của chàng ta, kỳ thật là người hết sức tàn nhẫn.

Cô chiếm giữ thân thể của tiểu nguyên chủ, tiểu nguyên chủ lại thích Triệu Tịch Ngôn nhiều như vậy. Sao cô có thể vui đập Triệu Tịch Ngôn vào trong hiểm nguy được?

"Đại tỷ, rốt cuộc tỷ nghĩ thế nào?" Hồ Ngọc Tiên sốt ruột tới nỗi đẩy cô.

Hồ Ngọc Nhudit một hơi thật sâu, cảm thấy rằng thay vì để Chu Thừa Vũ trả thù Triệu Tịch Ngôn, chẳng thà cô âm ỷ đeo theo Chu Thừa Vũ giải thích rõ ràng một chút. Coi như chàng ta nhất thời hơi giận, vẫn tốt hơn là len lén gặp rồi bị bắt, huống gì tâm lòng của chính mình chàng ta có thể thấy, thật sự không được thì dắt chàng ta cùng đi gặp Triệu Tịch Ngôn?

"Ngọc Tiên, muội hãy để tỷ ngắm lại." Hồ Ngọc Nhu nói, thực sự bắt đầu nghĩ về tính khả thi mang Chu Thừa Vũ đi chung.

Hồ Ngọc tiên nói: "Vây tỷ ngắm nghĩ càng sớm càng tốt. Muội xem bộ dáng đó của biểu ca, sợ là tránh không khỏi. Huynh ấy vội vã chạy từ Phủ thành về. Cả người gầy rộc..." nói một hồi, Hồ Ngọc Tiên vội vã ngậm miệng. Nàng thực sự hồ đồ rồi, biểu ca lại quá tội nghiệp, nàng đồng tình, nhưng không thể hại đại tỷ được.

Vốn dĩ đại tỷ đã đáng thương. Nếu Chu gia không dung nạp tỷ ấy thì mai này phải làm sao?

Hồ Ngọc Nhu bị cô nàng nói thế, hạ quyết tâm liền: "Được, tối nay tỷ đưa tin cho muội."

Vỡ kịch nhỏ:

Triệu Tịch Ngôn: đến ngược ta coi như xong, còn muốn dắt chồng đi chung?

Chu Thừa Vũ: Tiểu huynh đệ, đừng sợ, trải nghiệm nhiều, đệ sẽ biết xã hội này lạnh lẽo và khắc nghiệt với đệ tới nhường nào.

Triệu Tịch Ngôn:.....

Hồ Ngọc Nhu: Tác giả, chúng ta đến tâm sự nào, không phải cốt truyện kể là ta lên Cá nhỏ vùng trộm đi gặp Triệu biểu ca sao? Sau đó, bọn ta ôm đầu khóc rống, đến nỗi ngay lúc Triệu biểu ca "phi lễ", Cá nhỏ bỗng dung xuất hiện, rồi Cá nhỏ ngang ngược lôi ta đi, rồi thi hành ** tình thân lẩn "ngược"... bla bla cuối cùng.. Cả hai chúng thương tích đầy người hòa hảo như thuở ban đầu?

Chu Thừa Vũ: Nếu nàng thích chơi trò mạnh bạo như vậy, ta có thể ngược ** với nàng, đêm nay đến luôn.

Triệu Tịch Ngôn: Hai người cùng cút đi!!! [Khóc hụ hụ, cầu ôm ôm!]

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Thậm chí nàng còn muốn bảo vệ chàng bằng thân hình gầy yếu của chính mình

Rời khỏi Chu gia, Hồ Ngọc Tiên đi thẳng tới Hồ gia. Nàng đi ra ngoài sớm, tới Hồ gia ngay cả cửa lớn còn chưa mở. (*đáng lí phải Triệu gia nhỉ? Chắc tác giả nhầm*)

Tiểu nha hoàn mở cửa, cửa mở ra thấy mặt Hồ thị có hơi tiều tụy. Khi thấy Hồ Ngọc Tiên cảm thấy khó hiểu, "Sao con tới đây?"

Hồ Ngọc Tiên đáp: "Con tới gặp biểu ca, biểu ca đâu ạ?"

Hồ Ngọc Nhu lập tức nhìn nàng kỹ lưỡng. "Con muốn gặp Tịch Ngôn? Chuyện gì vậy, con có thể nói tới ta."

"Từ biểu muội, nàng ấy hỏi âm rồi ư?" Giọng bà vừa dứt, đằng sau truyền lời giọng của Triệu Tịch Ngôn, những người khác cũng đi đến cửa.

Hồ Ngọc Tiên không để ý Hồ thị, chỉ nhìn Triệu Tịch Ngôn, thấy khí sắc huynh ấy qua một đêm càng tệ thêm, sự bất mãn trong lòng nàng cũng rút lại.

Gật đầu, nàng nói: "Bảo đêm nay đưa tin cho muội, huynh..."

"Vây ta ở nhà chờ!" Triệu Tịch Ngôn lập tức ngắt lời Hồ Ngọc Tiên, nhưng lời vừa ra khỏi miệng như chợt nhớ tới gì đó, lại sửa miệng. "Ta ở gần nhà muội chờ, có tin chỉ cần sai hạ nhân qua truyền lời là được."

Hồ Ngọc Tiên đáp lại, quay người đi khỏi.

"Ngọc Tiên, Ngọc Tiên!" Hồ thị gọi theo hai tiếng, Hồ Ngọc tiên đều làm như không nghe thấy, bà bất đắc dĩ quay sang hỏi con trai mình: "Đáp lại cái gì, tin gì, rốt cuộc hai đứa muốn làm gì?"

Triệu Tịch Ngôn không muốn nói thật, chỉ nói: "không có gì, nương đừng để trong lòng."

Hồ thị không ngu ngốc. Thời gian trước bà còn dắt theo Hồ Ngọc Tiên tới gặp Hồ Ngọc Nhu nữa. Lần này, bà dự trước con trai không dễ dàng buông bỏ, đoán thôi cũng biết có liên quan tới Hồ Ngọc Nhu.

"Con là muốn đi gặp A Nhu?" Bà hỏi, một phát bắt được ống tay áo Triệu Tịch Ngôn, "không, không thể đi, đừng đi!"

Triệu Tịch Ngôn gãy hai cái. Bởi vì không thể động thủ với mẹ ruột, gãy cũng gãy không ra, đành mặc Hồ thị lôi kéo. Y dừng lại một lúc, rồi kéo tay Hồ thị vào nhà đóng cửa, cuối cùng rút tay ra và nắm lấy hai vai Hồ thị.

"Nương, con và A Nhu từ nhỏ đã đính ước. Lần này nàng bị hại phải gả cho người, nhưng con không hề hay biết, không thể cứu nàng. Đây là lỗi của con. Là con có lỗi với nàng." Y nói nghiêm túc, "Vì lẽ đó con nhất định phải gặp nàng, con không quan tâm trước đó nàng đã gả cho ai, con sẽ hỏi nàng ấy muốn gì, trong lòng có còn con không, nếu lòng còn con, bằng lòng quay về cạnh con, sau đó bắt kể ra sao, con cũng phải tìm Chu đại nhân nói cho rõ ràng."

Còn nếu Chu đại nhân không muốn thì y mang A Nhu đi khỏi. Bọ họ vốn là vợ chồng chưa cưới, y mang A Nhu đi là đạo lý hiển nhiên, cũng không đi bậy, tới thẳng Kinh Thành!

Nếu Chu đại nhân không so đo thì thôi, nếu so đo, y có công danh cử nhân, tới Kinh Thành kiện cáo hấn ta chiếm đoạt vợ-người, nói vậy cũng thụ lý.

Hồ thị gần như ngất đi, bà siết tay Triệu Tịch Ngôn gất gao, phải mất một lúc mới tìm thấy âm thanh của mình. "Tịch Ngôn, người điên rồi, người đúng là điên rồi! A Nhu đã gả cho người, rất lâu rồi, nói không chừng trong bụng còn có con! Bây giờ người lại bảo với ta là không ngại? Người không ngại là liệt tổ liệt tông Triệu gia không ngại sao? Lại nói thêm, Chu đại nhân có thân phận gì? Cậu của người đã bị hấn bức ép đóng cửa 2 cửa hành. Chúng ta không có cửa hàng, lẽ nào người muốn hấn bức từ người sao? "

Triệu Tịch Ngôn lặng im không đáp, nhưng thái độ của y vẫn vững vàng. Y đã nghĩ suốt chặng đường về, hiểu rõ từ lâu.

Hồ thị đương nhiên hiểu con trai mình. Thấy nó như thế này, Hồ thị muốn tuyệt vọng. "Tịch Ngôn, xem như nương xin con đó, nương cầu xin con có được không? A Nhu có tốt chỗ nào chứ, lần trước nương tới gặp nó, nó còn bảo ta không bảo vệ được nó, đáng chết đây! Con nghe đi, đây là lời gì hả! Tịch Ngôn à, chúng ta quên nó đi. Cưới A Uyển, A Uyển vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện, còn thích con như vậy... Tịch Ngôn, con đừng bức từ nương, được không? "

Triệu Tịch Ngôn cuối cùng cũng mở miệng, nhưng giọng y như nhai sáp nến. "Vậy nương à, nương định ép con chết sao?"

Hồ thị ngẩn ra, tiếng khóc bất chợt ngừng lại.

Triệu Tịch Ngôn buông bà ra, quay trở lại phòng. "Nương, không hỏi rõ ràng, cả đời này con cũng sẽ không yên lòng. Nếu bởi vì con nhất gan sợ phiền phức mà khiến cho A Nhu bị gầy vò khổ sở, thì con thà chết còn hơn."

Nam tử hán đại trượng phu, nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không bảo vệ nổi, thì sống có nghĩa lý gì?

Y nói: "Nương, ngài có thể yên tâm, nhi tử sẽ không để lên lụy tới ngài và cha, cũng sẽ bảo vệ cẩn thận bản thân. Sáng nay, nhi tử từ đã nghĩ được đối sách rồi."

Hồ Ngọc Nhu đợi Chu Thừa Vũ một ngày, nhưng không hiểu sao hôm nay chàng ta bận tới mức tối mắt tối mày. Cuối cùng cũng đợi chàng ta, Hồ Ngọc Nhu đã gật gà gật gù, hoàn toàn gắng gượng.

Chu Thừa Vũ hết sức bất ngờ, không khoác áo choàng cho nàng, mà là sờ sờ mặt nàng, nhìn vào đôi mắt ửng đỏ của nàng, nói: "không phải là sớm đưa tin cho nàng nghỉ ngơi sao? Sao giờ chưa nghỉ?"

Thiếp muốn đi gặp tình cũ. Lời tào bạo như vậy, Hồ Ngọc Nhu nói không ra.

cô xoa nhẹ mí mắt dưới, bất khuất nói: "không buồn ngủ, không ngủ được, thế là ngồi chờ chàng luôn."

Ở cổ đại, không giống như hiện đại có điện thoại, máy tính hay ra ngoài để xem phim và ăn tối, cuộc sống và công việc của Hồ Ngọc Nhu trong mấy tháng này khá lành mạnh, vừa mới nói dối không buồn ngủ, lời vừa dứt đã ngáp một cái.

Chu Thừa Vũ cười khẽ, nâng cằm Hồ Ngọc Nhu lên hôn môi, rồi xoa đầu cô nói: "Được rồi, đi ngủ trước đi, ta tắm rửa nhanh rồi qua."

Hồ Ngọc Nhu: "... " cô không phải đang chờ nụ hôn chúc ngủ ngon!

Nhắm mắt theo đuôi vào tịnh phòng, Hồ Ngọc Nhu không cần phân phó đã nhanh tay lẹ mắt đổ nước vào, lại dang khăn lên bằng hai tay.

Còn nhìn không ra có vấn đề chính là mất ngủ, Chu Thừa Vũ một bên thông thả ung dung rửa mặt một bên hỏi: “... Có chuyện?”

Hồ Ngọc Nhu ồm một tiếng.

Bên ngoài đưa nước nóng tới. cô vội chạy ra ngoài với A Hương mang nước vào. A Hương sợ đến nỗi mặt trắng bệch, Chu Thừa Vũ quay đầu lại thấy, cũng nhanh chóng bước tới nhận lấy.

Đuổi A Hương xuống, chàng cũng có chút nghiêm túc hỏi Hồ Ngọc Nhu: "Sao thế, xảy ra chuyện gì?"

Hồ Ngọc Nhu cười lấy lòng: "không có, chỉ là nhìn chàng bận bịu cả ngày, muốn hầu hạ chàng tắm rửa. Thiếp xoa bóp đấm vai cho chàng, sẽ thoải mái hơn nhiều."

Mặt Chu Thừa Vũ lộ vẻ ngờ vực, chẳng qua không hỏi lại. Dù sao, nếu có chuyện thật, nàng sẽ nói. Nếu nàng không nói thì hỏi A Quỳnh, nha đầu đó không giấu nổi.

Tuy ngày thường chàng không thích người khác hầu hạ tắm rửa, nhưng nay người hầu hạ đổi thành Hồ Ngọc Nhu, chàng dĩ nhiên thích rồi.

Vào trong thùng, thấy Hồ Ngọc Nhu cầm khăn đứng sau lưng chàng. Chàng đưa tay lấy cổ tay nàng một cách chính xác, vuốt ve cổ tay mảnh khảnh. Chàng dường như vô tư hỏi, "Nàng không mệt? "

"không mệt."

"Rất có tinh thần?"

"... Rất có tinh thần!" Ngay cả khi ban đầu buồn ngủ muốn chết, song khi chàng trở lại, con buồn ngủ của cô bị dọa mất tiêu.

Chu Thừa Vũ khẽ đáp lại, buông tay. Phe phẩy nước trong thùng, nhận thấy đôi tay nhỏ bé không ngừng bận rộn phía sau, từ từ cong môi. Chàng luôn muốn thử trong nước có cảm giác gì. Nếu nàng đã nói không mệt, rất có tinh thần thì chớ trách chàng làm vậy.

"Ồ trước cũng phải chà nữa," Chàng nói.

Cả buổi trời, nhận thấy tâm trạng của Chu Thừa Vũ không tồi, hơn nữa bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, cô hầu hạ chàng cả buổi, cũng nên có hồi báo rồi.

Hồ Ngọc Nhu ngay lập tức quay ra phía trước, nắm lấy bờ vai và chà trước ngực, Chu Thừa Vũ đứng dậy và dễ dàng ôm Hồ Ngọc Nhu vào bồn tắm lớn.

Trời đất quay cuồng, Hồ Ngọc Nhu la lên “a” một tiếng và ngã vào vòng tay của Chu Thừa Vũ, ôm chặt đầu chàng ta.

Mặc dù thời tiết lạnh nhưng trong phòng ấm áp, hơn nữa Hồ Ngọc Nhu lại mặc đồ ngủ. ngấm trong nước thế này, áo quần lập tức dán lên người. Chu Thừa Vũ vừa mở mắt, trước mặt liền đập vào hình ảnh sôi máu.

Chàng đặt Hồ Ngọc Nhu lên người mình, hỏi nàng lần cuối: "Nếu không có gì nói thật, đúng lúc nàng vẫn chưa buồn ngủ, vậy thì chúng ta làm gì đó có ý nghĩa?"

Ở trong nước à?

Nếu trong lòng không có chuyện, Hồ Ngọc Nhu thực sự muốn thử chút, không biết có cảm giác đó sao ta. Nhưng bây giờ có chuyện trong lòng, cô chỉ có thể lắc đầu.

"Hôm nay... Hôm nay Tứ mươi mội có tới." cô nói, vì tư thế, không thấy được mặt Chu Thừa Vũ, thế là dứt khoát ôm đầu chàng ta chặt hơn. "Mười ấy nói, Triệu biểu ca từ Phủ thành về rồi."

Giọng nói vừa dứt, Hồ Ngọc Nhu nhạy cảm động tác nhiệt tình như lửa của Chu Thừa Vũ dừng lại, chẳng mấy chốc, khí lạnh trên người chàng ta dường như phá ra.

Chỉ nghe chàng ta nói: "... Vì lẽ đó?"

Hồ Ngọc Nhu nghiêng răng, nhắm mắt nói: "Thiếp muốn gặp huynh ấy."

cô thực sự, không nợ bất cứ điều gì của tiểu nguyên chủ. Vì biểu ca của tiểu nguyên chủ, cô đây là rất dũng cảm thốt ra lời nguy hiểm.

Chu Thừa Vũ nói lỏng tay, thả người Hồ Ngọc Nhu xuống, đối diện với chàng.

Sắc mặt chàng trông bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào trong mắt. "Lý do."

Càng bình tĩnh, càng khiến lòng người sợ hãi. Hồ Ngọc Nhu nắm lấy cánh tay của chàng, không nhận ra mình đang dùng sức. "Thiếp muốn nói rõ với huynh ấy. Vốn thiếp xuất giá là việc bất ngờ, mà huynh ấy tới giờ mới biết. Thiếp nghĩ rằng, coi như muốn tách ra, cũng phải cho huynh ấy biết chân tướng, nếu không huynh ấy... huynh ấy có lẽ hận lên chàng, cho là chàng dùng quyền thế bức người."

thật chất, ngay cả ở hiện đại, Hồ Ngọc Nhu cũng cảm thấy rằng việc chia tay nên được bằng mặt nói rõ, một tin nhắn hay một cuộc gọi là chia tay, đây là một sự thiếu tôn trọng với cả hai, không trân trọng tình cảm của nhau.

Tuy cô không có tình gì với Triệu Tích Ngôn, tuy cô cũng không tự nguyện chiếm lấy thân thể của tiểu nguyên chủ, nhưng chiếm cũng đã chiếm, thế nào cũng phải làm chút gì đó cho cô bé nhà người ta.

"Ta không để tâm hấn hận ta." Chu Thừa Vũ nhìn cô, từng câu từng chữ hỏi: "Nàng, còn đang quan tâm hấn?"

Câu hỏi này trả lời ra sao mới tốt được!

Hồ Ngọc Nhu ngay lập tức tăng cao cảnh giác, nhưng cô không dám suy nghĩ quá lâu, rất nhanh nói: "không phải để ý, chỉ là suy cho cùng huynh ấy cũng là người bị hại. Bây giờ thiếp và chàng hạnh phúc như vậy, thiếp hy vọng huynh ấy cũng có thể quên đi hôn ước trước đây, có thể gặp một người thích, hạnh phúc bên nhau." Dừng một lúc, "Thiếp không muốn gặp huynh ấy một mình, hoặc là chàng đi cùng thiếp, làm thế thì huynh ấy thấy chúng ta, sẽ tin thiếp sống rất tốt."

Chu Thừa Vũ tự nhiên tin tình cảm của Hồ Ngọc Nhu dành cho chàng. Ngay từ đầu, chàng đã phát hiện ra Hồ Ngọc Nhu thích mình. Sau đó, vì chàng mà nàng đánh Hồ Ngọc Uyển trước mặt mọi người, khiến chàng không thể không động lòng.

Nàng không chỉ thích chàng, thậm chí nàng còn muốn bảo vệ chàng bằng thân hình gầy yếu của chính mình.

Nàng là một cô nương lương thiện.

Triệu Tích Ngôn, nàng đương nhiên không muốn hấn ta đắm chìm trong nỗi đau mất mát. Nàng thẳng thắn như vậy, chàng tự nhiên tin tưởng và nên ủng hộ nàng.

"Được." Nén nỗi niềm không vui, chàng gật đầu, "Khi nào?"

Hồ Ngọc Nhu thờ phào nhẹ nhõm, lập tức nở nụ cười ngọt ngào với Chu Thừa Vũ. "Thiếp đã hứa với Tứ mươi mội đưa tin trong tối nay. Khi nào chàng rảnh, có thể là ngày mai không?"

Chu Thừa Vũ: "Ồ"

Hồ Ngọc Nhu vui mừng khôn xiết, vội đẩy ngực chàng ta ra để đứng lên. Giờ đây, sợ là Hồ Ngọc Tiên và Triệu Tích Ngôn đã chờ sốt ruột rồi, cô phải vội vàng sai người đưa tin thôi.

Chu Thừa Vũ buông nàng ra, nhưng khi nàng đứng lên chuẩn bị nhấc chân, bất ngờ ôm người lại từ phía sau. một tay ôm lấy eo nàng, tay còn lại hành động quen của nèo khéo léo còi chiếc quần lót đã dính chặt người nàng ra.

"A!" Hồ Ngọc Nhu sợ hãi la lên.

Chu Thừa Vũ kéo nàng lại, buộc nàng mở hai chân ra gồi lên đùi chàng, một tay vẫn cứ ôm eo nàng, nhưng tay kia men theo đầu gối đến nơi xấu hổ.

Giọng chàng ta cũng trầm thấp chứa chấp nhiều bất mãn và đe dọa. "Ta vừa đáp ứng nàng, nàng đã muốn đi? Nàng đây là muốn đi gặp vị hôn trước, ta đã rộng lượng đồng ý... lẽ nào nàng không nên bồi thường cho ta?"

Bồi thường..

Trong nước à?

Chu Thừa Vũ ra lệnh: "Cởi áo ra."

Cử động của Hồ Ngọc Nhu hơi chậm lại, tức khắc cảm nhận được bàn tay của người đàn ông này không khách khí chen vào người mình.

cô đành phải ngoan ngoãn nghe lời.

Sau một khoản bồi thường như vậy, Hồ Ngọc Nhu cuối cùng cũng mê mang được Chu Thừa Vũ ôm vào phòng, cả người mềm nhũn như bùn, chỗ nào còn nhớ mà đưa tin.

Chu Thừa Vũ bế người, nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu.

Thê tử của chàng, không phải ai cũng có thể muốn là gặ được. Chỉ để hấn nóng lòng chờ đợi tới nay đã là khách sáo với hấn rồi.

Việc cưới sai người được đúng vợ, Triệu Tịch Ngôn muốn trách chỉ có thể trách Hồ gia, chàng không có chút áy náy nào cả.

Đây là may mắn mà ông trời ban cho chàng.

Tác giả có lời muốn nói: Trong chương trước, có một tiểu tiên nữ bình luận, lão nam nhân có giận không?

không biết biểu hiện của lão nam nhân trong chương này có được coi là tức giận hay chăng?

Chu Thừa Vũ: Bà nói ai là lão nam nhân???

Hẹn gặp lại vào ngày mai ~!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Y nhìn nàng từng bước từng bước xa dần, mãi không quay đầu nhìn lại

Sáng hôm sau, lúc mở mắt ra tay chân cô đều đau nhức, cô âm thầm thề trong lòng, đây là lần bồi thường cuối cùng cô bồi thường Chu Thừa Vũ.

Người đàn ông này, tức giận lên đúng là khủng khiếp.

Lúc Chu Thừa Vũ đánh quyền rờn rã một canh giờ về tới, Hồ Ngọc Nhu còn vật vã bò khỏi giường. Chàng bước vào phòng sai A Quỳnh đưa tin, rồi vào tịnh phòng.

Hồ Ngọc Nhu lờm cửa phòng trong, đến tận nửa ngày mới phản ứng được người đàn ông này dụng tâm nham hiểm. Tới qua hành cô một trận rõ lâu, sáng sớm nay lại bảo đi gặp người nọ. Đây chẳng phải là muốn cho Triệu Tịch Ngôn nhìn ra sao?

Hay thật, người đàn ông này quả nhiên vẫn còn tức giận. Đồ tâm lý ngây thơ, thật là không có ai vậy cả.

A Quỳnh không có ở đó, Quân ma ma đuổi A Hương và A Kim ra ngoài, nâng Hồ Ngọc Nhu dậy, hơi bận lòng nói: "Xảy ra chuyện gì à? mới sáng sớm bỗng nhiên muốn về Hồ gia?"

Hồ Ngọc Nhu nhỏ giọng nói: "Biểu ca muốn gặp con."

Hôm qua, cô sợ Quân ma ma và A Quỳnh phản đối. Hồ Ngọc Nhu định giấu trong lòng. Bây giờ mọi chuyện đã định, có thể nói thẳng.

Quân ma ma nhất thời sợ tới biến sắc, cảnh giác liếc nhìn cánh cửa, không chút khách sáo sờ trán Hồ Ngọc Nhu.

"Con, con, con bé này, con bảo ta phải nói gì con đây!" Bà hầu hạ Hồ Ngọc Nhu đã lâu năm, cảm tình vốn không tầm thường, bây giờ sốt ruột tới nỗi quên cả tôn ti. "Con hồ đồ quá!"

Trước đây bà thấy tính tình Hồ Ngọc Nhu đại biến có gì đó không đúng, nhưng giờ bà lại tỉnh nguyên Hồ Hợc Ngu không bình thường như trước còn hơn. Mặc kệ đối ra sao, còn tốt hơn là còn nhớ nhưng Triệu Tịch Ngôn.

Nếu lỡ may đại nhân biết, đại nhân nhất định sẽ hiểu lầm!

Bà đang muốn khuyên lơn, Hồ Ngọc Nhu lại biết nổi lo lòng bà, nói: "Ma ma yên tâm, con đã nói chuyện với đại nhân rồi. Hôm nay chàng ấy cũng đi cùng con, nói rõ với biểu ca, để biểu ca có thể quên đi con."

Đại nhân đã biết?

Nhưng đại nhân... có vẻ không có giận?

Quân ma ma hoàn toàn không hiểu.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ, một lát cô và Triệu Tịch Ngôn gặp thì Chu Thừa Vũ nên tránh đi, nhưng phải có người ở cạnh cô. một là đề phòng Triệu Tịch Ngôn quá kích động mà động chạm cô. Hai là có người đỡ cô, tránh cho Triệu Tịch Ngôn phát giác ngay cả đứng mà cô cũng mệt mỏi.

cô kéo Quân ma ma tới thì thầm mấy câu vào tai bà. Quân ma ma hơi biến sắc. Khi trang điểm cho Hồ Ngọc Nhu, bà nhìn thấy dấu vết trên cổ và đáng về cả người không có sức của cô, cuối cùng cũng hiểu.

không tìm được nơi nào thích hợp, Chu Thừa Vũ bảo A Quỳnh truyền lời ở Hồ gia. Lúc đầu, chàng cưới Hồ Ngọc Nhu từ Hồ gia, giờ Triệu Tịch Ngôn muốn gặp, vậy tự nhiên Hồ gia là nơi thích hợp nhất..

Phu thê hai người ngồi xe ngựa ra khỏi nhà, vì A Quỳnh sẽ không về theo, Quân ma ma không tin tưởng bản lĩnh cô nàng, thế là trước lúc khởi hành, dẫn Tú Vân tới.

Cả đường đi là sự yên tĩnh lạ lùng.

Chu Thừa Vũ không nói chuyện, nhưng may là cô nắm tay chàng ta, chàng ta không hất ra, thậm chí còn nắm lại, cả đường chơi trò thường thức ngón tay thon dài của cô.

Quần ma ma và Tú Vân thì mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, hoàn toàn co rúm coi mình như người tàng hình.

Hồ gia bên này đứng là vẫn ổn, Hồ Ngọc Tiền thậm chí đi ngủ sớm, nhưng Triệu Tịch Ngôn thì vẫn chờ ở ngoài cửa chính Hồ gia.

một đêm không ngủ, sáng hôm sau A Quỳnh lại đây đưa tin. Vì sợ tạm thời bỏ lỡ, y mới vào phòng Hồ Phi tắm rửa đơn giản một phen, để nhìn vào có tinh thần chút đỉnh.

May mắn thay, hôm nay trời lạnh, mặt thì ngày càng tùy tiện khó coi nhưng người không có bốc mùi. Chỉ là có mấy phần chật vật, nhìn đôi má gầy guộc hóp vào, đã khiến mọi người cảm thấy xót xa, không cảm thấy ghê tởm.

Thấy y đứng ở cổng chờ đợi, Hồ Ngọc Uyển chỉ cảm thấy trái tim đặc biệt khó chịu. Nàng kéo Tiết thị, khẽ nói: "Nương, nhìn biểu ca kia..."

Trong lòng Tiết thị cũng khó chịu không kém.

Hồ Ngọc Nhu và Triệu Tịch Ngôn dính thân từ khi còn bé. Nhưng Triệu Tịch Ngôn luôn luôn dễ thân với bọn biểu muội biểu đệ. Dẫu đến lúc phải rời đi, đáp lễ cho biểu đệ biểu muội nào cũng một phần như nhau.

Ngay cả với Hồ Ngọc Nhu, thật ra ngày xưa hai đứa nó căn bản không có chỗ nào khác thường. Dù có quan tâm hơn những người khác, nhưng là hôn thê của nhau, quan tâm hơn là bình thường. Bà thực sự không biết, Triệu Tịch Ngôn lại dụng tình sâu như vậy.

Bà chỉ có thể an ủi con gái mình. "không sao, hôm nay chúng nó nói rõ, Tịch Ngôn cũng quên nó thôi."

Hồ Ngọc Uyển từ từ đỏ mặt, dựa vào cái gì hà, đại tỷ là đích nữ, nàng cũng là đích nữ. Thậm chí nàng còn được cưng chiều hơn, huống hồ nàng còn hoạt bát đáng yêu hơn đại tỷ, có sao biểu ca cứ thích đại tỷ mà không thích nàng?

Cấn môi, Hồ Ngọc Uyển nảy sinh ý xấu. "Nương, nương nói chỗ đại tỷ và biểu ca gặp mặt, nghĩ tới đại nhân biết được. Nương à, không bằng chúng ta lên nói cho Chu đại nhân biết, để Chu đại nhân biết tới, hẳn nhất định không tha cho đại tỷ!"

đã xuất giá mà còn dây dưa với biểu ca, đại tỷ không dễ dàng hài lòng, nàng cũng không cho đại tỷ thoải mái!

Tiết thị nghe xong sùng sốt, nhất thời nóng giận quát lên: "Câm miệng!" Độ chừng mắng xong sợ Hồ Ngọc Uyển lên sau lưng bà làm bậy, đành kéo người sang một bên, thì thầm dạy bảo: "Bài học lần trước con còn chưa biết sợ à? ngàn vạn lần đừng có làm càn nữa! Con phải biết hiện tại đại tỷ của con và Tịch Ngôn đang gặp nhau. Nếu con bí mật mật báo, quay đầu lại đúng là đại tỷ con không thoải mái, nhưng Tịch Ngôn sợ là khó sống hơn! Con... trừ khi con không muốn gả cho Tịch Ngôn, nếu con muốn vậy, ngay bây giờ nương sai người đi nói liền."

Hồ Ngọc Uyển sợ hãi, vội vã lắc đầu: "không, không, không con sai rồi. Con không dám nghĩ thế nữa."

Mắt thấy nàng sắp gả cho biểu ca, nàng thích biểu ca đã nhiều năm, nàng không thể để khi giấc mơ sắp thành hiện thực lại phát sinh biến cố.

Tiết thị bất lực với nàng, thở dài, quay lại đi ra cửa.

một chiếc xe ngựa đã dừng trước cửa.

Khi nhìn thấy xe ngựa, Triệu Tịch Ngôn cả người cứng đờ. Đôi mắt y nhìn chăm chăm vào cỗ xe với một chút buồn bã, người trong lòng tối tăm, nhất thời y lại e ngại, căn bản không dám bước lên.

Cỗ xe dừng lại trước cửa chính Hồ gia. Đầu tiên là một phụ nhân lạ mặt nhưng xinh đẹp nhảy xuống, theo sau là Quân ma ma.

Nhìn thấy Quân ma ma, Triệu Tịch Ngôn vô thức tiến lên một bước, nhưng sau đó người xuống tiếp theo không phải Hồ Ngọc Nhu. Đó là một nam nhân mặt lạnh, mặc sam y tơ lụa.

Nhìn thấy gương mặt nam nhân, không chỉ Triệu Tịch Ngôn ngỡ ngàng, mà cả nhà Hồ gia chờ ở cửa, cũng hóa đá như bị sét đánh.

Song Chu Thừa Vũ như thể không thấy ai cả, ung dung quay lại và vươn tay vào xe ngựa. Chẳng mấy chốc, có thứ mềm mại trắng trơn rơi vào lòng bàn tay chàng ta.

Hồ Ngọc Nhu thờ dài ra khỏi xe ngựa, thấy Chu Thừa Vũ bày ra tư thế, chỉ có thể mặc chàng ta ôm xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58-2: Y nhìn nàng từng bước từng bước xa dần, mãi không quay đầu nhìn lại 2

Trước cửa Hồ gia lặng ngắt như tờ, ngay cả Hồ Ngọc Uyển cũng chỉ lẳng lẳng mắt nhìn.

Sau khi Chu Thừa Vũ ôm Hồ Ngọc Nhu xuống xe, thuận thế nắm tay nàng lại, nghênh đón ánh mắt muốn phun ra lửa của Triệu Tịch Ngôn bắn tới. Chàng thân nhiên nắm tay Hồ Ngọc Nhu bước đi.

"Vào nhà rồi nói, đứng hết ở cửa làm gì?" Cho đến khi trong không khí phát ra âm thanh khá bất mãn, mọi người mới lấy lại tinh thần.

Hồ Ngọc Uyển hồi hộp nhìn Tiết thị. "Nương, Chu đại nhân có biết đại tỷ lên gặp gỡ biểu ca không?"

Ở biểu ca, không biết biểu ca có gặp nguy hiểm không?

Tiết thị cũng không biết.

Mà mới nhìn thoáng qua Chu Thừa Vũ, từ mặt hắn ta bà không nhìn ra tí tâm tình nào. Nếu bảo hắn đang tức giận, bão táp sắp nổi...cũng không phải không có khả năng.

Nước xa không giải được khát gần, nếu như hắn ta thực sự nổi giận, em trai ở xa không cách nào giúp được. Bà cứu Tịch Ngôn không xong, chỉ có thể tự cứu mình thôi.

Chu Thừa Vũ nắm tay Hồ Ngọc Nhu suốt chặng đường vào phòng khách Hồ gia, Tiết thị rất thông minh đuổi hết hạ nhân xuống từ sớm. Còn bên chủ nhân thì Hồ Ngọc Uyển đuổi vẫn không đi, Hồ Ngọc Tiên và Hồ Phi, Hồ Nam đều vội vã đi xuống.

Thấy Triệu Tịch Ngôn theo vào phòng, bà kéo Hồ Linh và Hồ Ngọc Uyển, cả ba chỉ ở xa xa nhìn và, không bước tiếp.

Sau khi nhìn thấy Hồ Ngọc Nhu, đôi mắt Triệu Tịch Ngôn vẫn luôn không rời khỏi nàng. Y một chút cũng không quan tâm đến Chu Thừa Vũ, thậm chí mắt y không có cơ hội phân tâm. Vừa bước vào cửa, y gọi “A Như” mà tâm tư rối bời.

"A Như!" Y bước lên vài bước lại nhưng bị Tú Vân và Quân ma ma ngăn lại, nhưng y vẫn cứ nhìn Hồ Ngọc Nhu chăm chú, “A Như, những ngày qua, nàng sống thế nào? Nàng vẫn ... khỏe chứ?”

Có một nỗi thống khổ kiềm nén trong giọng nói của chàng trai trẻ, và có cả nỗi sợ làm tổn thương nàng mà cẩn thận tới từng li từng tí. Đôi mắt đỏ au nhìn qua, mặc dù trong ấy không có nước mắt, nhưng Hồ Ngọc Nhu vẫn có thể nhìn ra nỗi thương tâm tràn đầy trời đất từ trong ấy.

Loại thương tâm đó dựa trên sự tuyệt vọng vì bản thân bất lực.

Hồ Ngọc Nhu gần như cảm giác được trong cổ họng chứa đầy tro bụi, há miệng ra, nhận ra cổ họng khó chịu ghê gớm, cắn bản thốt không ra lời.

Nhìn vào gương mặt Triệu Tịch Ngôn, y dường như càng ngày càng lo lắng, cô mới ho một cái và gạt đầu. “Muội rất khỏe.” Mờ miệng được, câu tiếp theo cũng dễ nói hơn, “Sống tốt lắm, muội cũng tốt lắm. Biểu ca, mà xui quý khiến, muội đã gả cho người, Chu đại nhân rất tốt với muội. Huynh quên hôn ước ngày xưa của đôi ta đi, tìm một cô nương tốt, sống thẳng ngày sau này thuộc về hai người đi.”

Vốn Triệu Tịch Ngôn có chút kích động muốn vọt tới cạnh Hồ Ngọc Nhu. Nhưng y nghe xong lời này của Hồ Ngọc Nhu, cả người dường như bị rút hết sức, tinh thần trên người hoàn toàn biến mất.

"A Như..." chỉ gọi tên Hồ Ngọc Nhu, sau đó cái gì nên nói y đều không nói.

Ánh mắt của Chu Thừa Vũ nhìn qua nhìn lại hai người hai lần, một người cực kì bi thương, một người lộ vẻ mặt không đành lòng, khiến chàng ta có vẻ như tên xấu xa tội ác tày trời.

Hôm nay nếu đã tới, tới qua chàng cũng nhận đủ bồi thường, mà chàng cũng hi vọng Hồ Ngọc Nhu có thể tự xử lý vấn đề này. Nếu nàng ấy không xử lý tốt, ừ thì chàng đến. Đối với một nam nhân tới tận bây giờ vẫn mơ ước vợ chàng, e là thù đoạn của chàng sẽ không được dịu dàng cho lắm.

"Cho nàng một khác." Chàng nói với Hồ Ngọc Nhu, véo tay nàng rồi buông ra, sai bước ra ngoài mà không hề ngoảnh đầu lại.

không nhanh không được, chàng sợ mình sẽ hối hận mất.

Chu Thừa Vũ vừa rời đi, Quân ma ma liền dừng việc ngăn nghiêm túc lại. Bà bước nhanh ra cửa nhưng không dám đóng cửa, chỉ có thể nhìn trần trời theo bóng lưng Chu Thừa Vũ, để Hồ Ngọc Nhu dễ thở.

Chu Thừa Vũ đi ra ngoài, đứng giữa sân, không quay đầu lại.

Vì chàng ta đã thế, ba người Tiết thị cũng không dám nhìn nữa, quay đầu tới tấp.

Trong phòng, Triệu Tịch Ngôn lao tới trước mặt Hồ Ngọc Nhu. "A Như, nàng nói lời không thật lòng đúng không? Là bởi vì có Chu đại nhân đang ở đây, vì hắn ta ép buộc nàng nói thế, phải không?"

Đây thực thật chất là lần đầu cô gặp Triệu Tịch Ngôn, nhưng ngoại hình hiện tại và trong ký ức của tiểu nguyên chủ khác biệt một trời một vực. Triệu Tịch Ngôn trong ký ức rõ ràng là một chàng thiếu niên với vẻ ngoài ôn nhuận như ngọc. Nhưng giờ đây, là một người quá thâm trầm, quá thương tâm bị đánh ngã bởi tuyệt vọng quá mức.

Dẫu chỉ là người xa lạ, nhưng khi nhìn thấy cũng đau lòng hai phần, nhưng... nhưng Hồ Ngọc Nhu không dám thể hiện về quan tâm.

A Như của cậu ta đã chết, giờ cô là một Nhu Nhu khác. Người cậu ta mong đợi, người cậu ta muốn, bắt kẻ ra sao, cô đều không cho được.

cô chỉ có thể tuyệt tình lắt đầu. "Biểu ca, những gì muội nói đều thật lòng. Muội thực sự tốt. Chu đại nhân đối xử với muội thế nào, huynh có thể đi ra ngoài hỏi thăm, hoặc hỏi A Quýnh, hỏi Quân ma ma, hỏi ai cũng có đáp án cả."

Triệu Tịch Ngôn lắt đầu.

Y không tin.

"A Như, nàng đã ... không thích ta?" Y hỏi.

Hồ Ngọc Nhu không muốn nói dối y, cũng không thể lừa y, càng lừa y, chỉ sợ y càng không chịu thoát ra.

Vì thế, cô gạt đầu ngay, rất chắc chắn: "Đúng, không thích."

Triệu Tịch Ngôn lắt đầu, song lại cười ha ha. Sao y có thể tin được, A Như, rõ ràng A Như thích y như vậy, sao có khả năng đột nhiên không thích nữa, nàng là có nỗi khổ tâm trong lòng, nhất định trong lòng nàng có nỗi khổ tâm!

Y không sợ còn có Tú Vân trong phòng, nói thẳng: "A Như, đừng sợ, nàng đừng lo cho ta. Ta đã có cách đối phó. Nàng vốn có hôn ước với ta từ bé, là thế từ chưa qua cửa của ta. Nếu Chu đại nhân bằng lòng để nàng đi, thì chúng ta không tính toán với hắn. Nếu hắn ta không bằng lòng... A Như, kết quả thi hương sắp công bố rồi, ta thì không tệ lắm, ta dẫn nàng vào Kinh. Chúng ta đi khỏi nơi đây, nếu Chu đại nhân dám phái người đuổi theo, trên người ta có công danh, ta có thể vào Kinh Thành kiện hãnội trắng trợn cướp người!"

Bé con à, con thật ngây thơ.

Đừng nói Chu Thừa Vũ không phải kẻ cướp người trắng trợn. Mà dù có là sự thật, đại đường huynh chàng ta là Uy Viễn hầu, đại đường tâu là công chúa được sắc phong, nhị đường tâu cũng là thiên kim quý tộc quyền thế. Bất cứ ai nếu thích cũng có thể bóp chết một cử nhân như cậu cả.

Hồ Ngọc Nhu hết cách rồi, đành buông lời tàn nhẫn. “Biểu ca, huynh coi như ta đã chết đi! Huynh coi như người thích huynh đã chết rồi, nên, huynh cũng quên ta đi.”

"Ta không nói dối câu nào, cũng không phải vì lo lắng cho huynh mà nói thế. Ta thực sự ... Ta rất tốt, rất hạnh phúc. Cũng thật sự ... không thích huynh!" Hồ Ngọc Nhu cũng không muốn để Triệu Tịch Nguyên thấy tiểu nguyên chủ là người di tình biệt luyến, nếu thế, quá tàn nhẫn với tiểu nguyên chủ.

Nhưng cô là xuyên không qua, không thể coi là chết thật, vì thế nhờ may Triệu Tịch Ngôn hiểu lầm, cô cũng hết cách, cô chỉ có làm bằng cả tấm lòng của mình rồi.

Triệu Tịch Ngôn đẩy Tú Vân ra, bỗng nắm lấy tay Hồ Ngọc Nhu. Hồ Ngọc Nhu không vùng vẫy, nhưng hơi nghiêng đầu, để lộ dấu vết Chu Thừa Vũ lưu lại.

Trong nháy mắt Triệu Tịch Ngôn nhìn thấy ngay.

Con người bỗng mờ lớn, y nhìn chăm chăm vào dấu đó, một lúc lâu mới ngước lên. Gương mặt y trắng bệch gần như trong suốt, tay nắm tay Hồ Ngọc Nhu cũng run dữ dội. Y nhìn Hồ Ngọc Nhu, bất giác nhếch miệng cười, cười tức tưởi, những giọt nước mắt như hạt đậu giọt lớn giọt nhỏ đua nhau rơi xuống.

Hồ Ngọc Nhu bị bộ dạng vừa khóc vừa cười của y làm lòng khó chịu vô cùng, cô rút tay ra, dùng sức cắn răng nói. "Muội đi đây, biểu ca, ngày sau nhớ báo trọng."

Triệu Tịch Ngôn không gọi cô lại.

Y nhìn nàng từng bước từng bước xa dần, mãi không quay đầu nhìn lại. Y không hề biết, trái tim nàng tàn nhẫn tới vậy. Y không nhìn nàng nữa, chỉ có thể ngước nhìn bầu trời bên ngoài, rõ ràng thời tiết đẹp với ánh mặt trời rực rỡ, nhưng y lại cảm thấy trời tối đen, như mãi mãi sẽ không sáng nữa.

Mãi mãi, mãi mãi sẽ không sáng nữa.

A Nhu.

A Nhu!

A Nhu.....

Rốt cuộc Triệu Tịch Ngôn cũng ngồi xuống mặt đất, như một đứa trẻ không dám khóc gào, ánh mắt nhìn xa xăm, một mảnh trống vắng.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Hắn ta giờ đã là giải nguyên lang, nàng có hối hận không?

Hồ Ngọc Nhu đi một mạch đến Chu Thừa Vũ.

Nghe thấy tiếng động, Chu Thừa Vũ quay lại nhìn sang.

Hồ Ngọc Nhu vội nặn ra nụ cười. "đã nói rồi, đi thôi."

Cười trông thật khó coi.

Chu Thừa Vũ gật đầu. Nghiêng đầu liếc cả nhà ba người Hồ gia một cái, đưa tay kéo tay Hồ Ngọc Nhu đi. Hai vợ chồng vừa quay lại, Hồ Ngọc Uyển liền bỏ chạy bật mạng tới phòng khách. Tiết thị không bắt được người, tức tới nổi giậm chân, chỉ có thể đi ra ngoài tiễn người với Hồ Linh.

Thân phận người ta cao, lại bắt nạt bọn họ, bọn họ cũng phải bày vẻ mặt tươi cười trái lòng. Hào hán phải biết ăn thiệt thòi trước mắt, chỉ có thể chờ đợi tin tức bên em trai truyền tới.

Lại không ngờ hai vợ chồng ra tới cửa chính Hồ gia, lại đụng phải Hồ thị mặt đang ngập tràn niềm vui, bà vừa nhảy xuống xe ngựa, vừa đi vào Hồ gia vừa cười khúc khích. không biết gặp phải việc vui trời ban gì đây.

Nhưng bà thì có chuyện vui trời cho gì?

Hồ Linh thấy vậy trong lòng không thể không căng thẳng, vội lo lắng nhìn về phía Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ dường như không ngạc nhiên. Ánh mắt chàng ta cũng không dừng lại bên đó mấy chốc. Chàng ta trực tiếp kéo Hồ Ngọc Nhu lên xe ngựa Chu gia đang chờ. Đợi Quân ma ma, Tú Vân và mấy người đi theo tới, mã xa phu chủ động giờ rồi.

Hồ Linh thấy thế, lúc này mới bước lên tới bên Hồ thị, khiển trách: "Muội đang làm gì vậy? Bộ không nhìn thấy cỗ xe kia à? ngay trước mặt Chu đại nhân mà muội thế à, cũng không sợ hấn ta ghi hận lên Tịch Ngôn!"

Hồ thị chỉ bật cười vui mừng, căn bản không chú ý đến bất cứ ai trước của Hồ gia. Giờ nghe vậy vội sốt sắng nhìn quanh quần bốn phía, nhưng bà không kịp thấy xe ngựa Chu gia đã đi.

Trong nháy mắt mặt bà dâng lên nỗi sợ hãi, nhưng tựa như nghĩ tới gì đó, liếc qua mặt Tiết thị, rồi không ngại cười lớn.

"Đại ca, việc vui lớn, muội phu huynh thi đậu rồi!" bà cười nói.

Thì hương à?

Hồ Linh không kịp quan tâm xung quanh, hào hứng hỏi: "Muội phu thi đậu hả? Muội phu trúng cử rồi?"

Hồ thị đắc ý gật đầu, “Còn không phải thế sao!”

Hồ Linh cười ha hả: “Tốt, tốt, quá tốt rồi! Ta đã bảo muội phu ta có chân tài thực học. Năm xưa, thi tú tài là do hán gắp phải giám khảo không biết thường thức thôi! Nhìn xem, nhìn xem, giờ mới là lần đầu thi hương liền trúng cử, còn không phải là vàng thui loan phát sáng hay sao!”

Tiết thị nhìn hai người, tuy nói cha Triệu thi đậu là việc vui lớn, nhưng bà quan tâm Triệu Tịch Ngôn hơn. "Còn Tịch Ngôn, Tịch Ngôn... không đậu à?"

Hồ Linh không thèm quan tâm vung tay, nói: "không đậu không đậu thi thôi, chẳng nhẽ vẫn còn trẻ. Sau này, có cơ hội! Lần này muội phu thi đậu, có thể dạy thêm sau."

Hồ Linh thực sự không bận tâm, nhưng sắc mặt Tiết thị thì sụp đổ. Nếu Triệu Tịch Ngôn ngay cả cử nhân nhỏ cũng không trúng, sao có thể xứng với A Uyển của bà?

Thường thức xong sắc mặt của Tiết thị, giọng của Hồ thị cũng cao vút lên, “Đại ca nói cái gì thế này. Tịch Ngôn sao có thể rớt chứ? Cha nó thi đậu nhưng xếp không cao. Còn Tịch Ngôn nhà chúng ta ấy à, tên đầu bảng, là giải nguyên!”

Bà vừa nói vừa bước vào trong, "Tịch Ngôn đâu nhí, quan gia báo hi còn ở trong nhà, nó phải nhanh chóng về nhà mới được."

Cả Tiết thị và Hồ Linh đều ngờ nghệch trước niềm vui bất ngờ này, vẫn là Tiết thị tỉnh táo trước, vội bắt kịp đuổi theo. một mặt, bà đi vào phòng khách với gương mặt không thể tin được, nói: “Lời thật chứ? Tịch Ngôn thi đầu bảng?”

Hồ thị khinh thường nhìn bà, nói: “Đây mà có thể là giả à. Lát nữa tẩu cử theo ta tới, cùng mở mang tầm mắt."

Tiết thị cũng không kịp nhớ tới giọng điệu của bà ta quá đáng. Bà vui vẻ gật đầu liên hồi. Nhưng khi theo tới cửa phòng khách, thấy Triệu Tịch Ngôn không khách sáo vung tay quăng Hồ Ngọc Uyển, bà liền cười không nổi.

Triệu Tịch Ngôn ngồi trên mặt đất, Hồ Ngọc Uyển vốn muốn kéo y lên, nhưng ai biết đầu lại buông tay ra, Hồ Ngọc Uyển không phòng bị, té mạnh xuống đất.

Nàng là tiểu cô nương được chiều chuộng từ bé, một cú ngã đau như vậy, không chỉ đau trên người, mà khi nãy vội chống một tay, lòng bàn tay bị cọ tới đau rát.

Nàng thoáng chốc đỏ cả vành mắt chảy cả nước mắt, làm tâm trạng Tiết thị cũng không được vui. Bà bước lên nửa ôm nàng lên, ánh mắt nhìn Triệu Tịch Ngôn lộ rõ không hài lòng: “Tịch Ngôn, con đang làm gì vậy, A Uyển muốn kéo con dậy, sao con có thể động thù với nó? "

Triệu Tịch Ngôn ngẩng đầu nhìn lên.

Con người sâu thẳm vốn đang trống rỗng, sau khi nhìn thấy tiết thị và Hồ Ngọc Uyển, trong đó như có thứ gì từ từ dâng lên. Là hận, là âm ngoan, ánh mắt đó phẳng phất như có thể ăn thịt người, tuy chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng nó vẫn khiến Tiết thị không kiềm được run lấy bầy.

Hồ thị tự nhiên cũng nhìn thấy, nhưng đây là con trai bà sinh ra nuôi nấng, sao bà có thể không hiểu chứ? Bà chỉ cho là mình hoa mắt, căn bản không để trong lòng.

"Đúng vậy Tịch Ngôn à, sao con lại đẩy biểu muội mạnh thế." Chẳng qua bà mở miệng nói có lẽ một câu, rồi bà mỉm cười nói, "Tịch Ngôn, con thi Hương đứng đầu bảng! Là đầu bảng! Mau mau mau, mau về nhà, quan báo hi vẫn còn ở nhà chúng ta đấy! "

Đầu bảng?

Y thực sự đã đỗ đầu bảng!

Y từng nói, mình chán chán sẽ đỗ cử nhân. Y hứa với biểu muội, y nhất định sẽ học hành chăm chỉ, đỗ cử nhân, nhất định sẽ cưới nàng về nhà ngay.

Hôm nay y thực sự đứng đầu bảng. Vậy mà, cuối cùng lại không cưới được nàng về.

Nàng thực sự không còn thích y?

Bóng lưng rời đi của nàng quyết tâm đến nỗi bước chân không hề dừng lại một lần. Nàng thể hiện thái độ nói sao y vậy. Nàng đã thích người khác, không thích y.

Triệu Tịch Ngôn tránh bàn tay Hồ thị đưa ra, tự mình chống tay đứng lên. Y tin sao? Y không tin, Y Nhu và y không phải mới chung đụng một sớm một chiều, hai người có tình cảm nhiều năm, hai người thậm chí có thể chết vì nhau!

Trừ khi nàng ấy không phải A Nhu.

Bằng không, nàng nhất định có nỗi khổ tâm!

Y đứng thẳng người, mặc dù bộ dạng có hơi chật vật, nhưng bước đi lại bình tĩnh thông dong.

Y sẽ không từ bỏ.

Y nhất định sẽ đưa nàng về!

Hồ gia... đang đứng trong sân, đằng sau là Hồ Ngọc Uyển, khóc thút thít thảm thĩ, Tiết thị nhỏ giọng an ủi, mà trước mặt y, là Hồ Linh với vẻ mặt tươi cười hài lòng. Là chính bọn họ hủy hoại y và A Nhu, là bọn họ hại A Nhu. A Nhu nói, hãy xem nàng đã chết. Được, hiện giờ y sẽ tạm thời xem như nàng chết, vậy thì có sao nàng chết, là Hồ gia là người thân của nàng bức chết nàng!

Nếu nàng đã chết, thì y là vị hôn phu của nàng, trả thù cho nàng là lẽ đương nhiên!

Triệu Tịch Ngôn và Hồ thị rời đi, Hồ Linh mừng cho cháu trai và em rể, đồng thời gọi xe ngựa, đưa cả hai con trai qua đó.

Hồ Ngọc Uyển cũng muốn đi.

Tiết thị không cho phép, thậm chí bản thân bà cũng ở lại. “A Uyển, nương nghĩ con nên suy xét lại, Tịch Ngôn và A Nhu hôm nay đã nói rõ, nhưng nó nhìn con... không có tí tình ý nào. đã như vậy, đầu nương và cô cô của con ép nó cưới con, ngày tháng sau này của con e là không dễ sống!”

Nhưng Hồ Ngọc Uyển không nghe lọt lời này. "Sao biết được, hiện tại huynh ấy đang đau buồn, nên mới như thế này. Ngày trước huynh ấy không phải vậy, bản tính huynh ấy dịu dàng, đối xử với người khác rất khách sáo. Con gả cho huynh ấy, tốt với huynh ấy, đừng nói là huynh ấy, chính là tảng đá cũng sẽ tan chảy."

Tiết thị thì không được lạc quan như vậy, không đợi bà nói thêm, Hồ Ngọc Uyển đã tránh khỏi bà, muốn ra ngoài: "Nương à, hồi này là do con không đề phòng, biểu ca không dùng sức đẩy con. đi thôi, hôm nay là chuyện vui của biểu ca, chúng ta cũng đi xem đi!"

Nàng đã nói biểu ca giỏi hơn Chu đại nhân mà, quả nhiên. Biểu ca chỉ mới mười bảy tuổi, đã có thể đứng đầu bảng thi hương. Tương lai nhất định sẽ hơn hẳn Chu đại nhân!

Con đường nàng đã chọn, nhất định sẽ hạnh phúc hơn đại tỷ!

Còn bên kia, Chu Thừa Vũ và Hồ Ngọc Nhu trong xe ngựa về đều im lặng như lúc họ đi.

Nhận ra có gì đó không ổn, Quân ma ma dẫn theo Tú Vân thậm chí không dám vào xe ngựa. Ba người chen chúc trước đầu xe ngựa, suýt nữa làm mã xa phu không đánh xe được.

Mà trong cỗ xe, Hồ Ngọc Nhu không thoải mái trong lòng, hơn hết là cô không biết nên nói gì. Chu Thừa Vũ thấy bộ dáng nàng vẫn cứ quan tâm đến Triệu Tịch Ngôn. Vốn chàng rất tức giận, nhưng sau đó chàng thấy mặt nàng đỏ hoe mãi không chịu rời lệ, cuối cùng thì đau lòng hơn hẳn giận dữ..

Chàng thua trận trước, ôm nàng vào lòng, bắt lực nói: "Nếu nàng thấy khó chịu, thì khóc đi, chỉ được phép khóc lần này thôi. Mai này thì không được phép nữa."

Thực ra Hồ Ngọc Nhu cảm động nhiều hơn. cô từng là một người hay khóc khi đọc truyện hay xem TV. Hôm nay, cô thấy Triệu Tịch Ngôn yêu tiểu nguyên chủ đến thế, nghĩ tới hai người họ vĩnh viễn xa nhau như trời với đất, tự nhiên có mấy phần cảm động muốn khóc.

Nhưng đến thế là cùng.

Mặc dù cô được thừa hưởng ký ức của tiểu nguyên chủ, nhưng cô không được thừa hưởng cảm tình của tiểu nguyên chủ. Do đó, nỗi đau của Triệu Tịch Ngôn hôm nay thì cô không có cách nào tự thân cảm nhận được.

Dựa vào vòng ngực của Chu Thừa Vũ, Hồ Ngọc Nhu thở dài thường thốt: "không phải khó chịu, chỉ là cảm thấy huynh ấy hơi tội nghiệp."

Tội nghiệp?

Kỳ thật, Chu Thừa Vũ đã phát hiện Hồ Ngọc Nhu có gì đó sai sai từ lâu. Từ lúc bắt đầu nàng đã có hảo cảm không tên với chàng. Chẳng qua những thứ đó với chàng không phải vấn đề gì lớn lao, nên chàng không có hỏi. Nhưng tại thời khắc này, Hồ Ngọc Nhu nói đó không phải khó chịu, mà là thấy Triệu Tịch Ngôn tội nghiệp, điều này đột nhiên khiến chàng có một chút tò mò.

Nàng sai sai ở đâu?

Nếu tình cảm trước đây của nàng và Triệu Tịch Ngôn là thật, dù cho sau này nàng thích chàng, cũng không nên cảm thấy triệu Tịch Ngôn tội nghiệp.

Chỉ là chàng không hỏi nhiều. Nếu chàng hỏi, trái lại giống như chàng muốn tính toán chuyện ngày trước. Chàng đặt nỗi nghi ngờ này vào lòng, nói: "Sáng sớm khi chúng ta đi ra cửa, ta đã sai người tới Triệu gia báo tin mừng, hân và cha hân lần này đều đề tên trên bảng, tên hân chiếm đầu bảng."

Hồ Ngọc Nhu nghe thấy, lập tức ngừng đầu khỏi vòng tay Chu Thừa Vũ. "thật sao? Vậy thì tốt quá! trên người huynh ấy có công danh cử nhân, nghĩ tới thôi cũng có nhiều cô nương muốn gả cho huynh ấy!"

Nghe Hồ Ngọc Nhu nói vậy, Chu Thừa Vũ không thể không hỏi: "hân ta giờ đã là giải nguyên lang, nàng có hối hận không?"

Hồ Ngọc Nhu đáp không hề nghĩ ngợi: "Sao phải hối hận? Chẳng phải năm đó chàng cũng là giải nguyên lang sao? Huống chi người ta còn bảo chàng thi Xuan cũng đứng đầu bảng. Sau đó, chỉ bởi quả đẹp trai mới bị điểm thành Thám Hoa, đúng không? Còn nghe bảo Hoàng đế vốn muốn gả công chúa cho chàng nữa, nhưng tại sao sau đó chàng không thành Phò mã vậy?"

Đây là sự thật.

Nhưng nàng chỉ là nữ tử chốn khuê các, chuyện xưa nàng không nên biết. Sau khi gả tới Chu gia, người Chu gia càng không nói ... sao nàng biết rõ như vậy?

Chàng hỏi: "Sao nàng biết?"

Chuyện này là bí mật à?

Hồ Ngọc Nhu nhất thời căng thẳng. "Thiếp, thiếp nghe người trong nhà nói!"

Chu Thừa Vũ nhìn nàng, tâm tình trong đáy mắt không thể giải thích được, song cuối cùng chỉ thâm sâu "ồ" lên một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Thực ra, hôm nay cũng là ngày thành hôn của Triệu Tịch Ngôn và Hồ Ngọc Uyển

[1]

Triệu gia vui mừng khôn xiết, nhưng chuyện này chẳng liên quan gì tới Hồ Ngọc Nhu. hiện nay, Tô thị có con đã đủ việc, hoàn toàn không quản gia. Hồ Ngọc Nhu là đầu trưởng, phải gồng gánh lên vai.

Cũng may là có Tú Vân và Quân ma ma dùng được. Chờ nhận được thư từ Kinh Thành, mọi người báo là đã lên đường, ước tính cũng sắp đến. Tô thị rất tốt bụng để cho Không ma ma qua giúp đỡ.

Hồ Ngọc Nhu hỏi Không ma ma một vài vấn đề, vì bản thân bà có hiểu biết nhất định về Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều. Vì lẽ đó, đôi Không ma ma trả lời xong, cô cũng thấy được Không ma ma rất giúp đỡ rất chân thành, vì vậy cô để bà lưu lại.

nói cho cùng, Tô thị là người có tiền án, Không ma ma lưu thì lưu đó, nhưng một là không cho bà tiếp xúc với đồ bên người Hồ Ngọc Nhu, hai là khi bà đưa ra ý kiến, Hồ Ngọc Nhu và Quân ma ma đã thảo luận về quyết định này là không cho phép bà làm một mình, nên Hồ Ngọc Nhu cũng rất nhẹ nhõm.

Bất tay vào dọn dẹp hai khách viện, vừa chuẩn bị đồ dùng sinh hoạt mới, thậm chí còn dời vào không ít rất cây xanh vào viện, Hồ Ngọc Nhu tính toán thời gian ruốc cuộc cũng hài lòng.

Bên này đang chờ khách quý đến cửa. Ngày đó mới xong bữa trưa, Hồ Ngọc Nhu đang định ngủ trưa một giấc, vậy mà hạ nhân tới báo Hồ Ngọc Tiên tới.

không nói trước đã tới cửa, ngẩng ra chắc có chuyện, Hồ Ngọc Nhu liền vực dậy tinh thần gấp cô nàng. Song không tính là có chuyện, Hồ Ngọc Tiên lại khóc lóc chạy vào.

"Chuyện gì thế này?" Hồ Ngọc Nhu lau nước mắt cho nàng, nhưng trong lòng nghĩ rằng thái độ của cô và Chu Thừa Vũ đều bày ra vậy rồi. Hồ gia không nên đối xử Hồ Ngọc Tiên như vậy mới đúng chứ.

Hồ Ngọc Tiên lau nước mắt, mặc dù nàng đang khóc, nhưng rõ ràng nàng bị tức không nhẹ. "Còn không phải tại Hồ Ngọc Uyển! Tỳ ta gả cho biểu ca, tỳ ta hạnh phúc là chuyện của tỳ ta, tỳ ta mừng thầm là được, mắc gì cứ ve vãn trước mặt muội thể hiện cái gì? Muội chỉ nói tỳ ta 2 câu, vậy mà tỳ ta thực sự động thủ đánh muội, muội dĩ nhiên không ăn thiệt thòi vô ích, chuyện này ngay cả cha cũng không bênh tỳ ta. Nhưng mà mẫu thân.... mẫu thân không ra mặt thay tỳ ta nhưng lại gây rắc rối cho di nương muội. Lúc muội đi khỏi, di nương muội còn bị phạt hầu hạ bà ấy!"

Hồ Ngọc Uyển sắp gả cho Triệu Tích Ngôn rồi ư?

Từ ngày hôm đó, cô không còn chú ý đến tin tức bên đó nữa. Trước mắt lại nghe nói Triệu Tích Ngôn muốn cưới Hồ Ngọc Uyển, nhất thời như thể nuốt phải con ruồi, Triệu Tích Ngôn thật kinh tởm.

Hồ Ngọc Uyển có thể được coi là kẻ trực tiếp bức tử tiểu nguyên chủ đó, mà Triệu Tích Ngôn lại muốn cưới nàng ta, chuyện này không khỏi... khiến người ta quá lạnh lòng!

Đối với việc Văn di nương bị Tiết thị thừa cơ hội gây khó dễ, nhưng Văn di nương là thiếp, mà Tiết thị là thê, bà ta có đủ tư cách để gây khó dễ. Còn cô đây, dù cho cô che chở Hồ Ngọc Tiên, nhưng việc này cô không thể làm gì được Tiết thị.

Cũng không biết tại sao, vì lý do gì, giờ đây, Hồ Linh lại tốt lại với mẹ con Tiết thị. Lẽ nào bởi vì Hồ Ngọc Uyển sắp gả cho Triệu Tích Ngôn? Hay em trai Tiết thị đã nói gì chăng? Mà dạo gần đây, Chu Thừa Vũ cũng lao vào bận rộn, chẳng biết chàng ta có kế hoạch khác không. Hồ Ngọc Nhu lại không tiện ra tay với Hồ gia.

Hơn nữa cô còn ở trong nhà, dù cho cô ra tay, cũng lắm thì uy hiếp Hồ Linh một phen. Mặc dù Hồ gia và Chu gia cùng chung một huyện, nhưng chuyện nhà người ta đằng sau lớp cửa đóng, rốt cuộc ra sao, làm sao biết ngay được. Việc ngoài tầm tay là đạo lý này, cô có lên tiếng thì người ta vẫn bằng mặt không bằng lòng như thường.

Huống gì, cô nào muốn dễ dàng buông thào cho Hồ gia như vậy. cô tự nhiên muốn Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển không có kết cục tốt đẹp, nhưng cô càng muốn ông cha để Hồ Linh thăm hơn nhiều!

Có loại cha để đối xử với con gái ruột như vậy căn bản không xứng làm cha! cô biết được chân tướng từ miệng Quân ma ma, Hồ Linh này vốn làm giàu trên của hồi môn của Giang thị, nhưng ông ta lại dấn dúi với Tiết thị ngay lúc Giang mang thai. Sau đó, trực tiếp làm Giang thị vừa mới sinh tiểu nguyên chủ tức chết, là cưới Tiết thị kèm cái bụng bự về nhà.

một gã đàn ông như vậy, nếu bỏ qua cho ông ta, chỉ gọi ông ta tới khiển trách hai ba câu như Tiết thị và Hồ Ngọc Uyển, thì hơi bị tiện nghi cho ông ta!

cô đúng là muốn bàn bạc với Chu Thừa Vũ. Nếu chàng ta quá bận không tiện, cô có thể tự nghĩ cách vậy, thế nào cũng phải bắt Hồ Linh ói ra đồ của Giang thị là tốt nhất.

cô không muốn đồ của mẹ tiểu nguyên chủ để lại, quyền tặng cho dân nghèo còn tốt hơn để Hồ Linh và Tiết thị nuốt hết.

"Vây đi, hôm nay muội về nói với Tiết thị, Chu gia sắp có khách quý tới cửa. Ta cho muội và Văn di nương làm một vài châm tuyền gấp." Hồ Ngọc Nhu nói.

Làm vậy được không?

Hồ Ngọc Tiên ngập ngừng: "Làm vậy liệu tỳ có sao không? Di nương của muội. Bà ấy... mẫu thân muốn phạt bà. Cũng có lý do cả. Bà vốn là phu nhân đương gia, di nương của muội vốn nên hầu hạ bà."

Hồ Ngọc Nhu nghĩ thầm, chính vì vậy mới không nói huych toẹt. Ở hiện đại, tiểu tam đều bị đánh hô giết, mà cổ đại này, sự tồn tại của tiểu thiếp là sự tồn tại hợp lý, chính thất phu nhân thu thập càng hợp lý hơn.

Mặc dù chính bản thân Tiết thị cũng là tiểu tam, nhưng ai biểu người ta đã thượng vị, bây giờ bà ta là Hồ phu nhân đường hoàng, dạy dỗ mấy người phụ nữ khác của Hồ Linh có đủ tư cách mà cũng có đủ sức.

Hồ Ngọc Nhu nói: "không sao đâu, muội cứ về nói vậy là được. Chỉ cần nói khách tới từ kinh thành." cô cũng hơi lo lắng. Nếu Hồ Linh bị Chu Thừa Vũ ép ác quá, dứt khoát đâm chọt xé rách, không thêm đề ý lời cô nói, thế nên cô cũng chỉ có thể úp mở thân phận người sắp đến.

Hồ Ngọc Tiên gật đầu.

Nhớ đến tính khí của Hồ Ngọc Tiên, Hồ Ngọc Nhu lại dặn tới dặn lui cô nàng: "Muội đang ở nhà, đôi khi muội không muốn nghĩ cho bản thân mình, thì cũng nên nghĩ cho di nương và đệ đệ muội. Tạm thời, hãy kiên nhẫn chút, muội có thể yên tâm, không để bọn muội nhìn lâu đâu."

Câu này có ý gì?

Chẳng lẽ đại tỷ phu còn ra tay với người nhà nàng nữa?

Hồ Ngọc Tiên có chút mừng lung. Song chợt nhớ tới chuyện vô tình nghe trộm được, vội hỏi: "Đại tỷ, có phải dạo gần đây đại tỷ phu rất bận, đúng không? Muội tình cờ nghe trộm được mẫu thân nói với Hồ Ngọc Uyển, cậu Tiết gia dường như sắp tới huyện chúng ta, còn nói khi ông ta đến, đại tỷ phu sẽ qua không nói. Tỳ vẫn nên nói lại với đại tỷ phu, để đại tỷ phu chuẩn bị tốt."

Đó là lý do tại sao dạo này Chu Thừa Vũ trở nên bận ả?

Hồ Ngọc Nhu hỏi: "Ông cậu này của Hồ ngọc Uyển, rốt cuộc nhậm chức gì ở Phủ Thành?"

Hồ Ngọc Tiên sao biết được chuyện này, cô nàng lắc đầu: "Muội không biết, chỉ nghe nói rất lợi hại, ngay cả Tri phủ đại nhân cũng rất nhiều khi nghe hấn."

Đây tự nhiên là cách nói quá, nhưng điều đó cũng chứng minh rằng cậu của Hồ Ngọc Uyển không thể khinh thường.

Hồ Ngọc Nhu đáp lại, nói: "Được rồi, tối nay tỷ sẽ kể lại cho tỷ phu muội nghe."

Hồ Ngọc Tiên đột nhiên vận vẹo uốn éo, một lúc lâu, cô nàng mới thẹn thùng nói: "Đại tỷ, muội muốn gả cho ai, tỷ đều có thể giúp muội à?"

"Muội có người thích rồi à?" Nhìn về mặt cô nàng, Hồ Ngọc Nhu đoán.

Hồ Ngọc Tiên vội vã lắc đầu, "không có!"

Hồ Ngọc Nhu thuận tiện nói: "Vây muội nói xem, tỷ chỉ có thể làm hết sức mình. Muội nói thử muội thích loại người nào, tỷ cố gắng giúp muội tìm. nói tóm lại, chắc chắn sẽ tốt hơn người mà Tiết thị vợ đại cho muội."

Hồ Ngọc Tiên dĩ nhiên không tham lam và yêu cầu vô độ, nhưng suy cho cùng nàng chỉ là thứ nữ, thật sự rất khó để gả cho người tốt, vì vậy nàng hơi ngại.

Thấy Hồ Ngọc Nhu có vẻ hiểu lầm, nàng đáp nhận: "Muội không có yêu cầu gì, chỉ là... muội muốn tìm một người tốt với muội một tí, tiếp thì... thân phận có thể cao một chút. Có thể thì muội có thể coi như có chỗ dựa, Tiết thị sẽ không dám bắt nạt đi nương và A Nam, cha cũng không cho phép bọn họ bắt nạt."

Nghe xong, Hồ Ngọc Nhu không thể không thờ dài. Nữ giới ở cổ đại này muốn thay đổi vận mệnh của mình, chỉ có thể dựa vào con đường lấy chồng, không như ở thời hiện đại, miễn là phụ nữ sẵn sàng chăm chỉ làm việc, chịu khổ, bản thân họ cũng có thể tự tạo một mảnh trời riêng, phụ nữ dường như cha không thua kém đáng đàn ông chút nào.

Hồ Ngọc Tiên tiếp tục: "... cho dù làm thiếp cũng được."

Hồ Ngọc Nhu lắc đầu không tán thành. "Di nương muội làm thiếp, vì vậy Tiết thị mới dám bắt nạt bà. Nếu muội cũng làm thiếp, mai này cũng bị bắt nạt. Cuối cùng, những gì hôm nay muội chịu đựng, nói không chừng con của muội tương lai cũng phải chịu." Dừng lại, cô cho Hồ Ngọc Tiên chút thời gian nghỉ ngơi, rồi tiếp tục. "Thế nên, từ nay về sau muội đừng có ý nghĩ vậy nữa. Muội có thể yên tâm, tỷ sẽ cố hết sức giúp muội tìm. Coi như tạm thời tìm không ra loại người muội muốn thì tìm cho muội một người đọc sách cũng không tệ, tương lai người ta có thể lên bảng vàng, muội sẽ có cuộc sống thoải mái tốt đẹp. Nhất là, quan trọng nhất là nhìn vào nhân phẩm, tỷ sẽ nói chuyện với tỷ phu muội, phải chọn cho muội một người tốt."

Hồ Ngọc Nhu không đề cập tới Triệu Tịch Ngôn, cô không muốn thấy Hồ Ngọc Uyển gả cho Triệu Tịch Ngôn. Mà nghĩ tới tiểu nguyên chủ, nếu cô bé biết, cũng không bằng lòng để Hồ Ngọc Uyển gả cho cậu ta.

Còn Hồ Ngọc Tiên là em gái của cô. Bây giờ cô đã là phu nhân huyện lệnh, chỗ này lại là địa phương nhỏ. Nếu cô thể hiện ra mình coi trọng Hồ Ngọc Tiên, dẫu cho em ấy chỉ là một thứ nữ, gả cũng không khó.

Hồ Ngọc Tiên nghĩ tới Triệu Tịch Ngôn, lại nghĩ tới Hồ Ngọc Uyển ở nhà đặc ý. cô nàng cũng cảm thấy lời Hồ Ngọc Nhu nói có lý, cô liền đồng ý.

Hồ Ngọc Nhu đến cùng cũng nhờ Hồ Ngọc Tiên giúp đỡ. "Muội đi nói thẳng với huynh ta, đừng để huynh ta cưới Hồ Ngọc Uyển. Nếu huynh ta không nghe, muội cứ nói cho huynh ta biết, khi ấy nếu tỷ chết thật, tỷ chết rồi vĩnh viễn không tha thứ cho huynh ấy."

Mới mấy ngày trước gặp còn biểu hiện thâm tình, mà giờ lại bằng lòng cưới Hồ Ngọc Uyển, dường như mọi thứ diễn ra ngày hôm đó chỉ là một chuyện cười.

Hồ Ngọc Nhu trở lại phòng tìm trang sức trước khi xuất giá. Đồ trang sức ở địa phương nhỏ này đều được mua trực tiếp ở cửa hàng. Nhiều người cũng vậy, đi cảm cũng không ngại. Mấy tháng trước đi cảm được ít bạc vụn, cộng lại còn chưa tới 12 lượng. Điều này khiến Hồ Ngọc Nhu hối hận. Lúc ấy không nên thấy Quý Thành Văn quá đáng thương, đem hết thấy tiền cho thằng bé.

cô gói kỹ hết đưa cho Hồ Ngọc Tiên. "Muội đưa hết cho huynh ấy. Nếu huynh ấy vì không đủ bạc lên Kinh thành thi cử, muội cứ bảo huynh ấy yên lòng. Tỷ sẽ lo liệu cho huynh ấy, đừng vì không có tiền mà phải cưới Hồ Ngọc Uyển!"

Hồ Ngọc Tiên lo lắng thay Hồ Ngọc Nhu, gật đầu, sau khi trở về nhà, cô nàng cũng gom góp trang sức và tiền bạc của mình. Vừa hay Triệu Tịch Ngôn hôm nay ghé qua Hồ gia, nàng tìm cơ hội kín đáo trao cho y.

Triệu Tịch Ngôn nhìn hai bao nhỏ đóng gói kỹ càng bằng khăn tay, nhìn Hồ Ngọc Tiên. "Đây là cái gì?"

Hồ Ngọc Tiên nói: "Là đồ trang sức và bạc, có của muội và cả đại tỷ. Biểu ca, huynh đừng nhất thiết vì bạc mà cưới Hồ Ngọc Uyển!"

Triệu Tịch Ngôn giờ hai cái túi lên và hỏi: "Cái nào của A Nhu?"

đã sắp cưới Hồ Ngọc Uyển, quan trọng cái này làm chi?

Hồ Ngọc Tiên lạnh lùng đáp "Cái gói bằng khăn vàng nhạt là của đại tỷ chuẩn bị cho huynh."

Triệu Tịch Ngôn gật đầu, nhét cái bao bọc bằng khăn hồng nhạt vào tay Hồ Ngọc Tiên.

Hồ Ngọc Tiên định nói chuyện, nhưng giọng nói của Hồ Ngọc Uyển vang lên bên cạnh: "Biểu ca, tay huynh cầm gì thế?"

Hồ Ngọc Tiên nhất thời căng thẳng, vội thu thập cẩn thận chỗ của mình.

Song sắc mặt Triệu Tịch Ngôn như thường, không chút lo sợ: "Từ biểu muội đưa quà tân hôn cho chúng ta, ta nghĩ một phần là được, chỉ lấy một phần."

Quà tân hôn?

Hồ Ngọc Uyển không tin nổi cái thứ muội này tốt bụng tặng đồ tốt lành. Nàng ta muốn lấy túi vàng nhạt trong tay Triệu Tịch Ngôn. "Muội coi một chút, nó thì có thể tặng được quà tân hôn gì chứ?"

Nhưng Triệu Tịch Ngôn nhanh tay một bước, giờ túi lên cao, "Vội thế làm gì, muội ấy đưa cho ta, vốn là muốn tạo tỷ tỷ mình niềm vui bất ngờ. Đợi khi muội gả vào, xem cũng thế thôi." thật à?

Niềm vui bất ngờ, có quý mới tin.

Có điều,... biểu ca đã nói như vậy, nàng nghe biểu ca là được. Nàng sắp gả cho biểu ca, còn gì quan trọng hơn thế nữa?

"Được rồi, muội nghe lời huynh." Hồ Ngọc Tiên ngọt ngào nói, ánh mắt nhìn Triệu Tịch Ngôn tràn đầy tình ý.

Triệu Tịch Ngôn khẽ gật đầu với Hồ Ngọc Uyển, quay đầu đi.

Song, Hồ Nọc Uyển đắc ý quay sang Hồ Ngọc Tiên hừ khẽ, rồi mới nhanh chân đuổi theo. Bọn họ sắp thành hôn, bởi vì Triệu Tịch Ngôn sắp lên Kinh Thành thi xuân, nên phải làm hôn lễ nhanh chóng, hôm nay họ phải đi chọn trang sức.

Hồ Ngọc Tiên tức muốn khóc.

Đây là biểu ca sao, đúng là quá đáng! Sắp lấy Hồ Ngọc Uyển mà còn không ngại lấy trang sức và bạc của đại tỷ!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60-2: Thực ra, hôm nay cũng là ngày thành hôn của Triệu Tịch Ngôn và Hồ Ngọc Uyển 2

Nhưng Hồ Ngọc Tiên không ngờ tới là sau khi Triệu Tịch Ngôn đi chọn trang sức với Hồ Ngọc Uyển, còn quay về tìm nàng.

Lúc này nàng hoàn toàn không cho y sắc mặt tốt. "Biểu ca tới đây chỉ, tới để làm gì?"

"Câu đó là A Nhu nói sao?" Triệu Tịch Ngôn làm như không thấy vẻ mặt bất hảo của cô nàng.

Hồ Ngọc Tiên hờ hững nói: "Phải thì sao, không phải thì sao? Dù sao, huynh cũng sắp lấy Hồ Ngọc Uyển rồi còn gì? Biểu ca, huynh đúng là đạo đức giả. Mấy ngày trước còn ở đây thương tâm muốn chết, chẳng lẽ là giả sao? Huynh và đại tỷ đi đến bước này, lẽ nào đầu sỏ không phải Hồ Ngọc Uyển sao?"

Tất nhiên rồi!

Triệu Tịch Ngôn nói: "Muội đi nói với A Nhu để nàng ấy tới gặp ta."

Lời của nàng nói, lẽ nào là đàn gậy tai trâu à? Hồ Ngọc Tiên tức điên muốn tát cho Triệu Tịch Ngôn tỉnh, chỉ là nghĩ tới Hồ Ngọc Nhu, ép mình phải bình tĩnh.

"Để tỷ ấy tới tìm người làm gì?". Nàng hỏi.

Triệu Tịch nói: "Để nàng ấy tới tìm ta, chính miệng nói với ta, nếu nàng bảo ta không cưới, ta sẽ khôngcưới."

"Đồ điên! Người chính là không muốn nhìn đại tỷ tốt đẹp đúng không? Nhờ có đại tỷ nói với ta người vào kinh thi không đủ tiền, tỷ ấy xoay sở giúp người!", Hồ Ngọc Tiên điên người mắng. "Nhưng người lại dẫn tỷ ấy vào đường chết, tỷ ấy đã gả cho Chu đại nhân, chính cô cô bảo tỷ ấy không còn trong sạch. Người biết không, lúc trước cô cô và ta tới gặp đại tỷ, thậm chí cô cô còn nói tỷ ấy vốn nên chết đi! Bởi vì tỷ ấy và người đã có hôn ước, đã được coi là người của Triệu gia các người, nhưng lại không biết giữ trinh tiết, tỷ ấy đáng chết!"

Triệu Tịch Ngôn bỗng ngừng phát đầu lên, đôi mắt nhìn thẳng Hồ Ngọc Tiên, như thể y không thể tin được.

Hồ Ngọc Tiên nói tiếp: "Đó là lỗi của đại tỷ à? rõ là không phải lỗi của tỷ ấy. Có sai là Hồ Ngọc Uyển và Tiết thị sai, họ bức ép đại tỷ. Nhưng cô cô không trách mẫu thân không trách Hồ Ngọc Uyển, lại đổ tội lên đầu tỷ ấy, còn nói tỷ ấy đã không chết thì nên biết độ lượng và khoan dung!"

"Nhưng biểu ca, huynh còn không biết sao, để ta nhắc lại cho huynh, ngày trước khi đại tỷ xuất giá, đại tỷ chọn thất cô! Tỷ ấy gần như đã chết! Ngay trong ngày xuất giá, tỷ ấy bị bỏ thuốc, không thể nóikhông thể động, tỷ ấy còn làm được gì hả?"

"May thay, tỷ ấy gặp được đại tỷ phu quý trọng. Nếu đổi thành người khác, lại bị huynh bức ép tỷ như vậy, người ta có lẽ đã bóp chết tỷ ấy rồi!"

đã gả cho người ta mà gặp mặt vị hôn phu trước, đây mới được gọi là không tuân thủ nữ tắc đó! Hồ Ngọc Tiên càng nói càng tức, mấy chữ cuối gần như là hét lên.

Văn di nương bị lời gào thét của nàng gọi qua, vừa vào cửa đã vội bịt mồm nàng lại.

"Con nhỏ này, con muốn mạng ta đúng không? Đừng nói nữa, di nương cầu xin con, đừng nói nữa!" Dứt lời, bà nhìn Triệu Tịch Ngôn, "Biểu thiếu gia, xin ngài đi đi! Cầu ngài sống cuộc sống của ngài cho tốt, ngài muốn cưới ai thì cưới, xin ngài đừng quay lại tìm Ngọc Tiên nữa!"

"Ồ ô... di nương....." Hồ Ngọc Tiên vùng vẫy. Ruột cuộc cũng được tự do, nàng nói: "Di nương, con đang nói sự thật, đại tỷ tốt với con như vậy, con không thể vì tỷ ấy nói một lời công bằng sao?"

Văn di nương nói: "Nếu con muốn tốt cho đại tỷ, thì đừng nói gì thêm nữa. Đừng nói chuyện trong nhà cho đại tỷ con biết, hãy để nàng ta hoàn toàn quên đi. Điều này mới thực sự tốt cho nàng!"

Triệu Tịch Ngôn nghe hai người nói chuyện, quay đầu đi ra ngoài. Bàn tay đưa lên lồng ngực sờ bao vải nhỏ, góc nhọn của đồ trang sức đâm vào lòng bàn tay y, máu chảy ra, nhưng y như thể không cảm giác được.

Hôm nay y vốn phấn chấn.

Trang sức này bạc vụn này chứng tỏ lòng biểu muội còn chứa y. Y thậm chí còn nghĩ, giải quyết xong Hồ Ngọc Uyển, báo thù xong, y thậm chí cảm đồ này tới cửa gặp Chu Thừa Vũ.

Nhưng giờ ngẫm lại, y bỗng thấy mình ngoại trừ bất tài còn ích kỉ, ích kỉ biết bao.

Đúng vậy, sao y có thể bức ép biểu muội như vậy? Đặc biệt là dưới tình huống nàng vạn bất đắc dĩ gả chồng, bị tất cả người thân làm tổn thương

Y thực sự không biết, mẹ lại nói lời lẽ đó với biểu muội. Sao nàng lại không hận y chứ, nàng nên hận y!

Cứ ngơ ngác ngác như vậy về nhà. Hồ thị về mặt vui vẻ tiễn khách, đón lấy vẻ mặt sầu khổ của con, bà không kim được nói: "Tịch Ngôn, con thế nào? Sắp thành thân rồi, không có chút vui vẻ trên mặt. Thử hỏi người ngoài sao nhớ tới con?"

Triệu Tịch Ngôn nhìn Hồ thị, nghĩ tới trước đó từng hỏi Hồ thị. Y hỏi: "Nương, tại sao nhất định con phải cưới Tam biểu muội?"

Hồ thị nói: "Con và cha con lập tức phải lên Kinh thi, đây là một khoản chi phí lớn. Cưới A Uyển, chi phí của con và cha con khỏi phải lo nữa."

Y nói: "Nương, có phải nương đã quên? Con chính là đồ đầu bảng, không đề cập tới tiền thưởng triều đình phát, không đề cập tới người khác bằng lòng giúp đỡ. Chính là người trong tộc Triệu gia, con tin rất nhiều thúc bá huynh đệ sẵn sàng quyên tiền giúp con."

Đừng nói chi tới đầu bảng, đầu cho y đậu thứ hạng không cao bằng cha, cũng sẽ được rất nhiều người bằng lòng giúp. Hằng năm có biết bao người thi Hương, nhưng đỗ đạt lại có mấy ai?

Nhưng khi đó Hồ thị nói: "Phi! Ta cực khổ lắm mới nuôi người lớn, tộc của người từng ra được cái gì? Lòi mìa mai thì lại không ít! Ta thà để người cưới A Uyển, tốt xấu gì nó cũng có của hồi môn, tốt xấu gì nó cũng có ông cậu làm quan Phủ Thành, không thêm để tộc bên đó chiếm tiện nghi người!"

Lúc đó y buồn lòng, đành đáp ứng cưới Hồ Ngọc Uyển. Tất nhiên, y không chân thành muốn cưới Hồ Ngọc Uyển, y cũng không hề cưới thật. Thê tử của y, trước giờ chỉ có mỗi A Nhu.

Triệu Tịch Ngôn không trả lời, y im lặng đứng ở cửa một lúc lâu, cuối cùng cũng ôm áo tưởng lần cuối. Suy cho cùng, đây là mẹ ruột của y, mười tháng mang nặng đẻ đau y, trăm cay ngàn đắng nuôi y lớn, vì y chịu biết bao nhiêu khổ.

Bà là người quan trọng nhất trong đời y. Trong lòng y, mẹ xếp cao hơn hẳn A Nhu. Y thực sự không muốn nghĩ, bà lại tệ như vậy, có thể nói mấy lời đó với cháu ruột của mình.

"Cưới một người không thích, sao con có thể cưới?" Y nói, "Nương, con không muốn cưới Tam biểu muội. Con và A Nhu như hiện tại, tam biểu muội là đầu sỏ. Nếu con cưới muội ấy, là có lỗi với A Nhu, cũng có lỗi với chính mình."

Hồ thị sững sờ, tiện đà giận dữ. Song trước cửa dạy dỗ con trai không hay, bà kéo Triệu Tịch Ngôn vào nhà.

"Tịch Ngôn, con có biết mình đang nói gì không?" Bà lạnh lùng hỏi.

Triệu Tịch Ngôn gật đầu.

Tất nhiên y biết.

Hồ thị: "Nếu đã biết, vậy con cũng biết thiệp cưới đã phân phát hết. Hôn kỳ đã định ba ngày sau. Ai ai cũng biết con và A Uyển sắp thành thân. Bây giờ con lại ăn nói kiểu này, muốn người người chê cười Triệu gia hả? "

Cha Triệu cũng ra theo, phụ họa: "Đúng vậy! Quả là vô liêm sỉ. Sách con đọc vào bụng chó hết rồi hả?"

Triệu Tịch Ngôn nhìn cha mẹ, nói: "Các người đều biết rõ con thích A Nhu, mà con và A Nhu đến bước này đều do Hồ Ngọc Uyển và Tiết thị gây ra. Thế nên, bây giờ, chỉ vì mặt mũi, chỉ vì của hồi môn của Hồ Ngọc Uyển, các người cảm thấy mấy thứ đó quan trọng hơn cả hạnh phúc cả đời của con, phải không? "

Cha Triệu cá giận, nói: "A Nhu nay đã là huyện lệnh phu nhân, người ta không thêm dòm tới người!"

Triệu Tịch Ngôn cười, "Nếu nàng còn coi trọng, hai người có bằng lòng để nàng quay lại?"

Cha Triệu tức tới nổi mắt trợn lên, Hồ thị thì hết sức khuyên can nói: "Nó đã không còn trong trắng, làm sao còn có thể vào nhà chúng ta? Tịch Ngôn à, cha nương chỉ muốn tốt cho con, nếu con thực sự cưới nó vào, người ta sẽ gièm pha chết! Huống gì, con thích A Uyển hay không có gì quan trọng chứ? Nếu con không thích nó, thì cứ nạp thiệp. Con bây giờ là người có thân phận, có biết bao cô nương tốt sắc lòng vì con!"

nói tới đây, Triệu tịch Ngôn không còn gì nói nữa. một tia do dự sâu thẳm trong lòng cũng mất, y quay bước vào phòng mình.

Cha Triệu nhìn vào ánh mắt tuyệt vọng của y một lát, trong lòng hơi bất an. Đẩy vờ một cái, nói khẽ: "Tịch Ngôn không sao chứ?"

Hồ thị cũng lo lắng rằng "Có phải thiệp nói nặng lời không?", Con nó vốn đang đau lòng, bà nên an ủi, sao có thể nói vậy, "Thiếp đi tìm thằng bé nói chuyện."

Nhưng bà đi đến cửa, gõ mãi cũng không mở.

Biết đây là do con mình hờn giận, Hồ thị nghĩ nghĩ, rốt cuộc không vào nữa.

Mấy ngày trước, con trai rõ ràng đã đồng ý hôn sự. Hôm nay như vậy, sợ là tới Hồ gia nhớ tới A Nhu. không có gì, ổn cả, đợi cưới A Uyển vào, rồi không cho nó tới Hồ gia nữa, chắc chắn sẽ quên nhanh thôi.

Khuya khoắt Chu Thừa Vũ mới về, Hồ Ngọc Nhu mới kể với mình chàng ta. Chỉ nói việc Hồ Ngọc Tiên nghe lỏm em trai Tiết thị sắp tới.

Chu Thừa Vũ có chút mệt mỏi, chỉ gật đầu, ngủ thiếp đi rất nhanh. Bây giờ chàng ấy đã thay đổi rất nhiều, có nhiều điều sẽ nói với Hồ Ngọc Nhu, nhưng chuyện công vụ thì không nói.

Hồ Ngọc Nhu cũng chỉ không hỏi.

Ba ngày trôi qua, sáng sớm, trước cửa Chu gia có hai chiếc xe ngựa đậu. Khách quý Kinh Thành hôm nay tới cửa. không chỉ Chu lão phu nhân ra đón, mà cả Tô thị, người gần đây ngày ngày bị ốm nghén hành hạ cũng đi ra.

Chu lão phu nhân không yên lòng về nàng ta, cùng vợ chồng hai người họ ngồi chung xe ngựa, xe Hồ Ngọc Nhu thì có cô và Chu Thừa Vũ. Thực ra, hôm nay cũng là ngày thành hôn của Triệu Tịch Ngôn và Hồ Ngọc Uyển. Ngày đại hỉ, đương nhiên Chu gia cũng nhận được thiệp cưới, nhưng Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ đều không có ý qua đó.

Tới giờ đưa quà qua là được.

Tác giả có lời muốn nói: Triệu biểu ca thu thập Hồ Ngọc Uyển, là có thể tới Kinh Thành rồi.

Lại nói Quý Thành Vân là nam phụ thứ hai của truyện, vậy mà các bạn không ai nhớ tới cậu ta.

Cậu ta sẽ thương tâm đấy.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 61: Đau, đau tới mức nàng muốn khóc cũng không khóc nổi

Vì Tô thị mang thai, xe ngựa chạy không nhanh, khi tới cổng thành đợi hơn nửa giờ, mới thấy đám người xa xa tới.

Mặc dù đại đường tầu của Chu Thừa Vũ là công chúa, nhưng đi cả chặng đường dài, không có nghi trượng công chúa nào, ngay cả cỗ xe họ đi cũng chỉ là một cỗ xe bình thường sang trọng hơn một chút.

Khi cỗ xe phía trước dừng lại, anh em Chu Thừa Vũ Chu Thừa Duệ tiến lên chào hỏi. Hồ Ngọc Nhu và Chu lão phu nhân một trái một phải đỡ Tô thị, cũng theo sau.

Bức màn xe ngựa được vén lên, và có một người đàn ông hơi béo nhảy ra. Hắn mặc một chiếc áo choàng thổ cẩm màu đỏ sẫm, khuôn mặt hồng hào khí sắc khỏe mạnh. Cả gương mặt không có chút mỏi mệt do đi đường xa.

"Tam đệ! Tứ đệ" hắn cười cười hô lên, giọng vang dội cô vùng.

Đây là Chu Thừa Hồng, đích trưởng tử nhà nhị thúc của Chu Thừa Vũ, gọi theo thứ tự của đại gia đình, xếp thứ hai.

Chu Thừa Vũ mỉm cười, kính cẩn gọi "Nhị ca", nhưng Chu Thừa Vũ lại cười ha hả tiến lên ôm hắn mộtbạn, "Nhị ca, đợi bọn ca mòn mỏi!"

Chu Thừa Hồng nói: "Đoạn đường này vốn có thể đi nhanh. Nhưng đi tới nửa đường bỗng phát hiện nhị tẩu đệ có hỉ. Thế nên bị trì hoãn hai ngày. Vốn cũng muốn đưa nàng về, nhưng chúng ta đều chưa gặp tam đệ muội. Mà thôi, tính toán tới đây nghỉ ngơi vài ngày là đầu tháng ba, có chạy về cũng chịu đựng thôi, thế nên vẫn tới."

Mặc dù nói toàn lời phàn nàn, nhưng ý cười trong mắt không thể che lấp được.

Chu Thừa Duệ vừa mừng vừa ngạc nhiên nói: "Nhị ca, cùng vui, cùng vui! Vợ đệ cũng có hỉ!"

Vợ đệ? Vậy tức là tứ đệ muội cũng có hỉ? Nhất thời Chu Thừa Hồng hưng phấn tăng cao.

Lúc này, ba người Hồ Ngọc Nhu cũng ra phía trước, đằng sau Chu Thừa Hồng cũng có hai người mặc bộ váy bình thường, nhưng lại là hai mỹ nữ cùng nhau đi tới.

Chu Thừa Hồng vừa tới là cô đoán được ngay, nhưng hai người này ai là Lương Nguyệt Mai, ai là Tạ Kiều, nhìn thêm chút nữa cũng đoán không ra.

Cho đến khi hai bên cùng có lễ, một người trong đó được Chu Thừa Hồng đỡ, Hồ Ngọc Nhu mới biết hóa ra cô ấy là Tạ Kiều.

Tuy báo Lương Nguyệt Mai là nữ chính nguyên tác, nhưng rõ ràng Tạ Kiều mỹ miều hơn. Vẻ đẹp của cô nàng là kiểu rực rỡ chói lóa, khiến mọi người vừa nhìn đã bị thu hút. thật sự nghĩ không ra, một mỹ nhân thế này đeo đuổi Chu Thừa Vũ, Chu Thừa Vũ lại không ưng! Quả là không khoa học!

Thuở đầu mới biết Chu Thừa Vũ, Chu Thừa Vũ còn chưa có người trong lòng. Sao Tạ Kiều không lọt vào mắt chàng ta nhỏ?

Ngay cả sau này... ở sau này thì chàng ta đúng là thích một người.

"Tam đệ muội có được diện mạo xinh đẹp ghê, trách không được Tam đệ không nở buông tay." Tạ Kiều nói, lời nói không hay ho, nhưng trong mắt không có chút ác ý.

Xuất thân của nàng ta là Trường Bình hầu phủ, được nuông chiều từ bé, càng lạnh mồm lẹ miệng hơn Hồ Ngọc Tiên. Hồ Ngọc Nhu đã đọc truyện, thậm chí từng ship cp nàng ta và Chu Thừa Vũ, tự nhiên vào lúc này sẽ không khó chịu vì lời này của nàng ta.

"Có nhị tẩu châu ngọc ở trước mặt, ta nào dám khen ngợi dung mạo của mình." Hồ Ngọc Nhu nói, cũng không dám bỏ Lương Nguyệt Mai ra rìa, mà chỉ cười với Lương Nguyệt Mai, gọi: "Đại tẩu."

Trái lại lời của Hồ Ngọc Nhu cũng không đối, Tạ Kiều ở ngưỡng ba mươi. Nhưng thành phụ nữ nên trênngười thêm chút trầm ổn, coi bộ khí chất tốt hơn. Về ngoài quyền rũ kèm thêm chút đại khí.

Lương Nguyệt Mai đáp lại cô nụ mỉm cười dịu dàng.

Tạ Kiều lại vui vẻ mỉm môi, nhưng không chờ nàng ta lên tiếng. Chu Thừa Hồng, đứng bên cạnh nàng ta, lia mắt lên mặt Hồ Ngọc Nhu và nàng ta vài vòng. Cuối cùng, đâm chiêu lắc đầu.

"Lời này của Tam đệ muội không đúng, muội vẫn đẹp hơn nhị tẩu." hắn không sợ trời không sợ đất, vẻ mặt nghiêm túc bình luận.

Hồ Ngọc Nhu nhất thời như bị sặc nước miếng, kinh ngạc nói không nên lời. Vị này đã thành thân nhiều năm, mà vẫn không đáng tin cậy như thế ả?

Lương Nguyệt Mai không nhịn được, phì cười. cô ấy cười và kéo tay Hồ Ngọc Nhu. Bỏ lại Tạ Kiều đằng sau đang quát mắng và Chu Thừa Vũ không vui kêu lên “Nhị ca”.

"Đừng để ý lời hắn, hắn ta không ác ý, chỉ là thích nói ăn ngay nói liều." Lương Nguyệt Mai nói, vẫn không thể nhịn cười được, "Chúng ta về đi, đừng ở đây chờ, không phải tứ đệ muội đang có thai sao, đừng mệt mỏi."

Thích nói liều...ăn ngay...

Hồ Ngọc Nhu nghĩ thầm, nữ chính tỷ tỷ à, tỷ cũng chẳng đáng tin!

Kèm với đùa giỡn phía sau, mọi người lên xe ngựa. Lương Nguyệt Mai kéo Hồ Ngọc Nhu lên xe ngựa của cô, cuối cùng không hiểu sao, Tạ Kiều cũng bị Chu Thừa Hồng dẫn tới.

Vừa mới lên xe, nàng ta dán mắt vào Hồ Ngọc Nhu. Bởi vì nàng ta không phòng bị, khi cỗ xe di chuyển, nàng ta đột ngột bổ nhào về phía Hồ Ngọc Nhu, Hồ Ngọc Nhu vội cùng tiểu cô nương bên cạnh đỡ lấy nàng ta.

Gương mặt Lương Nguyệt Mai cũng thay đổi. “Kiều Kiều, muội ổn chứ?”

Tiểu cô nương kia là 1 trong đôi tỷ muội được Lương Nguyệt Mai nhận nuôi, được gọi là Bảo nhi. Lúc này, cô bé sợ tới trắng mặt. "Nhị thẩm, thẩm có thấy khó chịu à? bụng thẩm vẫn ổn chứ?"

Tạ Kiều không trả lời, vịn vào tay cô bé và Hồ Ngọc Nhu, rồi từ từ ngồi xuống. Duỗi tay chạm vào bụng, nàng ta từ từ thở phào nhẹ nhõm: "không sao không sao, ta chỉ nhất thời không chú ý."

Trái tim Hồ Ngọc Nhu nhất trời đang treo rớt cuộc cũng hạ xuống.

Lương Nguyệt Mai thì nổi giận: "Tỷ, tỷ đó, đã làm nương lần 2, có thể trầm ổn tí được không?"

Tạ Kiều lớn hơn Lương Nguyệt Mai một tuổi, nhưng từ nhỏ bị gia đình chiều chuộng thành hư, thế nên mỗi khi nàng ta làm chuyện không đúng, đều bị Lương Nguyệt Mai răn dạy không nương tình. Nàng ta không những không tức giận, mà còn sinh ra thói quen hề có chuyện là hỏi ý kiến Lương Nguyệt Mai.

Lần này bị dạy dỗ, trước là làm mất quý với Bảo nhi, sau là ngó Hồ Ngọc Nhu, rồi hỏi Lương Nguyệt Mai, “Nguyệt Mai, muội nói thử xem, nàng thực sự đẹp hơn muội à?”

Nào có ai ngay trước mặt chính chủ mà hỏi vậy, bảo nàng phải trả lời sao đây?

Lương Nguyệt Mai bắt lặc và nói: “Tam đệ muội còn chưa quen thuộc với muội, muội đừng làm nàng sợ."

Tạ Kiều lẩm bẩm: "Muội nào có ý xấu, muội chỉ muốn biết sự thật. Tiểu nha đầu này nói dối rằng nàng ta không đẹp bằng muội, nhưng Chu Thừa Hồng lại bảo nàng nhìn đẹp hơn ta. Ta hỏi Chu Thừa Vũ thì lại không hay, thế nên chỉ có thể hỏi tỷ."

Nhưng muội đừng hỏi trước mặt tiểu nha đầu người ta chứ. Muội hỏi như vậy, tỷ đây chỉ có thể chọn tôn trọng muội thôi.

"Muốn nghe lời thật lòng đúng không?" Lâm Nguyệt Mai hỏi.

Tạ Kiều gật đầu, "Tất nhiên rồi! Làm sao, trước mặt nàng, tỷ không dám nói?"

Lâm Nguyệt Mai thờ dãi, ưu điểm lớn nhất của Tạ Kiều là cái gì cũng dám nói, nhưng nhược điểm lớn nhất cũng điều này. Bởi vì xuất thân cao, lại được chiều chuộng từ tám bé tới lớn, nàng ta đó giờ xử sự luôn mặc kệ người ta.

Với người ngoài còn tốt, nhưng tiểu cô nương này... Đừng nói Tạ Kiều, chính là cô cũng rất tò mò, Chu Thừa Vũ độc thân nhiều năm như vậy, sao bỗng dưng muốn cưới là cưới? Còn nghe bảo, cưới còn không sướng sê, vị này ma xui quỷ khiến mới gả cho hân ta.

"Nhị đệ nói đúng lắm, nàng đích thực đẹp hơn muội." lời này của Lương Nguyệt Mai không tính dối lòng, hai người họ ai cũng là mỹ nữ, nhưng người kia càng nhìn càng đẹp mắt hơn... "Đáng người cũng tuyệt hơn."

Tạ Kiều nhìn lại bản thân, nàng có thai chưa tròn ba tháng, bụng còn chưa lộ. Nhưng đến cùng, cũng đã có hai đứa con, bây giờ lại ngoài ba mươi, eo có nhỏ cũng nhỏ không bằng Hồ Ngọc Nhu đương tuổi xuân môn môn.

Nàng vẫn ăn nói hùng hồn: "Ta đang có thai, chuyện này sao so được? không công bằng!"

Lương Nguyệt Mai dưng mắt trên ngực nàng ta một lát, rồi nhìn Hồ Ngọc Nhu, ý trong đó không cần nói cũng hiểu.

Tạ Kiều tròn mắt lờm Lương Nguyệt Mai, muốn nói tỷ ta vô lễ si lưu manh, chợt nghe thấy giọng nữ lạ vang lên bên cạnh: "Ngực ta lớn hơn ngực tẩu, tẩu đang mang thai, vẫn không lớn bằng ta."

Trong xe nhất thời im bặt.

Dường như có tiếng kim rơi cũng có thể nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Nay* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61-2: Đau, đau tới mức nàng muốn khóc cũng không khóc nổi 2

Sau một lúc lâu, Tạ Kiều bày ra biểu cảm gấp quý nhìn Hồ Ngọc Nhu. Lương Nguyệt Mai thì kiềm nén không nổi nữa. cô gấp mình xuống nhuyến giáp cười ha ha. Ôi trời, cô thực sự không ngờ nghĩ tới, sinh thời ở cô đại này còn có thể gặp được một người phóng khoáng như vậy. Điều này không khỏi khiến cô hoài niệm thời còn đi học ở hiện đại, khi ấy bọn chị em phòng cô rảnh rỗi cũng hay so cái này.

Tiếng cười trong cổ xe đăng sau lan tới xe đăng trước. Chu lão phu nhân nhìn sắc mặt không tốt của Tô thị, khuyên: "Đại tẩu con mới vào cửa không lâu, các nàng chưa gặp bao giờ, chắc muốn làm quen đây mà."

Khi đó Tô thị vừa mới gả tới, Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều cũng nhiệt tình với nàng không kém.

Tô thị gật đầu, dè dỗi không vui xuống đáy lòng và mỉm cười: "Con biết rồi nương, con không nghĩ nhiều." Nàng sờ bụng mình, nghĩ tới bảo bảo trong bụng. Nụ cười trên khuôn mặt dần chân thành, "Huống hồ con đang mang thai, đại đường tẩu và đại đường ca đã thành thân hơn mười năm vẫn chưa có con, hiện dưới gối trống rỗng, con cũng không muốn lãng phí trước mặt đại đường tẩu, tránh phải kát nữa khiến tẩu ấy buồn lòng."

Chu lão phu nhân gật đầu, song không nói nữa. Lương Nguyệt Mai là công chúa được sắc phong, thái độ làm người của đại diệt nhi bà cũng rõ ràng, dẫu cả đời này Lương Nguyệt Mai vô sinh, nó cũng không nập thiếp.

Mà trước cỗ xe của bà, ba anh em Chu gia đang trò chuyện, nghe thấy tiếng cười vui vẻ sau lưng. Chu Thừa Vũ hơi cau mày, hơi đứng ngồi không yên nhìn vào rèm xe ngựa.

Chu Thừa Hồng vỗ vai chàng ta và mỉm cười: "Đừng lo, có đại tẩu ở đâu, có tẩu ấy bảo vệ, nhị tẩu đệ không khi dễ được vợ đệ đâu!"

Nhìn hai vị ca ca, Chu Thừa Duệ nở nụ cười không phúc hậu. Hắn nói: "Chuyện này thì khó nói lắm. Nhị tẩu nhìn thấy tam tẩu, nói không chừng lại tức, muốn ra sức bắt chẹt chẳng."

Người từ Kinh tới, thứ tự gọi theo gia tộc. Chu Thừa Duệ chỉ có thể gọi Chu Thừa Duệ là tam ca, Hồ Ngọc Nhu là tam tẩu.

Lời này vừa dứt, Chu Thừa Vũ và Chu Thừa Hồng bắn ánh mắt nguy hiểm về phía hắn cùng một lúc.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chu Thừa Hồng không chút lưu tình gõ đầu hắn. "Bậy bạ! Cho đệ nói bậy này! Nhị tẩu đệ đã sanh cho ta hai đứa, hiện tại trong mắt hay trong tim đều chỉ có mỗi ta! Còn nói bậy nữa ta đập chết đệ!"

Chu Thừa Duệ không dám động thủ cùng ca ca, chỉ có thể ôm đầu mà chịu.

Chu Thừa Vũ này giờ ở ngoài, thực sự có chút lo ngại. không phải thấy Tạ Kiều còn nhớ thương chàng mà chàng lo cho Hồ Ngọc Nhu không biết làm sao để chung đụng hòa hợp với Tạ Kiều và Lương Nguyệt Mai.

Hai người có thân phận cao quý như vậy, sợ rằng Hồ Ngọc Nhu bị hai người dọa sợ.

May mắn thay, rất nhanh chàng đã có cơ hội. Cỗ xe mới chạy vào không lâu đã bị dòng người chặn lại. âm thanh tiếng thổi kèn và người người bàn tán xôn xao, dường như đang có việc vui gì.

Chu Thừa Vũ nghĩ ngay tới Triệu Tịch Ngôn. Chàng cũng không biết nhà họ Triệu ngụ ở đâu, nhưng hôm nay là ngày lành của hắn và Hồ Ngọc Uyển, đây chắc không sai được.

Chẳng lẽ mọi người cảm thấy hứng thú với hôn lễ của vị giải nguyên lang này, thế nên vây hết tới xem?

Y còn đang ngẫm có nên đổi đường khác đi hay không, thì chàng bỗng nghe thấy tiếng hít vào của đám đông, hết thấy tung bừng nhộn nhịp đều im bặt, sự yên tĩnh quá lạ lùng.

Chu Thừa Hồng bị thu hút. "Chuyện gì xảy ra? đang xảy ra chuyện gì thế?"

Chu Thừa Duệ nói: "không biết, đệ qua đó xem thử."

hắn bên này xuống xe, liền phát hiện có nhiều người chen chúc trước mặt hắn, dùng nói chỉ là xe ngựa qua, một người đi đã khó lắm rồi.

Chu Thừa Hồng cũng xuống xe ngựa theo.

"Chuyện gì thế, diễn đại hí kịch à?", hắn nói xong, song hơi bận tâm nhìn Chu Thừa Vũ đang định xuống, "Thừa Vũ, không phải bạo loạn chứ?"

Nếu thật, thì chức Huyện thái gia đệ ấy làm không khỏi vô dụng quá.

Tiếp đó, Tạ Kiều cũng xuống xe, xe đột nhiên ngừng chạy. Nàng lại là người thích náo nhiệt, đương nhiên phải chạy ra xem rồi. Nàng đi xuống, Lương Nguyệt Mai và Hồ Ngọc Nhu chỉ có thể đi theo.

Chu Thừa Vũ thấy thế, biết tính của nàng không làm chuyện không cần thiết, nên dặn dò Chu Thừa Duệ, "Gọi vợ đệ bên đó quay lại, trước hết chuyển sang đường khác, nàng, nương và ba đứa nhỏ về nhỏ. Bên này có ta và nhị ca đệ ở lại là được, đệ đưa họ về xong rồi đến."

Chu Thừa Hồng bảo vệ Tạ Kiều, mặt khác Lương Nguyệt Mai cũng dẫn theo mấy tên thị vệ. Bên người cô còn có hai nha hoàn biết võ. Chu Thừa Vũ bảo vệ Hồ Ngọc Nhu đi đầu, cả nhóm cứ thế chen lên.

Dân trong huyện Trường Châu đều biết Chu Thừa Vũ, tất nhiên dồn dập nhường đường. Tuy nhiên, càng đến gần, Hồ Ngọc Nhu càng cảm thấy quen thuộc. Dội nhìn thấy cây cỏ thụ già nghiêng ngã, cuối cùng cô cũng nhớ ra. Đây là nhà của Triệu Tịch Ngôn!

Vậy là lúc này, Triệu tịch Ngôn đón đầu, mấy người này nhón nhau bủa vây ở đây làm gì? Gương mặt cô nghiêm túc suy nghĩ không tự nhiên, bất chợt có một giọng nữ chất chứa nước nỡ vang lên từ đằng trước: "Tịch Ngôn, con có biết con đang nói gì tại đây không?"

Hình như là Hồ thị.

Ngày trọng đại mà họ làm gì vậy?

Đầy đám đông hóng chuyện ra, Hồ Ngọc Nhu và Triệu Tịch Ngôn đứng lên hàng đầu. Kiệu hoa đỏ thắm dừng trước cửa Triệu gia, nhưng tân lang quan lại không mặc hi phục, hi phục bị y ném lãng lóc trên mặt đất, mà y mặc bộ áo cà sa xanh nhạt, đứng thẳng trước cửa.

Gương mặt đầy vẻ lạnh lùng.

"Con tự nhiên biết, con đã nói, con sẽ không cưới Hồ Ngọc Uyển." Y cất lời, không có chút cảm xúc trong giọng nói. "Nàng trước đó không cần thanh danh của bản thân, nữ tử không biết liêm sỉ nói với người ngoài thích Chu đại nhân. Sau đó lại dùng lý do ái mộ ta mà hãm hại đại tỷ phải gả cho Chu đại nhân. Chu đại nhân đại nhân đại nghĩa không tính toán với nàng ta, nhưng sao ta có thể cưới một á vô liêm sỉ dễ tiện như thế, phẩm hạnh xấu xa như vậy?"

không biết liêm sỉ, dễ tiện vô liêm sỉ.

Hồ thị cảm thấy mình sắp phát điên. "Tịch Ngôn! Đừng nói nữa! Đừng nói nữa, chúng ta nhanh chóng đón vào nhà, người cũng đã ở trước cửa rồi!"

Triệu Tịch Ngôn là giải nguyên gia, nói lại có lý, thậm chí còn mang Chu Thừa Vũ ra. Họ hàng Hồ gia đưa đầu cũng không dám hé răng, em trai của Hồ Ngọc Uyển, Hồ Phi, sợ sắp

phát khóc.

Triệu Tịch Ngôn không hề lay chuyển, ra tay ngăn cản Hồ thị. “Nương, con đã bảo, con không cưới. Nếu nương cứ khẳng khẳng cho nàng ta vào nhà, nàng cũng không phải thê của ta.”

Vậy là của ai?

Của cha y?

Nghe ra hàm ý của Triệu Tịch Ngôn, Hồ thị tát y một cái vang dội. Đồ súc sinh, giờ mới nói không cưới, mặt mũi Triệu gia bị nó vứt hết! Còn bà... sao bà có mặt mũi gặp đại ca, có mặt mũi nào về nhà mẹ đẻ? Tất cả người thân và bạn bè Hồ gia sợ là không muốn nhìn thấy bà nữa?

một vụ bê bối như vậy, cha Triệu sớm trốn mất bóng..

Hồ thị cũng muốn trốn, nhưng cháu gái bà vẫn ở cửa.

Hồ Ngọc Uyển không nhịn được nữa từ trong kiệu đi ra, vút khăn voan xuống đất, nước mắt giàn giụa nhìn Triệu Tịch Ngôn, "Biểu ca, sao huynh có thể đối xử với ta như vậy!"

Cõi lòng cô tràn ngập hạnh phúc lên kiệu hoa.

Nhưng bây giờ, lại giống như giữa tháng mười hai bị người ta tạt một chậu nước lạnh.

Đám đông vậy coi trò hay lớn vậy, bắt đầu nhỏ giọng xôn xao. một số người biết chuyện cũ, thấy Hồ Ngọc Uyển ác giả ác báo. một số người khác lại không tin Hồ Ngọc Nhu vô tội, giờ thì nhận thấy Hồ Ngọc Nhu vô tội thật. Còn số còn lại thấy Triệu tịch Ngôn quá đáng, đây là hủy cả đời Hồ Ngọc Uyển còn gì, một tiểu cô nương can trường một chút, biết đâu đi tìm chết.

Triệu Tịch Ngôn làm như không nghe thấy.

Thời điểm y quyết tâm làm như vậy, y đã biết hành động này sẽ gây ảnh hưởng tới bản thân. Nếu y đã không còn quay về được với A nhu, thì dù cho tương lai có tiến xa tới đâu cũng đâu có cơ hội đoạt nàng về. Danh tiếng thì có là gì?

Y không sợ chút nào.

"Vậy ngươi cảm thấy ta nên đối với ngươi thế nào?" Y lạnh lùng nói.

Nước mắt của Hồ Ngọc Uyển ào ạt rớt xuống, nàng chưa bao giờ nghĩ tới, biểu ca ôn tồn lễ độ lại có ngày trở nên đáng sợ như vậy. Nàng khóc lóc: "Muội thích huynh biết bao, từ bé đã thích, còn trong mắt huynh chỉ có mỗi đại tỷ. Nhưng nhiều năm trôi qua, trong mắt muội chỉ có mình huynh. Muội... muội đúng là có lỗi với đại tỷ, nhưng với huynh thì không! Muội đối với huynh không tốt sao, nhiều năm qua, muội còn đối với huynh chưa đủ tốt sao? Đại tỷ hận muội có lý do, còn huynh, sao huynh có thể đối với muội như vậy? Huynh đối với muội như vậy, huynh không thấy với muội quá ác sao? Muội chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với huynh mà! Chính huynh và dượng đi phu thành tham gia thi cử, cũng chính muội đây khuyên nương đưa bạc cho hai người làm lộ phí!"

Tạ Kiều ở một bên xem náo nhiệt, thấy Hồ Ngọc uyển khóc thương tâm như vậy, nàng không tự chủ nhớ lại năm tháng đơn phương Chu Thừa Vũ. Đôi mắt dần dà ửng đỏ, vì không biết bọn họ có can hệ với Hồ Ngọc Nhu, không suy nghĩ đã mở miệng với Lương Nguyệt Mai bên cạnh: "Đúng vậy, tên nam nhân này hơi quá. Tiểu cô nương này thích y nhiều vậy, lại chưa từng làm chuyện sai trái với y. Y không thương người ta thì nói thẳng, tội gì đồng ý thành thân với người ta, người người tới trước cửa, vậy mà đi đòi ý, còn làm nhục người ta trước mặt mọi người."

Lương Nguyệt Mai cau mày, song cô cảm thấy vấn đề này không đúng lắm. Mới chỉ nghe hai ba câu, đâu hiểu hết sự tình, thế nên không bàn luận.

Chỉ thấy Triệu Tịch Ngôn nghe xong lời Hồ Ngọc Uyển, thế mà cười ha ha, “thật không? Ngươi thích ta, chưa từng làm chuyện có lỗi với ta. Ngươi hại người ta yêu, ngươi bức người ta yêu gả cho người khác, vậy mà còn không có lỗi với ta? Ngươi thích là thích, còn ta yêu thì không phải yêu sao? Coi như không phải, thì nhân phẩm ngươi cũng xấu xa, lòng dạ ác độc, người như ngươi, có xứng đàm luận về tình yêu?” Sau một hồi, y đúng là không biết chuyện Hồ gia cho lộ phí, nên y nói: "Ngươi có thể yên tâm, nợ nhà ngươi bao nhiêu tiền, ta sẽ trả lại không thiếu một đồng."

Hồ Ngọc Uyển luôn cảm thấy rằng nàng không có lỗi với Triệu Tịch Ngôn. cô vẫn luôn cố gắng, gả tới đây cứ cố giả dịu dàng, một lòng tin rằng sớm muộn gì cũng sưởi ấm trái tim Triệu Tịch Ngôn. Nhưng giờ phút này, sự lạnh lùng của Triệu Tịch Ngôn, sự vô tình của Triệu Tịch Ngôn, nhưng mỗi thứ đều giống như một thanh rìu một thanh kiếm sắc bén, lột ra trái tim nàng, đâm mạnh vào.

Đau, đau tới mức nàng muốn khóc cũng không khóc nổi, khuôn mặt tái nhợt, chân mềm nhũn té xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đừng làm quá. Đừng làm hỏng cảm tình của tam đệ và tam đệ muội

"Tam tỷ!" Hồ Phi chạy tới ngồi xổm bên nàng, nhưng Hồ Ngọc Uyển vẫn xụi lơ, hần căn bản kéo không dậy.

hắn không biết nên làm gì.

Ngờ ngàng ngẩn đầu nhìn chăm chăm vào gương mặt thờ ơ của Triệu Tịch Ngôn, nhìn cô cô tức giận lau nước mắt, lại quay đầu nhìn mấy họ hàng đưa dâu, trong lúc nhất thời không biết cầu ai mới được.

Triệu Tịch Ngôn quay đầu lại, đảo mắt quanh đám đông đứng xem, khi thấy Hồ Ngọc Nhu, y dừng lại trong nháy mắt, liền thu hồi tầm mắt.

Quay trở lại nhà, khi tới cửa viện, y nghiêng đầu hỏi Hồ thị: "Nương không định vào nhà à?"

Hồ thị cắn răng, trước sự chứng kiến của nhiều người, không có khả năng gạt đầu được.

Bà không hề trả lời.

Triệu Tịch Ngôn cũng không quan tâm, thậm chí đóng thẳng cửa. Kèm theo âm thanh kéo kẹt của cánh cửa cũ, Hồ Ngọc Uyển ngẩng đầu lên, tê tâm liệt phế la lên: "Biểu ca-!"

Đáp lại nàng là cánh cửa đóng kín. Sau cánh cửa, Triệu Tịch Ngôn không nghe vào tiếng khóc của nàng ta. Trước mắt y chỉ có gương mặt của Hồ Ngọc Nhu vừa nhìn thoáng qua.

A Nhu, ta báo thù cho đôi ta!

Có lẽ chuyện này quá mức nghiêm trọng, cuối cùng Hồ Ngọc Uyển được bà từ đưa lên xe ngựa, nên dù mọi người đều biết rằng nàng ta từng làm chuyện xấu xa, nhưng nhìn chuyện cười của nàng chung quy cũng cười nhạo thế thôi. Ai ai cũng thấy chuyện này người sai nhiều nhất là Hồ Linh và Tiết thị.

Nếu không phải cha mẹ dạy dỗ không tốt thì sao một cô nương tốt đẹp lại biến thành thế này? Tiểu thư dòng chính, ở nhà tất được yêu chiều, đáng ra phải ngây thơ chân chất, áy thế mà kết quả lại ngu si và nham hiểm thế kia.

Hồ gia không biết dạy nữ nhi!

Trong nhất thời, Hồ Ngọc Tiên của Hồ gia chưa xuất giá, tức thì không được nằm trong viện xem xét của nhiều nhà có thiếu niên lang tới tuổi. Ngay cả nhị tiểu thư Hồ Ngọc Xảo đã gả cũng bị ảnh hưởng. Tính ra chỉ có mỗi Hồ Ngọc Nhu, không ai dám ngoài mặt xôn xao.

Có điều đây là chuyện nói sau.

Chu gia bên này về đến nhà. Mặc dù Hồ Ngọc Nhu đã bị sốc bởi hành động của Triệu Tịch Ngôn, nhưng không muốn để Chu Thừa Vũ lo nghĩ, cô dẫn Không ma ma và Quán ma ma đi sắp xếp chỗ ở cho Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều đến khi hoàn hảo mới trở về phòng.

Chu Thừa Vũ ở lại đó trò chuyện một lúc mới về. Chàng đứng ở cửa một hồi, thấy thần sắc nàng có vẻ không có gì thay đổi mới vào, rốt cuộc lòng dạ không biết nhắc lên tự bao giờ cũng rất xuống bụng.

"Mệt không?" chàng đi đến bàn và thử nhiệt độ của ấm trà, rót một tách trà nóng và đưa cho Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu nhấp một hớp, mỉm cười và lắc đầu: "không mệt, công việc nặng đều do hạ nhân làm, thiếp có thì cũng chỉ đi hai chuyến."

Chu Thừa Vũ nhìn nàng và nói: "Bọn họ cả đường phong trần mới mệt. không bằng tối nay cứ đưa com vào phòng họ. Mai hãy tự họp."

Nhưng trông Chu Thừa Hồng và Tạ Kiều đâu có vẻ gì là mệt mới đi đường. Lương Nguyệt Mai cũng có một tinh thần phơi phới.

Chàng đề cập vậy...là lo lắng cho cô đúng không?

Hồ Ngọc Nhu đặt tách trà xuống và nhìn Chu Thừa Vũ. "không phải hai ta đều nói rõ với nhau rồi à? Có lời gì thì cứ mở lời để hiểu rõ, chàng muốn nói gì, thì cứ nói thẳng đi."

cô không phải là người thông minh, mà Chu Thừa Vũ lại là người có tâm tư tương đối sâu, cũng thông minh hơn hẳn cô. Nếu chàng có khó chịu trong lòng không muốn nói, dựa vào việc suy đoán, cô có thể không bao giờ đoán được.

Chu Thừa Vũ nắm lấy tay Hồ Ngọc Nhu, song trong lúc nhất thời, chàng thấy khó mà mở miệng. Từ khi cảm nhận được tình cảm Hồ Ngọc Nhu với chàng, chàng thực sự không đặt Triệu Tịch Ngôn vào lòng. Mà khi trước có gặp mặt hẳn ta cũng dẫn theo chàng mà gặp, đâu chàng có phản không hài lòng về chuyện đó, song có thể xác định được, cảm tình của Hồ Ngọc Nhu trao cho chàng càng thêm chắc chắn.

Nhưng sau sự cố phát sinh hôm nay, trong lòng chàng bỗng có chút không chắc. không phải không chắc cảm tình Hồ Ngọc Nhu với chàng, mà không chắc, Triệu Tịch Ngôn tốt như vậy, Hồ Ngọc Nhu có thể quên hoàn toàn hay không.

Hành động của Triệu Tịch Hôm hôm nay có phần cảm tính, không xem xét hậu quả, thậm chí còn có thể ảnh hưởng tới tiền đồ của bản thân. Nhưng không thể phủ nhận rằng hẳn ta làm vậy rất dễ khiến nữ nhân cảm động.

không chỉ là Hồ Ngọc Nhu. Sau khi biết sự thật, Tạ Kiều và Lương Nguyệt Mai cũng cảm động không kém, khen thẳng hẳn ta là nam nhân tốt. Nhị đường huynh còn mở miệng trêu cợt chàng, bảo chàng cẩn thận không thôi bị đoạt mất vợ.

Lòng chàng có nỗi sợ hãi như vậy, sao không biết ngại mà mở miệng nói chứ?

Hồ Ngọc Nhu rút tay ra, vì Chu Thừa Vũ đang đứng còn cô đang ngồi. cô vừa vận ôm chăm lấy eo Chu Thừa Vũ.

Ngẩng đầu nhìn lên, vẻ mặt hết sức chân thành, trong con ngươi đọng đầy đầy kỳ vọng.

Chu Thừa Vũ nghĩ tới Hồ Ngọc Nhu hoàn toàn trung thực với chàng, nếu chàng còn không nói, có vẻ hơi quá đáng.

Chàng đưa tay chạm vào tóc Hồ Ngọc Nhu, khẽ thở dài: "Ta không ngờ rằng Triệu Tịch Ngôn có thể làm tới mức này vì nàng."

Động thái này không chỉ đắc tội với Hồ gia, mà còn làm triệt để làm tổn thương tâm lòng mẹ hẳn, càng có khả năng lớn khiến người khác hiểu lầm rằng y là một tên tiểu nhân phản bội có chút thù tăt báo, do đó ảnh hưởng đến tiền đồ của hẳn.

Hồ Ngọc Nhu không biết ý của chàng là gì, nên không trả lời.

Chu Thừa Vũ tiếp tục: "Nếu hẳn thực sự cười từ ruột ruột của nàng, có lẽ cả đời này nàng không nhớ tới hẳn nữa. Nhưng hôm nay hẳn làm thế, có lẽ...nàng sẽ nhớ hẳn ta cả đời."

Hồ Ngọc Nhu ngẩn người.

cô đúng là sẽ nhớ tới, Triệu Tịch Ngôn đúng là đàn ông tốt. Nhưng trên cõi đời này, có quá nhiều người đàn ông tốt. Cô và Triệu Tịch Ngôn không có chân chính qua lại, cô sẽ cảm động sẽ thương thức cậu ta, nhưng sẽ không yêu, sẽ không hối tiếc, sẽ không cảm thấy, sẽ không đáng tiếc vì không gả cho cậu ta.

Có lẽ thời điểm cô xuyên qua không phải bị bắt ép lên kiệu hoa. Cuối cùng, theo logic cô sẽ gả cho cậu ta, thậm chí sẽ yêu cậu ta.

Nhưng nếu cô đã xuyên qua gặp phải một nhân sinh khác, hơn nữa trong nhân sinh này còn có một Chu Thừa Vũ yêu cô, đối với cô tốt, cô đương nhiên sẽ không nghĩ tới những khả

năng khác.

Chi là nghĩ tới lời Chu Thừa Vũ, cô cảm thấy hơi buồn cười. Ngày thường chàng ta tự tin như vậy mạnh mẽ như vậy, vậy mà có nỗi bận tâm thế này nữa ư?

Chi là cô không cười.

Sao chàng ta lại bận tâm chuyện này, bởi vì chàng ta thích cô, bởi vì yêu thích, cho nên mới sinh ra loại thận trọng từng li từng tí này.

Trái tim Hồ Ngọc Nhu đột nhiên trở nên ẩm ướt và mềm mại. Hôm nay, cô nhìn thấy Triệu Tịch Ngôn báo thù cho tiểu nguyên chủ cô không khóc, nhưng ngay lúc này đây cô nhìn Chu Thừa Vũ, nhìn ánh mắt nghiêm túc của chàng ta cúi xuống, cô cảm động muốn rót nước mắt.

cô chậm chậm bước lên ôm eo Chu Thừa Vũ.Chu Thừa Vũ nhìn thấu ý đồ của nàng, kéo nàng lên, thuận thế ôm nàng vào ngực.

Khoảng cách hai người rất gần, giọng Hồ Ngọc Ngu cũng rất nhẹ. “Biểu ca là một nam nhân tốt. Thiếp đương nhiên sẽ nhớ huynh ấy, nhưng cũng giống như lời thiếp nói với huynh ấy trước đây, người thích huynh ấy đã chết. Bây giờ người thiếp thích là chàng, thiếp nhớ huynh ấy, nhưng không cảm thấy hối tiếc, không cảm thấy tiếc hận vì không gả cho huynh ấy. Nhưng đối với chàng, nếu không gả cho chàng, thiếp sẽ rất hối tiếc, cũng sẽ rất hối hận." cô dừng lại chút,"Thế nên, thiếp chỉ trông mong biểu ca có thể sống tốt, tương lai có thể gặp được một nữ tử thật lòng gửi gắm, không có ý khác."

Khi vừa mới xuyên qua cô có hơi mông lung, bởi vì cảm thấy bản thân xuyên sách quá khó tin, bởi vì cảm giác đây chỉ là giấc mơ.

cô muốn chờ mộng tỉnh, vì vậy cô không muốn thay đổi bất cứ thứ gì ngay từ đầu. Nhưng giờ thì cô sợ rằng đây là một giấc mơ, nếu đây thực sự là một giấc mơ, thì cô hy vọng rằng giấc mơ này sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Đối với một người đàn ông mà nói, nhất là một người đàn ông hơi cổ hủ, lời tâm tình của Hồ Ngọc Nhu có lực sát thương quá mạnh.

Sau một khắc ngắn ngủi bối rối, nam nhân... trở nên kích động hơn cả thiếu niên bốc đồng. Chàng ta ôm Hồ Ngọc Nhu, trực tiếp nhấc bổng nàng lên, xoay vài vòng mới dừng lại, cuối đầu xuống hôn cái miệng chuyên nói lời yêu đương.

rõ ràng là cuối thu, nhưng trong phòng ấm áp như xuân. Bọn hạ nhân ở cửa nghe thấy tiếng cười trong phòng, cũng không kìm được ghé đầu sát tai nhau rúc rích, cười khẽ như vui cho chủ nhân.

Cuối cùng, ngay cả Chu Thừa Vũ cũng chủ động nói với Hồ Ngọc Nhu: “Nàng yên tâm, ta vừa viết một phong thư gửi tới Kinh Thành, dĩ nhiên không để chuyện này ảnh hưởng tới tiền đồ của hân."

Chi có Triệu Tịch Ngôn sống tốt, Nhu Nhu mới không quan tâm tới hân nữa.

Chuyện dễ như ăn cháo, chàng làm cho rồi.

Lại nói, suy cho cùng thì cũng coi như là chàng đoạt Nhu Nhu từ tay Triệu Tịch Ngôn. Chàng cưới được thê tử tốt, khi có khả năng thì giúp hân một tay, coi như bù đắp cho hân vậy.

Hồ gia hiện tại là một bầu trời u ám.

Sau khi Hồ Ngọc Uyển trở lại, nàng ta nhốt mình trong phòng. Sau khi Tiết thị biết chuyện cũng suy sụp.

Hồ Linh chốc chốc lại chạy tới cửa phòng con gái, chốc chốc lại chạy tới cửa phòng vợ, ông nóng lòng đến độ đầu muốn bốc khói. Nhưng bây giờ thì có thể làm gì? Chẳng lẽ muốn ông đánh tới cửa nhà em gái mình?

Cả em rể và cháu trai đều thi đậu cử nhân, ông lấy can đảm ở đâu ra?

Ông không có, nhưng Tiết thị thì có. Tiết thị siết chặt tay Tào ma ma, phân phó: “Bà tự mình đi tìm cữu lão gia, đích thân đi, kể rõ mười mươi cho cữu lão gia biết, bảo đệ ấy làm chủ cho ta, bảo đệ ấy phải tìm cách, hủy hoại công danh hai cha con Triệu gia này!”

Thù này bà không thể không báo.

không làm gì được Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ, nhưng chỉ một Triệu Tịch Ngôn nhỏ nhoi, bà không tin bà không làm gì được! Bà muốn Triệu Tịch Ngôn và Hồ thị phải khóc lóc van xin quý xuống cầu A Uyển gả! Tất nhiên, đến lúc đó bà sẽ không gả A Uyển đi!

Chu gia bên này, cũng có người đang thảo luận chuyện này, không phải ai khác, chính là Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiêu đang nói chuyện với Tô thị.

Trong số ba người, Tô thị là người có xuất thân thấp nhất, gả tới tam phòng Chu gia cũng là phòng thứ xuất, nên khi đối mặt với đại tâu công chúa và nhị tâu thiên kim hầu môn, dĩ nhiên xuất hết tinh lực giao tiếp. Bọn họ làm chị em bạn dâu hơn sáu năm, tình cảm cũng tốt đẹp dưới sự có lòng vun đắp của Tô thị.

Lúc này, Tạ Kiêu tò mò hỏi thăm với Tô thị. "Tiểu cô nương nhìn tuổi không lớn lắm. Vốn từ nhỏ đã đính ước cùng biểu ca thanh mai trúc mã. Hôm nay nàng lại cực bình tĩnh, nếu không phải sau đó ta nghe được chân tướng, thì đã nghĩ rằng nàng ấy giống như chúng ta ngày hôm nay, lần đầu gặp người đó. "

Tiết thị hơi rõ ràng chuyện hôm nay, trong lòng cũng nghi ngờ. Lễ nào trước đây mình hiểu lầm Hồ Ngọc Nhu? Hóa ra không phải nàng ta cướp hôn sự của muội muội, là muội muội nàng ta tính kế nàng ta?

Triệu Tịch Ngôn lần này thi hương đề tên đầu bảng, rõ ràng là có chân tài thực học, cả hai biểu muội đều thích hân ta, nói không chừng có tướng mạo rất tuấn tú.

Vừa nghĩ vậy, Tô thị cũng không dám nói lung tung Hồ Ngọc Nhu không tốt. Nàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Sau khi nàng vào phủ, Tam ca rất tốt với nàng. Có lẽ chỉ là hôn ước, cảm tình của nàng ta với biểu ca nàng có lẽ cũng không sâu lắm. Quảng thời gian nàng và Tam ca với nhau, thực sự là lưỡng tình tương duyệt, nên không quan tâm với chuyện dĩ vãng."

Tạ Kiêu nghĩ, cũng có lý thật.

Chi là mới vào cửa Chu Thừa Vũ đã đối xử với nàng ấy rất tốt? Còn lưỡng tình tương duyệt? Nàng không thể không hỏi: "Chu Thừa Vũ thích gì ở nàng ấy? Thích dung mạo xinh đẹp của nàng ấy?"

Hay... thích ngực lớn của nàng ấy?

Vậy thì đúng là nông cạn!

Tô thị khó xử nói: "Ta thực sự không biết."

Lương Nguyệt Mai nói: "Tỷ quan tâm hẳn thích làm gì? Bây giờ tỷ và nhị đệ cũng sống tốt, hoi làm chi nữa?"

Tạ Kiều nói: "không biết được lòng ta không thoải mái. Nguyệt Mai, muội nói xem có lẽ tiểu cô nương này thật ra còn rất quan tâm biểu ca nàng, nhưng sợ Chu Thừa Vũ hiểu lầm, nên mới giả bộ không còn cảm giác?"

Lương Nguyệt Mai bắt lực nói: "Tỷ muốn làm gì?"

Tạ Kiều mỉm cười, nói: "Muội cũng thấy rất có thể, đúng không? Ta thấy khả năng này là rất lớn. Thằng nhóc họ Triệu kiakhá tốt, nhưng hành động có chút thiếu suy nghĩ. không bằng ta giúp hẳn một tay!"

Giúp hẳn?

Lương Nguyệt Mai lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, giúp hẳn làm gì?

Tạ Kiều nói: "Năm đó ta bị Chu Thừa Vũ cho ăn khổ biết bao. Bây giờ vất vả lắm ta mới có cơ hội, khônglắm chút chuyện đúng là có lỗi với bản thân. Huống gì ta cũng muốn tốt cho hẳn ta thôi, cô nương tốt tất có nhiều người ái mộ, hẳn cũng nê thay đổi tính xấu một chút, nên biết quý trọng người ta mới phải."

Nghe nàng ta nói vậy, Lương Nguyệt Mai cũng nhớ đến thời kì ảm ức của Tạ Kiều. Tuy nói Chu Thừa Vũ không làm gì từ đầu đến cuối, nhưng có một câu nàng nói đúng, thằng nhóc họ Triệu kia đúng là khá tốt.

Nếu bởi vì chuyện lần này mà hủy hoại thanh danh, ảnh hưởng đến đường làm quan, thì đó thực sự là một điều đáng tiếc.

cô liền căn dặn Tạ Kiều: "Tỷ cứu người thì được, còn những việc khác đừng làm quá. Đừng làm hỏng cảm tình của tam đệ và tam đệ muội. Tỷ cũng biết, khó lắm Tam đệ mới quyết ý cưới vợ."

Tạ Kiều gật đầu.

Nàng cũng đâu có ý xấu, chỉ nghĩ tới chuyện xưa có hơi không cam lòng mà thôi. Giúp thằng nhóc họ Triệu kia để Chu Thừa Vũ căng thẳng một hai là được, nàng cũng không muốn phá hủy tình cảm của phu thê họ.

Tác giả có lời muốn nói: thật sự có nhiều người muốn giúp Triệu Tịch Ngôn.

thật ra ta cũng yêu cậu ta lắm!

Còn có Nhu Nhu và Cá nhỏ, ta đối với hai người họ cũng là chân ái, rất nhiều cơ hội cho họ cãi nhau chiến tranh lạnh, ta một lần cũng đâu cho họ làm thế.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngày đó hẳn đã nhục nhã A Uyển thế nào, mai này hẳn cũng phải cúi đầu nếm...

một cơn mưa thu mát lạnh ập xuống, một cỗ xe ngựa chạy băng băng trên đường lớn huyện Trường Châu, người đàn ông trung niên có chòm râu dêcau mày, quần chiếc áo choàng quanh người.

Lần này xuất hành quá vội vàng, quần áo chuẩn bị không tử tế.

Từ từ ngồi xổm một bên thành đồng thấy vậy, vén rèm xe liếc nhanh bên ngoài, quay đầu lại cười nói: "Lão gia, sắp tới rồi ạ, đã vào huyện Trường Châu, chúc nữa là tới nhà cô phu nhân."

Người đàn ông trung niên gật đầu nhẹ, vẫn không trả lời.

Thời điểm hạ nhân tới truyền lời cửu lão gia đến, Tiết thị đang được Hồ Linh đỡ cùng đứng trước cửa phòng Hồ Ngọc Uyển. Hồ Ngọc Uyển đã tự nhốt mình trong phòng suốt kể từ hai ngày trước, com hai ngày được đưa tới dường như chưa từng được động. Nếu không phải nước bị thiếu, thì Tiết thị đã cho là con gái mình tự tử rồi.

Nhưng đâu không phải, người chỉ uống nước thì sao chịu đựng được!

"A Uyển, mở cửa đi, cậu tới rồi, cậu con tới rồi!" Sau khi nghe hạ nhân truyền lời, Tiết thị đập cửa càng mạnh hơn. "Ngoan, cậu của con sẽ làm chủ cho con, mau mở cửa ra, đi gặp cậu con nào. "

trên người Hồ Ngọc Uyển vẫn còn mặcbộ hi phục đồ thẩm ngày thành thân ấy, tóc tai rối bời, nước mắt mới chồng lên nước mắt cũ trên mặt,lớp trang điểm tinh tế ban đầu loan ló không còn gì. Nàng vốn đang ngồi ngơ ngác, nghe được lời này, con người dần có thần.

Cậu tới rồi.

Cậu sẽ làm chủ cho nàng.

Cậu sẽ khiến bọn họ không dám chỉ trích nàng nữa, sẽ khiến họ ngậm miệng lại, sẽ khiến họ muốn cũng không dám coi thường nàng nữa, ngoài miệng cũng không dám nói gì.

Và... Hồ Ngọc Nhu, cả biểu ca.

Nghĩ đến Triệu Tịch Ngôn, đôi mắt khô cạn của Hồ Ngọc Uyển lại cháy lệ.

Cửa bên ngoài bất chợt bị đá văng ra.

Giương mặt Tiết Thị cô về lo lắng nhìn em trai- Tiết Sĩ Văn, muốn lên tiếng nhưng lại thôi.

Còn Hồ Linh thì thấy vẻ mặt của Tiết Sĩ Văn quá đổi lạnh lùng, cái gì cũng không dám nói, lúc này nào rảnh rỗi nghĩ tới làm vậy sẽ dọa sợ Hồ Ngọc Uyển, ông chỉ hận không thể trốn Tiết Sĩ Văn càng xa càng tốt.

Tiết Sĩ Văn không để ý đến chị và anh rể, nhìn hạ nhân phá cửa xong và đi thẳng vào. Trong phòng bên trong, ôm thấy cháu gái đang ngồi ở mép giường. Ôm nắm hai vai Hồ Ngọc Uyển, nhắc lên giường lên giường.

"Con tự nhìn xem bây giờ con bộ dáng thế nào! Muốn chết à, rất đơn giản, nương con khóc một hồi rồi thôi. Tự nhốt mình không ăn không uống, chỉ muốn để nương con lo lắng đúng không? Con mạnh khỏe mới có bản lĩnh!" ông vừa mở miệng là lời dạy dỗ.

"Sĩ Văn!" Tiết thị lo lắng cho con gái, hô to.

Tiết Sĩ Văn quay đầu lại, liếc bà một cách lạnh lùng, rồi dừng lại nhìn Hồ Linh một lát. "Con bé bị người ta làm khổ ra bộ dáng như vậy. Người làm cha mẹ như hai người lại chỉ biết nhìn, không làm gì cả?"

Hồ Linh rút đầu lại, nói: "Đó là nhĩ tử của muội muội ta, hơn nữa..., cha nó và nó vừa mới trứng cừ, tương lai..."

"Cháu ngoại trai thân hay nữ nhi thân hơn?" Tiết Sĩ Văn ngắt lời ông bằng giọng lạnh lùng. "Trứng cừ? Trứng cừ thì làm sao? Chi là tên cừ nhân còn con mà đã dọa huynh thành bộ dạng này?"

Tiết thị không đành lòng nhìn Hồ Linh bị chất vắt, bà bước tới chặn lại, nói với Tiết Sĩ Văn: "Ngoài nó ra, còn có huyện lệnh Trường Châu huyện của chúng ta nữa. Dân không đầu với quan, bây giờ bọn ty thật sự không biết nên làm gì? "

Tiết Sĩ Văn coi thường: "Chi là huyện lệnh thất phẩm, cũng đáng cho bị ty sợ!"

Tiết thị im lặng, nhưng rốt cuộc có hơi lo lắng, lên tiếng. "Chức quan hần ta tuy không bằng đệ, nhưng ai cũng biết hần ta là tam thiết gia của Uy Viễn Hầu ở Kinh Thành. Đại ca hần là Hầu gia tay nắm binh quyền, đại tâu là Phúc Uyên công chúa, sau lưng có họ... đệ cần thận chút."

"Hơ...xuất đầu từ phòng thứ, cha hần xưa kia xem hại Uy Viễn Hầu hiện tại, dâm loạn hậu trạch, có đứa con trai như vậy, ty nghĩ Hầu gia Công chúa coi trọng chắc?" Về mặt Tiết Sĩ Văn coi thường, "khôngđuổi cùng diệt tận là khoan hồng độ lượng cho hần rồi. Ở nơi nhỏ bé này, hần ta còn lợi dụng xuất thân hành sự, chứ nếu ở Kinh Thành, chỉ nước miếng của thiên hạ thôi cũng đủ dìm chết hần."

Nếu không, sao hần có thể vui dập ở đây chín năm?

Còn không phải vì không dám trở lại Kinh thành, mà cũng không có khả năng quay trở lại Kinh Thành

"Được rồi, bên Chu Thừa Vũ thì giao cho đệ, còn phía bên kia thì tính sao?" ông ta nhìn Hồ Ngọc Uyển vẫn ngồi đó khóc, đôi mắt lóe lên tia phiền chán. "hoặc là nhất định gả cho biểu ca, hoặc giao nó cho cậu xã giận thay con, tự con nói."

Hồ Ngọc Uyển không biết. Nàng còn thích biểu ca, dù biểu ca đối xử như vậy với nàng, nhưng nàng nhớ tới biểu ca, chỉ còn nỗi khổ sở đớn đau trong lòng, không có hận. không, có lẽ có một chút, nhưng điều đó là hoàn toàn không đáng kể.

Nàng không dám khóc nữa, chỉ biết ghen ngào: "Nếu không có đại ty, nếu không có đại ty, huynh ấy chắc chắn sẽ thích con." Nàng hỏi hận rồi,đáng ra khi xưa không nên thả cho đại ty một con ngựa, nàng nên trực tiếp... giết chết đại ty!

Đây là còn thích tiểu tử họ Triệu kia!

Trong mắt Tiết Sĩ Văn nhanh chóng lóe lên một tia giận dữ, nhưng không nói gì, mà khề đáp, gọi Tiết thị về phòng nói chuyện.

không chờ Tiết Sĩ Văn phản đối, Tiết thị đã dành phản đối: "không được Sĩ Văn à,không thể để A Uyển tiếp tục dây dưa với Triệu Tịch Ngôn nữa.Trong lòng hần ta nào có A Uyển, dù cho chúng ta dùng bất cứ thủ đoạn bức bách nào, dù cho kết cuộc hần ta và A Uyển không thể không chung chỗ, thì hần ta nhất định sẽ không đối tốt với A Uyển."

Tiết Sĩ Văn liếc trắng chị mình, giọng điệu hàm chứa vẻ châm biếm:"Đại ty đúng là người ngoài cuộc sáng suốt, sao năm xưa chuyện của bản thân thì mắt bị u mê?"

Giờ nhắc lại năm đó Tiết thị coi trọng Hồ Linh đã có thể, đồng thời chưa chồng đã có chứa.

Bà bị chặn họng, sắc mặt cũng mất tự nhiên dần. Sau một lúc im lặng, bà lại tiếp: "... thật ra, lão giađối với ty rất tốt, rất tốt." Dẫu sao khi ấy Hồ Linh thích bà thật, nhưng Triệu Tịch Ngôn với A Uyển thì khác, chỉ có hận, không có yêu.

Đối với lời này, Tiết Sĩ Văn từ chối bình luận.

Ông ta chỉ hỏi: "Vậy ý ty là gì, thu thập tiểu tử Triệu Tịch Ngôn?"

Tiết thị gạt đầu, nhớ tới bộ dáng vừa rồi của Hồ Ngọc Uyển,cầm hận cắn răng. "Lúc này cha con Triệu gia đều thi Hương đề tên có danh.Ty biết họ đều ngóng trông có thể vào khoa cử xuất sĩ. Thế nên, Sĩ Văn à, ty muốn đệ khiến họ thấy được nhưng sở không được, dù cho có là một giải nguyên lang một cử nhân đi nữa, nhưng vẫn cứ không có cơ hội vào kinh thi cử!"

Với người Triệu gia, đây là trùng phạt lớn nhất.

Chỉ có vậy, Tiết thị mới thấy hả được con tức. "Sau đó, ta muốn nhìn hần ta quỳ xuống cầu xin A Uyển gả cho hần, ty muốn nhìn hần vì tiền đồ, không thể không cúi đầu!"

Tiết Sĩ Văn cau mày: "Sở dĩ làm vậy là muốn A Uyển gả cho hần?"

"không, ty muốn hần ta quỳ xuống cầu mà cầu không được." Tiết thị lắc đầu nói "Ngày đó hần đã nhục nhã A Uyển thế nào, mai này hần cũng phải cúi đầu nếm mùi vị y vậy!"

"Ấu trĩ! Ngủ giấc!" Tiết Sĩ Văn bất chợt quát lên.

Tiết thị sùng sò, nhìn em trai với vẻ không hiểu.

Tiết Sĩ Vănnói: “Hao tổn tâm cơ chỉ vì mục đích này? Công danh của hần và cha hần là khảo chính quy. Đệ nào có bán linh hủy công danh của hần mà không chút dấu vết? Coi như thật sự đệ có cơ hội, nó cũng tồn trách nhiệm và rủi ro rất lớn, mai này nếu có người biết được chính là nếm nhục phẩm của đệ trong tay!”

"Thế... thế chẳng nhẽ chi có thể như vậy sao?" Giương mặt Tiết thị sững sờ, nói mà không cam lòng.

Tiết Sĩ Vănnói: "Thà chơi trò tâm cơ thủ đoạn như vậy, dứt khoát giải quyết vấn đề còn hơn. Dù sao, tỷ chỉ cần há giận, đệ thay tỷ trút giận."

.

Tiết đồng tri từ Phủ thành tới, Chu Thừa Vũ đương nhiên ra cổng huyện nha nghênh đón.

Sau khi hành lễ đứng mực, Chu Thừa Vũbày ra cử chỉ chỉ đường, "Xin mời Tiết đại nhân."

Tiết Sĩ Vănn đã đổi sang quan phục. Mặc dù vóc dáng ông ta thấp hơn Chu Thừa Vũ, nhưng ông ta bày ra vẻ khinh thường hơn người. Vì vậy, bày ra mặt lạnh bước lên hai bậc thang từ trên cao nhìn xuống Chu Thừa Vũ, hừ lạnh.

“Người đến không tốt.”

Trong lòng cáchạ quan huyện Trường Châu đều kéc lên suy nghĩ này cùng một lúc.

Vì Vũ huyện thừa là phụ tá đắc lực của chàng, nên hiện giờ lập tức lo lắng ngó sang Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ cho hần một cái nhìn trấn an, quay lại đi theo Tiết Sĩ Vănn. Chàng thừa biết Tiết Sĩ Vănn là em trai ruột của Tiết thị. Trong vụ thăm sát trước đó, chàng phát giác ở Phủ Thành có người cố tình làm khó dễ mình, chàng liền tra ra. Lần này, đích thân Tiết Sĩ Vănn đến, sợ rằng chỉ có ba phần công vụ, bảy phần ra mặt thay Tiết thị!

Vào phòng ngồi xuống, chức quan Tiết Sĩ Vănn cao hơn Chu Thừa Vũ, tự nhiên ngồi ở ghế chính.

Ngoài Tiết Sĩ Vănn ra thì chúng hạ quan nhìn về mặt ông ta, không dám ngồi xuống. Tuy Chu Thừa Vũ không sợ ông ta, nhưng vẫn tuân theo đạo làm quan. Quan lớn một cấp dè dặt chết người, biết rõ ý đồ Tiết Sĩ Vănn tới nhưng chàng vẫn lấy lễ đối đãi.

"Tiết đại nhân đột nhiên đến, không biết có chuyện hệ trọng gì?" Chàng chủ động mở miệng.

Tiết Sĩ Vănn quan uy mười phần, trước hết là cả người toát ra hơi thờ ơ giận dữ khiến ai ai cũng sợ hãi mộtphen, sau đó mới hờ hững mở miệng: "Gã sát nhân chạy trốn tới Phủ thành đã bị bắt.Gã ta đã nhận tội, mười ngày sau sẽ chém đầu tại chỗ."

Gã bị bắt năm ngày trước, Chu Thừa Vũ đã nhận được tin từ hai ngày trước.

không chỉ nhận được mỗi tin tức này, còn biết thêm hai tin khác. một là đám bộ khoái huyện Trường Châu đã bị Phủ thành giam lại, tin còn lại là gã giết người kia dường như từ đại lao của Phủ thành trốn ra.

Tin trước biết được từ trong thư khiển trách mà Phủ thành gửi tới. Còn tin sau thì phải từ một bộ khoái chàng phái đi, người nọ tranh thủ trước khi bị bắt tìm cách đưa tin về. Chàng vốn định đi một chuyến lĩnh người mình về, cũng không trông chờ Tri Phủ đại nhân hỏi âm, song ông ta ở trên lại tùy ý, bảo Phủ thành sẽ phái người tới.Chỉ là không ngờ người đến lại là Tiết Sĩ Vănn, điều này khiến chàng tin chắc rằng đám bộ khoái của chàng bất ngờ bị tóm ắt có nguyên do.

Đặt tâm tư vào lòng, trên mặt Chu Thừa Vũ hoàn toàn không khác thường. "Đây là chuyện tốt. Cứ thế, bắt kẻ dân chúng Phủ thành hay huyện Trường Châu đều có thể cảm thấy an tâm"

"An tâm?" Tiết Sĩ Vănn đột nhiên đổi sắc mặt, ôm ta vỗ mạnh lên bàn trước mặt. "Chu Thừa Vũ, ngươi còn có mặt mũi nói lời này! trên địa bàn người có một gã sát nhân, giết chết mười người liên tiếp, khiến người gia đình vợ con ly tán cửa nát nhà tan. Thậm chí dân chúng huyện Trường Châu lòng người bàng hoàng, ngươi đã không biết tự trách, lại còn có mặt mũi báo an tâm?Có quan phụ mẫu như ngươi, không đáng chức chút nào!"

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Nhiều năm qua đi,Chu Thừa Vũ bỗng dựng sinh ra ham muốn quyền lực lần nữa

Tiết Sĩ Vănn sẽ nổi giận gằn như là chuyện trong dự đoán của mọi người, nhưng lửa giận cỡ này thìkhông ai ngờ tới được.

Sau một hồi trách móc, ông ta thậm chí còn gơ tay chỉ vào Chu Thừa Vũ, "Còn của đám bộ khoái huyện Trường Châu của các ngươi!Mỗi tên đều là thứ gì đâu, chỉ có bắt mỗi một gã, mà náo loạn lật cả đất trời Phủ thành để hàng chục thương gia đến cửa nhà môn báo cáo! Rốt cuộc mấy tên huyện Trường Châu này nuôi dưỡng là bộ khoái hay phường lưu manh hả?"

"Làm việc thì ăn hại, dưới thì trị không nghiêm. Bọn quan viên Trường Châu huyện bọn ngươi đều là bọn vô dụng hết à? Đều ăn cơm triều đình, nhưng có chút chuyện thực tế thì đều là hạng bất tài không làm được việc? Bọn ngươi xứng với mũ ô sa trên đầu sao? Có xứng với bổng lộc hàng tháng mà triều đình phát sao!"

Bị quát mắng một trận như thế, bất luận mọi người có thật lòng xấu hổ hay chăng thì cũng cúi thấp đầu.

Tiết Sĩ Vănnhìn, đôi mắt ông ta hiện lên một chút hài lòng. Ông quét mắt qua ấy tên huyện Trường Châu không dám tranh cãi này, đương muốn bắt thóp họ, thì lướt tới Chu Thừa Vũ, thấy hần ta khôngnhững không cúi đầu mà còn dám nhìn thẳng vào ông.

Ông ta tức khắc nổi sùng, quát: "Thế nào? Chu đại nhân không phục?"

Ông ta không gọi Chu Thừa Vũ mà là gọi là Chu đại nhân, rõ ràng là tức tột độ.

Trái tim Vũ huyện thừa giật thót một cái, vội rón rén chạy tới cạnh Chu Thừa Vũ và gạt khê góc tay áo quan phục phùng phình của chàng.hần là người duy nhất biết sự thật ở nơi này,

nhưng Tiết đại nhân hiện rất tức giận. Trước tiên bọn họ nên yếu thế nhận sai, lát về nói thầm với nhau là được.

Chu Thừa Vũ rút tay áo lại, nhưng trên mặt không hề có ý rút lui.

Lúc vụ án sát nhân hàng loạt bị phơi bày, chàng thực sự vô cùng tự trách mình. Sau đó, trong vòng nửa tháng vụ án vẫn không phá được, dân chúng huyện Trường Châu bàng hoàng trong lòng, dường như chẳng lòng dạ nào ăn tết Trung Thu, khi ấy chàng càng thẹn với mũi ô sa trên đỉnh đầu, thẹn với triều đình và thẹn với dân chúng vô tội.

Lúc ấy là lúc chàng và Nhu Nhu làm phu thê thực sự, nhưng ngoại trừ đêm đầu tiên, kể đó chàng không hề chạm vào người Nhu Nhu nữa, chuyện Hồ gia cũng tạm gác qua một bên, cả tâm trí chỉ vui vào vụ án.

Vừa mới nhận được tin từ Phủ thành hai ngày trước, trong thư nói là gã sát nhân đã được bắt giữ, chàng vốn rất vui mừng, nhưng nghe thấy hai tin tức khác sau đó, tràn ngập lòng chàng chỉ còn lại sự phẫn nộ.

Đám thuộc hạ dưới quyền này của chàng, người trẻ nhất cũng hơn ba năm, nhân phẩm ra sao, chàng há không hiểu rõ. Nếu chỉ có một hai nhà bị tổn thất trong lúc bọn họ bắt người, chàng sẽ tin, nhưng hàng chục nhà - quả thật là chuyện cười!

Mà người nhún tin về nói, gã tội phạm vốn là kẻ trốn thoát từ đại lao Phủ thành. Vốn là tội phạm tử hình giết người do sẩy tay. Nếu không có ai giúp đỡ, không ai bí mật dạy cách thoát khỏi đại lao thì sao một tội phạm cam chịu chờ chết lại có thể trốn được lao ngục không chạy đến nơi khác mà chuyên chạy đến huyện Trường Châu, giết người hàng loạt?

Chàng không có ý định không quan tâm. Chàng thân là quan phụ mẫu không bảo vệ được con dân của mình quả thật có trách nhiệm, nhưng hiện giờ người càng có trách nhiệm hơn hẳn chàng chính hơn kẻ đang giam giữ đám bộ khoái dưới tay chàng, ông ta ở đây bày ra vẻ đạo mạo chỉ trách chàng. Nếu chàng không điều tra mọi chuyện rõ ràng, không đưa Tiết Sĩ Văn- kẻ rất có khả năng là “hung thủ” thật sự ra công lý, thì chàng đứng là có không xứng với chiếc mũ ô sa đang đội trên đầu, chứ nói chi là tiếp tục hòa mình vào chốn quan trường!

"Hạ quan không dám." Ngoài miệng thì nói thế, chứ trong lòng chẳng chút sợ hãi.

Tiết Sĩ Văn có được vị trí hiện nay là nhờ lên từ tầng dưới cùng, cuộc đời này ông ta xem thường nhất chính là đám công tử nhà quyền quý. Một đám ngu si dốt nát vô học còn chưa tính, người vậy thì trời thiên vị vừa ra cửa là việc tốt chờ sẵn, việc xấu dành cho người khác. Nhưng người ta là thiếu gia dòng chính tiêu chuẩn nên ông ta không có khả năng chống đối, còn Chu Thừa Vũ thì sao, xuất thân hần ta là thế, có thứ cha là thế, ông ta sợ điều chi?

Tiết Sĩ Văn nghĩ đến đây, ánh mắt cũng khinh thường che đậy ý khinh khi. Sau đó lại đánh giá Chu Thừa Vũ từ trên xuống dưới như món hàng, thờ ơ mở miệng: "Có cho người cũng không dám. Chỗ cai trị của mình xảy ra lỗi như vậy, người nên ngẫm lại nên giải thích thế nào với Tri Phủ đại nhân thì hơn! Nếu không, ta cho là chức Tri Huyện người làm chín năm cũng nên chuyển rồi đấy!"

Chuyện này tất nhiên không có nghĩa đi lên, ông ta đang ám chỉ tước thăng mũ quan.

Ánh mắt khinh khi như thế, Chu Thừa Vũ đã thấy quá nhiều lúc còn ở Kinh Thành. Giờ phút này, chàng đương nhiên không hề bị tác động.

"Nên thế, Tiết đại nhân cảm thấy bắt đầu lúc nào được?" Chàng trả lời ngay lập tức.

Tiết Sĩ Văn nhìn hần ta, thầm ngạc nhiên sao hần ta có thể bình thản thế, mà chẳng qua là do ông ta mới bước vào đã muốn làm chủ, nào để mọi người trong mắt chứ. Thăm nghĩ 8 phần 10 là Chu Thừa Vũ muốn làm ra vẻ để chống đỡ trước bọn hạ quan huyện Trường Châu của hần ta mà thôi. Bây giờ hần ta đang hỏi ý kiến của mình, rõ ràng thể hiện đang ở thế yếu đấy thôi.

Ông ta có tính dừng lại một lúc, rồi nói: "Tất nhiên càng nhanh càng tốt!"

Tiết Sĩ Văn đến và đi vội vàng. Sau khi ông ta rời đi, rất nhiều hạ quan trong sảnh vẫn chậm chân chưa tính tảo lại.

Quát mắng lớn như vậy, cứ vậy đi rồi à?

Đây là muốn Chu đại nhân đến Phủ Thành, giải thích với Tri Phủ đại nhân thật à?

Vũ huyện thừa là người linh hoạt và cảnh giác nhất, hần ta lo lắng hỏi Chu Thừa Vũ: "Đại nhân à, ngài thực sự muốn đến Phủ thành à?"

Chu Thừa Vũ phát tay để những người còn lại đi xuống hết, mới trả lời: "Đúng thế, ngày mai, ta sẽ xuất phát đến Phủ thành."

Đám bộ khoái Trường Châu huyện đã ra ngoài hơn một tháng, huống gì giờ lại bị giam trong đại lao. Dù sao chàng cũng phải đi một chuyến. không chỉ để cứu họ, mà còn làm chỗ dựa cho bọn họ. Những người dưới tay chàng đều làm việc thật tình vì dân chúng không thể không rõ không ràng bị bắt nạt mà không có lý do! Về phần Tiết Sĩ Văn, chuyện lần này được tiết lộ ra xác thực là do ông ta nhúng tay. Đương nhiên chàng đi chuyến này, là muốn nhờ cả gốc lẫn rễ của tên Tiết Sĩ Văn này lên!

Nhưng mà đại nhân..." Vũ huyện thừa nhìn thoáng qua cánh cửa và hạ giọng. "Tiết Sĩ Văn này là “người tới không tốt”. Nếu đại nhân ngài thực sự đến Phủ thành, thế chẳng phải lọt vào hố sao? Nếu ông ta tức mặt quan ngài thật, vậy..." vậy thì coi như có khóc cũng chả có chỗ khóc luôn đấy!

Chu Thừa Vũ đã nhắc chân muốn đi, nghe thế dừng lại. "Người cũng thấy ta có thể bị tức quan à?"

Vũ huyện thừa nghe ra giọng chàng ta dường như có ý sai sai, nhất thời hần áp a ập ứng không dám trả lời.

"Ta đi chuyến này, ít thì trong vòng ba, năm ngày. Huyện thừa, huyện nha ở đây ta giao lại cho người. Về người khác, người không phải lo lắng, chuyến này đi... chẳng biết là ai tước quan của ai đâu." Chu Thừa Vũ bàn giao công việc lại cho Vũ huyện thừa.

Song, khichàng về hậu viện bảo Hồ Ngọc Nhu gói ghém hành lý, nhìn bóng lưng nàng bận bịu thì bỗng thẫn thờ.

Chàng nhớ tới lúc Tiết Sĩ Văn quát mắng chàng chẳng kiêng dè, nhớ tới lúc Tiết Sĩ Văn nhìn chàng mà trong mắt ông ta tràn đầy ý khinh miệt quen thuộc. Nó giống hệt thời điểm năm ấy chuyện tình của cha chàng bị bại lộ, ai ai nhìn chàng cũng bằng ánh mắt toát lên vẻ khinh miệt, lão sư của chàng, bạn cùng trường, cùng lớp, thậm chí cả... thân thích.

Chàng có bận tâm không?

Dường như cũng bận tâm.

Nhưng đằng sau chàng còn có mẹ, còn có em trai, chàng chỉ có thể buộc mình không quan tâm.

Về mặt chàng trông như bình thường, bình tĩnh đối mặt với những sự khinh khi đó, song chàng cũng biết, mẹ và em mình lại chịu không nổi. Khiấy, nhà ngoại chàng bởi vì cha chàng mà

lấy làm hồ thẹn, ông cố tình sai người đón mẹ chàng trở về nhà. Nhưng mẹ chàng lại lo lắng cho chàng và em trai, tất nhiên nào chịu về, chỉ là mỗi đêm lại khóc đến hừng sáng.

Đó là lý do tại sao chàng có xuất thân Thám Hoa lang lại không theo lệ cũ ở lại viện Hàn Lâm, mà tình nguyện thỉnh cầu chuyển đến một nơi xa xôi. Cũng nhờ đại đường huynh và đại đường tẩu động tay trong đó nên chàng mới được phái xuống vùng Trường Châu giàu có màu mỡ này. Chàng đã ở lại đây hơn chín năm, thật ra thì đã lâu lắm rồi, chàng mới bắt gặp lại ánh mắt khinh miệt này.

Nhưng nay gặp lại, có lẽ đã trưởng thành. Chàng đúng thật đã chả buồn quan tâm.

Nhưng còn Nhu Nhu thì sao?

Con cái tương lai của hai người thì sao?

Tiết Sĩ Văn chẳng qua chỉ là một tên Đồng Tri lục phẩm thôi. Ấy vậy mà ông ta dám to gan quá ngang vì tình riêng như thế này, dám kiêu ngạo khinh thường như thế này, thậm chí đe dọa... Ngoại trừ vì gốc gác của chính mình ra, thì chính do chàng làm Huyện Lệnh hơn chín năm mà chả xê dịch, điều chàng cho là chẳng đáng nói, thì nó lại là nguyên do khiến bản thân bị khinh khi?

Chàng có thể chịu đựng được, nhưng vợ con chàng thì không thể!

Nhiều năm qua đi, Chu Thừa Vũ bỗng dưng sinh ra ham muốn quyền lực lần nữa.

"Chàng đang nghĩ gì thế?" một giọng nói dịu dàng vang lên bên tai chàng, kể độ bờ vai bị vỗ nhẹ.

Chu Thừa Vũ hoàn hồn, quay sang nhìn Hồ Ngọc Nhu chẳng biết đến tự khi nào. Mãi ngái chớp khẽ, thoa phấn nhạt, gương mặt điềm đạm như ngọc, đầy quan tâm chàng.

Nếu chàng vẫn làm quan Huyện Lệnh thất phẩm nho nhỏ, có thể chờ che nắng thật sao?

không đề cập cái khác, không đề cập đến lời dọa dẫm kèm ý ngầm muốn chàng và Hồ Ngọc Nhu cúi đầu trước Hồ gia. Chỉ nói đến mỗi Chu gia thôi, tuy Chu gia nhân khẩu đơn giản, nhưng vẫn có cô em dâu ngấm ngấm làm khó dễ. Nếu mai này cả nhà chuyển về Kinh Thành, tất sẽ có rất nhiều nữ nhân khác ở trên đầu Nhu Nhu. Chàng bảo em mình rằng nên suy xét cho vợ con, nhưng chính chàng cũng có vợ, sớm muộn gì cũng sẽ có con, lúc này đây chàng cũng nên suy tính cho vợ con mình rồi.

Thê bằng phu quý, dù nàng ấy không có ý đó, nhưng thân là phu quân, chàng nên có tư tưởng như vậy mới phải.

Nàng tốt như vậy, đối xử với chàng bằng cả tấm lòng chân thành, chàng nhất định phải chờ che cho nàng một đời nhân nhả hạnh phúc, một đờ vinh hoa phú quý mới được.

"Nhu Nhu, sau này chúng ta đến Kinh Thành, được không?", Chàng nói với nàng: "Kinh Thành rất lớn, rất thịnh vượng, sẽ có những đồ trang sức, y phục vải vóc thịnh hành nhất, cũng có phong cảnh đẹp nhất, chốn vui vẻ nhất. Nếu tương lai đời ta có con cái, ở Kinh Thành có thư viện tốt nhất, những lão sư tốt nhất, mang đến cho bọn trẻ sự dạy bảo tốt nhất."

Hồ Ngọc Nhu đúng thật có hơi muốn đi.

"Được, chàng đi đâu thiếp theo đó," Nàng đáp thế, nhưng hơi ngập ngừng. "Nhưng chàng là quan địa phương, nếu muốn trở lại Kinh Thành thì phải thăng chức thì phải?"

Chu Thừa Vũ nói: "Đúng ta muốn thăng quan, cho nàng chức quan phu nhân, thế nào?"

Người đàn ông này hôm nay bị sao thế?

Hồ Ngọc Nhu có hơi nghi ngờ nhìn Chu Thừa Vũ, nhưng Chu Thừa Vũ lại kéo nàng tới ôm vào lòng: "Ta đang cố gắng trở thành quan lớn, nàng cũng sẽ làm phu nhân quan lớn. Đến kinh thành rồi, ngay cả những Vương phi nương nương này họ cũng chẳng dám khinh thường nàng đâu."

Khẩu khí lớn ghê chưa. Hồ Ngọc Nhu cười hi hi, ôm đầu Chu Thừa Vũ và hôn lên môi chàng ta. "Được, quan lớn tương lai, đây là phần thưởng của phu nhân quan lớn tương lai cho chàng."

một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cũng mang nghĩa là nàng tin chàng.

Mặc dù cô cảm thấy hôm nay chàng ta có gì đó không đúng, nhưng cô vẫn sẵn sàng hòa theo chàng. Vì người đàn ông này đã nói ra, chàng ắt sẽ làm được..

Mãi đến tận ngày thứ hai Chu Thừa Vũ đi, Hồ Ngọc Nhu mới đặc biệt mời Phương thị qua, mới biết được đại khái câu chuyện. Hóa ra là Tiết thị gọi cứu viện tới, mà kẻ cứu viện này hình như ghê gớm lắm. Hồ Ngọc Nhu chợt thấy lo lắng, Chu Thừa Vũ chỉ dẫn theo mỗi Bùi Thanh, liệu không xảy ra chuyện gì chứ?

Tác giả có lời muốn nói: Từng bước từng bước, cảm tình càng sâu đậm..

Đề cử truyện:

"Vô tình trở thành thần tượng quốc dân"- Như Ý Tô

Văn án: Lương Vũngù dậy, phát hiện mình xuyên sách, thành Mary Suedại bạo những năm gần đây.

May mắn là, cô xuyên qua nữ chính, dung mạo thì nghiêng nước nghiêng thành, gia thế thì ** thủng trời, nam chính nam phụ thì đều yêu cô, khỏi phải lo bị nữ phụ bịa đỡ đạn phản kích.

không may là, nữ chính quá toàn năng: Diễn xuất, ca hát, viết lách, viết kịch bản, cầm kỳ thi họa, vũ đạo...

Lương Vũ quý, cô phải trở thành thần tượng toàn năng thay nữ chính, nếu không cô sẽ bị hủy diệt tư cách vai chính, cho nên cô chỉ có thể làm một cá muối* viết sách!

May nữa là nàng có thể rút thê skill!

#Bàn về cách khừ cá muối để trở thành thần tượng quốc dân#

#Bàn về cách bức ép quần chúng đi lên đỉnh cao nhân sinh#

* cá muối: ngôn ngữ mạng ý chỉ những người không có ước mơ khát vọng, không muốn động đây làm gì cả. Theo baidu.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Đó là đêm, gió mát thổi lên, Triệu Tịch Ngôn lặng lẽ thu dọn hành lý

[1]

Buổi sáng mùa thu mát mẻ và dễ chịu, vốn nên là thời gian thoải mái nhất, nhưng lại có người phiền não trong lòng, đứng ngồi không yên.

Đối mặt với một bữa sáng tinh tế trên bàn, Tiết Sĩ Văn nhú mảy sốt sao. Ông ta khẳng định rằng hôm qua mình đã nói rất rõ rồi, chỉ cần Chu Thừa Vũ không ngu như heo thì chắc chắn sẽ hiểu ý của ông.

Nhưng tại sao, đến giờ hán ta vẫn chưa qua nài nỉ?

Lẽ ra hán ta nên đến vào đêm hôm qua. Chẳng lẽ nào hán ta không sợ? Hay... là hán ta không đặt Tiết Sĩ Văn ông vào trong mắt?

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Tiết Sĩ Văn ngày càng trở nên xấu xí hơn. Chỉ bằng với thân thể của Chu Thừa Vũ, mà lại dám xem thường ông ta à? Vốn chỉ muốn uy hiếp hán ta một lần, dạy dỗ hán ta một bài học, để hán ta biết người nào nên động người nào không nên động là được. Nhưng bây giờ có vẻ như ông không nên mềm lòng, tên này rõ ràng chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà!

Hồ Ngọc Uyển cầm lấy một cái bánh nhỏ tinh xảo, một lúc lâu mà nàng ta vẫn chưa cho vào miệng. Đôi mắt nàng ta cẩn thận đảo quanh Tiết thị và Tiết Sĩ Văn, cuối cùng kim lòng không được cất tiếng hỏi: "Cậu, Chu đại nhân có đến xin lỗi thật không à?"

Nếu Chu đại nhân sợ cậu, nếu hán ta cúi đầu xin cậu tha thứ, thì tức nghĩa Hồ Ngọc Nhu cũng đến và xin lỗi nàng ta?

Tương tự đến lúc Hồ Ngọc Nhu không thể không cúi đầu trước nàng, thậm chí phải khóc lóc van xin nàng ta nói giúp vài lời hay với cậu, để tha cho Chu Thừa Vũ, thì trên gương mặt sâu thẳm nhiều ngày của Hồ Ngọc Uyển không khỏi hiện lên tia đắc ý. Đến khi ấy, nàng sẽ bàn điều kiện với Hồ Ngọc Nhu, để ả ta thuyết phục biểu ca, phải để huynh ấy đến cầu xin được cưới nàng trong quang cảnh kiệu tám người khiêng nở mảy nở mặt.

Đến khi đấy, chính là biểu ca cầu xin nàng!

Nếu huynh ấy không dám tốt với nàng thì nàng tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho huynh ấy.

Tiết thị không biết con gái đang nghĩ gì, chỉ có vẻ căng thẳng nhìn em mình.

không biết tại sao, bà không hề tin chuyện này.

Tiết Sĩ Văn nhú mảy, im lặng một lúc, song ông cảm thấy chắc không có gì thay đổi. "Chắc chắn. Bây giờ chưa đến, nhưng sợ là đang trên đường đến thôi. Hoặc là hán ta đang chuẩn bị quả gì đó, đến cầu người đầu chỉ nói miệng là được. Ngày trước hán ta bắt nạt hai mẹ con tỷ thế nào, trong lòng hán ta hiểu rõ."

Hồ Ngọc Uyển luôn tin cậu mình không có gì không làm được, gạt đầu, cắn một phát nửa cái bánh bao, bánh nhỏ hấp da mỏng thịt nhiều, ăn đến nổi khóe miệng chảy dầu xuống. Nhưng nó ngon thật, nhin đôi cả ba ngày nên nàng ta ăn như thể hổ đói.

Nhưng đám người này đến khi ăn xong bữa trưa vẫn không chờ được người đến cửa.

Tiết thị không có chắc như nịch như em trai, lên lút sai người đi hỏi tin. Chờ đến lúc Tiết thị nhận được tin sáng sớm Chu Thừa Vũ đã rời khỏi huyện Trường Châu, đi đến Phú Thành, bà vội vã chạy vào phòng báo cho Tiết Sĩ Văn.

Tiết Sĩ Văn rất tức giận, song bồng chốc, trong lòng ông hiện lên nỗi hoảng loạn.

Đây là Chu Thừa Vũ thực sự không sợ?

Nếu hán ta thực sự đến Phú Thành, hán ta lấy tự tin đâu ra?

Hay... hay hán ta biết gì rồi?

Bản thân ông ta làm gì, tất nhiên ông ta biết rõ. Tiết Sĩ Văn nghĩ đến nếu chuyện ông làm bị bại lộ, sau đó có kết cục gì, thì gương mặt cũng mang mấy phần hoảng sợ.

"Sĩ Văn, đệ sao vậy?" Tiết thị vì không biết chuyện nên bấy giờ trên mặt bà chỉ có vẻ hoang mang.

Tiết Sĩ Văn không có lòng dạ nào giải thích cho bà biết, ông ta hiện phải về Phú Thành gấp. Bất kể Chu Thừa Vũ có biết gì hay không, lần này ông ta nhất định phải hoàn toàn đánh gục hán ta, vừa được hả dạ, mà còn trừ khử được hậu họa về sau.

"không có gì." Tiết Sĩ Văn không muốn làm Tiết thị lo lắng, chỉ lắc đầu. "Chẳng qua đệ phải quay lại Phú thành ngay lập tức, đừng lo lắng, vấn đề này không lớn. Tỷ đừng quân bên Triệu gia kia nữa, trông chừng A Uyển đi, đệ giúp tỷ giải quyết bên đó." không có đồ gì mà dọn dẹp nên ông ta vội vã rời khỏi Hồ gia. Song, trước khi lên xe ngựa, ông quay lại nhìn Tiết thị đang lo lắng và Hồ Ngọc Uyển, mỉm cười thoải mái với họ. "Yên tâm đi, không có chuyện gì."

Tiết thị không nhìn được dặn dò: "Bất kể ra sao, đệ phải lo cho bản thân trước."

Tiết Sĩ Văn gạt đầu, nhưng sau khi lên xe ngựa, ông dặn dò tên tùy tùng: "Tiết Đạt, ta có việc giao cho ngươi làm, làm xong sáng mai trở về sớm."

Tiết Đạt cung kính đáp lại, "Lão gia, ngài nói ạ."

Tiết Sĩ Văn vẫy tay, gọi hán ta đến trước mặt, ghé vào tai thì thầm mấy câu. Tiết Đạt hơi ngạc nhiên, nhưng rồi hán ta bình tĩnh lại. Có vẻ như việc này không phải mới làm một, hai lần, gạt đầu không ngừng và đảm bảo.

Rốt cuộc cả trưa hôm nay Hồ Ngọc Nhu vẫn ngồi không yên, sai người mời Vũ huyện thừa đến.

Vũ huyện thừa đến thì đến, nhưng hần ta hơi ngạc nhiên: "Phu nhân, ngài có việc phân phó ạ?"

Hồ Ngọc Nhu nói: "Người có thể kể lại tình hình ngày hôm đó không? Đại nhân đi rồi, không hiểu sao lòng ta hơi hoảng loạn."

Vũ huyện thừa cũng đang hoảng đây, cũng không ghét vì người nọ là phận nữ, nhưng suy cho cùng phận nữ người ta vẫn là phu nhân của đại nhân. Hơn nữa, hiện nay, hậu viện của đại nhân còn tiếp khách từ Kinh Thành đến, người ta có thể không biết nhưng hần ta biết rõ đó đều là khách quý cả. Nếu họ có thể ra tay giúp đỡ đại nhân thì chắc chắn ngài ấy không sao nữa.

Vũ huyện thừa lập tức kể lại từ đầu chí cuối, nói năng cẩn kẽ.

Bởi vì lúc đó hần ta có mặt tại hiện trường, nên hiển nhiên khung cảnh khác với lời kể khô khan của Phương thị. Theo những gì hần ta nói, trước mắt Hồ Ngọc Nhu dường như hiện lên tình cảnh Tiết Sĩ Văn đến hôm qua. Người này là em trai của Tiết thị, chức quan cao hơn Chu Thừa Vũ một cấp, vì ra mặt cho Tiết thị nên tất nhiên thái độ ông ta không tốt đẹp gì.

Thậm chí thông qua lời kể của Vũ huyện thừa, cô có thể cảm nhận được sự khinh thường của Tiết Sĩ Văn, cảm nhận được sự cao cao tại thượng của ông ta. Thậm chí... sự khinh miệt của ông ta đối với Chu Thừa Vũ, Hồ Ngọc Uyển chỉ là một tiểu thư khuê các thông thường, nếu không có ai nhắc tới bên tai nàng ta, thì sao nàng ta có thể nói ra mấy lời Trung Thu đêm ấy.

Đó là lý do vì sao Chu Thừa Vũ sai sai trong đêm qua sao?

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65-2: Đó là đêm, gió mát thổi lên, Triệu Tịch Ngôn lặng lẽ thu dọn hành lý 2

Hồ Ngọc Nhu không thể không nhớ đến những lời của Hồ Ngọc Uyển. Sau ngần ấy năm, dù ở huyện Thường Châu cách rất xa Kinh Thành, nhưng vẫn còn những người nhục mạ khinh thường chàng vì nguyên cớ cha chàng như xưa. Tiết Sĩ Văn của ngày hôm qua, phải chăng ông ta cũng thể hiện thái độ kiểu đó?

Nhưng chàng ta quay về, không nói gì.

không, chàng nói, nói muốn cố gắng làm quan lớn, để cho cô làm phu nhân quan lớn.

Vậy thì khi bọn nàng vào Kinh Thành, dù có là vương phi nương nương cũng không dám không coi thường cô.

Hồ Ngọc Nhu đột nhiên cảm thấy mũi hơi chua. Người đàn ông này nhận nhin rất nhiều năm. Chàng sống ở huyện Thường Châu bé nhỏ, làm một Huyện Lệnh nhỏ bé nhiều năm như vậy, bây giờ bất chợt nảy sinh ý nghĩ đi lên, sợ rằng là sợ cô bị coi khinh, bị người ta khinh thường sao?

cô nào có tài cán gì mà được phần cảm tình như thế?

Cảm động lẫn đau lòng, Hồ Ngọc Nhu không kim được nước mắt. Để không phải thất lễ trước người ngoài, cô gắng gượng nói: "Ta đã biết, đã phiền Vũ huyện thừa rồi, để ta sai người đưa người ra cửa."

Thế nhưng Vũ huyện thừa vội la lên: "Phu nhân, đại nhân sợ là lúc này đang gặp nguy hiểm, ngài xem có nên... nên nói một tiếng với khách quý trong nhà?"

Hồ Ngọc Nhu khẽ run lên, nhưng không đồng ý ngay lập tức, "Ta nghĩ thử."

Vũ huyện thừa thất vọng rời đi.

Hồ Ngọc Nhu lau nước mắt, nhưng không ngay lập tức đi tìm Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều. Dù không biết nguyên tác đi nữa, chỉ cần nhìn vào thái độ của bọn họ với Chu Thừa Vũ, thì nàng cũng biết họ vốn không oán hận ghim thù chàng vì chuyện Chu tam lão gia.

Chuyện nàng có thể cảm nhận được, Chu Thừa Vũ dĩ nhiên càng cảm nhận rõ hơn. Song, bất luận chàng hờ hẹn hay kiêu ngạo, chàng vẫn khẳng khái không muốn dựa thế hầu phu và phu công chúa. Nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ, thì với tư cách là vợ của chàng, cô nên là người ủng hộ chàng nhất, nàng không mong muốn phạm vào nguyên vọng của chàng.

Trước khi đi, chàng ta không tỏ ra chút không yên lòng nào. Ngay cả Vũ huyện thừa cũng bảo chàng ta kỷ thực có thóp cả rồi, có lẽ chàng ta có thể giải quyết chuyện này một cách thỏa đáng?

Áp nỗi lo lắng xuống tận đáy lòng, Hồ Ngọc Nhu suy nghĩ một lúc, rồi gọi Tú Vân đến, bảo cô ta đi tìm Lô Quảng. Sau khi Tú Vân đến hầu hạ cô, Lô Quảng cũng được Chu Thừa Vũ trao quyền cho cô. Lần này, đại phòng và nhị phòng đến, Lô Quảng cũng giúp đỡ ít nhiều.

Lô Quảng đến rất nhanh.

Hồ Ngọc Nhu nói thẳng trọng tâm với hần, "Hiện trong nhà không còn chuyện gì gấp gáp cần người làm cả, người đi ra ngoài giúp ta một việc".

Lô Quảng cúi đầu, đáp một cách kính cẩn: "Phu nhân, xin ngài phân phó."

Hồ Ngọc Nhu nói: "Tiết Đồng tri đã đến huyện Thường Châu và hiện đang ở Hồ gia. Người đi chọn hai hạ nhân đáng tin trong phủ, hoặc ở ngoài cũng được, miễn là đáng tin. Từ giờ, người phải luôn nhìn chăm chăm vào Tiết Đồng Tri và Hồ gia. Bất kể bên kia có hành động nào, người cũng có thể đến báo cho ta, bất kể lúc nào đi nữa."

Chân trước Tiết Sĩ Văn rời khỏi Hồ gia, thì chân sau Hồ Ngọc Nhu đã biết.

Ban đầu, cô còn tưởng mình đang làm chuyện thừa, nhưng khi biết Tiết Sĩ Văn đã đi nhưng lại bỏ thiếp thân tùy tùy ở lại, thì ắt hẳn không hề đơn giản rồi, cô bèn dặn dò Lô Quảng cứ nhìn chăm chăm.

.

Đó là đêm, gió mát thổi lên, Triệu Tịch Ngôn lặng lẽ thu dọn hành lý.

Mặc dù thời gian vẫn còn sớm, nhưng nay y ở huyện Trường Châu nay không còn ý nghĩa gì nữa, còn chẳng bằng lên Kinh thích ứng sớm tốt hơn. Có khi lại có được hoàn cảnh yên bình đọc sách.

Cha thì chỉ tức giận hai ngày, cuối cùng vẫn coi trọng kì thi mùa xuân sang năm hơn, đã đồng ý cùng lên kinh với y. Chỉ còn lại mẹ... mẹ bắt đầu tuyệt thực kể từ hôm đó, thậm chí cha buồn lên tiếng đáp lại y. Y biết ý mẹ, rõ là muốn buộc ép đến Hồ gia nhận lỗi, hoặc thậm chí cưới lại Hồ Ngọc Uyển về đây.

Song, y không bao giờ có thể quay lại đường cũ. Tạm thời chẳng còn cách nào, thôi thì y lên đường sớm chút. đã không có y ở nhà, chẳng ai ép mẹ nữa, bên mẹ sẽ ăn thôi.

đi với y, chẳng qua là hai bộ đồ, vài cuốn sách, một bộ văn phòng tứ bảo, không còn gì nữa cả. Còn bạc à, y vẫn còn chút đỉnh còn dư do chép sách giúp người ta. Huống hồ, y còn có bạc thưởng do đậu giải Nguyên, và năm mươi lượng do bên tộc cha xuất ra. Miễn là cần kiệm, nhiều đó đủ rồi.

Y thu dọn hành lý của bản thân xong, thì đứng lên bước đến phòng cha mẹ. Ở trong đó hoàn toàn yên tĩnh, y nghĩ có lẽ cha đang đọc sách ngoài thư phòng, nên đứng trước cửa hô lên hai tiếng ‘nuơng ơi’, nhưng không nghe Hồ thị đáp lại, đành phải tự mình đi vào.

Y vốn cho là mẹ đang thu dọn hành lý cho cha. Song, khi bước vào cửa, y mới biết hóa ra đã làm xong rồi. Y ngược nhìn Hồ thị đang nằm trên giường, quay lưng với y, y thờ dài. "Nuơng à, mai con đi rồi. Con và cha đi rồi, nuơng ở nhà một mình nhớ tự chăm sóc bản thân cho cẩn thận."

Nước mắt của Hồ thị rơi tí ta tí tách. Mấy hôm rồi, bà không nói một câu, đi đến Hồ gia nhưng Hồ gia chỉ cho cô bước vào cửa lớn. Bà đây là tạo nghiệt gì hả, sinh ra một thằng ăn hại này?

Triệu Tịch Ngôn không nhận được câu trả lời, quay đầu muốn đi.

Hồ thị đột nhiên ngồi dậy, nhìn bóng lưng Triệu Tịch Ngôn nói: "Người nghe đây, nếu ngày mai người không đến Hồ gia cầu cứu mẹ tha thứ, không cưới hồ Ngọc Uyển về đây, thì chân trước người đi, chân sau ta liền kiếm sợi dây thừng, tự vẫn! Ta không sống nữa, dù sao sống cũng không có ý nghĩa gì!"

Triệu Tịch Ngôn không muốn quan tâm, nhưng y ra đến cửa vẫn dằn lòng không được, lạnh lùng nói thẳng mà chẳng hề quay đầu: “Nuơng cứ yên lòng đi, chân trước ngài đi, chân sau nhi từ thi xong từ kinh thành về, bất kể thi đậu hay rớt, nhi từ đầu đi theo nuơng cả."

Hồ thị ngăn người, rồi bà nhào lên giường, khóc nức lên.

Triệu Tịch Ngôn không nói gì nữa, đi thẳng.

Cả nhà họ Triệu trước giờ luôn ngủ rất sớm, nhưng hôm nay ảm ỉ ngủ hơi muộn. Vì những ngày qua cả nhà bị dẫn vật không ngừng nên vốn đã mệt mỏi, vừa lên giường ai nấy cũng chìm vào giấc ngủ sâu. Đến nỗi có người thổi thuốc mê qua song cửa sổ, còn vô tình đá đạp trúng miếng gối võ dưới chân cửa sổ, mà chỉ có Triệu Tịch Ngôn trẻ nhất nhà mơ mơ màng màng lật người một cái. Y cố chờ chút nhưng thấy ngoài nhà không có tiếng động, cứ ngỡ mình nghe lầm, thế là ngủ tiếp.

Tiết Đạt bên ngoài cửa sổ sợ hết hồn, hẳn đã núp dưới cửa sổ hơn nửa canh giờ. Chờ khi bên trong hoàn toàn tĩnh lặng, mới đứng dậy. Nghĩ nghĩ, lâu vậy rồi chắc mê hương đã có tác dụng. Tiết Đạt gõ cửa hai cái, chờ một lát, bên trong quả nhiên không có động tĩnh gì.

Lần này, động tác của hắn ta là mở cửa ra, sau đó lúi đống củi chất đống sau nhà Triệu gia lên, đặt ngay trước vách nhà rồi nhấc vò rượu tưới lên, cuối cùng là chấp tay trước ngực niệm câu a di đà phật, xong rồi móc từ trong ngực ra đá lửa, lửa cháy lên.

Thằng nhóc này đắc tội ai không đắc mà cứ phải đắc tội cháu gái đại nhân làm gì.

Giờ này đại nhân muốn hắn chết, mình cũng hết cách rồi.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Người còn cần ta thì cha mẹ ta chính là bị người hại chết!

Ngọn lửa bắt chợt bùng lên, vì là có khô, lại đổ thêm rượu, và chẳng mấy chốc, mặt Tiết Đạt bị lửa hong đỏ. Hắn vỗ tay trước ánh lửa một cái, rồi quay gót đi.

Vừa mới quay đầu, hắn bỗng thấy có hai người đứng sau lưng mình.

hắn leo tường vào đây, rõ là hai người này cũng vậy, vậy mà hắn ta không hề nghe thấy tiếng động! hắn tức thì thấy hoảng, không dám đánh trực diện, nhanh chóng chạy sang một bên nhằm chạy trốn.

Hai người này là hạ nhân Chu gia do Lô Quảng mang đến. Người cao và gầy được gọi là Đông Thịnh, người ục ịch tên là Đông Viễn. Mặc dù cả hai không biết võ, nhưng thắng ở chỗ thanh niên trai tráng khỏe mạnh có sức. Còn Tiết Đạt chỉ là một người bình thường, thế nên hai người trái phải đuổi theo, chẳng mấy chốc đã đè Tiết Đạt xuống đất.

Lúc này, Đông Thịnh mới vội vã nói với Đông Viễn: "đi cứu người, nhanh!"

Trước khi Lô Quảng rời đi, hắn đã nói với họ phải bắt tận tay kẻ tác quái, giờ gã đã bị bắt nhưng thế lửa cháy hơi đáng sợ. Song, trong chớp mắt, gió thu thổi qua, nhà họ Triệu thoáng cái lửa lan khắp hướng, ánh lửa ngút trời, cả sân sáng như ban ngày.

Đông Viễn chạy đến nhà bếp Triệu gia, nhắm mắt phá cửa xông vào, muốn lấy nước dập lửa. Lô Quảng đã dặn rõ, thiếu gia nhà này là biểu thiếu gia Hồ gia, chưa kể là giải Nguyên lang tân nhiệm mà còn là vị hôn phu trước của phu nhân, bất kể ra sao cũng không thể để y có chuyện được. Do đó, vốn là hắn vọt vào phòng của cha Triệu và Hồ thị, nhưng khi nhìn thấy hai người có gì sai sai, lập tức chạy đến phòng khác.

Người ngủ trong căn phòng này là Triệu Tịch Ngôn, Triệu Tịch Ngôn trẻ tuổi sung sức, nhưng lại ngủ quên bên song cửa sổ, có lẽ lúc sắp ngủ quên y còn chút ý thức nên mở toang hai cánh cửa sổ ra. Đến lúc có người nhắc y lên, ý đồ mang người ra ngoài, y mơ mơ màng màng mở mắt.

Ngọn lửa bên ngoài chiếu vào căn nhà sáng hơn cả ban ngày. Triệu Tịch Ngôn lập tức tỉnh phân nửa, song người thì tỉnh táo mà sức thì chẳng có, thậm chí muốn nói chuyện, thế mà lúc nguy cấp này chẳng thốt được tí âm thanh nào.

Y bị kéo ra ngoài, đặt dưới đất, chợt nghe thấy giọng nam nhân lo lắng. "Lâm sao giờ, lửa lớn quá, còn hai người già trong nhà, nhưng ...Nhưng đi vào thì chúng ta mới có cái bàn giao!"

Hai người họ chỉ là gã sai vặt, không có lòng dạ bán mạng ấy.

Đồng Thịnh nghe xong cũng hơi ngập ngừng, hần chặc chần không muốn mạo hiểm, nhưng hấp tấp kêu Đồng Viễn đi liều mạng thì không hay. Do dự một lúc, hần nói: "Thế thôi. Dù sao, thiếu niên này cũng cứu rồi, không phải không muốn cứu hai người già, là do chúng ta cứu không được, cũng không thể vì muốn có cái báo cáo mà liều cả mạng nhỏ của mình."

Đồng Viễn cũng nghĩ vậy, "Được!"

Vào giây phút này, Triệu Tịch Ngôn đã hoàn toàn tỉnh táo, vừa hay nghe được cha mẹ vẫn còn ở bên trong, lập tức cắn mạnh tay trái một cái, cắn đến khi mùi máu tanh thoang thoang mới thôi. Bấy giờ, y mới cảm thấy cơ thể mình dường như có chút sức lực, lao đảo đứng dậy.

"Ồ, người?" Đồng Viễn ngạc nhiên.

Triệu Tịch Ngôn phốt lờ hần ta, lao đảo chạy vào bếp, trong đó có một vạc nước đầy, mà y vừa gánh vào hôm qua. Y lao đầu vào vại nước, nước lạnh kích thích y, cũng làm cho tay y dần dần có sức, y bèn đổ lên người mấy gáo nước, lý trí xé toan vạt áo to ngâm vào nước rồi đắp lên mặt.

Nếu cơ thể bị bông thì vẫn ổn, nhưng nếu gương mặt bị hủy thì không làm quan được.

Thế là Đồng Nguyên biết y muốn làm gì.

Y rõ là muốn đi chết!

hần ta khó mà quyết định can hay không can, vội vã chạy ra nói với Đồng Thịnh, mắt thấy Triệu Tịch Ngôn sắp ra khỏi phòng bếp lên chính phòng, sốt ruột nói: "Phải làm gì đây, nếu y gặp chuyện, thì chúng ta gánh không nổi đâu!"

"Vậy, vậy mau ngăn y lại!" Đồng Thịnh vội đáp.

Bởi vì bên này đang bận chuyện Triệu Tịch Ngôn, sức khổng chế Tiết Đạt cũng nói dần. Tiết Đạt thấy có cơ hội, bèn đạp mạnh chân Đồng Thịnh, thừa cơ hần ta ăn đau, lẹ làng bỏ chạy.

"Ui da, đứng lại!" Đồng Thịnh vội hét lên.

Tiết Đạt nào nghe, cơ hội khó có được, nếu hần mà trốn không thoát thì coi như xong rồi! Lúc này, hần không kịp nhớ phải leo tường trở ra mà chạy thẳng ra cửa. Thời gian vẫn còn ngắn. Ngay cả khi người ta muốn đến đập lửa thì cũng phải một lúc nữa, mở cửa chạy thì thoát nhanh hơn.

Dù sao, hần không phải là người ở huyện Trường Châu. Chờ hần chạy về ở ở Phủ Thành rồi, dù bọn người này có nhận ra hần thì cũng có Tiết đại nhân ở đó, đâu thể cắn chết không tha, can bản bọn không thể bắt hần ta được.

Đồng Thịnh quay lại nhìn Đồng Viễn, vội vàng nói: "Người ngăn người lại, ta phải tóm thẳng ranh này mới được!"

Đồng Viễn buộc lòng phải đến can Triệu Tịch Ngôn.

Triệu Tịch Ngôn giật giật cánh tay hần ta, gương mặt vừa nóng này vừa giận dữ: "Tránh ra!"

Đồng Viễn ôm chặt y lại, "Triệu giải nguyên, lửa quá lớn, cậu vào là chịu chết đó!"

"Người còn can ta thì cha mẹ của ta chính là bị người hại chết!" Triệu Tịch Ngôn gần như gào thét.

Đúng vậy, đây là cha mẹ người ta, đâu có người làm con nào lại trơ mắt nhìn cha mẹ mình bị thiêu chết? Tay Đồng Viễn ôm lấy Triệu Tịch Ngôn thoáng lỏng ra, vô thức quay lại nhìn Đồng Thịnh. Thế là hần thấy, Đồng Thịnh bị Tiết Đạt hất tung xuống đất, bấy giờ mặt và bụng của Đồng Thịnh đang bị đạp liên tục.

Triệu Tịch Ngôn cũng nhìn sang, hất mạnh tay ra và nói: "Người còn không mau đi giúp! Đừng để hung thủ chạy thoát!"

Triệu Tịch Ngôn xông vào nhà, còn Đồng Viễn bị bỏ lại.

Nhìn vào ngôi nhà đang cháy rực, Đồng Viễn cắn răng, mặc kệ nó. Chỉ là khi hần quay người chạy về phía cổng, Tiết Đạt đã sớm cảnh giác, vút Đồng Thịnh sang một bên và chạy ra cửa.

"Đứng lại!" Đồng Viễn rống lên.

Tiết Đạt chạm vào cánh cửa, mở chốt cái cửa ra. Trước khi hần ta chạy ra ngoài, còn quay lại mỉm cười đắc chí.

Song, chờ hần ta ở ngoài cửa là một cây gậy đánh úp, lần lượt đánh xuống người hần ta.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66-2: Người còn cần ta thì cha mẹ ta chính là bị người hại chết!

"Lô quân sự!" Đông Viễn kích động kêu lên.

Lô Quảng không hơi đâu đáp lại, lo đánh liên tiếp vào chỗ hiểm của Tiết Đạt, đánh tới khi hắn ta không còn hơi đâu đỡ nữa mới cùng người sau lưng bước lên trói hắn ta lại. Mà lúc này, Tú Vân cũng dắt Vũ huyện thừa đến, sau lưng y còn kèm theo mấy sai dịch, đúng thời điểm đến nhận người.

"Phu nhân, sao ngài lại đến đây?" Thấy Tú Vân- vừa này thông báo cho y đến, trực tiếp đến đứng sau lưng Lô Quảng, Vũ huyện thừa tùy ý lướt qua, tức thì sợ đến biến sắc.

trên mặt Hồ Ngọc Nhu còn vẻ tức giận, ba phần vì Tiết Sĩ Văn muốn giết cả nhà họ Triệu, mà bảy phần còn lại là bởi vì Lô Quảng, hắn biết rõ Tiết Sĩ Văn sẽ ra tay với Triệu gia, vậy mà hắn ta không đi cứu người, lại còn hờn hờ chạy về hỏi cô muốn cứu người hay không. Điều này quả là... không trách được Chu Thừa Vũ lại không để hắn ta theo bên cạnh!

"Vũ huyện thừa, trước tiên chúng ta nên vào xem tình hình cái đã!" Hồ Ngọc Nhu thực sự lo lắng, nếu Triệu Tịch Ngôn cứ thế mà chết, thế cũng thật đáng thương.

Đoàn người bước vào sân.

Triệu Tịch Ngôn vẫn chưa ra, Đông Viễn lấp bấp kễ lại mọi chuyện, mặt Hồ Ngọc Nhu trắng bệch. Với trận hỏa hoạn lớn thế này, cậu ta lại trúng thuốc mê, vừa nghĩ thôi đã biết lành ít dữ nhiều! Nhưng, Đông Viễn không muốn đi vào cứu người, mà đám người đi theo Vũ huyện thừa nhìn vào thế lữa thế này, sợ là Hồ Ngọc Nhu chỉ vào bọn họ, thế là cả đám theo bản năng lùi lại.

Mà Hồ Ngọc Nhu không thể bắt người ta đi làm chuyện tìm chết.

Có điều cô đã đến, đã biết tình hình hiện tại của Triệu Tịch Ngôn, nhưng báo cô trông mắt nhìn Triệu Tịch Ngôn chết, thì cô không làm được. Bất luận có cứu được người hay không, dù sao cũng phải thử mới biết.

cô đánh giá thử sức lực của mình, mấy người họ Triệu hơi gầy, có lẽ cô đỡ ra được. Nếu tình hình nguy cấp quá, cô sẽ không cứu Hồ thị và cha Triệu, đẩy thẳng Triệu Tịch Ngôn ra ngoài là được.

Dẫu trong lòng cô nghĩ nhiều cỡ nào thì dưới chân không dám trì hoãn lấy một giây, xông vào phòng bếp. Vũ huyện thừa bên này còn không rõ chuyện gì, bên kia Tú Vân trong nháy mắt liền hiểu, phu nhân muốn xông vào cứu người! Nàng ta tức thì quay đầu trừng mắt Lô Quảng một cái, rồi cũng xông vào theo không chút nghĩ suy.

Tiếng nước ào ạt truyền ra, người bên ngoài còn gì mà không hiểu.

Khi Lô Quảng và Vũ huyện thừa chạy đến lối vào bếp, đã thấy cả Hồ Ngọc Nhu lẫn Tú Vân đều ướt sũng, để tránh hiềm nghi nên Vũ huyện thừa quay đầu đi, nhưng miệng nói: "Phu nhân, thế lữa quá lớn, ngài không thể mạo hiểm được!"

Lô Quảng thù nhìn chằm chằm vào Tú Vân. "... Tú Vân, nằng đừng đi, quá nguy hiểm!"

Tú Vân lơ lửng ta, chỉ nói với Hồ Ngọc Nhu: "Phu nhân, chúng ta đi!"

Phu nhân muốn cứu biểu thiếu gia Triệu gia, nằng đương nhiên không thể đứng nhìn. Có nằng đi cùng, phu nhân đỡ không nổi thì có nằng ở đó, chắc chắn có thể cứu được Triệu biểu thiếu gia ra.

Hồ Ngọc Nhu đi với nằng ta ra ngoài, khi ngang qua Vũ huyện thừa, cô bỏ lại một câu. "Vũ huyện thừa, người yên tâm. Hôm nay ở đây có rất nhiều người chứng kiến, là do chính ta chủ động, không liên quan gì đến người."

Thái độ của cả hai rất cương quyết. Cả Vũ huyện thừa và Lô Quảng đều biết rõ, hai người khuyên không nổi. Lô Quảng vì Tú Vân, còn Vũ huyện thừa vì Chu Thừa Vũ đã giao huyện nha cho y mà y lại để Hồ Ngọc Nhu mạo hiểm, thế là hai người đồng loạt hô lên: "Ta đi! Ta đi cứu người!"

Vũ huyện thừa và Lô Quảng đều cời áo ngoài ra, thấm nước, rồi nghe theo lời Hồ Ngọc Nhu, quần tẩm vài ướt lên mặt, xong rồi vội vã xông vào phòng. Mặc dù Hồ Ngọc Nhu không cần đi vào, nhưng vẫn đi theo đến cửa, ngay lúc này, có người ôm theo người lữa xông ra.

Vũ huyện thừa vội xông vào kéo người lao ra.

Là Triệu Tịch Ngôn và Hồ thị. Mấy sai dịch đã sớm mang nước lên, tưới lên bộ y phục đang bốc cháy của Hồ thị.

Triệu Tịch Ngôn vừa ra, đứng còn chưa vững. Tuy nhiên, sau khi thấy Hồ Ngọc Nhu và Tú Vân đỡ Hồ thị, y nhìn Hồ Ngọc Nhu bằng ánh mắt phức tạp, rồi quay đầu lại muốn đi nữa.

"Biểu muội, chăm sóc nương giúp ta."

Tú Vân vội nói: "Lô Quảng đã đi vào, chắc chắn sẽ cứu được cha ngài ra!"

Triệu Tịch Ngôn thoáng dừng lại, đôi mắt y nhìn thẳng vào cánh cửa phòng.

Chẳng mấy chốc, quả nhiên Lô Quảng cứu cha Triệu ra.

Đám sai dịch nhanh chóng tiến lên gội nước.

Cha mẹ đã được cứu, Triệu Tịch Ngôn thở phào nhẹ nhõm. Y vốn đang đứng, ngay lúc này lại ngã ầm xuống đất. Hồ Ngọc Nhu hết hồn, vội cúi xuống du y. Vừa đến gần, cô liền phát hiện ra vết máu loang lổ trên tay trái y. Dường như nghĩ tới cái gì, cô toan kéo tay áo y lên, thấy mấy vết dao cứa sâu trên đó, không ngừng tuôn máu ra.

Đây là do trúng thuốc mê, Triệu Tịch Ngôn lại sợ mình không tỉnh táo, đặc biệt cầm dao phay theo, lúc nào thấy mình không đủ tỉnh táo thì cho một dao. Để cứu được Hồ thị, cánh tay trái của y bị đâm không ra hình dáng gì nữa.

"Nhanh đi mời đại phu!" Hồ Ngọc Nhu ngơ ngác hét lên.

.

Mãi đến trưa hôm sau, Triệu Tịch Ngôn mới mở mắt ra. A Quỳnh chuẩn bị cố gắng gượng rút thuốc cho y, cô nàng thấy thế lộ vẻ mừng rỡ, nói: "Biểu thiếu gia, ngài tỉnh rồi? Tốt quá rồi, ngài mau mau mau uống thuốc, Ngộ đại phu nói, ngài hít thuốc mê quá nhiều, rất ảnh hưởng thân thể ngài đó."

Triệu Tịch Ngôn không nhắc nổi tay trái lên, tay phải y cầm bát thuốc, song lại ngăn người không uống.

"Cha và nương ta..."

A Quỳnh ngắt lời y. "Vẫn chưa có tính, nhưng ngài yên tâm đi, Ngô đại phu bảo không có nguy hiểm đến tính mạng."

Triệu Tịch Ngôn gật đầu, lại hỏi: "A Nhu đêm qua..." nói một nửa, y đột nhiên dừng lại, rồi sửa miệng: "Đêm qua, huyện lệnh phu nhân không sao chứ?"

Sao mà không sao được chứ. Đêm qua phu nhân không dắt nàng theo, nếu dắt nàng theo thì phu nhân nào cần đích thân cứu người chứ? Quần áo ướt đẫm giữa đêm, về đến nhà là sốt lên liền, nhưng mà phu nhân không cho nói.

"không có gì, phu nhân vẫn khỏe!" A Quỳnh nói. "Ồ, đúng rồi, gã giết người phóng hỏa nhà ngài đã khai rồi, gã ta là tùy của cữu lão gia Tiết Sĩ Văn. Nhưng hiện tại, không thể thăm tra xử lý gã ở huyện chúng ta được, phu nhân nói phải đưa gã về Phủ thành ngay lập tức, Vũ huyện thừa đã sắp xếp rồi."

Là mợ Tiết thị trả thù à?

rõ ràng là Hồ Ngọc Uyển không đứng trước. Y chẳng qua là không cưới Hồ Ngọc Uyển mà thôi. Vậy mà Tiết thị lại muốn mạng cả nhà ba người Triệu gia?

Triệu Tịch Ngôn cầm bát thuốc, uống ừng ực từng hớp lớn đến hết, lau miệng nói: "Vũ huyện thừa ở đâu, ta có thể đi chứ? Ta là đương sự trong vụ án này. Tốt nhất là đi chung với Vũ huyện thừa. A Quỳnh, người đi hỏi Vũ huyện thừa giúp ta một tiếng."

.

A Quỳnh trở về chính phòng, đang muốn kể lại cho Hồ Ngọc Nhu nghe thì ba người Lương Nguyệt Mai, Tạ Kiều và Tô thị kết bạn cùng đến. Ba người họ đều biết chuyện đêm qua, Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều đều lo lắng, còn Tô thị thì tâm trạng khá phức tạp.

Nàng ta thật sự không ngờ, chị dâu tuổi còn nhỏ mà có quyết đoán quá chừng!

Mà càng không ngờ, chị dâu nhỏ này quan tâm Triệu Tịch Ngôn đến thế.

Xem ra, đúng là trước đây nàng ta hiểu lầm rồi.

Thôi thôi, nếu đã là người một nhà, và bây giờ nàng ta cũng có con, không cần phải lo lắng chuyện gì nữa. Nếu thai này có thể sinh con trai, thì đến lúc đó nàng ta sẽ giúp nàng ấy một tay vậy, chữa trị cơ thể cho nàng ấy để nàng ấy có một đứa con bình thường.

Nếu như thai này là con gái, đây là con gái ...

Vậy thì đến lúc đó nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Rốt cuộc muội cũng biết tại sao tam đệ thích muội ấy rồi. 1

Bởi vì sốt, hai má của Hồ Ngọc Nhu ửng đỏ, vôi làn da trắng như tuyết của cô, thực sự là trong trắng lộ hồng, ướt át như quả đào. Nếu không phải vì môi trắng bệch khô khốc, bằng không chỉ nhìn vào gương mặt ấy, ai nghĩ được là bị bệnh thật.

Ánh mắt của Tạ Kiều dần dà từ gương mặt lướt xuống, lướt xuống bộ ngực nhô lên dưới tấm chăn mỏng manh. Nàng chua chát nghĩ: Người ta quả thật đẹp hơn mình.

Người ta không chỉ xinh đẹp hơn nàng, mà còn trẻ hơn nàng, tươi tắn và dịu dàng như một bông hoa nõn trước làn gió ba mai. Còn nàng... hàng so với hàng muốn vút đi, người so với người muốn tức chết, không bằng không so.

"Muội cũng thật là, sao đêm qua lại ra ngoài một mình? May mắn là không có chuyện gì, nhờ mà có nguy hiểm gì, còn không phải làm cho Chu Thừa Vũ đau lòng muốn chết." Nàng lên tiếng, ngồi ở cuối giường, nhoài mắt nhìn Hồ Ngọc Nhu. Nghĩ thầm: nàng ấy bất chấp hiểm nguy đi cứu người, chẳng lẽ Chu Thừa Vũ ảm đầu đơn phương tình nguyện?

Khi đó, Hồ Ngọc Nhu ba phần xúc động, bảy phần bị tức.

cô biết Chu Thừa Vũ không để Lô Quảng tiếp tục làm tùy tùng thiếp thân, là do hấn ta không trung thực trong chuyện Tú Vân. Nhưng chàng ta đưa hấn ta cho mình, chứng tỏ khả năng làm việc không hề kém. Nhưng mà hôm qua hấn ta quăng hai gã sai vặt ở lại Triệu gia, còn bản thân thì chạy về trung cầu ý kiến cô.

Vào thời điểm đó, chẳng phải nên đặt tính mạng con người an toàn quan trọng nhất sao?

Nếu không phải vì sự quyết đoán của cô, một bên đi theo hấn, một bên sai Tú Vân báo cho Vũ huyện thừa, thì sợ là chưa kể Tiết Đạt chạy mất dép mà cả nhà ba người Triệu Tịch Ngôn vui thấy trong biển lửa luôn ấy chứ. Chỉ là lúc này ăn ngay nói thật không được, dù là Tô thị hay Tạ Kiều, Lương Nguyệt Mai, các nàng đều hướng về Chu Thừa Vũ.

Hồ Ngọc Nhu cân nhắc, nói: "Ta chỉ cho là kẻ gian này rất quan trọng với đại nhân. Những hạ nhân hôm qua phải đi đều hơi lo mớ, ta nhất thời lo người chạy mất nên không nghĩ nhiều đến vậy." cô nhìn Tạ Kiều, nói: "Cảm ơn nhĩ tâu quan tâm. Sau này, ta sẽ không liều lĩnh như vậy nữa."

Tạ Kiều biết nàng ấy không nói thật, nàng ấy chẳng thể nào không chút lo nghĩ mảy người họ Triệu đó. Nhưng nhìn mặt tiểu cô nương nghiêm túc nhận lỗi, lời ra khéo miệng tức khác nuốt lại.

Tiểu cô nương còn nhỏ thế này, nếu chính nàng kết hôn sớm, có lẽ con gái cũng ngang ngang vậy rồi... Tạ Kiều nghĩ, thái độ cũng hòa hoãn lại, nói: "Đúng là nên vậy, chẳng phải trong nhà còn có tứ đệ sao, không thì còn có nhị ca muội ở đó, đâu cần đến nữ nhân chúng ta lao vào nguy hiểm."

Sau khi nghe những lời của Tạ Kiều, lòng biết ơn của Hồ Ngọc Nhu với nàng ta càng chân thành hơn. Lời này đúng là quan tâm cô thật, sợ cô gặp nguy hiểm. Bất luận là nhìn vào mặt

mũi của ai, tấm lòng này là thật.

cô vội vã gật đầu với Tạ Kiều.

Còn Lương Nguyệt Mai lại sờ rần cô, nói: "Trần hơi nóng, đã gọi đại phu đến xem chưa?"

Hồ Ngọc Nhu đáp: "không sao, ta đã sai nhà bếp nấu canh gừng rồi." Có lẽ là do biết Lương Nguyệt Mai giống như cô, đều đến từ hiện đại, nên đặc biệt gần gũi cô ấy, thái độ nói chuyện có phần không khách khí.

Kiểu gần gũi và ý lại này xuất phát từ nội tâm, tất nhiên Lương Nguyệt Mai cảm nhận được. cô ấy hơi bất ngờ. Suy cho cùng, Hồ Ngọc Nhu là con gái của một gia đình nhỏ, vậy mà khi ở chung với cô ấy, cô lại không lầy lòng hay thận trọng như Tô thị. Thay vào đó, cô ấy thảnh thơi có ảo giác như mình ở bên bạn bè thời hiện đại.

cô ấy đã rời xa xã hội hiện đại đã lâu, lâu lắm rồi. Nếu không phải năm đó có mở hai cửa hàng Trần Vị Hiến, trong cuộc sống của cô thì thoáng có món ăn hiện đại thì có lẽ cô đã quên mất mình không phải là người bản địa cổ đại.

Có điều, cô phải thừa nhận rằng, cảm giác Hồ Ngọc Nhu mang đến làm cô rất thích.

Giọng nói của cô ấy cũng ấm áp hẳn, nói: "Vây lát nữa muội phải để ý. Nếu muội uống canh gừng không có tác dụng, thì nhanh chóng gọi đại phu đến. Có Hân đại phu chúng ta dẫn đến, đang ngụ trong phủ, muội gọi ông ấy đến, hỏi thăm."

Vị Hân đại phu này chính là người được Lương Nguyệt Mai mời đến cho Chu Thừa Duệ. Sau khi ông ta đến, Tô thị đã có thai, nên chỉ mở đơn thuốc an thai mới. Bây giờ ông sống trong phủ, chờ mấy hôm nữa hồi kinh chung với mấy người Lương Nguyệt Mai.

Hồ Ngọc Nhu đang muốn đáp ứng, Tô thị đã cướp lời, "Đại tẩu nói rất đúng, hôm qua Tam tẩu bị lạnh, bây giờ mặt mày vẫn còn rất là đỏ. Ngoài việc uống canh gừng, tẩu nên chú ý giữ ấm, cảm thấy không ổn nên gọi đại phu ngay."

Trước đây, Tô thị gọi cô là đại tẩu. Bây giờ gọi Tam tẩu theo thứ tự nhà lớn. Trong lúc nhất thời, Hồ Ngọc Nhu chưa quen. Mà cái càng không quen hơn, là thái độ quan tâm trong lời nói của Tô thị, không giống nàng ta ngày thường.

Thất thần trong nháy mắt, Hồ Ngọc Nhu gật đầu. "Được, cảm ơn Tứ đệ muội nhắc nhở."

Nhìn thấy một cô bé như Hồ Ngọc Nhu lại nghiêm túc gọi Tô thị là Tứ đệ muội, Tạ Kiều không nhịn được cười. Đúng lúc này, nàng nhìn thấy A Quỳnh lén lút lén lút ở cửa, thế là vẫy tay gọi tới: "Tiểu nha đầu kia, đến đây!"

A Quỳnh nhìn xung quanh, thấy chỉ có mình cô nàng, đành đi qua.

"Thình an nhị phu nhân." cô nàng biết, mình không thể làm mất mặt Hồ Ngọc Nhu, vào cửa hành lễ ngay lập tức, rồi lần lượt thấy Lương Nguyệt Mai và Tô thị.

Hồi trước ở Hồ gia, A Quỳnh thuộc về nuôi thả, ngày thường đi tới đi lui với tiểu nguyên chủ. Tới khi qua Chu gia, cô nàng được Hồ Ngọc Nhu chỉ điểm vài câu, việc nhớ tới quy củ là bình thường, nhưng công năng cũng biết lễ mình hành không tốt. Ở Chu gia, gật đầu thì coi như xong chuyện, nhưng Tạ Kiều là thiên kim chân chính nhà cao cửa rộng, cái hành lễ này đương nhiên không lọt vào mắt rồi.

May mắn thay, Tạ Kiều chẳng để tâm đến mấy chuyện này, chỉ nói: "Người vừa lắm la lắm lét nhìn vào bên trong, có chuyện gì?"

Đương nhiên là có chuyện, nhưng có can hệ đến biểu thiếu gia, nàng có thể nói sao?

A Quỳnh không biết, lặng lẽ hướng mắt qua chỗ Hồ Ngọc Nhu.

Cả ba người trong phòng đều rất có ánh mắt, Tạ Kiều cũng hồi hận vì nhiều chuyện. Chỉ cần động não một chút là biết cơ sao A Quỳnh đến, hơn nữa còn không thể nói trước mặt bọn họ. Ba người không hẹn mà trong đầu liên nghĩ ra tên Triệu Tịch Ngón.

Nghe báo đêm qua trận hỏa hoạn rất lớn, nhà cửa Triệu gia bị cháy sạch.

Bây giờ cả nhà ba người họ Triệu đang ở trong phòng khách ngoại viện.

Hồ Ngọc Nhu nhìn sắc mặt ba người, chỉ muốn kéo A Quỳnh ra tản cho một trận. Cái tình hình này, bất kể A Quỳnh nói gì đi nữa, để cô không bị hiểu lầm, thì chỉ có thể bảo A Quỳnh nói ra.

"Đều là người nhà cả, không cần khách khí, có gì em cứ nói thẳng ra." cô nói.

A Quỳnh thấy cô cho phép nói, liền thành thật trả lời. "Biểu thiếu gia nghe nói Vũ huyện thừa phải nhanh chóng đến Phủ thành, ngài ấy nói rằng ngài ấy cũng nên theo, nô tỳ đến hỏi ý ngài. Nếu ngài đồng ý thì nô tỳ nhanh chóng đi nói lại cho Vũ huyện thừa ạ."

Vừa nghe nói việc này, Hồ Ngọc Nhu không kịp nghĩ bất kỳ điều gì khác. "Huynh ấy đã tỉnh? Bây giờ trông huynh ấy có ổn không?"

A Quỳnh đáp: "đã tỉnh, uống thuốc, nhìn không thấy có gì đáng ngại ạ."

Hồ Ngọc Nhu hiểu rõ trong lòng, ngay lập tức đưa ra quyết định. "Được, vậy thì em mau đi tìm Vũ huyện thừa, đưa huynh ấy qua đó."

A Quỳnh gật đầu đáp lại, khi cô nàng quay ra cửa, đột nhiên dừng lại. "Phu nhân, liệu Vũ huyện thừa không đồng ý thì sao? Nếu như không đồng ý, nô tỳ nên nói gì?"

Vũ huyện thừa không phải là một người hồ hồ, Triệu Tịch Ngón đi, tức là tội của Tiết Đạt có đầy đủ hết: nhân chứng vật chứng người đi hại. Chỉ cần Vũ huyện thừa cạy miệng được Tiết Đạt, với cái thân phận tỳ tùng thiếp thân của Tiết Đạt thì có thể cắn Tiết Sĩ Văn máu chảy cùng mình rồi.

"sẽ không, điều này tốt cho Đại nhân, ngài ấy sẽ đáp ứng." cô nói.

A Quỳnh vội vã chạy đi, Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều đều cảm thấy có gì sai sai.

Hai người đều biết Chu Thừa Vũ gấp rút đến Phủ thành, nhưng không biết ý đi làm gì. Vừa nãy nghe Hồ Ngọc Nhu nói xong, nghĩ thế nào cũng thấy chuyện đi này Chu Thừa Vũ gặp hiểm nguy.

Tạ Kiều dứt khoát hỏi: "Tam đệ muội, Chu Thừa Vũ đi Phù thành làm gì thế?"

Tạ Kiều quan tâm, nhưng Hồ Ngọc Nhu có phần do dự.

"Muội nói đi, chuyện này có gì không thể nói? Hay có liên quan đến công sự, Chu Thừa Vũ không cho phép muội nói?" Tạ Kiều là người nóng tính, Hồ Ngọc Nhu không trả lời ngay lập tức, chân mày nàng đăđựng cả lên.

Tiết Đạt đúng là xuống tay độc ác với cả nhà ba người họ Triệu, mà lòng dạ Tiết Sĩ Văn tàn nhẫn như vậy, sẽ không thừa dịp Chu Thừa Vũ chỉ dẫn theo mỗi Bùi Thanh mà dùng thủ đoạn nham hiểm gì đó chứ? Nếu là lúc trước, có lẽ Hồ Ngọc Nhu im im không nói, nhưng bây giờ căn cứ vào việc làm của Tiết Đạt, cô thực sự không dám mạo hiểm.

cô qua loa kể lại chuyện xảy ra.

Tạ Kiều nghe xong nhất thời nổi con tam bành, chỉ vào Hồ Ngọc Nhu mà nói lớn: "Người, người đồ ngốc mà! Chuyện đến mức này mà còn giấu giếm không nói ra, Chu Thừa Vũ là người chứ có phải thần đâu, người cứ yên tâm về y như vậy à?" Nàng ta tức đến mức sắc mặt đỏ ối, đi tới đi lui trong phòng, rồi nói với Lương Nguyệt Mai: "Nguyệt Mai, không được, không thể để người nhà chúng ta bị bắt nạt như vậy được! Dù sao chúng ta không có gì để làm, về Phù thành đi!"

Hồ Ngọc Nhu bị Tạ Kiều nói thế, sắc mặt dần dần trắng bệch, hốc mắt dần dần ửng đỏ. cô nghĩ tới lời Tạ Kiều nói, Chu Thừa Vũ là người chứ không phải thần, trong lòng bỗng hơi hối hận. Nhưng lúc này, cô vẫn vội vàng lắc đầu trước khi Lương Nguyệt Mai mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67-2: Rốt cuộc muội cũng biết tại sao tam đệ thích muội ấy rồi. 2

"Nhị tẩu, tẩu..."

Tạ Kiều nhú mày sít sao, "Người còn muốn cãi ta?"

Nàng đã gắng gượng để không thốt ra mấy lời khó nghe, nhưng nhìn vào mắt Hồ Ngọc Nhu có vẻ khôngđúng. Chẳng lẽ nàng ta cảm thấy Chu Thừa Vũ đoạt lấy nàng ta, nên ngóng trông Chu Thừa Vũ gặp bất trắc, để nàng ta quay về gà cho biểu ca nọ?

Nếu vậy, thì thật không đáng thay cho Chu Thừa Vũ!

Lương Nguyệt Mai vẫn luôn nhìn hai người. Lần này, Lương Nguyệt Mai thấy Tạ Kiều tức điên, cô ấy mới bước lên án người người xuống, "Sao tỷ cứ động cái là nổi giận vậy, chúng ta nóng ruột nhưng tam đệ muội còn gấp hơn chúng ta rất nhiều, tỷ bình tĩnh chút đi."

Tạ Kiều cắn bản không bình tĩnh nổi, nàng há miệng muốn đáp lại.

Lương Nguyệt Mai nắm chặt tay nàng ta, nhìn Hồ Ngọc Nhu, nói: "Tam đệ muội là theo ý của tam đệ. đã nhiều năm thế rồi, tỷ đã thấy tam đệ chủ động mở miệng với chúng ta bao giờ không?"

Đúng là chưa từng.

Tạ Kiều ngớ người, Tô thị cũng nhìn qua.

Lương Nguyệt Mai nhìn bộ dáng của Hồ Ngọc Nhu, biết rõ nàng ấy không phải không lo lắng, thậm chí cô nàng có vẻ hối hận rồi, nhưng đó là vì Chu Thừa Vũ nên không thể nào không cản ngăn các nàng lại. Chẳng trách Chu Thừa Vũ thích nàng ấy, nàng ấy hiểu và ủng hộ tám lòng Chu Thừa Vũ, sợ là trong lòng nàng ấy đang bứt rứt không yên biết bao?

"Bản thân tam đệ chưa hề mở miệng với chúng, rồi lại âm thầm đi khỏi, điều đó chứng tỏ đệ ấy khôngghi vọng tam đệ muội nói với chúng ta." Lương Nguyệt Mai nói, nhớ về sự vương mắc giữa các thế hệ trước nhà họ Chu, cũng hơi buồn lòng thay Chu Thừa Vũ, "Tam đệ có ý tưởng riêng, có sự kiên trì của riêng mình, đệ ấy..."

Tạ Kiều ngất lờ cô ấy. "Đã bị người ta ức hiếp tới mức đó. Nếu người ta có lòng dạ hiểm độc như với người nhà họ Triệu thế kia, cả mạng còn không còn thì nói gì tới ý tưởng, kiên trì chứ?"

Tạ Kiều là người có tính tình như vậy, sinh ra đã có xuất thân cao quý, chưa từng sa cơ vào cõi đời vất vả gian truân, nên nào hiểu được tâm trạng bi khổ của người khác. Dưới góc nhìn của nàng ta, có một cơ hội tốt, có một cơ hội để giải quyết vấn đề một cách dễ dàng, vậy thì dứt khoát là xong..

Lương Nguyệt Mai thoát cái vui vẻ. May mắn thay, năm đó tỷ ấy và Chu Thừa Vũ không thành, bằng không thì hai người bất đồng quan điểm, không hợp thì tệ lắm.

Bởi vì hai người có cảm tình chị em tốt nhiều năm nên Lương Nguyệt Mai không để tâm Tạ Kiều lắm, chỉ nói với Hồ Ngọc Nhu: "Vậy thì, ta bảo nhị đệ về Phù thành ngay, nếu một mình tam đệ có thể giải quyết vấn đề, thì không cần nhị đệ ra mặt. Nếu tam đệ thực sự gặp nguy hiểm, thì bảo nhị đệ ra mặt, muội xem có được không?"

Hồ Ngọc Nhu có phần cảm động, nhưng nhiều hơn là hổ thẹn.

Mặc dù Tạ Kiều và Lương Nguyệt Mai có thái độ khác nhau, nhưng thực tế cả hai đều đang giúp Chu Thừa Vũ. Lương Nguyệt Mai nói thế kia là bởi vì nguyên cớ ở cô, thực ra cô cũng thấy mình hơi quá phận. một mặt cô không muốn làm tổn thương lòng kiên trì của Chu Thừa Vũ, mặt khác, cô càng khôngmuốn Chu Thừa Vũ gặp bất cứ nguy hiểm nào.

cô kim không được ửng đỏ mặt, nhưng tại thời điểm này, bất kỳ lời nào nói ra cũng có vẻ dư thừa, côchỉ có thể nói: "Đại tẩu, cảm ơn tẩu! Cảm ơn tẩu!"

Lương Nguyệt Mai khẽ mỉm cười. thật ra, cô ấy cũng rất vui, vui mừng cho Chu Thừa Vũ có thể lấy được người vợ tốt thế này. Như vậy thì Chu Thừa Lăng có thể yên tâm thật rồi, Tô thị hiện đang mang thai, Chu gia tam phòng ai ai cũng sống tốt.

Sau khi đi khỏi chỗ Hồ Ngọc Nhu, Tạ Kiều vẫn còn không hài lòng với cách làm của Lương Nguyệt Mai. Bởi vì vừa nãy có Tô thị vẫn ở đó nên nàng cố nhịn nghiêm mặt không lên tiếng.

Vẫn là Lương Nguyệt Mai chủ động nói chuyện với nàng ta. "Thông qua thái độ nhìn nhận của Tam đệ muội hôm nay, rốt cuộc muội cũng biết tại sao tam đệ thích muội ấy rồi."

Quả nhiên, Tạ Kiều lập tức bị dòir sự chú ý, "Tại sao?"

Lương Nguyệt Mai nói: "Tam đệ muội chờ tam đệ, không chỉ vì nàng bảo vệ yêu thương đệ ấy, mà muội ấy còn hiểu lòng của tam đệ, hiểu sự kiên trì của đệ ấy, sẵn sàng để chính mình sợ hãi không yên cũng ủng hộ chỗ suy nghĩ của đệ ấy. Tạ Kiều, điểm này, thực ra tỷ làm không được đâu. "

Tạ Kiều không hé môi.

Nàng ta đúng thật không làm được, nhưng điều này quan trọng sao?

Lẽ nào Chu Thừa Vũ không phải yêu sắc đẹp Hồ Ngọc Nhu?

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhớ lại công chúa Tạ Viện, là con gái của nhị thúc đảm nhiệm. Mặc dù hiện tại không chính thức khôi phục thân thế, nhưng cũng đã đổi tên thành Lương Viện- đối thủ mộtmắt một còn với nàng ta năm xưa. Nàng không quanh co, nói: "Vậy còn năm xưa, Chu Thừa Vũ còn thích Lương Viện đó, chuyện đó nên giải thích thế nào?"

Lương Nguyệt Mai tiếp tục đả kích Tạ Kiều "nói thật, chỉ cần nhìn vào thái độ của Viện tỷ nhi với phu quân đã mất thì biết nàng và tỷ khác nhau liền. Chẳng qua nếu hai người họ bên nhau thật, đâu ai biết được tương lai tốt hay xấu. Nhưng khi đó Chu Thừa Vũ vẫn còn là chàng thiếu niên 16 17 tuổi vắt mũi chưa sạch, thời điểm mới tình đầu, ở đâu ra nhiều toan tính đến thế?"

Tạ Kiều hừ lạnh, "không so được với nhan sắc của tam đệ muội, ta nhận, nhưng Lương Viện, ta kém với nàng ta chỗ nào?"

Lương Nguyệt Mai cười cười, không nói gì.

Tạ Kiều tức giận đến mức dừng chân lại, lại không dám làm gì, sợ tổn thương đến bảo bối trong bụng. Nàng ta chỉ nhìn Lương Nguyệt Mai một hồi lâu cũng không thấy Lương Nguyệt Mai đồ dành nàng ta. Nàng ta hết cách đành phải nhăn mũi, nói với giọng vô cùng tội nghiệp: "Được rồi, ta thừa nhận, ta thừa nhận còn không được sao! Vẫn là Chu Thừa Hồng tốt nhất, chàng ta thấy ta tốt nhất!"

Lúc này Lương Nguyệt Mai mới nói: "Thế nên, tỷ đối đãi thật tốt với tam đệ muội đi, cũng vui vẻ thoải mái sống cuộc sống của mình đi."

Mà nơi khác, Tô thị ở lại. Nàng ta cũng như Tạ Kiều, thực sự cảm thấy cách làm của Hồ Ngọc Nhu không đúng. Nhưng bây giờ Lương Nguyệt Mai bảo Chu Thừa Hồng đến Phủ thành rồi, nghĩ nghĩ chắc không có chuyện gì xảy ra nên nàng ta không cần nói thêm gì nữa.

Hồ Ngọc Nhu buồn bực tự hỏi tại sao nàng ta còn ở lại, "... Có chuyện gì à?"

Tô thị đã học dáng vẻ Lương Nguyệt Mai, đến sờ trán Hồ Ngọc Nhu. Dưới cái sờ của nàng ta, Hồ Ngọc Nhu run lên, nàng ta cũng cảm thấy hơi xấu hổ nên rút tay lại, nhất thời vẻ bối rối hiện lên mặt. "khôngcó gì, ta chỉ cảm thấy cơ thể tẩu đường như không được tốt lắm, muốn dặn dò tẩu nên dưỡng bệnh cẩn thận."

Mặt trời mọc đằng tây thật rồi à.

Hồ Ngọc Nhu cảnh giác trong lòng, ngoài mặt thì gật đầu với vẻ hững hờ. "Ta sẽ, cảm ơn."

Tô thị cũng biết những gì mình nói, mình làm ngày trước, giờ tự nhiên muốn bù đắp nhưng hai người dāsóm làm ầm ĩ, ngã bái. Tiểu cô nương tâm cao khí ngạo không chịu cúi đầu, nên nàng đành phải cúi đầu vậy. Mặc dù nàng thấy hơi mất cân bằng, nhưng ngẫm lại, từ lúc bắt đầu nàng đã hiểu lầm người ta, phóng thích ác ý người ta trước.

Sau đó... nàng nhìn vào bụng Hồ Ngọc Nhu, theo bản năng sờ bụng mình. Ngoài trừ việc hại đứa bé thứ hai của Thanh di nương thì nàng chưa từng hại ai khác. Nàng hiện đang có mang, lại nghĩ tới nhờ mà Hồ Ngọc Nhu mang thai, chẳng biết nàng ấy sẽ sinh ra thứ gì, lòng nàng bỗng thấy có chút khó chịu.

"Tẩu hiện đang còn nhỏ, nên chăm lo cơ thể cho tốt, con thì một hai năm nữa cũng được." Tô thị nói, kể đó nàng nhớ lại hồi trước mình bảo Hồ Ngọc Nhu không muốn sinh con thì nên nạp thiếp cho Chu Thừa Vũ, nhất thời mặt không kìm được nóng ran, "Vậy ta đi đây, tẩu nghỉ ngơi cho tốt."

thật là chẳng hiểu gì cả.

Chẳng lẽ nàng ta đang mang thai, vì vậy không muốn cô cũng có thai à?

Sợ chuyện nhà không ai lo, hay sợ cô sinh con trai trước?

Hồ Ngọc Nhu nghĩ lung tung một hồi, cũng không để chuyện này trong lòng.

.

Phủ thành bên này, Tiết Sĩ Văn đến tận trưa ngày hôm sau mới gặp được Chu Thừa Vũ. Hai người chạm mặt trước cửa nhà môn, vì đêm qua không cầu kiến được Tri Phủ -Đồng đại nhân nên lúc này nhìn thấy Chu Thừa Vũ, ánh mắt ông ta ẩn giấu sự thù hận.

Chu Thừa Vũ dẫn theo Bùi Thanh, vẫn hơi gật đầu với ông ta, hành lễ như thường lệ.

Tiết Sĩ Văn lạnh lùng nói: "Chu đại nhân thật là rất tài tình!"

Chu Thừa Vũ thờ ơ đáp: "Hạ quan không dám, có điều, đa tạ đại nhân khen ngợi."

Ai khen người hả?

Mặt mũi ở đâu?!

Tiết Sĩ Văn tức giận đến nổi cơ mặt ông ta run rẩy.

Vào cửa, trông thấy Đồng đại nhân, vì tối hôm qua, Đồng đại nhân chỉ gặp Chu Thừa Vũ, biết rõ việc làm mờ ám của Tiết Sĩ Văn nên lần này thấy Tiết Sĩ Văn trở nên không cho sắc mặt tốt như trước.

"Tiết đồng tri, bộ khoái của huyện Trường Châu bị bắt, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?" Ông ta dithăng vào vấn đề..

Tiết Sĩ Văn và Chu Thừa Vũ cùng hơi đổi sắc mặt.

Tiết Sĩ Văn thì phản chấn, còn Chu Thừa Vũ sa sầm trong lòng.

Tác giả có lời muốn nói:

Tôi muốn nói về Tô thị, có một số em gái nói mình không hiểu sự thù địch của Tô thị với Nhu Nhu.

thật ra không hiểu, cũng coi như là một điều tốt, nói rõ là xung quanh bạn không có người nào như vậy.

Bên cạnh tôi cũng không có người xấu xa như vậy, nhưng vẫn có một loại người. nói chung bình thường rất tốt với bạn, cũng sẵn sàng giúp đỡ bạn, nhưng tiền đề là bạn không được sống tốt hơn cô ấy, cũng không được xuất sắc hơn cô ấy.

Nếu bạn sống tốt hơn cô ấy, xuất sắc hơn cô ấy [coi là xuất sắc hơn cô ấy, nói cách thô tục như là đột nhiên lương cao hơn cô ấy, hoặc đã gặp phải điều gì đó tốt đẹp] cô ấy sẽ không chịu được, không chỉ xia xối trước mặt bạn, thậm chí còn nói xấu sau lưng bạn.

Bên cạnh tôi thì có một người như vậy. Tôi mở rộng tư duy suy nghĩ một hồi. Sau đó, tôi cảm thấy Tô thị thứ nhất là do bị ảnh hưởng từ hoàn cảnh sống khi còn là thiếu nữ. Thứ hai là cô ta sau khi gả chồng mãi không có con. Thứ ba là do thứ nhất nữa là Nhu Nhu mới qua cửa đã muốn cướp quyền quản gia của cô ta, thứ hai nữa là nhờ may Nhu Nhu sinh con trai trước thì có thể tương tượng địa vị của cô ta ở nhà sẽ [Mặc dù những người khác sẽ không nghĩ vậy, nhưng mà môi trường sống và giáo dục khi còn nhỏ biểu thị ra cô ta coi như xong đời rồi].

thật ra, tôi không phải không thấy Tô thị đáng thương, nhưng tôi cảm thấy rằng bởi vì bản thân mình đáng thương mà muốn hại người khác, hận người khác.

thì điểm này rất là không đúng.

Về phần kết cục của cô ấy, hiện tôi vẫn chưa nghĩ ra nên giải quyết ra sao, chỉ có thể nói đi theo cốt truyện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Không xong thật, thì giết phắt hẳn đi, xem thử còn ai dám nhiều chuyện nữa!

Trong phòng khách ngoại trừ Chu Thừa Vũ và Bùi Thành, chỉ có Đồng tri phủ và Tiết Sĩ Văn.

Đồng tri phủ đã chọn hỏi Tiết Sĩ Văn ngay lúc này. Rất rõ ràng, ông muốn giải quyết chuyện theo cách riêng tư. nói khó nghe chút, chính là ông muốn bao che cho Tiết Sĩ Văn. Cho dù hôm qua ông đã cảm phần đáng trách sau khi biết được chân tướng, nhưng giây phút này, ông lựa chọn mở miệng đã hoàn toàn phơi bày ý đồ của mình ra.

Chu Thừa Vũ cố giữ bình tĩnh, không nhìn Tiết Sĩ Văn. Nhưng ánh mắt sâu thẳm của y chiếu thẳng vào Đồng tri phủ.

Đồng tri phủ chợt dạ, vội vã đảo mắt đi.

Ông ấy khác với Tiết Sĩ Văn từ tầng dưới cùng bò lên. Mặc dù ông làm quan do trải qua thi cử, nhưng trước đây ông là một công tử thế gia. Có câu nói thế này: trước cửa Thừa tướng là quan thất phẩm, tuy xuất thân Chu Thừa Vũ khó tả, giờ lại trông có vẻ vô dụng, nhưng suy cho cùng y vẫn mang họ Chu.

Hiếp đáp trên đầu y thật, Chu gia Kinh Thành sao có thể khoanh tay đứng nhìn.

Huống hồ, y thực sự bất tài chẳng?

Chỉ cần nhìn vào sự phát đạt cực năm sau hơn hẳn năm trước của huyện Trường Châu là thấy, ngoại trừ vụ án giết người lần này, thì không còn chuyện lộn xộn lớn nào khác, nhiều đó đã đủ chứng tỏ y là người có bản lĩnh thật sự.

Nhưng ông cũng không thể cứ thế giao Tiết Sĩ Văn ra được.

Tiết Sĩ Văn là cánh tay đắc lực của ông, tương đương với thể diện của ông. Nếu chỉ một huyện lệnh như Chu Thừa Vũ đến nói mấy câu, ông đã giao người ra, vậy thì thể diện ông ở đâu chứ? Mai sau, còn có ai nghe theo ông, giúp ông làm việc nữa?

Do đó, chỉ có thể chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

Về phần Tiết Sĩ Văn dám làm bậy sau lưng ông, ông tất nhiên muốn trừng trị rồi.

Nhưng đó không phải là lúc này, vừa bị người ta tìm đến cửa mà sợ đến mức cuồng quít trừng trị một phen.

Tiết Sĩ Văn lại không nhận ra được bất mãn của Đồng tri phủ đối với mình. Ông ta chỉ cho là Đồng tri phủ cũng như ông ta, đều đều không vừa mắt Chu Thừa Vũ. Vậy thì, lần này là cơ hội để ông ta giải thích vấn đề này thật tốt, sau đó chuyện trôi vào dĩ vãng.

Ông ta khinh khi nhìn Chu Thừa Vũ rồi bước lên một bước, kính cẩn hành lễ với Đồng tri phủ. "Đại nhân, nói đến chuyện này, hạ quan cảm nhận sâu sắc không có mặt mũi nào gặp ngài nữa. Hạ quan vốn là người huyện Trường Châu, nhưng không ngờ được đám bộ khoái huyện Trường Châu đến Phủ thành, ấy vậy mà từng kẻ từng kẻ lại như phường giật cướp lưu manh. Chúng bắt người thì chẳng ra nhiều sức, mà lại tổn sức thay nhau đập phá hàng chục cửa hàng, thiệt hại gây ra khó mà ước tính! Mấy ngày nay hạ quan ra ngoài, mới tạm thời làm an lòng những cửa hàng đó. Chi không ngờ là hạ quan có lòng tốt đến huyện Trường Châu gặp Chu tri huyện, vậy mà Chu tri huyện..."

một câu cổ tình nói không hết, nhưng ý không nói cũng hiểu.

Đồng tri phủ nói với vẻ ngạc nhiên: "Còn cái này nữa?"

Tiết Sĩ Văn thở dài: "Ôi, thân là người huyện Trường Châu, hạ quan thực sự không muốn nói!"

Đồng tri phủ trầm hải lòng. Tiết Sĩ Văn không hổ là phụ tá theo ông nhiều năm. Lời này câu này, vừa có tình vừa chiếm lý, ngay cả Chu Thừa Vũ cũng không nói được nữa rồi.

Ông ấy đang trầm ngâm thì nghe Tiết Sĩ Văn nói tiếp: "Hạ quan thân là người huyện Trường Châu. Bộ khoái huyện Trường Châu gây ra vụ việc này, hạ quan cũng có trách nhiệm. Đại nhân, hạ quan sẵn sàng trả một nửa số bạc để bù đắp thiệt hại cho các cửa hàng đó. Kính xin đại nhân mở một con đường cho đám bộ khoái huyện Trường Châu, tha cho bọn họ một lần."

Đồng tri phủ sáng mắt lên, trên gương mặt nhất thời lóe lên niềm vui. Bất đắc dĩ phải kìm nén lại, ông quay sang nhìn Chu Thừa Vũ, "Thừa Vũ này, ngươi thấy điều này..." Khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng của Chu Thừa Vũ, giọng ông đột ngột dừng lại, song, trong lòng ông tức thì dâng lên chút bất mãn, nghĩ khi cũng nặng nề: "Thừa Vũ, ngươi thấy thế nào?"

Chu Thừa Vũ cuối cùng cũng thờ ơ liếc qua Tiết Sĩ Văn, rồi nói ngay: "Hóa ra Tiết đồng tri là người huyện Trường Châu. Hạ quan ở huyện Trường Châu chín năm có hơn, đến nay mới nghe nói lần đầu. Chỉ biết ai ai cũng ngóng trông quê nhà được tốt, vậy mà không biết có một số người thì luôn mồm bảo quê nhà không tốt, cuối cùng lại dựa vào quê nhà mà thể hiện bản thân." Những lời khách sáo mà Tiết Sĩ Văn nói, muốn bao nhiêu hay ho thì có bấy nhiêu hay ho, còn lời Chu Thừa Vũ chỉ nhằm vào chỗ hiểm, có thể nói muốn khác nghiệt bao nhiêu thì có khác nghiệt bấy nhiêu. "Lời khác không dám nói, nhưng hạ quan đã nhậm chức hơn chín năm, xem như là hiểu tường tận dân chúng huyện Trường Châu. không dễ cập đến phong tục dân chúng thuần phác, bách tính an cư lạc nghiệp, chỉ đề cập đến đám bộ khoái này thôi, mỗi một người đều có một trái tim gắn liền với dân chúng, một lòng vì dân, không bao giờ có tình làm tổn hại đến một hào* nào của dân!"*hào là 1/10 của 1 đồng tiền.

Tiết Sĩ Văn từng mắt, cả giận nói: "Thế nào, Chu đại nhân là nghĩ ngờ bản quan nói dối sao?"

"Hạ quan không dám." Chu Thừa Vũ nói, "Rốt cuộc có nói dối hay không, Tiết đại nhân hiểu rõ trong lòng, đám bộ khoái huyện Trường Châu và các chủ cửa hàng Phủ thành cũng rõ ràng! Nếu Tiết đại nhân không thẹn với lương tâm, thì có thể gọi người đến đối chất, ai đúng ai sai, vừa hỏi liền biết."

"Chu Thừa Vũ!" Tiết Sĩ Văn giận dữ, giậm chân một cái thật mạnh.

Chu Thừa Vũ không nhìn ông ta, mà nhìn Đồng tri phủ và nói: "không biết là Tiết đại nhân thẹn quá hóa giận hay là sợ chân tướng bị bại lộ mà không muốn gọi người đến đối chất. Đồng đại nhân, ngài muốn tra đến cùng hay muốn nghe lời nói một bên của Tiết đại nhân, rồi đổ đại tội danh này lên đầu đám bộ khoái huyện Trường Châu giao cho ta?"

Đồng đại nhân giận đến nổi ngực ông phập phồng liên tục, trong lúc nhất thời nói không ra lời.

Tên Chu Thừa Vũ này, cái kiểu bức ép này, cái bộ dạng đó như kiểu ông bên này mà dám gạt đầu, y bên đó sẽ hướng chỗ cao hơn mà vạch tội. Nhưng mà ôi, y là người của Tam phòng phủ Uy Viễn Hầu Kinh Thành, cũng không phải là huyện lệnh nhỏ nhoi không cửa không nẻo, y rõ là có cách đưa tin lên trên.

Đến lúc đó thật, thì vấn đề không còn ở thể diện nữa, mà bản thân ông bị kéo xuống đó.

"Tất nhiên phải tra đến cùng!" Đồng tri phủ tức đến nổi đứng dậy, "Tra! Người đâu, đi kiểm tra các cửa hàng, sau đó đưa tất cả những người phụ trách các cửa hàng đến đây đối chất!"

Gương mặt Tiết Sĩ Văn hoàn toàn trắng bệch.

"Đại nhân..." ông ta vội hét lên, nhưng đón nhận lại là vẻ mặt hằm hằm của Đồng tri phủ, ông ta đành ngừng cự lại.

Đồng tri phủ mặc kệ hai người, nổi cơn thịnh nộ muốn rời đi.

Tiết Sĩ Văn hoảng loạn, các cửa hàng đích thực bị đập, nhưng là ông ta sai người đi đập. Đám người đó bị ông ta uy hiếp nên không dám không nghe theo, nhưng nếu họ thực sự bị mang ra công đường thẩm vấn, họ thấy được có người làm chỗ dựa cho họ. Họ chắc không ngoan ngoãn như vậy nữa.

Song, Đồng tri phủ dường như không muốn giúp ông ta.

Ông ta thực sự không nghĩ ra, chỉ một tên Chu Thừa Vũ nhỏ nhoi, chỉ có mấy câu mà thôi, sao Đồng đại nhân lại sợ đến mức lập tức thỏa hiệp thế kia? Ông ấy là Tri phủ, chẳng biết đề Chu Thừa Vũ bao nhiêu cấp, chỉ một câu của ông ấy là có thể tức mũi ở sa trên đầu hấn rồi, rốt cuộc ông ấy sợ điều gì?

Tiết Sĩ Văn nghĩ không ra, nhưng nhìn Chu Thừa Vũ có vẻ bình tĩnh thoải mái ở bên cạnh, từ từ nảy ra ý định thủ tiêu trong lòng.

không xong thật, thì giết phắt hẳn đi, xem thử còn ai dám nhiều chuyện nữa!

Tiết Sĩ Văn gọi với theo Đồng tri phủ, "Đại nhân, xin dừng bước!"

Đồng tri phủ vờ như không nghe, vẫn rời đi.

Chu Thừa Vũ cũng nói: "Đồng đại nhân, xin dừng bước!"

Đồng tri phủ tức muốn xi khói, dừng chân lại, tức chịu không nổi liếc qua hai người.

Tiết Sĩ Văn muốn giết người, tất nhiên không nói những lời ngoài sáng, thế nên nhìn về phía Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ nói: "Trước đó tiết đại nhân nói bộ khoái huyện Trường Châu làm hỏng việc, việc này hạ quan phải đi xác minh một phen. Ai ngờ các thương hộ đó đều không muốn gặp hạ quan, hạ quan hết cách đành phải hẹn bọn họ hôm nay đến đây, bảo họ là đại nhân ngài nhất định lấy lại công bằng cho họ."

rõ ràng là đất bằng, nhưng Đồng tri phủ trượt trượt trượt chân, suýt thì ngã chổng vó.

Tiết Sĩ Văn thì không ngăn được cả người run rẩy.

Vốn ông còn đang do dự, nhưng lúc này ông quyết tâm rồi, giết, chắc chắn phải giết!

Ông nhanh chóng nhìn sang chỗ Đồng tri phủ, thì bất gặp Đồng tri phủ sắc hơi phức tạp, nói sợ cũng không phải sợ, nói hận cũng không phải hận. Ông ta đoán không ra. Nhưng, chuyện ông ta làm Đồng tri phủ không biết được. Nếu chuyện thực sự bị phơi bày, Đồng tri phủ tất nhiên sẽ đẩy ông ta ra để tự bảo vệ mình.

Trừ khi, Đồng tri phủ và ông ta trở thành châu chấu trên một sợi dây thừng!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68-2: Không xong thật, thì giết phắt hấn đi, xem thử còn ai dám nhiều chuyện nữa! 2

Nhưng ra tay khi nào đây?

Trước mắt đương nhiên không được, trên đường Chu Thừa Vũ trở về huyện Trường Châu?

Tiết Sĩ Vănuốt nước bọt một cái, hai tay từ từ siết chặt. Có vẻ như đây là cách duy nhất.

Những chủ cửa hàngđội ở ngoài từ sớm, Đồng tri phủ bên này vừa mới truyền lời, bọn họ ở bên kia liền được dẫn lên. Đồng thời, đám bộ khoái huyện Trường Châu cũng được đưa đến đại sảnh, ai nấy đều trông thật nhếch nhác, nhưng thực tế, Tiết Sĩ Văn cũng đâu dám làm gì bọn họ, chẳng hề có một vết thương ngoài da.

Chẳng qua, đường đường là bộ khoái mà bị vu cáo nhốt vào đại lao, trong lòng họ không sao nuốt được sự sỉ nhục này.

Vừa nhìn thấy Chu Thừa Vũ, mặt ai nấy đều lộ vẻ giận dữ kèm xấu hổ.

Tiết Sĩ Văn không quan tâm đến bọn họ. Bọn họ sẽ nói thế nào chẳng đoán cũng biết. Mắt ông ta vẫn luôn hướng về những chủ cửa hàng được mời lên. Thậm chí thời gian mà ông ta nhậm chức Đồng tri ở Phủ Thành còn lâu hơn so với Đồng tri phủ. Sau nhiều năm tích lũy uy nghiêm, đôi mắt ông ta lạnh lùng, những chủ cửa hàng đều run rẩy trong lòng, họ đều bất an cúi đầu xuống.

Chu Thừa Vũ chuyển bước, chặn lại tầm vóc lùn tịt của Tiết Sĩ Văn.

Tiết Sĩ Văn đã nhìn thấy phản ứng của mọi người. Lúc này, ông ta an tâm hơn chút ít, hừ lạnh mộttiếng, quay sang nhìn Đồng tri phủ. "Đại nhân, nếu người đã đến đông đủ rồi, vậy có thể bắt đầu đặt câu hỏi được chưa?"

"Tất nhiên rồi!" Đồng tri phủ trả lời, nhìn Chu Thừa Vũ.

Đặt câu hỏi ra sao, tất nhiên, phải để ông ta đặt câu hỏi.

Nếu ông ta hỏi, ông ta thật muốn xem thử ai dám nói sự thật. không sợ chết, cứ nói!

Tiết Sĩ Văn là giành trước đi đến trước mặt các chủ cửa hàng.

Ông ta vừa đến, đã cóvài người vô thức lùi lại hai bước, bọn họ không hề biết trong mắt mình bắt gặp có thêm ba phản sợ hãi.

Chu Thừa Vũ bèn đứng đằng sau Tiết Sĩ Văn, Tiết Sĩ Văn thể hiện ra đáng sợ bao nhiêu, y lại thể hiện ra bình tĩnh ung dung bấy nhiêu. Y nói: "Ta là Chu Thừa Vũ, huyện lệnh Trường Châu huyện. Hôm nay đến đây, một là vì những bộ khoáihuyện Trường Châu của ta,hai là cho các cửa hàng của các người một câu trả lời. Nghe báo là cửa các các người bị đập phá, mỗi cửa hàng đều thiệt hại không nhỏ, vậy thì các người chỉ cần nói ra. Là ai đập, đập cái gì của các người. Nếu chuyện thực sự liên quan đến nhóm bộ khoái huyện Trường Châu của ta, đương nhiên ta sẽ bồi thường hết."

"Đại nhân!" Đám bộ khoái bị buộc phải đứng một bên vội hét lên.

Chu Thừa Vũ khoát tay, ra hiệu cho họ bình tĩnh chớ gấp.

Tiết Sĩ Văn đứng trước mặt y, bởi vì ông ta đưa lưng với y, nên yên tâm mỉm cười.

Nụ cười này là nụ cười dành cho tất cả những hy vọng mà mấy thương hộ đối với Chu Thừa Vũ hôm qua. Bọn họ vốn nghĩ rằng Chu Thừa Vũ có thể hạ bệ được Tiết Sĩ Văn, không chỉ để họ không thiệt thòi lần này mà sau này không phải ăn thiệt nữa. Nhưng ai có thể ngờ, nhìn thấy Tiết Sĩ Văn, Chu đại nhân lại nhún nhường như thế.

Tiết Sĩ Văn chỉ đại vào một người. "Ông chủ Đường, nhà ông buồn bán đồ cổ. Ông để nói xem, thiệt hại bao nhiêu?"

Cửa hàng đồ cổ của ông chủ Đường, cho dù có bày đồ ra nửa thật nửa giả thì cũng đáng giá đáng kể. Lần này đồ bị đập rất nhiều, mặc dù hầu hết đồ đều là những thứ không đáng giá, nhưng thực tế tổn thất khá nặng nề. Bởi vì những thứ có giá chút đỉnh, đều bị Tiết Sĩ Văn nhân cơ hội cầm đi!

Ông ấy ho khan hai tiếng, rồi quyết định bỏ qua cái lưng tâm gì gì đó. Thiệt hại nhiều như vậy, ông kiểu gì cũng đau về một mớ. Nếu vị huyện lệnh Trường Châu huyện này sẵn lòng coi tiền như rác, thông ấy nên thiệt một khoản vậy. "không đối gat Tiết đại nhân. Có rất nhiều vật phẩm tốt trong cửa hàng như mấy bức tranh thư pháp, tranh cổ tiền triều, đều bị hỏng hết, thiệt hại khó mà ước lượng!"

Tiết Sĩ Văn hỏi: "Này bị hủy thế nào?"

Ông chủ Đường nhìn về hướng đám bộ khoái phía sau Chu Thừa Vũ, nói:"Còn không phải do bọn họ. Bọn họ nói gì mà bắt kẻ sát nhân, hùng hùng hổ hổ vào cửa. Tùy tiện đi vòng qua vòng lại, đập phá đồ hơn phân nửa!"

Tiết Sĩ Văn hài lòng, cho ông ấy trở về rồi chỉ vào người khác đi ra, "Ông chủ Kiều, còn nhà ông buồn bán rượu, lần này thiệt hại bao nhiêu?"

Có ông chủ Đường đi trước, ông chủ Kiều hầu như nói không ngừng: "không đối gat Tiết đại nhân, mặc dù tiểu nhân bị hư hại không nhiều như ông chủ Đường, nhưng ước tính cũng có hơn trăm lượng bạc ròng. Rượu bình thường thì hai lượng 1 vò. Còn rượu thượng hạng như: Nữ nhi hồng, Trúc điệp thanh, Lệ chi lục, thậm chí cả những vò rượu ủ mười mấy năm đều nhóm bộ khoái thô lỗ này đập hư!"

Lần lượt là quán com, tiệm vải, cửa hàng gạo...

Càng nhiều người nói, Tiết Sĩ Văn càng hài lòng, đợi hỏi hết một vòng, ông ta không kim được nụ cười trên mặt. Quay đầu lại, ông ta cũng lười hỏi đám bộ khoái đó, chỉ nhìn Chu Thừa Vũ, nói: "Chu đại nhân, người còn gì để nói nữa không?"

Hỏi xong cũng không chờ Chu Thừa Vũ lên tiếng, ông ta đã nói tiếp: "không phải người muốn hỏi đám bộ khoái này, rồi để từng kẻ từng kẻ lên tiếp phủ nhận chứ? Nếu một hai cửa hàng còn nói được, còn đảng này hàng chục cửa hàng, lại không thù không oán với bộ họ, tất cả đều vu cáo hãm hại bọn họ được."

Đám bộ khoái huyện Trường Châu đã không còn hơi sức quắc mắt, nhảy dựng lên với Tiết Sĩ Văn nữa.

Ngã xuống, lần này ngã xuống thật.

Mặc dù bản thân họ rõ ràng, bọn họ bị vu khống hãm hại, nhưng giờ khắc này có trăm miệng cũng khó mà giải bày!

Đồng tri phủ mặt lạnh nhìn. Ban đầu ông ta muốn dàn xếp cho chuyện nhỏ hóa không, nhưng thái độ Chu Thừa Vũ quá bức ép nên ông đâm ra bất mãn. Bây giờ, ông chỉ cười lạnh, không mở miệng.

Chu Thừa Vũ thì không để ý Tiết Sĩ Văn, mà gọi người nói chuyện đầu tiên- Ông chủ Đường bước ra hỏi chuyện.

"Ông chủ Đường, ông nói đám bộ khoái đó đập phá tranh thư pháp và tranh cổ của cửa hàng ông, vậy xin hỏi, ông có tận mắt chứng kiến không?"

Ông chủ Đường ngập ngừng một lúc rồi gật đầu: "Đương nhiên!"

Chu Thừa Vũ nói: "Vậy bọn họ vờ vào là đập, hay xem xét một lúc mới đập. Bọn họ tay ném chân đá hay dùng thứ gì đập?"

Câu hỏi vừa thốt ra, ông chủ Đường rõ ràng đã có chút hoảng loạn, vội vã nhìn Tiết Sĩ Văn.

Tiết Sĩ Văn chưa phát giác ra ý đồ của Chu Thừa Vũ, chỉ hừ lạnh một tiếng, không tỏ ý gì.

Ông chủ Đường hết đường đành nhắm mắt nói bừa: "Bọn họ bắt kẻ sát nhân. Vừa bước vào cửa hàng đã bảo muốn bắt kẻ sát nhân, không cần thận đập bể. Bọn họ sử dụng gậy, đúng họ dùng cây gậy thô bình thường bằng cánh tay, đập đập gỗ gỗ, không cần thận đập hỏng đồ cổ của ta."

Chu Thừa Vũ mỉm cười, nói: "Gậy?"

Thấy ông chủ Đường hoang mang nhìn sang, Tiết Sĩ Văn mặt kiên nhẫn: "Hỏi cái này làm gì nữa. hiện tại đã có đầy đủ nhân chứng, vật chứng cả rồi. Nhân chứng thì người ở đây, vật chứng thì trong cửa hàng. Chu đại nhân cần nói thẳng ra luôn không?"

Chu Thừa Vũ vẫn phớt lờ ông ta, hỏi người thứ hai là ông chủ Kiều. "nói thế, những vò rượu của ông trong cửa hàng chắc cũng là dùng gậy đập nhì. Vừa nãy ông bảo là bao nhiêu, thiệt hại mấy trăm lượng, có thật không?"

Bùi Thanh xen vào: "Đại nhân, ông chủ Kiều nói là hơn một trăm lượng!"

Chu Thừa Vũ gật đầu và nhìn ông chủ Kiều.

Ông chủ của Kiều đúng là thiệt hại hơn một trăm lượng, như rơi vào sương mù mà gật đầu.

Chu Thừa Vũ lần lượt hỏi những người còn lại theo thứ tự của Tiết Sĩ Văn.

Thấy câu trả lời của những người này không có vấn đề gì, Tiết Sĩ Văn càng đắc ý hơn, "Chu đại nhân, người cũng đích thân hỏi rồi, thế nào, người còn gì nói nữa không?"

Chu Thừa Vũ quay lại hành lễ với Đồng tri phủ đang ngồi vị trí đầu, nói: "Đại nhân, hạ quan đã hỏi xong, đã có đầy đủ bằng chứng để chứng minh những lời này- tất cả chỉ là lời nói dối!"

Tác giả có lời muốn nói:

Chắc chắn không tẩy trắng Tô thị, cô ấy có tẩy cũng không trắng nổi.

HE à, không thể nào.

Tôi chưa nghĩ ra, thật. Các bạn có muốn cho nhị gia một cô gái hoạt bát sánh đôi không? Tôi luôn cảm thấy chàng ta thâm quá.

Cả Triệu Tịch Ngôn còn có tiểu nguyên chủ Nhu Nhu, nhưng chàng ta... vợ thì xấu xa, di nương thì không yêu, chàng ta mới đúng là nam phụ thâm hại nhất.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Triệu Tịch Ngôn ở huyện Trường Châu có oan khuất! Cầu xin Chu đại nhân minh oan cho học trò!

Tất cả chỉ là lời nói dối?

Vì những lời của Chu Thừa Vũ, trong đại sảnh phút chốc im ắng.

Nhưng chẳng bao lâu thì truyền đến tiếng cười khẩy ha ha của Tiết Sĩ Văn.

Bọn họ nói dối? Ta thấy người mới kể chuyện cười đấy chứ!

"Đại nhân..." Có một bộ khoái lo lắng, gọi Chu Thừa Vũ.

Song, Chu Thừa Vũ tỏ vẻ ung dung. Điều này khiến Đồng tri phủ không khỏi có chút nghi ngờ. "Chu Thừa Vũ, lời này không thể mở miệng nói bậy. Người nói bọn họ nói dối, bằng chứng đâu?"

Tiết Sĩ Văn đắc ý, cười nói: "không có bằng chứng, thì Chu đại nhân đang phi báng đấy."

Chu Thừa Vũ ngoảnh mặt làm ngơ với lời Tiết Sĩ Văn. Sau khi thì lễ với Đồng tri phù xong, y xoay người đến trước mặt ông chủ Đường, “Người nói bọn họ đã dùng gậy đập vỡ những bức tranh thư pháp và tranh cổ của người. Nhưng bọn họ từ huyện Trường Châu thì giắt theo bội đao rồi khỏi, mà đã đuổi bắt kẻ mang tội sát nhân, sao có khả năng chỉ dùng gậy mà không dùng đao?”

Đối với một kẻ sát nhân giết người dã man như vậy, có chém bị thương, cũng đâu phải chuyện to tát gì.

Ánh mắt ông chủ Đường vội lảng tránh.

Người được Tiết Sĩ Văn phái đi dùng gậy, thế nên ông mới nói gậy.

Nhưng mà...

"Đứng, đứng, đứng, chúng tôi căn bản không mang theo gậy gộc gì cả, vẫn luôn mang theo đao!" Chúng bộ khoái hô lên. "Chúng tôi đang đuổi theo kẻ sát nhân tội ác tày trời, sao có thể không mang theo đao? Xem như chúng tôi không muốn sống, cũng lo già ta bắt ngờ làm người dân bị thương!"

Ông chủ Đường thấy thế, lập tức sửa miệng: "Là đao, đứng rồi, nhóm bộ khoái dùng đao. Ta nhất thời căng thẳng, quên mất, là đao!"

Ông ấy vừa sửa miệng, ông chủ Kiều và những người còn lại nhao nhao cùng sửa miệng.

Chu Thừa Vũ không nóng nóng. Chờ tất cả nói xong, y mới nói: "Được, người nói là đao thì là đao vậy. Những mảnh đồ cổ bị đao đập vỡ chắc còn ở chỗ người, mảnh vỡ đồ sứ bị chúng đập vỡ khác hẳn với dùng gậy đập vỡ, bắt kẻ là mũi đao hay chuôi đao đều khác. Ông chủ Đường, không bằng phái người đến cửa hàng ông một chuyến, lấy một ít đến xem thử?"

Giờ phút này, ông chủ Đường căng thẳng đến mức trán lênh lênh mồ hôi. "Đã, đã nhiều ngày như vậy, đâu, đâu còn nữa, đã ném từ lâu!"

Tiết Sĩ Văn thờ phào nhẹ nhõm, cũng đưa tay ra lau mồ hôi trên trán.

Chu Thừa Vũ mỉm cười, nói: "Đúng là trùng hợp. Hôm qua ta cố tình lần lượt ghé qua các cửa hàng. Vừa hay ta thấy một số mảnh vỡ ở cửa hàng của người, tiện tay gọi người mượn lại." Nhìn vào ông chủ Đường, gương mặt ông ta rõ ràng xanh lét. Y thờ ơ nói: "Có điều chẳng với đâu, ta còn có lời muốn hỏi ông chủ của Đường."

Ông chủ Đường nuốt hớp nước miếng, lúc nhấc tay áo lên để lau mồ hôi, ông ấy liếc vội qua Tiết Sĩ Văn. Chỉ thấy Tiết Sĩ Văn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Chu Thừa Vũ, ông ấy chỉ có thể nói giọng. "Ngài, ngài cứ hỏi."

"Cửa hàng của ông là một cửa hàng gian mật phổ. Treo tranh thư pháp trên tường. Dưới bảy hai kệ đồ sứ kích cỡ khác nhau. Từ bên ngoài nhìn vào thấy hết. Thế nên, ý của ông chủ Đường là, nhóm bộ khoái huyện Trường Châu của ta ngoài miệng thì bảo là bắt kẻ sát nhân nhưng trong lòng vốn có thù oán với người, cố tình đập phá đồ đạc của người à?" nói đến đây, Chu Thừa Vũ lạnh mặt, giọng điệu cũng nghiêm nghị hẳn lên, "Xin hỏi ông chủ Đường, từ khi nào và vì chuyện gì mà nhóm bộ khoái của ta kết thù với ông?"

Ông chủ Đường sợ đến nỗi hai chân mềm nhũn, vội vã bắt lấy tay người bên cạnh, mới miễn cưỡng đứng được. Ông ấy lắc đầu không ngừng, nhanh chóng lên tiếng chối bỏ, "không, không có, ta và họ trước đó không hề quen biết, sao có thù oán với nhau được. Ngài hiểu lầm, đứng đứng đứng, ngài hiểu lầm rồi, bọn họ vô tâm, bọn họ..."

"Bọn họ hùng hùng hổ hổ, không cần thận đập phá đồ đạc của người?" Chu Thừa Vũ lạnh lùng nói tiếp, chế giễu: "Ông chủ Đường cho là bọn họ mất mù không có đầu óc, sẽ cố tình hùng hùng hổ hổ bước vào một cửa hàng vừa nhìn là thấy lục soát người à, hay cho là Đồng tri phủ ngồi trên cao hổ đồ, cảm thấy chỉ dám ba câu đối gạt chúng ta như đối gạt đứa con nít ba tuổi là xong rồi?"

Chu Thừa Vũ quát mắt nhìn chăm chăm, nói thẳng ra khiến hai chân ông chủ Đường run run, mặt như màu đất.

Chu Thừa Vũ không nhìn ông ấy nữa. Trong chớp mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào gương mặt đang đổi sắc của ông chủ Kiều, sau đó, lần lượt quét các ông chủ còn lại một vòng. Y nói chi tiết, "không phải gậy mà là đao. Ông chủ Kiều cho rằng bộ khoái huyện Thường Châu chúng tôi là đại hiệp giang hồ à, vì truy lùng người mà điểm mũi đao, vừa điểm chui đao là có thể làm hồng bình rượu của ông à? Lễ nào vô rượu của ông làm bằng giấy hay sao? Thiệt hại hơn trăm lượng. Mà ông chủ Kiều ném mảnh vỡ bình rượu nơi nào vậy, hay còn giữ lại dùng tiếp? Tại sao trên tường hay trên kệ đựng vô rượu của ông đều chẳng có vết đao nào? Lễ nào ông chủ Kiều đã nhanh chóng trát vừa xong rồi?"

"Còn các người nữa!" Y đột nhiên nổi giận, đưa tay chỉ vào từng người một, "Quán cơm, tiệm vải, cửa hàng gạo... đến đây, kể lại tình hình cho ta nghe, bọn họ đập phá chỗ các người như thế nào, nếu dùng đao thì sao chẳng thấy dấu vết còn sót lại trong cửa hàng các người, những đồ đạc bị hồng đang ở nơi đâu? Đầu thế nào để các người cứ ăn nói lung tung như vậy, rõ ràng một lượng bạc gì gì đó thì các người nói thành hai, ta phải đền cho các người hai lượng nhỉ?"

Lần này không còn sự lặng ngắt như tờ nữa, mà là tiếng nhiều người hít vào một hơi.

Vị này chẳng phải phải huyện lệnh Trường Châu huyện sao? Sao chỉ trong thời gian ngắn mà điều tra ra nhiều thứ thế này? Lời phân bác của y khiến họ trong nhất thời chẳng biết chứng minh ra sao, mà muốn họ chứng minh thì cũng phải cho họ thời gian đi nguy tạo chứng cứ mới được.

Chu Thừa Vũ cười khẩy: "Thiệt hại thật của các người, trong lòng các người biết rõ ai mới là kẻ gây thiệt hại cho các người. Ta đã cho các người một cơ hội tốt như vậy, để các người có thể trước mặt Đồng tri phủ, trước vô số bách tính nói ra chân tướng. Nhưng không muốn nói là sự lựa chọn của các người. Tuy là bộ khoái là chức vụ thấp nhưng nói đến cùng đều ăn com của Triều đình, đều là quan chức Triều đình. Nay, các người dám vu khống quan triều đình, các người không sợ phải ngồi tù đúng không? Đã thế thì cũng đâu sợ mất mặt? Mà đã không sợ, thì cứ công khai những tổn thất nặng nề đó ra, cũng phải chịu mất mặt bị trượng hình, mất mặt ăn com trong lao ngục?"

Sao lại không sợ chứ, chịu thiệt trong im lặng không đáng sợ, đã chịu thiệt mà còn làm trò cười cho dân chúng Phủ Thành, mới đáng sợ! Những người này đều có cửa hàng lớn, cửa hàng nhỏ, còn có cửa hàng gia truyền. Mất thể diện hôm nay không chỉ mất thể diện riêng mình, mà là mất thể diện cả gia tộc!

Cái mất mặt này, cái uất ức này, bị khinh thường không chỉ bọn họ, mà vợ con họ cũng bị khinh thường theo! Thậm chí, những đồ có trong tay họ, nói không chừng còn dự phùng trộm cướp đến thăm!

Cuối cùng, có một số người không chịu nổi, nói khê: "không phải bộ khoái đập, không phải nhóm bộ khoái đó đập."

Ông chủ Đường đang xui lơ, như được người ta khích lệ vậy. Cả người bắt chợt có sức sống, ông ấy thỉnh thoảng quý xuống trước Đồng tri phủ, lưng thẳng tắp, nói: "Đúng vậy, không phải là nhóm bộ khoái đó đập, là..... là Tiết đại nhân sai người đập phá!"

"Đúng, là Tiết đại nhân sai người đập phá!" Ông chủ Kiều cũng quý xuống.

"Là Tiết đại nhân sai người đập phá!"

"Nhà ta cũng là Tiết đại nhân sai người đập phá!"

"Nhà ta cũng vậy!"

Mọi người quý xuống tới tấp, từng người một thay nhau nói ra chân tướng.

Mặc dù Tiết Sĩ Văn không đích thân đi, nhưng Tiết Đạt đi. Dân chúng ở Phủ Thành ai ai cũng biết hắn ta, biết rõ ngoại hình dáng vẻ thật của hắn, kể ra không chút khác biệt. không chỉ thế, còn kể ra Tiết Đạt dẫn người đến cửa hàng đập phá ra sao, mà còn nhân cơ hội vơ vét thứ gì, còn dặn bọn họ nói dối thế nào, một năm một mười khai ra rõ ràng.

Tiết Sĩ Văn hoàn toàn ngây người. Song, phút chốc sững sờ qua đi, ông ta nhanh chóng sai bước tới trước mặt nhóm chủ cửa hàng, giận dữ thở hổn hển: "Hoàn toàn vớ vẩn! Các người toàn ăn nói vớ vẩn! Ta phải Tiết Đạt đi làm chuyện này khi nào, ta nói cho các người biết, ta chính là Đồng Tri chính thất phẩm, các người dám nói xấu mệnh quan triều đình, các người phải suy nghĩ hậu quả!"

Mọi người rõ ràng bị ông ta dọa sợ.

Nhưng lời đã nói ra miệng, cho dù bây giờ có đổi ý, sau này Tiết Sĩ Văn cũng sẽ không để họ yên. Bỗng, có một thanh niên nói bất chấp. "Chúng tôi không nói vậy! Người đập phá của hàng chúng tôi, cướp tiền chúng tôi, còn đặt điều hãm hại bộ khoái huyện Trường Châu!" Y còn quay sang nhìn Đồng tri phủ ngồi trên cao, hét lên: "Thanh thiên đại lão gia, ngài cần làm chủ cho chúng tôi, làm chủ cho chúng tôi ạ!"

Đồng tri phủ nhìn mọi người quý ở dưới, cũng biết không thể bảo vệ Tiết Sĩ Văn toàn vẹn. Ông ấy cảm kinh đường mộc [36] gõ mạnh xuống mặt án, quát lên: "Tiết Sĩ Văn, đến giờ phút này, người còn gì để nói?"

Tiết Sĩ Văn bất ngờ nhìn Đồng tri phủ, "Đại nhân!"

"Tội của Tiết đại nhân không chỉ có nhiều đây!" Chu Thừa Vũ chấp tay và nói tiếp. "Đồng đại nhân, tại sao kẻ sát nhân tội ác tày trời chỉ xuất hiện ở huyện Trường Châu giết liên tiếp mười người, sau đó gã ta trốn thoát đến Phủ thành, trong này không thiếu bóng dáng của Tiết đại nhân. Đồng đại nhân, kính mong đại nhân ngài đáp ứng mang gã tội phạm này lên hỏi?"

Giờ này, Tiết Sĩ Văn lạnh toát trong lòng.

Nếu hành động ban nãy của Chu Thừa Vũ nhằm cứu lấy nhóm bộ khoái huyện Trường Châu, thì những lời vừa thốt ra, rõ ràng muốn đẩy ông ta chỗ chết! Ông ta biết rõ giờ này có nói gì cũng chẳng đã động được Chu Thừa Vũ, nên chỉ có thể nhìn Đồng tri phủ. Phải biết rằng những năm này, ông ta có thể hoành hành ngang dọc ở đất Phủ thành mà không cần kiêng dè, không thể thiếu được sự dung túng của Đồng tri phủ. Nếu không, lấy đâu ra người đóng vai mặt trắng mặt đen, để kiếm đầy bát giữa vùng đất giàu có này chứ?

Ông ta tin rằng Đồng tri phủ sẽ cứu ông ta!

Lúc này đây, Đồng đại nhân thực sự bất mãn Chu Thừa Vũ lắm rồi. Rốt cuộc thù sâu oán nặng đến mức nào mà phải dòn người ta vào đường chết thế kia? Tiết Sĩ Văn cùng lắm là nhân cơ hội chiếm chác tiền bạc chút đỉnh, dù có tội, nhưng tội đâu đến mức chết.

Ông ta nhìn Chu Thừa Vũ với ánh mắt cảnh cáo. "Được rồi! Bây giờ chuyện đã được điều tra rõ ràng, người có thể dẫn nhóm bộ khoái về huyện Trường Châu rồi. Còn tổn thất của hàng chục cửa hàng đó, nếu là tội của Tiết đại nhân thì chờ thẩm vấn Tiết Đạt xong, giao cho Tiết đại nhân trả toàn bộ tiền bồi thường!"

"Đại nhân!" Chu Thừa Vũ bất bình, nói: "Hạ quan có bằng chứng, có thể chứng minh..."

"Chu Thừa Vũ!" Đồng tri phủ vỗ kinh đường mộc một cái, tức giận đến nổi đứng phắt dậy. "Người dù chưa! Chỉ có chút chuyện nhỏ mà cứ nắm không tha, bản quan không biết người và Tiết đại nhân có chỗ nào cãi vã không vui, nhưng chuyện này phải dừng lại ở đây!"

Chu Thừa Vũ tức giận đến mức mặt không còn chút máu.

Lần đầu tiên trong chín năm y làm quan, lần đầu tiên y gặp phải Đồng tri phủ bao che trắng trợn như vậy! Tiết Sĩ Văn tự ý thả từ từ ra, ra lệnh gã ta đến huyện Trường Châu tàn sát người vô tội. Tiết Sĩ Văn rõ ràng đang nhận án từ hình!

Song, Đồng tri phủ đứng lên muốn đi ra sau nhà môn.

Còn Tiết Sĩ Văn, màu đất trên mặt ông ta dần dà rút mất, trong mắt ông ta cũng dần lộ ra vẻ uy hiếp nhìn về nhóm chủ cửa hàng, nhìn Chu Thừa Vũ với gương mặt đắc chí.

Chu Thừa Vũ siết chặt nắm đấm, biết rằng sau này, muốn bắt Tiết Sĩ Văn là không thể nào. Nhưng lúc này đây y chẳng có cách nào. Dù cho y có thể đưa tin lên trên, nhưng chưa chờ được tin truyền về, có lẽ gã sát nhân đã bị chém đầu rồi. Khi đó đã không còn chứng cứ, Tiết Sĩ Văn và Đồng tri phủ lại bao che cho nhau, ông ta vẫn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật như thường.

"Đại nhân! Đại nhân!"

"Chu đại nhân! Chu đại nhân! Triệu Tịch Ngôn ở huyện Trường Châu có oan khuất! Cầu xin Chu đại nhân minh oan cho!"

Giọng nói của Vũ huyện thừa và Triệu Tịch Ngôn đột nhiên vang lên bên ngoài.

"Đồng đại nhân, xin dừng bước!" Đòi mắt của Chu Thừa Vũ sáng lên, bất kể oan khuất của họ là gì, vẫn phải gọi Đồng tri phủ trước đã.

Đồng tri phủ không kiên nhẫn quay đầu lại, còn không chờ ông ấy quát lên, bên ngoài đã vọng vào âm thanh của Triệu Tịch Ngôn. "Triệu Tịch Ngôn ở huyện Trường Châu có oan khuất! Cầu xin đại nhân minh oan cho học trò!"

Đồng tri phủ khẽ nhú mày, Triệu Tịch Ngôn... Cái tên này sao quen tai thế nhỉ?

Mà đối đầu với Đồng tri phủ, Chu Thừa Vũ không khách sáo nữa. "Thế nào, Đồng đại nhân không muốn giải oan cho dân chúng à?" Bao che Tiết Sĩ Văn, nghĩa là, thẹn với hơn mười dân chúng huyện Trường Châu bị sát hại, tuy Tiết Sĩ Văn không trực tiếp giết người, nhưng ông ta là tên tông phạm hàng thật!

Đồng tri phủ cuối cùng cũng nhớ ra, Triệu Tịch Ngôn, đây là giải nguyên lang của năm nay!

Giải nguyên lang từ huyện Trường Châu đến đây để nộp đơn cầu minh oan, ông ta không dám mặc kệ.

Đồng tri phủ ngồi trở lại vị trí của mình, Triệu Tịch Ngôn và Vũ huyện thừa được đưa vào rất nhanh. Cùng vào với hai người, còn có Chu Thừa Hồng với bản mặt rõ ràng khó chịu. Vì lời bàn giao với Lương Nguyệt Mai, nên hắn không dẫn đầu, chỉ im im theo sau.

Khi nhìn thấy Triệu Tịch Ngôn cả người chật vật và Tiết Đạt bị trói mang vào, Tiết Sĩ Văn không chống đỡ được nữa, hai chân ông ta mềm nhũn ngồi xuống đất.

Triệu Tịch Ngôn kể lại nỗi oan khuất.

Tiết Đạt bị bắt ngay tại chỗ. Nhân chứng và vật chứng đầy đủ. Gã ta không có động cơ giết người, động cơ giết người chỉ có Tiết Sĩ Văn. Lần này dù cho Đồng tri phủ muốn bao che cho Tiết Sĩ Văn cũng che không được. Ăn theo hình phạt luật pháp của Đại Lương, Tiết Đạt và Tiết Sĩ Văn bị kết án bắt giam ngay tại chỗ.

Chỉ là đến cùng, vẫn không có ý định mang gã từ tù sát nhân ra thẩm vấn.

Chu Thừa Vũ biết rõ ông ấy sợ liên lụy tới bản thân, thậm chí, ông ấy có nhược điểm nào đó nằm trong tay Tiết Sĩ Văn. Đây chỉ là ăn com tù mấy năm, ông ấy còn giữ chức thì nay bắt người, mai ngậm thà người mấy hồi.

Chu Thừa Vũ nhìn thấy Chu Thừa Hồng, nhị ca đến đây, tức là đại đường tẩu đã biết chuyện. Nếu bây giờ y cứ chặt không buông, còn có nhị ca ở đây, nếu Đồng tri phủ thực sự có nhược điểm nào đó nằm trong tay Tiết Sĩ Văn, nói không chừng bị bức đến đường cùng, ông ta dứt khoát diệt khẩu gã sát nhân từ tù.

Đến lúc đó mới không có bằng chứng thật!

Chỉ bằng, lùi một bước trước vậy.

Đề ông ta có cảm giác mình thỏa hiệp, thừa dịp không còn cảnh giác, y thông đại đường tẩu dâng việc này lên trên. Đến lúc ấy, không chỉ Tiết Sĩ Văn, mà Đồng tri phủ không chết cũng phải mất một lớp da!

Chu Thừa Vũ không lộ ra chút bất mãn nào trên mặt, dẫn nhóm bộ khoái và triệu Tịch Ngôn đi khỏi.

Tác giả có lời muốn nói: Ah, phần khó viết cuối cùng đã hoàn thành.

Trong chương tiếp theo, muốn tiến hành cuộc trò chuyện nghiêm túc giữa những người đàn ông với nhau

Triệu Tịch Ngôn: Cá ơi Cá, người sợ hùm?

Chu Thừa Vũ: ha ha...

Hồ Ngọc Như: ngây thơ piu piu~

(36)Kinh đường mộc: Trong các phim cổ trang Trung Quốc, chúng ta thường thấy quan huyện khi thẩm án, bên cạnh tay luôn có một khối gỗ. một khi hiềm nghi phạm bên dưới không thành thực, hoặc giả trong đại đường nhân vi hai bên tranh tụng gây ồn ào náo loạn, quan huyện giơ cao khối gỗ gõ mạnh xuống mặt án

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Triệu Tịch Ngôn: Chu đại nhân, lương tâm ngài không đau sao?

Lúc Chu Thừa Vũ và Bùi Thanh dắt ngựa ra, vì còn giận nên sắc mặt y còn khó coi, vừa ra đã bị Chu Thừa Hồng bắt vào ngồi xe ngựa. Xe ngựa này là cỗ xe Chu Thừa Hồng đi từ Kinh Thành đến, trông rất bình thường nhưng bên trong hết sức rộng rãi và thoải mái, Triệu Tịch Ngôn đang bị thương và Vũ huyện thừa, cũng đang ngồi trong xe ngựa.

Bởi vì Chu Thừa Vũ thực sự giận tột cùng với hành động của Đồng tri phủ, vẻ mặt như thể không có chút nhiệt độ. Chàng vừa lên xe ngựa, không ai dám chào hỏi. Xe ngựa chạy chậm chậm được một đoạn, Chu Thừa Hồng chịu hết nổi rồi, bèn vỗ vai Chu Thừa Vũ.

"Người thì đệ đã cứu rồi, Tiết Sĩ Văn cũng bị tổng giam rồi. Rốt cuộc đệ còn tức vì điều gì?" hần thực sự không thể hiểu được, kết cục toàn vẹn thế này, nên vui lên mới đúng chứ!

Vũ huyện thừa biết nội tình, hần ta ngập ngừng hỏi: "Đại nhân, phải chăng là chuyện kẻ từ tù?"

Chu Thừa Vũ gật đầu, rồi thờ dãi: "Kẻ từ tù này có thể trốn thoát khỏi đại lao Phủ thành là do có người cố tình thả người. Mà gã ta vừa trốn thoát đã chạy đến huyện Trường Châu giết người hàng loạt, hần là có người chỉ dẫn. Chỉ là Đồng tri phủ bảo vệ Tiết Sĩ Văn, không chịu áp giải kẻ từ tù đến công đường đối chất, chúng ta không có tiếng nói, quả thật hết cách rồi."

Chu Thừa Hồng vừa nghe đã tức, vỗ mạnh lên đùi một cái. "Sao đệ không nói sớm vậy? thật dám bao che gã họ Tiết đó, tiểu gia đây đập nát cái nha môn Tri phủ của ông ta!" hần nói xong càng muốn đi đến đó đập nát luôn, vội hét lên: "không được, không được, quay lại, tiểu gia đây đập liền, ngay lập tức!"

"Bỏ đi." Chu Thừa Vũ lắc đầu và kéo Chu Thừa Hồng lại.

Chu Thừa Hồng vốn chỉ giận ba phần, thấy thái độ của Chu Thừa Vũ, con tức lên đến bảy phần, “Tam đệ! Sao đệ... sao đệ trở nên như thế này!”

Cái chuyện quan chức ý thể hiếp người bao che cho nhau, không gặp thì thôi, đã gặp thì sao có thể bỏ qua? Huống gì, một nửa người vô tội bị giết hại là con dân huyện Trường Châu. Tam đệ thân là huyện lệnh Trường Châu huyện, đòi công bằng cho họ là một lẽ hiển nhiên?

Triệu Tịch Ngôn cũng ngồi thẳng lưng lên, bởi vì cả nhà y được cứu kịp thời, nên dù cho Tiết Sĩ Văn có động cơ giết người, nhưng giết người bất thành, thế nên ăn theo luật pháp Đại Lương chỉ kết án ngồi tù mấy năm mà thôi. Song, Triệu Tịch Ngôn không vừa lòng với kết quả này. Nếu không phải biểu muội A Nhu cứu người đúng lúc thì cả nhà ba người bọn họ đã chết rồi!

Vì vậy, y nhịn không được xen mồm vào. "Có phải Chu đại nhân định mặc kệ những người dân vô tội chết oan đó không? Ngài thân là Huyện lệnh Trường Châu huyện, mà lại không đòi công bằng cho bọn họ, nỗi oan này của họ chắc chỉ có thể chôn vùi mãi trong lòng đất mà thôi!"

Lời nói của y tràn ngập ý mỉa mai.

Chu Thừa Vũ hờ hững nhìn thoáng qua y, sau đó nhìn qua Vũ huyện thừa với ý dò hỏi.

Vũ huyện thừa đề mạnh tay Triệu Tịch Ngôn lại, vội vàng nói: “Nhờ vào phu nhân nhạy bén, ngài vừa đi bên này, phu nhân bên đó liền cử người trông coi Tiết Sĩ Văn và tùy tùng của ông ta. Trước khi Tiết Sĩ Văn đi, ông ta đề Tiết Đạt lại, dặn dò gã ta phóng hỏa Triệu gia, vừa may bị phu nhân ngăn lại.”

"Người kể cho nàng biết sự thật?" Chu Thừa Vũ im lặng một lúc rồi hỏi.

trên mặt Vũ huyện thừa hiện vẻ hơi bối rối. "... Phu nhân lo lắng cho ngài mà, ngài ấy tìm hạ quan đến hỏi, hạ quan không gạt được nên chỉ có thể nói lại cho ngài ấy biết."

Chu Thừa Vũ liếc sang Chu Thừa Hồng ở đối diện đang trừng mắt, biết chắc hẳn Vũ huyện thừa không nói thật, mặc dù là báo lo lắng cho mình, nhưng y không nói gì, chỉ lặp lại lời Vũ huyện thừa vừa nói trong đầu một lần, bắt được điểm chính.

"Người nói phu nhân ngăn lại?" Y hỏi.

Vũ huyện thừa có phần sợ Chu Thừa Vũ sẽ so đo với Triệu Tịch Ngôn. Dù sao huyện Trường Châu có thể ra là một nhân vật như Triệu Tịch Ngôn, suy cho cùng thành tích được tính cho Chu Thừa Vũ. Nếu so đo quá, đừng nói chỉ đến chuyện tương lai gây thù chuốc oán, chỉ một điểm thôi, người ta đến Kinh thành tùy ý nói vài câu không hay, đã là một rắc rối rồi.

Nghe thấy câu hỏi của Chu Thừa Vũ, hắn liền muốn đổi chủ đề, nói ngay: "không phải, phu nhân nhận được tin, liền sai người báo với hạ quan, còn mình thì dẫn theo người đuổi theo, chặn người trước cửa nhà họ Triệu. Sau đó, phu nhân vào trong viện thấy thế lửa hừng hực, vì cứu người, xông thẳng vào phòng... ừ da, ôi ừ!"

đang khen ngợi hăng say, chợt bị trúng một cước. Vũ huyện thừa bị đá thẳng lên tường xe ngựa. Hắn đau đến mức lập tức xoa gáy mình, đưa ánh mắt đáng thương nhìn Chu Thừa Hồng vừa đá.

Chu Thừa Hồng không cần nhìn cũng biết sắc mặt đệ đệ mình thối hoác biết bao. Hắn tức thì mắng: "Đồ không có mắt, nói vớ vẩn bậy bạ gì đó!"

không có mắt?

Chỗ nào không có mắt hả?

Vũ huyện thừa khá tủi thân, lúc liếc mắt qua nhìn Chu Thừa Vũ, hắn liền thấy ngài ta nhìn Triệu Tịch Ngôn bằng ánh mắt muốn ăn thịt người, mãi đến giờ mới phát giác ra.

không phải đại nhân hiểu lầm rồi chứ?

Ấy... cũng thật là, hôm qua phu nhân đúng là hơi quá phận. cô ấy thân là nữ tử, đã thành thân, sao có thể để y phục toàn thân ướt đẫm? Cho dù mọi người không dám nhìn, nhưng nói đến cùng, cô ấy làm thế vì cứu... tình lang cũ..

Vũ huyện thừa thực sự muốn tát mình mấy cái.

Sao người lắm mồm thế!

Cho dù phu nhân cứu tình lang cũ đi nữa, nhưng ý định ban đầu là vì đại nhân mà!

hắn nói thế này, thành ra hại phu nhân mất.

hắn không lo được con đau sau gáy, vội vã cẩn thận giải thích: "Đại, đại nhân, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm, phu nhân... phu nhân là..."

"Tất nhiên ta sẽ không hiểu lầm." Chu Thừa Vũ cắt ngang lời Vũ huyện thừa, đồng thời cũng thu hồi ánh mắt đang dừng trên người Triệu Tịch Ngôn, “Ta thân là huyện lệnh Trường Châu huyện. Phu nhân ta thân là Huyện lệnh phu nhân Trường Châu huyện, có một số chuyện không biết thì không sao, biết rồi đương nhiên không có lý nào khoanh tay đứng nhìn."

Lời Vũ huyện thừa vừa thốt ra, trái tim Triệu Tịch Ngôn cũng treo lên. Y đã không thể không từ bỏ Hồ Ngọc Nhu, thế nên y rất lo sợ bởi vì mình mà Chu Thừa Vũ hiểu lầm Hồ Ngọc Nhu.

Nhưng y càng không ngờ, chân trước Chu Thừa Vũ vừa vứt bỏ quyền lợi đòi công bằng của bá tánh huyện Trường Châu, mà chân sau hắn ta có thể thốt ra lời chẳng biết thẹn một cách đường hoàng như vậy!

Phút chốc, y tức đến đỏ mặt, nhìn rồi nhìn nhưng vẫn không thể nhìn được gút gao siết chặt mép đệm dưới mình. Y cười lạnh nói: "Chu đại nhân không hổ là quan lâu năm, thốt ra lời này, người bên ngoài còn nghĩ Chu đại nhân một lòng vì dân đấy!"

Chu Thừa Vũ thân người thẳng tắp, nhướn mày nhìn y. "Người cảm thấy bản quan không không đúng?"

"Chu đại nhân nói điều này vậy mà mặt không hề đổi sắc chút nào, khi ngài nghĩ đến những người dân chết oan đó, lương tâm ngài không đau sao?" Triệu Tịch Ngôn bị y chọc tức điên, lời lẽ càng thêm khắc nghiệt.

Vũ huyện thừa thì hoàn toàn há hốc mồm, không dám làm chuyện mờ ám dưới mí mắt Chu Thừa Vũ, mà dù cho hắn có làm, Triệu Tịch Ngôn cũng không nghe!

Chu Thừa Hồng rất hứng thú nhìn Triệu Tịch Ngôn.

Ban này, hắn ta cũng giận Chu Thừa Vũ, nhưng suy cho cùng cũng là anh em, có khó chịu cũng không tiện nói trước mặt người ngoài. Nhưng mà tên tân cử nhân bé nhỏ huyện Trường Châu này lại kiêu ngạo đến vậy, đến mức lên án Chu Thừa Vũ trên khía cạnh chính sự, mà còn chuyện tư...y còn từng là tình lang cũ của tam đệ muội.

Chắc chắn, vở kịch hay này, thực sự nên để Kiều Kiều xem mới phải.

Mà Kiều Kiều hiện không có đây, thôi thì hắn đành xem kỹ, về kể lại cho Kiều Kiều nghe vậy.

Chi tiếc, về mặt Chu Thừa Vũ chẳng có chút dấu vết giận dữ, chỉ thấy y như thể đang hỏi ý kiến Triệu Tịch Ngôn, ôn hòa hỏi: "Vậy theo ý của người, bản quan nên làm gì? Bây giờ quay lại ngay lập tức, rồi điếp Đồng tri phủ để ông ta áp giải phạm nhân lên công đường đối chất à?"

Triệu Tịch Ngôn nói: "Đúng thế!"

Y liếc qua Chu Thừa Hồng, hàm ý không nói cũng hiểu.

Nếu không có chỗ dựa mạnh thì những nhường cũng coi như thôi. Nhưng rõ là hôm nay có cơ hội minh oan cho người dân vô tội đã chết, cứ sao phải làm con rùa rụt cổ? Đây rõ ràng là sợ quan trên, sợ bất lợi đến con đường làm quan của mình!

Chu Thừa Hồng xen vào: "Tam đệ, mặt mũi của ta không đủ thì vẫn còn đại đường tẩu của đệ mà. Đại đường tẩu là Phúc Yên công chúa, còn có tình cảm huynh muội với thái tử điện hạ sâu nặng, có tẩu ấy mở miệng thì nói gì đến chỗ này, có vương công quý tộc Kinh Thành, chẳng sợ không ai không dám nghe."

Triệu Tịch Ngôn khẽ gật đầu, cực kì hưởng ứng lời Chu Thừa Hồng.

Chu Thừa Vũ không nhìn hai người họ, chỉ hỏi Vũ huyện thừa, "Vũ huyện thừa, người cũng thấy ta như vậy sao?"

Vũ huyện thừa bị cảnh tượng trước mặt làm choáng váng, nhưng hắn ta vẫn nhớ ai mới là cấp trên của mình. Cho dù hắn đang ngờ ngợ trong bụng nhưng cứ lắc đầu trước rồi tỉnh sau.

Chu Thừa Vũ nói: "Vậy người giải thích cho Triệu giải nguyên đi."

Vũ huyện thừa hơi dờ người, vội vã suy nghĩ cẩn thận lại. Mặc dù hắn ta chỉ là một huyện thừa nhỏ bé, nhưng vẫn được coi là lãn lộn chốn quan trường lâu năm, hắn suy nghĩ kỹ một lượt liền hiểu ra nỗi đắn đo của Chu Thừa Vũ. "Nếu có Chu nhị lão gia đứng ra, thậm chí còn kèm theo tin của Phúc Yên công chúa, Đồng tri phủ tất nhiên bề ngoài không dám từ chối. Nhưng... ngoài sáng không dám, trong tối thì được. Kể từ từ đó đang bị giam trong đại lao Phủ thành. Nếu ông ấy động chút tay chân, thì chờ chúng ta đến là một bộ thi thể. Thế là chúng ta không tra ra được gì cả."

Triệu Tịch Ngôn hoảng hốt đầy mặt, vội thốt lên, "Sao có thể như vậy, không lý nào ông ta..".

Tuy Triệu Tịch Ngôn thì hương đứng đầu, nhưng y hiện chỉ mới mười bảy tuổi. Trong cuộc sống xưa giờ của y chỉ có đọc sách và trên sách vở, sao có thể hiểu được chốn quan trường đen tối. Y mới thốt được một nửa, lại nghĩ đến độ khả thi trong chuyện này, tuy là im bặt, nhưng nghĩ không rõ lắm, bèn nhìn Chu Thừa Vũ với ánh mắt hoang mang.

Chu Thừa Vũ lúc này đã phiền y lắm rồi, bản thân chàng đang có tâm trạng không tốt. Chàng rất muốn đạp thẳng Triệu Tịch Ngôn xuống xe ngựa cho rồi, tốt nhất là té ra bộ dạng chó ăn phân!

Nhưng bất gặp ánh mắt khát khao ham học mãnh liệt, chàng bỗng thấy cảm giác nổi bực dọc trong lòng tiêu tán như kì tích. Chỉ là một thằng nhóc trẻ tuổi chưa dứt sữa thôi, Nhu Nhu cứu hắn, chắc chắn không phải còn thích hắn đâu.

Hai người là biểu huynh muội đó!

Chàng ta khẽ cong lên, giải thích đơn giản cho Triệu Tịch Ngôn biết. "Nếu các người không đến kịp, Tiết Sĩ Văn sẽ không bị bắt, Đồng tri phủ chỉ bắt ông ta rồi thường thiết hại cho nhóm thương nhân kia. Người nghĩ thử xem, bằng chứng đầy đủ nhưng vẫn không bắt được ông ta, Đồng tri phủ đang bao che cho ông ta chứ còn gì? Tiết Sĩ Văn hãm hại ta, còn thừa cơ hội vơ vét của cải. Ông ta thân là cánh tay đắc lực của Đồng tri phủ. Nếu không có Đồng tri phủ dung túng, người cảm thấy ông ta dám quang minh chính đại làm thế sao?"

không dám! Triệu Tịch Ngôn mạnh mẽ lắc đầu.

Chu Thừa Vũ hài lòng gật đầu, tiếp tục: "Thế mới nói, hai người họ chỉ sợ âm thầm cấu kết với nhau làm việc xấu từ lâu. Lần này, kẻ từ từ không bị đưa ra. Thứ nhất là, Đồng tri phủ cho người ta thấy hình ảnh mình 'trị dưới không nghiêm'. Thứ hai, rất có khả năng, ông ta có nhược điểm nào đó bị rơi vào trong tay Tiết Sĩ Văn. Lần này, ông ấy không bảo vệ được Tiết Sĩ Văn, sau này cũng khó giữ nổi nữa, mà Tiết Sĩ Văn vì cầu sống sót, ông ta sẽ không vạch trần ông ấy! "

Triệu Tịch Ngôn tức khắc đổi sắc mặt, "Vậy thì, chẳng phải Tiết Sĩ Văn gặp nguy hiểm?"

"không đâu, nhược điểm trong tay Tiết Sĩ Văn sợ là không nhỏ, không phải vạn bất đắc dĩ, Đồng tri phủ sẽ không lưu loát thế đâu." Chu Thừa Vũ lắc đầu, nói, "Huống gì, ta chán chường rồi khỏi, chắc giờ này bọn họ đang húng chí vô cùng, cho là ta không đụng chuyện này nữa."

Triệu Tịch Ngôn không khỏi ngạc nhiên: "Ngài còn có chiêu sau?"

Chu Thừa Vũ không trả lời, chỉ nhìn y, hừ lạnh.

Triệu Tịch Ngôn tức thì thấy mặt nóng như bị đốt, y hiểu lầm Chu đại nhân, còn châm chọc nhiều câu khó nghe như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Hôn nhẹ chàng ta, ôm ôm chàng ta, chắc hết tức thôi

Trời tối dần, xe ngựa cuối cùng cũng tiến vào huyện trường Châu.

Tiến vào cổng thành không xa là nhà của Triệu Tịch Ngôn, nhưng lúc chạy lướt qua đó, Triệu Tịch Ngôn chẳng có chút động tác nào. Chu Thừa Vũ không thể khỏi liếc nhìn y trên chặng đường về, Triệu Tịch Ngôn vốn đã bớt xấu hổ, nhưng càng về gần huyện Trường Châu, dường như y có gì không đúng, không ngừng đầu lên được một lúc lâu.

Chu Thừa Vũ không khỏi dừng mắt trên người y một lúc.

Triệu Tịch Ngôn cúi đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt từ góc nghiêng. Mặc dù y không nhìn thấy ý gì từ ánh mắt đó, song, chẳng biết có phải do tác dụng tâm lý hay không, mà y luôn cảm giác ánh mắt đó như dao như kiếm, khiến y không còn chỗ trốn.

Cứ chịu gầy vò sống một ngày như một năm như vậy, mãi cho đến cửa nha môn huyện.

Vũ huyện thừa là người đầu tiên nhảy xuống xe, vội vàng tìm lý do chạy mất. Chu Thừa Hồng thì xem trò vui không ngại chuyện lớn. Sau khi nhảy xuống xe, hắn đứng sang một bên, hóm hờ nhìn Triệu Tịch Ngôn cúi đầu nhảy xuống theo.

hắn ta nhìn Chu Thừa Vũ, người cuối cùng cũng có vẻ mặt hơi không kiềm được, cười ha hả nói: "Tam đệ, nhà cửa Triệu giải nguyên bị cháy sạch rồi, không có chỗ ở. Luận về tình hay lý, đệ nên chu cấp cho người ta một chỗ để ở. Người ta không chỉ giành được vinh quang cho huyện Trường Châu, mà còn là... biểu ca đấy! "

Chu Thừa Vũ nhìn nhị ca gầy hơn một nửa thời trẻ, chẳng ngờ về ngoài của huynh ấy đã đổi nhưng bản chất vẫn vô liêm sỉ như xưa. Chẳng nhìn về đằng sau Chu Thừa Hồng rồi đột nhiên cất cao giọng hỏi: "Nhị ca này, năm ấy huynh trêu ghẹo những tiểu nha đầu hầu hạ trong nhà, nay chẳng biết ở đâu, nhị tẩu có biết không?"

Chu Thừa Hồng cười hi hi muốn gấp sống lưng. "Chuyện đã nhiều năm rồi, giờ đệ nhắc làm gì chứ?"

Chu Thừa Vũ vẫn nhìn phía sau hắn ta, nhưng giọng nhỏ hơn này. "Tính ra cũng không lâu lắm.Ta nhớ, năm đó các nàng đều ở tuổi đẹp toàn 15 16t, đến giờ chỉ mới hai mươi lăm hai sáu tuổi thôi. Nếu ta nhớ không lầm, chẳng phải trước giờ nhị ca huynh luôn thích nữ nhân tầm tuổi này sao? "

Chu Thừa Hồng vẫn không nhận ra nguy hiểm đang đến gần.

hắn im lặng lắc lắc đầu, rồi nói: "nói tào lao! Ta thích nữ nhân tầm tuổi đó lúc nào?rõ ràng ta thích nhất các tiểu cô nương ở độ 14 15 tuổi tươi mom mơn!" nói xong bỗng nhớ đến Tạ Kiều, hắn cười lộ vẻ hài lòng "Có điều hiện giờ, ta đã thay đổi rồi. hiện giờ đúng là ta thích người lớn tuổi hơn chút, tỳ như..."

Nhị tẩu đệ đó!

Tiết thay, mấy từ đó chưa được thốt ra miệng thì lỗ tai hắn ta đã bị người ta véo mạnh.Vặn trái mộtvòng rồi vặn phải một vòng. Tạ Kiều bị tức đến đỏ bừng mặt, "Chu Thừa Hồng, chẳng nói cái gì, chẳng lặp lại lần nữa xem!"

Chu Thừa Vũ băng qua hai người ồn ào, đến sánh vai với Hồ Ngọc Nhu rồi hành lễ với Lương Nguyệt Mai, "Đại tẩu. "

Lương Nguyệt Mai gạt đầu, nói với sự quan tâm "Ồn cả chứ, có chuyện gì không?"

Chu Thừa Vũ nhìn Hồ Ngọc Nhu, thấy sắc mặt nàng trông không dễ nhìn lắm, chẳng hơi nhíu mày, đáp lời: "không có gì, nhưng..." Chẳng dừng lại một lát, rồi nói tiếp: "Nhưng đệ có chuyện cần đại tẩu giúp."

Lương Nguyệt Mai hơi bất ngờ, song đồng ý ngay tắp lự: "Đệ nói đi!"

"Chuyện này rất dài dòng, chúng ta về phòng rồi nói." Chu Thừa Vũ nói, không có việc gì kéo tay Hồ Ngọc Nhu,còn cô đang xem trò vui nhón nháo của Chu Thừa Hồng và Tạ Kiều. "đi nào!"

Lương Nguyệt Mai quay đầu đi về phía trước.

Hồ Ngọc Nhuhị kéo lê hai bước mà vẫn còn nhìn. "Nhị ca và nhị tẩu như thế không sao chứ?" cô thực sựmuốn nói với Chu Thừa Vũ rằng, đang yên đang lành, đâm chọc cho người ta cãi nhau làm gì hà.

Chu Thừa Vũ thờ ơ nói: "không sao, nhiều lắm thì nhị tẩu đập một trận thôi."

Hồ Ngọc Nhu: "... " Đây là cô đại sao?

Chu Thừa Vũ mở năm ngón tay cô ra, vỗ nhẹ lên vai Hồ Ngọc Nhu. "Sao sắc mặt xấu thế này, cơ thể khó chịu à?"

Tuy biết rõ chuyện đêm qua đại khái gấu không nổi, nhưng bây giờ Chu Thừa Vũ vừa trở về, Hồ Ngọc Nhu cảm thấy nhất định không thể thừa nhận được. Tốt nhất là tối hẵng thừa nhận, trên giường, nếu lúc ấy chẳng ta không vui, thì hôn nhẹ chẳng ta, ôm ôm chẳng ta, chắc hết tức thôi.

Thực sự không được nữa, thì cùng nhau học tư thế mới trong sách...

Mặt Hồ Ngọc Nhu hơi ửng đỏ lên, sau đó liếc nhanh sang Chu Thừa Vũ, nhanh chóng lắc đầu, nói: "không gì, thấp lo lắng cho chàng thôi. Sáng sớm qua chàng đi vội vàng, thấp hỏi Vũ huyện thừa mới biết chàng đi Phú Thành gặp nguy hiểm, tối ngủ không yên giấc. "

Chu Thừa Vũ mặt không cảm xúc, nhưng lời nói ra khá hờ hững, “À, ta còn ngờ là nàng lo lắng cho Triệu Tịch Ngôn chứ. Vũ huyện thừa nói rồi, hắn không sao.”

Lương Nguyệt Mai cách xa hai bước. Lúc này, Hồ Ngọc Nhu giải thích không thích hợp lắm. cô chỉ lặng lẽ đưa tay ra, nhanh chóng bắt lấy tay Chu Thừa Vũ, may là chàng ta không tránh, nên Hồ Ngọc Nhu không khách sáo nhéo mạnh.

Cái tên này, dám hiểu lầm cô này!

Cái mà cô cho là mạnh mẽchẳng khác nàođãi ngựa cho Chu Thừa Vũ, chẳng qua hành động này của cô, làm cho cục tức suốt chặng đường trong Chu Thừa Vũ vui bớt chút ít.

.

Triệu Tịch Ngôn chỉ đứng đằng xa nhìn Hồ Ngọc Nhu, còn không nhìn rõ nàng thì nàng đã quay đầu đi vào với Chu Thừa Vũ. Triệu Tịch Ngôn khẽ thờ dài,thu tầm mắt lại, không quan tâm đến Tạ Kiều và Chu Thừa Hồng đang nhón nháo, nhấc chân đi về bên kia Chu gia.

A Quỳnh đang đợi y ở cửa. "Biểu thiếu gia, ngài ổn chứ?"

Mặt Triệu Tịch Ngôn chợt lộ vẻ kinh ngạc vui mừng, “A Quỳnh? Có phải... là huyện lệnh phu nhân phái cô chờ ta không?”

A Quỳnh có chút thông cảm nhìn Triệu Tịch Ngôn, nhưng vẫn lắc đầu tàn nhẫn. "không phải ạ, là cô phu nhân làm muốn gặp tiểu như nhà ta, nhưng tiểu thư không có thời gian gặp bà, đó là lý do ta ở đây chờ ngài, để ngàikhuyên lơn cô phu nhân."

Triệu Tịch Ngôn thất vọng gạt đầu.

Chỗ ở của cha Triệu và Hồ thị cách nơi này một quãng.Bên này A Quỳnh dẫn Triệu Tịch Ngôn chạy về đến cửa tiểu viện, thì đã nghe Hồ thị bên này lớn giọng la, “Ta là cô cô của A Nhu. Nàng ta làm chuyện hồ thẹn với Tịch Ngôn nhà ta còn chưa nói, ta nhờ nàng ta ra mặt giúp đỡ thì có sao? Nếu nàng ta không còn cảm tình với Tịch Ngôn nhà ta thì nàng ta đã không... "

Nghe đến đây, thấy bà càng nói càng sai, Triệu Tịch Ngôn bận rộn ủa vào, "Nương! Nương nói bậy bạ gì đó!"

A Quỳnhcũng thờ hi hục đi vào, mặc kệ Triệu Tịch Ngôn có ở ngay chỗ này hay không, cô nàng cũng hét vào mặt Hồ thị: "cô phu nhân, ngài thận trọng kéo nói chuyện cần trúng lưởi! Lần này, nếu khôngnhờ tiểu thư nhà ta, chỉ e bà chỉ còn bộ xương trắng, chẳng cảm ơn thì thôi, đã vậy còn ở sau lưng nóibậy bạ, ngài có tin ta đánh đuổi bà không! "

Ngay cả Hồ Ngọc nhu mà Hồ thị chẳng để vào mắt, thì nói gì đến A Quỳnh, nhìn thấy tiểu nha đầu ngày xưa ở dưới gót chân bà không dám thờ mặt giờ lại hận không thể chỉ thẳng mũi mà chửi, nhất thời lửa giận trong lòng dâng cao ba thước.

Bà ta giờ tay nhắc chân, muốn đến đánh A Quỳnh.

Triệu Tịch Ngôn bắt lấy tay bà, kéo mạnh lại. Vì sức kéo mạnh, tay y vừa buông, Hồ thị liền ‘bộp’ đụng vào tường đằng sau. Trong chớp mắt, Triệu Tịch Ngôn mềm lòng, nhưng y nhanh chóng trở nên lạnh lùng. "Nương! Nương không nghĩ cho biểu muội, cũng nên nghĩ cho nhi tử một chút. Ngải ăn nói bậy bạ thế này, để Chu đại nhân nghe được, thành từ làm sao bây giờ?"

Hồ thị còn đang choáng váng, nhưng nghe xong lời con, cũng nhận rành rai sai rồi. Bà còn muốn cứng cổ tranh luận với con trai mình thêm mấy câu, nhưng thấy vẻ mặt trắng như tờ giấy của con, rốt cuộc không nhẫn tâm, ngậm miệng lại.

A Quỳnh nhìn đáng về Triệu Tịch Ngôn, hơi hồi hận.

Chưa chờ cô nàng rời đi, Triệu Tịch Ngôn đã nói: "A Quỳnh, cô cứ bận việc cô về trước đi, chúng tôi dọn dẹp một hồi rồi đi ngay."

Hồ thị hoảng sợ, nói: "đi? Nhà chúng ta bị đốt cháy sạch, chúng ta còn nơi nào để đi?"

Triệu Tịch Ngôn nói: "đi đâu cũng được, chính là không thể tiếp tục ở đây."

A Quỳnh trả lời một tiếng, quay gót bước đi.

cô nàng vừa đi, Hồ thị lập tức đóng cửa lại, một bên kéo cha Triệu đang góp vui, một bên nói với Triệu Tịch Ngôn: "Tịch Ngôn à, chúng ta không có nhiều tiền, nhà thì bị thiêu rụi, hôm nay ta vất vả lắm mới lấy lại một ít tiền, đây là chi phí để cha con con đến kinh thi cử!"

Cha Triệu cũng thuyết phục: "Đúng vậy đó Tịch Ngôn, chúng ta ra ngoài không thuê nhà ở trọ, không đủ khả năng mua nhà, thậm chí ăn cơm còn không dễ dàng gì!"

Lẽ nào còn muốn ở lại Chu gia, ăn uống, ngủ nghỉ ở nhà Chu Thừa Vũ?

Mặt nào y cũng không bằng hán, vợ cũng thua trong tay hán, rồi lại kéo theo cả nhà đến ăn nhờ ở đậu nhà hán, bản thân y biến thành hạng người gì? Chưa nói đến chính mình vốn chẳng có tư cách này, ngay cả cô, y cũng không thể làm chuyện như vậy!

Y nói: "Ban đầu chúng ta dự định vào kinh hôm nay. Giờ đúng lúc, cả nhà ba người chúng ta đều vào kinh."

Hồ thị nói: "Cứ thế đi sao? Nhà của chúng ta ở đây, cứ thế đi sao?" Bà chợt nghĩ đến mục đích Triệu Tịch Ngôn đến Phủ thành, "Tiết Sĩ Văn, cái tên Tiết Sĩ Văn đáng hận ngàn đao kia thì sao?"

Hôm nay, bà vốn muốn đến Hồ gia kiểm Tiết thị nào loạn một trận, nhưng nhớ đến Tiết Sĩ Văn, cuối cùng không dám đi. Lần này bà hỏi lại, lòng mong chờ. Nếu Tiết Sĩ Văn ngã xuống, bà cần phải đến Hồ gia, lột một lớp da Tiết thị mới hả dạ!

Triệu Tịch Ngôn kể lại rất đơn giản. Vì bọn được cứu trong lúc hôn mê, nên không có gì để thu dọn. Hồ thị chỉ cần về cầm vài thứ, là có thể trực tiếp lên đường.

"đi thôi!" Y dẫn đầu đi ra ngoài. "Hôm nay muộn rồi. Chúng ta ra khách điểm ở một đêm, sáng sớm mai hẵng đi."

Hồ thị không bằng lòng lắm, nhưng bà nghĩ tới Tiết Sĩ Văn đã rơi đài, vừa hay có thể đến Hồ gia tìm Tiết thị bồi thường, thế nên bực tức đi theo.

Ba người vừa ra cửa Chu gia, đã nhìn thấy Chu Thừa Hồng ở cổng.

"Muốn đi thật à?" Chu Thừa Hồng từ miệng A Quỳnh biết được, ban nãy bị Chu Thừa Vũ hại bị một trận giày vò cực thảm, nên đâm ra chung một lòng với Tạ Kiều, đều muốn giúp đỡ Triệu Tịch Ngôn. "Ta nghe báo nhà ngươi đã cháy sạch rồi, các ngươi muốn đi, đừng chân ở đâu?"

Triệu Tịch Ngôn nói: "Sáng sớm mai cả nhà ta sẽ rời khỏi huyện Trường Châu."

"đi Kinh Thành à? Cả nhà ba người luôn?" Chu Thừa Hồng hỏi, trong lòng hán cũng xác định. Vì vậy, hán ta tức thì tháo hà bao trên thắt lưng, kín đáo nhét vào tay Triệu Tịch Ngôn, "Cầm đi, chờ người đề tên trên bảng vàng, khi đó đừng quên cảm tạ ta."

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tiểu thư, cô thực sự, thật sự là lưu manh quá mà!

Lúc Chu Thừa Vũ và Lương Nguyệt Mai nói chuyện Tiết Sĩ Văn và Đồng tri phủ ở Phủ thành, cũng không tránh né Hồ Ngọc Nhu. Hồ Ngọc Nhu ngấm nghĩ rồi ngồi xuống dự thính. Cuộc nói chuyện này khiến cô rất là xúc động, cô chẳng có địa vị như Lương Nguyệt Mai hay Tạ Kiều, nên cô cần biết rõ chút chuyện bên ngoài của Chu Thừa Vũ, để khi có chuyện phát sinh không bị rơi tung lên.

Lắng nghe xong cảnh ngộ Chu Thừa Vũ gặp phải ở Phủ Thành, về mặt Lương Nguyệt Mai rất nghiêm túc.

Hồ Ngọc Nhu thì ở bên cạnh giận hết sức giận, nhưng vẫn kiềm nén tâm trạng lại, nhưng hàm ý trong ánh mắt nhìn Lương Nguyệt Mai rất rõ ràng, thiếu điều bảo thẳng người ta ‘gắt đầu lẹ đi còn chờ gì nữa’.

Chu Thừa Vũ vốn không quan tâm việc nàng ngồi cạnh nghe, bỗng nghe ra nàng thờ dốt, cảm xúc không đúng, trạng thái không tập trung. Chàng vừa quay đầu lại, đã nàng tức đến nổi gương mặt nhónhắn đỏ bừng lên, một đôi mắt hạnh nhân lấp lánh ánh lên lửa giận. Chàng nhất thời thời tò mò, đã tức thế này, sao còn kìm lại không lên tiếng?

Chàng đưa tay ra vỗ nhẹ vào lưng Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu bị làm phiền, ngạc nhiên nhìn sang, chào đón cô là ánh mắt dịu dàng vỗ về, cuối cùng tâm trạng cô cũng dịu lại, cúi đầu.

Lương Nguyệt Mai thu hết những cử chỉ mờ ám của hai người vào mắt, đồng thời ngẫm hiểu cười cười, cô ấy bỗng nhớ người chồng đang ở biên cương xa xôi. Cuối năm nay, chồng cô ấy sẽ trở lại. cô cũng nói với Tạ Kiều hai ngày trước, không có chuyện gì nữa, nên về Kinh Thành rồi.

"Chuyện này chuyển lên từng cấp một rất phiền. Để viết thẳng vào sổ con rồi đưa ta. Ta và nhị tẩu nhị ca đệ dựa định hai ngày nữa lên đường về Kinh." nói đến đây, cô ấy dừng lại một lúc, rồi lại lắc đầu: "Nhị tẩu đệ mang thai, cấp tốc lên đường không ổn. Vậy đi, đệ viết xong sổ con, ta cho người mang về Kinh giao cho Thái Tử càng nhanh càng tốt."

Chuyện này không thể trì hoãn, một khi trì hoãn, Đồng tri phủ ắt sẽ gian dối bù vào. "Được rồi, ngay trong đêm đệ sẽ giao cho tẩu." Chu Thừa Vũ đáp lời ngay lập tức.

Hai vợ chồng tiền Lương Nguyệt Mai ra tận công viện, mắt thấy cô ấy đi xa rồi, Chu Thừa Vũ quay lại, mắt sáng rực nhìn chăm chăm vào Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu bất chợt hơi chợt dạ, bày ra vẻ mặt tươi cười, hỏi: "Chàng có đói không? Có khát không? Có mệt không?"

Chu Thừa Vũ đột nhiên đưa tay ra, bóp nặn bên má mồm mồm của cô. Có vẻ như xúc cảm da thịt quá mịn màng, làm chàng ta lâng lâng quên lối về, sau khi bóp một cái, chuyển sang sờ sờ mó mó không chịu buông.

"Ta đến thư phòng, nàng chờ ta về, nghĩ kỹ nên giải thối với ta ra sao."

Hồ Ngọc Nhu buồn bực, "Giải thích gì chứ?"

Chu Thừa Vũ muốn bóp mạnh một cái, nhưng lại không nỡ. Cuối cùng, chàng đành buông tay và búng trán nàng một cái và ném một câu "Tự mình nghĩ thật kỹ", liền quay người sai bước đi.

Hồ Ngọc Nhu nhìn bóng lưng chàng ta nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng hiểu ý chàng ta. Áng chừng chàng ta đã biết chuyện, vừa nghĩ thế, Hồ Ngọc Nhu vừa nhớ lại giọng điệu ban nãy của Chu Thừa Vũ tuy hồ hững, nhưng dường như còn bao hàm con giận dữ. Trong nhất thời, cô vừa cảm thấy căng thẳng lại hạnh phúc.

Có ghen thì tốt,có ghen thì mới chứng tỏ chàng ta quan tâm mình!

Nhưng... giải thích với lộ giấm chua, à, có vẻ như cô phải dùng tới đại chiêu rồi.

Bởi vì bận bịu viết sổ con nên Chu Thừa Vũ không về ăn tối. Hồ Ngọc Nhu gọi tên mấy món ăn, bảo nhà bếp làm tốt rồi bảo A Kim đưa qua. cô bắt A Quỳnh đến đo người cho mình, bảo A Quỳnh làm tổ phòng trong giúp đỡ cô may vá.

A Quỳnh cầm hộp may vá, đáp lời: "... Biểu thiếu gia tức giận, quyết phải đi. cô phu nhân hết cách, đành phải đi cùng Biểu thiếu gia. Nô tỳ lặng lẽ đặt kỹ bạc vào hành lý của biểu thiếu gia. Nếu biểu thiếu gia mở hành lý trên đường, tự nhiên phát hiện ra."

Hồ Ngọc Nhu hiện không có tâm trạng lo cho Triệu Tịch Ngôn, huống hồ lần này cô được coi là ân nhân cứu mạng cả nhà bọn họ. Từ nay về sau, đường ai nấy đi, không liên lạc nữa mới tốt.

cô thuận miệng bảo: "Ồ, biết rồi, chuyện này xem như xong, sau này em đừng nhắc lại." cô nhét một mảnh lụa đỏ từ cửa hồi môn vào lòng A Quỳnh. "một mảnh vải này, em cắt cho ta hai mảnh nhỏ một mảnh lớn, mảnh nhỏ lớn bằng lòng bàn tay ta, vậy nè, khối lớn đủ để làm quần nhỏ là được."

Quần nhỏ cỡ đại này lớn hơn quần lót hiện đại nhiều, cỡ bằng quần short.

A Quỳnh nghe thấy suýt hoang mang, Hồ Ngọc Nhu chỉ có thể vừa nói vừa khoa tay múa chân, cuối cùng cả hai hợp sức mới cắt ra được kích thước mảnh vải mà cô muốn.

Cái gọi là đỉnh cao về đẹp chính là mỏng lung mờ ảo, so với lộ hết thì nửa che nửa hở mới mê hoặc người hơn. Do đó, Hồ Ngọc Nhu dặn A Quỳnh làm dùng vải lụa đỏ làm áo ngực chỉ che nửa ngực thôi. Vải lớn chỉ bằng lòng bàn tay cô, nó không thể che hết quang cảnh, có hai sợi dây mỏng ở phía trên và hai bên, buộc vào cổ, hai sợi dây mỏng được buộc ở sau lưng. Phần thân dưới thì không lộ liễu như thế, chiếc quần short được làm bằng vải lụa đỏ, chủ yếu để lộ đôi chân thon dài.

Công việc này quá đơn giản đối với người chuyên thêu thùa như A Quỳnh, chỉ có hai khác là làm xong. Chỉ là tiểu nha đầu này tưởng tượng cảnh Hồ Ngọc Nhu mặc thứ đồ này lên người, tự mình làm mình xấu hổ, mặt mày đỏ như quả táo đỏ.

Mọi người đều là con gái nên Hồ Ngọc Nhu không tránh. cô đến sau bình phong, thay áo ngực và quần short vào, sau đó rút mảnh lụa trắng trong suốt từ cửa hồi môn, khoác hồ bước ra ngoài.

A Quỳnh bị sốc đứng ngây người, mắt không chớp nhìn Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu xoay một vòng trước mặt cô nàng, có chút lo lắng, hỏi. "Có đẹp không?" Mặc dù cô nhìn xuống, thấy đôi chân trắng thon dài, cũng thích lắm. Nhưng không có gương dài, cô thực sự không biết cảnh toàn thân thế nào.

A Quỳnh rốt cục cũng hoàn toàn, nhưng đâu thể không biết ngược mà nói đẹp, nếu có nam nhân vào chắc người ta đã chảy máu mũi rồi. Thế nên, cô giận chân một cái, cả phu nhân cũng không gọi, chỉ nói, "Tiểu thư, cô thực sự, thật sự là lưu manh quá mà!"

nói xong, cô nàng như bị ai chọc ghẹo, e thẹn đỏ mặt, chạy phắt đi.

Hồ Ngọc Nhu: "..."

Có lẽ nào người cỡ đại này không chấp nhận được loại đồ này? Nếu ở thời hiện đại, nó chắc chắn được đàn ông ưa thích, nhưng trong thời cổ đại...Chu Thừa Vũ cũng nói cô lưu manh chẳng?

Hồ Ngọc Nhu che mặt, trời xanh ơi, lần đầu tiên cô bị người ta mắng lưu manh đấy!

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng Tú Vân. "Phu nhân, nô tỳ có thể vào không?"

Tối hôm qua Tú Vân cũng ướt đồ. Hôm nay, cô đã thả nàng ta về nhà, chẳng biết hiện giờ ghé qua đây có chuyện gì. Nhìn lại chính mình, cô bèn tìm đại áo ngoài choàng vào rồi bảo nàng ta vào.

Tú Vân đúng thật là có chuyện. Bước vào cửa, nàng ta kính cẩn nói: "Nô tỳ ở nhà không có chuyện gì làm nên qua đây hầu hạ. Đến đây, nô tỳ mới biết Đại phu nhân và Nhị phu nhân chuẩn bị hai ngày sau về Kinh Thành. Nô tỳ nghĩ các phu nhân khó có được đến đây một lần, nếu sắp về rồi, chúng ta có cần tặng quà cho họ mang về ạ? Còn có, nếu các phu nhân ấy đã định ngày về, có phải nên làm một bữa tiệc tiễn biệt đằng hoàng sớm hơn không ạ?"

không thể không nói, Tú Vân là người có bản lĩnh. Sau khi gả cho Lô Quảng, cả người càng thêm trầm ổn già dặn hơn trước. Sau khi trở về được Hồ Ngọc Nhu dùng lại, nàng ta bèn bỏ hoàn toàn những tâm tư xấu xa. Bất luận là chuyện Hồ Ngọc Nhu nghĩ tới hay chưa nghĩ tới, nàng ta đều nghĩ tới, thậm chí còn luôn tiến bộ vượt bậc, nghĩ tới chuyện phát sinh sau đó.

Do đó, nàng ta vừa đề nhắc đến, Hồ Ngọc Nhu bèn gật đầu liên tục, "Người nói có lý. Vậy đi, ngày mai chúng ta cùng đi dạo, xem liệu chỗ chúng ta có đặc sản gì không, chuẩn bị một chút cho các tâu ấy mang về." Đối với bữa tiệc tiễn biệt đó thì không cần gấp gáp, "Chờ bên đó định ngày đi, thì chúng ta xếp đặt bữa tiệc tiễn biệt. Đầu bếp trong nhà có sẵn, muốn mua đồ cũng tiện, chuyện này không đáng lo ngại."

Tú Vân vâng dạ, lúc này mới ngược lên nhìn Hồ Ngọc Nhu, thấy khuôn mặt cô hơi đỏ. Nghĩ đến tin tức nghe được hơi sớm, nàng ta quan tâm nói: "Hôm qua phu nhân bị cảm lạnh khó chịu ạ?"

"không có, ta uống hai bát gừng, không sao cả." Hồ Ngọc Nhu nói, nghĩ thầm A Quỳnh vẫn còn là thiếu nữ, nhưng Tú Vân đã là phụ nữ. cô có thể hỏi ý kiến Tú Vân nhỉ, "Người đi đóng cửa, ta có chuyện này muốn hỏi ý kiến người."

Tú Vân không nghi ngờ cô, ngoan ngoãn đi đóng cửa lại.

Có lẽ Tú Vân không thân thiết với A Quỳnh, cũng có lẽ phản ứng quá lớn ban nãy của A Quỳnh, nên Hồ Ngọc Nhu cũng hơi ngại ngùng. Sau một lúc, cô mới cởi bỏ áo ngoài, nói: "người nhìn ta ăn mặc thế này, đẹp chứ? Người... người cảm thấy đại nhân có thể chấp nhận được không, có thích không? "

Trong nháy mắt Hồ Ngọc Nhu cởi áo ngoài, Tú Vân hoàn toàn không còn nghe thấy âm thanh gì nữa. Ánh mắt nàng ta nhìn thẳng vào Hồ Ngọc Nhu, nàng ta nhất thời muốn nhìn hết, rồi lại cảm thấy khôngnên nhìn.

A Quỳnh vừa nãy đỏ mặt như quả táo đỏ, còn nàng ta hoàn toàn hóa đá. Giống như linh hồn bay mất, mắt cũng không chớp. Nếu nàng ta không bị chảy máu mũi, Hồ Ngọc Nhu sẽ cho rằng nhìn xấu muốn chết.

cô bắt đầu đi mặc đồ vào, lấy khăn lau chảy máu mũi cho Tú Vân. "Người..." Lần đầu trong đời, cô gặp phải một người phụ nữ vì cô mà chảy máu mũi. Hồ Ngọc Nhu không thể nói rõ cảm giác lòng mình, chỉ là im lặng hơi nghi ngờ... lẽ nào Tú Vân là...les (*đồng tính nữ*)?

Nhưng trước kia, rõ ràng nàng ta muốn làm thiếp Chu Thừa Vũ.

Và hiện giờ, rõ ràng đã gả cho Lô Quảng.

Thế là, lẽ nào nàng ta ăn cả nam lẫn nữ?

Ý nghĩ này vừa lóe lên khiến Hồ Ngọc Nhu cảm thấy hết hồn, vô thức lùi lại.

Tú Vân nhìn cô đột ngột đổi sắc mặt, cuối cùng cũng hoàn hồn, vội bắt lấy khăn che mũi, nói lắp: "Nô tỳ... nô tỳ bị bốc hỏa hôm nay." nói xong liền xoay người chạy đi, nhưng chạy được hai bước nhớ lại câu hỏi của Hồ Ngọc Nhu, nàng ta vội dừng lại đáp: "... đẹp, rất đẹp! Cực kỳ đẹp!"

Tú Vân nói xong, quay đầu lại, chạy mà hoảng hốt.

Chu Thừa Vũ vừa đến chỗ Lương Nguyệt Mai đưa sổ con, về đến cổng viện đã thấy Tú Vân chạy ủa ra. Chàng ta vội vã né sang, Tú Vân chẳng phát giác ra chàng, cứ thế chạy đi.

Chuyện này là sao?

Chu Thừa Vũ nhủ mảy, nhanh chân bước vào viện, bước vào phòng.

Hồ Ngọc Nhu còn chút cảm xúc bối rối, vừa nhìn thấy Chu Thừa Vũ, cô bèn đứng dậy và đi về phía chàng ta. Nhưng mờ miêng xong, cô lại thấy sự nghi ngờ này chắc chắn là không nên nói, chưa nói thậtgiả còn chưa rõ, mà lỡ như thật, nói cho bình giám chúa Chu Thừa Vũ biết, chàng ta chắc chắn đuổi Tú Vân đi.

Mà nhờ như hiểu lầm Tú Vân người ta, thì có lỗi với người ta biết bao.

Hơn nữa, cô thực sự đang cần Tú Vân hỗ trợ.

Chu Thừa Vũ vốn đã giang hai tay. Kết quả là, Hồ Ngọc Nhu dừng lại. Chàng ta đành bước lên ôm người vào lòng vậy. "Nàng làm sao vậy? Còn Tú Vân bị sao vậy?"

Hồ Ngọc Nhu tạm thời nói dối. "Vì Lô Quảng có chuyện, nàng ta đến xin thay Lô Quảng. Ta báo khôngsao, nàng ta mừng quá chạy về báo tin, ngăn không được."

Nếu ngày thường Chu Thừa Vũ dĩ nhiên không tin, nhìn biểu hiện của cô chắc chắn không phải thật. Nhưng lần này, chàng ta vừa cúi đầu xuống, vì Hồ Ngọc Nhu không mặc áo choàng, hai người vừa tiếp xúc làm quần áo lỏng lẻo hơn. Đập vào mắt chàng ta là làn da trắng như tuyết, mà chống đỡ bộ ngực chàng ta là bộ ngực mềm mại lộ không ít của nàng, khe sâu hút, chẳng cần nghi ngờ gì nữa, bên trong không mặc gì.

Suy đoán này khiến chàng nóng người ngay tức khắc.

Lời giải thích thế này... chàng rất thích.

Chu Thừa Vũ cúi xuống mà không nói gì, bế Hồ Ngọc Nhu đến tịnh phòng.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoa Hoa Hoa: Dưới đây, lược bớt xyz 3000 chữ!

Chu Thừa Vũ: 3000 chữ? Với thực lực của ta, ít nhất cũng phải 6000 chữ đấy?

Hồ Ngọc Nhu: Phi!

Triệu Tịch Ngôn: Phi!

Tô thị: Phi!

Tú Vân: Phi Phi Phi!

Quý Thành Vân: Ta cũng Phi Phi Phi! [Chính văn không thể xuất hiện, vở kịch nhỏ cũng không cho ra, sẽ không ai nhớ đến ta nữa đâu]

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đôi mắt người đàn ông sáng rực, như muốn nuốt hết xương xẩu của cô vào bụng vậy

Nước tắm chưa được mang lên. Chu Thừa Vũ luôntốt tính với gia nhân, nhưng giờ này chẳng biết tại sao, chàng ta lại cắn răng hét to với cánh cửa đối diện: "Người đâu! Còn không mang nước lên!"

Bên ngoài vang kên tiếng trả lời.

Hồ Ngọc Nhu cũng từ nỗi kinh hoàng nhẹ bẫng của cơ thể mà tỉnh táo lại, khẽ uốn éo trong lòng Chu Thừa Vũ, tay cô đẩy bộ ngực mạnh mẽ của chàng ta. “Thả thiếp xuống, nhanh, thả thiếp xuống..”.

A Quỳnh nói năng lưu manh, còn Tú Vân thì trực tiếp hoảng hốt đến mức chảy máu mũi.

Hồ Ngọc Nhu vốn muốn quần áo, nhưng ai biết được Chu Thừa Vũ sẽ trở lại nhanh vậy. cô không kịp thay đồ đã bị ôm vào phòng tắm, lúc nữa, nhờ chàng ta thấy cô ăn mặc như vậy... Hồ Ngọc Nhu khôngkịp đượcgiây dũa dũa tội hơn. Khi chân vừa chạm đất, cô liền quay đầu muốn chạy. không thể để Chu Thừa Vũ nhìn được, càng không thể để gia nhân đưa nước lên nhìn được.

Chẳng qua cô vừa xoay gót, thì phía sau đã vươn cánh tay chắc khỏe ôm lấy cô.

Cánh tay ôm hơi mạnh, cô bị lao đảo về sau. Người đàn ông này càng siết chặt eo cô hơnvà ghé đầu vào tai cô. "Phu nhân, nàng không muốn hầu hạ vi phu tắm rửa sao?"

Hồ Ngọc Nhu đang muốn mở miệng thì A Kim và A Hương đang xách nước vào.

Ở trước mặt gia nhân,Hồ Ngọc Nhu dĩ nhiên chẳng tiện nói gì, nhưngChu Thừa Vũ lại chẳng có ý kiêng dè gì cả, chàng ta vẫn cứ ôm ấp cô như thế, làm cho hai nha đầu đó đỏ mặt lui ra.

Hồ Ngọc Nhu cuối cùng cũng nắm lấy cơ hội, nhưng động tác của người đàn ông nàylại nhanh hơn cô, còn chưa vào bồn tắm đã kéo tắm áo choàng cô ra. Trong chiếc áo choàn là mảnh lụa trắng nửa che nửa hở phủ lên thân thể. Chu Thừa Vũ nhìn một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại từ dưới lên trên, âm thanh cũng trầm thấp lạ thường. "Phải chăng đây là lời giải thích của phu nhân, muốn dùng mỹ nhân kế, lấy sắc dụ người?"

Ồ, hình như vậy...

Nhưng bị nhìn chăm chăm kiểu này, đôi mắt người đàn ông sáng rực, như muốn nuốt hết xương xẩu của cô vào bụng vậy. Cho dù Hồ Ngọc Nhu là người hiện đại cởi mở, cũng không khỏi ngẫm lại có phải mình ăn mặc quá mức không. Ánh mắt người nọ nhìn chăm chăm cô khiến cô thấy mình đang lỏa thể vậy.

Hồ Ngọc Nhu còn chưa nghĩ ra mình nên đáp thế nào, thì Chu Thừa Vũđã gạt đầu. Chàng ta nói với vẻ hài lòng: "Vi phu rất hài lòng với hành động này, chẳng qua..." Sau đó, chàng ta không nói nữa mà kéo Hồ Ngọc Nhu vào lòng, kéo hẳn áo choàng xuống, bàn tay vương nước, nhỏ giọt lên ngực củaHồ Ngọc Nhu.

Lụa trắng gặp nước, lập tức dính sát vào người, càng làm nổi bật cánh lụa đỏ bên trong.

Hồ Ngọc Nhu nhìn xuống bộ ngực đang nhấp nhô, nhất thời ngượng đến nỗi muốn chui xuống đất, rồi dứt khoát bỏ luôn sĩ diện, ngửa đầu bày ra vẻ mặt ‘ta là mỹ nhân đẹp nhất thiên hạ’, "Đúng vậy, là mỹ nhânkể, chẳng hay đại nhân có bằng lòng trừng kếp không?"

Chu Thừa Vũ tối sầm mắt, đáp trả cô bằng hành động.

Sau vài phen lăn lộn, trong phòng tắm như diễn ra hồi ác chiến, vậy mà Chu Thừa Vũ không hề có ý cho người ta vào dọn dẹp. Chàng ta lấy hai chiếc áo choàng sạch sẽ,bao bọc cho hai người lại, trực tiếp bế Hồ Ngọc Nhu vào nội thất.

trên chiếc giường lớn có tấm rèm gấm thêu ương nghịch nước, Chu Thừa Vũ dốc sức làm Hồ Ngọc Nhu thêm hai lần. Mãi đến giây phút Hồ Ngọc Nhu cả người kiệt sức vì thử với chàng ta mấy tư thế mới ban nãy, giờ đành mềm nhũn dưới thân chàng ta, mặc người làm thịt. Chàng tamới thờ hồn hên, hôn mạnh lên môi nàng.

"Đại nhân đương nhiên bằng lòng trừng kếp, nhưng sau khi trừng kếp, lời giải thích vẫn phải có như thường." Ôm người vào trong ngực, nhưng chàng vẫn còn nhớ yêu cầu giải thích.

Hồ Ngọc Nhu mệt đến nỗi không còn chút sức lực nào. Bấy giờ cô tức quá, nên lao vào lòng chàng ta, cắn một cái lên ngực chàng.

Chu Thừa Vũ cười, tiếng cười vang vọng trong đêm, nghe rất động lòng người.

.

Trời hừng sáng, xe ngựa cũng đã mua nhưng trước khi xuất phát, lại chẳng thấy bóng dáng Hồ thị đâu cả. Triệu Tịch Ngôn nhìn cha mình, lông mày của y nhíu chặt. "Cha thực sự không biết mẹ đi đâu sao?"

Trông thần sắc cha Triệu khẽ né tránh, “không biết”

Triệu Tịch Ngôn nhìn ông ấy mà không tin, nhưng nghĩ đến Hồ thị không có nơi nào để đi, chắc có lẽ bà quay trở lại căn nhà bị cháy lấy đồ còn sót lại. Y nhìn lên sắc trời, nghĩ về mối bận tâm trong lòng nên nói: "Vậy cha cứ đợi ở đây,con còn chút chuyện cần giải quyết, đến khi con về chắc nương cũng trở lại."

Cha Triệu gạt đầu.

Triệu Tịch Ngôn đi bộ đến huyện nha. Lúc nhận được tin, Chu Thừa Vũ đang luyện quyền, nghỉ một chút rồi báo mời y đến thư phòng đợi, còn mình thì về phòng. Đến khi nhìn thấy Ngọc Nhu vẫn còn quần chân ngủ ngon lành, chàng mỉm cười, tùy tiện lau mồ hôi trên trán mình, mới bước chân đến thư phòng trong tâm trạng phơi phới.

Hai người gặp nhau trong thư phòng, một người vừa mới luyện quyền xong, sắc mặt hồng hào, tràn đầy sức sống. Người kia thì tái nhợt, ốm yếu gầy gòn như ngã xuống bất cứ lúc nào.

Triệu Tịch Ngôn nhìn Chu Thừa Vũ như thế này, phải nói rằng lòng chàng đắng chát không kể xiết. Ban đầu, y cũng là một người hăng hái, tuy gia cảnh bình thường, nhưng mới 15 tuổi đã đỗ tú tài, thứ hạng đặc biệt cao, sau đó lại đứng đầu kì thi Hương, cũng xem như là một nhân tài, dung mạo cũng xem tuấn tú lịch sự, y thấy rất hài lòng với bản thân, cũng thấy mình xứng với biểu muội A Nhu.

Nhưng giờ đây... có Chu Thừa Vũ châu ngọc ở phía trước, y lại không có tự tin.

"Chu đại nhân." Y kính cẩn hành lễ.

Chu Thừa Vũ gật đầu, ngồi xuống xong mới nói: "Mời Triệu giải nguyên ngồi, sáng sớm đã đến, chẳng biết có gì không?"

Triệu Tịch Ngôn bỗng chẳng biết mở miệng ra sao.

Đợi lúc lâu, Chu Thừa Vũ gõ bàn. "Thế nào, có chỗ khó nói?"

Triệu Tịch Ngôn siết chặt nắm đấm, tức thì đứng dậy. Giống như trả lời câu hỏi của tiền sinh trong thư viện, đứng thẳng người, y đáp: "Chu đại nhân, thật ra thì, ta và biểu muội chỉ đính hôn từ bé. Giữa hai chúng ta chỉ có tình biểu ca biểu muội bình thường. Nàng đối với ta khác biệt là do ta lừa dối muội ấy, bởi ta và cha cùng đọc sách thi cử, nhà nghèo không có kinh phí, nên ta mới biểu hiện ra vẻ thích muội ấy để có bạc đến Kinh Thành. Còn đêm hôm qua... muội ấy đến cứu ta, thứ nhất là vì ngài, thứ hai là vì cảm thấy mắc nợ, chỉ thế thôi!"

Phải chăng y đang tỏ rõ bản thân và nói rõ hàm ý: Nhu Nhu không còn nhớ thương y?

Là sợ chàng giận dữ, hiểu lầm Nhu Nhu à?

Chu Thừa Vũ rừ rừ, chẳng biết đang nghĩ gì. Điều này làm cho Triệu Tịch Ngôn cảm thấy ngày càng lo lắng hơn, sợ nói nhiều sai nhiều nên không dám mở miệng.

một lúc sau, Chu Thừa Vũ khẽ mỉm cười. Mặc dù chàng hiểu hành động của Triệu Tịch Ngôn, cũng hiểu nỗi đau lòng của y. Nhưng, thế tử của chàng, chàng tin, không cần người nào đến nói cho chàng biết cả.

Người thế tử chàng thích là chàng.

Đây là sự thật, chàng có thể nhìn ra.

"Tình cảm của người với nàng thì ta không rõ, còn nàng đối với người thế nào, ta lại rất rõ ràng." Chàng thờ ơ nói, "Nàng chỉ xem người là biểu ca, thật sự thích, là ta. Nên ta không để bụng chuyện này. Nếu hôm qua ta có ở đây, ta cũng sẽ xông vào cứu người thôi."

Triệu Tịch Ngôn không khỏi nhớ lại những lời mà Chu Thừa Vũ nói trên đường về từ Phú Thành.

Bởi vì hai người Huyện lệnh và Huyện lệnh phu nhân, nên yêu dân như con sao?

Y cúi đầu, giấu đi ánh mắt đau khổ, "Học trò xin cáo từ."

Chu Thừa Vũ gật đầu, gọi Bùi Thanh đến, "Chuẩn bị ngân phiếu 200 lượng cho Triệu giải nguyên." Chẳng cho Triệu Tịch Ngôn mở miệng, chàng nói tiếp: "Triệu Tịch Ngôn có tài học xuất chúng. Lần này mang lại vinh quang cho huyện Trường Châu. Ta thân là Huyện lệnh Trường Châu huyện, có lòng khen thưởng. Mong rằng Triệu giải nguyên uống nước nhớ nguồn, chẳng hay đến Kinh Thành có người hỏi tới, tốt xấu gì cũng nhắc đến Huyện lệnh Trường Châu huyện ta đây."

Chu Thừa Vũ đôi lúc rất hào phóng, song, đôi lúc có tí ti thu cũng phải báo.

Bất luận trước đó Triệu Tịch Ngôn có tâm tư gì, nhưng y đã thành công khiến chàng khó chịu. Vậy thì trước khi y rời đi, chàng đương nhiên phải khiến y phiền lòng một phen, chỉ 200 lượng, Chu Thừa Vũ không quan tâm.

Chẳng biết Triệu Tịch Ngôn nghĩ gì, chẳng những chấp nhận mà còn cảm ơn Chu Thừa Vũ vô cùng thân thiện. "Học trò tất nhiên sẽ không quên những lời dạy bảo của Chu đại nhân, còn có lời giới thiệu tiền sinh cho học trò trước đó. Chuyện này học trò sẽ nhớ mãi không quên."

Nhớ mãi không quên?

không cần thiết.

Chu Thừa Vũ khoát tay.

Khi Triệu Tịch Ngôn trở về nhà trọ, Hồ thị đã trở lại. Bà đang nói gì đó với cha Triệu, bộ dáng trông rất phấn khích, nhưng khi nhìn thấy Triệu Tịch Ngôn, bà liền thôi cười, còn vân vân bên ngực như giấu giếm gì đó.

Triệu Tịch Ngôn đang có tâm sự, chỉ nhìn thoáng qua bà một cái rồi leo lên xe ngựa.

.

Hồ Ngọc Nhu ngủ thẳng giấc đến mặt trời treo cao mới dậy, vừa mở mắt nhìn đỉnh màn còn mơ mơ màng màng. Cho đến khi cô vô tình nhúc nhích, cảm giác đau nhức ở dưới và tứ chi, mới nhớ ra đêm qua phóng túng biết bao nhiêu.

Chu Thừa Vũ với vẻ ngoài liêm chính, lâu lâu buông lời lưu manh, cô đã quen. Nhưng cô chẳng ngờ được, Chu Thừa Vũ vậy mà lại thực sự lấy ra một cuốn sách nhỏ bày trên giường, để nàng học theo những tư thế xấu hổ đó. Chàng ta làm thật. Nàng cũng chỉ cam chịu, song, lại cho rằng với mấy chuyện này, nhu cầu chàng ta ắt không cao. Nhưng sự thật chứng minh, cô còn non lắm, nhìn lầm người rồi.

cô chịu đựng cơn đau cơ thể, bò dậy, kêu người vào.

Người đi vào là Quán ma ma và A Quỳnh, Quán ma ma tươi cười đầy mặt đi trước, A Quỳnh đỏ mặt theo sau. Nhìn thấy A Quỳnh, Hồ Ngọc Nhu hơi mất tự nhiên đỏ mặt, nói với Quán ma ma: "Ma mà, giờ nào rồi? Cho con nước với, con phải ngâm mình một lúc."

Đêm qua lẫn lộn quá đã man,cuối cùng, Hồ Ngọc Nhu ngất xỉu, vẫn là Chu Thừa Vũ giúp cô lau sạch phần dưới. Hôm nay nếu không được tắm thoải mái, cô sợ mình chẳng xuống được giường mất.

Quản ma ma mỉm cười, nói: "đã chuẩn bị xong, ngài tắm ngay chứ?"

Hồ Ngọc Nhu gật đầu.

Quản ma ma dẫn đầu đến đỡ Hồ Ngọc Nhu. Hồ Ngọc Nhu nghĩ đến mớ hỗn độn trên giường, vội khoát tay. "Con tự mình làm. Bà giúp con thử nhiệt độ nước được chưa là được."

Quản ma ma biết nàng xấu hổ, cũng không muốn đến nữa, xoay người dẫn A Quỳnh đi.

Hai người vừa đi, Hồ Ngọc Nhu mở chăn ra. cô đã mặc đồ trong thông thường, nhưng tìm một vòng trên giường, mà vẫn không thấy áo ngực và quần short A Quỳnh làm ở đâu.

Cóma hả? Đầu mất rồi?

Hồ Ngọc Nhu ngơ vờ đi xuống giường, vẫn không thấy.

không thể nào, rõ ràng là đêm qua lên giường mới cởi mà. Sao bây giờ không có? Lẽ nào bị Chu Thừa Vũ đem đi? không đâu, đêm qua chàng ta hưng phấn đến thế, rõ là hết sức thích, sao có thể đem vứt chứ.

đang lúc Hồ Ngọc Nhu nghĩ ngợi, thì A Kim vội vã chạy đến nói: "Phu nhân à, không hay rồi. Hồ phu nhân, mẫu thân ngài, bà ấy, bà ấy đang khóc lóc quỳ gối ở ngoài, cương quyết muốn gặp ngài!"

Tiết thị?

Là vì chuyện Tiết Sĩ Văn mà đến?

Chỉ vừa qua một ngày, bà ta biết nhanh thật.

Hồ Ngọc Nhu không muốn gặp bà ta, nhưng sợ nhớ lời A Kim nói, nhất thời bực cả mình. "Ý em là bà ta ở ngoài cửa?"

Ý gì đây?

Thần là mẹ kế, bà ta đến trước cửa Chu gia quỳ, là muốn cô và cả nhà họ Chu bị người đời chỉ trích!

A Kim phát giác ra vẻ mặt phu nhân không đúng, vộiđáp: “Vâng ạ, bên ngoài đến bẩm lại đã cho bà từ đến kéo bà ấy đi, nhưng bà ấy nói ... Nếu phu nhân không gặp bà, bà sẽ quỳ đến khi ngài gặp mới thôi.”

Muốn lấy chữ hiếu đề đầu cô sao?

Hồ Ngọc Nhu nghiêng răng, vừa đi vừa nổi giận, nói với Quản ma ma mới bước vào. "Ma ma đi dẫn bà ta vào đây, để bà ta ở trong viện chờ con!"

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Ngày* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Tạ Kiều: Muội thực sự nghĩ nhiều rồi, Nguyệt Mai không giống muội đâu

Lần đầu tiên trong đời, Quản ma ma nhìn thấy Tiết thị thảm hại thế này, áy phục và trang sức bà ấy không hề tương xứng, quần thâm dưới mí mắt xanh đen, khiến bà ta trông già nua cả chục tuổi, mà xiêm y nhân nhèo trông rõ, chứng tỏ trước khi ra cửa chưa kịp ủi, hoặc vẫn mặc của ngày hôm qua chưa kịp thay.

Đây là Tiết thị, người luôn đòi hỏi mọi thứ phải hoàn mỹ.

Đây là phu nhân luôn được yêu chiều từ lúc cưới vào cửa, là người trong tim lão gia không ai có thể thay thế được!

không ngờ được bà ta lại có ngày hôm nay! Quản ma ma cảm thấy hả dạ hết sức, nhưng nhìn thấy bộ dạng bà ta thế này, bỗng thấy cũng thật đáng thương. Em trai bà ta đã hoàn toàn suy sụp, sợ rằng ngày tháng sau này ở Hồ gia của bà ta chẳng còn huy hoàng như xưa.

Nhưng bà ta đáng thương thì đáng thương, còn sự độc ác của bà ta vẫn còn hằn trong lòng bà. Bà ta từng có ý đánh chết mình, lại bức từ Đại tiểu thư, thù này bà nhớ mãi không quên. Thế nên, bà ngoại trừ truyền lại lời Hồ Ngọc Nhu mời qua thì không nói thừa một lời nào, cứ ung dung đứng đó, thi thoảng nhìn về mặt Tiết thị.

Gương mặt Tiết thị hiện vẻ rối bời, ngoài hoảng loạn còn có chút lo lắng.

"Quản ma ma, A Nhu... không có thời gian à?" Đối mặt với Quản ma ma, bà bất chợt nhớ lại những chuyện đã làm trong quá khứ, khó mà mạnh miệng.

Quản ma ma nghiêng người nhìn bà ta, cố tình tạo dạng tiểu nhân đắc chí. "Phu nhân nhà ta nay dậy muộn, lúc này còn tắm, mà tắm xong còn phải ăn cơm, xong hết mới có thể gặp ngài được!"

Ở đâu ra kiểu con gái đối xử với mẹ thế này?

Cho dù là con riêng, cho dù nó xưa nay luôn mồm gọi bà ta là phu nhân, nhưng bà ta vẫn là mẹ của nó! trên gia phả còn viết rõ ràng!

Tiết thị rất muốn nổi giận, bà ta giận đến mức ngực phập phồng, ánh mắt lóe ra tia ác độc, muốn mở miệng chỉ trích nó bất hiểu một phen. Nhưng bà ta lại không dám, hiện thực không cho phép bà làm thế. Bà chưa bao giờ ngờ tới, em trai Tiết Sĩ Văn của bà ta lại lớn gan đến thế, dám cho người phóng hỏa Triệu gia. Bà lại càng không ngờ ba người họ Triệu chẳng kể nào chết, cuối cùng còn quay lại tổng em bà vào lao ngục.

Mới sáng sớm hôm nay, Hồ thị xông vào nhà ẩm tửu một trận, bà sợ lão gia biết được nên không thể không bịt mồm Hồ thị bằng tờ ngân phiếu 2000 lượng! Nhưng dù cho lão gia không biết, nhưng A Uyển vô tình nghe thấy. Con bé còn cãi vã với bà ta rồi chạy ra ngoài. Bây giờ bà chỉ còn cách đến cầu cạnh Hồ Ngọc Nhu, cầu nó nói chuyện với Chu Thừa Vũ, dùng so đo với em bà nữa.

Em bà ta nhất định được thả ra. Trong tay bà ta có thư thứ lỗi có dấu lần tay của Hồ thị. Triệu gia đã không bận tâm. Chỉ cần Hồ Ngọc Nhu chịu giúp đỡ thì em bà ta nhất định được thả!

Nhưng hiện tại...

Tiết thị cắn răng, đành chờ đợi.

Lần đợi chờ này, Hồ Ngọc Nhu để bà ta chờ đến khi cô tắm xong, thay đồ xong, từ tốn ăn xong bữa. Nếu cô không bận lòng Quán ma ma cao tuổi thì còn bắt Tiết thị chờ dài.

Đến lúc Tiết thị vào phòng, Hồ Ngọc Nhu cũng không có ý đứng dậy.

không có người ngoài ở đây, để coi Tiết thị dám làm gì cô.

Tiết thị thực sự không dám, mặc dù bà ta giận đến muốn nội thương, nhưng chỉ có thể im im trước bộ mặt tiểu nhân đắc chí của Hồ Ngọc Nhu. Ngoài việc nguyên rủa nó mấy câu rong lỏng, ngoài hy vọng rằng Chu Thừa Vũ bỗng dưng ghét bỏ nó ra, bà ta không dám tỏ ra bất mãn.

Thậm chí bà ta còn phải cười lấy lòng nó, nói lời khen ngợi: "Mấy ngày không gặp, trông còn ngày càng xinh đẹp ra, sắc mặt trong trắng ngoài hồng, rõ ràng Chu đại nhân rất tốt với con."

Trong lời khen ngợi bà ta chứa chan ba phần thương tiếc thay mình và con gái Hồ Ngọc Uyển, bảy phần căm hận Hồ Ngọc Nhu. Ban đầu, bà ta sai chân một bước, dẫn đến sai lầm đến tận bây giờ. Ai biết được nó đã có vị hôn phu, vị hôn phu còn chưa chết mà nó đã tình nguyện theo Chu đại nhân chứ, thế mà Chu đại nhân thật sự không hề để bụng sao?

Hồ Ngọc Nhu cười cười gắt đầu, nói: "Còn sắc mặt phu nhân sao xấu thế, có chuyện gì sao? Trời vừa sáng đã sang đây? Ta nghe báo phu nhân đến quý trước cửa nhà Chu gia, chẳng hay phu nhân có ý gì, rảnh rồi không có chuyện gì nên đến quý chơi hay đến quý cho dân chúng chỉ trích ta bất hiếu vậy phu nhân?" cô nói đến câu sau, nụ cười cũng tắt hẳn, gương mặt âm trầm

Tìm Tiết thị nhảy bịch bịch.

Bà ta quý trước cửa Chu gia đương nhiên có ý ép buộc Hồ Ngọc Nhu, sợ nó không muốn gặp bà ta mà thôi. Giờ bà ta có việc cầu người, nào dám có suy nghĩ khác, không mong Hồ Ngọc Nhu hiểu lầm

"không phải!" Bà ta vội lắc đầu phủ nhận, giọng điệu đầy vẻ sốt ruột. "Sao ta có thể như vậy? Ta chỉ... chỉ sợ con không muốn gặp ta, nhưng ta, ta phải gặp được con, ta đâu còn cách nào mới..."

Hồ Ngọc Nhu nhìn bà ta bằng ánh mắt lạnh lẽo, không trả lời.

Giọng Tiết thị càng lúc càng yếu dần, nhưng bà ta nghĩ về em mình, lúc này đầu ngàn lần không muốn cũng phải cúi đầu. Chỉ cần đợi được tương lai, nếu tương lai bà ta có cơ hội, bà ta không bao giờ mềm lòng nữa, nhất định sẽ giết phết Hồ Ngọc Nhu ngay từ đầu, trừ họa ngày sau vĩnh viễn!

Bà quý xuồng đất, chẳng mấy chốc nước mắt rơi là cả. "A Nhu, ta thực sự không còn lựa chọn nào khác. Bây giờ ta chỉ có thể cầu xin con, chỉ có con mới có thể cứu cậu con được. hần... thực sự không có ý xấu, chỉ nhất thời nóng nổi mới cho người phóng hỏa, thật ra hần vì quá đau lòng A Uyển nên mới nóng nổi, hần không có ý thiếu chết người đâu, thật đấy, hần không phải người có lòng dạ ác độc như vậy... A Nhu, con có thể giúp đỡ nói một câu với Chu đại nhân không, để ngài ấy đến Phủ Thành giải thích với Tri Phủ lão gia?"

Hồ Ngọc Nhu suốt cười ra tiếng.

Tiết thị lấy mặt mũi từ đâu đến, mà dám đến cầu cô chuyện này?

Chẳng lẽ trên mặt cô có khắc hai chữ “thánh mẫu” à?

Còn nữa, Tiết thị chỉ cho rằng Tiết Sĩ Văn bị bắt chỉ vì tội phóng hỏa thôi sao, bà ta quá xem thường em bà ta rồi. Có điều, lẽ ra bà ta không nhận được tin sớm như vậy... Hồ Ngọc Nhu nheo mắt, hỏi: "Ai nói với bà là Tiết Sĩ Văn bị bắt vì tội phóng hỏa Triệu gia?"

Hồ Ngọc Nhu thế mà dám gọi thẳng tên Tiết Sĩ Văn, Tiết thị bất ngờ đầu lên, nhưng mà nhanh chóng nhớ ra mình đang ‘ngã ngựa’, chỉ có thể cực lực kim chế.

Nhịn, trước mặt chỉ có thể nhịn.

Nhịn lúc nhất thời, ngày sau bà ta nhất định đòi lại hết những gì mình đang chịu, ngày đó chắc sẽ đến!

Bà ta lấy một phong thư từ tay áo, rút một mảnh giấy mỏng từ trong đó ra và đưa nó cho Hồ Ngọc Nhu. "Là cô con nói, sáng sớm nay bà ấy ghé qua, lấy của ta mất hai ngàn lượng rồi lần tay vào lá thư thứ tội. A Nhu, người nhà họ Triệu đã không bận tâm nữa, con đưa cho Tri Phủ lão gia xem, ngài ấy nhất định sẽ thả cậu con ra, được không?"

Hóa ra là Hồ thị.

Người này thực sự ...không thể không nói, Hồ Ngọc Nhu thật là không thích bà ấy, nhưng lần này bà ta có thể hối Tiết thị hai ngàn lượng, khiến Hồ Ngọc Nhu phải thốt lên lời khen, làm thật hay!

"Phu nhân à, cô cô bên đó nghe chuyện không tròn vẹn. Tiết Sĩ Văn bị bắt không chỉ vì một tội này." Bởi vì Chu Thừa Vũ viết sổ con dâng lên trên là chuyện phải được giữ bí mật, nên cô không nói rõ mà chỉ báo, "Ông ta hãm hại bộ khoái huyện Trường Châu, hại họ bị tổng giam vào ngục ở Phủ Thành, còn cướp đoạt mồ hôi nước mắt dân chúng, cho người cướp bóc cả chợ cửa hàng ở đó, chuyện đến nước này đâu chỉ bằng vài lời của Chu đại nhân là có thể thả người..."

cô đứng dậy, nhét lá thư thứ tội cho Tiết thị đang trong nỗi bàng hoàng, thờ ơ nói: "Nếu phu nhân muốn cứu Tiết Sĩ Văn, cách duy nhất là lấy hết tài sản Hồ gia ra cứu." Nhìn mặt Tiết thị nhất thời biến sắc, Hồ Ngọc Nhu mời mĩa. "Yên tâm đi, không phải đưa ta, mà các người tự đi cầu người mới được. Chu đại nhân chỉ là Huyện lệnh, không có tiếng nói ở Phủ Thành."

Tiết thị sợ hết hồn.

Tất cả tài sản Hồ gia, sao bà có thể lấy ra được?

Cho dù bà ta lấy ra, còn con trai con gái của bà ta thì sao?

Bà ta vẫn còn gầy gù, găng hỏi: "Vậy, vậy ai có thể cứu hân?"

Hồ Ngọc Nhu đáp: "Cái này thì ta không biết."

Tiết thị nhìn cô, còn nghĩ thâm trong bụng. Hồ Ngọc Nhu không biết, nhưng Chu Thừa Vũ chắc chắn biết!

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74-2: Tạ Kiều: Muội thực sự nghĩ nhiều rồi, Nguyệt Mai không giống muội đâu 2

Bà ta chân chừ, nhưng nghĩ đến nếu em trai bà cứ thế toi thật, thì ngày tháng sau này của bà cũng đitong, vì vậy cắn răng quyết định. Bà ta nói: "A Nhu, của hồi môn năm đó mẹ con gả đến, vì lúc con xuất giá quá vội vàng nên không kịp cho con. Con... con giúp ta hỏi thăm xem ai có thể cứu người, ta liền đưa lại cho con số của hồi môn ấy."

Của hồi môn của Giang thị, những thứ đó vốn nên thuộc về tiểu nguyên chủ.

Mà Hồ Linh có thể phát lên, tất cả đều dựa trên số của hồi môn của Giang thị. Sau ngần ấy năm trôi qua, liệu chúng còn lại được bao nhiêu? Nếu thực sự còn, đương nhiên phải trả lại cho tiểu nguyên chủ một nửa!

Nhưng Hồ Ngọc Nhu không phải tiểu nguyên chủ, dĩ nhiên cô không muốn đồ của cô bé. cô lắc đầu từ chối. "không cần, số của hồi môn đó không biết giờ còn lại bao nhiêu. Mẹ ta nằm trong lòng đất nhìn là được. Bây giờ mà ta lấy lại nó, ngược lại khiến bà không thể nhìn chăm chăm vào kẻ thù, là làm khôngđúng."

Gương mặt Tiết thị bất chợt trắng bệch, mặc dù bà ta biết rõ Hồ Ngọc Nhu cố tình hù dọa mình, nhưng không biết tại sao, bà ta chợt nhớ lại cảnh Giang thị gần như bị bà ta và Hồ Linh làm cho tức chết, liền cảm giác như quanh người như có luồng gió lạnh thổi qua, khiến bà không khỏi rùng mình.

không chờ bà ta đáp lại, Hồ Ngọc Nhu đã căn dặn Quán ma ma: "Ma ma, tiễn khách!"

Trên thân sắc Quán ma ma có vẻ ngập ngừng. Bà cho là Hồ Ngọc Nhu nên lấy lại của hồi môn của Giang thị, đồ của Giang thị vốn nên là của con gái bà. Song, thái độ của Hồ Ngọc Nhu rất kiên định, bà không tiện nói gì, bèn bước lên kéo Tiết thị.

Tiết thị chậm chạp, giờ bà ta đang tức đến nỗi run rẩy. Bà ta hất tay Quán ma ma, tự mình bỏ dậy. "Hồ Ngọc Nhu, người thực sự không giúp sao?"

Hồ Ngọc Nhu nhìn về mặt ngập tràn tàn nhẫn của bà ta, lời bà ta dường như còn chứa ý cảnh cáo, thế là cô hùa theo, "thì sao, phu nhân lại muốn giờ chiều cũ, lại quỳ trước cửa Chu gia à?"

Mềm không ăn, muốn ăn cứng đây mà!

Lạy lục cầu xin nó, nó thờ ơ, vậy thì phải uy hiếp nó, bà ta lạnh lùng nói: "Nếu người không sợ mẹ chồng người xem người là kẻ máu lạnh, không sợ Chu Thừa Vũ xem người là người bất hiếu, không sợ dân chúng huyện Trường Châu chỉ trích, thì người cứ chờ mà xem! "

cô sợ thật sao?

Hồ Ngọc Nhu mỉm cười và nói: "không sợ, phu nhân cứ tùy ý."

Tiết thị đột nhiên cứng người, bưng bưng lửa giận trùng Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu nói tiếp: "Tiết Sĩ Văn đã ngã, phu nhân đã hết chỗ dựa, giờ lại không lo nghĩ tự bảo vệ mình, mà còn dám đến uy hiếp ta? Bà có tin hay không, lúc này mà ta sai người truyền tin về nhà bên đó là bà chẳng còn ngày tháng an ổn nữa, hà phu nhân?"

Tiết thị hoảng hốt, vội vàng cướp lời: "không thể nào!" Nhưng vừa nói xong, mặt bà ta đã trắng hơn ban nãy, rất rõ ràng, bà ta đang tự lừa mình dối người.

Tiết thị vừa đi, thì Tú Vân đến.

Hồ Ngọc Nhu bấy giờ mới nhớ hôm qua cô báo muốn ra phù với nàng ta. Nhưng hôm nay người cô đau ghê gớm chẳng muốn ra ngoài, mà Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều còn chưa lên ngày về.

Cho nên, cô cho Tú Vân về, để ngày mai rồi đến.

Tú Vân lui xuống, nhưng mà đi từng bước rất lưu luyến.

Như Hồ Ngọc Nhu đã nói, Tú Vân không phải còn thiếu nữ như A Quỳnh, cho nên cô dù không hầu hạ bên cạnh, nhưng nàng ta chỉ cần nhìn sắc mặt Hồ Ngọc Nhu là đoán ra đã làm chuyện thần hôn điên đảo. Chợt nhớ lại cảnh tối qua thấy được, Tú Vân không kim được dài mặt ra.

Nhưng Tú Vân không ngờ được, vậy mà vừa ra khỏi viện đại phòng đã đụng phải Tô thị và Không ma ma, về mặt Không ma ma vẫn như thường, nhưng Tô thị lại nở nụ cười đầy mặt gọi nàng ta lại, "Có chuyện gì thế nào, nhìn sắc mặt người kia, là bị ai dạy dỗ hay sao?"

Tú Vân nhìn thấy Tô thị mà cười không nổi. Mỗi lần nhìn thấy nàng là nàng ta tự động nhớ lại chuyện thục-tình hương, rõ là Nhị phu nhân đề xuất, nhưng người quyết định là lão phu nhân ----- mà người đimua là Không ma ma. Nhưng đến cùng, Lão phu nhân và Nhị phu nhân đều không sao cả, người bị sao là Không ma ma, nói cho cùng chỉ bị đánh một trận.

Vậy mà, vậy mà tú Hương lại bị trực tiếp bán đi, còn nàng ta phải dựa dẫm vào việc gả cho Lô Quảng mới có thể về lại Chu gia. Nàng ta đương nhiên biết rằng mình và Tú Hương cũng

làm sai, ra kết cục này muốn trách thì tự trách bản thân. Biết thì biết vậy, nhưng bảo nàng nói chuyện tự nhiên không có khúc mắc với Nhị phu nhân thì nàng ta thực sự không làm được.

Nàng ta lạnh nhạt nói: "Nhị phu nhân nói đùa ạ."

Tô thị vẫn cười tươi, nhưng lại nói khẽ, “Sao thế, người vẫn còn tức giận về chuyện trước đó?

Tú Vân nhìn nàng cố tình lại gần, vẻ mặt thân thiện, không thể kìm nổi vẻ ghê tởm trong mắt mình. Lùi lại một bước, nàng ta nói: "Nhị phu nhân nói gì, nô tỳ không hiểu. Nếu Nhị phu nhân không có gì cần dặn, vậy nô tỳ lui xuống trước."

Nhìn Tú Vân vội vã chạy đi như tránh rắn rết, nụ cười trên mặt Tô thị phai dần. À Tú Vân này, mới về lại cạnh Hồ Ngọc Nhu mà làm như bay được lên trời. Nếu chẳng phải nàng đang mang thai, chẳng muốn tay bị ô uế, thì với thái độ ban nãy của à ta, nàng ắt cho à một bài học nhớ đời rồi!

Không ma ma cũng nhìn theo bóng lưng Tú Vân, rồi thì thầm với Tô thị: "Phu nhân, đi thôi ạ, lát nữa ngài còn phải ăn cơm với Nhị phu nhân và nghỉ trưa, chúng ta còn chờ nói chuyện với ngài ấy."

Khi Tô thị đến chỗ Tạ Kiều, đương lúc nha đầu của Tạ Kiều chuẩn bị đến phòng bếp bưng bữa lên. Vừa nhìn thấy Tô thị, Tạ Kiều bèn dặn dò nha đầu đó: "Tứ phu nhân đã đến. Các người bưng bữa của Tứ phu nhân đến luôn, ta và nàng ấy ăn chung."

Vào buổi trưa, hai người xua hết gia nhân xuống, ngồi trên giường Lan Hán ăn trưa.

Tò chuyện một lúc lâu, Tô thị cũng vào chủ đề chính. "Ta ngóng trông sáu năm, cuối cùng cũng có con như nguyện. Nhị tẩu, có biết không, ta vừa nghĩ phu quân ở biên cương, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, vừa nghĩ thôi mà lòng chịu không nổi. Bây giờ ta lại sợ, sợ con mình sinh ra, lại chịu cảnh mất cha."

Cha Tạ Kiều cũng là tướng nhà binh, nên Tô thị vừa nói là nàng đã nghĩ ngay đến mẹ mình. Mặc dù mẹ nàng là một nữ nhân mạnh mẽ có bản lĩnh, nhưng cũng hay lo lắng cho cha như thế này.

Nàng hiểu điều đó rất rõ, nên cũng đoán được dụng ý của Tô thị. "Muội đây là muốn cho Tứ đệ về?"

Tô thị mỉm cười ngược ngui, nói: "Nhị tẩu đúng là thông minh. Ta còn chưa nói, tẩu đã đoán trúng rồi."

Tạ Kiều mỉm cười đắc ý, nhưng xong rồi thấy hơi khó xử. Nhà bọn họ ở Kinh Thành đương nhiên được liệt vào dạng nhà huân quý, nhưng từ khi Nhị thúc nàng phụ lòng Nhị thẩm là công chúa cao quý, làm hại Lương Nguyệt Mai đổi họ, hoàng đế thậm chí còn vì nhị thúc mà phiền lòng Tạ gia. Giờ muốn sắp xếp cho Chu Thừa Duệ chức quan trong Kinh không khó, nhưng muốn nhắm vào địa vị cao thì cái đó khó.

Nàng hỏi: "Sao muội lại tìm ta mà không tìm Nguyệt Mai ấy?"

Lần này đến lượt Tô thị thấy khó xử. Nàng ta nhìn xuống bụng rồi ngược lên. "Trước đây, ta chưa có thai thì ta có thể tìm, nhưng giờ ta đã có...tẩu cũng biết đấy, chúng ta thân là phận nữ, nếu không có con thì không những thẹn với nhà chồng mà còn không có chỗ dựa vững chắc cho chính mình. Ta sợ đại tẩu thấy ta sẽ khó chịu, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy không nên tìm tẩu ấy."

Đây thực sự là lý do Tô thị không đi, nhưng còn một lý do khác, đó là nàng ta lo rằng Lương Nguyệt Mai từ chối. Sau nhiều năm chung đụng, nàng ta vẫn luôn biết Lương Nguyệt Mai nói chuyện với nàng ta chỉ dựa trên mặt mũi thôi. Nếu nàng ta đi thỉnh cầu, Lương Nguyệt Mai chắc chắn không trả lời ngay, mà rất có thể đi tìm Chu Thừa Duệ để chứng thực.

Tô thị biết rõ Chu Thừa Duệ không sẵn lòng về Kinh Thành, ít nhất là bây giờ không thích, nên nàng ta giấu diếm Chu Thừa Duệ.

Tạ Kiều nghe xong lấy làm kinh ngạc. Sau khi suy nghĩ một lúc, nàng có chút bối rối: "Muội ấy... muội ấy dường như không quan tâm chuyện này lắm." Cặp sinh đôi nhà nàng rất thích đeo theo Lương Nguyệt Mai, mà hiện nàng đang có mang, nhưng Lương Nguyệt Mai dường như chỉ vui thay nàng, đâu có thấy khổ sở chút nào đâu.

Nàng biết sớm rằng Lương Nguyệt Mai khác nàng, hoặc là nói khác hẳn với nữ nhân trong thời đại này. Chuyện người khác sẽ quan tâm, Lương Nguyệt Mai không nhất thiết phải quan tâm, chưa kể ngày trước Chu Thừa Lăng biết rõ Lương Nguyệt Mai có lẽ cả đời vô sinh, nhưng hắn vẫn khẳng khái muốn cưới muội ấy.

Tạ Kiều cười nói: "Muội thực sự nghĩ nhiều rồi, Nguyệt Mai không giống muội đâu." Nàng nói thân nhiên mà không chút phát giác được mặt Tô thị biến sắc, nàng chỉ nói lời mình nghĩ: "Ta không phải không giúp muội, ta cũng nói thật, nhà ta bây giờ không bằng xưa nữa. Tứ đệ muốn hỏi Kinh thì ta có thể giúp, nhưng muốn chức khá cao, sợ là nhà ta có lòng không sức..."

Nàng ngừng nghĩ, rồi đề nghị: "Hay là ta giúp muội nói với Nguyệt Mai? Hay dứt khoát nói thẳng với Đại ca đi, Tứ đệ là đệ đệ của huynh ấy, huynh ấy chắc chắn giúp một tay."

Tô thị vội nói: "không, không, không cần phải nói. Nhị tẩu, không cần chức cao gì. Chỉ cần phu quân về Kinh Thành là được, chẳng có bản lĩnh, khởi đầu không cao nhưng chắc chắn tương lai sẽ lên chức."

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Bị ý nghĩ hù dọa, gương mặt Hồ Ngọc Nhu bỗng chốc xấu đi

Khi Chu Thừa Vũ trở lại, Hồ Ngọc Nhu đang vui mình trên giường La Hán thêu thùa.

Trời cuối thu, sáng mát mẻ phủ phê tới lại lạnh ghê người, cô thì chẳng việc gì làm, thế là cuộn người lại học may vá. Có lẽ còn sót lại kí ức của tiểu nguyên chủ nên đôi tay này thêu thùa rất thuần thực như lẽ hiển nhiên vậy. Ban đầu cô thêu đề giết thời gian. Kết quả là, một đóa hoa lan rất đẹp được ra đời...

Có cảm hứng, thế là cô thiêu quên đất quên trời đến hoàng hôn buông xuống.

Chu Thừa Vũ bước vào cửa, nhìn về phía cô một lát. Sau đó, chàng đưa tay tịch thu khung thêu trên tay nàng, bảo: "Trời tối rồi, nghỉ ngơi chút đi, cẩn thận đừng làm hư mắt."

Bấy giờ Hồ Ngọc Nhu mới phát giác ra chàng ta đã về.

Hồ Ngọc Nhu dụi mắt, thấy hai đầu bên gập đầu. "Chàng về rồi, để thiếp bảo người dọn cơm."

Chu Thừa Vũ gật đầu, thấy cô đã đi khỏi mới cảm khung thêu lên nhìn. Đóa hoa được thêu rất sống động. Lúc ngồi trên bàn, chàng bất ngờ nói: "Từ khi nàng gả đến đây, đừng nói chỉ y phục hay giày, mà chỉ có cái là bà mà nàng cũng chưa từng làm cho ta?"

Ồ, đúng thế thật!

Hồi nhỏ, tiểu nguyên chủ bé mới học thêu lần đầu, là làm cho Triệu Tịch Ngôn còn nhỏ...

Còn cô sau khi gả sang, khỏi nói có biết bao nhiêu chuyện xảy ra liên tiếp, mà chỉ riêng việc đụng đến kim chỉ, cô chẳng dám. Hồi ở hiện đại, tay nghề cô chẳng ra gì, chỉ vá được cút áo, ai ngờ xuyên qua đây, cô được thừa hưởng tay nghề của tiểu nguyên chủ chứ! Sớm biết vậy, khỏi phải nhờ A Quỳnh may áo ngực và quần short, tự mình may cho khỏe.

Nghĩ đến đây, Hồ Ngọc Nhu sao còn nhớ từ chối làm giày và quần áo cho Chu Thừa Vũ nữa. Thấy gia nhân đang ở bên ngoài, cô đỏ mặt, thấp thòm với chàng ta. "Y phục tối qua mà thiếp mặc đâu rồi? Ban nãy thiếp tìm mãi mà không thấy, chàng có nhìn thấy nó ở đâu không?"

Hồ Ngọc Nhu đột nhiên hỏi đến cái này, Chu Thừa Vũ đang húp cháo bỗng bị sặc, ho mấy cái, mặt mày đỏ lên, cuối cùng cũng dừng lại. Nhưng chàng vừa ngước lên, bất gặp ánh mắt lo lắng của Hồ Ngọc Nhu, chàng bất giác ho tiếp.

Lần này Hồ Ngọc Nhu lo lắng thật, cô đứng dậy muốn vỗ lưng cho chàng.

Chu Thừa Vũ lắc đầu và dè tay cô lại, tự vuốt ngực mình, cuối cùng cũng thôi ho nhưng mặt lại đỏ hơn hẳn. Chàng khẽ nói: "... đã thấy."

Hồ Ngọc Nhu vội hỏi: "Ồ đâu?"

Chu Thừa Vũ: "... Ta tịch thu rồi."

Tịch thu? Vậy nó đang ở đâu?

Hồ Ngọc Nhu nghi ngờ nhìn Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ nghĩ đến lúc đầu Hồ Ngọc Nhu không muốn, sau đó còn giằng dụa. Chàng thì rất có hứng thú với kiểu đồ mặc như không mặc này, còn nàng thì cứ bảo sẽ không bao giờ mặc nó nữa. Thế nên, chàng cố gắng để gương mặt mình trông sao cho nghiêm túc, bảo: "Phải tịch thu, giữ lại để lần sau nàng có cái mà mặc, khỏi phải bị nàng quăng mắt."

Hồ Ngọc Nhu: "... nhưng nó cần giặt đấy đại ca!

Hồ Ngọc Nhu đỏ bừng mặt vì xấu hổ, thì thầm "Chàng để đâu rồi? Đưa đây, tối nay thiếp giặt."

Chu Thừa Vũ cúi đầu, gấp cho cô một miếng tào hủ chiên. "Ăn đi!"

Sau bữa tối, Chu Thừa Vũ đột nhiên nhớ lại mình muốn nói gì: "Hai ngày nữa đại tẩu sẽ đi. Sáng mai, nếu thân thể nàng...chưa khỏe, thì nàng bảo Quán ma ma và A Quỳnh đi mua chút đặc sản huyện cho đại tẩu mang về."

Hồ Ngọc Nhu liếc chàng ta: "Thiếp thì có gì chứ, mai thiếp đi mua."

Chu Thừa Vũ gật đầu, gọi gia nhân vào dọn bàn, còn mình thì vào nội thất. Hồ Ngọc Nhu nghĩ nơi chàng ta giấu nó cả đêm, giờ thấy chàng ta vào, bèn nói gót theo sau.

Đúng là Chu Thừa Vũ vào tìm đồ.

Thấy cô đi vào, chàng ta còn ra vẻ ngoác tay bảo cô qua, lấy ra hộp gỗ nhỏ được khóa, mở ra, để lên bàn. Hóa ra bên trong là một chồng sổ sách.

Hồ Ngọc Nhu không khỏi hỏi: "Gi thế này?"

Chu Thừa Vũ nói: "Đây là sổ sách hằng năm được mua bằng danh nghĩa của nương, một sổ là ta mua từ năm thứ ba ở huyện Thường Châu, còn lại là mua sau mấy năm. Hiện Nhị đệ muội đang tạm giữ chúng. Lại đây lật xem đi, sau đó đến chỗ Nhị đệ muội đem về."

Hồ Ngọc Nhu ngáp ngừng, nói:" Mua bằng danh nghĩa của nương, lấy đến đây không hay cho lắm."

Mặc dù tất cả chúng đều là Chu Thừa Vũ mua, nhưng đều đã ghi tên trường bối, còn được Tô thị trông coi. Đừng vì chuyện này mà cả nhà khó chịu không vui. Hồ Ngọc Nhu không sợ Tô thị, nhưng cô không muốn Chu Thừa Vũ quá mức lo nghĩ bận tâm chuyện hậu trạch.

Ai ngờ Chu Thừa Vũ im lặng một lúc rồi bảo: "Chớ lo, ta cần, nàng đừng quan tâm."

Nhị đệ muội đã có lòng riêng, chàng cũng không ngại cho, nhưng cho là cho cháu chàng.

Chu Thừa Vũ đưa sổ sách cho Hồ Ngọc Nhu xem, rồi lại kéo ngăn tủ lấy ra hộp từ đàn nhỏ hơn, mở hộp ra, toàn là tiền. Trong đó có mấy thỏi vàng, chừng 10 nén bạc và một chồng ngân phiếu, mỗi tờ có giá một ngàn lượng. Huyện Trường Châu giàu có, Chu Thừa Vũ còn đầu tư vào cửa hàng của Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều ở Kinh Thành. Cửa cái hiện có trong tay Chu Thừa Vũ rất dồi dào.

Chàng ta giao hết lại cho cô, cũng trao chìa khóa. "Ta giao nó cho nàng. Nàng phải lo toan cho cẩn thận vào, cửa hồi môn của nữ nhi tương lai của chúng ta ở đây cả đấy."

Hồ Ngọc Nhu nhận chìa khóa, vẫn còn trầm nghĩ, có chuyện gì phát sinh chăng?

Bỗng dưng giao mấy thứ này cho cô, chẳng lẽ do tối qua.

Đúng là tối qua chàng ta rất nhiệt tình ra sức, nhưng chàng ta đâu giống kiểu người này?

"Ban nãy ta nghe nói về chuyện kế mẫu nàng, bọn họ không trả của hồi môn của nương nàng cho nàng thì thôi, chúng ta cũng không cần. Ta đủ sức kiếm tiền nuôi nàng và con chúng ta." Chu Thừa Vũ nói, "Còn nhà nàng bên đó, nàng nghĩ sao? Nếu không có, ta dự định chỉ để lại một cửa hàng cho cha nàng, đủ cho cha nàng và Tứ muội muội bên đó sinh sống, còn số khác thì quyên góp cho dân chúng huyện Trường Châu, coi như tích phúc."

Hồ Ngọc Nhu giật mình. "Chàng chớ phạm pháp..."

"Sao có thể chứ, ta có chùng mực." Chàng ta đáp, dừng lại một lát, "Nhưng nếu nàng không vui, thì giờ ta thu tay lại."

Hồ Ngọc Nhu đang do dự. Nếu chính bản thân cô thì có thể nói: cô và đám Hồ Linh Tiết thị không hận không thù, nhưng nghĩ tới tiểu nguyên chủ, nghĩ tới mẹ của tiểu nguyên chủ, cô cảm thấy mình khôngnên bỏ qua cho hai người họ.

cô suy nghĩ một lúc: "Nếu chàng hứa với thiếp đừng để bản thân dính dáng vào chuyện không tốt, thichàng cứ làm. Hồ gia làm giàu đều dựa vào cửa hồi môn của nương thiếp. hiện tại, thiếp không cần nó, nếu nó có thể giúp ích cho dân chúng. Chắc nương vui lắm. "

không để cho Hồ Linh, Tiết thị và con bọn họ tiêu pha là vui rồi!

Tiểu nguyên chủ, cô sẽ vui chứ?

Lúc Triệu Tịch Ngôn đi, cô đã lặng lẽ nhét nhiều tiền lăm đáy.

.

Ngày hôm sau, Hồ Ngọc Nhu dẫn A Quỳnh và Tú Vân ra cửa.

Huyện Trường Châu nằm ở Giang Nam giàu có, thứ nổi tiếng nhất cả nước là tơ lụa và điển tâm. Mặc dù Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều có gia thế hiển hách, nhưng mua vải tốt đến đâu, cũng không qua nổi bản địa này. Ngoài ra, mấy hôm nay thời tiết trở lạnh, mua điểm tâm đến Kinh Thành sẽ không có vấn đề gì.

Hồ Ngọc Nhu thầm đếm số người cần mua, mua vải hợp với tuổi tác từng người trong Kinh Thành: Chu lão phu nhân, theo sau là vợ chồng Lương Nguyệt Mai, hai cô con gái nhận nuôi, cả nhà bốn người của đại nữ nhi đã xuất giá nữa. Sau đó, có Chu gia, từng cô nương từng phòng, nhị phòng của Tạ Kiều có hai con. Cuối cùng là điểm tâm, nhưng ấn theo số người mua phần như nhau, đến đó tự chia là được.

Đến lúc về tới phủ, chẳng những xe ngựa Chu phủ chất đầy mà còn cả xe chủ quán đưa hàng mới đủ.

Sáng sớm ngày thứ ba, sau khi làm tiệc tiễn biệt, cả nhà họ Chu lên đường đưa tiễn đám người Lương Nguyệt Mai.

Đưa đến cổng huyện, mọi người nói lời từ biệt hồi lâu mới luyến tiếc lên đường.

trên đường về, Tô thị bỗng nhiên khó chịu, chạy đến xe ngựa Hồ Ngọc Nhu. Đúng lúc Chu Thừa Vũ có việc đi khỏi. Trong xe đằng sau còn có Chu lão phu nhân và Chu Thừa Duê, nên Hồ Ngọc Nhu chỉ đành niềm nở đón chàoTô thị.

Tô thị rất hài lòng với quà trả lễ mà Hồ Ngọc Nhu chuẩn bị, càng hài lòng hơn với chuyện nàng ta khôngnhân danh riêng của mình mà dùng danh nghĩa Chu gia huyện Trường Châu. Điều này tương đương với việc nàng chẳng ra sức, mà vẫn có công lao trước mặt Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều.

Thế nên, lúc này nàng nhìn Hồ Ngọc Nhu, thấy rất vừa lòng.

Tô thị có thai hơn ba tháng, bụng dưới có dấu hiệu nhô chút đỉnh. Vừa lên xe, nàng ta dựa lưng vào ghế mềm, tay vô thức che chở bụng. Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều đi rồi, nàng sửa miệng. "Đại tẩu thật khiến ta nhìn bằng cặp mắt khác xưa, mặc dù ta gọi tẩu một tiếng đại tẩu, nhưng ta lớn hơn tẩu 6, 7 tuổi. Khi ta trạc tuổi tẩu, chỉ là một tiểu cô nương không biết gì, không có được bản lĩnh như tẩu."

thật ra, Hồ Ngọc Nhu là người cực kì thù dai. Dù nàng ta có lấy lòng cô liên tục, nhưng vẫn có vách ngăn như cũ. Có điều giờ cô không tiện thể hiện ra mặt, bèn cười cười. "Nhị đệ muội quá khen. Ta nào hiểu được mấy thứ này, chẳng qua có Quán ma ma ở bên chỉ dạy, rồi cân nhắc mấy phen, may mà chẳng gây phiền phức xấu mặt."

Giờ Tô thị cực kì vừa mắt Hồ Ngọc Nhu, cô gật đầu, nói: "Đại tẩu làm thế này đã rất tốt, thế thì ta có thể an lòng dưỡng thai. Chỉ cần đại tẩu không chê ta phiền, ta có chuyện này muốn nói với tẩu."

"Đệ muội cứ nói." Hồ Ngọc Nhu đáp.

"Trước kia ta đến gặp tẩu quá nóng vội, nên mới hồ đồ nói câu đại bá cần cưới thiếp thất. Bây giờ ta nóivới tẩu lời thật lòng, giờ tẩu còn nhỏ, cần phải cẩn thận điều dưỡng thân mình, thân thể khỏe mạnh mới sinh ra đứa con khỏe mạnh! " Càng nói về sau, càng sợ Hồ Ngọc Nhu không để trong lòng, giọng nàng cao vút lên.

Hồ Ngọc Nhu không khỏi ngạc nhiên, sao lại thế?

không cho cô có con sớm, mặc dù chuyện này cô đã lên lịch rồi!

cô không thể không nghĩ trong lòng, lẽ nào cơ thể cô hay Chu Thừa Vũ có vấn đề? Mà rất có thể, vấn đề này do Tô thị động tay? cô không khỏi liên tưởng, Tô thị không con lâu năm nên tâm lý vận vẹo, mà người có tâm lý vận vẹo nên làm một số chuyện không bình thường, rất có thể!

Còn bây giờ, có phải vì nàng ta đã có thai, nên lương tâm bộc phát?

Bị ý nghĩ hù dọa, gương mặt Hồ Ngọc Nhu bỗng chốc xấu đi.

cô vốn cảm thấy Tô thị có tệ, nhưng không tệ đến nỗi này. Nhưng ngẫm lại, nàng ta trước ghét mình vô cùng, nay bỗng dung tốt như vậy. Nhất định là có nguyên do, nhưng nguyên do gì? Chẳng biết có sao, cô có dự cảm không lành chút nào.

Hồ Ngọc Nhu đổi sắc mặt, Tô thị cũng có chút không vui. Nàng nói cho Hồ Ngọc Nhu nghe, là có ý tốt. Nếu nàng có ý xấu, đã không nói ra, để nàng ta khổ cả đời. Hay cho Hồ Ngọc Nhu!

"Ta nói cho tẩu nghe, không có ý xấu gì. Nghe hay không tùy tẩu." Nàng khẽ nói rồi quay đầu đi, bầy vẽ không muốn nói nữa.

Hồ Ngọc Nhu định mở miệng, nhưng xe đột ngột ngừng, cô gần như theo bản năng bảo vệ Tô thị.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi thích đề Nhu Nhu mặc kiểu vậy mẽ hoặc Cá nhỏ. Ồm, tác dụng của đồng phục quyền rũ là vậy đó haha

Chu Thừa Vũ: Bà nói cái gì? Đồng phục quyền rũ? Đó là cái gì [tò mò.jpg]

Lương Nguyệt Mai: Cầu xin ta, ta sẽ nói cho đệ biết.

Chu Thừa Lăng: Ca ca đây biết hahaha [đập đất cười lớn]

Hồ Ngọc Như: Lương Nguyệt Mai, xem chồng cô kia!!!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Vết ứ đỏ nổi bật trên làn da trắng mịn

Xe ngựa xóc nảy đột ngột một chốc rồi dừng, Tô thị dựa vào vai Hồ Ngọc Như để ổn định cả người. Chỉ là thời khắc nguy cấp, vì lo lắng cho đứa bé, nàng ta không những dựa hết cả người lên Hồ Ngọc Như mà còn như thể lấy hết sức bình sinh bóp lấy cánh tay Hồ Ngọc Như. Hồ Ngọc Như đau đến trắng mặt.

Hồ Ngọc Như bảo vệ nàng ta, hoàn toàn do bản năng, nhưng hiện tại, cô có chút hối tiếc trong lòng, người phụ nữ này ích kỷ đến quá đáng, cô thấy không sao rồi, vội đẩy mạnh tay Tô thị ra. "Nhị đệ muội, người nắm ta đau quá!"

Giương mặt Tô thị vẫn vẻ hoảng hốt, như thể không nghe thấy Hồ Ngọc Như nói gì. Sau đó nàng ta nói lòng vai, bắt lấy cổ tay Hồ Ngọc Như, giọng run rẩy: "Đại tẩu, ta sợ muốn chết, sợ muốn chết! Đại tẩu, tẩu xem có chuyện gì xảy ra thế, ta, ta phải đi gặp đại phu, xem thử bụng ta có sao không!"

Miệng thì nói thế, nhưng nàng ta vẫn cầm cổ tay Hồ Ngọc Như với hết sức bình sinh.

Hồ Ngọc Như sợ làm tổn thương em bé, cô không dám dứt khoát đẩy ra. May mà lúc này, Chu Thừa Duệ lo lắng vọt vào. "A Tĩnh, A Tĩnh, nàng có sao không?"

Thấy được Chu Thừa Duệ, Tô thị cuối cùng cũng buông tay Hồ Ngọc Như. Nàng ta khẽ chớp mắt, giọt nước long lanh trong mắt như chực rơi. "Phu quân, thiếp sợ muốn chết đi được, chẳng biết đứa bé có sao không ..."

Chu Thừa Duệ chạy tới, một tay cầm tay nàng ta, một tay khẽ xoa bụng: "Chớ sợ chớ sợ, con chắc chắn vẫn ổn. Chờ về nhà, ta mời đại phu liền." hắn vừa nói vừa chuyển tầm mắt sang Hồ Ngọc Như, thấy Hồ Ngọc Như đang xoay cổ tay, trên cổ tay trắng như tuyết hằn vết đỏ ửng, rõ ràng không phải là do tự mình làm.

Vậy, chỉ có một khả năng.

Chu Thừa Duệ nhìn xuống Tô thị đang hoảng sợ ôm chầm lấy hắn. hắn bắt lực vỗ lưng nàng, rồi nhìn Hồ Ngọc Như với vẻ áy náy. "Đại tẩu, tẩu có sao không?"

Nghe hắn hỏi, Hồ Ngọc Như lập tức kéo tay áo che lại, mặt không đổi sắc, lắc đầu bảo: "không có gì, ngoài đó xảy ra chuyện gì thế?"

"không có gì, là một tiểu cô nương bỗng nhiên xông ra đường, làm ngựa hoảng sợ." Chu Thừa Duệ đáp, buông Tô thị ra. "Nàng và đại tẩu vào xe ngồi đi, ta ra ngoài xem thử, không có chuyện gì sẽ về nhà."

Tô thị lắc đầu, hốt hoảng thốt lên: "không, chàng phải ở lại với thiếp!" nàng ta dừng lại, rồi nói tiếp: "Bất tiểu cô nương đó đến đây. Nếu bụng thiếp có chuyện, thiếp nhất định không bỏ qua cho cô ta!"

Nàng ta sợ muốn chết, giờ còn chưa thôi lo lắng, đứa bé này bao năm trời mới có được, nhờ may, nhờ may có chuyện, nàng ta có chết cũng không yên lòng.

Nàng ta ôm chặt Chu Thừa Duệ, nói: "Chẳng phải chàng vừa không có gì à, vậy thì ở đây đi, đừng đi." nói xong, nàng ta mới chợt nhớ còn có Hồ Ngọc Như trên xe, vội nói lời xin lỗi: "Đại tẩu, tẩu có thể ra xe ngựa phía sau ngồi không? Ta...ta tạm thời không dám động, mà bụng ta cũng hơi khó chịu."

Hồ Ngọc Như tức muốn nhảy dựng lên, cô ghét nhất là hạng người hay diễn, đặc biệt là bây giờ, tức tột độ, nhưng vẫn cố nén không lộ ra mặt.

Chu Thừa Duệ cảm thấy làm vậy không phải, xe ngựa này vốn là của Đại tẩu, xe ngựa của vợ chồng họ là xe phía sau. hắn bèn nói: "không cần đâu Đại tẩu, đệ ôm A Tĩnh đến xe sau là được."

Hồ Ngọc Như đang định gật đầu, thì đột nhiên nghe thấy tiếng la của thiếu nữ vang lên bên ngoài, nhất là giọng này nghe quen lắm, hình như - giọng của Hồ Ngọc Tiên!

cô sầm mặt, nói: "Ta nghe thấy giọng bên ngoài hơi quen, ta đi xem. Lát nữa về, ta đi chung xe với nương, đệ cứ ở đây với đệ muội đi."

Dứt lời, cô lập tức đứng dậy, xuống xe.

Mã xe phu (người đánh xe ngựa) sợ đến mức quỳ xuống đất, thấy cô ra tới, vội vã dập đầu xin tha.

Hồ Ngọc Như chẳng hỏi đầu để ý hắn ta, vội lao tới chỗ người hầu vây quanh tiểu cô nương, có bà vú già còn ngắt vẻo con bé. cô lạnh giọng quát lên: "Dừng tay! Các người đang làm gì thế?!"

một người hầu trong đó nghe thấy, quay đầu quát lại: "Đây là nhà bọn ta. Người ngoài tốt nhất đừng xen... Đại, đại tiểu thư?" Đối phương thấy là Hồ Ngọc Như, vội nuốt lời vào cổ họng, và bần bệ kéo hai vú già khác.

Ban nãy nghe có người đến, hai người nọ đã dừng tay, biết là Hồ Ngọc Như, họ liền sợ hãi, vội cách xa Hồ Ngọc Tiên đang vật vã dưới đất. một vú già mập mạp vội thưa: "Thưa đại tiểu thư, là phu nhân dặn dò chúng tôi bắt Từ tiểu thư lại, bất kể cách nào."

Tiết thị chết tiệt này!

Tiết Sĩ Văn ngã ngựa mà mụ ta vẫn chưa chịu an phận!

Hồ Ngọc Như lạnh mặt đỡ Hồ Ngọc Tiên dậy. "Từ muội muội, muội có thể đứng lên được chứ?"

Từ gương mặt của Hồ Ngọc Tiên, ngoại trừ xanh xao, cô không nhìn ra được điều gì, không có xấu hổ, càng không có nước mắt. Tuy nhiên, cô nhìn rất rõ, mấy kẻ hầu này vừa ngắt vừa nhéo muội ấy, có lẽ là nội thương.

"Được ạ." Hồ Ngọc Tiên gật đầu, như thể thấy được người thân nhất trên đời, bỗng chốc đỏ hoe đôi mắt, ngăn ngăn nước mắt. "Đại tỷ, cứu muội, cứu muội với..."

Cho dù có chuyện gì đi chăng nữa, nhưng chỉ riêng chuyện Tiết thị bắt nạt Hồ Ngọc Tiên này thôi, Hồ Ngọc Nhu sao có thể đứng yên nhìn. cô nắm chặt tay muội ấy, nói: "không sao, có đại tỷ ở đây!"

Thấy đáng về Hồ Ngọc Nhu muốn làm chỗ dựa cho Hồ Ngọc Tiên, ba người hầu cẩn thận tiến lên hai bước, chầm chước nói: "...Đại tiểu thư, chuyện này không liên quan gì đến chúng tôi, chúng tôi nghe phu nhân căn dặn. Bằng không, chúng tôi, chúng tôi sao dám làm vậy với Tứ tiểu thư..."

Phải nói, bọn họ đã nhắc nhở Hồ Ngọc Nhu.

Tiết thị là mẫu thân của Hồ Ngọc Tiên. Nếu bà ta tìm đến cửa, tùy ý bịa đặt Hồ Ngọc Tiên phạm lỗi gì đó, đều có lý do xử lý muội ấy cả. Bà ta cũng là mẹ trên danh nghĩa của cô, không thể nào chống đối trực diện, nhưng, nhưng Hồ Linh kia không đáng nương tựa!

Hồ Ngọc Nhu quyết tâm, trước trừng trị bà kẻ chó cạy mặt chủ trước rồi tính. cô cười khẩy: "Các người thân là gia nhân, mà dám làm nhục chủ tử, ta thấy rõ. Các người bảo do phu nhân các người dặn dò, được thôi, ta đi gặp phu nhân các người đối chứng!"

nói xong, cô điu Hồ Ngọc Tiên đi.

Mã xa phu thấy thế là biết phu nhân không trách hẳn ta, bèn an lòng thăm nhủ cứ tiếp tục lên đường là được. Hồ Ngọc Nhu điu Hồ Ngọc Tiên đến xe sau, vừa hay bắt gặp Chu lão phu nhân đang được đỡ xuống. "Nhu Nhu, đây là Tứ muội của con mà. Có chuyện gì thế này?" Chu lão phu nhân tốt bụng, thấy Hồ Ngọc Tiên thế này, bèn hỏi.

Hồ Ngọc Tiên hành lễ, rồi tránh sang một bên.

Vì hôm nay ra ngoài không mang theo người nên Hồ Ngọc Nhu bảo tiểu nha đầu đang đỡ Chu lão phu nhân sang đỡ Hồ Ngọc Tiên, còn mình sang điu bà lên xe. "Len xe rồi con nói nương nghe, Nhị đệ muội không sao ạ, bên đó có nhị đệ ở cùng rồi, con sang đây ở với nương."

Chu lão phu nhân nghe vậy, thuận thế lên xe.

Ngồi trong xe ngựa Chu gia, Hồ Ngọc Tiennghen ngào kể lại mọi chuyện. Đúng như Hồ Ngọc Nhu đoán, Tiết thị kiểm chuyện với Hồ Ngọc Tiên là thật, Hồ Ngọc Tiên nhìn rồi lại nhìn, nhìn mãi đến lúc nghe Tiết Sĩ Văn roi dài, lại thêm kẻ từ hôm hôn lễ bắt thành, Hồ Ngọc Uyển ru rú im hơi lặng tiếng nên bà ta cứ tìm năng cãi nhau, nhìn năng chỗ nào cũng không vừa mắt.

Lại đúng ngay thời cơ Hồ Linh đến Phủ Thành tìm hiểu tình hình, trong nhà phu nhân- bà ta là người lớn nhất. không chỉ riêng Hồ Ngọc Tiên bị dạy dỗ, mà Đào di nương chỉ có đứa con gái đã xuất giá, ngày nọchẳng mấy câu cũng bị dạy dỗ. Bà ta giờ cứ như mù điện, gặp ai cũng lẩn lộn giãy vò, ngoại trừ con ruột của mình ra.

Chu lão phu nhân nghe mà lòng kim không được: "thật là đáng thương. Hồ tam tiểu thư đến giờ khôngnói năng gì, bà ấy làm mẹ đau buồn là chuyện thường tình. Hồ Tứ tiểu thư, cô nên thông cảm hơn cho mẫu thân cô, chớ nên chống lại bà ấy."

Hồ Ngọc Nhu đã sớm hết nói nói với Chu lão phu nhân, nghe bà ấy nói mà như không nghe là được. Sau đó, cô chớp mắt ra hiệu với Hồ Ngọc Tiên, rồi bảo: "Vừa rồi tỷ thấy mấy người họ vừa đánh vừa nhéo muội. Muội ôn không, bị thương chỗ nào rồi, có chỗ nào nặng không?" Con gái bị thương để đại phu xem không hay lắm nên Hồ Ngọc Nhu nói tiếp: "Muội về với tỷ, tỷ mời y nữ đến xem cho muội."

Hồ Ngọc Tiên liếc vội sang Chu lão phu nhân, sợ bà ấy đổ lỗi lên đầu Hồ Ngọc Nhu, bèn vội đáp: "Có ạ, hôm qua muội bị quất mười mấy roi lên lưng. Còn tay nữa, đây này..."nói rồi, nàng ấy vén tay áo cho Hồ Ngọc Nhu nhìn, trên cánh tay trắng nõn đầy rầy vết roi đỏ sẫm, và những bầm xanh tím do ngón tay ngắt véo.

không chờ Hồ Ngọc Nhu lên tiếng, Chu lão phu nhân đã giật mình thốt lên, "Ôi trời, sao, sao lại... sao lại bị thương đến nông nỗi này!" rồi bà giờ tay cẩn thận sờ đến tay Hồ Ngọc Tiên, bà càng nhìn càng đỏ hoe khóe mắt: "Kể mẫu của cô, sao có thể tàn nhẫn thế này, nữ nhi bà ta là con, cô cũng là... cô như thế, di nương của cô ắt đau lòng biết bao!"

Chắc bà ấy đang thương cảm nhân sinh nhấp nhô, lại bắt đầu lau nước mắt.

Còn mặt Hồ Ngọc Tiên thì có vẻ mặt tự nhiên, nhưng không nói gì, chỉ cúi đầu xuống.

Về Chu gia, Hồ Ngọc Nhu không đâu lo chuyện Tô thị, cô đưa Hồ Ngọc Tiên về phòng, một bên phái người mời nữ y đến, một bên gọi Quân ma ma và A Quỳnh đến kiểm tra thương thế cho muội ấy, còn mình đến thư phòng tìm Chu Thừa Vũ.

Chu Thừa Vũ vừa nhận thư từ Kinh Thành, do đích thân Thái tử điện hạ viết.

Thái tử điện hạ là đích trưởng của Hoàng Thượng, được sắc phong từ tám năm trước. Dòng dõi của Hoàng thượng không đông đúc, ngoại trừ một thứ tử mấy năm trước mưu hại không thành thì chỉ còn mỗi đứa con vừa độ tuổi là Thái tử.. nhưng tám năm trôi qua, dưới gối vua lại thêm vài hoàng tử, tuổi họ tuy nhỏ, Hoàng Thượng tuy không có lòng thay vị trí Thái tử nhưng ngài ấy cũng không có ý ngăn cản tâm tư bành trướng của mẹ đẻ và nhà ngoại bọn họ.

Đồng tri phứ xuất thân từ nhà giàu có, có danh vọng, trong nhà ông ta có đứa cháu gái sinh hoàng tử cho Hoàng Thượng, hiện đã phong Phi. Bấy giờ, Đồng gia nhảy nhót hết sức lợi hại, không nói tới việc làm Thái Tử ân tiết, chỉ nói mỗi việc không gây ra sai lầm cũng khá có bản lĩnh rồi.

Cuốn sổ con mà Chu Thừa Vũ gửi đến, phải nói quá cần thiết với Thái Tử, nên vị Thái Tử này quyết định đích thân đến đây xử chuyện. Bức mật thư này gửi đến để dặn dò Chu Thừa Vũ, năm ngày sau chàng chạy đến Phủ Thành để tiếp sức cho y.

Thấy Hồ Ngọc Nhu đến, chàng đặt bức thư sang một bên. Nghe xong lời tâm sự của nàng, chàng nghĩ cả nhà họ Hồ chỉ có Hồ Ngọc Tiên là chân thành với Nhu Nhu, mà yêu ai thì yêu cả đường đi, nên cũng hơi tức giận.

"Theo luật của triều Đại Lương, đánh mắng chủ, phạt ít nhất là 30 trượng. Nếu tình hình nghiêm trọng, trượng 100 cái, nếu người chưa chết, phạt lưu đày." Chàng nói, "Nàng bảo Lô Quảng mang sai dịch đi bắt người!"

Thương tích Hồ Ngọc không không nghiêm trọng lắm, nhưng gia nhân đã dám làm như vậy với chủ, thìphạt 40 đại bản hoàn toàn không có vấn đề gì. Chỉ là Lô Quảng... cô thật sự nghi ngờ năng lực làm việc của hắn ta.

cô ngập ngừng: "hắn ta, liệu được không vậy? Di nương và đệ đệ của Tứ muội còn bên đó, nếu..."

Chu Thừa Vũ mỉm cười và nói: "Nàng cứ yên tâm, những chuyện này, hắn ta không hồ đồ." Chàng ngẫm nghĩ, nắm tay Hồ Ngọc Nhu. "Vây đi, nàng có gì căn dặn, nói đi, ta thay nàng phân phó hắn..." Chàng đang nói, bỗng phát hiện cô nháu mày, như mới hít vào một hơi, chàng bỗng biến sắc, kéo tay áo cô lên.

Vết ứ đỏ nổi bật trên làn da trắng mịn.

Trong phút chốc, ánh mắt chàng ta sắc lẹm, “Ai làm?”

Hồ Ngọc Nhu không có ý gạt chàng ta. "trên đường về, Tứ muội đột nhiên băng ra đường, làm ngựa giật mình. Lúc đó, Nhị đệ muội sợ hãi, nên cầm tay hơi chặt."

Lại là Tô thị!

Nhìn thấy vết ứ đỏ sẫm, Chu Thừa Vũ nghĩ nên ở riêng càng sớm càng tốt!

Có lẽ là đôi góc nhìn, nên chàng chẳng thể nào hiểu nổi, có thể sợ đến mức nào mà hành hạ Nhu Nhu trong vô thức đến vậy! Chàng nói: "đang yên đang lành, sao cô ta lại chạy đến chỗ nàng, nhị đệ ở đâu?"

Hồ Ngọc Nhu đáp: "nói tới mới nhớ, có chuyện này lạ lắm,hôm nay tự dưng Nhị đệ muội đến tìm thiếp, bảo thiếp còn nhỏ, không cần gấp gáp sinh con, trước tiên nên điều dưỡng tốt thân mình. Đây là lần thứ hai nói đến chuyện này rồi. Lần này, biểu cảm của cô ta có gì đó không ổn..." nói đến đây, Hồ Ngọc Nhu mạnh dạn nói theo suy đoán. "nói thật, có lẽ chàng cho là thiếp lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng thiếp thấy trong đây có chuyện gì đó tuyệt không đơn giản. Thiếp lo là liệu cơ thể hai ta có vấn đề gì hay không, mà vấn đề này, là từ tay cô ta...Dù sao, thiếp nghĩ nên cho gọi đại phu đến xem là tốt nhất."

Chu Thừa Vũ nhìn sâu vào Hồ Ngọc Nhu.

Chàng thật sự không muốn tin, nhưng chợt nhớ lại ánh mắt Tô thị nhìn Hồ Ngọc Nhu mà chàng vô tình bắt gặp và những việc mà Tô thị làm khó dễ dạo gần đây. Chàng sợ lỡ đâu là thế thật, nêngật đầu, “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Hồ Ngọc Tiên há miệng, khóc hu hu rất dữ dội

Giao việc cho Lô Quảng đến Hồ gia bắt người xong, Chu Thừa Vũ cho người mời Ngô đại phu đến.

thật ra, Ngô đại phu đã sớm đến Chu gia, chỉ là ông đang ở bên nhị phòng, cẩn thận bắt mạch cho Tô thị được một lúc. Khuôn mặt Ngô đại phu rất nghiêm túc. “Nhị phu nhân chớ lo, tuy hôm nay ngài bị hoảng sợ, nhưng không động thai khí. Lát nữa, lão phu sẽ kê toa thuốc an thai cho ngài. Chỉ có điều...”

"Chỉ có điều gì?" Tô thị lo lắng hỏi.

Ngô đại phu nhíu mày, dường như việc này làm ông bất ngờ, im lặng một lúc rồi bảo: “Xin Nhị phu nhân mời đại phu khác đến xem thử, lão phu có cảm giác cái thai này của phu nhân không được bình thường. Cũng có lẽ do lão phu học y kém cỏi, không nhìn ra được chỗ không bình thường.”

Đứa bé không bình thường?

Sắc mặt cả Tô thị và Chu Thừa Duệ thay đổi cùng một lúc.

Chu Thừa Duệ vội hỏi: "Là sao vậy Ngô đại phu, đứa trẻ không khỏe mạnh sao? Hay là trong bụng không ổn?"

Tô thị tiếp lời: "Đúng vậy Ngô đại phu, ruột cuộc xảy ra chuyện gì thế, ông đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói thẳng ra đi!"

Ngô đại phu nghĩ mình bán linh kém cỏi thật, không phải ông không muốn nói, nhưng ông có biết vấn đề ở chỗ nào đâu mà nói. Ông thận trọng nói: "Cơ thể Nhị phu nhân và đứa bé không sao cả, nhưng từ mạch tượng của Nhị phu nhân, lão phu phát giác ra đứa bé có chút không đúng, nhưng lão phu thực sựkhông biết vấn đề nằm ở đâu. Hành y bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu lão phu gặp phải tình huống này, nhất thời chẳng biết là tốt hay xấu."

nói gì thế này!

Ngô đại phu là đại phu giỏi nhất huyện Trường Châu. Ông ta đã nhìn không ra, mấy đại phu khác có thể nhìn ra hay sao?

Tô thị thầm bực bội, hận không thể lên Kinh Thành ngay tức khắc. Kinh Thành dưới chân Thiên Tử, mọi thứ đều là nhất, miễn là có quyền có tiền, đại phu có giỏi tới đâu cũng có thể mời đến được.

Ngô đại phu đi rồi, nàng ta phàn nàn với Chu Thừa Duệ một hồi, vì nàng đã được Tạ Kiều đáp ứng, nên giờ chỉ còn mỗi quan sát thái độ của Chu Thừa Duệ.

Chu Thừa Duệ thực sự thấy Tô thị nói đúng lắm. hần nhủ mày, nói: "không phải Hàn đại phu gì đó của Đại đường tâu mang tới chẳng bắt ra gì sao? Hình như ông ấy đâu nói gì đâu?"

Lời này trấn an lòng Tô thị trong phút chốc.

Hàn đại phu xuất thân từ dòng dõi thái y nhiều đời Hàn gia. Mặc dù ông ta chưa vào Thái y viện, nhưng y thuật không thua kém Thái y viện là bao. Ông ta đã không nói gì, có lẽ là Ngô đại phu chán nản không chừng. nói cho cùng, Ngô đại phu giỏi đến đâu cũng vồn vện trong huyện Trường Châu nhỏ bé, vẫn không sánh bằng với Kinh Thành.

Nàng ta gật đầu, khẽ xoa bụng: "Nhưng phu quân à, nếu có thể, chúng ta thực sự nên quay lại Kinh Thành. Kinh Thành..."

không chờ nàng ta nói xong, Chu Thừa Duệ đã ngắt lời nàng ta bằng nụ cười. "Được rồi, nàng yên tâm đi. Ta kiếm đủ quân công, tất trở về Kinh Thành." Rồi cũng sờ nhẹ vào bụng, trông rất dịu dàng. "Dù không vì chúng ta, cũng phải vì con cái mà suy nghĩ."

Tô thị thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười. Xong xuôi việc này, nàng ta chợt nhớ đến chuyện khác. "Khi nãy mơ màng, thiếp dường nghe được người làm ngựa chúng ta hoảng sợ, suýt nữa thiếp có chuyện, là Hồ tử tiểu thư?"

Chu Thừa Duệ nói: "Ồm. Đừng lo lắng mấy chuyện này nữa. Người đã được Đại tâu mang đi rồi. Điều quan trọng nhất lúc này là chăm sóc cho nàng, chuyện khác đừng lo nghĩ nữa."

Chu Thừa Duệ nói vậy, Tô thị chỉ có thể gật đầu. Nhưng nàng ta lại còn thêm khó chịu. Nếu người khác thì nàng ta đã dạy dỗ nên thân, nhưng là Hồ tứ tiểu thư, xét về tình về lý, nàng ta chỉ có thể bỏ qua.

Lần này, là do nàng ta phước lớn mạng lớn, nhưng còn ngộ nhờ?

Ngộ nhờ, thế thì muộn rồi, tất cả đều muộn rồi!

Nàng ta thật lòng suy nghĩ vì Hồ Ngọc Nhu, mới đến nói chuyện, người ta đã không biết tốt xấu cảm ơn thì thôi đây, vậy mà xem hại đến con mình.

Tô thị quyết định, nàng ta không thêm lo nữa!

.

Trong thư phòng của Chu Thừa Vũ, Ngô đại phu bắt mạch đủ một canh giờ, đến cùng vẫn lắc đầu. "Chu đại nhân, Chu phu nhân, cả hai người đều không có vấn đề gì. Có điều, thân thể Chu phu nhân được điều dưỡng tốt hơn lão phu nghĩ nhiều lắm, có thể mang thai sinh con. Miễn là từ lúc mang thai có lão phu xem, chắc chắn sẽ không chút nguy hiểm."

Mặc dù cơ thể tiểu nguyên chủ ban đầu hơi yếu, nhưng có một Quân ma ma xem cô như con gái chăm sóc, còn có người cha Hồ Linh bày vẽ quan tâm ngoài mặt nên căn bản chẳng có bệnh căn gì. Sau khi đến Chu gia thì khỏi nói, thuốc bổ tràn đầy, lại thêm cô có thói quen vận động thể thao, nên mạnh khỏe thì có gì phải ngạc nhiên.

Tiền Ngô đại phu đi rồi, Hồ Ngọc Nhu nói mà có chút xấu hổ. "Có vẻ như thiệp thật sự lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử."

Chu Thừa Vũ nhẹ nhàng sờ tóc cô, nói khẽ: "không sao, lòng hại người không được có nhưng lòng phòng người ắt không thể thiếu. Đừng nói cái khác, chỉ việc Nhị đệ muội đối xử với nàng ra sao. Ta thấy rõ ràng." Nhìn xuống cổ tay Hồ Ngọc Nhu, nửa ngày trôi qua mà vết ứ đỏ vẫn còn rõ ràng. Chàng thương tiếc chạm vào, thì thầm: "Ta nhận được mật thư của Thái tử điện hạ, có lẽ nhanh thôi chúng ta sẽ vào Kinh. Đến Kinh Thành, ta sẽ tìm cách cùng Nhị đệ tách ra."

Thực tế, chàng có phần sợ hãi. May mắn thay, cơ thể cả hai không có vấn đề gì. Nếu có vấn đề thật, có lẽ đã quá muộn. Nhiều năm rồi, Tô thị ít nhiều hiểu được thói quen ăn uống và tính cách của chàng, nên chàng không dám mạo hiểm. Dù cho Tô thị thật lòng với Nhị đệ, thật lòng tuy tốt, nhưng chàng vẫn nên cho đứa em duy nhất của mình biết rõ bộ mặt thật của cô ta.

Nhân phẩm của cô ta không tốt, không ai chắc được hôm nay cô ta đối tốt với người, là do đang thích người. Còn ngày mai, cô ta không thích người nữa, sẽ thế nào, lẽ nào ra tay tàn nhẫn với người?

Chàng chỉ có duy nhất một đứa em.

Nên dù cho người ta có coi chàng như ám đầu phá hủy tình cảm vợ chồng của đệ ấy, chàng cũng tình nguyện làm kẻ ác.

"không phải người ta báo cha mẹ vẫn còn, không được ở riêng sao?" Hồ Ng

ọc Nhu hơi lo lắng

Chu Thừa Vũ gật đầu và nói: "không, chỉ là tách ra, không ở riêng, nhà ở Kinh Thành không lớn. Tương lai chúng ta có con, bên Nhị phòng cũng có đứa bé, ở không đủ. Đến thời điểm nào đó cũng phải mua thêm chỗ bên cạnh, hoặc chuyển chỗ mới, chẳng bằng tách ra ngay từ đầu."

Có lẽ là do những nhấp nháy khi trước, dù cho Tô thị chưa làm tổn thương cô, thậm chí có lẽ lần này đơn thuần có ý tốt, nhưng Hồ Ngọc Nhu vẫn không thích Tô thị như cũ. Xoay cổ tay, cô nghĩ thầm rằng nếu ngày sau không có liên quan gì Tô thị nữa, tất nhiên không gì bằng.

Chu Thừa Vũ không tha Hồ Ngọc Nhu về tụ tập với Hồ Ngọc Tiên ngay, mà gọi người mang thuốc mỡ đến, giúp cô bôi thuốc, dặn dò một hồi, báo lại mấy ngày sau đến Phủ Thành tiếp ứng Thái Tử. Xong xuôi hết mới thả cô về.

Khi Hồ Ngọc Nhu trở lại, Hồ Ngọc Tiên đã tắm rửa và thay quần áo. Nữ y đang kiểm tra, A Quỳnh cũng đang ở trong nội thất. cô đóng cửa và gọi Quân ma ma vào tịnh phòng.

cô vừa cởi áo ra, để lộ một bờ vai có vết đỏ nghiêm trọng hơn hằn cổ tay, Quân ma ma tức thì thốt lên: "Phu nhân, đây là bị gì, sao thành ra thế này?"

Ban nãy ở thư phòng, Hồ Ngọc Nhu không dám để Chu Thừa Vũ nhìn thấy, sợ rằng chàng ta đau lòng, càng sợ hơn... chỉ vì một chuyện nhỏ nhặt này mà đi tìm Tô thị hoặc Chu Thừa Duệ.

Song, đối mặt với Quân ma ma lại khác, Hồ Ngọc Nhu lạnh lùng nói: "Lúc Tứ muội băng ra đường, ngựa bị hoảng, Tô thị sợ đến mức bám con thế đó. Bôi thuốc cho con đi ma ma, đau chết con mất."

Quân ma ma bôi thuốc cho cô, dường như muốn nói gì khuyên cô. Giả dụ như tiểu thư thân là Đại tẩu, em dâu đang có thai, nếu chỉ vì việc này làm lớn chuyện e là không hay. Nhưng bà nhìn thấy vết bầm thế này, đau lòng thẳng lý trí, đâu biết nên mở miệng khuyên lơn, nhưng miệng vẫn không thốt nên lời.

Cuối cùng, bà chỉ có thể thở dài, lái sang chuyện thương thế của Hồ Ngọc Tiên. "trên cánh tay, trên lưng, thậm chí trên hai đùi, chẳng chịt vết sẹo roi và dấu cấu véo. Con nói xem, phu nhân bà ta cũng thật là, Tam tiểu thư mất tích thì có can hệ gì với Tứ tiểu thư chứ? Ma ma mới không tin, Tứ tiểu thư mà dám mở miệng cười trên nỗi đau của người khác trong lúc nước sôi lửa bỏng này, bà ta đúng ác độc, chuyện gì cũng dám làm, ác không ai bằng."

Hồ Ngọc Nhu cũng không tin.

Chưa kể cô từng khuyên Hồ Ngọc Tiên, Hồ Ngọc Tiên cũng bày tỏ một lòng vâng lời, dù sao Hồ Ngọc Uyển mất tích cũng ảnh hưởng xấu đến thanh danh chúng nữ nhi Hồ gia, sao Hồ Ngọc Tiên có thể cười nổi chứ.

Bởi vậy mới nói, đều do Tiết thị giận chó đánh mèo mà ra.

Mặc xong quần áo, Hồ Ngọc Nhu đến gặp Hồ Ngọc Tiên, trên người muội ấy cũng bôi thuốc xong, nữ y đi theo Quan ma ma xuống, cô ngồi xuống mép giường. "Muội yên lòng ở đây, tỷ đã nói lại với Đại tỷ phu rồi, ba kẻ hầu kia bắt nạt muội, chẳng ai trốn thoát được. Về phần Tiết thị, bà ta càng không thể chạy thoát. Tuy ngoài mặt không bắt được bà ta, nhưng giờ Tiết Sĩ Văn đã ngã, hơn nữa chuyện của muội, chờ cha về, tỷ và muội sẽ về đó, phải chấm dứt mọi chuyện!"

rõ ràng, Hồ Ngọc Tiên quá hiểu nhân phẩm Hồ Linh. Nghe Hồ Ngọc Nhu nói xong, cuối cùng trên mặt cũng lộ ý cười. "Đúng, đúng, tháng ngày như vậy sắp kết thúc rồi!" Song, nàng dừng lại, nàng nói tiếp: "Muội vốn còn lo lắng một mình Hồ Ngọc Uyển ra ngoài, sợ tỷ ta phải nguy hiểm, nhưng giờ muội còn vui vẻ vì tỷ ta ra ngoài không mang nỗi như vậy, nhìn Tiết thị đau khổ hãi hùng mà hà dạ vô cùng!"

Hồ Ngọc Nhu thờ dài, khẽ xoa đầu muội ấy, hơi bận tâm nói: "Tỷ không biết cha chừng nào trở về. Tỷ khá lo lắng cho di nương và A Nam của muội. Hay là thế này, tỷ cho Quân ma ma đón di nương và A Nam đến khách điếm ở vài ngày, thế nào?"

Hồ Ngọc Tiên vốn thoải mái cả người, nhưng nghe thế, nàng cứng người, cười khô.

Áp ứng được một lúc. Nàng ta mới lắc đầu. "Đại tỷ, nếu, nếu muội nói với tỷ, tỷ đừng lo cho bọn họ... tỷ có thấy muội quá máu lạnh hay không?"

Thấy bộ dạng dờ sống dờ chết này của muội ấy, Hồ Ngọc Nhu thấy mà xót xa. Hồ Ngọc Nhu chỉ là chị gái cùng cha khác mẹ mà muội ấy còn lo toan quan tâm tất bật, sao có thể bỏ mặc mẹ ruột em ruột. Trừ khi... trừ muội ấy bị họ làm tổn thương, tổn thương sâu sắc.

"không, muội chắc chắn có lý do của mình." Hồ Ngọc Nhu bất giác nói dịu dàng hơn. "Vây, muội kể cho tỷ nghe đi, đã xảy ra chuyện gì?"

Hồ Ngọc Tiên há miệng, khóc hu hu rất dữ dội.

Nàng ôm lấy cánh tay Hồ Ngọc Tiê mà khóc, nghẹn ngào nói: "Tỷ, tỷ biết không, lúc Tiết thị giận chó đánh mèo đánh muội mắng muội hành hạ muội, thật ra muội đã nghĩ cầu cứu tỷ, muội cũng thật sự làm thế, báo nha đầu đi kêu cứu tỷ. Vây mà, không ngờ..... không ngờ di nương lại chặn người lại, sau đó bí mật đến gặp muội, bảo nào là: Muội cố chống đỡ, nếu muội không ở trước chịu trận thì Tiết thị sẽ lời A Nam ra. Bà ấy nói ... nói muội là tỷ tỷ, nên bảo vệ A Nam, nhưng tại sao cơ chứ, muội cũng là nữ nhi bà ấy kia mà, sao bà có thể đối với muội như vậy..."

Hồ Ngọc Nhu cũng không biết nói gì.

Con bé này chỉ mới mười bốn tuổi, suy cho cùng chỉ là một bé gái, sao chịu nổi cách đối xử của mẹ ruột như thế? Vãn di nương cũng làm người ta cạn lời, coi như bà thiên vị con trai, được thôi, sao bà ta không đứng ra hứng đạn bảo vệ hai đứa con mình, mà bắt con gái mình ra chịu đòn, lấy danh nghĩa “tỷ tỷ”?

"không sao rồi, Ngọc Tiên, đã qua rồi." Hồ Ngọc Tiên ôm cô bé vào lòng, kiên quyết nói, "Muội còn có Đại tỷ ở đây, sau này đừng về nhà nữa, ở lại đây, có đại tỷ bảo bọc cho muội, bảo bọc muội cả đời!"

Hồ Ngọc Tiên sưng sờ, rồi ôm chầm lấy cô, khóc to hơn.

P/s: Đọc tới khúc Vãn di nương này, tức chết mất thôi. (╯‛‛╯)

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thừa Duệ, đệ thấy nhị đệ muội là người thế nào?

Hồ Ngọc Tiên khóc đến mệt, ngủ thiếp đi trong lòng Hồ Ngọc nhu.

Bao ngày qua, cô bé vừa ăn không ngon ngủ không yên, đồn roi vô số. Cơ thể đã yếu đến mức cực độ. Hồ Ngọc Nhu ôm cô lên giường, vén chăn kĩ càng, rón rén rời đi.

Quân ma ma đã trở về. "Nữ y kê toa thuốc, nô tỷ đã dặn người sắc thuốc rồi."

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, nói: "Ma ma này, ma ma kêu người dọn dẹp một phòng trống cho Ngọc Tiên. Hồ gia đúng là chẳng phải chỗ tốt lành gì, con muốn cho con bé ở lại, giữ đến ngày gả đi, không cho về đó nữa."

Hồ Nhọc Tiên chỉ là thứ xuất, theo cô, nhất định gả cao tốt về bên đó.

Tuy Quân ma ma thương tiếc Hồ Ngọc Tiên, nhưng nghe Hồ Ngọc Nhu bảo vậy, bà giật cả mình. Thấy bộ dạng kiên quyết của Hồ Ngọc Nhu, bà ngập ngừng một lúc. "Phu nhân, nô tỷ có một câu, biết rõ nói ra chưa chắc ngài đã đổi ý, thậm chí người không cho là đúng, nhưng..." Nhưng cuối cùng, với bà, không ai có thể quan trọng hơn Hồ Ngọc Nhu cả, đến cùng vẫn phải nói: "Nhưng Tứ tiểu thư đang độ hoa tươi khoe sắc, tuy không sánh được với người, nhưng vẫn hơn hẳn thiếu nữ cùng trang lứa, người giữ một người như vậy ở cạnh, nguy hiểm, cực kỳ nguy hiểm!"

Nếu dung mạo Vãn di nương không linh lung, sao Hồ Linh có thể nạp bà ta làm thiếp.

Hồ Ngọc Tiên và Hồ Ngọc Nhu giống nhau ở chỗ, thừa hưởng tất cả sắc đẹp của mẹ mình.

Hồ Ngọc Nhu lập tức phản ứng lại. Ý của Quân ma ma là, hôm nay giữ lại Hồ Ngọc Tiên xuân phong phơi phới, rất có thể ngày nào đó bị Chu Thừa Vũ vừa mất. Hoặc nói đơn giản hơn, Hồ Ngọc Tiên nổi lòng riêng, đập lên tỷ tỷ là mình, mẹ hoặc Chu Thừa Vũ.

Kiểu chuyện này, ở hiện đại còn đầy rẫy, nói chi ở cổ đại tam thê tứ thiếp, hai tỷ muội hầu chung mộtchồng là thường thôi.

Song, cô hoàn toàn tin tưởng Chu Thừa Vũ, mà Hồ Ngọc Tiên, cô cũng tin mười phần.

Có điều, may mà Quân ma ma đã cảnh tỉnh cô. anh chồng và em vợ ở chung một viện, truyền ra cũng không hay. Dầu cho họ trong sạch, nhưng khó tránh xã hội nghị luận, đặc biệt trong nhà mình còn có kẻ chuyên kiếm chuyện.

Hồ Ngọc Nhu nghĩ một lúc, rồi nói: "Ma ma yên tâm. Con định để Tứ muội ở viện Đại đường tẩu vừa đi, viện Nhị đường tẩu lớn quá, ở chỗ Đại đường tẩu vừa vặn. Tiểu nha đầu hầu hạ muội ấy trước kia để con xem qua, trước hết dặn A Kim kêu hai nha đầu làm việc nặng qua hầu hạ muội ấy trước."

Quân ma ma cũng không nỡ lòng đẩy Hồ Ngọc Tiên về ở họ Hồ, ít nhất bây giờ Hồ Linh còn chưa về, nên thôi khuyên, chấp nhận.

Hồ Ngọc Nhu cảm thấy ít nhiều gì cũng qua thăm hỏi Tô thị một chuyện.

Tóm lại, chuyện trong nhà có ra sao đi nữa, nhưng ngoài mặt Tô thị vẫn đủ lễ nghi với cô. Lần này, Tứ muội của cô làm cô ta hoảng hồn, xét về lý về tình, cô đều nên mang quà đến, để tỏ bày xin lỗi mới đúng.

Trước bữa trưa, Hồ Ngọc Nhu sai người đến Trần Vị Hiên mua hai hộp điểm tâm chiêu bài của quán. Đây là chi nhánh của Lương Nguyệt Mai và Tạ Kiều mở, có cả cỗ phần của Chu Thừa Vũ. Trước kia cô không biết, giờ cô biết rồi, đương nhiên phải ủng hộ chuyện làm ăn nhà mình. Sau đó, cô lại chọn hai khúc vải trong kho, rồi dẫn A Quỳnh và A Hương đến viện Tô thị.

Giữa đường, cô gặp phải Chu Thừa Duệ. hắn nhận được tin của Chu Thừa Vũ, đang vội chạy đến thư phòng. Gặp phải Hồ Ngọc Nhu, hắn hơi xấu hổ. "Đại tẩu, lúc trên xe ngựa, tẩu thật sự không sao chứ?"

Chu Thừa Duệ hỏi lần này là lần thứ hai rồi, Hồ Ngọc Nhu ngẫm nghĩ, e là hắn đã thấy cỗ tay cô rồi. cô cũng không phải dạng người ăn đau mà không biết nói. Nếu hắn đã có hỏi rồi, cô đương nhiên nói ra: "không nặng lắm, đã thoa thuốc cỗ tay rồi, không nặng thật. Bờ vai tuy có nặng hơn, nhưng thoa thuốc hai ba ngày thì ổn thôi."

Chu Thừa Duệ thực sự không biết Tô thị còn bấm bã vai cô, nhưng hắn nghĩ Tô thị khó khăn lắm có thai, dưới tình thế nguy hiểm lo lắng vô cùng mới làm ra việc này, nên không tiện trách vợ mình. Bởi thế, hắn đành cung kính chấp tay thi lễ với Hồ Ngọc Nhu. "Đại tẩu, đệ thay A Tĩnh xin lỗi tẩu."

không thể không nói, thái độ của Chu Thừa Duệ khiến cô rất hài lòng.

Hồ Ngọc Nhu cũng không định vì chút chuyện này mà ghi hận, chưa kể nếu không phải Hồ Ngọc Tiên bỗng dưng băng ra đường, Tô thị sẽ không như thế này. không nói đến chuyện khác, chỉ bàn về chuyện này, nếu cô trách thì chỉ có thể trách Tô thị bất cẩn và chỉ biết lo cho bản thân. Còn nếu thật sự bản về đúng sai, thì sai tất nhiên là Hồ Ngọc Tiên bỗng dưng băng ra rồi.

Hồ Ngọc Tiên là muội muội của cô, thế nên suy ra sai tất nhiên là cô.

cô lắc đầu: "Nhị đệ nói nghiêm trọng quá, nếu Tứ muội của ta không xong ra, thì không có chuyện ngựa bị hoảng, thì sẽ không xảy ra chuyện. À, phải rồi, Nhị đệ muội mời đại phu đến chưa, đại phu nói thế nào? không sao chứ?"

Chu Thừa Duệ thấy ti nữ đứng sau Hồ Ngọc Nhu ôm đờ. hắn hiểu, đây là định mang đến xin lỗi Tô thị, không khỏi tăng thêm vài phần hảo cảm với Hồ Ngọc Nhu. Mặc dù vị Đại tẩu còn nhỏ tuổi nhưng đối nhân xử thế rất ổn. Đại ca giường không gối chiếc nhiều năm như vậy, cuối cùng cưới được vị thê tử thế này. Ấu cũng là may mắn.

"đã gặp đại phu, không sao cả." hắn nói, "Hồ tứ tiểu thư cũng không cố ý, nên Đại tẩu chớ để trong lòng. Còn có... Hồ tứ tiểu thư không sao chứ?" hắn vốn không nên hỏi điều này. Lúc đó, hắn đang ở trên xe ngựa, chỉ liếc thoáng qua, ngờ đâu thấy cảnh một tiểu cô nương gầy yếu bị nô bộc khỏe mạnh quây quanh, nên theo bản năng nhanh mồm hỏi một câu.

Liên quan đến việc xấu trong nhà, Hồ Ngọc Nhu không đáp, chỉ lắc đầu.

Hai người tách ra, Hồ Ngọc Nhu đến gặp Tô thị.

Tô thị nằm ở trên giường, dường như bị chuyện lần này dọa sợ, gương mặt trắng bệch. Nếu chẳng phải Chu Thừa Duệ nói cô nghe không sao cả, cô sợ là nghĩ cô ta bị động thai ấy chứ.

Nhưng thấy sắc mặt cô ta thế kia, dù biết cô ta không sao, nhưng dọa cho cô sợ thật. Hồ Ngọc Nhu nào biết, Tô bị như vậy là có lý do cả, còn cô cho là vì Hồ Ngọc Tiên, nhất thời bỗng thấy áy náy mấy phần.

Vì sợ làm phiền Tô thị nghỉ ngơi, Hồ Ngọc Nhu vội để đồ xuống, an ủi vài lời rồi bước ra. Ra ngoài cửa, cô dặn dò Không ma ma: "Chăm sóc Nhị đệ muội cho tốt, nếu Nhị đệ muội muốn ăn uống gì, cứ nói với nhà bếp. Nếu có chỗ nào khó xử, cứ đến gặp ta."

Không ma ma gật đầu liên tục, cảm ơn bằng cả tấm lòng.

Mà Hồ Ngọc Nhu vừa mới đi khỏi, Tô thị liền kêu bà vớt hai hộp điểm tâm đi, trong phút chốc, bà phản ứng không kịp. Bà ta không khỏi cất tiếng khuyên: "Phu nhân, đây là món chiêu bài của Trần Vị Hiên. Nếu ngài không thích ăn, nô tỳ có thể phân phát cho hạ nhân trong viện."

Tô thị vốn đang tức Hồ Ngọc Tiên dọa nạt ta, nên lười quản Hồ Ngọc Nhu thôi. Ngờ đâu, Hồ Ngọc Nhu cảm đồ đến xin lỗi, vậy mà nửa ngày chẳng mở mồm nói xin lỗi, lúc sắp đi mới mở mồm dặn dò hai ba câu ăn uống với Không ma ma.

Chính nàng ta hạ độc vào thức ăn của Chu Thừa Vũ, hỏi sao nàng ta dám ăn đồ à Hồ Ngọc Nhu mang đến. Bây giờ nàng ta còn đang mang thai, nghe người ngoài để tâm đến đồ ăn thức uống của nàng ta, là biết không bình thường rồi. Chẳng lẽ do nàng ta khuyên Hồ Ngọc Nhu không nên sinh sớm, khuyên đến độ Hồ Ngọc Nhu này sinh hận thù chăng? Nếu vậy, khó đảm bảo được à không động tay vào đồ ăn của nàng ta.

Nghĩ vậy, giọng điệu Tô thị bỗng trở nên khắc nghiệt. "Boa nhiều năm qua, bà ở cạnh ta, ta đã từng bạc đãi bà lần nào chưa? Đồ ăn của nàng ta mang đến, ai biết được có ý tốt hay không, lỡ bỏ gì trong đó, các người ăn trúng gặp chuyện hết, ai hầu hạ ta hả?" Nàng ta thiếu kiên nhẫn vẩy tay. "Dem ra đi, giải quyết cẩn thận, đừng để người ta biết!"

Không ma ma hoảng hốt đến nỗi chẳng biết nên nói gì.

Tô thị không hỏi đầu quan tâm đến bà, chỉ tùy ý xua tay đuổi bà ra.

Không ma ma cầm hai hộp điểm tâm ra, càng nghĩ càng khó chịu, phu nhân trở nên thế này từ bao giờ? Đại phu nhân có lòng tốt mang đồ đến thăm. Đây lại không phải Tô gia ở Kinh Thành, thiếp thất của lão gia nơi nào cũng tranh cùn đấu, mà đây là Chu gia, người ít ỏi. Đại phu nhân và Nhị phu nhân chẳng có chỗ nào động chạm lợi ích đến nhau, thì có gì Đại phu nhân phải làm chuyện hại người hại mình này chứ?

Hơn thế nữa, điểm tâm này là mua ở Trần Vị Hiên.

Mà lỡ có vấn đề thật, chẳng phải người hoài nghi Đại phu nhân đầu tiên là Đại lão gia và lão phu nhân hay sao?

thật ra, Không ma ma ghen trong lòng muốn chết, kể từ lần trước Tô thị hại bà bị đánh một trận, tình tình Tô thị càng ngày càng kém, không chịu nghe khuyên bảo cũng thôi, thậm chí còn nảy sinh ác ý không tên với Đại lão gia và Đại phu nhân. một lần rồi một lần, oán hận trong lòng bà ta ngày càng trào dâng, mà đúng ngay lúc này, lòng chân thành của Hồ Ngọc Nhu bày ra trước mặt bà, bà xúc động muốn nói hết sự thật cho Hồ Ngọc Nhu biết.

Bà ta ôm điểm tâm vào trong tay áo, lúc sắp đuổi kịp Hồ Ngọc Nhu thì bà chậm chậm lại. Khi Hồ Ngọc Nhu dẫn A Quỳnh và A Hương rẽ vào cửa viện, bà ta vội vã bước ra, đứng trước bóng cây bên hồ, mở hộp điểm tâm ra, hất hết chúng xuống đất.

Hành động này rất lớn, tất nhiên, Hồ Ngọc Nhu nghe được.

A Quỳnh quay đầu sang, thấy hành động của Không ma ma, tức đến nổi xanh mặt, "Phu nhân! Đó là điểm tâm Trần Vị Hiên chúng ta mới mua mà!" Đó là món chiêu bài của

quán, một hộp thoi bằng nửa năm tiền lương của nàng đấy!

Sắc mặt của Hồ Ngọc Nhu cũng khó coi, cô cố tình quan tâm đưa đồ, nếu Tô thị không thích ăn, được thôi, cô ta có thể thương cho hạ nhân, mắc gì phải đem vứt? Có điều thấy thế này, chứng tỏ Tô thị quả nhiên giả tạo, nếu thật sự muốn tốt cho cô như cô ta nói lúc trên xe, há có thể đối xử với đồ ăn cô đưa thế này?

cô cần A Quỳnh lại, thấy Không ma ma còn lấy chân đạp đạp mấy lần lên điểm tâm, bà ta như thoáng liếc nhẹ sang bên này, rồi vứt hộp rỗng xuống đất. Sau đó, bà ta quay người đi về hướng Nhị phòng.

Hồ Ngọc Nhu cảm thấy hơi lạ.

A Quỳnh tức đến mức muốn xông lên tính sổ với bà ta.

Còn A Hương thì rất thông minh. Thấy rõ Hồ Ngọc Nhu có vẻ giữ không nổi A Quỳnh, nàng ấy vội bước kên túm A Quỳnh lại, khẽ nói nhưng giọng rất rõ ràng: "Không ma ma rõ là có tình! Bà ấy làm vậy là có tình để chúng ta phát hiện đấy!"

Hồ Ngọc Nhu nhìn nàng ta, đột nhiên mắt cô sáng lên. Đúng, Không ma ma đúng là có ý. cô cũng nhanh chóng nhìn về phía đó. Nhưng tại sao bà ta lại làm vậy?

Nếu không có lệnh của Tô thị, sao bà ta dám làm được.

Hồ Ngọc Nhu vốn không gài người vào Nhị phòng nên không biết gì cả. Chẳng qua, nếu Tô thị đã bảo Không ma ma xử lý, nhưng cách xử lý này có vẻ... lẽ nào, bà ta đang ám chỉ điều gì chẳng?

Ám chỉ Tô thị ngứa mắt cô à?

không, không phải. Lẽ nào ám chỉ Tô thị hoài nghi cô hạ độc cô ta sao?

Hồ Ngọc Nhu quay lại nhìn A Hương, A Hương cũng nghĩ như thế, nhìn cô gật đầu.

Hồ Ngọc Nhu cạn lời, chẳng lẽ Tô thị mắc chứng hoang tưởng bị hại à?

A Hương nói nhỏ: "Phu nhân, hành động này rõ là Nhị phu nhân lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Nô tỳ cả gan hỏi, phu nhân đã từng ăn qua món nào của Nhị phu nhân đưa sang chưa ạ? Nô tỳ sợ là, Nhị phu nhân đã từng động tay động chân nên mới làm trò như thế, nô tỳ cảm thấy phu nhân nên cẩn thận."

Có nghĩa là, Tô thị từng làm chuyện xấu nên sợ người ta cũng dùng chiêu này?

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, nghiêm túc suy nghĩ, nhưng cuối cùng cô vẫn lắc đầu.

cô ở Chu gia mấy tháng nay, thật sự chưa từng ăn bất cứ thứ gì của Tô thị. Cho dù là lúc cô mới gả đến, cũng dùng thân phận Đại tẩu mà tặng đồ cho cô ta. Ngấm lại, hình như chỉ có mỗi vụ thức- tình- hương thì phải. Ô, còn có vụ chè đậu xanh được Tú Văn mang về, nhưng người uống chè là Chu Thừa Duệ, tính đi tính lại, mình không bị gì cả.

cô lắc đầu với A Hương, nói: "Bỏ đi, sau này chú ý là được, các người chớ lan truyền chuyện này ra ngoài" Chờ A Hương buông A Quỳnh ra, cô nhấn mạnh một lần nữa để A Quỳnh chú tâm, "Nhất là muối, nhớ không được nói ra ngoài. Còn nữa, sau này không được bốc đồng như hôm nay nữa!"

.

Chu Thừa Duệ gặp Chu Thừa Vũ, thuận miệng hỏi: "Đại ca tìm đệ à?" nói xong cũng không hề quan tâm, tìm chỗ ngồi xong mới mở miệng nói chuyện của mình: "Đệ lần nữa ở nhà cũng lâu rồi, nay A Tĩnh cũng qua ba tháng đầu, đệ tính vài bữa nữa đi."

Chu Thừa Vũ gật đầu, đến lúc phải đi rồi.

Dù Đại đường ca bên đó không nói gì, nhưng vì tiền đồ, Chu Thừa Duệ không thể cứ ở nhà được.

Vì thiếu bằng chứng, Chu Thừa Vũ cứ có cảm giác muốn nói lại thôi.

Chu Thừa Duệ thấy đại ca mình thế này, không nhịn được cười, "Đại ca, có chuyện gì vậy? Hai huynh đệ chúng ta mà cũng không nói được à?" hần cười cười, không biết nghĩ đầu đầu, nụ cười sáng lạn thành xấu xa, đứng dậy đến gần Chu Thừa Vũ, hạ giọng: "Đại ca này, ca thành thân cũng không ngắn nhì, thế mà Đại tẩu vẫn chưa có thai, phải chăng... ca không được?"

Chu Thừa Duệ lẫn lộn trong quân doanh quanh năm, ở chung toàn đàn ông thô lỗ. Lúc rảnh rồi buồn chán, mà kỷ luật quân doanh lại cấm ra ngoài tìm hoa cỏ, thế là cả đám tụ khó tránh khỏi nói chuyện "gió trăng".

Chu Thừa Duệ mở miệng đã khác chế rồi đó.

Chu Thừa Vũ lười sửa miệng hần, đẩy hần lao đảo lùi ra sau mấy bước. Chờ người đứng yên, chàng lạnh lùng hỏi: "Thừa Duệ, đệ thấy nhị đệ muối là người thế nào?"

Chu Thừa Duệ cũng chẳng giận ca ca mình, định bụng trêu chọc một phen, ngờ đâu lại bị hỏi một câu lạnh lùng vậy, mà cái chính là về thể tử của mình. hần vội thu nụ cười trên mặt lại.

"Có chuyện gì sao, Đại ca?" hần hỏi Chu Thừa Vũ, mặt cũng đầy vẻ nghiêm túc.

Chu Thừa Vũ nói: "Ta không có bằng chứng, nên không nói nhiều, nhưng Thừa Duệ, nếu đệ rảnh, nên quan tâm đệ muối nhiều hơn."

Gì thế này?

Giọng điệu nghiêm túc thế này, lẽ nào A Tĩnh làm gì sai sao?

Chu Thừa Duệ và Tô thị thành thân, tuy ban đầu do Tô thị nhìn trúng hần. Nhưng không thể không nói, từ khi thành thân đến giờ, Tô thị luôn dịu dàng thực đức, bao năm qua rồi mà tình cảm vẫn như thuở ban đầu. Đến giờ, Chu Thừa Duệ cũng vô cùng thật lòng với nàng ấy.

Song, giữa hần và Chu Thừa Duệ, tình cảm huynh đệ không giống với nhà bình thường.

"Vâng, đệ biết rồi." hần đáp, dừng lại một lúc, cuối cùng vẫn nói thêm, "hiện tại, đệ không hỏi ca rốt cuộc nàng ấy làm gì, nhưng nếu thật sự không có chứng cứ, đệ hi vọng ca

ca không có thành kiến với nàng."

Chu Thừa Vũ đầu, chàng biết lời đệ đệ mình có ý gì.

Từ lúc Tô thị gả đến Chu gia tới nay, ngoại trừ sai lầm gần đây, 6 năm về trước, cô ta chưa từng làm bất cứ chuyện sai sót nào. Nếu chàng vợ có mà nghi ngờ Tô thị thì Chu Thừa Duệ đúng là có lý do nổi giận. Suy cho cùng, sau ngần ấy năm, Tô thị không có công lao cũng có khổ lao.

Mà Chu Thừa Duệ, vì đã gặp qua đồng dây mơ rở má của cha hắn, nên hắn rất có ý thức bảo vệ vợ mình.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nhu Nhu ngoan, đừng giận nữa, được không?

Đêm trước khi Chu Thừa Vũ đi Phủ Thành, trời đổ mưa tầm tã.

Con mưa ập đến, đất trời cũng lạnh hơn ngày thường. Hồ Ngọc Nhu từ chạm chập đến nhanh tay, cuối cùng nhờ có sự giúp sức của Hồ Ngọc Tiên, cô cũng làm cho Chu Thừa Vũ một cái áo choàng đen hoàn chỉnh.

Rút mũi kim cuối cùng, Hồ Ngọc Nhu giữ chiếc áo choàng, đối mặt với Hồ Ngọc Tiên đang chớp mắt: "Một lát rồi à, tắm trước đi, sau đó chúng ta ăn cơm trước."

Hồ Ngọc Tiên ở Chu gia đã bốn ngày, cũng hiểu nếu đại tỷ phu không về ăn tối sẽ bảo người về truyền lời. Nhưng hôm nay trời đổ mưa, vẫn chưa thấy có ai đến truyền lời cả.

cô bé không khỏi hỏi: "Đại tỷ phu còn chưa về, chúng ta ăn trước được sao tỷ?"

Hồ Ngọc Nhu ước lượng thì giờ, đến bữa tối rồi nhưng chàng vẫn chưa về, có lẽ bận gì rồi, bèn nói: "không sao, chúng ta ăn trước. Nếu chàng ấy quay lại, lại sai người dọn lên lần nữa là được."

Hồ Ngọc Tiên như muốn khuyên gì đó, nhưng rồi cô bé lại không nói ra miệng.

Mấy ngày này, cô bé đều

thấy rõ. Đại tỷ phu thực sự tốt với Đại tỷ. nói gì đến chuyện Đại tỷ ăn cơm trước, nếu Đại tỷ bảo muốn sao trên trời, chắc chắn Đại tỷ phu sẽ tìm thang bắc lên thử xem có hái xuống được hay không ngay.

cô bé khẽ gật đầu rồi rũ mi đi ra ngoài.

Đại tỷ phu đối xử với Đại tỷ thật tốt, sau này mình nhất định phải tìm phu quân như thế mới được!

Hồ Ngọc Nhu nhìn bóng lưng cô bé, song, khẽ thở dài, chẳng biết là do bị Tiết thị đánh thảm quá hay do Văn di nương thực sự làm con bé tổn thương mà một cô nhóc vốn hoạt bát lưu rú như A Quỳnh, nay thành ra thế này. Một hôm nay, con bé chẳng cười lấy một cái, nói cũng lắt nhắt vài từ.

Hồ Linh đến Phủ Thành còn chưa về. Ngày hôm đó, Lô Quảng đến Hồ gia bắt ba kẻ ức hiếp Hồ Ngọc Tiên, đánh mỗi kẻ 40 đại bản. Tiết thị đúng thật không dám hó hé gì, nhưng Văn di nương đầu sao cũng là mẹ ruột, vậy mà chuyện đã qua mấy hôm, bà ta vẫn chưa có động tĩnh, hay truyền lời thăm hỏi gì sang đây.

Dù cho bà ta có trọng nam khinh nữ đến mấy, cũng nên quan tâm Hồ Ngọc Tiên chút chứ.

thật ra Hồ Ngọc Nhu có sai người đến Hồ gia dò la, Tiết thị vẫn còn hoảng, những ngày này không hề lẫn lộn Văn di nương và Hồ Nam.

Ăn tối xong, Hồ Ngọc Tiên theo gót A Kim về phòng mình.

Hồ Ngọc Nhu đứng dậy, trở về nội thất lấy chiếc áo choàng ra. Đây là lần đầu tiên trong đời cô làm được cái áo choàng, làm rất tốt nữa là đằng khác. cô hưng phấn choàng nó lên người, đang muốn nhìn vào gương xem mình thế nào, thì nghe thấy tiếng bước chân vang từ ngoài vào.

Có lẽ Chu Thừa Vũ về tới.

Hồ Ngọc Nhu khoác áo choàng bước ra.

Chu Thừa Vũ nghiêng người sang nhìn cô, thấy chiếc áo choàng đen trên người cô lớn quá khổ, dư một khúc được cô cầm trên tay. Trong ký ức của chàng, chiếc áo choàng này chưa từng xuất hiện, thế là chàng nhìn thêm một lúc.

"Chàng về rồi!" Hồ Ngọc Nhu vui vẻ bước đến. "Chàng đã ăn gì chưa?"

Chu Thừa Vũ nhìn cô, lắc đầu. "Vẫn chưa."

"Đề thiếp sai người nói cho phòng bếp hâm nóng đồ ăn, chàng chờ chút, thiếp đi phân phó." Hồ Ngọc Nhu vừa nói vừa muốn đi, không đề phòng được chàng ta bắt ngờ vươn tay ra, cô quay lại, ngược sang hỏi. "Sao vậy? Chàng chưa đói à?"

Chu Thừa Vũ kéo cô lại, gờ tay buộc dây cột áo choàng. "Ồ đâu ra?"

Chàng ta vừa nhúc nhúc, cô càng cười tươi hơn, nụ cười rạng rỡ muốn chói mắt Chu Thừa Vũ. Chàng thấy cô coi nó ra, đưa đến trước mắt chàng, giục giã: "Chàng mau thử xem nó có vừa người không, đây là thiếp tự tay may cho chàng đấy, làm tận năm ngày, thiếp làm hết đấy, ồm, Tứ muội chỉ thu viên giúp thiếp thôi. Chàng thì sao, thích không nào?"

Quả nhiên làm cho chàng.

Chu Thừa Vũ vui đến độ nở hoa trong bụng, nhưng về mặt chàng vẫn bình thản như thường, bình tĩnh nhận áo choàng nhưng không thử, mà bảo: "Người ta còn mắc mưa, không tiện

thứ. Ta đi tắm rồi thứ sau.”

Lần đầu tiên trong đời, Hồ Ngọc Nhu mới làm được một việc lớn như vậy, đợi chàng ta mở miệng khen ngợi. Kết quả là người ta lại rất bình tĩnh, Hồ Ngọc Nhu nhất thời bủn rủn, nhìn bóng lưng chàng ta mà hừ một tiếng, rồi đi ra ngoài sai người dọn cơm.

Chu Thừa Vũ bước vào tịnh phòng, nhưng chỉ lau mặt vài cái tùy ý, cởi áo ngoài ướt, rồi choàng áo choàng lên người. Hồ Ngọc Nhu dựa theo số đo quần áo thường ngày chàng mặc, đương nhiên vừa người, tuy kỹ thuật không chuyên nghiệp bằng Tử nương, nhưng đây là y phục tự tay chàng làm, đương nhiên cảm giác mang lại hoàn toàn khác.

Chàng còn đang cúi người đánh giá thì đằng cánh cửa phòng lộ ra một cái đầu nhỏ, mắt híp cười cong môi. Hồ Ngọc Nhu cười rất ư vui vẻ. Đúng là ông chồng muộn tao[37] mà!

“Thích lắm đúng không? Đẹp lắm đúng không?” Giọng điệu chứa chan vẻ đắc ý, “Cực kì đẹp trai! Tay nghề của thiếp quá đỉnh mà!”

Chu Thừa Vũ thu nụ cười lại, vuốt cằm đáp: "Tạm tạm."

"Cắt!", Hồ Ngọc Nhu không chút khách khí ngắt lời chàng ta, nhấc chân bước vào tịnh phòng, dùng hai mắt thưởng thức chàng ta từ trên xuống dưới một lượt, đột nhiên thấy bên cạnh chiếc áo choàng đầm nước mưa của chàng ta lúc về lộ ra gì đó sặc sỡ, cô tò mò, giờ tay lười nó ra.

Lúc Chu Thừa Vũ phát giác ra thì đã quá muộn, một cái áo ngực mềm mại vàng nhạt đã nằm gọn trong tay Hồ Ngọc Nhu, chàng thấy mặt cô đỏ sẫm trong nháy mắt, thôi thì không đoạt về, chỉ dốc hết tinh thần nhìn vào nàng.

Đây đâu phải của cô!

Đây đâu phải áo ngực của cô!

Nhưng cái áo ngực này ướt đầm, rõ ràng, rõ ràng...

Hồ Ngọc Nhu không có tâm trạng nào nghĩ nữa, cô tức thì ngước nhìn chàng ta.

Song, cô nhìn thấy, Chu Thừa Vũ vẫn còn mặc áo choàng, hai tay khoanh trước ngực, nhìn cô.

Trong ánh mắt chàng ta không có hoang mang, không có áy náy, bình tĩnh đến lạ lùng.

Chỉ trong chớp mắt, Hồ Ngọc Nhu đã hiểu lầm. cô giờ cái dây buộc mỏng manh vàng nhạt lên, run rẩy vì tức giận, giận đến đỏ mặt nhưng môi mấp máy mà nói không ra lời. cô vẫn luôn nghĩ rằng Chu Thừa Vũ nói được làm được, nói chắc chắn chỉ có mình cô thì sẽ không có người phụ nữ nào khác, cô tin Chu Thừa Vũ vô điều kiện, nhưng giờ đây..... trước mắt cô là cái áo ngực của người khác, vừa rồi nó ướt át dán vào lồng ngực Chu Thừa Vũ.

Gã dối trá!

Gã dối trá này lừa dối cô!

Chu Thừa Vũ nghĩ cô sẽ ngượng ngùng, nhưng chờ đợi một lúc lại thấy mặt cô đỏ thì đỏ, nhưng bờ vai lại run, vẫn luôn cúi đầu, lúc ngẩng đầu thì chàng lại phát hiện có chuyện không ổn.

Chàng vội bước tới, nắm lấy vai Hồ Ngọc Nhu, "Nhu Nhu, nàng..."

"Người đừng.....đừng chạm vào.....ta.....",Hồ Ngọc Nhu gần như cắn răng nhả ra từng chữ, người cũng lùi lại, ngẩng đầu lên, hốc mắt đọng rất nhiều nước, nhưng chẳng biết tại sao một giọt cũng không rơi.

Chu Thừa Vũ nhất thời luống cuống, "Nàng sao thế? đang yên lành mà, sao lại khóc?" Chàng giờ tay muốn lau nước mắt cho nàng, nhưng nhận ra nàng kháng cự, không còn cách nào đành thu tay lại, nói: "Nàng đừng khóc, trước tiên nàng đừng khóc nữa, nói cho ta nghe xảy ra chuyện gì thế? "

Chàng làm sai gì rồi sao?

Chàng... chàng còn chưa kịp làm gì mà.

Chu Thừa Vũ nhìn dáng vẻ ảm ức thương tâm của Hồ Ngọc Nhu, chàng thấy tim mình như bị ai bóp lại, nói năng cũng lộn xộn: "Ta sai rồi, ta sai rồi, nàng may tốt lắm, áo choàng này rất vừa người rất đẹp, tay nghề của nàng bỏ xa mấy Tử nương ngoài đó, ta cực kỳ thích!"

Ngờ đâu, chàng ta không nhắc tới còn đỡ, chứ chàng ta nhắc tới cô càng giận hơn, giận đến mức đứng không nổi. cô ném chiếc áo ngực lên mặt Chu Thừa Vũ, đồng thời nhào lên nắm chiếc áo choàng. “Người cởi ra cho ta! Ta không cho người mặc nữa! Ta có cất xé nó cũng không cho người mặc!”

Lúc Chu Thừa Vũ nhận hấn sai rồi, tim Hồ Ngọc Nhu run bắn lên.

cô chỉ biết mình đã thích Chu Thừa Vũ, không, nói đúng hơn là đã yêu, nhưng cô không ngờ mình lại yêu đậm sâu đến thế, sâu đến mức không có cách nào có thể chấp nhận sự phản bội của chàng ta, sâu đến mức đau lòng muốn thờ không nổi. Mặc dù cô biết rằng việc một người đàn ông cổ đại làm như vậy là chuyện bình thường, vốn chẳng được tính là phản bội.

Thái độ của Hồ Ngọc Nhu lúc này đây khiến cho Chu Thừa Vũ ý thức được gì đó. Chàng lập tức nhận lấy cái áo, rồi lại nhìn dáng vẻ của cô. Cuối cùng chàng cũng đoán được chuyện gì đang diễn ra.

Chàng nhất thời dờ khóc dờ cười, nhưng đồng thời trái tim chàng vừa chua vừa ngọt. Chàng thực sự không biết, tiểu thể tử của mình đã yêu mình đến nước này, lòng ngày ngất như điên, rồi thương tiếc vô hạn. Chàng ôm cô vào lòng, ôm thật chặt.

"Đừng động, đến đây..." Đôi tay chàng ta mạnh mẽ, Hồ Ngọc Nhu bị chàng ta siết vào lòng, có hơi đau, nước mắt cuối cùng không kìm được rơi xuống. Kể đó, Chu Thừa Vũ ôm cô sang một bên, mở chiếc áo choàng và lấy ra mấy chiếc quần short và áo ngực ra, bao gồm cả bộ đồ tắm mà cô đã mặc trước đó.

Hồ Ngọc Nhu sững sờ, "Đây..."

Ngoài bộ màu đỏ kiểu mẫu đó ra, còn có màu hồng, đỏ tía, vàng chanh, xanh cò, hồng tím, xanh trời, đen kịt, ... tổng cộng cả mấy chục bộ.

Thấy Hồ Ngọc Nhu quên cả khóc, Chu Thừa Vũ cuối cùng cũng có tâm trạng cười thành tiếng, "nói cho ta nghe, nàng nghĩ lung tung, đúng không? Những thứ này....." Chàng ta ho khan, nhớ lại lúc chàng ta lúng ta lúng túng bảo Tử nương làm, bỗng có hơi mất tự ti, "Đều làm cho nàng hết đấy, đều theo kích cỡ của nàng."

Hồ Ngọc Nhu không kìm được hỏi "Vậy sao nó ướt?" Chàng ta rõ ràng ôm trong ngực mình, quần áo trong đều không bị ướt, sao nó có thể bị ướt được?

Chu Thừa Vũ lại ho khan, rút cuộc Hồ Ngọc Nhu cũng giãy giụa ra khỏi vòng tay chàng ta, nhìn chăm chăm vào chàng ta khiến chàng ta không thể không đáp: "..... phoi bên ngoài quần lấy về nên mới bị ướt. không phải ngày mai ta đi Phủ Thành sao, để thư phòng sẽ bị người ta phát hiện nên... hết cách rồi, phải đem về."

Hóa ra là vậy!

Hồ Ngọc Nhu tức thì cảm giác nãy giờ khóc ừng ực rồi.

Ôi trời, cô lại vì... nguyên nhân này mà khóc ngu người, Chu Thừa Vũ sẽ nghĩ sao về cô đây?

cô lau nước mắt, xấu hổ xoay người chạy đi.

"Nhu Nhu..." Chu Thừa Vũ vội hô lên, nhắc chân muốn đuổi theo, nhưng chàng lại sợ gia nhân sẽ nhìn thấy những thứ này, đành dừng chân và thu dọn đồ đạc, bọc chúng vào trong áo choàng, rồi vội vã đi.

Song, cửa nội thất đã được đóng chặt.

Đúng lúc này, A Quỳnh và A Hương đưa com nước vào, thấy chàng ta còn khoác áo choàng và cầm bọc gì đó đứng trước cửa. Hai nha đầu nhìn chàng ta với vẻ khó hiểu.

Chu Thừa Vũ mất tự nhiên, bèn phát tay đuổi người rồi lại gõ cửa.

"Nhu Nhu, mở cửa nào." Chàng ta nói nhỏ nhẹ hết sức.

Hồ Ngọc Nhu ngồi trong phòng, nước mắt trên mặt đã bị cô thô bạo lau hết, nhưng gương mặt vẫn nóng bừng, cả mặt viết đầy hai chữ xấu hổ. cô đúng là giỏi thật, chỉ vì chuyện như thế mà khóc thành ra vậy, mặt mũi đều ném xuống sông Hoàng Phố hết rồi!

Hồ Ngọc Nhu hờn giận cả nửa buổi tối, mãi đến giờ Hợi, cô mới nhớ đến mai Chu Thừa Vũ phải đi rồi, mà chuyện này... chẳng biết bao lâu mới trở về. Cuối cùng, cô vỗ vỗ mặt mình, người cứng nhắc ra mở cửa.

không ngờ cửa vừa mở ra, bỗng có một bóng đen ngã về phía cô.

cô vội vội vã giơ tay ra đón, biểu cảm cũng không giữ được nữa.

Chu Thừa Vũ dựa cửa đứng nửa buổi, đang ngủ gà ngủ gật, bấy giờ mắt trọng tâm lập tức tỉnh táo lại, Có điều, chàng ta không kiểm soát được cơ thể, vẫn ngã nhào vào người Hồ Ngọc Nhu, nhưng khi vừa tiếp xúc, chàng liền ôm chặt lấy người, dựa vào tường.

Chu Thừa Vũ cúi đầu xuống, lướt qua mũi Hồ Ngọc Nhu, "Đừng giận nữa, được không Nhu Nhu?"

Hồ Ngọc Nhu không nhìn chàng ta, mắt cô nhìn theo hàu kết chàng ta, hừ khê.

Chu Thừa Vũ đặt cô lên, giọng nói dịu dàng như nước chảy. "Nhu Nhu ngoan, đừng giận nữa, được không?"

Đường đường là Tri huyện đại nhân, lại phải ăn nói khép nép với một nữ tử tép riu như cô, dù có giận cỡ nào cũng tan tành mây khói. Hơn nữa, cô nào có giận có tức, mà là thấy xấu hổ vì mình không có đầu óc thôi. cô đưa tay ngắt eo chàng ta đến khi nghe thấy tiếng kêu đau khoa trương của chàng ta, mới ngược lên nhìn chàng.

Chu Thừa Vũ nở nụ cười, cúi xuống hôn lên môi cô, nói: "Ta sắp đi rồi, không biết khi nào trở lại. Ở đây có rất nhiều bộ, nàng xem nên mặc bộ nào đây, Nhu Nhu?"

Hồ Ngọc Nhu: "...Chàng nghĩ đẹp nhì!"

Đêm đó, dù cho Chu Thừa Vũ trưng toàn bộ đồ tình thú đó lên giường, chúng đều được ngực Chu Thừa Vũ ủ ấm, nhưng Hồ Ngọc Nhu vẫn vững vàng kiên định, không mặc một cái.

không chỉ vậy, cô còn lật lại chuyện cũ, hỏi thăm Chu Thừa Vũ, "Sao ngày đó chàng cầm nó đi được?"

Chu Thừa Vũ: "Đặt nó trong tay áo."

Hồ Ngọc Nhu dừng lại, rồi hỏi tiếp: "Đồ đã mặc, chẳng phải bị dơ sao?"

Có nước bọt của chàng ta không may dính trên áo ngực, mà quần short của cô còn có...

Chu Thừa Vũ: "... Ta đã giặt."

Hồ Ngọc Nhu quay đầu lại, nhìn thẳng vào chàng ta. "Chàng giặt?"

nói thế, vậy là đồ phoi bên thư phòng?

"Ờ..." Chu Thừa Vũ xoay người muốn trốn đi.

Hồ Ngọc Nhu dùng cả tay và chân, ôm eo kẹp chân chàng ta lại. "Ôi chao, này, chàng nói thiếp nghe xem, chàng giặt đồ trong tâm trạng thế nào?" Lê nào chàng ta không sợ gia nhân thấy, phá hủy hình tượng Huyện lệnh đại nhân anh minh thần võ sao?

Dù sao, hình ảnh đó quá đẹp, Hồ Ngọc Nhu tưởng tượng không nổi.

Chu Thừa Vũ: "..... không."

Sau đó, vang lên âm thanh bị đập ngút trời.

[37] Muộn tao: bề ngoài lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm mãnh liệt như lửa.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 80: Tiết thị đau lòng, nhưng lạnh lòng nhiều hơn

Hôm sau, trời còn chưa sáng hẳn, Chu Thừa Vũ đã thức. Do nhớ hôm nay chàng ta đi, Hồ Ngọc Nhu cũng ngủ không sâu, nghe thấy tiếng động nhẹ, cô cũng mơ màng thức giấc.

Chu Thừa Vũ không chú ý tới, sau khi mặc chỉ thấy quần áo xong xuôi, chàng mới quay đầu lại, đã thấy Hồ Ngọc Nhu mờ to mắt. Đêm qua, cô khóc một trận lâu, qua cả đêm mà mắt vẫn còn sưng húp, nhìn qua trông rất đáng thương, nhất là đôi mắt ấy như tha thiết như chờ mong không nỡ xa chàng vậy.

Chàng ngồi xuống mép giường, gơ tay sờ mặt cô. "Vẫn còn sưng, nàng ngủ tiếp đi."

Hồ Ngọc Nhu thực sự rất buồn ngủ, nhưng cô vẫn cố lên tinh thần trọn mắt cho tỉnh táo, định ngồi dậy tiễn đưa chàng đi. "Chàng đi đường cẩn thận, đến Phủ Thành cũng phải cẩn thận, chuyện đầu vào đây, chàng nhớ về sớm nhé."

Có người nỡ mong trông ngóng mình về nhà, tâm trạng Chu Thừa Vũ khác hẳn. Lòng Chu Thừa Vũ vừa mềm nhũn vừa ấm áp, chàng cúi đầu xuống hôn lên môi Hồ Ngọc Nhu, hôn một lần rồi một lần, lại như không nỡ, chàng ta hôn lướt lên cái mũi và bờ trán Hồ Ngọc Nhu một lượt, mới nhét cô vào lại trong chăn. "Được rồi, ta làm xong việc nhất định sẽ quay lại ngay. Có chuyện gì trong nhà thì cứ bàn bạc với Quân ma ma và Tú Vân, chuyện bên ngoài thì giao cho Lô Quảng hay tìm Lô Bình. Thừa Duệ cũng còn ở nhà mấy ngày, có chuyện gì lớn cứ tìm đệ ấy."

Chàng ta còn thích dài dòng cơ đấy.

Có điều, Hồ Ngọc Nhu yêu chết tính đông dài này.

cô gật đầu, rồi đột ngột vươn người lên hôn nhẹ lên môi chàng ta. "Được được."

Chu Thừa Vũ mỉm cười, ánh mắt chàng ta thoảng qua cuối giường, hàng chục bộ đồ nhỏ nằm im ở đó. Mặc dù trong phòng hiện chỉ có hai người, nhưng chàng vẫn nhỏ giọng nói: "Chờ ta về rồi nàng mặc bộ xanh trời và hồng tía cho ta nhìn nhé, ờ, bộ màu đen tuyền cũng không tồi, tôn lên làn da trắng nõn của nàng, sẽ rất đẹp." Như nghĩ đến gì đó, chàng còn bổ thêm một câu nữa. "Ta làm thêm hai màu nữa cho nàng nhé, màu xanh ngọc không tệ, nàng có thích màu nào khác không?"

Đêm qua, Hồ Ngọc Nhu từ chối, sau đó lại quay sang mè nheo gặng hỏi đến nỗi Chu Thừa Vũ bất lực giả vờ ngủ. Ngẫm lại, chàng vẫn tiếc nuối vô cùng, chàng cực khổ bỏ cả sĩ diện để làm, chưa kịp dùng đã phải đi, mà đi một chuyến phải mất ít nhất bốn, năm ngày mới về.

Mới sáng mà nói chuyện này!

Đồ già dê!

Mà chàng ta nhắc lại, cô lại bất giác nhớ chuyện mất mặt đêm qua. Ban nãy còn đắn đo tiễn hay không tiễn thì giờ dứt khoát nằm ngủ luôn, cô cuốn chăn, đưa cho chàng bóng lưng lạnh lẽo.

Bộ đáng xấu hổ của Hồ Ngọc Nhu làm Chu Thừa Vũ bật cười.

Chàng cũng nhớ những chuyện đêm qua. Lúc này, chàng bỗng có hơi không hài lòng. Chàng đối với nàng thế nào, miễn là ai có mắt đều thấy rõ, vậy mà nàng lại không tin chàng, hoài nghi chàng, đáng đánh mả.

"Lần này, ta không so đo với nàng, nhưng nếu có lần sau, nàng hiểu lầm ta, không tin ta, ta nhất định dạy dỗ nàng một trận ra trò." Chu Thừa Vũ vừa nói, vừa luồn tay vào chăn, không chút khách khí véo vào bờ mông căng tròn thể hiện sự trừng phạt.

Hồ Ngọc Nhu càng xấu hổ hơn, lăn vào trong giường tránh.

Chàng ta lại cười ha ha, rồi đi với tinh thần sáng lán.

Giờ, chàng thực sự rất tin tưởng Hồ Ngọc Nhu. Tuy tất cả mọi chuyện nàng làm không mùi phân ven mùi, nhưng hầu như không có bất cứ sai sót lớn gì, đầu sao mấy ngày này, Thừa Duệ vẫn còn ở nhà. Thế nên, dù chàng có thể sẽ ở Phủ Thành dài ngày, nhưng vẫn yên tâm như thường.

.

Cùng hôm Chu Thừa Vũ đi, Hồ Linh trở về.

Hồ Ngọc Nhu nhận được tin vào sáng hôm sau, cô ngẫm một hồi cũng hiểu mấy phần.

E là trước đó, Hồ Linh còn tưởng cứu được Tiết Sĩ Văn nên mới ở lại Phủ Thành mấy hôm. Còn nay, Chu Thừa Vũ lên đường, tức bên ấy Thái tử đã tới, mà bản thân Hồ Linh lại là kẻ gian, biết được hết đường nên ông ta vội vã chạy về.

Hồ Ngọc Nhu bèn cho người truyền lời cho Hồ Ngọc Tiên, đến lúc hai cô phải đến Hồ gia rồi!

Mặc dù Hồ Ngọc Tiên ngoan ngoãn theo về, nhưng khi ngồi lên xe ngựa lên đường đến Hồ gia, cô bé bỗng lo lắng bất an, "Đại tỷ, có khi nào cha không tin lời muội không? Cảm tình cha và Tiết thị rất sâu, trước kia bà ta làm chuyện có lỗi với tỷ lớn đến thế mà còn tha được. Đêm qua cha về, thế nào Tiết thị cũng cáo trạng rồi, liệu cha có tin muội không?"

Nếu Tiết Sĩ Văn không ngã xuống, Hồ Linh dù biết Tiết thị nói dối cũng sẽ không truy cứu.

Nhưng bây giờ, có lẽ là ngược lại.

Theo như cô quan sát, Hồ Linh chỉ biết có cái miệng. cô thấy, nếu ông bị xui tới nỗi người thân bạn bè quay lưng, ông ta chắc chắn vì bản thân mà bỏ Tiết thị không chừng.

Tất nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của cô.

Song, trước mắt cần nhất là an ủi Hồ Ngọc Tiên: "Sao lại thế, có rất nhiều gia nhân thấy, và lại còn có Văn di nương và đệ đệ của muội nữa. Nhân chứng có, còn vết thương trên người muội chưa khỏi, đó là vật chứa."

Lại lùi một bước, nếu Hồ Linh không tin Hồ Ngọc Tiên... Người cô mang theo cũng đâu phải kẻ ăn chay, chỉ ít cũng đập phá Hồ gia một trận rồi đưa Hồ Ngọc Tiên đi. Dù sao, điều cô muốn thấy là Hồ Linh và Tiết thị hai chó cắn nhau, và mục đích chân chính là mang Ngọc Tiên đi.

Ai ngờ được Hồ Ngọc Nhu nói xong, tâm trạng Hồ Ngọc Tiên càng nặng nề hơn.

Bởi lẽ, cô bé chưa từng gặp được nha đầu nào quen thuộc, mà những nha đầu này vốn không biết tầm ảnh hưởng của Tiết Sĩ Văn rơi dài, chỉ biết Tiết thị cực kì lời hại, họ vốn khuất phục dưới quyền uy của bà ta, nào dám làm chứng. Còn di nương và đệ đệ ư, chỉ sợ cũng thế thôi, di nương lúc nào chẳng bảo mình nhìn chút là xong, sao có thể đứng ra bênh mình chứ?

Mà cô lẽ, di nương còn sợ bà đứng ra thì mai này Nam ca nhi sẽ gặp rắc rối ấy chứ.

Hồ Ngọc Tiên cắn chặt môi, sợ rằng Hồ Ngọc Nhu thấy khó chịu, nên cô bé chỉ dám nắm tay Đại tỷ mà không nói gì.

Trước cổng Hồ gia im ắng, thấy Hồ Ngọc Nhu đến, người giữ cổng không dám ngăn lại. một kẻ trong đó đưa người vào, còn dùng mắt ra hiệu cho kẻ khác đến hậu viện báo tin cho Hồ Linh và Tiết thị.

Nhưng hai người vào đại sảnh ngồi, mãi cho đến khi cả hai uống xong tách ra nhỏ mới thấy Hồ Linh và Tiết thị vội vã chạy vào, mà bọn họ cũng không giống như cố tình để cô chờ, bởi lẽ cả hai tóc tai tán loạn, áo quần xơ xệch, thờ hồn hèn. Đặc biệt là Tiết thị, bà ta luôn chú ý tiểu tiết, tính tế tao nhã, nhưng giờ trên đầu chỉ búi tóc tùy ý, như thể bối đại lên, như già đi mấy tuổi.

Mà cũng phải thôi, em trai gặp chuyện, con gái mất tích, sao có thể thoải mái tự tại được.

Giờ phút này, thấy Hồ Ngọc Nhu và Hồ Ngọc Tiên, bà ta nghiêng răng, chẳng qua không dám mở miệng.

Hồ Linh biết rõ không thể dựa vào Tiết gia được nữa, nên tuy giờ một chết đi được, ông ta vẫn cố cười từ ái với Hồ Ngọc Nhu, giọng điệu cũng nhã nhặn khó có được, “A Nhu về rồi à, con nhớ nhà à?”

Hồ Ngọc Nhu phục ông ta thật, chắc bí quyết thành công đời này của ông ta là không có liêm sỉ quá!

"Về đây có chuyện." cô hồ hững đáp, rồi nhìn vào Tiết thị. "Chuyện mà phu nhân làm, cha có biết không?"

Sống trong chế độ cổ đại, dù cô không muốn thừa nhận cỡ nào, vẫn phải gọi ông ta tiếng cha.

Chuyện này thì ông ta không biết thật. Hôm qua, ông ta về rất khuya, vừa mệt mỏi vừa sợ hãi. Dù Tiết thị có hỏi ông ta chuyện Tiết Sĩ Văn, ông ta cũng qua loa hai câu, sau đó thì đến nghỉ ở chỗ Đào di nương, vẫn chưa nói chuyện đáng hoàng với Tiết thị.

Ông ta quay đầu lại nhìn Tiết thị, ánh mắt lộ vẻ không vui. "Bà lại làm gì nữa!"

Tiết thị vừa biết đệ đệ mình không cứu được hôm qua, thậm chí còn mất cả mạng, bà khóc suốt một đêm. Sáng sớm, bà định chop mất được một lát, kết quả chưa kịp ngủ đã phải vội vã tới đây. Nữ nhi mất tích, đệ đệ sắp chết, phu quân giờ này lại hỏi như vậy, hiển nhiên...

Tiết thị đau lòng, nhưng lạnh lòng nhiều hơn.

Bà ta bỗng cười khò, nhìn ông ta đáp: "Ý lão gia là sao, A Nhu chỉ thuận miệng hỏi một câu mà ông đã phán ta làm sai? Chẳng lẽ, A Nhu không thể khen ta một câu, khen ta làm được việc tốt?"

Hồ Linh lập tức mất tự nhiên, nhưng ông biết rõ chuyện đó là không thể. Ngày trước, Tiết thị và A Uyển lập kế hại A Nhu, nhưng A Nhu hiện giờ sống tốt đến đâu cũng không quên được chuyện đã qua, thì nói chi đến khen đến ngợi. Mà nói đến cùng, nếu A Nhu không gả đến Chu gia, thì giờ đã gả cho cháu ngoại Triệu Tịch Ngôn, người ta là Giải nguyên lang, tiền đồ tươi sáng!

Đâu giống như hiện tại, con rể tốt bay mất, nhà muội muội lại xem mình như kẻ thù.

Hồ Linh nhớ lại lúc gặp Chu Thừa Vĩ, ngài ấy nói với ông ta, nhà muội muội cháy là do Tiết Sĩ Văn sai người đốt chứ không phải tai nạn ngoài ý muốn. Ông ta tức muốn ná thờ. Ngay cả lúc muội muội đi, ông cũng không biết. Lỡ mai này cháu trai làm quan lớn, muốn báo thù, ông biết phải làm sao?

Ông ta giận quá giờ tay tát Tiết thị một cái.

"Đến giờ mà bà còn mồm mép trước mặt ta!" Ông ta lạnh lùng nói, "Còn cho là ta không biết chuyện tốt mà đệ đệ của bà làm sao? Đệ đệ bà sai người phóng hỏa Hồ gia, bà cũng biết chứ gì? " Ông ta dường như nghĩ ra gì đó, giận dữ đến mức đẩy Tiết thị, "Còn A Uyển! Ta còn nghĩ A Uyển đang yên đang lành, sao lại bỏ ra ra đi, té ra là nghe thấy chuyện bà cãi nhau với nhà Triệu gia mới bỏ đi chứ gì?"

Tiết thị đẩy xuống đất ngay tức thì, nghe thấy Hồ Linh nói thế, bà hoảng loáng vô cùng. Bà đã gạt chuyện Triệu gia, vậy mà ông ta cũng biết. Còn A Uyển, bà sai rồi, bà thực sự sai rồi, nữ nhi thích Triệu Tịch Ngôn như vậy, nhỡ ra bà nên ngăn đệ đệ mới phải!

Nếu bà ngăn, A Uyển sẽ không bỏ nhà đi, đệ đệ cũng không có chuyện gì!

Tiết thị bụm mặt khóc bù lu bù loa, giọng điệu đau khổ thê lương thế kia đã động đến lòng Hồ Ngọc Tiên, cô bé không kìm được đỏ mặt.

Có điều, chuyện khiến cô bé kinh ngạc là, cha không hề hỏi bà ta lấy một lời đã ra tay đánh người?

Cứ vậy mà đánh?

rõ ràng, Tiết thị là người ông ta yêu nhất!

Hồ Ngọc Nhu thì lại thấy ông ta ghê tởm hết sức, điều ông ta yêu nhất, quan tâm hàng đầu không phải vợ con của ông ta, mà là bản thân ông ta.

cô không muốn ở đây lâu, thế là dứt khoát đứng dậy, nói: "Tôi hiểu tâm trạng phu nhân, bà vì Tam muội mất tích mà giận cá chém thớt lên người Tứ muội. Nhưng mà có giận cá chém thớt đến đâu, cũng đừng đến mức trừ mặt muội ấy ra, chỗ nào cũng đánh đập cả chứ. Để tránh Tứ muội chịu không nổi nghĩ không thông mà trốn nhà đi như Tam muội, ta thiết nghĩ nên

dẫn muội ấy về nhà ta, ngày sau cũng ở đó xuất giá." Tới đây, cô dừng lại một chút, rồi bảo, "Chi là của hồi môn, nên của muội ấy thì muội ấy phải cảm, hai người nên cho."

cô vốn không phải tiểu nguyên chủ, đồ tiểu nguyên chủ cô không thể cảm. Nhưng Hồ Ngọc Tiên là con gái ông ta, nếu mẹ tiểu nguyên chủ còn sống, chắc chắn sẽ cho, chẳng qua không nhiều thôi.

"A Nhu, chuyện này sao được..." Đầu có đạo lý nào cha mẹ còn sống mà con cái ở nhà Đại tỷ? Huống gì, Hồ Ngọc Tiên tuy không sánh được với mấy tỷ tỷ ở trên, nhưng gả cho loại nhà nào, ông ta đã sớm tính toán xong xuôi.

Hồ Ngọc Nhu thừa hiểu bản tính trong lòng ông ta, tức khắc vẽ cho ông ta một chiếc bánh lớn. "Chẳng lẽ ta người ta lựa chọn lại thua kém cha chọn sao? Ta cũng vì tốt cho Tứ muội, mà Tứ muội tốt, lẽ nào Hồ gia không tốt như xưa sao?"

Hồ Linh hiểu ẩn ý của Hồ Ngọc Nhu.

Ông ta đã nói mà, trước kia ông ta thương A Nhu thế cơ mà, A Nhu sao có thể máu lạnh vô tình được. Chắc giờ A Nhu hết giận rồi, biết suy nghĩ cho nhà mình. Tiết Sĩ Văn đã ngã ngựa, muốn phát lên lần nữa, chắn chắn không thể thiếu chuyện nữ nhi giúp đỡ.

Ông ta tức thì cười nói: "Đúng đúng đúng, A Nhu nói rất đúng, con cứ dẫn Ngọc Tiên về, của hồi môn của con bé, cha ra, cha ra!" Rồi như chợt nhớ ta gì đó, ông ta bèn chân thành bổ sung, "Còn có A Nhu con nữa, của hồi môn của con bị phụ nhân cắt xén, con yên tâm, cha sẽ gửi qua một lượt."

Ông ta nói xong cũng không nhìn Hồ Ngọc Nhu phản ứng ra sao, chỉ vội vã kéo Hồ Ngọc Tiên sang một bên, hạ giọng dặn dò: "Con tới Chu gia phải thành thật nghe lời Đại tỷ con, chớ mà gây chuyện chọc Đại tỷ con tức giận, biết chưa? Chừng nào đại tỷ ưng nhà nào, thì nhớ phải sai nha đầu sang báo cho cha biết, để cha đi thử dò xét giúp con."

Hồ Ngọc Tiên là thứ nữ, dung mạo lại không hoa khoe sắc thắm bằng ba tỷ tỷ ở trên nên khó có khi được Hồ Linh để tâm. Vậy mà bây giờ, ông ta lại nhẹ nhàng dạy bảo, lúc đầu cô bé hơi choáng và mờ mịt, nhưng nghe hết lời thì lòng đã hiểu ra.

Hồ Ngọc Tiên không đồng ý, mà quay đầu nhìn Đại tỷ.

Thấy Đại tỷ gật đầu, cô mới miễn cưỡng gật đầu với Hồ Linh.

.....

Tác giả có lời muốn nói: đẩy mạnh tiêu thụ truyện bạn bè.

"Con đường đoạt vợ của Cẩm Y Vệ" - Trà Bồ Đa Đa

Văn án:

Trần Uyển Nghi sống lại, may là sống lại trước lúc tái giá cho gã cận bã đã hại mình chết kiếp trước.

Nhưng, làm sao để tránh gã cho gã ta là một vấn đề.

Mà vấn đề gây go hơn hẳn với Trần Uyển Nhi là, cô đã vô tình trêu ghẹo đến vị Thống Lĩnh Cẩm Y Vệ khắc chết ba đời vợ, ai nghe thấy cũng mất hồn mất vía kia lúc nào.

một ngày nọ, các quan chức run rẩy trong nhà bỗng phát hiện vị Diêm vương gia gặp Phật giết Phật kia dạo gần đây ít lộ diện quá nhỉ?

Còn Trần Uyển Nghi lại u sầu, cô không muốn bị trút giận thay người khác chút nào!

Bạn đang đọc truyện *Gả Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đại phu nhân, Nhị lão gia và Nhị phu nhân đang đánh nhau!

Hồ Ngọc Tiên dẫn đường về phòng mình để gói ghém đồ đạc, không gọi Hồ Linh đi cùng.

trên đường đi, Hồ Ngọc Tiên vẫn còn khó chịu: "Sao Đại tỷ lại để muội đồng ý thế? Tỷ nghe cha nói gì với muội sao?"

Dựa theo khoảng cách, giọng nói rất nhỏ, hẳn là Đại tỷ không nghe thấy mới phải.

"Đâu nghe được đâu." Hồ Ngọc Nhu đáp rất hùng hồn.

Hồ Ngọc Tiên hết sức ngạc nhiên. "Vậy mà tỷ còn..."

Hồ Ngọc Nhu: "Nếu muội không đồng ý, ông ta sao có thể cho muội đi. Đồng ý trước rồi tính sao, huống chi đợi muội đi rồi, ông ta làm gì còn hơi sức kiểm soát muội về."

À, đồng ý trước, lật mặt sau.

Hồ Ngọc Tiên gật đầu, nhưng ngẫm lại lời nói của Đại tỷ, cô bé không hiểu lắm. Sao cha không có sức kiểm soát mình nhỉ, cha bận làm gì đến nỗi không có sức kiểm soát?

Song, phòng cô bé đã ở trước mắt, đánh bỏ qua chuyện này thôi.

Vì còn bận mình mấy nha đầu hầu hạ Hồ Ngọc Tiên trước đó không chịu báo tin nên lần dọn đồ này chỉ có A Quỳnh, Tú Vân và A Kim. Hồ Ngọc Nhu thì loanh quanh nhặt này nhặt nọ.

Tuy chỉ là thứ nữ, nhưng thứ nhất là do nhà họ Hồ giàu có, thứ hai là Văn di nương tương đối được yêu chiều, nên phòng Hồ Ngọc Tiên có không ít thứ tốt. Bốn người bận rộn hơn một canh giờ, cuối cùng cũng dọn xong. Hồ Ngọc Tiên nhìn rương lớn rương nhỏ, bỗng chốc rơi nước mắt.

"Đại tỷ, thật ra... Di nương cũng rất thương muội", Hồ Ngọc Tiên vừa khóc vừa mở miệng.

Thương ư? Hồ Ngọc Nhu gạt đầu, đương nhiên có thương, bằng không những thứ tốt này ở đâu ra. Hồ Linh và Tiết thị tất nhiên đâu có lòng dạ nào chọn lựa tí mĩ cho muội ấy. Chỉ là phần yêu thương này, không bằng con trai của bà ấy, một khi đưa lên bàn cân, hi sinh con gái cứu lấy con trai là lẽ dĩ nhiên.

Hồ Ngọc Tiên muốn nói gì đó, thì hai tiểu nha hoàn trước kia của con bé núp ngoài cửa không kìm được nữa lao vào, cùng nhau quỳ trước mặt hai người, vừa khóc lóc vừa cầu xin mang hai nàng đi theo.

Hồ Ngọc Nhu còn tưởng con bé sẽ dẫn theo. Dẫu sao, hai nha đầu này hầu hạ con bé từng ấy năm, không ít thì nhiều còn tình cảm. Thế mà, con bé lại lau khô nước mắt, đáp như đinh đóng cột: "Đừng nói nữa, ta không dẫn hai người theo!"

Hai tiểu nha đầu vừa khóc vừa ngược lên nhìn Hồ Ngọc Tiên với ánh mắt trông mong.

Hai nàng biết lần này Hồ Ngọc Tiên đi, cuộc sống không còn là cảnh thứ nữ nhà buồn, mà là tiểu thư nhà quan lại, nếu hai người được Hồ Ngọc Tiên dẫn theo, cuộc sống bọn họ cũng sẽ phát lên. Dù hai người không thom lây giả được cho người tử tế, cũng có thể làm thông phòng cho cô gia, cô gia này đương nhiên sẽ khác hẳn những cô gia khác. Ví dụ như cô gia nhà Nhị tiểu thư, y chỉ chỉ là tên một sách nhà nghèo, nhưng cô gia nhà Đại tiểu thư, người ta là Huyện lệnh đại nhân, miễn không phải kẻ ngu, họ đều biết chọn ai.

Có Đại tiểu thư ở đây, tuy không chọn cho Tứ tiểu thư được đức lang quân làm quan, cũng mạnh hơn nhiều phu quân của Nhị tiểu phu!

Hồ Ngọc Tiên sao biết được bụng dạ của hai nha đầu này, nhìn hai người họ khóc thảm thiết, cô bé cũng không chịu nổi, nhưng cũng dặn lòng phải lạnh lùng hơn: "Các người đi ra ngoài đi!"

"Tiểu thư, tiểu thư, chúng nô tỳ sai rồi, xin ngài dẫn chúng nô tỳ theo với."

"Tiểu thư ơi, chúng nô tỳ từ nhỏ đã theo ngài, đã bảy, tám năm rồi, ngài hãy nhìn tình cảm giữa chúng ta. Sao ngài có thể bỏ chúng nô tỳ lại, người khác hầu hạ người nào tốt bằng chúng nô tỳ!"

"Đừng vậy tiểu thư, ngài dẫn chúng nô tỳ theo đi!"

Hai nha đầu này thay nhau khóc van, nhưng họ không biết được, chính lời cầu xin của họ đã khơi mào nỗi kích động sâu trong lòng Hồ Ngọc Tiên. cô bé quay đầu lại nhìn thẳng vào họ, không còn vẻ không đành lòng mà là vẻ lạnh lùng. "Đừng vậy nhĩ, tình cảm từ bé đến giờ, là tình thế nào, là cảm ra sao? Trơ mắt nhìn ta bị đánh đập bị bỏ dối cũng nghe lời di nương mà không cầu cứu Đại tỷ. Tình cảm của hai người là thế ả?"

Hai người họ ngưng khóc, một người trong đó nhút nhát thưa: "Chúng nô tỳ cũng hết cách rồi, là Văn di nương uy hiếp chúng nô tỳ, chúng nô tỳ..."

"Uy hiếp hai người cái gì?" Hồ Ngọc Nhu ngắt lời nàng ta. "Là lấy dao kề cổ các người, hay cầm dây thừng, hay ép uống thuốc độc?"

rõ là hai kẻ không trung thành, chỉ biết lợi lộc và ích kỉ, dù sao Hồ Ngọc Tiên cũng không cần. cô bé chỉ muốn rời đi trong im lặng, nhưng hai nha đầu này lại dám chạy tới, kêu ca đòi đi theo, cô bé bỗng xúc động muốn bán hai nha đầu này ra phủ, rất muốn.

Hai nha đầu nhất thời nghẹn họng, không trả lời được.

không có! Văn di nương cũng lắm chỉ nói hai câu, chẳng qua hai người họ..... tuy có đau lòng thay Tứ tiểu thư, nhưng hai người nghĩ Văn di nương dù sao cũng là mẹ đẻ của Tứ tiểu thư, nếu không nghe lời bà, lỡ đến lúc Tứ tiểu thư được thả, bà ấy tính sổ với các nàng rồi sao.

Nhìn bộ dáng hai người họ hết lời biện bạch, lửa giận trong lòng Hồ Ngọc Tiên bốc lên. cô bé chỉ tay ra cửa, hét lên: "Cút, cút khỏi đây, bằng không ta bán các người!"

Hai nha hoàn nghe vậy, hốt ha hốt hải chạy đi, không dám cầu xin nữa.

Hồ Ngọc Tiên nhìn về cửa, hóa ra bên ngoài có người đang đứng, chẳng phải ai xa lạ, mà là Văn di nương đang được nhắc đến. Bà ấy không nhìn hai nha hoàn kia, mà đang rơi nước mắt nhìn Hồ Ngọc Tiên, bà ấy nghe hết, cũng hiểu, Hồ Ngọc Tiên đang trách mình.

Khoảnh khắc bất gặp bà ấy, Hồ Ngọc Tiên khẽ ngăn người nhưng nhanh chóng quay người lại, nhìn về trong phòng.

"Ngọc Tiên..." Văn di nương hô lên, run rẩy bước vào phòng.

Sợ là hai mẹ con có lời muốn nói, Hồ Ngọc Nhu liền muốn tránh mặt, nhưng bị Hồ Ngọc Tiên bất ngờ nắm lại. cô cảm nhận được bàn tay cô bé đang run lên, nhưng giọng nói lại lạnh lùng vô cùng. "Di nương đến đây làm gì? Chỗ con không chào đón di nương, người đi đi!"

Văn di nương tức thì sững người.

Bà ấy như thể không tin được, một lúc lâu mới khẽ nói: "Ngọc Tiên, con còn trách di nương sao? Ta..... ta cũng hết cách rồi, con là tỷ tỷ, A Nam lại còn thơ, lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, con chịu đòn, di nương cũng đau lắm!"

Hồ Ngọc Tiên tức giận đáp: "Chẳng phải con đã nói, Đại tỷ chắc chắn sẽ cứu con sao! Chẳng những cứu con, kể cả A Nam, Đại tỷ đều cứu thì làm gì có chuyện bị đánh!"

Văn di nương xấu hổ cúi đầu, giọng cũng nhỏ dần "Lúc đó, ta không biết mà?" Ngay cả cha ruột mà Hồ Ngọc Nhu còn chẳng quan tâm, thì sao bà biết được nàng ta sẽ cứu một thứ muội như Ngọc Tiên chứ. Chẳng phải bà sợ lỡ mà Hồ Ngọc Nhu mặc kệ, vậy thì càng chọc giận Tiết thị sao? Hồ Ngọc Nhu hiện đang ở đây, bà không dám nói ra, đành lựa lời: "Huống hồ, di nương sợ con đưa tin không thành, bị Tiết thị bắt được thế nào bà ta cũng điên lên, không chỉ di nương và A Nam, mà con còn bị nặng hơn nữa."

Chẳng thèm làm thù, tối ngày cứ A Nam A Nam!

Hồ Ngọc Tiên tức quá hóa cười. "Nên bà trơ mắt nhìn con chịu tội?"

Lúc này, Văn di nương mới vội quan tâm "không không, di nương tính rồi, cha con cùng lắm ở Phủ Thành 10 ngày rồi về, con nhịn tới lúc đó là được. Và lại, phu nhân không dám làm quá, không nguy hiểm đến tính mạng. Đợi cha con về, con cho ông ấy nhìn thương tích trên người con, có chứng cứ xác thực chứng minh phu nhân làm ác, bà ta không thoát tội được!"

Hồ Ngọc Tiên cuối cùng cũng vỡ lẽ. Hóa ra, di nương của mình không phải một lòng vì A Nam, bà ấy chỉ vì bản thân, muốn nhân cơ hội đập Tiết thị xuống, mà mặc cho con gái mình bị tra tấn, lạnh lùng nhìn cô bé bị chà đạp.

Hiểu ra, chút tình cảm còn sót lại với Văn di nương trong lòng cô bé cũng tan theo mây khói.

Hồ Ngọc Tiên bỗng la lối, chỉ vào cửa "Cút! Bà cũng cút cho ta! Từ nay về sau, bà đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!"

Đầu tiên, Văn đi nương hết hồn, sau đó mặt đổi sắc, muốn dạy dỗ Hồ Ngọc Tiên. Lúc này, Hồ Ngọc Nhu lại thờ ơ lên tiếng. "Văn đi nương, bà không nghe thấy sao? Hay chờ ta sai người ném bà ra khỏi Hồ gia mới chịu đi?!"

Ném khỏi Hồ gia?

Bà sinh cho Hồ Linh một đôi nhi nữ, ai dám ném bà đi?

Văn đi nương đang tự an ủi bản thân, nhưng bà thấy Hồ Ngọc Nhu cười mà như không, chẳng hiểu sao thấy lòng mình lạnh run. Đúng vậy, vị này nay đâu còn là Đại tiểu thư mặc người nấn bóp, mà nay đã là phu nhân Huyện lệnh cao quý.

Cha ruột còn không màng thì một đi nương như bà là thá gì?

Văn đi nương lạnh sống lưng, vội chạy đi.

Hồ Ngọc Tiên nhìn bà ấy chạy nhanh như thỏ, mới chớp mắt đã lặn tăm. Đột nhiên lòng cô bé sinh nổi bi ai. Sao cô có một người mẹ ruột như thế trên đời, cô bé không cầu tốt bằng Đại tỷ, nhưng chí ít đừng lấy cô như bàn đạp, đừng tổn thương cô như thế.

Đóng gói đồ đạc xong xuôi, Hồ Ngọc Nhu hơi do dự, có nên dọn chút đồ gì đó của Tiểu nguyên chủ không, không phải là cô nhớ thương đồ đạc của Tiểu nguyên chủ, mà sợ Chu Thừa Vũ còn tay khiến Hồ gia trắng tay, chỗ cùng rút ruột bán hết đồ trong nhà, đồ của Tiểu nguyên chủ sẽ bị nhấm đầu tiên. Con bé đã mất, nếu đồ cũng bị mất luôn, nhìn kiểu gì cũng thấy không ổn.

Kết quả, cô sang đó một chuyến mới biết được đồ đạc đã sớm tiêu tán không còn.

Có vẻ như sau khi cô rời khỏi đây, đồ trong phòng bị người ta đập qua, mọi thứ lán lốc, ghế ngổn ngang, chăn nằm dưới đất, mùi ẩm mốc thoang thoàng. Đối với các đồ trang sức quý giá hay tương tự, không thấy bóng dáng nơi nào.

A Quỳnh tức đỏ mắt tìm khắp nơi, cuối cùng cũng tìm thấy chút đồ Tiểu nguyên chủ dùng như: chiếc gương nhỏ, ẩm sượt tay mùa đông, còn mấy quyển sách được Triệu Tịch Ngôn tặng, chiếc quạt do Triệu Tịch Ngon tự tay vẽ.

A Quỳnh lau sạch hết, tìm khăn bọc kỹ lại, đưa cho Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu thực sự muốn chôn cất những thứ này, nhưng cô đã chiếm giữ cơ thể của người ta, thôi thì có trách nhiệm chút đi. Nhớ tới tiểu nguyên chủ xem A Quỳnh như em gái, bèn nói: "A Quỳnh này, mọi người nhận đi, ta nhìn thấy chúng là nhớ lại quá khứ."

Đó là cuộc sống của Tiểu nguyên chủ.

A Quỳnh khó hiểu nhìn Hồ Ngọc Nhu, nhìn thấy gương mặt cô thấp thoáng nỗi sầu bi, bỗng chốc hiểu ra. Đây là nhìn vật nhớ người, đúng không? Tiểu thư nhà cô nàng đã gả cho người nên không được nhớ biểu ca nữa, để nha hoàn như mình nhớ thay đây mà?

A Quỳnh gật đầu, dứt khoát tịch thu.

Thôi, để cô nàng cố gắng nhớ thương thay vậy!

Tuy lòng cô nàng chẳng muốn chút nào.

Hồ Ngọc Tiên cũng hiểu lắm, cô bé len lỏi qua Tú Vân và A kim đến cạnh Hồ Ngọc Nhu, hỏi nhỏ: "Đại tỷ yên tâm, biểu ca đứng đầu kì thi Hương, kì thi mùa xuân, huynh ấy thế nào cũng trúng Trạng nguyên!"

cô bé không nhắc, cô cũng quên mất còn một người tên Triệu Tịch Ngôn.

cô thấy cậu ta không những đậu Trạng Nguyên mà còn có xu thế đỗ đạt Tiến sĩ ấy chứ.

Các cô lên đường về Chu gia, Hồ Linh hay Tiết thị đều không ai đưa tiễn. Bởi vì... hai người này còn đánh nhau ở hậu viện. Thế lực đang ông của Hồ Linh rất khá, mà Tiết thị đau lòng đến cực độ lại sinh ra ác ý, thế là đến giờ vẫn còn sức chiến đấu ngang nhau.

Con trai Tiết thị- Hồ Phi lòi kéo cha mẹ không ra, vội vã chạy ra kiếm Hồ Ngọc Nhu, "Đại tỷ, Đại tỷ, cha mẹ đang đánh nhau, tỷ mau đi can họ với ạ!"

Hồ Ngọc Tiên không muốn đi, cô bé còn ước gì Tiết thị bị đánh chết mới thôi.

cô bé dùng ánh mắt dò hỏi Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu thì đáp lời: "Ta đã là nữ nhi gả ra ngoài, sao có thể lo liệu chuyện nhà mẹ đẻ được."

Nhưng cha mẹ đánh nhau, có phải chuyện nhỏ đâu!

Hồ Phi lo tới độ nước mắt tuôn rơi. "Đại tỷ, tỷ mà không đến can, cha sẽ đánh chết mẹ thật đấy! thật đấy!"

Tam tỷ mắt tích, cậu thì xây ra chuyện, cơ thể mẹ gần như chịu không nổi.

Hồ Ngọc Nhu liếc qua túi đồ trong ngực A Quỳnh, nói: "Nếu không phải ta gặp may, thì đã bị nương đệ hại chết. Phi ca nhi, đệ đã không còn nhỏ, lẽ nào lúc nương đệ ra tay ác độc đệ đều vắng mặt, sau đó cũng không nghe thấy người ngoài bàn tán sao?"

Hồ Phi cứng người, nước mắt đột nhiên ngừng chảy, nhìn bóng lưng hai tỷ tỷ sai bước ra ngoài, bỗng chốc nỗi xấu hổ dâng lên đầy mặt.

Phải, hẳn đã không còn là đứa con nít, chuyện mẹ mình làm, hẳn đều biết tất.

hắn không hổ gia nhân đến, mà vừa lau nước mắt vừa chạy về hậu viện.

Chu Thừa Vũ đến Phủ Thành liền im hơi bất tiếng, ban đầu vì biết được ở đó có Thái tử, nên cô không bận lòng lắm. Nhưng mãi đến mười ngày, cô không yên tâm như biểu hiện ngoài mặt chút nào.

Ngay lúc này, Chu gia lại xảy ra chuyện.

Mặc dù hiện tại cô lo liệu chuyện nhà, nhưng nếu có chuyện lớn bên ngoài, đã có Chu Thừa Duệ ở nhà thì cô tìm hấn ra mặt là được. Thế nên cô không hề biết được, có một công văn từ Kinh Thành chuyển tới quý phủ. Đương lúc cô và Ngọc Tiên ăn cơm, thì Không ma ma hấp ta hấp tấp chạy vào, trán còn vương vết máu.

Bà ta lao tới, nắm lấy tay Hồ Ngọc Nhu: "Đại phu nhân, Nhị lão gia và Nhị phu nhân đang đánh nhau! Nhị phu nhân đang có thai, ngài mau, mau đi khuyên!"

Chu Thừa Duệ và Tô thị đánh nhau?

Hồ Ngọc Nhu thấy Không ma ma kể chuyện cười mà. Chu Thừa Duệ bao dung, đối tốt với Tô thị cỡ nào, cô đều thấy rõ. Huống chi hiện nay Tô thị có thai, Chu Thừa Duệ thiếu điều nâng cô ta như nâng trứng, hững trong lòng bàn tay chiều chuộng, làm gì có chuyện nổi đánh cô ta chứ?

Nhưng vết thương trên trán Không ma ma là thật, vẻ nôn nóng trên mặt bà ta không phải giả. Cũng không thể nào giữa ban ngày ban mặt, mà bà ta chạy đến kiếm cô nói dối. Thế là, cô gác đĩa lại, vội vã chạy qua đó, quên cả khoác áo choàng.

"Đại tỷ!" Trong phòng có than sưởi ấm, nhưng bên ngoài rất lạnh. Nhìn Hồ Ngọc Nhu bắt chắp ra ngoài, Hồ Ngọc Tiệp vội la lên.

Không ma ma cũng chạy ra.

Hồ Ngọc Tiên cũng gấp gấp khoác hồ cái áo choàng, cầm theo một cái cho Đại tỷ của mình, mới vội vã chạy.

Hồ Ngọc Nhu chạy đến Nhị phòng, vội túm lấy tiểu nha đầu, gắng hỏi, "đã mời Lão phu nhân đến chưa? Chưa thì mau đi mời đến đây, mau đi!"

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đúng là xui tám đời, bị vợ lừa lọc mà không biết!

Quả nhiên, Chu lão phu nhân chưa đến, Không ma ma biết rõ Chu lão phu nhân không có bảnh lĩnh gì, nên vừa xảy ra chuyện là bà ta đi tìm Hồ Ngọc Nhu mà không phải là Chu lão phu nhân.

Hồ Ngọc Nhu sai tiểu nha hoàn đi báo tin, còn mình thì bước nhanh theo Không ma ma vào phòng. Vừa đến cửa phòng, cô liền nghe thấy tiếng đồ đạc bị đập và tiếng gầm của Chu Thừa Duệ: "Tô Tĩnh! Nàng có biết nàng làm cái gì không?"

Không ma ma sợ hãi người, vội nắm tay Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu lúc này có hơi sợ. cô từng nghĩ Chu Thừa Duệ là chàng trai trẻ tốt tính rực rỡ như ánh mặt trời, nhưng không biết khi hấn ta giận lên, lại gào thét đến độ chấn động lòng người thế này. Nhưng cô không thể không quan tâm, bởi vì cô là chị dâu của hấn, nếu bỏ mặc thì lấy mặt mũi đâu gặp lại Chu Thừa Vũ.

Thế là, cô nắm lại tay Không ma ma, nói vọng vào trong: "Nhị đệ, có gì từ từ nói, Nhị đệ muội đang mang thai đấy!"

nói xong, cô vén rèm bước vào phòng.

thật chất, Chu Thừa Duệ và Tô thị không hề đánh nhau, nói đúng hơn, hai người đứng cách nhau rất xa, nhưng mặt đất là một mớ hỗn độn. rõ ràng là có người đã giận đến mức đập đồ.

Chu Thừa Duệ thấy Hồ Ngọc Nhu đến, có chút lúng túng nhưng rất nhanh bị cơn giận lấn át.

Còn Tô thị thì như thể gặp được cứu tinh, vốn đang đáng thương dựa vào tường, vừa thấy cô lập tức muốn chạy qua. trên mặt đất đầy rẫy mảnh sứ vỡ nát, cô nhìn thấy tình thần cô ta không ổn định lắm. Dù cô không thích cô ta đến đâu đi nữa, cũng không hi vọng đứa bé bị gì, bèn bước lên đỡ cô ta.

"Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra thế Nhị đệ muội?" cô hỏi.

Tô thị kinh hoàng, mặt trắng bệch như tuyết. Nghe thấy Hồ Ngọc Nhu hỏi, cô ta há miệng nhưng không thốt lời nào, bỗng ồ lên khóc hu hu. Tuy Tô thị không béo, nhưng cô ta là nữ tử Kinh Thành, khung xương vốn lớn, nay lại có thai, nên lao vào như thế làm chân Hồ Ngọc Nhu run rẩy.

May là có Không ma ma bên cạnh tinh mắt, lẹ làng đỡ phụ.

Có Không ma ma sẽ san sức nặng, Hồ Ngọc Nhu cuối cùng nhẹ nhõm, cô quay lại nhìn Chu Thừa Duệ, nhưng nói với Không ma ma: "Chúng ta đỡ Nhị đệ muội lên giường đi, Nhị đệ còn ở đây, ta sẽ nói chuyện với đệ ấy."

Lời tường chừng nói với Không ma ma, nhưng kỳ thực cho Tô thị nghe.

trên gương mặt đang hoảng hốt của Tô thị hiện vẻ biết ơn, sau đó cô ta bước vào nội thất.

Chu Thừa Duệ thì lạnh lùng thốt: "Đứng lại! Tô Tĩnh, hôm nay nàng phải nói rõ ràng cho ta!"

Tô thị dường như bị dọa, cả người run lên, và rồi nước mắt chảy dài, giọt to giọt nhỏ đua nhau rót xuống. Nhìn bộ dáng đó của cô ta, Không ma ma và Hồ Ngọc Nhu có bất mãn tới đâu cũng thấy mềm lòng.

"Nhị đệ!" Giọng của Hồ Ngọc Nhu cao lên mấy phần. "Đệ không thấy bộ dáng của đệ muội sao? Nàng ta đang mang thai nhi tử của đệ đó, dù nàng ta làm gì đi nữa, thì cứ đợi nàng ta nghỉ ngơi cho bình tĩnh rồi nói chuyện không được à!"

Nghe Hồ Ngọc Nhu nói vậy, Chu Thừa Duệ không biết làm sao, nhưng Tô thị lại đảo mắt, rồi vờ ôm bụng như đau đớn vô cùng, cô ta nhìn về phía Chu Thừa Duệ, ngoài miệng thì than: "Đau, ma mà ời, bụng ta đau quá..."

Không ma mà sợ hết hồn, còn Hồ Ngọc Nhu cũng nóng nảy, "Nhanh lên, nhanh đỡ nàng ta vào phòng." A Quỳnh và Hồ Ngọc Tiên vừa lúc đến cửa, cô liền bảo A Quỳnh, "Mau đi mời Ngô đại phu đến đây, mau lên A Quỳnh!"

Chu Thừa Duệ tức thì còn tức, nhưng hắn cũng lo lắng vạn phần, khẽ há miệng muốn nói gì đó với Tô thị, nhưng cuối cùng lại quay đầu chạy ra ngoài.

Tô thị thoáng thấy, run rẩy kêu lên, “Phu quân...”

Chu Thừa Duệ nóng lòng nên không nghe được, bóng dáng cao lớn lướt qua như con gió, chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Tô thị muốn khóc cũng không xong, được đỡ lên giường, ngăn người ôm bụng. Không ma mà sốt sắng hỏi này nọ, nàng ta chẳng nghe vào một câu.

Hồ Ngọc Nhu lạnh mắt nhìn, cũng hiểu ra tất cả. Hóa ra là lừa gạt Chu Thừa Duệ.

Mà Chu Thừa Duệ cũng thật là, Tô thị đã như thế này, hắn ta còn đi đâu nữa?

cô chưa kịp hỏi chuyện, thì Chu lão phu nhân vội vã sang. Do tiểu nha hoàn báo là Chu Thừa Duệ và Tô thị đánh nhau, bà nghĩ ngay đến đứa bé trong bụng Tô thị, bèn sang đây trong tâm trạng hoảng sợ bất an. Thấy bộ dạng Tô thị như không có gì, bà liền thở phào nhẹ nhõm.

"A Tĩnh, con thấy thế nào? Có khỏe không? Có khó chịu gì không?" Bà hỏi liên tiếp, rồi ngược lên nhìn quanh trong phòng nhưng không thấy Chu Thừa Duệ, con giận xông lên, “Thừa Duệ đâu rồi? Nó đi đâu ngay lúc này?"

Cuối cùng Tô thị cũng hoàn hồn, nhìn Chu lão phu nhân “.... Nương, phu quân chàng đi rồi, chàng giận con, chàng đi rồi!”

đi rồi?

‘đi rồi’ có nghĩa gì?

Chu lão phu nhân vội nhìn Hồ Ngọc Nhu rồi nhìn Không ma mà.

Nhưng hai người nào biết Chu Thừa Vũ đi đâu, cũng chỉ đành lắc đầu.

Tô thị lại khóc, Chu lão phu nhân thấy vậy, chỉ đành bước lên an ủi: "A Tĩnh, con cứ an tâm, Thừa Duệ làm gì chọc con, con nói đi, có nương ở đây, nương làm chủ cho con! Hai người các con đến cùng có chuyện gì, đang yên đang lành, sao lại cãi nhau?"

Mấy ngày trước thằng út còn nói với bà, chờ Đại ca nó về, nó mới an tâm đi.

Mà như trước đây, nó luôn tranh thủ ở chung với vợ nó, yêu thương có thừa.

Tô thị thấy không có gì phải ngại, trong mắt cô ta, cô ta làm tất cả đều muốn tốt cho Chu Thừa Duệ, muốn tốt cho Chu gia, dĩ nhiên điều quan trọng nhất là muốn tốt cho mẹ con cô ta sau này. Cho nên, cô ta lập tức ghen ngào kể lại việc mình lừa gạt Chu Thừa Duệ, nhờ Tạ Kiều triệu hắn về Kinh, cuối cùng còn kể lể:"..... Nương ời, nương nói đi, con đã làm gì sai? Con toàn tâm toàn ý vì phu quân, vì cả nhà chúng ta, vì con cái chúng con, vậy mà chàng ta... chàng ta lại bảo, nếu con đã không thích chàng ta thì cứ hòa ly, nương, nương phải làm chủ cho con!"

Chu lão phu nhân thực sự trông ngóng Chu Thừa Duệ quay về, đặc biệt, hai đứa con trai lớn cả rồi mà bà chưa có đứa cháu trai nào. Trước giờ bà không dám ép con lớn nên có cơ hội là lái nhai thẳng út, nhưng nhắc thì nhắc, chứ chẳng bao giờ bà dám dấn động đến đại sự của nó. Nhất là kể từ khi vỡ lẽ chuyện viên phòng của con cả, bà càng bớt nói mấy chuyện đó hơn.

Lần đó, con lớn thì giận ghê gớm, con nhỏ thì trách bà một hồi.

Riêng việc này, bà lại càng không có tự tin ra mặt thay Tô thị. Bà thở dài, vỗ tay Tô thị, nói: “Chuyện khác nương có thể làm chủ cho con, nhưng A Tĩnh à, nương phải nói thật, chuyện này con làm sai rồi!"

Tô thị ngạc nhiên, "Nương!"

Chu lão phu nhân há miệng muốn nói, nhưng đột nhiên bà nhớ ra Hồ Ngọc Nhu còn ở một bên, nên nuốt lại lời. Thay vào đó, bà nói chuyện đạo lý: "Thừa Duệ không phải con nít, chuyện đại sự đâu cần con những tay vào, nó là người lớn, là phu quân của con, càng là chủ Nhị phòng. Có chuyện thì con nên bàn bạc với nó mới phải, nào có đạo lý lên làm sau lưng nó, nhất là chuyện lớn thế này?"

Chu lão phu nhân luôn là người rất tốt tính, nói khó nghe là gió thổi bẻ nào che bẻ ấy. Nhưng vào lúc này, bà không nghiêng về Tô thị, nghĩ đến quyết định của Tô thị, rõ ràng nàng ta không hề tôn trọng Chu Thừa Duệ. Điều này cũng khiến bà không vui.

Nhưng nghĩ đến nàng ta đang mang thai, bà có không vui cũng nhịn.

Tô thị lại không phát hiện ra bà mất hứng, chỉ lo cho nỗi bất bình của mình: “Nương, sao ngài cũng thế, chẳng phải ngài... ngài là người mong phu quân con về nhất sao? Con làm tất cả đều vì phu quân, đều là vì ngài cả mà!"

Chỉ có cô ta mới nghĩ tốt thôi.

rõ ràng, Chu Thừa Duệ không hề muốn.

Hồ Ngọc Nhu không nghe nổi nữa, cô chủ động đứng dậy, nói: "Nương, con ra xem Ngô đại phu đã tới chưa ạ?"

Chu lão phu nhân gạt đầu, đáp lời: “Con cũng phải mấy người đi tìm Thừa Duệ đi.”

Bất kể ra sao, đứa bé trong bụng Tô thị là lớn nhất.

Hồ Ngọc Nhu thưa vâng, rồi lôi cả Hồ Ngọc Tiên ở bên nghe kể đến mơ màng. Hai người vừa ra đã gặp Chu Thừa Duệ, hắn không chỉ một mình mà còn cõng theo ai đó. Chỉ hai ba

bước, hấn đã công người đến cửa phòng.

Đến lúc này, hấn mới thả người. Hóa ra là Ngô đại phu.

Ngô đại phu bị hấn công đến đầu ong ong. Ông muốn mở miệng mắng Chu Thừa Duệ, nhưng chỉ tay vào hấn cả buổi cũng không dám mắng thành lời.

Chu Thừa Duệ thì cắt lời tạ tội: "Vừa rồi thật không phải với Ngô đại phu, nhưng ta thật sự quá gấp, mong ông vào khám."

Ngô đại phu lườm hấn ta, nhưng cũng cắt bước vào trong.

Chu Thừa Duệ lại không vào. hấn đứng trước cửa và thở dài nặng nề, đưa tay ra lau mồ hôi. Dù hấn từ thời trẻ rèn binh luyện võ, nhưng công một nam nhân trưởng thành suốt nửa con phố, bấy giờ cũng kiệt sức như thường, không chút hình tượng mà ngồi bệch dưới đất.

Hồ Ngọc Nhu không ngờ hấn lại vội vàng công đại phu về cho Tô thị. cô còn tưởng hấn giận Tô thị quá chẳng muốn lo nghĩ cho cô ta nữa. Nghĩ vậy, cô thấy Chu gia toàn sản xuất đàn ông chất lượng cao, mà Chu Thừa Duệ là hàng hạng nhất. Lại nghĩ đến Tô thị già bộ, rồi nhìn Chu Thừa Duệ mệt thờ không ra hơi, không khỏi đồng tình hấn ta.

"Nhị đệ chớ lo, Nhị đệ muội không sao đâu," cô mở lời an ủi.

Đường như hiện giờ hấn mới phát giác ra sự tồn tại của Hồ Ngọc Nhu, mau chóng đổi tư thế ngồi đang hoảng rồi gật đầu. "Đệ biết, cảm ơn Đại tẩu. Nếu tẩu không đến kịp, sợ là đệ giận quá làm tổn thương đến A Tĩnh rồi."

Hồ Ngọc Nhu thầm nhủ, không đâu.

Nếu Tô thị bày vẽ sớm, chần chẫn chuyện đã êm xuôi lâu rồi.

Giờ cô đã biết chuyện gì xảy ra, không cần phải hỏi nữa, bèn nói: "Chuyện về Kinh nhậm chức, đệ cứ chờ Đại ca đệ trở về rồi nói chuyện, chắc chắn sẽ cáo cách mà."

Chu Thừa Duệ gật đầu, nhưng cười khở trong lòng.

Công văn nhậm chức đều đã ban, sẽ có cách sao?

Hồ Ngọc Tiên thì sớm bị sự vô liêm sỉ của Tô thị chọc tức, thấy về một mối của Chu Thừa Duệ, biết rõ không nên nói gì nhưng kìm không được, nhỏ giọng than: "Đúng là xui tám đời, bị vợ lừa lọc mà không biết!"

Giọng cô bé tuy nhỏ, nhưng vì Chu Thừa Duệ và Hồ Ngọc Nhu ở gần nên nghe rõ mồm mọt.

Chu Thừa Duệ theo bản năng quay sang.

Hồ Ngọc Nhu thì lạnh lùng trách cứ, "Ngọc Tiên, chớ nói bậy bạ!"

Hồ Ngọc Tiên bĩu môi, thận trọng lùi về sau.

Chu Thừa Duệ có phần không vui nhìn cô nàng. hấn thực sự tức giận với hành động của Tô thị, nhưng Tô thị là vợ hấn ta. Vợ hấn có sai, nhưng hai người đóng cửa âm ỉ cãi nhau, nhưng trước mặt người ngoài, hấn phải bảo vệ nàng.

Tất nhiên, hấn cũng không thích người khác nói hấn xui xẻo.

Chỉ có điều người này là Tứ muội của Đại tẩu. Chu Thừa Duệ liếc cô nàng một cái rồi thu tầm mắt lại. hấn ta không muốn nổi giận, để Hồ Ngọc Tiên biết sợ chút như thế là được.

Hồ Ngọc Nhu có chút mất tự nhiên, nhưng không phải vì lời con bé nói, mà vì cô thấy đúng mà, số Chu Thừa Duệ nhẹ đến thế là cùng. không bàn chuyện khác, chỉ riêng chuyện tiền đồ trước mắt đang sáng sủa, rõ là đi lên bằng thực lực, vậy mà bị vợ hấn hớ phải sửa lại không biết đâu mà lần. Thảm thế là cùng.

Song, Hồ Ngọc Tiên nói mà không lựa hoàn cảnh nên cô chỉ đành thay con bé xin lỗi: “Tứ muội không hiểu chuyện nói lung tung, mong Nhị đệ chớ để trong lòng.”

Chu Thừa Duệ lắc đầu, bỗng thấy cô nàng nói cũng đúng.

"Nương ở trong phòng đấy. Lát nữa, đệ nói chuyện với đệ muội nhỏ nhẹ chút. Chuyện khác tẩu không biết, nhưng cãi vã to tiếng sẽ không tốt cho đứa bé, tránh để ngày sau hối hận không kịp." Hồ Ngọc Nhu kéo Hồ Ngọc Tiên đi, "Tẩu đi dọn phòng bếp hâm canh gà cho đệ muội, ban này nhìn qua thấy sắc mặt đệ muội không tốt lắm, cần bồi bổ nhiều vào."

Dù không nghe nổi lý do lý trầu của cô ta, nhưng thân là chị dâu, chuyện này cô nên làm.

Chu Thừa Duệ đứng dậy, chân thành hành lễ với Hồ Ngọc Nhu. “Hôm nay, thành thật tạ ơn Đại tẩu.”

hấn biết Hồ Ngọc Nhu nói đúng. Nếu vì lừa giận của hấn mà đứa con xảy ra sơ sót, hấn sẽ hối hận suốt đời. Nhưng Tô thị... về mất hấn hiện lên về đấu tranh nội tâm, đau khổ giãy giụa. hấn và đại ca đã lên kế hoạch cho tương lai cả rồi, nhưng khó tránh khỏi xuất hiện biến số.

Về Kinh Thành bằng cách này, với thân phận này của hấn khó mà bỏ lên cao nổi!

Tác giả có lời muốn nói:

Có người lo là Hồ Ngọc Tiên sẽ gả cho Chu Thừa Duệ.

Kịch bản: không hề!

cô bé và Nhu Nhu là chị em ruột, cùng gả cho hai anh em ruột là chuyện không thể nào, trừ phi Tiên Tiên làm thiệp.

Nhưng tôi không nỡ lòng cho Tiên Tiên lên đường đó...

Thế nên, tôi sẽ viết phiên ngoại cho họ và con đường của từng người khi đến Kinh Thành, trong chính văn không đề cập đến kết cục của Tiên Tiên và nhị gia đâu nhé. Ồ, kết cục phải coi đến chương cuối, giờ chưa đến mà...

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Xa nhà nửa tháng, chàng nhớ nhà rồi

Ngô đại phu bước vào phòng, Chu lão phu nhân lập tức nhường chỗ. "Ngô đại phu, mời ông khám cho đầu út của ta."

Ngô đại phu hành lễ với Chu lão phu nhân và Tô thị, rồi bắt mạch cho Tô thị.

Vì ban nãy cô ta giả vờ nên mạch đập bình thường, nhưng ông vẫn rất giật mình, bởi sắc mặt cô ta trông rất tệ.

Ngô đại phu nhanh chóng bắt mạch xong.

Chu lão phu nhân nhìn về mặt dần trở nên nghiêm túc của ông, không khỏi lo lắng: "Sao rồi Ngô đại phu? Có vấn đề gì thế?"

"Thưa phu nhân, không sao, ngài đừng lo lắng, chỉ là Nhị phu nhân có hơi hoảng sợ, giữ tâm trạng thoải mái là được, trước hết lão phu kê cho toa thuốc an thai." Ngô đại phu vừa ra cửa vừa an ủi Chu lão phu nhân, song, khi nhìn thấy gương mặt Chu Thừa Duệ, ông sầm mặt lại.

Chu Thừa Duệ kiềm nén lắm mới không lao vào phòng, thấy Ngô đại phu bước ra mà sắc mặt xấu thế này, "lộp bộp" trong lòng, hắn vội hỏi: "Sao thế Ngô đại phu? Có phải... đứa bé có chuyện gì không?" Hắn khẽ cứng người, rồi hỏi tiếp: "Người lớn, người lớn thế nào?"

Ngô đại phu thực sự không vui, người đáng ngại nào phải Tô thị mà là thân già ông mới đứng, nói ra cũng mất mặt, nhưng người già xương cốt giòn, hắn ta lại còn công ông xồng xộc nữa con phố, lỡ va vấp gãy xương già ông rồi sao?

Nhưng lúc này, ông trông thấy hắn như vậy, thôi, thôi, dù sao đợi mãi 6 năm hắn mới có mụn con, ông nhịn chút vậy.

"không sao cả, uống thuốc an thai là được!" Ông ta trả lời, còn hừ một cái, muốn về nhưng chợt nhớ lại vấn đề chẩn đoán lần trước. "Lần trước, ta chẩn ra thai của Nhị phu nhân có chút bất thường, hai người đã mời đại phu khác chưa? Lần này ta bắt mạch lại, thấy mạch tượng ổn định, cơ thể người lớn và đứa bé rất tốt."

Ngô đại phu tò mò, mới qua mấy ngày mà hay vậy.

Chu Thừa Duệ nghe được câu 'cơ thể người lớn và đứa bé rất tốt.' thì thở phào nhẹ nhõm, định trả lời ông nhưng Chu lão phu nhân bên trong chợt kêu hắn, hắn đành cáo từ Ngô đại phu đi vào, bảo gia nhân tiễn ông ấy ra cổng.

Mặc dù đã qua được một lúc nhưng Chu Thừa Duệ vẫn chật vật như cũ. Tô thị thấy hắn ta, câu đầu tiên không phải xin lỗi hắn mà là câu quan tâm hỏi han hắn đi đâu, vì cô ta thấy mình không có lỗi,

"Phu quân đi đâu thế? Sao chàng thành ra thế này?"

Chu Thừa Duệ nhìn thẳng Tô thị, đáp: "không gì. Sao nương lại qua đây, ở đây hết chuyện rồi, nương về nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Chu lão phu nhân tức giận nói: "Cái gì mà hết chuyện hả? Thế từ con có làm gì sai thì con cũng phải xem con bé đang mang thai, chẳng lẽ ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng không được sao? Con nhìn bên ngoài xem, đồ đạc rơi đầy đất, vỡ tung tóe, may mà thế từ con không sao, bằng không ta không tha cho con!"

Chu Thừa Duệ không ừ hừ.

Đây là thể hiện thái độ cho mọi người thấy. Tuy hắn lo lắng cho hai mẹ con Tô thị vô cùng, nhưng chuyện Tô thị làm là sai, có lỗi thế nào, hắn cũng không thể cúi đầu.

Chu lão phu nhân hiểu con út mình. Thường ngày nó dễ nói chuyện hơn đứa lớn, nhưng cổ chấp cũng hơn hắn đứa lớn, một khi cứng đầu có chín trâu mười bò cũng kéo không lại. Bà giận dữ đập vai hắn ta rồi bảo: "Được, được. Con nói chuyện từ từ với vợ con đi, bắt luận ra sao, đều không được động thủ!"

Tô thị không tin được, cứ vậy là thôi ư? Chu lão phu nhân về, Hồ Ngọc Nhu còn về sớm hơn bà, hai người họ đến vội vã, chuyện còn chưa giải quyết cũng vội vã ra về. Hai người này... không một ai đứng ra nói chuyện thay nàng, lẽ nào nào nàng làm sai thật sao?

Nhưng, nàng.. sai chỗ nào?

Nàng gả đến Chu gia nhiều năm, chuyện không sinh con sao có thể trách lên đầu nàng, có trách là phải trách Chu Thừa Duệ, số ngày ở nhà trong năm đếm trên đầu ngón tay. Còn nàng, nàng quần quật lo liệu việc trong việc ngoài Chu gia, nom nóp lo sợ chờ thư hắn đại thắng gửi về. Cuộc sống như vậy, nàng chịu đủ rồi? Nàng sai sao?

Nương và Hồ Ngọc Nhu có gả cho võ tướng sao? Mà có gả, thì có làm tốt như nàng được sao!

Chu Thừa Duệ thu hết biểu cảm của nàng ta vào mắt, đột nhiên hắn cảm thấy mình hoàn toàn chẳng hiểu được thế từ chung chăn gối từng ấy năm. Hắn nhớ, lúc nàng vừa gả đến, chuyện gì cũng nghe hắn, nhưng từ khi nào nàng bắt đầu thay đổi?

Đại ca bảo hắn nhớ để tâm đến nàng, là để tâm điều này đúng không? Hóa ra, nàng bất mãn với tướng công là tướng lĩnh biên cương. Nhưng cũng chính nàng ta, là nàng ta năm đó bày tỏ lòng ái mộ với hắn, nên Chu gia mới đến cầu hôn.

Mà hắn đã từng hỏi qua nàng, có chấp nhận được cuộc sống thế này không? Nếu nàng ta đáp không, hắn đương nhiên sẽ không cầu cưới.

Cưới nàng, là chuyện hắn từng ngầm khen ngợi bản thân không thôi. Nhiều năm như vậy, nàng chưa mang thai nhưng hắn chưa từng có ý kiến, luôn cảm thấy mình cần bao dung nàng, nghe lời đại phu khuyên nhủ nàng mở lòng, đừng quá mức để tâm. Hắn đã suy nghĩ kỹ càng từ rất lâu về trước, nếu hắn đến tuổi bốn mươi mà nàng ta vẫn không sinh, lúc ấy hãy nạp thiếp.

Còn Thanh di nương? Nếu ba năm trước, nàng ta không thừa dịp hắn say rượu đưa lên giường hai người, sao hắn có thể nhầm lẫn thành nàng ta, mới xuất hiện một thiếp thất. Nhưng nạp Thanh di nương ba năm, hắn chỉ cùng chăn gối với Thanh di nương hai lần. Ở biên cương dài đằng đẵng, có người nhịn không được thừa cơ nghi phép 1 ngày trong tháng đi tìm nữ nhân, còn hắn thà tự mình giải quyết, cũng không muốn tìm người khác thay nàng ta.

Phải, hẳn cũng không phải vì yêu nàng sâu đậm đến mức ấy, chỉ là tự giác noi gương Đại đường huynh. Nhưng hẳn hiểu, nếu hẳn có người khác, nàng sẽ rất đau lòng, hẳn không nở.Nàng đã phải ở nhà chăm lo mẹ chu đáo, lo liệu chuyện nhà, hẳn không nở để nàng thêm đau lòng.

Chẳng ngờ được, đến lúc này rồi, mà nàng ta vẫn không cảm thấy mình sai.

Hủy hoại!

Nàng ta hủy hoại tiền đồ của hẳn!

hắn đã lên kế hoạch xong xuôi, hẳn đã chuẩn bị xong cơ hội, trang trải tương lai cho con trẻ!

Nàng ta có biết, nếu về Kinh Thanh bằng cách này, nếu cả đời hẳn không thăng quan, người trong Kinh Thành sẽ cười nhạo con trẻ, giễu cợt chúng có một tổ phụ như vậy, cả đời chúng sẽ bị khinh thường!

hắn nhắm mắt lại. Giọng điệu khó che lấp sự mỉa mai: "Nàng nghỉ ngơi cho khỏe, ta đi tắm."

Tô thị nghe ra sự xa cách trong lời nói, nghe ra hẳn mất hứng. Nàng không khỏi ngẫm lại, nàng làm sai thật sao?Dù nàng ta thực sự không biết mình sai ở đâu, nhưng nàng biết mình thích Chu Thừa Duệ, nàng không thích Chu Thừa Duệ đối xử với mình như vậy, tức thì đứng lên.

"Phu quân!" Nàng ta vội la lên, sau đó đứng dậy ôm choàng lấy eo hắn. "Xin lỗi, xin lỗi phu quân, thiếp sai rồi, thiếp biết mình sai rồi. Chẳng tha thứ cho thiếp, được không?"

Sau nhiều năm thành thân, đây là lần cãi nhau nghiêm trọng nhất, nên khi Tô thị xin lỗi, hắn thoáng mềm lòng.

Nhưng nghe lời kế tiếp của Tô thị, Chu Thừa Duệ thoáng mỉa mai lại: "Phu quân, chàng tin thiếp đi, thiếp không có ý xấu, không hề xem thường chàng. Thiếp...thiếp chỉ lo chàng, thiếp không mong chàng gặp nguy hiểm. Nếu chàng có chuyện gì, nương sẽ chịu không nổi, thiếp cũng rất đau lòng, còn, còn con chúng ta nữa, chúng ta phải chăm lo cho con, không thể để cho con bị mất đi cha hay nương."

Thế nên, nàng ta có thể mặc kệ hoài bão của hẳn sao?

Thế nên, nàng ta có thể quyết định thay hẳn sao?

Đó là cuộc sống mà nàng ta muốn, không phải hẳn muốn.

Sao nàng ta có thể ích kỉ như vậy, vì mình mà phá hủy hẳn!

Chu Thừa Duệ cầm tay nàng ta, gỡ từng ngón ra rồi quay lại nhìn nàng ta, gần từng chữ một: "Tô Tĩnh, đây là lần đầu cũng như lần cuối ta nói lời này. Ta là nam nhân, là chủ nhà này, nàng không có tư cách thay ta quyết định chuyện gì cả, đặc biệt là trong hoàn cảnh ta không hay biết gì!"

Tô thị sững sờ, trong ánh mắt xuất hiện tia hoảng hốt.

Chu Thừa Duệ xoay người đi, hờ hững nói "Ta đi tắm, trong tịnh phòng tron trọt, đừng đi theo."

.

Còn bên Đại phòng, Hồ Ngọc Nhu bảo A Quỳnh đến phòng bếp dặn người hầm canh gà. Còn mình thì đối đến mức bụng dán vào lưng, bên bảo gia nhân dọn cơm.

Hồ Ngọc Tiên ngồi xuống một bên.

Hồ Ngọc Nh nhìn gương mặt đỏ gấc của cô bé đã bình thường lại tự lúc nào, thuận miệng hỏi: "Ban này muối tức à?"

Trừ lý do đó ra, không nghĩ ra được lý do nào khác mà muối ấy đỏ mặt.

Thấy phòng giờ chỉ còn mỗi hai tỷ muội, Hồ Ngọc Tiên liền bật chế độ nói lan man. "Vâng, tức anh ách mà! Tức chết muối! Cái Nhị phu nhân đó mở miệng câu nào cũng nói tốt cho Nhị lão gia, muối thì thấy rõ ràng, cô ta chỉ muốn tốt cho bản thân!"

Hồ Ngọc Nhu thờ dài.

Hồ Ngọc Tiên còn nhỏ mà còn nhìn ra được, Tô thị quả là người trong cuộc u mê. Cũng không biết qua chuyện này, Chu Thừa Duệ đối mặt với cô ta thế nào. Tiếc là trước kia cô ta luôn nhắm vào mình, bằng không chuyện xảy ra, về tình về lý, cô đều nên đi tâm tình khuyên bảo.

Bỏ đi, đi bước nào hay bước ấy.

Nếu hai người họ vẫn còn cãi vã không vui, dẫn cho Tô thị có nghe vào hay không, với tư cách là chị dâu, cô phải đi khuyên bảo. Cũng lạ thật, tính như ở hiện đại đi, vợ chồng cần bình đẳng tôn trọng nhau, nên một khi có chuyện đều cần bàn bạc mới đưa ra quyết định. Vậy mà một nữ nhân cô đại như Tô thị, lại có ý nghĩ tiên bộ vượt bậc như vậy: muốn kiểm soát suy nghĩ của trượng phu.

Lẽ nào do xuất thân của cô ta cao hơn Chu Thừa Duệ, nên có cảm giác vượt trội? một người là đích nữ của quan tứ phẩm, người kia là đích tử của thứ xuất chẳng có thực quyền, lại phạm chuyện tây trời. Đúng là đưa lên bàn cân, Chu Thừa Duệ kém hơn kha khá.

Tất nhiên, Chu Thừa Duệ hiện là Võ tướng ngũ phẩm, thăng bằng rồi đấy. Chỉ là sau này...

Hồ Ngọc Nhu không hiểu thấu chuyện quan trường, bèn không nghĩ ngợi nữa. cô quay sang chiếu tướng Hồ Ngọc Tiên: "Còn muối đó, dẹp hết thói xấu cho tỷ. Có tức đến đâu cũng nhịn về rồi kể lại với tỷ. Sau này không được nói thẳng ra miệng bên ngoài như hôm nay nữa!"

Hồ Ngọc Tiên chợt nhớ ánh mắt lạnh lùng của Chu Thừa Duệ chiếu vào mình. cô bé vội vã gật đầu, thò thè nói: "Vâng, muội biết rồi, Nhị lão gia hình như tức lắm, sau này nhịn hết, muội hứa không nói bậy nữa."

Hồ Ngọc Nhu nhìn cô em gái này, có lẽ do tuổi tâm lý của cô quá lớn, mà cô em gái này lại còn nhỏ, quá mức thẳng thắn, làm cô có cảm giác đang nuôi con gái vậy.

Hồ Ngọc Tiên lúc này ngoan ngoãn, cô không kim được xoa đầu con bé: "Muội bây giờ là một cô nương rồi, ở Chu gia này muội có lướt tới lướt lui thì có tỷ. Nhưng muội hãy nhớ, năm

nay muối đã 14, xuất giá rồi là phải chung với phu quân và mẹ chồng, lúc đó quan lại qua lại rất phiền, cũng rất nhiều chuyện khiến muối sầu muộn."

Hồ Ngọc Nhu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nghiêm túc.

"Được rồi, ăn cơm nào!" Hồ Ngọc Nhu không nói nhiều, bởi cô bé giờ thận trọng hơn xưa nhiều lắm, có lẽ không quá tức, con bé cũng không buột miệng thốt ra.

.

Phù Thành..

Thái tử điện hạ nhìn Đồng tri phủ và Tiết Sĩ Văn bị áp lên xe tù, tài sản tịch thu của bọn họ bị chất đầy trên xe, y mới quay sang một bên nhìn Chu Thừa Vũ.

“Thanh Hà, chuyện cô* nói với người mấy ngày trước, người nghĩ sao?” Mấy hôm này, Chu Thừa Vũ có bản lĩnh ra sao, y nhìn thấy cả, và lại, chuyện này do Chu Thừa Vũ trình lên, nên lúc này, y gọi tên tự của Chu Thừa Vũ rất thân thiết.

*xưng hô giữa thái tử với quần thần.

Chu Thừa Vũ kính cẩn đáp: "Hạ quan xin nghe theo Điện hạ."

Mặc dù Thái tử đã liệu trước chàng không chối từ, nhưng hiện giờ mắt thấy tại nghe được chàng đồng ý, y rất vui vẻ nói. "Được, vậy người quay về thu dọn chút đi, vừa lúc có thể về Kinh Thành ăn tết. Đối với huyện Trường Châu, cô cho người thủ dụ, tạm thời giao lại cho Huyện thừa dưới trướng người tiếp quản một thời gian, sang năm cử người khác đến."

Chu Thừa Vũ còn chưa biết chuyện Chu Thừa Duệ bị triệu về Kinh, nghe thế thấy khó xử: "Bẩm Điện hạ, đệ đệ của hạ quan sắp phải về biên cương, mà Nhị đệ muối qua cửa sáu năm mới có thai, hiện tại đang mùa đông gió rét, thần sợ có sơ xuất xảy ra, mong Điện hạ có thể cho thần chút thời gian, mùa xuân năm sau được chứ ạ?"

Thái tử điện hạ và Lương Nguyệt Mai là anh em họ, rất thân nhau, mà Lương Nguyệt Mai và Chu Thừa Vũ lại có quan hệ chị dâu em chồng, y tất nhiên chăm chút ít nhiều, bèn ngừng nghĩ chốc lát rồi bảo: "Cũng được, vậy thì đầu xuân năm sau, trước khi đi nên gửi thư trước cho cô. Trước cô sẽ sắp xếp người vào Lục Bộ ở một thời gian, sau đó lại thu xếp."

Chu Thừa Vũ cảm ơn y, tiễn y lên đường về Kinh một đoạn. Sau đó, y vội vã dẫn Bùi Thanh phi ngựa như bay về huyện Trường Châu.

Xa nhà nửa tháng, chàng nhớ nhà rồi.

Tác giả có lời muốn nói:

Hoa Hoa Hoa: ôi chu cha, nhớ nhà thật sao?

Hồ Ngọc Nhu: Dĩ nhiên là không, nhớ ta thì có.

Chu Thừa Vũ: Ta nhớ mấy bộ đồ nhỏ làm cho nàng...

Tú Vân: Cmm không biết xấu hổ!

Tô thị: +1

Tiết thị: +2

Hồ Ngọc Tiên: +3

Triệu Tịch Ngôn: +4

Quý Thành Vân: +5

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 84: Tuy đại tẩu của đệ gã cho ta là gã sai nhưng lại gặp đúng người

Lúc hoàng buông xuống, cũng là lúc Chu Thừa Vũ về đến cổng Chu gia. Chàng nhảy xuống ngựa, ném dây cương cho Bùi Thành, vội sai bước vào.

Chẳng ngờ đụng phải Chu Thừa Duệ.

Bất ngờ hơn, chỉ có nửa tháng không gặp, vậy mà giờ phút này trông Chu Thừa Duệ chẳng có chút tinh thần nào, cả người ủ rũ, như bị rút hết sinh khí. Chu Thừa Duệ đứng trước mặt hắn, mà hắn như không thấy. Nếu chàng không né, hai người va phải là là lẽ hiển nhiên.

Chu Thừa Vũ thấy hắn sắp đụng thật, bèn đưa tay giữ vững hai vai hắn, mắt lộ vẻ nghi ngờ, hỏi: "Thừa Duệ, đệ sao vậy?"

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Chu Thừa Duệ ngược lên nhìn. Thấy được người huynh trưởng đang phong trần mệt nhọc, rớt cuộc hẳn nỡ được nụ cười, "Đại ca, cuối cùng đại ca cũng về rồi."

Hai huynh đệ đến thư phòng, ngồi trong đó cả canh giờ, sau khi Chu Thừa Vũ nhìn thấy công văn ban xuống, cũng biết được sự thật ra sao, không thể không nói: "Tạ Kiều thật là... nhiều năm thế rồi, mà tính tình vẫn như trước, chắc chắn Đại đường tẩu không biết chuyện này."

Chu Thừa Duệ cười khổ, và nói: "Sao có thể trách được hai đường tẩu, Tô thị đến tận mặt cầu xin Nhị đường tẩu, nếu tẩu ấy không đồng ý thì đắc tội nàng ta, có lẽ tẩu ấy lo liệu chuyện này chẳng dễ dàng gì." Cho dù hai huynh đệ ở đây, nhưng vẫn biết rõ tình hình Tạ gia trong Kinh lúc bấy giờ.

Chu Thừa Vũ thờ dài, khế lại công văn, để nó lên bàn. Chàng im lặng một lúc, rồi ra quyết định: "Vậy thì về Kinh! Lần này, ta ở Phù Thành trợ giúp Thái tử điện hạ, ngài ấy có ý trọng

dụng ta, ta cũng đã đồng ý rồi. hiện giờ đệ đã nhận công văn, thế thì chúng ta tranh thủ thu dọn chuyển về Kinh trước năm mới thôi.”

Chu Thừa Duệ theo bản năng nghĩ đến thân mình Tô thị, mùa đông giá lạnh, lên đường không phải ý hay, rồi hần lại nghĩ, nếu để sang xuân, tuy đường đi không vất vả như giờ, nhưng khi ấy Tô thị đã lớn thàng, càng không tiện lên đường.

Hơn nữa, không có lý nào để hần và Đại ca lên đường trước, để lại nương và đại tẩu chăm sóc Tô thị.

"Vâng, tranh thủ trước năm mới." hần đáp.

Chu Thừa Duệ thấy hần vẫn không xúc nổi tinh thần, bèn dạy dỗ: "Được rồi, chuyện đã đến nước này, nghĩ gì cũng vô dụng. Trước hết, đệ chịu thiệt hai năm đi, chờ ta đứng vững gót chân trước mặt Thái tử điện hạ, ta sẽ nghĩ cách điều đệ đi."

Chu Thừa Duệ vẫn ù rù gật đầu. Chu Thừa Vũ thấy một lúc lâu mà hần vẫn thế, định bụng lên tiếng răn dạy nữa, dè dáu hần lại ngược lên nói: "Đại ca, lúc trước huynh bảo đệ quan tâm Tô thị nhiều hơn, là vì Tô thị gạt đệ chuyện này à?" Nhưng nói xong, hần không chờ Chu Thừa Vũ đáp, lại nói: “không đâu, nếu huynh biết đã ngăn lại rồi.”

Vậy thì còn chuyện gì?

Tô thị làm chuyện này, Chu Thừa Vũ cũng nổi giận nên khi Chu Thừa Duệ mở miệng hỏi, chàng cũng đáp thẳng: “Nhị đệ muội trong ngoài bất nhất, ta tuy không biết rõ, nhưng trước tết Trung thu, muội ta cố tình gây khó dễ đại tẩu đệ, ánh mắt muội ta nhìn đại tẩu đệ cũng không bình thường nên ta mới bảo đệ để tâm năng nhiều vào. Bất luận muội ta đối với đệ thế nào, còn đệ thì không được hết lòng tin tưởng muội ta."

Sau sự cố này, sợ là khó có thể tin tưởng nhau như lúc đầu.

một thế từ như vậy vẫn nên thành thật đóng cửa ở nhà, không cho cô ta can thiệp vào bất cứ chuyện gì bên ngoài mới phải.

Chu Thừa Duệ nghĩ ngay đến chuyện Tô thị lỡ tay với Hồ Ngọc Nhu lúc bị ngựa dọa. Mặc dù lúc này đại ca không nhắc đến, nhưng không có nghĩa huynh ấy không nhìn thấy vết bầm trên tay đại tẩu.

Lẽ nào không phải Tô thị sợ quá lỡ tay, mà là cố ý?

Còn có chuyện Khổng ma ma thừa lại vào hai ngày trước. Lễ vật cho Đại tẩu tặng ngày hôm ấy, vài vóc thì Tô thị thường cho gia nhân, điểm tâm thì dứt khoát vứt đi.

Nàng ta cố tình khiến nhà xào xào hay sao?

Lòng Chu Thừa Duệ rối bời. hần tin Tô thị thật lòng thật dạ với mình, cũng tin chuyện lần này xuất phát từ lòng ích kỉ riêng của nàng ta, chứ không phải ý xấu, nhưng còn với người khác thì sao? Nhất là với Đại tẩu?

Nếu không có chuyện này xảy ra, có lẽ lúc Đại ca đề cập đến lòng tin giữa hai vợ chồng họ, hần sẽ không nghi ngờ. Nhưng bây giờ, hần thực sự không chắc nổi.

"Đệ không được tin tưởng nàng ấy hết lòng..." hần khẽ lặp lại lời huynh trưởng, bỗng nở nụ cười châm chọc.Bọn họ là vợ chồng, lẽ ra gần gũi thân mật hơn cả cha mẹ huynh đệ, thậm chí là con cái sau này. Nhưng vợ hần lại không thể hết lòng tin tưởng, nghe đáng buồn biết bao!

hần lắc đầu, muốn xua tan những suy nghĩ đau thương đó đi. hần ngược lên bắt gặp đôi mắt đầy quan tâm của huynh trưởng, buột miệng hỏi: "Vậy huynh có tin tưởng đại tẩu không? Tẩu ấy... gã cho huynh là gã sai, trước kia tẩu ấy có vị..." Mặc dù hần khép miệng lại kịp thời, nhưng đủ để người nghe hiểu ý.

Chu Thừa Duệ không dám nhìn sắc mặt đại ca mình, ngượng ngịu cúi đầu. Có điều, hần không khỏi nhớ đến trận hòa hoãn Triệu gia ngày đó, hần được nghe kể rằng, vị tiểu đại tẩu này bất chấp nguy hiểm muốn lao vào cứu người.

Mà người trong cơn hỏa hoạn, chính là vị hôn phu tiền nhiệm- Triệu Tịch Ngôn.

Chu Thừa Vũ nghe đệ đệ mình kéo Hồ Ngọc Nhu vào, mặt chàng đen lại. Mặc dù chàng biết rõ lúc này đệ đệ mình đang đau lòng tột độ, thốt ra lời này có lẽ do tò mò, nhưng chàng chẳng hề khách sao đáp trả. "Đương nhiên, ta và nàng ấy đương nhiên hết lòng hết dạ tin tưởng nhau. Tuy gã cho ta là gã sai nhưng lại gặp đúng người, đương nhiên nàng ấy sẽ quên chuyện trước kia."

thật ra, Chu Thừa Duệ có ấn tượng tốt với ồ Ngọc Nhu, nhưng Tô thị cũng rất tốt với hần, nên hần chưa từng hăm mộ đại ca. Nhưng ngay lúc này, hần đột nhiên có chút hăm mộ huynh ấy, thậm chí muốn biết hai người họ ở chung với nhau thế nào, mà sao huynh ấy lại có niềm tin vào tẩu ấy như vậy?

hần nghĩ thầm, nhưng phải ghen lại trong lòng.

Chu Thừa Vũ thân nhiên nhìn hần, ra một đòn chí mạng. "Đại tẩu đệ đối với ta là một mảnh chân tình, nàng có thể xem phu là trời, ta đương nhiên phải tôn trọng và tin tưởng nàng ấy. Thừa Duệ, giờ đệ đã không phải xa nhà, nhị đệ muội rất cần đệ dạy bảo đấy."

Thấy đã nói xong rồi, chàng bèn ung dung rời khỏi.

Để lại một Chu Thừa Duệ ngạc nhiên há hốc mồm, đến khi hần tỉnh táo lại, chỉ còn thấy bóng lưng chàng đang khuất sau ngã rẽ.rõ là, rõ là đại ca hần đang khoe ân ái đây mà?

Ngay lúc hần đang thương tích đầy người.

không, không, đây không phải khoe ân ái, là xát muối vào vết thương hầnthì có!

.

Thời điểm Chu Thừa Duệ xát muối vào vết thương Chu Thừa Duệ, thì Hồ Ngọc Nhu bên này cũng oán trách hần ta không thôi. Chu Thừa Duệ đã xa nhà hơn nửa tháng, trở về chắc là đang mệt chết ấy chứ, vậy mà tên em chồng này lại lôi kéo cả canh giờ, chẳng cho chàng ta về nghỉ ngơi chút nào, đúng là không biết thông cảm cho người khác chút nào.

Hồ Ngọc Nhu chờ muốn mòn con mắt, đang hận không thể nặc kệ tâm trạng hần ta, dứt khoát đi qua thư phòng dắt Chu Thừa Vũ về, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng người đàn ông quen thuộc đang bước đến.

cô bước nhanh ra cửa viện đón, ngược lên nhìn chàng ta, "Chàng về rồi".

"Quay vào nào." Chu Thừa Vũ gật đầu, rất tự nhiên nắm lấy tay Hồ Ngọc Nhu, "Nàng đã ăn gì chưa?"

Sập tối chàng mới về, lại ở thư phòng quá lâu. Lúc nói chuyện với Chu Thừa Duệ thì không thấy gì, đến khi dạo bước trên đường về chàng mới bắt gặp thấy đôi bụng.

Hồ Ngọc Nhu nghiêng đầu nhìn sang. Chắc chắn nửa tháng nay chàng rất bận bịu, đã gầy thế còn gì. cô nhìn chàng không biết chán, chậm nửa nhịp mới đáp lời. "Chưa, chờ chàng về ăn chung."

Chu Thừa Vũ cau mày. Sau khi vào phòng, chàng buông rèm, trao nàng cái ôm chặt thật. "Lần sau nàng đừng chờ ta nữa, cứ ăn trước đi."

Chàng nói xong, khẽ buông người ra, nhưng cô lại không nỡ. Ngày nào cũng gặp thì không thấy gì, nhưng chàng ta vừa đi, cô bỗng cảm thấy căn phòng trở nên trống trải hẳn. Nhất là trên giường, cô gần như đêm nào cũng khó ngủ.

cô ôm chầm lấy chàng không buông, phàn nàn: "Sao lâu như vậy chàng mới về, thiếp còn nghĩ chàng chỉ đi mấy ngày thôi."

Chu Thừa Vũ bỗng nhớ mấy câu ‘mặt không đỏ tim không đập’ đối đáp với đệ đệ ban nãy, cố tình nói: "Sao, nhớ ta à?"

Hồ Ngọc Nhu không phải người hay ngại ngùng, nghe thấy chàng ta hỏi thế, bèn gật đầu liên tục: "Đúng, rất rất nhớ. Còn chàng thì sao, không nhớ thiếp à? Sao có thể lâu như vậy mới về chứ!"

Hồ Ngọc Nhu có chút không vui, đầu sao Chu Thừa Vũ khiến cô chờ lâu thế mà, nghe chàng ta hỏi liền gờ tính trên chọc ra.

Chu Thừa Vũ không kim được ý cười đầy mặt, cúi đầu xuống hôn lên mái tóc Hồ Ngọc Nhu, kể đó là hôn lên gò má, cả chóp mũi của cô.

"Ta cũng nhớ nàng." Lúc dưới giường, Chu Thừa Vũ vẫn biết kiềm chế chán, nên nói: "Nhưng nàng cũng biết Nhị đệ đó, nhìn bộ dạng mắt hồn lạc phách của đệ ấy, ta chỉ có thể ở lại an ủi Ta mà gấp rút muốn về, khác nào khiến đệ ấy đau lòng hơn."

Chu Thừa Duệ là em chồng, mấy hôm nay Nhị phòng không còn xào xáo nên mấy ngày nay, Hồ Ngọc Nhu không hề gặp lại hắn. Nghe Chu Thừa Vũ miêu tả thế này, cô nghĩ e là Chu Thừa Duệ khó mà thoát khỏi niềm đau nhanh như thế, bèn sờn sóc mà gật đầu.

Hồ Ngọc Tiên hết sức chu đáo, về phòng mình ăn cơm. Còn hai vợ chồng bên này, ăn cơm xong thì đi dạo tiêu cơm, rồi lên giường.

Chu Thừa Vũ lo lắng cho Chu Thừa Duệ, muốn lên giường tâm sự với vợ mình chút chuyện em trai. Nhưng Hồ Ngọc Nhu vẫn luôn hỏi hặn cả nửa tháng trời, đáng lẽ phải thỏa mãn chàng ta trước khi đi mới đúng. Vì thế, cô rất có tự giác tắm xong mặc ngay bộ đồ lót, khoát hờ tắm cái choàng, vừa lên giường, liền cởi ngay áo choàng ra, quấn chặt lại.

Chu Thừa Vũ vén chăn lên, chuẩn bị ngủ. Song, tay chàng ta chạm vào là làn da mịn màng. Cái gọi là tiểu biệt thắng tân hôn, sao chàng có thể chịu đựng được. Vì thế, chàng tức khắc xuống giường, thấp hai ngón đèn đầu giường lên, rồi gờ chán, thưởng thức cảnh xuân giữa đêm đông.

Bận bịu hơn nửa đêm, Hồ Ngọc Nhu thay ba bộ đồ nhỏ, mỗi lần một bộ, mỗi bộ mỗi màu khác nhau, cuối cùng, cô mệt đến cả nhúc nhích ngón tay cũng lười.

Thời tiết lạnh lẽo, ân ái xong, cả hai không ai muốn hành hạ gia nhân cả. Thế là, Hồ Ngọc Nhu dứt khoát vòng chân qua kiểm chân Chu Thừa Vũ, và ôm lấy eo chàng ta, thủ thủ: "Đừng gặt đồ, ngủ luôn đi."

Chu Thừa Vũ thực sự rất mệt mỏi, chẳng qua thấy vợ mình chợt nhiet tình bốn phía, giờ cũng giao nộp hết tinh lực, khẽ ngáp ngừng: "Nhưng để thế này, lỡ mang thai..."

Hồ Ngọc Nhu ngáp dài, dụi đầu vào ngực chàng ra, mơ màng đáp: "Ngô đại phu nói thiếp khỏe như trâu, có con được rồi. Dù sao thì sắp đến Tết rồi, thuận theo tự nhiên đi."

Chu Thừa Vũ còn muốn nói gì đó.

Nhưng Hồ Ngọc Nhu lại thúc giục: "Ngủ đi, đừng nói chuyện nữa."

.

Ngủ thẳng giấc đến mặt trời lên cao.

Sau khi mở mắt ra, Hồ Ngọc Nhu nhìn thấy trời sáng choang, đã bỏ lỡ canh giờ thình an Chu lão phu nhân, liền ôm Chu Thừa Vũ ngủ tiếp, dứt khoát khỏi đi luôn.

Phải nói là làm con dâu của Chu lão phu nhân rất hạnh phúc. Mặc dù lão phu nhân có lỗi tai mềm, hay gió bẻ nào che bề ấy nhưng bà đối đãi với con dâu rất hào phóng. Nhất là những hôm trời lạnh, khi Chu Thừa Vũ không ở nhà, cô có qua thình an bà, bà cũng bảo: đừng có ngày nào cũng đi, mấy ngày một lần là được, trời lạnh, thình an không quan trọng, quan trọng đừng để mình bị lạnh.

Mà Hồ Ngọc Nhu nhúc nhích, Chu Thừa Vũ cũng tỉnh giấc.

Đúng là khó có dịp chàng say giấc thế này, giờ tay xoa bờ lưng mượt mà của nàng, khẽ hỏi: "Nàng còn thấy khó chịu không?"

Hồ Ngọc Nhu vẫn còn hơi buồn ngủ, mê mang lắc đầu, bỗng phía dưới cảm nhận được chỗ nào đó đang “ngóc đầu”, rồi gật đầu ngay lập tức.

Chu Thừa Vũ buồn cười, "Nàng yên tâm, sáng nay ta không làm."

Hồ Ngọc Nhu chớp chớp mắt, mở miệng hỏi dò: "Chàng muốn nói gì?"

Suy cho cùng, đó đó của chàng ta đã giương cung mà chàng ta lại bảo không làm dễ dàng như vậy. Làm vợ chồng cũng khá lâu rồi, ít nhiều cũng có sự ăn ý.

"Ừ." Chu Thừa Vũ gật đầu, bàn tay cũng mon men lên ngực cô, bóp mấy cái, miệng cũng không ngừng nói: "Lần này ở Phủ Thành, ta đã hứa với Thái tử vào Kinh. Ban đầu ta nghĩ Thừa Duệ sắp đi, chúng ta và Nhị đệ muối lên đường không dễ dàng chút nào. Nhưng bây giờ Thừa Duệ phải vào Kinh nhậm chức, có thể chăm sóc Nhị đệ muối trên đường. Bằng không, đợi sang năm, Nhị đệ muối lớn tháng, đi đường càng không dễ."

Hồ Ngọc Nhu tức thì tỉnh táo, "Chúng ta vào Kinh? Chùng nào đi?"

Mặc dù từ lâu cô biết rõ chàng ra có ý này, nhưng cô cho là hai, ba năm nữa, không ngờ lại diễn ra đột ngột như vậy, khiến cô cảm thấy hơi bối rối. Thực ra, cô hơi sợ Kinh Thành, nhưng không phải bản thân cô sợ. cô chỉ là phu nhân ở hậu viện, Chu Thừa Vũ mới quay về đó, vị trí ắt không cao, cô không cần ra ngoài giao tiếp, thế nên bao lời khó nghe cũng không bay tới tai cô.

Nhưng, Chu Thừa Vũ lại thường xuyên nghe thấy.

Chàng ta làm huyện lệnh chín năm nay, người ngoài không biết chân tướng chắc chắn cho là chàng bất tài. Còn dưới chân thiên tử, có vô số nhân tài, chàng đến bên người Thái tử, người ta liệu có phục?

cô vừa nghĩ đến những chuyện Kinh Thành đang chờ chàng đối mặt, lòng liền khó chịu.

Hồ Ngọc Nhu nóng ruột nên vội vã ngồi dậy. Trước mắt Chu Thừa Vũ bỗng xuất hiện một đôi thỏ ngọc đang run đều đặn, nhất thời cổ họng khô khốc, chàng ta xoay người để cô dưới thân: "Năm ngày nữa chúng ta sẽ đi, nàng bắt đầu thu dọn từ hôm nay đi. Chuyện trong nhà giao cho nàng, chuyện trong huyện nhà thì giao lại cho Vũ huyện thừa, nhân dịp này ta thu hồi cửa hàng từ chỗ Nhị đệ muội luôn."

"Chuyện đó..." Hồ Ngọc Nhu muốn nói lại thôi.

"Nàng nhớ đến hỏi Tứ muội, xem muội ấy muốn gả ở huyện Trường Châu hay muốn theo chúng ta lên Kinh, phân tích lợi- hại cho muội ấy nghe... còn có gia nhân nữa, ai muốn theo thì theo, không theo thì nhường cho chút bạc." Chàng ta nói xong liền hôn lên môi cô, ngăn cô nói tiếp.

Xuân sắc cà phòng.

Sau đó, Chu Thừa Vũ tắm rửa sửa sang mình lại, tâm trạng phơi phới ra ngoài. Còn Hồ Ngọc Nhu ngủ đến khi bụng réo mới dậy, đầu không muốn đối mặt với nụ cười trên ghẹo của A Quỳnh và Quân ma ma, nhưng biết sao được, cô sức cùng lực kiệt rồi, chỉ có thể chờ cơn buồn lên giường ăn thôi.

Hồ Ngọc Tiên đến ba lần, nhưng cũng về ba lần trong một buổi sáng, nên đến khi lần này gặp cảnh đại tỷ com nước thế này, cô bé cũng gia nhập cười trên một hồi. Hồ Ngọc Nhu cảm thán: con bé này lại học thói xấu rồi.

Song, con bé cũng đến tuổi cưới xin rồi.

Hồ Ngọc Nhu đưa đứa gỗ trán Hồ Ngọc Tiên, bảo: "Chỉ biết cười với cười. Ban sáng, đại tỷ phu nói với tỷ là năm ngày nữa phải lên đường đến Kinh Thành. Thời gian khẩn cấp, muội nghĩ gì? Nếu muội muốn ở lại, muội phải tranh thủ tìm mối kết thân, nhưng mà gấp quá e là tìm mãi không tốt, quan sát không kĩ. Muội có bằng lòng theo tỷ đến Kinh Thành không?"

Hồ Ngọc Tiên giật mình, tuy đại tỷ đã nói với cô nàng từ lâu, nhưng cô nàng vẫn nghĩ còn vài năm nữa mà, lúc đó mình đã xuất giá rồi, nên không quan tâm lắm.

Sao lại lên Kinh đột ngột thế này?

cô nàng dĩ nhiên không muốn đi. cô nàng sinh ra và lớn lên ở huyện Trường Châu, dĩ nhiên cũng hy vọng có thể gả ở huyện Trường Châu này. Nếu cô nàng vào Kinh Thành, chẳng những tiếng nói không thông, mà còn phải dựa vào đại tỷ phu mới có thể gả được. Lại càng không hay.

Nhưng ở lại đây, chỉ ngần ngừ trong vòng năm ngày, đầu cho có mối hợp ý chẳng nữa, cô nàng cũng đâu được gả ngay tức thì.

Bằng không phải về Hồ gia, không không, cô nàng không muốn về đó!

cô nàng lưỡng lự một lúc, không thể quyết định được, vì vậy lên tiếng: "Tỷ giúp muội chọn được không, Đại tỷ? Tỷ cảm thấy muội ở lại tốt hay theo tỷ tốt hơn?"

Hồ Ngọc Nhu phân tích lợi- hại cho cô bé nghe, và cuối cùng nói: "Tỷ đề nghị muội đi với tỷ."

Hồ Ngọc Tiên suy nghĩ một lúc rồi kiên quyết gật đầu. "Vâng ạ, muội sẽ theo tỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Văn di nương lập tức nắm lấy tay cô nàng, khóc lóc kể lại tình cảnh gần đây của Hồ Gia

Chu gia ở huyện Trường Châu đã lâu, bây giờ cả nhà dời đi đột ngột như vậy, khó mà thu dọn trong ngày một ngày hai.

Còn may là các cửa hàng bên ngoài đều do Chu Thừa Vũ và Chu Thừa Duệ lo liệu, Hồ Ngọc Nhu chỉ cần tập trung quản lý việc đi hay ở của gia nhân ba viện, và thứ nào nên đem theo hay bỏ lại là được. Và lại, có Quân ma ma và Tú Văn hỗ trợ, xem như mọi chuyện không rối lắm.

Mặc dù Chu gia đối đãi với gia nhân rất hào phóng và tử tế, nhưng hầu hết bọn họ đều được mua sau khi Chu Thừa Vũ đến đây làm quan. Bây giờ bỗng báo với họ rằng: phải rời xa quê nhà đến Kinh Thành, đương nhiên rất nhiều người không mong muốn.

Hồ Ngọc Nhu cũng không bắt ép họ. Ai sẵn lòng cùng đi, cứ đến chỗ A Quỳnh báo danh, ai không muốn sẽ được phát mười lượng bạc và được phân phát một phần đồ mà Chu gia không mang theo.

Cuối cùng cũng có thể về lại Kinh. Mặc dù tâm trạng của Chu lão phu nhân rất phức tạp, nhưng niềm vui là trên hết, bằng chứng là bà đích thân đứng ra sai sử nha hoàn dọn đồ đạc. Tô thị thì càng khỏi nói, đây là mong ước bấy lâu nay của nàng ta, đến nỗi Chu Thừa Duệ đến hỏi lấy sổ sách thu nhập cửa hàng, nàng ta bàn giao không hề do dự.

Vũ huyện thừa tạm thời phải tiếp quản huyện Trường Châu nên Chu Thừa Vũ đi bàn giao công việc, đồng thời ngầm bắt mí với hân: Nếu hân làm tốt, một khi chàng về Kinh có vị trí vững vàng, sẽ góp lời với vị chủ đông cung. Dù gì với tình cảnh huyện Trường Châu hiện tại, ngài ấy sẽ không xếp Huyện lệnh mới xuống. Và nếu hân có thể làm tốt chức huyện lệnh lâm thời này trong khoảng ba năm nhiệm kỳ thì đương nhiên sẽ có một bước tiến vượt bậc.

Vũ huyện thừa vốn luôn xem Chu Thừa Vũ là Thiên lôi sai đâu đánh đó, bỗng nghe được tin vui thế này, hân chẳng những rất biết ơn, mà còn về nhà chia sẻ niềm vui ngay với vợ mình-Phurong thị, và bảo nàng ta đến Chu gia phụ giúp.

Bận rộn hết năm ngày, mọi thứ cuối cùng cũng thu dọn xong xuôi.

Những thứ lênh khênh thì không mang theo, phát cho gia nhân thì không hợp lẽ, nên vẫn để nguyên trong huyện nha. Bất kể sau này do Vũ huyện thừa hay vị quan mới nhậm chức nào

đó đều dùng được.một số đồ hơi quý không thu xếp theo được thì tặng lại cho Phương thị, nói cho cùng Chu Thừa Vũ còn cần duy trì mối quan hệ. Số còn lại như nôi niêu này nọ, đồ dùng hàng ngày hoặc một số vài vốc chưa dùng thì đưa Tú Vân, để nàng ta căn cứ theo số gia nhân ở lại mà phân phát.

Tú Vân lắng nghe, gật đầu, chuẩn bị ra ngoài, nhưng Hồ Ngọc Nhu đột nhiên gọi nàng ta lại. Hồ Ngọc Nhu chọn một đôi vòng tay ngọc bích và một cây trâm vàng hình hoa sen đưa cho nàng ta. "Nếu người ưng ý thứ nào đó, cứ lấy trước. Còn đây là quà ta tặng riêng người.Mấy hôm nay, người ngược xui bận bịu thay ta không ít, lần này đi sợ là chẳng bao giờ gặp lại nữa, người cầm lấy đi."

Lô Bình là một người không tệ, nhưng vì gia đình của ông ta đã định cư ở đây nhiều năm, cả hai cô con gái cũng gả nót ở đây. Bây giờ Chu Thừa Vũ đi, nhà ông ta bèn xin nghỉ ở lại chốn này. Chu Thừa Vũ cũng sẵn lòng đưa cho khế ước bán thân của cả nhà cho ông ta, Tú Vân là con dâu nhà ông, dĩ nhiên cũng cũng nằm trong số đó.

Cảm tình đều được vun đắp mỗi ngày mà ra. Trước kia, Tú Vân có lòng riêng không đơn thuần, cũng từng phạm lỗi. Nhưng kể từ khi trở về, nhất là trận hỏa hoạn nhà họ Triệu ngày ấy, nàng ta sẵn sàng lao vào biển lửa để cứu người, hoặc sau này lo liệu tất tật việc nhà, đều thay cô, cô nhớ rõ từng chút, dần dà quên đi lỗi lầm ban đầu của nàng ta.

Bấy giờ đột nhiên chia ly, cô thấy hơi mất mát và tiếc nuối, song mỉm cười nói: "Tách ra đột ngột thế này khiến ta hơi lo đây. Mất đi trợ thủ đắc lực như người, ta về Kinh chắc phải bận bịu hồi lâu rồi."

Vậy thì đừng tách ra!

Tú Vân muốn mở miệng phản bác, nhưng há miệng không thốt được một chữ.

Cha mẹ chồng không muốn rời đi, Lô Quảng cũng không muốn theo. Nếu nàng ta mở miệng xin theo thì chỉ tổ kiếm phiền cho phu nhân mà thôi. Thay vì thế, đêm nay nàng ta thù thi với Lô Quảng, biết đâu thuyết phục được.

Do đó, nàng ta cúi đầu nhìn chiếc vòng tay ngọc bích trâm vàng trên tay, nhỏ giọng thưa: "Vây nô tỳ xin cáo lui."

Hồ Ngọc Nhu phát tay, "đi đi!"

Sáng mai là đi rồi, hôm nay là ngày cuối cùng. Tú Vân vừa đi, quả nhiên Hồ Ngọc Tiên liền đến. cô đoán chắc cô bé sẽ đến.cô bé là con gái đích thực của nhà họ Hồ, lần này đi có lẽ nửa đời sau chẳng quay trở lại nên chắc chắn trước khi đi, con bé muốn về nhìn Hồ gia lần cuối.

Thế nên khi thấy cô bé đứng trước mặt nhăn nhó uốn éo khó mở miệng, cô bèn đồng ý trước. "đi đi, muội nhớ về trước giờ cơm tối."

Hồ Ngọc Nhu nhìn thấy trên tay Hồ Ngọc Tiên là túi vải nhỏ. Đoán rằng ngoài trừ số thù thừa mà cô bé đã làm, còn có một số bạc định phụ cấp thêm. Hồ Linh đã đưa sang đây của hai môn của chị em cô, cô cũng đã đem phần của tiểu nguyên chủ quyền góp, thứ không quyền được liền đổi thành bạc quyền cho hết.

Thái độ của cô khi ấy cực kì kiên quyết, không chịu giữ lại chút nào cho mình, đếnđi khiến cho Chu Thừa Vũ sinh nghi. Cuối cùng, cô phải chơi xấu mới qua ải được. Tính ra, đồ của Giang thị có nhiều thứ khó bán, làm hại Chu Thừa Vũ mất kha khá máu.

Còn phần của Hồ Ngọc Tiên, cô giao hết cho con bé.

Bây giờ nếu con bé có đưa về phụ cấp cho Văn di nương, cô cũng không tiện lắm miệng.

Hồ Ngọc Tiên hơi xấu hổ, nhanh chóng bước đi.

thật ra cô nàng cũng tự biết hành vi của mình hơi bị đáng ghét, rõ ràng lòng hiểu ý đồ của cha và di nương cho mình ở đấy, rõ là đã tự nhủ không bao giờ liên lạc với họ nữa. Nhưng đến lúc phải chuyển đi, cô vẫn có chút không nỡ, bỏ đi, mình chỉ muốn về nhìn một cái rồi thôi!Bên trong túi vải là một nửa số bạc và ngân phiếu của hồi môn của cô nàng, cô nàng cũng đã suy tính cho tương lai xong, không thể nào ăn nhờ nhà đại tỷ rồi mà còn để đại tỷ bỏ tiền gả cô nàng nữa, nên túi vải này là tất cả những gì cô bé có thể cho Văn di nương.

Nhưng không chờ cô nàng đến Hồ gia, Văn di nương và Hồ Nam đã trốn ở một bên cổng Chu gia chờ cô nàng rồi. cô nàng vừa ra cổng đã hết cả hồn, dẫn vào Chu gia thì không hay nên nhanh chóng dẫn hai người đến ngõ gần bên.

A Kim ở đầu ngõ trông chừng và bảo vệ, còn cô nàng dẫn hai người vào sâu trong ngõ, chân vừa đứng vững là cô nàng vội vàng hỏi: "Hai người làm gì thế Văn di nương?"

Trước kia, Văn di nương có hai nha hoàn nhị đẳng và hai nha hoàn tam đẳng, còn Hồ Nam thì có hai ma ma và bốn nha hoàn nhị đẳng.Có nhiều kẻ hầu hạ như vậy nhưng sao bây giờ có bộ dạng hốc hác thảm hại đến thế này?

Văn di nương thấy con gái lộ mặt sứt sắng, lập tức thở phào nhẹ nhõm, đúng là không uống công bà ta cố tình biến mình và A Nam thành bộ dạng này. Quả nhiên A Tiên còn quan tâm bọn họ.

Mắt lóe lên tia đắc thắng, nhưng chẳng mấy chốc bà ta đã rơi nước mắt. "A Tiên, di nương nghe nói cả nhà đại tỷ phụ của con sắp lên Kinh Thành à?"

Mấy hôm rồi Chu Thừa Vũ đi sớm về trễ, tin tức cũng được phát tán ra ngoài từ lâu.

Hồ Ngọc Tiên không phủ nhận, gật đầu.

Văn di nương lập tức nắm lấy tay cô nàng, khốc lóc kể lại tình cảnh gần đây của Hồ gia.

Hóa ra trước khi Chu Thừa Vũ đi Phủ Thành, y đã giao phó chuyện chỉnh Hồ gia lại cho Vũ huyện thừa, mà huyện thừa này hết sức tận tụy với chức trách, cứ liên tục chèn ép Hồ gia, đã ép gia nghiệp đồ sộ nhà người ta đóng cửa mấy chục cửa hàng, còn để lại được mấy cửa hàng - cái nào cái nấy đầy ắp nợ.Làm ăn phát lên hơn mười năm, nhưng sụp đổ chỉ trong phút chốc. Bây giờ Hồ gia chỉ còn mỗi cửa hàng lương thực, gia nhân thì giảm hơn phân nửa, nhưng hiển nhiên cung vẫn không đủ cầu, sao có thể nuôi nổi một phủ lớn như vậy.

Thế là với tư cách là một chủ mẫu, Tiết thị mua lại một ngôi nhà nhỏ, bà ta và Hồ Phi thì ở chính phòng, gian kế chính phòng thì của Hồ Linh. một sương phòng bên trái thì để cho Văn di nương và Hồ Nam ở, sương phòng bên phải thì để Lý ma ma và hai đại nha hoàn của Tiết thị ở, những nha hoàn khác đều bị đuổi đi, còn Đào di nương thì nhân dịp Hồ nhị tiểu thư Hồ Ngọc về, Tiết thị tổng sang bà ấy bên đấy luôn.

đã quen với những ngày ăn ngon mặc đẹp, sao Văn di nương có thể sống nổi với cảnh hiện tại được. May mà ngay lúc này bà nghe được tin Chu gia muốn chuyển đi, nghĩ đi nghĩ lại, e là Hồ Ngọc Tiên sẽ đi theo. Văn di nương thật sự hết cách rồi, bà chỉ có thể đến đây cầu cứu.

Bà vừa nói vừa rơi nước mắt, Hồ Ngọc Tiên đứng nghe mà nao cả lòng, nhưng lau nước mắt cho bà lần thứ hai, cô nàng chột nghi ngờ, "Còn cha đâu? Có cha ở nhà, nào có lượt Tiết thị làm chủ?"

Nhắc đến điểm này, Văn đi nương liền ra sức nghiêng răng.

"Đừng nhắc à tiện nhân đó, à ta..." Bà không lớn tiếng chửi đồng nhưng ánh mắt tràn ngập vẻ ác độc. "À ta lẳng lẽ đập gãy chân của cha con, rồi bỏ dúi ông ta mấy lần. Nay à ta nhốt ông ấy ở chính phòng, không cho chúng ta gặp mặt, thừa dịp này à ta bán hết mấy căn nhà và những đồ đáng giá, tổng Đào đi nương đi, hành hạ ta và A Nam."

Hồ Ngọc Tiên nhìn hai người một cách kỹ càng, mắt thấy mới là thật. Song, cả hai tuy hơi chật vật, nhưng không hề giống như bị đánh, không ốm o gầy mòn, rất rõ ràng, Tiết thị không làm gì thể xác bọn họ.

thật ra, nghĩ kỹ thì, Tiết thị đánh gãy chân Hồ Linh đã là kinh thế hãi tục lắm rồi, nay làm gì còn tâm trạng làm chuyện khác. Đại đệ đệ Hồ Phi thì đã hiểu chuyện, sợ là Tiết thị không lo xuê chuyện chính bà ta nữa.

Mặc dù cô nàng biết mình không nên, nhưng thấy bộ dạng nghiêng răng kèn kẹt của Văn đi nương, cô nàng sáng khoái gì đâu. Lúc đầu, Văn đi nương vì muốn tranh sủng, bắt kẻ con gái của mình, đẩy cô nàng cho Tiết thị đánh đập.

Có tranh cũng chỉ ra công dã tràng.

không thể không cảm thán, giờ phút này cô nàng hơi bá phúc Tiết thị.

cô nàng nói: "Nếu Đào đi nương được đưa đi, vậy đi nương và A Nam muốn đi, Tiết thị cũng không cản đúng không?"

Văn đi nương đáp ngay: "Tất nhiên, à ta còn ước gì bọn ta đi đấy chứ! Bớt được hai miệng ăn, tiết kiệm!"

"Nếu vậy, hai người đi đi." Hồ Ngọc Tiên suy nghĩ một lúc và nói, "Trước khi đi thì đòi Tiết thị chút bạc, bên đây ta cho đi nương một số, lát về ta sẽ nói lại với đại tỷ, để tỷ ấy nói với đại tỷ phụ cho người trông coi hai người. Di nương và A Nam ra ngoài sống, sẽ không ai dám bắt nạt cả."

Đợi đến khi A Nam lớn lên, thì cuộc sống của Văn đi nương sẽ tốt lên.

Văn đi nương hoảng sợ, nhất thời quên mất đáp lời.

Còn Hồ Nam thì hét lên: "không cần! Tại sao chứ? Đều là con trai Hồ gia, Hồ Phi có gì thì ta phải có đó, muốn cho chút tiền đuổi đi à, nào có chuyện tốt như vậy!"

Đây là những câu Văn đi nương hay lái nhai trong phòng, Hồ Nam nghe nhiều nên học. hần nói xong cũng nhớ có chiều sau, bèn hống hách hất cằm sai sử Hồ Ngọc Tiên: "Tứ tỷ, tỷ đi tìm đại tỷ phụ bảo hần ta mang bộ khoải đèn nhà chúng ta, kêu Tiết thị nhà tiền ra!"

Hồ Ngọc Tiên tức thình lịm, "Đệ nói gì há!"

Giờ cô nàng còn ăn ở ở đậu nhà đại tỷ, vậy mà không biết ngại kêu nàng mở miệng nhờ đại tỷ phụ giúp. Có trời mới biết, mỗi lần gặp đại tỷ phụ cô nàng đều đi đường vòng, chỉ sợ đại tỷ phụ thấy ghét cô nàng, khó chịu lấy với đại tỷ.

Hồ Nam khịt mũi, muốn nói gì đó nhưng bị Văn đi nương bịt mồm hần lại.

Đến lượt bà lên sàn, nhưng nói ra cũng chẳng phải lời hay ho: "Ngọc Tiên này, trước khi gặp con đi nương có lên gặp cha con, ông ấy bảo con liệu mà làm. Con đang ở độ tuổi đẹp nhất của nữ nhân, con cứ lượn lờ trước mặt của đại tỷ phụ con nhiều vào, khiến hần thích con rồi giao mình cho hần, xong rồi thì con nhờ hần ta ra mặt, chắc chắn hần không thể chối từ." Mắt thấy Hồ Ngọc Tiên đỏ sặc, bà vội sửa miệng. "Nhưng đi nương đã khuyên cha con, ta nói làm thế không tốt, chẳng bằng con đến Kinh Thành gả cho người tốt hơn, sau đó quay về ra mặt cho cha con."

Lúc này Hồ Nam cũng thoát ra, vội vàng nói tiếp: "Đúng đúng, lúc đó Tứ tỷ tổng Tiết thị và Hồ Phi vào đại lao! Còn có đại tỷ và đại tỷ phụ nữa, tổng hết họ vào đại lao!"

Hồ Ngọc Tiên giận quá nói không nên lời.

Đại tỷ và Đại tỷ phụ cho cô nàng nơi ăn chốn ở, lo xếp tương lai cho cô nàng. Còn cô nàng thì sao? Lẽ nào sau khi có bến đỗ, liền lấy oán trả ơn?

Có còn là con người nữa không?

Còn không bằng súc sinh!

cô nàng ước lượng túi vải chứa bạc và đồ đạc, nhìn thẳng vào Văn đi nương rồi cười lạnh hai tiếng, xoay người đi. Vừa xoay người, nước mắt cô nàng tuôn rơi.

không nỡ.Nhưng có người thân như vậy, có gì tốt mà không nỡ chứ?

"Ngọc Tiên, con..." Di nương còn chưa biết ý con mà.

Hồ Ngọc Tiên lạnh lùng nói: "Ta thấy A Nam nói đúng, đi nương về nói với cha một tiếng đi, đừng để ông chờ lâu."

Văn đi nương vui mừng khôn xiết, nhưng bành nhìn thấy Hồ Ngọc Tiên càng đi càng nhanh, nghĩ lại thấy toàn là lời suông, còn những lợi ích thực tế chưa đạt được. Bà vội lôi Hồ Nam đuổi theo, hô lên: "Ngọc Tiên ơi, không phải con nói cho đi nương ít bạc à?"

Bà vốn tính rằng, nếu Hồ Ngọc Tiên không đồng ý, thì bà nhờ vả để hai người cùng lên Kinh luân. Còn giờ Hồ Ngọc Tiên chịu rồi, vậy thì cần chút bạc, dẫu sao bà về chịu đựng đau phải ngày một ngày hai là được, còn lão gia nữa, bỏ dúi ông ấy, bà không yên lòng.

Hồ Ngọc Tiên vội ôm chặt túi vải, cô nàng không cho!

Thà bị rơi mất chứ không cho!

"Hai người về chờ đi, ta quên mang theo rồi, mai ta cho người mang sang." Vừa dứt lời, cô nàng bước nhanh ra đầu ngõ, kéo lấy A Kinh đang sững sờ về. "đi, chúng ta hồi phủ thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Chàng đáp: Đây có lẽ là lần cuối, thịnh tình khó chối từ

A Kim nhìn Hồ Ngọc Tiên vừa đi vừa lặng lẽ rót nước mát mãi, nàng ta lo lắng không thôi, song chẳng dám hỏi han gì, chỉ biết lặng lẽ nắm lấy tay cô nàng, âm thầm an ủi.

Đến khi gần đến cổng Chu gia, cô nàng sợ bị người giữ cổng phát hiện, bèn vội gột tay áo lên lau nước mát, cúi đầu bước vào. cô nàng không phải người có ân không báo, đại tỳ đã chứa chấp mình, ắt không thiếu nói lời lẽ tốt đẹp trước mặt đại tỳ phu, cô nàng nhất định không được mang lại phiền não cho đại tỳ, không được ty ấy bị cười chê vì mình.

Nghĩ thế, vừa qua cổng, cô nàng mím chặt môi, nén dòng lệ vào mắt.

Nhưng vì Hồ Ngọc Tiên cúi đầu, bước chân vội vã, còn A Kim thì đặt hết sự chú ý vào cô nàng, thế nên bị người ta đụng, cả hai đều bất ngờ. Người đến có vòm ngực đầy rộng, còn Hồ Ngọc Tiên là tiểu cô nương mảnh mai, nên khi va chạm, Hồ Ngọc Tiên bị bật ra ngoài, ngã mạnh xuống nền đất.

Hồ Ngọc Tiên bị ngã, nước mắt khó lắm nên lại được dịp tuôn ra.

cô nàng tức giận ngược lên, ở Chu gia này, chẳng có mấy ai không có mắt đụng trúng cô nàng cả.

Ngược lên đúng lúc chạm phải ánh mắt tinh táo của Chu Thừa Duệ.

Chu Thừa Duệ ngẩng ngốc đã nhiều ngày, va phải Hồ Ngọc Tiên xong cũng mất lúc lâu mới chậm chạp lấy lại tinh thần. Chỉ là nam nữ khác biệt, đây lại là muội muội của đại tẩu, Chu Thừa Duệ cũng chẳng biết làm sao nên áy náy gặt đầu với cô nàng một cái, rồi dận dò A Kim, bản thân đi mất.

Hồ Ngọc Tiên bị ngã không nhẹ, ngoại trừ đau móng, còn bị đau tay nữa, khi ngã cô nàng chống tay xuống đất. Lúc này, lòng bàn tay nóng rất, không nhìn cô nàng cũng biết chắc chắn bị xước da.

Chu Thừa Duệ đụng xong còn không nói xin lỗi đã đi, thật là không lễ phép.

Hồ Ngọc Tiên cố nén xúc động mở miệng mắng người. Nắm lấy tay A Kim mà dậy, cô nàng không dám hành động bất nhã ở chốn công cộng, nên chỉ gượng đau bước từng bước về.

A Kim nhìn thế, không khỏi an ủi: "Từ tiểu thư, đừng giận, Nhị lão gia mấy hôm nay đều thế, không phải cố tình nhắm vào người đâu ạ." Nàng ta hầu hạ Hồ Ngọc Tiên suốt thời gian này, nên cũng có một chút chân thành. Lúc này, nàng ta nói chuyện có hơi quá phận, "Hon nữa, Nhị lão gia là lão gia chính thống ở Chu gia, nếu hai người cãi nhau, người bị thiệt sẽ là người, có lẽ còn liên lụy đến Đại phu nhân nữa."

Hồ Ngọc Tiên đương nhiên hiểu được đạo lý này. cô nàng gặt đầu, nói "Ta đã biết."

cô nàng vốn muốn tìm Hồ Ngọc Nhu kể lại chuyện Hồ gia, nhưng giờ thì thôi rồi. Song, Hồ Ngọc Nhu bên này đã biết chuyện diễn ra trước cổng, Hồ Ngọc Tiên sau khi gặp Văn đi nương và Hồ Nam, khóc lóc trở về, không hỏi cũng biết cuộc gặp gỡ chẳng có gì vui vẻ.

Hồ Ngọc Tiên không đến kẻ, cô sẽ không hỏi.

Công việc kinh doanh của Hồ gia, cô nghe từ miệng Chu Thừa Vũ. Bây giờ cô chuyển đi, không có gì hối tiếc cả.

.

Rót cuộc chiều muộn hôm nay Chu Thừa Vũ không ở bên ngoài xã giao, mà về nhà rất sớm, muốn đưa Hồ Ngọc Nhu đi chơi. Hồ Ngọc Nhu đề lại A Hương truyền lời lại cho Hồ Ngọc Tiên, chỉ dắt mỗi A Quỳnh theo.

không phải ngày lễ tết, thời tiết ngày càng lạnh, nên có ít quán bày ra phố bán.

Lúc hai người bắt đầu dạo, trời vẫn chưa tối đen, khi cả hai đến con đường phồn hoa nhất trong huyện, màn đêm hoàn toàn buông xuống. Hai người đi rất chậm, Chu Thừa Vũ gần như lưu luyến nhìn từng cảnh cây ngon cỏ, chín năm, có lạnh lùng đến đâu chàng cũng không bỏ được.

Hàng đồ chơi trên đường không nhiều, nhưng chợ đêm bán đồ ăn lại không ít, thấy hai người từ từ bước đến, có một vài chủ quán ăn hàng nhanh chân bước lên mời mọc.

"Ai nha Chu đại nhân, ngài có muốn ăn bát đậu phụ thôi?"

"Mì vẫn thần lớn da mòng thịt dày đây, Chu đại nhân Chu phu nhân có muốn một bát không ạ?"

"Chu đại nhân, đến nếm thử canh phở thịt dê nhà ta này, nóng hôi hôi luôn!"

Cả đường đi, chủ quán hàng nào cũng nhiệt tình, người nào người nấy cười chân thành mời mọc, hai người còn chưa ăn cơm chiều, bèn ăn từ đầu đường đến cuối đường. Có lẽ không tiện từ chối, miễn là ai chào hàng thì hai người ngồi xuống ăn, mỗi chỗ chỉ một ít, nhưng giờ bụng Hồ Ngọc Nhu vẫn căng không chịu nổi.

Chu Thừa Vũ cũng thật là, cô không biết chàng ta chuẩn bị tiền đồng từ lúc nào, phình cả túi to, đến khi cả hai ăn cả con phố, còn dư được hai đồng.

Tất nhiên, đây không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, cô thấy chắc là chàng ăn no hơn cả cô, nhìn điệu bộ càng đi càng chậm đó của chàng ta là hiểu. Ban này đường phố đầy người, cô không dám cười, còn giờ không có ai, cô bèn cười phá lên.

"Chàng mấy tuổi rồi, ăn không nổi thì đừng ăn. À, cảm giác thế nào?" cô không kim được buông lời trêu chọc.

Chu Thừa Vũ gột tay xoa bụng, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ và mất tự nhiên, may thay là trong đêm, vẻ mặt chàng không hiện rõ. Nhưng tiếng cười vang vọng của Hồ Ngọc Nhu lại khiến người ta khó mà làm ngơ.

Chàng đáp: "Đây có lẽ là lần cuối, thịnh tình khó chối từ".

Là chàng lưu luyến thì có. Nhưng cô không vạch trần chàng, càng không muốn vạch trần, thật ra cô có thể hiểu cảm giác của chàng ta. Chuyện này cũng như tốt nghiệp đại học ở hiện đại, cô phải rời xa chốn đô thị phồn hoa từng ở mấy năm. Tuy nói cảm giác như vậy, nhưng cảm tình khác xa.

cô có hơi không muốn đi, vì từng sống ở đó bốn năm.

Nhưng sự ra đi của Chu Thừa Vũ, giống như chàng bỏ lại đứa con mình chăm nom 9 năm? Có lẽ phép ẩn dụ này không phù hợp lắm, nhưng hơn chín năm qua, chàng đã làm cho mảnh đất này, dân chúng sống trên mảnh đất này rất nhiều chuyện.

Chàng làm quan phụ mẫu, quan phụ mẫu... nên có những cảm tình đó.

Đường không một bóng người, Hồ Ngọc Nhu ôm lấy cánh tay chàng, thủ thỉ: "Vũ huyện thừa từng là phụ tá đắc lực của chàng, năng lực hẳn ra sao thì chàng biết rõ. Những ngày tốt đẹp của dân chúng huyện Trường Châu chắc chắn sẽ giữ nguyên..."

Chu Thừa Vũ: "Thứ là hi vọng không phải giữ nguyên, mà là ngày càng phát đạt."

Đêm đó, cả hai về phủ tắm rửa xong, lên giường nhưng không làm gì cả. Hồ Ngọc Nhu nằm trong ngực Chu Thừa Vũ, được chàng ta vỗ lưng khê khàng dỗ ngủ, còn chàng ta gần như nằm mở mắt, mãi đến hừng đông mới chợp mắt một chút.

.

Hôm sau, mỗi phòng Chu gia tự mình ăn sáng, sau đó chuẩn bị đồ đạc đi.

Những gia nhân không muốn theo đều dọn ra phủ từ tối hôm qua, người ở lại hôm nay đều đi theo. Nhà chồng Tú Vân thì khác, một là do Lô Bình trước đó là quan gia, một là nhà ông ta gần, nên sáng sớm dân người nhà đến đưa tiễn.

Lúc nhà ông ta đến chào tạm biệt, Hồ Ngọc Nhu hơi bất ngờ vì không thấy Tú Vân.

Lô Quảng cúi đầu tiến lên thưa. "Hôm qua, nương của Tú Vân gửi thư đến báo không được khỏe, đêm qua Tú Vân liền qua đó, chắc sáng nay về không kịp ạ."

Hồ Ngọc Nhu gật đầu, hóa ra là vậy.

Nữ quyến trong nhà lần lượt lên xe ngựa, ngoài những chiếc xe ngựa chở đồ đạc và gia nhân, thì Đại phòng một chiếc, Nhị phòng một chiếc và Chu lão phu nhân một chiếc. Nhưng Chu lão phu nhân lo cái bụng của Tô thị nên sang xe Nhị phòng ngồi, còn Hồ Ngọc Tiên sống chết cũng không chịu lên xe của Hồ Ngọc Nhu, đến cùng sang ngồi xe của Chu lão phu nhân với Thanh di nương và Tiểu Chiêu.

Sau khi ra phủ, Hồ Ngọc Nhu lặng lẽ vén rèm xe ngựa, nhìn ngoài đó ngoài những quan chức đến tiễn, còn có dân chúng tự phát đến. cô không khỏi thầm hãnh diện, đương lúc muốn nhìn thêm, ai dè Quảng ma ma thẳng tay ôm cô lui vào, còn A Quỳnh kéo rèm lại.

A Kim ngồi bên cạnh mỉm cười.

Hồ Ngọc Nhu sàu, tất nhiên cô biết vén rèm nhìn thế là không hợp lễ, nhưng cứ ngồi ngay ngắn thế này có chán không chứ, không kim được than thở: "Tiếc thật, ta không gặp được Tú Vân đã đi."

A Quỳnh ngồi chặn lại rèm cửa, nói với về tán đồng: "Đúng ạ, Tú Vân đúng là không có lương tâm. Phu nhân tốt với cô ta thế mà đến lúc người đi, chẳng biết đến đưa tiễn."

Câu này nói ra để người ta thêm đau lòng đấy à?

Quản ma ma lập tức quay sang nạt A Quỳnh. "Con nói gì đó hả? Nương Tú Vân bị bệnh, cô ta về không kịp."

A Quỳnh bĩu môi, đến cùng vẫn sợ Quản ma ma, bèn nuốt lời sắp ra miệng xuống lại.

Mãi đến ra khỏi thành, Chu Thừa Vũ và Chu Thừa Duệ ai lên xe ngựa người nấy.

Tô thị đợi Chu Thừa Duệ từ sớm, thấy hắn lên xe, nàng ta bèn xê dịch nhường chỗ.Nàng ta mặc kệ trong xe có Chu lão phu nhân, dù sao người mẹ chồng này đó giờ chẳng lo chuyện này, nên thẳng thừng hỏi: "Phu nhân, sổ sách năm nay chàng lấy hôm bữa giờ đâu rồi?"

Chu Thừa Duệ vốn lòng đang sôi sục, hắn nhìn thấy các hạ quan đối với Chu Thừa Vũ hết lòng tôn kính và tín phục, bá tánh trong huyện thì yêu quý không thôi. Điều này khiến hắn nhớ lại lúc còn ở biên cương, bất cứ khi nào tướng sĩ Đại Lương thắng trận trở về, dân chúng ở đây mặc dù nghèo khổ, nhưng vẫn sẵn lòng giết gà mua thịt đưa tới, ngay cả bánh mìc thầu cứng ngắt không nở ăn cũng nhét vào tay bọn họ, khi ấy, hắn ấm lòng và tự hào biết bao!

Lời Tô thị bất thành linh vọng đến.

Chu Thừa Duệ bình tĩnh lại ngay lập tức, nghiêng đầu nhìn Tô thị ở bên cạnh, thấy sự thiết tha trong mắt nàng ta. Hắn tự hỏi vì sao mình lại nghĩ nhiều vậy. Nếu là trước đây, hắn có lẽ cho là Tô thị hiền huệ, nhưng từ khi biết nàng ta lên lút câu Tạ Kiều, nghe thấy sự nghi ngờ từ chỗ đại ca, hắn càng nhìn nàng ta càng thấy như hai người khác nhau.

hắn quay đầu lại, đáp bằng giọng hờ hững: "Nàng đừng quan tâm mấy thứ này nữa. Bây giờ nàng có thai, chăm sóc tốt bản thân là quan trọng nhất."

Tô thị biết Chu Thừa Duệ còn giận nàng ta, nhưng hắn có giận cũng còn nhớ dặn dò lời này, có nghĩa hắn vẫn còn quan tâm nàng ta. Tô thị nhìn xuống bụng, mặt ngọt ngào tràn lòng, nhưng mấy cửa hàng này thu nhập rất nhiều, không cho phép xảy ra chút sơ suất.

"Chẳng phải Ngô đại phu bảo thiếp rất khỏe sao, không thành vấn đề." Nàng ta cười cười. "Những thứ đó có thôn trang nữa, nếu sổ sách bị mất, sẽ bị bọn chúng quý động tay động chân." Tuy bảo bọn họ đều nghe lời nàng ta, nhưng ai biết được, trở về Kinh như Hoàng đế ở xa, chắc gì họ không nổi lòng tham.

Chu Thừa Duệ nói: "Bọn họ không dám, đại ca đều gõ cả rồi, ta cũng giao lại sổ sách cho đại ca. Hằng năm, huynh ấy sẽ phái Bùi Thanh trở về thu tiền."

Cái gì?

Mặt ngọt bỗng tan biến: "Sao chàng có thể giao thứ đó, thứ đó..."

không đợi nàng ta nói hết câu, Chu Thừa Duệ lạnh lùng ngắt lời: "Sao không thể, nàng có thể lên triệu ta về Kinh, thì sao ta không thể gặt nàng, huống chi những thứ đó đều là của đại ca, vật về chủ thì đã làm sao?"

Tô thị gần như sục sạo. "Thiếp vì tốt cho chàng, những cửa hàng..."

"Ta cũng vì tốt cho nàng." Chu Thừa Duệ ngắt lời nàng ta một lần nữa. "Nàng có thai, không nên lo liệu quá nhiều, nhớ như một đến suy sụp người, tổn thương đến con nhỏ thì sao?"

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Tô thị gặp qua bộ dạng không nói lý lẽ như vậy của Chu Thừa Duệ, nhất thời giận run người, nhưng vẫn để bụng đến đứa bé. Đứa bé này đại diện cho địa vị tương lai của nàng ta trong nhà này, bất kể ra sao nó cũng không được phép có vấn đề.

Hít một hơi thật sâu, nàng ta cố gắng đè nén cơn giận, đáp: "Thiếp biết những gì mình làm trước đây khiến phu quân tức giận, chàng giận thế nào thiếp cũng tùy chàng. Nhưng, phu quân à, chúng ta còn con trẻ phải nuôi nữa, phải cân nhắc tương lai chứ."

không đợi Chu Thừa Vũ nghĩ kỹ ý Tô thị, Chu lão phu nhân vốn lo lắng muốn ngăn họ cãi nhau, đột nhiên bà bình tĩnh lại. Bà nhìn chăm chăm vào mắt Tô thị, hỏi: "A Tĩnh, ý con là gì? Con nghĩ đại ca sẽ không chăm lo cho các con?"

Những chuyện khác thì Chu lão phu nhân có thể mơ màng, nhưng vì Chu tam lão gia là thứ xuất, nên mặc dù sống ở hầu phủ, Tam phòng vẫn rất nghèo. Bà đã từng sống trong cảnh nghèo khó như vậy, nên khi con trưởng giao cửa hàng cho đầu út trông coi, bà biết rõ đầu út sẽ hưởng được gì trong đấy.

Nghe thấy Tô thị thốt ra lời này, thoáng cái bà khó chịu vô cùng.

Tô thị ngăn người, vội giải thích: "Nếu là trước kia, đại ca tất nhiên không bỏ mặc bọn con. Nhưng bây giờ, đại ca đã có đại tẩu, con với đại tẩu lại... con con làm rách lòng đại tẩu, con không dám nói."

Còn làm gì rách lòng? Đương nhiên là chuyện thúc-tình-hương.

Chu lão phu nhân nghĩ ngay đến chuyện đó, mà bà chính là thủ phạm, nhất thời đuối lý.

Chu Thừa Duệ thì khác, lửa giận trong hân tạng vùng vục. Thứ nhất là do Tô thị bị Chu lão phu nhân hoạch toẹt tâm tư, nàng ta lại thừa nhận. Thứ hai, Tô thị nói như thế có khác nào hân là kẻ vô dụng, hân không nuôi nổi vợ con mình mà phải dựa vào đại ca? Mặc dù hân không kiếm tiền nhiều bằng đại ca, nhưng bất kể nam nhân nào bị thế từ khinh thường, chán chường trong lòng không thoải mái nổi.

"Đại ca chăm lo là nghĩa tình, không chăm lo thường tình. Máy cửa hàng thôn trang đó vốn là sản nghiệp của huynh ấy, chỉ đặt mua dưới danh nghĩa của nương. Có liên quan gì đến chúng ta?" hân lạnh lùng nhìn Tô thị, nói: "Ta kiếm tiền tuy không nhiều bằng đại ca, nhưng nuôi vợ con thì dư sức, nàng chớ thương nhớ thứ gì của huynh ấy! Nếu không, vẫn câu cũ, nếu nàng thương mất ta, nàng có thể đi bất cứ lúc nào, ta sẽ không bao giờ cản nàng!"

Cái gì mà cửa hàng thôn trang vốn là sản nghiệp đại ca, đã đặt mua dưới danh nghĩa mẹ chồng, cả hai phòng chưa ở riêng, cho dù đại ca mua thì sao, cũng tính là của chung thôi. Đây không phải là cách nghĩ riêng nàng ta, tất cả gia đình ở Kinh Thành đều tuân theo quy tắc này. Nàng ta không tin Chu Thừa Duệ không biết!

Tô thị tức đến mức mặt đỏ bừng, người run run. Nhưng vì Chu Thừa Duệ hung dữ ra mặt, nàng ta không dám mở miệng nữa, trong chốc lát bụng truyền đến cơn nhói nhói. Mồ hôi rơi như mưa, nàng ta gột tay che bụng, gương mặt đỏ dần dần trắng bệch.

Chu lão phu nhân không nghĩ được gì nữa, một bên đánh Chu Thừa Duệ mấy cái, một bên nhẹ giọng khuyên lơn Tô thị, sau một lúc, trên mặt Tô thị dần có huyết sắc.

Lúc này, Chu Thừa Duệ mới thấy nhẹ nhõm, nhưng hân không xin lỗi.

hân không thấy mình làm gì sai.

"Nương ngồi với Tô thị lên đường trước, con quay lại huyện mời đại phu đến." Dứt lời, hân vén rèm nhảy xuống.

Tác giả có lời muốn nói:

Giải thích với mọi người về chương trước.

Ở chương 84, mọi người không hiểu hết cảm giác của câu này, Chu Thừa Duệ hỏi Chu Thừa Vũ với Hồ Ngọc Nhu ở chung thế nào ấy.

Chu Thừa Vũ nói: "Nàng có thể xem phu là trời, ta đương nhiên phải tôn trọng và tin tưởng nàng ấy."

Thực ra chỗ này, Chu Thừa Duệ buột miệng hỏi, Hồ Ngọc Nhu là giả sai, trước đó còn có vị hôn phu tâm đầu ý hợp.

Chu Thừa Vũ mới hơi mất hứng (kiểu bị người ta trách móc vợ mình cấm sùng mình, tuy không nghiêm trọng vậy, nhưng cảm giác mang lại là vậy), thế nên chàng ta cố tình tăng bốc Hồ Ngọc Nhu nào là xem chồng là trời, ý đồ khoe khoang trước mặt Chu Thừa Duệ, ám chỉ Hồ Ngọc Nhu yếu chàng ta biết bao, trong lòng chỉ có chàng ta.

Sau đó, chàng ta về hậu viện gặp Hồ Ngọc Nhu. Tôi đặc biệt viết câu [Chu Thừa Vũ bỗng nhớ mấy câu ‘mặt không đỏ tim không đập’ đối đáp với đệ đệ ban nãy, cố tình nói: "Sao, nhớ ta à?"]. Chỗ này thể hiện ra chàng ta chột dạ đấy.

Bởi vì trước đó chàng ta không kể chuyện bên ngoài với Hồ Ngọc Nhu, sau đó có lần Hồ Ngọc Nhu giằng với chàng ta đạo vợ chồng sống với nhau.

Thế nên, rõ ràng Hồ Ngọc Nhu đâu phải kiểu phụ nữ xem chồng là trời.

Ngoài ra còn có tình tiết thảo luận Tô thị trong chương này, cho dù bảo nàng ta là không thể tin tưởng được hay trong ngoài bất nhất. Đây đều có cơ sở tiền đề cả.

một người vợ có thể hủy hoại tương lai của chồng, mà Chu Thừa Duệ còn tin tưởng, thì đúng là phi logic mà.. song, điều này không có nghĩa là nam chính xem thường phái nữ, mà là viết dựa trên hướng đi đến kết cục tiêu thuyết.

Xin lỗi, hình như tôi nói không được mạch lạc. Nhưng tôi khó chịu cả ngày rồi.

Tôi thực sự, thực sự không ngại bị mọi người mắng chửi, dù sao tôi có phải là nhân dân tệ đâu mà khiến ai ai cũng thích. Nhưng tôi có thể thề rằng mỗi chương đều được tôi viết rất nghiêm túc, tôi đều chưa bao giờ viết truyện coi thường phái nữ, bất kể hiện đại hay cổ đại.

Thậm chí, tôi chưa ghét những người coi thường phụ nữ, dù là đàn ông hay phụ nữ.

Trong chương 85, tôi đã cho Hồ gia cái kết. Tôi biết mọi người không thích nhìn mấy vai phụ nhảy nhót, nhưng cũng không thể không cho kết cục được. Ngoài ra còn có Tô thị, tôi đã nói qua, nàng ta là vai phụ quan trọng nhất trong truyện này, chẳng qua không thích Chu Thừa Vũ thôi, thế nên dù mọi người có ghét cay ghét đắng nàng ta, tôi vẫn phải viết về nàng ta. Bởi vì không có cách nào để bỏ qua phần giữa và viết thẳng phần kết, nhưng tôi sẽ cố gắng chăm chú số chữ, để không viết nhiều về nàng ta.

thật sự viết đến chương này, đã đi đến giữa truyện rồi.

Những chương sau là viết về cuộc sống trong Kinh, sau đó Hồ Ngọc Nhu ‘thật’ sẽ xuất hiện sau kì thi xuân.

Xin lỗi mọi người, hôm nay đã nói nhiều lời tiêu cực.

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Trong đầu Hồ Ngọc Nhu đột nhiên nảy sinh một suy đoán không đáng tin. Lẽ nào là Tú Vân?

Chu Thừa Duệ quay trở lại huyện, ra giá cao mời một nữ y bằng lòng theo hành trình. Đến khi đuổi kịp đoàn xe, hắn ta trực tiếp bảo nữ y lên ngồi xe Nhị phòng, chờ xác nhận Tô thị không bị gì, bèn lên xe ngựa của Chu lão phu nhân, dù sao hắn không muốn đối mặt với Tô thị.

Trong xe ngựa của Chu lão phu nhân, ngoài nha hoàn thiếp thân của bà, còn có Thanh di nương, Tiểu Chiêu và cô nàng không muốn cản trở quá trình bồi dưỡng cảm tình của hai phu thê đại tỷ- Hồ Ngọc Tiên. Chu Thừa Duệ không biết cô nàng sẽ ở đây, nên tự nhiên ý mình có công phu, vọt một cái lên xe, tung mình xe lên.

Bên trong xe, Hồ Ngọc Tiên đang ôm Tiểu Chiêu vui đùa, bé con miệng ngọt cực kỳ, luôn miệng gọi dì ơi đi ơi khiến Hồ Ngọc Tiên thích hết sức, thế là cả hai chơi trò tung lên chụp lại, mà nói thật, chỉ tung lên được một nhí, vì Hồ Ngọc Tiên không có sức mấy. Thanh di nương ở bên cạnh cũng không can, mỉm cười nhìn hai người chơi.

Đột nhiên, trước mắt Hồ Ngọc Tiên xuất hiện một người đàn ông mở rèm xe ngựa bước vào, cô nàng hết cả hồng, tay chân luống cuống, Tiểu Chiêu cứ thế bị ném ra ngoài.

Chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Chu Thừa Duệ tức thì mở to hai mắt, nhanh chóng sà về phía trước, hai tay giơ lên trên, cố gắng đón lấy Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu lại hoàn toàn không cảm nhận chút nguy hiểm nào, vẫn cười khúc khích.

Nhưng Hồ Ngọc Tiên và Thanh di nương đều sợ đến mặt trắng bệch, lúc này cả hai đều phạm một sai lầm lớn là cùng đứng lên. Hồ Ngọc Tiên đón lấy ánh mắt muông giết người của Chu Thừa Duệ, suýt nữa bật khóc.

Chu Thừa Duệ thực sự rất giận.

Nếu đây không phải là muội muội của đại tẩu, mà là nha hoàn của Thanh di nương hay gia nhân của Chu gia, cho dù phạt roi không tiện thì cũng phải lập tức quỳ xuống cho hắn. Nhưng đây là muội muội của đại tẩu, vừa là họ hàng, vừa không có ý.

hắn ôm lấy Tiểu Chiêu, thở hổn hển, cuối cùng chỉ lạnh lùng nói: "cô lên xe ngựa đằng trước, nương ta đang ở đó".

Hồ Ngọc Tiên gần như chạy trốn, vội vã kéo A Kim xuống xe.

Chờ lên xe Nhị phòng, sắc mặt cô còn xấu hơn cả Tô thị.

Tô thị nghĩ lại lời của Chu lão phu nhân, đang thầm hết hoảng, thấy cô nàng đến, bèn lên tinh thần hỏi: “cô sao thế, Hồ tứ tiểu thư?”

Hồ Ngọc Tiên thầm nghĩ: Sao trắng gì? Mém bị phu quân nguoi đánh chết đấy!

Song ngoài mặt, cô nàng chỉ lắc đầu, đáp: "không có gì, xe lắc lư, hơi chóng mặt."

Chu lão phu nhân mỉm cười, nói: "À. Nhìn về mặt của con mà ta giật mình. Con ngồi xuống đây, dựa vào thành xe, nhắm mắt lại sẽ đỡ hơn."

Mất Tô thị vẫn lộ vẻ nghi ngờ, nhưng nàng ta không gắng hỏi, chỉ nói: "Từ lúc có thai đến giờ, ta luôn thích ăn chua. Ở đây có chút ô mai này, hay là Hồ tứ tiểu thư ăn thử, xem có đỡ chút nào không?"

Chuyện xưa kia Tô thị làm thì cũng đã làm, và lại kể từ khi có thai, nàng ta đối xử với Hồ Ngọc Nhu cũng hòa nhã hơn, do đó Hồ Ngọc Nhu chưa từng nói này nọ cho Hồ Ngọc Tiên nghe. Mà cô nàng tuy từng nghe bóng gió từ miệng Quán ma ma, nhưng suy cho cùng chưa tận mắt thấy Tô thị làm điều xấu xa nên khi thấy Tô thị có vẻ ngoài ảm áp và đoan trang, khó lòng liên tưởng người trước mặt là người ác ý.

Bây giờ, nhìn thấy Tô thị nhiệt tình như vậy, trái lại cô nàng thấy hơi choáng, nhưng không phải choáng thật, vội đáp: "không cần không cần, giờ thấy đỡ rồi, chắc ngồi thêm một lúc là ổn thôi."

Tô thị thấy vậy, càng thấy hoài nghi hơn. Song, ngoài mặt nàng ta càng ra vẻ nhiệt tình hơn: "Được rồi, nếu lát nữa muội còn thấy chóng mặt, thì nói ta một tiếng, đều là người một nhà cả, Hồ tứ tiểu thư chớ khách sáo."

Hồ Ngọc Tiên bỗng chốc thấy gần gũi hơn, thẹn thùng nói: "Vây Nhị phu nhân đừng gọi là Hồ tứ tiểu thư nữa, gọi là Ngọc Tiên thôi, đại tỷ vẫn gọi muội là thế đấy."

Chu lão phu nhân nhìn Tô thị mới đó đã thân thiết với Hồ Ngọc Tiên, thế là thờ phào nhẹ nhõm. Trong thâm tâm, bà đương nhiên chung lòng với con trai chứ không phải con dâu. Tuy ngày trước con dâu làm sai, nhưng như con dâu đã nói, con dâu không có ý xấu, hướng gì giờ lại có mang. Chu lão phu nhân thực sự không mong có chuyện ngoài ý muốn phát sinh.

Tam phòng mỏng manh, không thể không có huyết mạch!

.

Chuyện Nhị phòng ồn ào, Hồ Ngọc Nhu và Chu Thừa Vũ hoàn toàn không biết.

Sau một ngày vất vả, cuối cùng cũng đến chỗ dừng chân. Vì không ai nhắc đến, nên lúc gặp Hồ Ngọc Tiên, Hồ Ngọc Nhu chỉ hỏi xem cô nàng với Chu lão phu nhân tiếp xúc với nhau như thế nào, cô nàng trả lời rất tốt, thế là cô không chú ý nữa.

Vì Tô thị mang thai, hành trình khá thong thả, phải mất bốn ngày mới đến bến tàu đổi tuyến đường thủy. Do dự tính đến Kinh Thành trước năm mới, nên mọi người ăn đành trưa tại thị trấn gần bến tàu, nghỉ ngơi một lúc, và lên thuyền vào buổi chiều.

nói ra cũng trùng hợp. Bên kia, hành lý được mang lên thuyền, vừa được sắp xếp ngay ngắn. Lúc ngồi xe ngựa, Hồ Ngọc Nhu chán muốn chết, nay lên được thuyền, cô bèn muốn đọc sách hay thêu thùa giải sầu. Nghĩ nghĩ, cô bèn dẫn A Quỳnh sang bên kia tìm vài vốc.

Ngồi đầu, mở rương ra lại thấy có người!

một nữ nhân hôn mê bất tỉnh, mặt hơi dài và đôi vai hơi gầy, nhìn từ sau lưng chẳng biết sống hay chết. Hồ Ngọc Nhu giật mình, A Quỳnh thì sợ muốn chết, co giò bỏ chạy, chạy hai bước mới thấy sai sai, lại vội chạy về chắn trước mặt Hồ Ngọc Nhu.

"Phu phu phu phu nhân! Đây là ai đây?" cô nàng rõ ràng là sợ đến nói lắp.

Giọng của Hồ Ngọc Nhu cũng run run. "không, ta không biết". Nhưng cô vừa nói xong, thì phát hiện quần áo này quen quá, chớp mắt nhìn kĩ, ồm, cây trâm vàng trên đầu nữ nhân này cũng quen nốt! Trong đầu Hồ Ngọc Nhu đột nhiên nảy sinh một suy đoán không đáng tin. Lẽ nào là Tú Vân?

cô mạnh dạn bước tới, xoay bờ vai nữ nhân đó lại, vừa nhìn gương mặt người nọ trắng bệch, môi nứt nẻ, hơi thở mỏng manh, không phải Tú Vân thì ai nữa!

"Ôi trời, sao có thể là Tú Vân!" A Quỳnh hét lên.

Hồ Ngọc Nhu vội cản dặn cô nàng: "Em mau lấy nước đến đây!"

Tú Vân lên trốn trong rương kể từ đêm trước khỏi hành khỏi huyện Trường Châu, có mang theo một ít lương, nhưng do căng thẳng quá độ mà quên mang nước. Hai ngày đầu tiên, nàng ta ăn lương khô lút dạ nên không đói lắm, nhưng không có nước để uống, lúc đó may mà có bò tót hai quả trái cây mới đỡ khát. Song, đi tuyến đường bộ trước, rương hành lý đều đặt trong phòng, nàng ta sợ ra sẽ bị phát hiện, sẽ bị đuổi về nên có khát đến đâu vẫn cố chịu đựng, chịu riết không còn sức lên ra ngoài.

Sáng sớm nay, nàng ta cảm giác mình kiệt sức, đến mức không biết đi đi tự bao giờ. Trong lúc hôn mê, nàng ta nằm mộng, thấy mình trong mơ không chết, không phải đến Kinh Thành bị phu nhân phát hiện ra xác mình trôi rữa mà mắc ới. Mà là, nàng ta được phu nhân cứu sống, biết được mình trốn nhà chồng đến đây, không những người không đuổi ngay mà còn chấp nhận nàng ta lại hầu hạ.

Tú Vân nằm mơ rất hạnh phúc, kìm không được cười rộ lên.

Mà A Quỳnh- người đang trông coi Tú Vân nằm trên giường mà còn cười ngu ngốc, lại như nhìn thấy ma, than phiền với Hồ Ngọc Nhu. "Phu nhân, người xem, có khi nào Tú Vân bị ngốc rồi không?"

Hồ Ngọc Nhu cũng không hiểu, cô vốn nghĩ cô ta về nhà mẹ đẻ, có ngờ đâu cô ta lại trốn trong rương đến đây, đã vậy khiến bản thân mình khốn khổ. Nếu hôm nay cô không sinh hứng thêu thùa, sợ là cô ta đã chết khát trong rương ấy chứ.

Nghĩ thế, cô thấy bực cả mình.

cô Tú Vân này, đã làm liều thì phải chuẩn bị đầy đủ rồi hẵng làm!

cô trở về khoang của mình, Chu Thừa Vũ cũng biết chuyện, thấy cô về, chàng lên tiếng hỏi: "Người thế nào?"

Hồ Ngọc Nhu thở dài, đáp: "Người thì chưa tỉnh, nhưng y nữ đã chẩn qua rồi, nói do thiếu nước. May mà phát hiện kịp thời, điều dưỡng vài ngày là không sao."

Chu Thừa Vũ gạt đầu, chân mày chàng vẫn còn nhíu, trầm ngâm một lát, chàng bảo: "Nhưng chúng ta không thể trì hoãn thời gian lên Kinh, thế này đi, chúng ta đưa nàng ta đến huyện lân cận, ta tìm người về báo cho Lô Quảng, rồi mời người chăm sóc cho cô ta."

Hồ Ngọc Nhu còn chưa nghĩ đến bước này. Chu Thừa Vũ lúc này hỏi, cô nghe mà sững sờ.

"không được." Sau khi suy nghĩ cẩn thận, cô bác bỏ ý kiến của chàng. "cô ta trốn trong rương, tức nghĩa là muốn theo chúng ta, không muốn ở lại huyện Trường Châu. cô ta hiện còn yếu, sao có thể bỏ lại một mình ở đây."

Chu Thừa Vũ không ngờ cô lại phản đối kiên quyết như vậy, chàng cẩn thận nhìn biểu cảm của cô, dường như còn ần ần về giận dữ.

Chàng ngừng lại lời mình nói, không tìm ra chỗ sai.

"Nhưng chúng ta không có thời gian, nếu giờ tạm dừng, ta sợ không đến được Kinh Thành trước năm mới." Chàng nói đến đây bỗng dừng lại. "Lẽ nào nàng muốn dẫn cô ta đi theo?"

Hồ Ngọc Nhu nghĩ đến nghĩ lui, cảm thấy 80% là cô ta và Lô Quảng sống chung không êm đẹp. Nếu không phải Lô Quảng thay lòng thì là nguyên nhân khác. Dù sao, cô ta đi chuyển này gần như không còn mạng để về, nói gì cũng không thể cứ thế đưa người về.

cô cũng hiểu ý của Chu Thừa Vũ, chàng ta cho là Tú Vân đã xuất giá, nếu không có sự đồng ý hoặc làm trái ý với trượng phu của cô ta, chàng không thể dẫn người theo.

Đây là số mệnh của phái nữ cổ đại. Mặc dù Lương Nguyệt Mai đã thay đổi rất nhiều, nhưng vẫn có khá nhiều nơi khó mà thay đổi. cô không gặp thì thôi, chứ đã gặp thì không thể xem như không thấy, đặc biệt, người này là Tú Vân.

Thế nên, cô nói: "Chúng ta cứ mang người đi trước đi, khi nào cô ta tỉnh thì hỏi ý kiến cô ta rồi sai người về nói với Lô Quảng một tiếng. Nếu Lô Quảng muốn đón người, thì tìm cơ hội để người lại."

Nếu Tú Vân tỉnh lại đổi ý, thì tạm thời tìm một nơi nào đó cập thuyền cho cô ta về.

Vì có một Đại đường tâu đặc biệt- Lương Nguyệt Mai, nên Chu Thừa Vũ lập tức hiểu ra lý do Hồ Ngọc Nhu bực bội. E là nàng sợ mình không hỏi ý Tú Vân, mà đưa ra quyết định đưa Tú Vân về bên Lô Quảng.

Hiểu ra, Chu Thừa Vũ bèn không phản đối.

"Cứ theo ý nàng đi!", Chàng đáp.

Lúc này, A Quỳnh bên ngoài gọi với vào: "Phu nhân, Tú Vân tỉnh rồi! cô ta bảo phu nhân mà đuổi cô ta đi, cô ta sẽ nhảy sông tự vẫn!"

Hồ Ngọc Nhu vội chạy ra ngoài.

Tú Vân đúng là đã tỉnh, nhưng mắt cô ta đỏ hoe và dường như vẫn còn đang khóc. Thấy được Hồ Ngọc Nhu, câu đầu tiên cô ta mở miệng là cầu xin: “Xin phu nhân, cầu phu nhân đừng đuổi nô tỳ đi, nô tỳ không muốn về đó, nô tỳ muốn đến Kinh Thành với ngài!”

cô ta vốn đang yếu ớt, giờ lại mang về muốn khóc mà không dám khóc. Cho dù kẻ có tâm địa sắt đá cỡ nào, vừa nhìn cũng mềm lòng tấp lự. Hồ Ngọc Nhu biết mình đã đoán trúng, cô ta sông với Lô Quảng có vẻ không hạnh phúc, thế là gật đầu: "Người yên tâm, ta đã nói với lão gia, không đưa người về."

Hai mắt Tú Vân sáng lên, cô ta liền mỉm cười, y như giấc mộng ban nãy!

Hồ Ngọc Nhu không dám hỏi vấn đề giữa cô ta và Lô Quảng, nhưng chuyện nên nói thì cô vẫn nói. "Chẳng qua lão gia có nói, người đến đây bằng cách này không đúng lắm, cần phải đưa tin về Lô gia."

Tú Vân vội nói: "Xin phu nhân yên tâm, nô tỳ đã viết thư để lại cho Lô Quảng, có dặn dò ba ngày sau đưa đến cho hần, chắc giờ hần đã biết." Sau một hồi, cô ta nói tiếp. "Nếu hần quan tâm nô tỳ, thì đang trên đường đuổi theo. Còn nếu không quan tâm, thôi bỏ đi. Nhà bọn họ hiện đã không còn là nô tịch, lão gia lại cho không ít bạc, không có nô tỳ, thiếu gì người chờ gả cho hần."

"Hần ta không tốt với người à?" Hồ Ngọc Nhu không kìm được hỏi.

Tú Vân lắc đầu: "thật tốt. Nhưng lúc đó sờ dĩ ta ở bên hần, để có thể quay về hầu hạ phu nhân. Bây giờ nếu hần đuổi theo ta, tasẽ ở bên hần như trước, nhưng nếu hần không cho ta tiếp tục hầu hạ ngài nữa, thì chớ hồng quân thúc được ta."

Hự, đúng là phong cách nữ chủ hiện đại!

Hồ Ngọc Nhu không khen ngợi ý kiến của cô ta, nhưng cô ta không bằng lòng trở về, cũng đã để lại thư, thôi thì cô không ép buộc cô ta. Sau khi xác nhận cô ta không nói dối, cô chỉ cần dặncần phải nghỉ ngơi, chờ cơ thể khỏe lên hằng để cập đến chuyện hầu hạ.

Tú Vân tất nhiên vâng dạ.

đi đường thủy chừng 10 ngày, sau đó đổi sang đường bộ, theo đà này, ngày tết càng đến gần, Chu Thừa Vũ đành phải ra lệnh tăng tốc.

Đoàn người khẩn cấp lên đường, cuối cùng cũng đặt chân đến Kinh Thành vào tối ngày 28.Mà họ vừa đến cửa thành, Chu Thừa Hồng và Lương Nguyệt Mai đã dẫn người thủ sẵn chào đón.

Tác giả có lời muốn nói: Đây mạnh truyện mới của bạn bè: "Chồng tôi là siêu sao?" ~

Văn án:

Hôn nhân thì giao dịch, con trai bị giấu diếm, kết cục: tiểu tam thượng vị, đuổi ra khỏi nhà.

Giản Du bị xuyên vào quyền ngôn tình đầy máu chó, hơn nữa còn vào vai nữ phụ đầy xui xẻo trên.

May là, cô xuyên vào sớm, còn chưa sinh con, từ từ ly hôn là được, chắc, anh chồng siêu sao của cô thì sao? Còn sao nữa, tổng anh ta về có đôi có cặp với nữ chính...

Thắm Kiều: Sau khi ly hôn, tôi luôn nhớ mãi không quên vợ cũ, đây là bệnh gì chứ? Cần online gấp....

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Này* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Cô cảm thấy Pepsi hay Coca-Cola uống ngon hơn?

Tòa nhà Tam phòng ở Kinh Thành chỉ có nhị tiến, cổ nhồi nhét hết nhà thì cũng đủ, nhưng chắc chắn phải sống trong cảnh chen lấn, thế nào cũng sẽ không thoải mái.

Thời trẻ, Lương Nguyệt Mai và Lão tổ mẫu phủ Uy Viễn Hầu có mấy lần cãi vã không vui, âm ỉ đến nước ly hôn với nam chính Chu Thừa Vũ. Tuy sau này, nam nữ chính cuối cùng cũng về với nhau, nhưng gần ấy năm trôi qua, cả hai đều sống trong phủ công chúa.Lần này, Lương Nguyệt Mai có lòng mời Tam phòng vào phủ công chúa, chưa kể phủ rộng rãi, cái chính là nhiều người hầu hạ, lúc này tết nhất tới nơi, dọn vào ở thì khỏi cần vội vã động tay động chân, chỉ ngồi đón giao thừa là được.

Còn bên phía Chu Thừa Hồng, vì năm xưa hần đứng ra bảo vệ mẹ và đưa em nghiệp chủng (kết quả của mối tình vụng trộm của mẹ hần và cha Chu Thừa Vũ) nên hoàn toàn trở mặt với cha ruột. Kể từ ấy,hần và thê tử cũng đã dọn khỏi hầu phủ. Theo chân Lương Nguyệt Mai làm ăn, cộng thêm của hồi môn của thê tử nên giờ Chu Thừa Hồng cũng sống trong đại viện tứ tiến, bèn nhiệt tình mời Tam phòng đến ở tạm

Có điều hai huynh đệ Chu Thừa Vũ và Chu Thừa Duệ kiên quyết khước từ, kiên trì về tổ nhỏ của mình. Còn may, Lương Nguyệt Mai đã sai người đến dọn dẹp từ trước, giờ cứ trực tiếp dọn vào ở.

Sau khi theo mọi người đến Tam phòng, thấyruong hòm nhanh chóng lấp đầy khoáng sản nhỏ, Lương Nguyệt Mai nhìn sang Tô thị, quả nhiên thấy vẻ mặt nàng ta hết sức khó coi, “không thì Tử đệ muội sang phủ ta ở nhé?” Rồi giải thích cho Chu Thừa Duệ và Chu lão phu nhân, "Tử đệ muội đã lớn tháng, tam phòng bên đây còn phải dọn dẹp, người hỏi há ngang dọc, nói không chừng vô ý đụng trúng đệ muội, và lại ồn ào thế này sẽ khiến muội ấy không thoải mái."

Tô thị đương nhiên vui lòng đi, Chu lão phu nhân cũng thấy sắp xếp như vậy ổn thỏa, nhưng hai người chưa kịp mở miệng đã bị Chu Thừa Duệ từ chối, "không cần đâu đại tẩu, nàng ấy ở hậu viện, âm ỉ không tới chỗ nàng." nói xong, hần ra hiệu cho Không ma mà đỡ Tô thị ra hậu viện.

Suốt chặng đường từ huyện Trường Châu đến Kinh Thành, Chu Thừa Duệ không về xe ngựa nhị phòng, tuy có Chu lão phu nhân và Hồ Ngọc Tiên chung xe, nhưng vẫn khiến Tô thị

khó chịu. Lúc này, nàng ta thấy Chu Thừa Duệ thể hiện thái độ, không dám nói gì, nhưng bày ra vẻ áy náy mà gạt đầu với Lương Nguyệt Mai, rồi đi theo Không ma ma.

Lương Nguyệt Mai cau mày,có hơi không tán thành nhìn Chu Thừa Duệ.

Song, cô không biết trước đó đã phát sinh chuyện gì, nhìn ra thái độ Chu Thừa Duệ nên không nói gì nhiều. Thay vào đó, cô quay sang dặn dò hạ nhân làm việc, xong việc tìm Hồ Ngọc Nhu trò chuyện, mới hỏi chuyện.

Chuyện Chu Thừa Duệ và Tô thị lại cãi vã, Hồ Ngọc Nhu có biết, nhưng nguyên nhân cụ thể thì cô không rõ. Nghe Lương Nguyệt Mai hỏi, cô bèn kể ra chuyện Tô thị ngầm làm

Lương Nguyệt Mai khẽ giật mình. "Hóa ra là ý của một mình Tô thị thôi sao?"

Hồ Ngọc Nhu gạt đầu, "Vì việc này mà ở nhà âm ỉ một trận to. Cứ ngỡ nhị đệ đảm can chịu, từ từ hòa hợp lại với Tô thị chứ, ngờ đâu hai người lại cãi vã trên đường."

Lương Nguyệt Mai nhìn thẳng vào Hồ Ngọc Nhu, đột nhiên nói: "Muội đường có can thiệp vào, dù sao cũng là chuyện riêng của hai người họ, người ta có nhờ muội hòa giải dùm thì giúp, không thì xem như không biết đi." cô thấy Hồ Ngọc Nhu còn non, nhớ đến bản tính cô nàng hỏi ở huyện Trường Châu, sọc cô nàng làm chuyện bốc đồng.

Thanh quan khó quản chuyện nhà, chưa kể cô nàng là chị dâu, nếu can thiệp ra kết quả thì Tô thị miễn cưỡng biết cảm ơn, còn ra hậu quả thì bị hận còn nhệ ầy chứ.

Ước chừng số xuân xanh của Hồ Ngọc Nhu, Lương Nguyệt Mai thấy chuyện này khó thành.

Nghe Lương Nguyệt Mai nói, Hồ Ngọc Nhu có hơi chột dạ, tính ra cô không có ý hỏi. cô định đến Kinh Thành, hai người họ còn chưa làm lành, thì hắng gặp Tô thị xem thử.Nhưng giờ cô do dự thật.

Lương Nguyệt Mai cảm nhận được Hồ Ngọc Nhu dựa dẫm vào mình, tuổi tác của cô nàng tính ra cũng tương đương con gái cô, thấy cô nàng do dự ra mặt bèn hỏi: "Sao vậy? Có gì khó nói à?"

Tuy nói chuyện chị em dâu bắt hòa bị người ta biết không hay, điều này sẽ làm cho mọi người xem thường Tam phòng, nhưng không biết do hào quang nữ chính, hay cảm giác đáng tin sau khi tiếp xúc với Lương Nguyệt Mai, hoặc giả là cả hai đều xuyên không như nhau, nói chung thì, chúng đều cho cô động lực giải bày với Lương Nguyệt Mai mà không hề lo lắng kiêng kỵ điều gì.

Kiểu suy nghĩ này thực sự khá đáng sợ, nhưng khi cô nhìn vào mắt Lương Nguyệt Mai, đôi mắt sạch sẽ và trong trẻo, trong đó chỉ chứa sự quan tâm

Bất giác, cô cực kì muốn ‘nhận thân’.

Cực lực áp xuống nỗi xúc động, Hồ Ngọc Nhu mở miệng: "Ta nói thật với đại tẩu vậy, ta vẫn nghĩ, nếu hai phu thê bọn họ đến Kinh Thành mà vẫn chưa hòa thuận, ta sẽ đi gặp Tô thị hỏi thăm, nhưng tẩu nói thế này, ta dăm ra bối rối. Ta và Tô thị đã có xích mích từ trước, chẳng hiểu sao từ khi ta mới vào cửa, nàng ta đã không thích ta, đương nhiên ta nhận ra và cũng không thích nàng ta. Thậm chí ta từng nghĩ, nàng ta thích âm ỉ náo loạn sao kệ nàng ta, có liên quan gì đến ta đâu, ta sống tốt là được. Thế nhưng..... tam phòng chỉ có mỗi hai huynh đệ, bọn họ sống không vui vẻ, phu quân không thể nào không bận lòng... "

Đây là ý nghĩ thật lòng của cô, không phải lo cho Tô thị, cũng không phải lo cho Chu Thừa Duệ, mà lo là lo cho Chu Thừa Vũ, sợ chàng hao tâm tổn trí. Rốt cuộc, Tam phòng là của hai huynh đệ họ, bao nhiêu năm đồ dẫn chung sống, đệ không hạnh phúc, huynh sao có thể an nhàn.

Lương Nguyệt Mai không lạ gì lối suy nghĩ của Hồ Ngọc Nhu, nhưng lạ là Hồ Ngọc Nhu bộc bạch nỗi lòng với mình. Tất nhiên, cô biết rõ Hồ Ngọc Nhu đặc biệt thân thiết với mình, lúc ở huyện Trường Châu cô đã nhận ra, nhưng thân đến độ này còn hơn cả Tạ Kiều.

Tạ Kiều và cô là đường tỷ muội, tính tỷ ầy bộc trực thẳng thắn, có gì cũng nói với cô. Nhưng Hồ Ngọc Nhu, dầu gì cũng là tiểu cô nương 15 tuổi rồi, có cần dễ tin người vậy không?

Chẳng phải hỏi trước quán gia cũng lâu luyện lắm mà?

Thế thì tại sao?

Lương Nguyệt Mai nghĩ vài vòng trong đầu, vẫn không ra.

Trái lại cũng phải nói, được một cô bé thẳng thắn trao tin tưởng và ý lại như vậy, đã khơi gợi ý chí bảo vệ trong lòng cô.

cô đáp: "Để ta đến nói chuyện với Tô thị, với thân phận địa vị của ta, nàng ta chỉ có thể nghe hay không nghe, chứ không dám trách móc." Tô thị có tâm lý lòng mình, cô đương nhiên biết từ lâu.

Hồ Ngọc Nhu cảm động muốn chết, buột miệng: "Đúng là bạn thân mà!"

Lương Nguyệt Mai đổi sắc, “Muội nói gì?”

Mặt Hồ Ngọc Nhu cũng đổi sắc, vội vả sửa miệng: "không có gì, là... cảm ơn, cảm ơn đại tẩu đối xử tốt với ta như vậy!"

Lương Nguyệt Mai càng thấy nghi ngờ, sao câu này nghe quen thế nhỉ, lại không phù hợp với bối cảnh lúc này. cô đường đườnglà công chúa, chiếu theo thân phận là đường tẩu của nàng ta, sao có thể ngang hàng làm bạn bè.

cô chào tạm biệt Hồ Ngọc Nhu, đi tìm Tô thị, nhưng trước khi đi nhớ kĩ câu hớ miệng của nàng ta. Đến chỗ Tô thị, cô mở miệng khuyên nhủ vài câu, nhưng lòng cứ cồn cào, có loại xúc động không tên.

Hì vọng dâng trào.

cô ngồi không yên, đặc biệt muốn đến trước mặt Hồ Ngọc Nhu hỏi rõ, ngay lập tức!

Dù sao đi nữa, dựa theo mức độ ý lý của nàng ta đối với cô, ắt hẳn không làm ra hành động xấu xa gì. Còn nếu không phải, cô thuận miệng đổi đề tài, dù sao chuyện phát sinh trên người cô, nàng ta đâu thể đoán được.

Tô thị còn đang than, "Đại tẩu, tẩu xem, ta cũng muốn tốt cho phu quân, nhưng sao chàng không hiểu lòng ta chứ? Chàng nổi giận với ta ở huyện Trường Châu đã đành, nhưng đến Kinh Thành còn bày sắc mặt cho ta xem, ta còn đang thai, tẩu thấy..." "

"Từ đệ muội!" Lương Nguyệt Mai ngắt lời nàng ta, "Từ đệ đã tốt lắm rồi, muội xem ta này, chẳng phải ta cũng như muội, vẫn chờ phu quân ở chốn biên ải xa xôi hay sao? Ta đương

nhiên không muốn chàng đi, nhưng nam nhân cũng có lý tưởng và hoài bão của riêng mình. Nếu người đã không thể chịu đựng được, sao ban đầu quyết định không suy nghĩ cẩn thận."

"Người mở miệng câu nào cũng muốn tốt cho tử đệ... đó chỉ là những thứ người tự cho là tốt chứ không phải là thứ đệ ấy muốn." Giọng cô bỗng chốc trở nên hà khắc. "Người thử nghĩ xem, người mang thai khổ cực như vậy, nếu tử đệ bảo với người vì muốn cho người khỏe mạnh, việc sinh con cứ để cho nữ nhân khác lo, người chỉ cần đem con về nuôi là được. Điều này cũng là muốn tốt cho người, liệu người có thể chấp nhận được không?"

Tô thị bị lý luận này làm cho sững sốt, quên cả phản bác.

"Nếu người muốn hòa thuận với tử đệ như ban đầu thì nên thật lòng xin lỗi, thực sự hiểu lỗi sai của mình ở đâu, may ra còn được. Người phải hiểu, dẫu là phu thê với nhau, cũng không thể đơn phương ra quyết định thay nhau. Người không thể tự quyết định thay đệ ấy, đệ ấy cũng không thể tự quyết định thay người. Nếu đệ ấy có ngầm quyết định gì thay người, chắc chắn ta cũng khiển trách đệ ấy. Người nghĩ kỹ đi!" Lương Nguyệt Mai nhìn thật sâu vào mắt Tô thị rồi bỏ lại một câu như vậy, đi ra ngoài. Không ma ma thấy người đi rồi, bước nhanh vào với Tô thị.

Tô thị nhìn cánh cửa, ngăn người.

"Phu nhân..." Không ma ma lo lắng gọi nàng ta.

Nàng ta lúc này mới thôi bồn thần, nhìn Không ma ma mà roi nước mắt như mưa. Nàng ta khóc lóc, lòng có ba phần sợ hãi, bảy phần hối hận: "Ma ma ơi, ta sai rồi, ta thật sự biết sai rồi. Bà, bà đi gọi nhị lão gia đến đây, ta muốn xin lỗi chàng."

không đề cập đến Nhị phòng nữa, Tô thị mấy câu của Lương Nguyệt Mai dọa sợ, vội vã xin lỗi, cũng xem như hai phu vợ tạm thời làm lành. Còn Lương Nguyệt Mai bên này, cô đi về phòng Hồ Ngọc Nhu mà như lướt gió, thấy Tú Vân chuẩn bị đóng cửa, vội vã tông vào.

Hồ Ngọc Nhu đang xếp quần áo trong phòng, nghe tiếng động bên xoay đầu lại, thấy là cô, ngạc nhiên hỏi: "Sao đại tẩu quay lại, có chuyện gì à?"

Lương Nguyệt Mai quyết cược một phen, nhắm mắt lại, hô lớn: "cô cảm thấy Pepsihay Coca-Cola uống ngon hơn?"

Hồ Ngọc Nhu hết hồn, quần áo trên tay rơi thẳng xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Gà Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Bọn thiếp vừa gặp đã thân, chỉ hận gặp nhau quá muộn

Hai người nhìn nhau, căn phòng im lặng như thể một cây kim rơi xuống đất cũng nghe thấy.

Hồ Ngọc Nhu bị bất ngờ. Thực ra, cô vừa mừng rỡ vô số cảnh mình và Lương Nguyệt Mai nhận nhau, nhưng không ngờ rằng người nói ra lại là Lương Nguyệt Mai. cô ấy... cô ấy giữ bình tĩnh hay thật!

"không uống, tôi sợ béo." Hồ Ngọc Nhu kích động đến nỗi giọng run run. "Nhưng tôi nghĩ đều là nước có gas, hương vị đều na ná nhau, khó phân biệt. Tôi chủ yếu thích... vị cam, nếu bắt buộc uống thì tôi chọn vị cam."

Lương Nguyệt Mai không nói gì, bắt chợt hét lên “à”, lao về phía Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu cũng cười vang, bước lên đón.

Tú Vân đi đến cửa, thấy cảnh hai người đang ôm chầm lấy nhau. không biết cả hai có chuyện gì, người này hét lên, người kia hét to hơn, cảnh tượng khá kinh hoàng.

cô ta nhìn ngây người, đợi cho đến khi cả hai bình tĩnh lại, rồi cẩn thận hỏi, "Phu nhân, hai người... có sao không?"

Hồ Ngọc Nhu cuối cùng cũng buông tha cho Lương Nguyệt Mai, thấy vẻ lo lắng trên mặt Tú Vân, cô cảm thấy nhẹ nhõm. May quá, cô và Lương Nguyệt Mai còn thận trọng, chưa đến nỗi phản kích mà hờ lởi này nọ.

"không sao, hai ta vui quá thôi, người cứ với chuyện của người đi," Vừa nói vừa xoa tay.

Tú Vân nghi ngờ lui ra.

Hồ Ngọc Nhu chạy ra đóng cửa lại, kéo theo Lương Nguyệt Mai đóng hết cửa trong phòng, rồi hai tay siết chặt hai tay Lương Nguyệt Mai, tâm sự: "Lúc này ta muốn nhận cô lắm, phải vất vả lắm mới nhận được, sao tự dưng cô muốn nhận ta thế?"

Lương Nguyệt Mai cười đáp: "Là do từ “bạn thân” cô nói, sau đó ta cẩn thận nhớ lại cảnh chúng ta ở chung. Lúc bình thường thì không thấy gì. Nhưng một khi nghi ngờ, chỗ nào cũng đầy rẫy dấu vết. nói chỉ cái khác, chỉ nói cảm giác thân thiết khó hiểu của cô dành cho ta, hay cô chỉ là con gái thương gia trong huyện mà lúc nào cũng nói chuyện với ta kiểu ngang hàng như bè bạn đã là một vấn đề."

Tô thị là con gái quan Chính tứ phẩm mà mỗi khi gặp cô đều không dám lên giọng xuống giọng, huống chi là nói bậy. Hồ Ngọc Nhu thì khác, cô ấy còn khó hiểu sao trước kia không phát hiện ra.

Hồ Ngọc Nhu cười ngược, "Hóa ra trên người ta nhiều sơ hở đến vậy."

Lương Nguyệt Mai lắc đầu và nói: "cô có nhiều cũng đâu nhiều bằng ta, nếu không sao cô biết được là dân xuyên không chứ? Haiz, sống hơn 30 năm, còn không nhanh nhạy bằng cô."

Hồ Ngọc Nhu do dự một lúc, rốt cuộc không nói cho cô ấy biết cô xuyên sách.

Lương Nguyệt Mai ở đây sống rất hạnh phúc. cô ấy và Chu Thừa Lăng đều tốt. Dẫu xuyên sách, nhưng không thể phủ nhận họ thật sự sống trong một không gian khác, mọi chuyện đều xảy ra chân thật. Nếu đã thế, cần gì phải xoắn xuýt vấn đề này, bỏ đi, cần gì phải khiến Lương Nguyệt Mai sầu lo.

cô cười: "Ta nào phải 15t, ở hiện đại đã 24 rồi, không nhỏ hơn cô mấy tuổi đâu? Hơn nữa, ta cũng không nhảy bén đâu, mà là cô thay đổi nơi này nhiều quá, vừa nghe phu quân kể, thì ta biết cô là đồng hương rồi."

Lương Nguyệt Mai suýt quên mất. Giờ nghĩ lại, ồm, đúng thật.

Đồng hương gặp nhau nơi xa xứ, nói mãi không hết, nào là hiện đại đến cổ đại, nói mãi đến khi Chu Thừa Lăng theo chân Chu Thừa Vũ đến bắt người, Lương Nguyệt Mai vẫn không buông tay Hồ Ngọc Nhu.

Hồ Ngọc Nhu cũng lưu luyến không rời, nhưng cửa bị gỗ mãi, không thể không mở.

"không sao đâu, ta đã đến Kinh Thành ở rồi, sau này gặp mặt thường xuyên." cô nói, đứng dậy và mở cửa.

Bên ngoài cánh cửa, có một người đàn ông đứng đằng sau Chu Thừa Vũ. Người nọ cao hơn Chu Thừa Vũ một chút, da dẻ cũng đen hơn Chu Thừa Vũ, người mặc áo giáp, có loại không gập mà uy.

"Đây là đại ca ta." Chu Thừa Vũ chỉ vào người nọ, giải thích.

Hồ Ngọc Nhu cũng đoán được, giờ chỉ chờ xác minh. cô quay sang chớp mắt với Lương Nguyệt Mai rồi mới hành lễ với Chu Thừa Lăng, gọi đại ca.

Chu Thừa Lăng khẽ nâng Hồ Ngọc Nhu, nhìn thoáng qua cô, sau đó nhìn về phía Lương Nguyệt Mai.

Lương Nguyệt Mai thì cười khanh khách, giờ tay ra, Chu Thừa Lăng nắm chuẩn.

Hồ Ngọc Nhu thăm than, khoe ân ái cho ai coi.

"Tam đệ muội, vậy ta về đây. Muội mang toàn người ở huyện, họ không quen thuộc Kinh Thành, mai ta chọn mấy người cho bọn muội, cứ dùng qua tết đi. Nếu dùng thuận tay thì muội giữ lại, không thì ta kêu người môi giới đến cho muội chọn." Lương Nguyệt Mai nói.

Hồ Ngọc Nhu không chút khách sao, gật đầu "Được."

Sau khi rời khỏi Tam phòng, Chu Thừa Lăng kéo Lương Nguyệt Mai lên xe ngựa phủ công chúa, ngay khi tẩm màn xe ngựa rơi xuống, y ôm nàng vào lòng. Y mới từ biên quan về tới, có điều có tin tốt, tạm thời không cần đi xa.

Cả năm rồi hai phu thê mới gặp lại, giờ gặp nhau hận không thể dính chặt lấy nhau. Y hôn lên mặt nàng, rồi hỏi: "Tam đệ muội tốt lắm à? Ta thấy nàng đối xử với muội ấy thân thiết hơn tứ đệ muội."

Lương Nguyệt Mai cười híp mắt, gật đầu, "Rất tốt! Rất rất rất tốt! Thiếp đặc biệt thích muội ấy!"

Điều này làm Chu Thừa Lăng ngạc nhiên. Y và nàng đã ở bên nhau hơn mười năm. Đây là lần đầu tiên thấy nàng bày tỏ niềm yêu thích với một nữ nhân như vậy. Y không khỏi nhớ lại Hồ Ngọc Nhu, song khi này chỉ nhìn thoáng qua, dù trí nhớ có tốt, cũng nhớ mang máng vóc dáng không tề, không nhớ rõ mặt mũi cụ thể.

"Muội ấy có gì đặc biệt?" Chu Thừa Lăng hỏi.

Lương Nguyệt Mai vốn muốn nói sự thật, vì thân phận thật sự của nàng đã nói với chàng từ lâu, nhưng nghĩ kỹ, Chu Thừa Lăng dù sao cũng là đường huynh Chu Thừa Vũ, đương nhiên nghiêng về đây, nhớ mà Hồ Ngọc Nhu không muốn Chu Thừa Vũ biết mà nàng lỡ nói ra, vậy thì thành ra rắc rối.

Vì vậy, cô chỉ nói: "Bọn thiếp vừa gặp đã thân, chỉ hận gặp nhau quá muộn."

.

Bên này, Chu Thừa Vũ cũng đang đánh giá Hồ Ngọc Nhu. Chàng biết, vì đại ca chăm sóc mấy đệ đệ, nên đại tẩu cũng chăm nom bọn họ ít nhiều. Nhưng đến độ phải để đại tẩu chăm từng tiểu tiết thế này, khiến chàng khá chàng ngạc nhiên.

Mà khiến chàng bất ngờ là Hồ Ngọc Nhu lại nhận lấy như lẽ đương nhiên.

Rốt cuộc hai người này xảy ra chuyện gì mà chàng không biết?

Hồ Ngọc Nhu thấy lạ, hỏi, "Chàng nhìn thiếp bằng ánh mắt gì đó?"

Chu Thừa Vũ đáp, "Nàng và đại đường tẩu rất hợp nhau à?"

"Tất nhiên rồi!" Hồ Ngọc Nhu cười đáp ngay. "Chúng ta là tỷ muội tốt!"

không phải chị em bạn dâu tốt sao?

Chu Thừa Vũ cảm thấy khó hiểu, ngập ngừng nói, "Nhu Nhu, bên đại đường tẩu.. thật ra, ta không muốn họ trang trải cho ta lắm."

Hồ Ngọc Nhu nghĩ đến chàng và Chu Thừa Duệ từ chối đến phủ công chúa và Nhị phòng (Chu Thừa Hồng), cả lúc trước không chịu về Kinh cầu viện. Lần này, cô chấp nhận sự giúp đỡ của Lương Nguyệt Mai, nên Chu Thừa Vũ bắt đầu nghĩ nhiều?

Nhưng, cô không muốn xa cách với Lương Nguyệt Mai.

hiện giờ đã nhận sự giúp đỡ rồi, ngày sau chắc hẳn còn nữa.

cô suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thiếp hiểu ý chàng, nhưng để thiếp giải thích cho chàng hiểu, đại đường tẩu không phải giúp chàng, mà là giúp thiếp. Đây không phải là Tam phòng nhận sự giúp đỡ của Đại phòng, mà là thiếp, thiếp nhận của đại đường tẩu." nói tới nói lui, nói tới cô cũng rối tung rối mù, dứt khoát tóm lại, "hỏi chung là sự trợ đỡ lẫn nhau giữa tình tỷ muội tốt, hướng hồ là chuyện nội trạch, chàng đừng nghĩ nhiều, được không?"

đã là chuyện hậu trạch, sao lại không được?

Mẹ không lo liệu chuyện nhà, Tô thị đang có mang. Nếu không nhận giúp đỡ, vậy người vất vả là Nhu Nhu của chàng.

Chu Thừa Vũ không có ý định từ chối, chàng chỉla ngạc nhiên. Chàng nhìn sâu vào Hồ Ngọc Nhu, côcũng đang ngược nhìn chàng, cuối cùng cũng tìm được lý do cho mình. Bao nhiêu năm qua chàng không gặp được người khiến mình động lòng, đến khi gặp được Nhu Nhu, chàng lại tức vữ khí đầu hàng. Thôi, nếu đại đường tẩu thích Nhu Nhu, xem nàng như muội muội mà bảo vệ, không phải không được.

"Được!" Chàng nhận.

Ngày hôm sau, cùng với người được Lương Nguyệt Mai phái tới, còn có hai chiếc xe ngựa chờ đỗ.

Nào là gà, cá, trứng, rau và trái cây tươi, gạo và lương thực cũng có sẵn. Bất cứ thứ gì cần cho năm mới gần như đã được chuẩn bị. Ngoài ra, còn có bà tử có bản lĩnh, một nam một nữ đều có thể làm quân sự. Hồ Ngọc Nhu không khỏi cảm thán, vẫn là có đồng hương tốt!

Trưa hôm sau, Chu Thừa Lăng cho người đưa tin sang, Tam phòng về phủ Uy Viễn Hầu ăn cơm.

Lão tổ tông phủ Uy Viễn Hầu vẫn còn sống, nói sao đi nữa, đến Kinh Thành phải đi thăm trường bối, hôm nay cũng được, 30 tết khỏi sang. Vị tổ tông này là tổ mẫu ruột của Chu Thừa Lăng, một bà già khó tính, nhưng đến cuối sách, bà già này không có khó tính như hiện tại nữa.

Hồ Ngọc Nhu không sợ gặp bà ta, nhưng nhìn Chu Thừa Vũ từ khi lên xe đến giờ đều im lặng. Chu lão phu nhân trực tiếp hơn, già bệnh không đi, bất giác cô hơi bận lòng.

Ngày nay không nhất thiết gặp mặt Chu tam lão gia (cha Chu Thừa Vũ), nhưng sợ là Chu nhị lão gia (cha Chu Thừa Hồng) ăn nói lung tung.

cô thấp thỏm theo Chu Thừa Vũ và phu thê Chu Thừa Duệ vào phủ Uy Viễn Hầu. Bởi vì họ đến đúng lúc, nên đi thẳng đến Vinh an đường của lão tổ tông. Chu Thừa Lăng và Lương Nguyệt Mai, Chu Thừa Hồng và Tạ Kiều đều đã đến. Thấy Tam phòng đến, Tạ Kiều đành bụng đi qua, Lương Nguyệt Mai liền đến chỗ Hồ Ngọc Nhu và Tô thị đi bái kiến lão tổ tông.

Lão tổ tông đã lớn tuổi, tóc hoa râm nhưng sắc mặt vẫn tốt, chẳng qua nhìn không có sức, lười biếng nằm trên giường La Hán.

Hồ Ngọc Nhu và Tô thị bước lên hành lễ và chào, lão tổ tông chỉ neho mắt, vẫy tay mà không nói lời nào. một nha đầu trẻ tuổi đứng cạnh bước lên dâng hộp lên cho Hồ Ngọc Nhu, thưa: "Đây là quà ra mắt lão tổ tông cho ngài."

Đối với Tô thị: "Đây là quà lão tổ tông cho tiểu thiếu gia trong bụng Tứ phu nhân."

Vỡ kịch nhỏ:

Chu Thừa Vũ: Vợ ta là nhất trên đời!

Triệu Tịch Ngôn: Đúng!

Quý Thành Vân: Đúng vậy!

Tú Vân: Vâng!

Lương Nguyệt Mai: Ta cũng nghĩ vậy ~

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ* này được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chàng may mắn biết bao mới cưới được nàng

Mặc dù không biết bên trong hai hộp quà là gì, nhưng chúng đều có cùng kích thước, màu sắc và hoa văn. Vị tổ tông này cũng thật là, người đã già, nhưng vẫn hận đứa con thứ xuất, thù chuyện hoang đường năm xưa.

Còn may, với lớp cháu Tam phòng, bà giữ trạng thái không ghét nhưng cũng không thích.

Bữa tối trôi qua một cách bình yên.

Ăn tối xong, Lương Nguyệt Mai đề nghị đưa người Tam phòng về. Ngày trước cô ấychưa bao giờ sợ lão tổ tông, hiện nay lại có phong hào công chúa, cô càng không sợ. cô nói: "Tổ mẫu, tam đệ muội và tứ đệ muội vừa về đến Kinh Thành, tòa trạch bên kia còn chưa xử lý xong, huống chi tứ đệ muội đang có thai, cần về sớm nghỉ ngơi."

Lão tổ tôngâng mí mắt, cuối cùng chịu liếc nhìn bụng Tô thị, thấy bụng hơi nhô, rồi hướng mắt về phía bụng Lương Nguyệt Mai. Trường tử của bà mất sớm, cháu đích tôn chớp mắt đã đến tuổi lập nghiệp, vậy mà dưới gối vẫn không con!

Bà thờ dài, mắt kiên nhẫn xua tay, "đi đi, hiếm lạ gì mấy người!"

nói đến cùng, Lương Nguyệt Mai là nữ nhân, bị người ta ghét bỏ ra mặt như vậymuốn chịu không nổi. Nhưng cô vẫn phải mỉm cười, tiễn tam phòng về.

Tô thị hiện đã làm lành với Chu Thừa Duên, nên tranh thủ lúc ra ngoài, nàng ta nhỏ giọng cảm ơn cô.

Lương Nguyệt Mai nghe thấy, không để bụng sự khó chịu của mình mà nhỏ giọng dặn dò lại Tô thị, "Tứ đệ đối xử với muộira sao, ai có mắt cũng thấy rõ, chỉ cần sau này có chuyện gì phải bàn bạc với đệ ấy, đệ ấy tất sẽ tốt với muội hơn xưa."

Tô thị cũng khẽ đáp lại gì đó, nhưng Hồ Ngọc Nhu không có tâm trạng nghe.

cô cẩn thận nhớ lại kết thúc truyện, Lương Nguyệt Mai sẽ có thai, hình như vào năm cô ấy 31 hay 32 tuổi gì đó, còn ngày tháng cụ thể, cô không nhớ rõ.

Lương Nguyệt Mai dặn dò Tô thị xong, bèn đi lại vỗ vai Hồ Ngọc Nhu, "A Nhu, cô nghĩ gì thế?"

Hồ Ngọc Nhu vô thức trả lời: "Ta nghĩ sang năm cô có..."

Suýt nữa nói hớ, cô vội cắn lưỡi thu dũa.

cô là người biết kết cục, lời nói ra mang ý tốt cho Lương Nguyệt Mai. Nhưng đối với Lương Nguyệt Mai và Chu Thừa Lãng, vợ chồng người ta không con mấy chục năm, đã bỏ cuộc từ lâu. Nếu giờ cô nói ra, sợ là khiến lòng bọn họ khó chịu.

cô lắc đầu và không tiếp tục, cuối cùng nhịn không được, nắm tay cô ấy thầm thì: "cô nên thả lỏng mình, chăm sóc bản thân, ở quê chúng mình, cô còn trẻ chán."

Ở hiện đại, đây rầy thanh niên ba mươi tuổi chưa kết hôn.

Ngoài miệng cô ấy đáp không sao, nhưng là một người phụ nữ, đặc biệt có một người đàn ông cực kỳ yêu mình, sao cô không muốn sinh đứa con mang dòng máu hai người chứ. Huống chi với cô ấy, con không phải người nói dối tông đường, mà là kết tinh tình yêu của vợ chồng họ.

Mắt ửng đỏ, cô ấy dựa sát vào tai Hồ Ngọc Nhu, nói khẽ, "Đúng vậy, thiếu gì ngôi sao 30, 40 mới kết hôn, ta mạnh hơn họ rồi."

Hồ Ngọc Nhu siết chặt tay cô nàng, gật đầu liên tiếp.

Tô thị đi đằng sau, nhìn về thân mật của hai người, nhớ lại ban nãy Lương Nguyệt Mai gọi nàng ta là tứ đệ muội, nhưng kêu Hồ Ngọc Nhu lại là A Nhu. Nghĩ vậy, mắt Tô thị cũng đỏ hoe, nàng thực sự đã trêu chọc ai đâu, sao từ khi Hồ Ngọc Nhu vào cửa, nàng cứ nhận hết xui xẻo này tới xui xẻo khác chứ!

Nàng ta còn đang ảm ức, bỗng nghe thấy tiếng cười lạnh từ đằng trước.

Hồ Ngọc Nhu cũng nghe, theo bản năng nhìn đến phía phát ra âm thanh- một nam nhân trung niên.

Thấy cô bàng hoàng, Lương Nguyệt Mai khẽ giải thích: "Đó là Nhị lão gia, cha chồng của Tạ Kiều."

Hóa ra là Chu nhị lão gia, gã háo sắc mà còn thích đánh vợ con. Hồ Ngọc Nhu sánh bước đi với Lương Nguyệt Mai, còn chưa chạm mặt đã nghe nhị lão gia cất giọng thêm đôn, "Ồ, đây không phải... hai nhĩ tử nhà lão tam à? Ấy chà chà, nhìn trông có tiền đồ thật, ngày càng có đáng về quan to! Hai bây có đi thăm cha bọn bây không, cha bọn bây thì nhớ bọn bây nhiều lắm! "

Ông ta hận thấu xương lão tam.

Dù nhiều năm trôi qua, tam lão gia vẫn bị giam cầm dưới phòng giam mật thất phủ Uy Viễn hầu, bị ông ta tra tấn từng ngày. Thế thì sao... vẫn chưa đủ giải mối hận trong lòng ông ta!

Chu Thừa Duệ hơi kích động, giận dữ trừng ông ta.

Chu Thừa Vũ vẫn không đổi sắc như cũ, chào hỏi: "Chất nhĩ bái kiến nhĩ thúc."

Chu nhị lão gia dứt khoát "phì" một tiếng, ông ta thấy không cân bằng, cực kì không cân bằng. Vì sao chứ, vì sao gã nghiệt chủng đó lại sinh ra hai đứa con trai xuất sắc như vậy! Nào như ông ta, phu thê phản bội, không có đứa trai gái nào nổi bật, có được thằng trai trưởng buồn bán gói giang, lại gặp ông ta thì xem như không khí, có tiếng cha cũng không thêm gọi!

Chu Thừa Vũ bình tĩnh nhìn ông ta một lúc, nói lại: "Nếu nhĩ thúc không có chuyện gì, chất nhĩ xin phép cáo từ."

Nhị lão gia bấy giờ mở miệng, nhưng lời nói ra không dễ nghe chút nào, "Thế nào, thực sự không đi gặp cha bây à? Cha bấy ngày nào cũng mong ngóng bấy, năm đó đạt giải nguyên lang, rồi đồ Thâm hoa đi dạo phố, còn giờ..." Ông ta quét mắt qua Hồ Ngọc Nhu, "...đã thành thân, còn không chịu mang theo thể tử đi thăm cha bấy, lý nào là vậy? "

Ông ta cười khẩy, "À, lẽ nào bấy thấy nhục nhả, sợ rằng ngay cả thể tử cũng khinh thường bấy?"

Lão già này!

Hồ Ngọc Nhu đọc sách nên cô hiểu được vương mặc trong đó. Chu tam lão gia đương nhiên chẳng phải kẻ tốt lành, có điều Chu nhị lão gia cũng chẳng khá hơn là bao. Ông ta chẳng những sùng thiếp diệt thể, còn ngay lúc vợ cả sinh con xong suy yếu, bé trai mới chào đời vừa chết yếu, vậy mà ông ta còn lòng dạ bồng con trai của thiếp thất qua mèo khóc chụa!

Có một gã chồng như vậy, vợ có cho hán đội nón xanh cũng đáng đời!

Hồ Ngọc Nhu tức ứa gan, hận đây không phải hiện đại. Nếu là hiện đại, cô đã lao lên tát ông ta mấy cái mà không cần do dự, nhìn xem ông ta còn dấy dưng được nữa không!

cô còn nghĩ, thế mà có người ra tay giúp cô.

Chu Thừa Hồng tiến lên, đâm vào ngực Nhị lão gia. Hồi bé hán là cậu bé mập mạp, tuy càng lớn càng ốm nhưng cơ thể vẫn chắc nịch như xưa, dù hán không kế thừa nghiệp võ tướng, nhưng sức mạnh có thừa. Nhị lão gia thì thuộc hàng lớn tuổi, bao năm nay sống cảnh chán đời, vừa bị thằng con cho một quyền, hoàn toàn không có sức chống đỡ.

"Mày, thằng súc sinh, mày biết mày làm gì không!" Ông ta gầm lên đầy giận dữ.

Chu Thừa Hồng hoàn toàn không sợ hãi. Hồi nhỏ người bị đánh là hán, giờ thì thời thế đổi thay rồi.

hán lại đánh thêm hai quyền, đẩy mạnh ông ta xuống đất, sau đó phui hai tay, mới lên tiếng: "Sao, ông muốn đi tố cáo ta à? đi đi! Ta lại không phải quan lại như đại ca, tam đệ hay tứ đệ, mắc gì sợ bị luận tội bất hiếu với trưởng bối! Ta chỉ là tên quê mùa, chỉ biết kết phùng buôn bán với đại tâu thôi. Lão gia ông có bản lĩnh thì đi tố cáo ta đi, ta đây ngồi ở nhà chờ, không chạy đi đâu đâu!"

Chu nhị lão gia thờ hồn hển, nhưng ông không có cách nào tóm được thằng con này.

Phải, ông ta có thể cạy gãi hắt mặt trước mấy đứa cháu, thậm chí làm trò hai ba câu với Chu Thừa Lãng, bởi vì ông hiểu, bọn chúng không dám làm gì ông. Mẹ vẫn còn sống, ông là trưởng bối của họ, nếu bọn chúng dám chạm vào ông, thì vừa bước ra khỏi cửa, sẽ có tấu sớ vạch tội ngay lập tức!

Nhưng thằng con này thì không có tác dụng!

Ông ta không sợ, chỉ sợ mất thể diện!

Ông ta gập hết sức gập, vừa ngược lên nhìn, đã thấy Chu Thừa Vũ đi lướt qua mọi người bước đến. Ông ta hơi ngạc nhiên, nhìn nó từng bước từng bước đến, ngồi xổm trước mặt ông ta. Mắt nó sâu không thấy đáy, nhìn chăm chăm vào ông như thể đang lên mưu đồ nào đó, chẳng hiểu sao khiến ông hơi ớn lạnh.

"Mày, mày muốn làm gì?" Nhị lão gia hỏi.

Chu Thừa Vũ ghé sát tai ông, giọng khề khàng mà chậm rãi, có điều nội dung lại khiến ông ta đơ người. "Nhị thúc à, chất nhi nghe nói mấy năm nay thúc cực kỳ thích uống rượu. Nếu ngày nào đó, chất nhi có nghe nói thúc say rượu trượt chân xuống hồ sen chết đuối, cũng không hề nghi ngờ chút nào. À, còn có hai di nương và hai tiểu nhi tử của thúc nữa. Bọn họ an phận thì tốt, còn không, chất nhi nhện không được mà ra tay với bọn họ, à, thúc đoán xem, lúc đó nhị ca có giúp họ không nhĩ? "

Đương nhiên không! Thăng súc sinh đó không bỏ đá xuống giếng là may rồi, chắc chắn sẽ không giúp!

Ông ta vẫn cứng người, thấy Chu Thừa Vũ rời đi, thậm chí muốn đưa tay ra kéo người lại, thậm chí bày tỏ lòng quan tâm mấy câu nhưng khi ông ta ngỡ ngàng được kéo dậy, lại không có can đảm ở lại, quay đầu chạy hết cỡ đến phòng giam, hi ha hi hục đánh Chu lão tam một hồi mới thôi.

Mà bên này, Chu Thừa Hồng bước đến bên Chu Thừa Vũ, hỏi: "Vừa nãy đệ nói gì với ông ta vậy Tam đệ?"

"không gì." Sắc mặt Chu Thừa Vũ cũng không dễ nhìn. "Bọn đệ đi đây. Nhị ca đừng tiến nữa, huynh về với nhị tẩu đi."

.

trên xe ngựa, Chu Thừa Vũ vừa ngồi xuống liền nắm chặt lấy tay Hồ Ngọc Nhu.

cô mặc cho chàng kéo, thấy chàng nắm chặt mắt, không có ý nói chuyện, cô cũng ngồi im.

Dù bọn cô về sớm, nhưng hôm nay là ba mươi tết, trên phố không một ai. Xe ngựa là một cỗ xe đơn giản, không có bếp lò, trời đã vào đông, cô ngồi như thể thấy hơi lạnh. Mà bên ngoài chỉ có tiếng lộc cộc của xe chạy, tiếng bánh xe lăn trên đường róc róc rõ ràng, bất giác khiến lòng người nảy sinh mấy phần thê lương.

đi được nửa đường, Chu Thừa Vũ mở mắt ra, kéo cô vào lòng, cất giọng trầm thấp: "Có lạnh không? Ngồi sát vào ta, chúng ta sắp về nhà rồi, nhanh thôi."

Nếu gặp Chu nhị lão gia làm cô bị cực bực, thì giờ phút này thấy chàng thế này, cô lại đau lòng. Hôm nay không phải lần đầu chàng ta bị si nhục, có lẽ còn có lần bị si nhục hơn nhiều, thế nhưng lúc này điều chàng ta để ý là cô có lạnh hay không.

Hồ Ngọc Nhu quay sang úp mặt vào ngực chàng ta, nước mắt tuôn rơi.

Áo choàng mùa đông dày. Chu Thừa Vũ không phát giác được ngay, nhưng sớm nhận ra đôi vai trong lòng run run, cuối cùng chàng cũng nhận ra điều không đúng. Chàng muốn kéo cô ra, nhưng cô càng ôm chặt, bèn khẽ hỏi: "Nhu Nhu, sao vậy?" Dứt lòng, trong đầu chàng vang lên câu hỏi của Chu lão nhị, 'À, lẽ nào bấy thấy nhục nhĩ, sợ rằng ngay cả thê tử cũng khinh thường bấy?'

Trái tim chàng đập mạnh như muốn thoát khỏi lồng ngực.

Hồ Ngọc Nhu ngừng khóc, khẽ đáp: "Chu Thừa Vũ, chúng ta không có quyền lựa chọn cha mẹ, nhưng chúng ta quyền chọn đường mình đi. Cha mẹ... chuyện của họ ảnh hưởng đến chúng ta, nhưng chúng ta không thể đánh mất bản thân chỉ vì chuyện của họ. Chu Thừa Vũ, bất kể cha mẹ chàng là người như thế nào, bất kể chàng có xuất thân ra sao, thì người mà ta thích, ta yêu, mãi luôn là chàng. Những người đằng sau chàng đều không ảnh hưởng đến tình cảm của ta dành cho chàng. Ta bằng lòng cùng chàng đối mặt tất cả."

nói xong, Hồ Ngọc Nhu ngược nhìn chàng.

Đôi mắt còn ầng ầng nước, nhưng vô cùng kiên định.

Chu Thừa Vũ nhìn cô, rõ ràng cảm thấy xúc động vô ngần, vậy mà lại muốn cười.

Chỉ là chàng vừa cười, nước mắt cũng theo đó chảy xuống.

Trước giờ chàng vẫn luôn cố gắng giả vờ, thể hiện ra vẻ thờ ơ. Bởi vì chàng không dám biểu hiện vẻ dễ tâm, không dám biểu hiện sự khó chịu, chàng còn phải chăm sóc cho mẹ và đệ đệ, còn phải giữ lòng tự trọng của mình, không thể gục ngã.

Nhưng Nhu Nhu... chàng may mắn biết bao mới cười được nàng.

Từng giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống má cô, từ từ rơi xuống khoe miệng.

Mắm mặ.

Hồ Ngọc Nhu mỉm cười, đưa tay ôm lấy cổ chàng.

Chu Thừa Vũ cúi đầu, đặt cằm lên vai cô, nắm chặt mắt lại, lúc mở không còn nước mắt, mà trong đó, tràn đầy kiên định.

"A Nhu, kiếp này, ta quyết không phụ nàng." Dù cho sông cạn núi mòn, dù cho sinh ly tử biệt. Ta, Chu Thừa Vũ, không bao giờ phụ nàng!

Bạn đang đọc truyện *Gã Cho Chàng Nam Phụ Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.